

સંવેધ છત્રીરત્ન.

પ્રસિદ્ધ કર્તા-
વિકુલભાઈ જીવાભાઈ પટેલ,
જવેરીવાડ-નાગોરીસરાઈ,
અમદાવાદ.

મૂળ યોજક-
પ્રસિદ્ધ નક્ષા પંન્યાસજી
અજીતસાગરજી ગણિ.

શાસ્ત્રવિશારદ જૈનાચાર્ય યોગનિષ્ઠ પૂજ્યપાદ સદગુરુ
શ્રોમદ્ બુદ્ધિસાગરસૂરિભ્યો નમઃ

સૌવેદ્ય છત્રીશી.

મૂળ યોજક-

પ્રસિદ્ધવક્તા પંન્યાસજી અજીતસાગરજી ગણિ.

વિસ્તારથી વિવેચન કરનાર-

પંડિત ચંદુલાલ નાનચંદ.

સીનાર.

મહેસાણા નિવાસી

શેઠ પાનાચંદ કર્સ્તુરચંદ મણીયાર તથા અન્ય

સદ્ગૃહસ્થોની ઉદાર આર્થિક સહાયથી

છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્તા-

વિકૃલભાઈ જીવાભાઈ પટેલ.

ઝવેરીવાડ, નાગોરીસરાહ-અમદાવાદ.

સંવત્ ૧૯૭૭.

પ્રત ૧૦૦૦.

સન ૧૯૨૧.

‘વસંત’ પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં ચીમનલાલ હિશ્વરલાલે છાપી
રાયપુર, શામળાની પોળ પાસે, અમદાવાદ.

મૂલ્ય-પાંચ પાંચ.

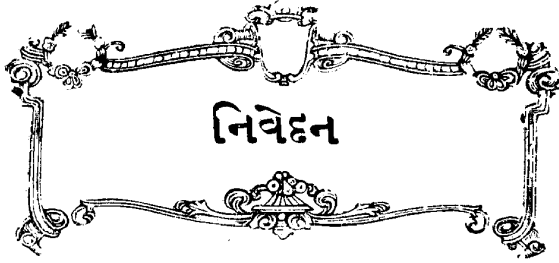
આભાર.

આ પુસ્તક પ્રગટ કરવા માટે નીચે જણાવેલા સદ્ગૃહસ્થો તરફથી જે ઉદાર આર્થિક સહાય મળી છે, તે માટે પોતાના સુકૃત કમાઈના દ્રવ્યનો આવા સત્કાર્યમાં સદુપયોગ કરવા માટે તેઓનો અંતઃકરણપૂર્વક આભાર માનવામાં આવે છે અને બીજા સદ્ગૃહસ્થો પણ તેઓનું અનુકરણ કરશે એવી આશા રાખવામાં આવે છે.

૩. ૫૦૦ શેઠ. પાનાચંદ કસ્તુરચંદ મણીયાર-મહેસાણા.
૩. ૧૨૫ બાઈ ન્યાલી હા. દોસી મગનલાલ કકલભાઈ-પાલણપુર.
૩. ૫૦ એક શ્રાવિકા તરફથી. „ „ „
૩. ૫૦ કાઠારી ધરમચંદ ચેલજી-પાલણપુર.
૩. ૧૦૦ શેઠ અમૃતલાલ નયુભાઈ. „
૩. ૧૦૦ પારેખ રવચંદ હા. દોસી મગનલાલ કકલભાઈ-પાલણપુર.
૩. ૧૦૦ એક સદ્ગૃહસ્થ તરફથી હા. હરગોવિંદદાસ મગનલાલ મહેસાણા.
૩. ૧૦૦ બાઈ રૂખી હા. મેનાબાઈ સાગર સંપ્રદાયનાં મહુમ સાધ્વી.
૩. ૧૦૦ બહેન હરકાર. પાટણ હા. } જશી હર્ષશ્રીની શિષ્યા સાધ્વી-
મંચુભાઈ. } જશી લાલશ્રીજીના સદુપદેશથી.
૩. ૩૦ હેડમીસ્ટ્રેસ મણીબહેન જગનલાલ જૈનક-વાશાળી-પાટણ.
૩. ૨૦ મેતી ડાહીબહેન મયુરાદાસ-પાટણ.
૩. ૧૦૧ શેઠ હીરાલાલ વસ્તારામભાઈ-કેંઝા.
૩. ૭૫ શેઠ બલાખીદાસ વીરચંદભાઈ. „
૩. ૭૫ શેઠ વીરચંદ શામજીભાઈ. „
૩. ૫૧ શેઠ વસ્તારામ પરસોત્તમભાઈ. „
૩. ૫૧ શેઠ ભાઈચંદ પાનાચંદભાઈ. „
૩. ૫૧ શેઠ જગનચંદ મગનચંદભાઈ „
૩. ૫૧ શેઠ લલ્લુચંદ મગનચંદભાઈ „
૩. ૨૫ શેઠ ડોસાભાઈ કૃતેચંદ પારેખ. „
૩. ૨૫ શેઠ નીહાલચંદ કુલચંદભાઈ. „
૩. ૨૫ શેઠ અમથાલાલ મયાચંદભાઈ. „
૩. ૨૫ શેઠ મયાચંદ હરખચંદભાઈ „
૩. ૨૫ શેઠ અંબાલાલ ડોશાભાઈ „
૩. ૨૫ શેઠ મોતીચંદ ગુલાબચંદભાઈ. „
૩. ૨૫ શેઠ વીકલદાસ નાગરદાસ. „

ક્રવેરીનાડ-નાગોરીસરાહ, અમદાવાદ.

“ પ્રસિદ્ધ કર્તા ”

પ્રસિદ્ધ વક્તા પંન્યાસજી અજીતસાગરજી ગણિતું સં. ૧૬૭૫ ની સાલનું ચાતુર્માસ પાલણપુરમાં હતું. તે વખતે પ્રકરણ સુખ-સિન્ધુ ગ્રંથનું મેટર તૈયાર થતું હતું. જેથી તે કાર્યસર મારે ઘણીવાર પાલણપુર જવાનું થતું. એકાદ વખત મહારાજશ્રી પાસેના કેટલાક લેખો તથા નોંધખુકો જોવાનો પ્રસંગ મને મળ્યો. તેમાં સંવેદ્યશ્રીશીના દરેક મૂળદ્વારપર ટુંકા વર્ણન સાથેનો એક લેખ મને ખાસ ઉપયોગી જણાયો. પરંતુ તે સઘળાં દ્વારનો પરસ્પર સંબંધ આપી તથા તે ઉપર વધુ વિસ્તારથી વિવેચન કરાવી ગ્રંથરૂપે જનસમાજ સમક્ષ મૂકવામાં આવે તો તે ઘણું અંશે ઉપયોગી થઈ પડે એમ મને લાગવાથી આ વિચાર મેં મહારાજશ્રીને જણાવતાં તેઓશ્રીએ મારા આ વિચારને સંપૂર્ણ રીતે અનુમોદન આપ્યું અને દરેક રીતે મદદ આપવા ખુશી જણાવી. થોડા દિવસ પછી સીનોરનિવાસી પંડિત ચંદુલાલ નાનચંદ કંઈક કાર્યસર પાલણપુર ગયેલા, જે વખતે આ લેખ તેઓના પણ જોવામાં આવ્યો. આ વિષયના તે સારા અભ્યાસી હોવાથી આ વિષયની ઉપયોગતામાં વધારો થાય તેવી સરળ રીતે વિવેચન કરી આપવા ઇચ્છા જણાવી, જેથી તે મૂળ લેખ તેમને સોંપવામાં આવ્યો. તેમણે આ કાર્ય પુરતા ખંતથી અને ઉત્સાહથી કર્યું છે માટે તેમને ધન્યવાદ ઘટે છે.

હાલની ચાલતી મોંઘવારીને લઈને આશરે સાઠ ફારમનો આવો મોટો ગ્રંથ બહાર પાડતાં અવશ્ય વધુ દ્રવ્યની જરૂર પડે એ સ્વાભાવિક વાત છે. તેથી પંન્યાસજી મહારાજશ્રીના સદુપદે-

૪

શથી મહેસાણા નિવાસી શેઠ. પાનાચંદ કસ્તુરચંદ મણીયારે રૂ. ૫૦૦૭ મદદ તરીકે આપ્યા છે માટે તેઓનો આભાર માનવામાં આવે છે. તેમજ અન્ય સદ્ગૃહસ્થોએ આ કાર્ય માટે જે જે સહાય આપી છે તેઓનાં નામ આભારની નોંધમાં જણાવવામાં આવ્યાં છે.

ચાલુ મેંઘવારીના પ્રસંગને લઈને કાગળ તથા છપાઈ તથા ખંધાર્ધના ભાવો બેહદ વધી ગયા છે. જેથી આ ગ્રંથ છપાવતાં આશરે બે હજાર રૂપિયા ખરચાયા છે, પરંતુ કેટલાક સદ્ગૃહસ્થો તરફથી આશરે તેટલી રકમ સહાય તરીકે મળવાથી, અને તેઓ સર્વની ખાસ ઈચ્છાથીજ આ ગ્રંથની કિંમત રાખવામાં આવી નથી.

આ ગ્રંથના વિવેચન સાથેના તૈયાર થયેલા મેટરની ભાષા તથા લખાણ પદ્ધતિ પ્રચલિત નહોવાને લઈને મહારાજશ્રીએ તેમાં બનતી મહેનત લઈ ઘણો સુધારો કરી એકંદરે પુસ્તકની રમણીયતામાં વધારો કર્યો છે. આ મેટર સુધારતી વખતે મહારાજશ્રીની સાથે વૈયાકરણાચાર્ય શાસ્ત્રીજી શ્રીયુત્ ભાર્ગવંકરભાઈએ બેસી પોતાના વખતનો જે ભોગ આપ્યો છે તે માટે તેઓનો આ સ્થળે આભાર માનવામાં આવે છે.

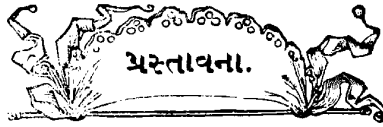
આ પુસ્તકમાં રહેલી અશુદ્ધિઓ માટે છેવટે શુદ્ધિપત્રક આપવામાં આવ્યું છે છતાં દૃષ્ટિદોષથી યા છાપાકામને લઈને જે કંઈ અશુદ્ધિ રહી ગઈ હોય તે વાંચકવૃંદ સુધારી લઈ દરગુજર કરશે એમ ઇચ્છું છું. આ કાર્ય માટે આર્થિક મદદ આપનાર સદ્ગૃહસ્થોનો તથા પરમ પૂજ્ય ગુરૂમહારાજશ્રી પંન્યાસજી અજી-તસાગરજી ગણિનો આ કાર્ય માટે ફરીથી અંતઃકરણ પૂર્વક આભાર માની અત્રે વિરમું છું.

૪ રીવાડ-નાગોરીસરાહ,
અમદાવાદ.

વિક્રમાર્ક-૧૯૭૭

આવણ, શુક્લપક્ષ પૂર્ણિમા.

વિકૃતભાઈ જીવાભાઈ પટેલ.

સંવત્ ૧૯૭૫ના ચાતુર્માસમાં મારે કંઈક કાર્યપ્રસંગે પાલણુપુર જવાનું થયું. જે વખતે ત્યાં ચેલા મહેતાની ધર્મશાળામાં ગચ્છાધિપતિ શાસ્ત્રવિશારદ જૈનાચાર્ય યોગનિષ્ઠ પૂજ્યપાદ પાતઃસ્મરણીય શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજી સૂરીશ્વરના શિષ્ય પ્રસિદ્ધ વક્તા પંન્યાસજી અજીતસાગરજી ગણિ થાણાં ચાર ચાતુર્માસ હતાં. તેઓશ્રીના દર્શનાર્થે જતાં ત્યાં આગળ જૈનતત્ત્વજ્ઞાનના સંબંધમાં કેટલીક વાતચિત કરવાનો પ્રસંગ મને મળ્યો. જૈનતત્ત્વજ્ઞાન એટલું બધું ઝીલું અને રહસ્યમય છે કે જે ઘણા લોકો જોઈએ તેટલી સરળતાથી સમજી શકતા નથી. આ અગવડતા દૂર કરવા માટે તે વિષય ઉપર પ્રકાશ નાંખે એવા સારા ગ્રંથોની ખાસ કરીને આવશ્યકતા છે. આ પ્રસંગે સંવેદ્યચીરીની મૂળદારના ટુંક વિવેચન સાથેના મહારાજશ્રીએ લખેલા એક લેખે મારું લક્ષ્ય ખેંચ્યું. વિષય તત્ત્વજ્ઞાન સંબંધી હોઈ ઘણો ઉપયોગી જણાયો, પણ વિવેચન ઘણા ટુંકાણુમાં હોવાથી એકંદરે સમજવામાં વધુ પ્રમાણમાં તે ઉપયોગી થઈ ન પડે એમ મને લાગ્યું. મહારાજશ્રીની પણ સંપૂર્ણ એવી ઇચ્છા હતી કે આ લેખ ઉપર વધુ વિસ્તાર પૂર્વક વિવેચન કરવામાં આવે તો આખો વિષય સમજવામાં ઘણોજ સરળ થઈ પડે. મને પણ તેઓશ્રીનો આ વિચાર યોગ્ય લાગ્યો જેથી આ કાર્ય પૂર્ણ કરી આપવા મને જણાવવામાં આવ્યું. મૂળ વસ્તુસંકલના મહારાજશ્રીએ કરેલી હતી તેથી આ ગ્રંથના મૂળ યોજક તરીકે તેઓશ્રી છે. હવે આ ગ્રંથના વિષય સંબંધમાં કંઈક લખીશું તો અસ્થાને નહિજ ગણાય.

જૈનદષ્ટિએ આ જગત્ ધર્માસ્તિકાય, અધર્માસ્તિકાય, આકાશાસ્તિકાય, જીવાસ્તિકાય, અને પુદ્ગલાસ્તિકાય એ ૫ પદાર્થોના સમુદાયરૂપ અનાદિકાળથી છે, અને અનન્તકાળ સુધી રહેવાનું છે. તેમાં પદાર્થોનાં રૂપાન્તર પલટાઈ હીનાધિક થયા કરે છે, પરન્તુ આ જગત્નો સર્વથા પ્રલય અન્યદર્શનમાં મનાયલા

૬

વિનાશ માફક થતો નથી. એ પ પદાર્થોમાં વધુ સંખ્યા જીવ અને પુદ્ગલની છે, કારણકે ધર્માસ્તિકાયાદિ ત્રણ પદાર્થો એકેક સંખ્યાવાળા છે, અને જીવ તથા પુદ્ગલ તો અનન્ત છે. અર્થાત્ એ બે પદાર્થોને કરોડ અબજ કે પરાધ વિગેરે કોઈપણ ગણીતાનુગત સંખ્યાથી ગણી શકાય નહિ. જૈનશાસ્ત્રમાં એ પ પદાર્થોનું વર્ણન કરેલું છે, તેમાં જીવ તથા પુદ્ગલનું વર્ણન ઘણું છે. સમગ્ર જૈનશાસ્ત્ર લગભગ જીવ અને પુદ્ગલના વર્ણનથીજ ભરેલું છે, એમ કહીએ તોપણ ચાલે. જોકે પાંચે પદાર્થોની વર્તનારૂપ કાળને પણ છઠ્ઠા દ્રવ્ય-પદાર્થ તરીકે જૈનશાસ્ત્રમાં ઉપચારથી સ્વીકારેલ છે, પરન્તુ જીવાદિવત્ મૂળ પદાર્થરૂપ નહિ હોવાથી અહિં પદાર્થ પાંચજ કહ્યા છે. જીવના સંબંધમાં જૈનશાસ્ત્રમાં જીવના મૂળ શુદ્ધ સ્વરૂપનું વર્ણન, અને પુદ્ગલના સંયોગથી થયેલું વિકારજન્ય સ્વરૂપનું વર્ણન છે. તેમજ પુદ્ગલના શુદ્ધ સ્વરૂપનું અને જીવસંયોગે થયેલા વિકારજન્ય સ્વરૂપનું વર્ણન છે. અને વિકારજન્ય સ્વરૂપના વર્ણનને અંગે પુદ્ગલનો અને જીવનો સંબંધ કેવી રીતે થાય ? અને તે સંબંધનો વિનાશ કેવી રીતે થાય ? પુદ્ગલના સંયોગે જીવ કેવા કેવા વિચિત્ર ભાવ પામે ઈત્યાદિ જીવ-પુદ્ગલનું અનેક પ્રકારે વર્ણન છે. એવું વિસ્તૃત વર્ણન જૈનશાસ્ત્ર સિવાય અન્ય કોઈપણ શાસ્ત્રમાં જોવામાં આવતું નથી. વિશેષ વર્ણન તો દૂર રહો, પણ કયો જીવ કેટલી ઈન્દ્રિયવાળો, કયા જીવને કર્મનો સંબંધ કેવી રીતે ? કર્મ શું પદાર્થ છે ? ઈત્યાદિ સામાન્ય વિગત પણ અન્ય શાસ્ત્રમાંથી મળી આવવી મુશ્કેલ છે. જો કે આત્મવાદના અનેક ગ્રંથો અન્ય દર્શનમાં વિદ્યમાન છે, પરન્તુ તેને મુકાબલે જૈનદર્શનમાં આત્મવાદનું સ્વરૂપ કોઈ જૂઠાજ પ્રકારનું અનહદ વર્ણવેલું છે. આ ચાલુ ગ્રંથમાં પણ આત્મવાદને અંગે આત્મા પુદ્ગલના સંયોગે દેવ ગત્યાદિ જે વિચિત્ર ભાવો પ્રાપ્ત કરેછે તે ભાવો જો કે અનેકછે તોપણ સામાન્યથી ઉદ ભાવો નિશ્ચિત કર્યા છે, એ ભાવોને જૈનસિદ્ધાન્તની પરિભાષાએ દ્વારો કહેવાયછે. એ ઉદ દ્વારમાં પણ દરેક દ્વારમાં દરેક દ્વારનો દરેક દ્વાર સાથે

૭

સંબંધ દર્શાવ્યો છે. જેમકે ગતિદ્વારમાં દેવગતિદ્વારમાં ગતિ-ઇન્દ્રિય-કાય ઇત્યાદિ ઉદ્ધારોના જે જે ઉત્તરભેદ પ્રાપ્ત થતા હોય તે તે ઉત્તરભેદ કયા કારણે કેવી રીતે પ્રાપ્ત થાય ? તે યથાયોગ્ય દર્શાવેલું છે. એ પ્રમાણે નરકગતિ વિગેરે શેષ ૩ ગતિમાં દરેકમાં ૩૬ દ્વારોના ઉત્તરભેદનો સંબંધ કારણપૂર્વક દર્શાવેલ છે. એ રીતે ૩૬ દ્વારો (ના ઉત્તરભેદ) માં છત્રીશ દ્વારો (ના ઉત્તરભેદ) નો યથાયોગ્ય સંબંધ યથામતિ શાસ્ત્રની અપેક્ષા રાખીને દર્શાવેલ છે. એ ૩૬ દ્વારોમાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિને સંવેધ એવું નામ આપેલ છે, કારણકે સંવેધ એ શબ્દનો અર્થ સં-સમ્યક્ પ્રકારે એટલે યથાયોગ્ય રીતે, વેધ એટલે માર્ગ કરવો અથવા વ્યાપ્ત થવું એવો અર્થ થાય છે, અને અહિં પણ એક દ્વારમાં બીજું દ્વાર યથાયોગ્ય માર્ગ કરીને વ્યાપ્ત થયેલું છે તેથી સંવેધ શબ્દ યથાર્થ છે. જેમ છટ્ટા કર્મગ્રંથમાં બંધ ઉદય અને સત્તા એ ત્રણની પરસ્પર યથાયોગ્ય પ્રાપ્તિને બંધોદય સત્તાનો સંવેધ કહ્યો છે તેમ આ ગ્રંથમાં પણ ૩૬ દ્વારોમાં ૩૬ દ્વારની યથાયોગ્ય પ્રાપ્તિને સંવેધ કહેવામાં આવ્યો છે, અને દ્વારસંખ્યા છત્રીશ હોવાથી આ ગ્રંથનું નામ સંવેધ છત્રીશી રાખેલું છે. આ સંવેધ છત્રીશી ગ્રંથમાં દ્વારવર્ણન નામનો પ્રથમ વિભાગ છે કે જેમાં છત્રીશ દ્વારોનું પ્રત્યેકનું ઉત્તરભેદ સહિત ભિન્ન ભિન્ન વર્ણન સવિસ્તર દર્શાવ્યું છે. અને બીજા વિભાગમાં દ્વારોમાં પરસ્પર પ્રાપ્તિ (૩૫ સંવેધ) દર્શાવેલ હોવાથી બીજા વિભાગનું નામ દ્વારસંવેધ છે. પુનઃ ત્રીજા વિભાગ તરીકે દ્વારસંવેધના ચંત્રો તૈયાર હતાં પણ તે વધુ ઉપયોગી નહિ જણાવાથી આ પુસ્તકમાં તેનો સમાવેશ કર્યો નથી માટે આ ગ્રંથ દ્વારવર્ણન અને દ્વારસંવેધ નામના બે વિભાગમાં વહેંચાયેલ છે.

કેવળ મૂળ દ્વારપ્રાપ્તિ વાંચક વર્ગને અધિક અનુકૂળ નહિ થાય એમ ધારી એ ૩૬ દ્વારો ઉપર નોટસહિત વિસ્તારપૂર્વક વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે. દ્વારસંવેધ વિભાગના પ્રારંભનાં કેટલાંએક દ્વારોમાં કંઈક વિશેષ અર્થ લખ્યો છે, પરંતુ એ પદ્ધ-

૮

તિએ લખવાથી ગ્રંથ લગભગ ૨૦૦ ફારમ જેવડો મોટો થઈ જશે એમ ધારી આગળ વિવેચન સંક્ષેપમાં કર્યું છે. અને ઘણાં ખર્ચાં દ્વારા કે જે દ્વારા પ્રથમનું વર્ણન ધ્યાનપૂર્વક વાંચવાથી સ્કેન્ડે સમજાય તેવાં છે, તેવાંની દ્વારપ્રાપ્તિઓ પ્રસંગે “સુગમ છે” અથવા “અમુક દ્વારવત્” એમ લખેલું છે. એ પ્રમાણે સંકોચ કરતાં પણ આ ગ્રંથને શરૂઆતમાં જે ૩૦-૪૦ ફારમ જેટલો ધાર્યો હતો તે સંપૂર્ણ થતાં લગભગ ૬૦ ફારમ જેટલો થયો છે.

આ ગ્રંથનું વિવેચન લખતી વખતે ઘણું સ્થળે શ્રી પ્રજ્ઞાપના સૂત્ર, શ્રી જીવાભિગમસૂત્ર, શ્રી પંચસંગ્રહ, શ્રીમદ્દેવચન્દ્રજીવિત વિચારસાર, યંત્રપૂર્વક કર્મગ્રંથાદિ વિચાર, ઇત્યાદિ ગ્રંથોની સહાય લીધી છે, અને જે દ્વારને અંગે જે દ્વારપ્રાપ્તિ ગ્રંથોમાંથી મેળવી શકાયી નથી તે દ્વારપ્રાપ્તિ યથામતિ ગણતરી કરીને લખી છે, કારણકે પૂર્વોક્ત ગ્રંથોમાં ઘણાં ખર્ચાં ૬૨ માર્ગણાદ્વારે ૧૪ જીવલેદ અને ૧૪ ગુણસ્થાન પ્રત્યે કેટલીએક દ્વારપ્રાપ્તિઓ મળી શકે છે, પરંતુ આ ગ્રંથમાં તો ૩૬ દ્વારોના ઉત્તર લેદ ગણતાં લગભગ ૭૦૦ થી પણ ઉપરની સંખ્યા થાય છે, માટે ઘણી ખરી દ્વારપ્રાપ્તિઓ તો નવી ગણતરીથી ઉપજાવેલી છે. વળી ગ્રંથોમાંથી મળી આવતી દ્વારપ્રાપ્તિઓ પણ તેમાંથી દરેક જોઈ જોઈને ઉતારી નથી પરંતુ જે દ્વારપ્રાપ્તિમાં વિશેષ નિર્ણય કરવા જેવું લાગે તે દ્વારપ્રાપ્તિમાટે પૂર્વોક્ત ગ્રંથોનો આશ્રય લીધો છે. વિશેષ નિર્ણય કરવા જેવી શંકાસ્પદ દ્વારપ્રાપ્તિઓ તો ગ્રંથના આશ્રયથી જ લખી છે. છતાં આ ગ્રંથના વિવેચનમાં મતિદોષથી તેમજ પ્રેસદોષથી થયેલી ભૂલો માટે હું વાંચકવર્ગ પાસે સવિનય ક્ષમા ચાહું છું અને સુધારી વાંચવાની ભલામણ કરું છું. તેમજ તેવી ભૂલો માટે હું મિથ્યાદુષ્ટિ દઉં છું.

લખનાર:—

શ્રી ભૃગુકચ્છ (ભરૂચ) નિવાસી શ્રેષ્ઠીવર્ય શ્રીયુત્ અનુપચન્દ્રસ્ય
વિદ્યાર્થી ચંદુલાલ નાનચંદ.

સુકામ સીનોર, હાલ-અમદાવાદ.

સૂચના.

૧૭૬ પાને એકેન્દ્રિયને ૧૪૫ ની સત્તા જનનામ અને આહારકદ્દિક વિના લખેલી છે, તે સ્થાને જનનામ, દેવાયુ, અને નરકાયુ વિના ૧૪૫ ની સત્તા વાંચવી.

આ ગ્રંથમાં દરેક પ્રસંગે અચ્યુતદેવનું ગમન ત્રીજી વા ચોથી નરકસુધી લખ્યું છે તે સીતેન્દ્ર રાવણ લક્ષ્મણનું યુદ્ધ નિવારવા ચોથી નરકમાં ગયા એમ શ્રીહિમકૃત રામાયણાદિક ગ્રંથોમાં લખેલું જાણવાથી લખ્યું છે. અને પંચસંગ્રહમાંનો આનતાદિ ૪ દેવોને નરકમાં જવાનોજ નિષેધ વાંચ્યો છે.

લોકપ્રકાશમાં કેવળીપર્યાય પૂર્વકોડવર્ષમાંથી ૯ વર્ષન્યૂન કહ્યો છે અને આ ગ્રંથમાં ૮ વર્ષ ૭ માસ ન્યૂન લખ્યો છે તે કર્મ-પ્રકૃત્યાદિ ગ્રંથને અનુસરી લખ્યો છે.

સર્વજ્ઞને સંજ્ઞારૂપે આહારસંજ્ઞા નથી. પરંતુ આ ગ્રંથમાં જે આહાર સંજ્ઞા વારંવાર ગણાવી છે, તે કેવળ ક્ષુધાવેદનીયના ઉદયને અંગેજ જાણવી, પણ ક્ષાયોપશમિક ઇચ્છા રૂપ નહિ.

શ્રી પંચસંગ્રહ અને શ્રી ભગવતિજીમાં મનુષ્ય-તિર્થંકરને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં વિભંગજ્ઞાનનો નિષેધ કર્યો છે, પરંતુ આ ગ્રંથમાં ચોથા ષડશિતિક કર્મગ્રંથની ૨૯ મી ગાથાને અનુસરી વિભંગજ્ઞાન ગણાવ્યું છે. કારણકે એ ગાથામાં વિભંગમાર્ગણામાં આદારિક મિશ્રયોગ કહ્યો છે. પુનઃ નરાનુપૂર્વી અને તિર્થંકરાનુપૂર્વી પણ વિભંગમાર્ગણામાં ચાલુ ગ્રંથની અંદર એજ કારણસર ગણાવી છે.

એ પ્રમાણે બીજી પણ જે જે વાતનો તદ્દાવત માલુમ પડે તે સુજ્ઞેયે યથાયોગ્ય વિચારવો, અને સર્વથા અશુદ્ધ લાગે તો સુધારી વાંચવા વિનંતિ છે.

अनुक्रमणिका.

नं०.	विषय.	पृ०.
	द्वारवर्णन.	१-१६२
१	गति ४ ...	२
२	धन्द्रिय ५ ...	४
३	काय ६ ...	७
४	योग १५ ...	६
५	वेद ३ ...	११
६	कषाय ४-१६-२५	१४
७-८	ज्ञान ८ ...	१७
९	संयम ७ ...	१६
१०	दर्शन ४ ...	२५
११	लेखा ६ ...	२६
१२	लब्ध २ ...	२६
१३	सम्पत्ति ६ ...	३०
१४	संज्ञा २ ...	४१
१५	आहार २ ...	४२
१६	शुद्धिस्थान १४ ...	४७
१७	लवलेह १४-५६३	६८
१८	पर्याप्ति ६ ...	७४
१९	प्राप्त १० ...	८२
२०	संज्ञा ४-१०-३ ...	८६
२१	उपयोग १२ ...	८९
२२	दृष्टि ३ ...	९०
२३	अंध ८-१२० ...	९३
२४	उदय ८-१२२ ...	१०५
२५	उदीरणा ...	१०८

૧૧

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૨૬	સત્તા ૮-૧૪૮	૧૧૦
૨૭	શરીર ૫	૧૧૧
૨૮	બંધહેતુ ૪-૫૭	૧૧૫
૨૯	ધ્યાન ૪-૧૬	૧૧૭
૩૦	સંઘયણુ ૬	૧૩૦
૩૧	સંસ્થાન ૬	૧૩૨
૩૨	સમુદ્ધાત ૭	૧૩૪
૩૩	ભાવ ૫	૧૩૭
૩૪	અવગાહના ૩	૧૪૦
૩૫	સ્થિતિ ૨... ..	૧૪૨
૩૬	ચોનિ ૮૪ લાખ	૧૪૩
	૩૬ દ્વારના ઉત્તરલેહ સંક્ષેપમાં	૧૪૫
	દ્વારસંવેધ.	૧૬૩-૪૬૧
(૧)	૪ ગતિમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ.	૧૬૬-૧૭૨
	દેવગતિમાં	૧૫૫
	મનુષ્યગતિમાં	૧૬૧
	તિર્થચગતિમાં	૧૬૫
	નરકગતિમાં	૧૬૯
(૨)	૫ ઇન્દ્રિયમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ.	૧૭૨-૧૯૧
	એકેન્દ્રિયમાં	૧૭૨
	દ્વીન્દ્રિયમાં... ..	૧૮૦
	ત્રીન્દ્રિયમાં... ..	૧૮૪
	ચતુરિન્દ્રિયમાં	૧૮૫
	પંચેન્દ્રિયમાં	૧૮૬
(૩)	૬ કાયમાર્ગમાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ.	૧૯૨-૨૦૮
	પૃથ્વીકાયમાં	૧૮૨
	અપકાયમાં	૧૯૭

૧૨

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
	અગ્નિ તથા વાયુકાયમાં ...	૧૯૮
	વનસ્પતિકાયમાં ...	૨૦૧
	ત્રસકાયમાં... ...	૨૦૩
(૪) યોગમાર્ગણામાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ		૨૦૯-૨૬૬
	મનોયોગમાં ...	૨૦૯
	વચનયોગમાં ...	૨૧૪
	કાયયોગમાં ...	૨૧૬
	સત્ય અને વ્યવહાર મનોયોગમાં ...	૨૧૭
	અસત્ય અને મિશ્ર મનોયોગમાં ...	૨૧૮
	સત્ય વચનયોગમાં ...	૨૧૯
	અસત્ય અને મિશ્ર વચનયોગમાં ...	”
	વ્યવહાર વચનયોગમાં ...	”
	ઔદારિકમિશ્રકાયયોગમાં ...	૨૨૧
	ઔદારિકકાયયોગમાં... ...	૨૩૨
	વૈક્રિયમિશ્રકાયયોગમાં ...	૨૩૭
	વૈક્રિયકાયયોગમાં ...	૨૪૬
	આહારકમિશ્રયોગમાં ...	૨૫૪
	આહારકયોગમાં ...	૨૫૮
	તૈજસકાર્મભુક્કાયયોગમાં ...	૨૫૯
(૫) ૩ વેદમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ		૨૬૬-૭૬
	સીવેદમાં.....	૨૬૬
	પુરુષવેદમાં	૨૭૨
	નપુંસકવેદમાં	૨૭૪
(૬) મૂલ ૪ કષાયમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ		૨૭૬-૭૭
	ક્રોધમાં ...	૨૭૬
	માન અને માયામાં—ઘ્રોભમાં... ..	૨૭૯
(૭) ૬ જ્ઞાનમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ		૨૮૦-૨૯૩
	મતિજ્ઞાન અને શ્રુતજ્ઞાનમાં ...	૨૮૦

૧૩

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
	અવધિજ્ઞાનમાં	૨૮૩
	મનઃપર્યવજ્ઞાનમાં	૨૮૬
	કેવળજ્ઞાનમાં	૨૮૯
(૮) ૩ અજ્ઞાનમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ		૨૯૪-૨૯૮
	મતિ અને શ્રુતઅજ્ઞાનમાં	૨૯૪
	વિભંગજ્ઞાનમાં	૨૯૬
(૯) ૭ મંયમમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ		૨૯૮-૩૧૧
	સામાયિક ચારિત્રમાં	૨૯૮
	છેદોપસ્થાપનિય ચારિત્રમાં	૩૦૧
	પરિહાર વિશુદ્ધિ ચારિત્રમાં	૩૦૧
	સૂક્ષ્મસંપરાય ચારિત્રમાં	૩૦૩
	યથાખ્યાત ચારિત્રમાં	૩૦૫
	દેશવિરતિ ચારિત્રમાં	૩૦૮
	અવિરતિ ચારિત્રમાં	૩૦૯
(૧૦) ૪ દર્શનમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ		૩૧૧-૩૧૪
	અચક્ષુદર્શનમાં	૩૧૧
	ચક્ષુદર્શનમાં	૩૧૨
	અવધિદર્શનમાં—કેવળદર્શનમાં.	૩૧૪
(૧૧) ૬ લેહ્યામાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ		૩૧૫-૩૨૨
	કૃષ્ણલેહ્યામાં	૩૧૫
	નીલલેહ્યામાં	૩૧૬
	કાપોતલેહ્યામાં—તેજોલેહ્યામાં	૩૧૭
	પદ્મલેહ્યામાં	૩૧૯
	શુક્લલેહ્યામાં	૩૨૧
(૧૨) ૨ ભવ્યમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ		૩૨૨-૩૨૪
	ભવ્યમાં	૩૨૨
	અભવ્યમાં	૩૨૩

૧૪

નંબર	વિષય.	પૃષ્ઠ.
(૧૩) ૬ સમ્યક્ત્વમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ		૩૨૪-૩૮
ઉપશમ સમ્યક્ત્વમાં	...	૩૨૪
ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વમાં	...	૩૨૮
ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વમાં...	...	૩૩૦
મિશ્રસમ્યક્ત્વમાં	...	૩૩૩
સાસ્વાદનમાં	...	૩૩૫
મિથ્યાત્વમાં	...	૩૩૭
(૧૪) ૨ સંજ્ઞિમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ		૩૩૮-૪૨
સંજ્ઞિમાં	...	૩૩૮
અસંજ્ઞિમાં	...	૩૩૯
(૧૫) ૨ આહારકદ્વારમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ		૩૪૨-૩૪૭
આહારકમાં	...	૩૪૨
અનાહારકમાં	...	૩૪૩
(૧૬) ૧૪ ગુણસ્થાનમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ		૩૪૭-૩૬૦
મિથ્યાદૃષ્ટિ	ગુણસ્થાનમાં	૩૪૭
સાસ્વાદન—મિશ્ર—સમ્યક્ત્વમાં	,,	,,
દેશવિરતિ—પ્રમત્ત	,,	૩૪૯
અપ્રમત્ત	,,	૩૫૦
અપૂર્વકરણ	,,	૩૫૧
અનિવૃત્તિકરણ	,,	૩૫૩
સૂક્ષ્મસંપરાય—ઉપશાન્તભોહ	,,	૩૫૪
ક્ષીણભોહ	,,	૩૫૫
સયોગીકેવળી	,,	૩૫૬
અયોગીકેવળી	,,	૩૫૮
(૧૭) ચૌદ અને પાંચસોત્રેસઠ જીવભેદમાં		
૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ		૩૬૦-૪૧૦
૧ સૂક્ષ્મઅપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિયમાં	...	૩૬૦

૧૫

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
	સૂક્ષ્મપર્યાસ એકેન્દ્રિયમાં ...	૩૬૩
	બાહર અપર્યાસ—બાહરપર્યાસ ,, ...	૩૬૪
	અપર્યાસ દ્વીન્દ્રિયમાં ...	૩૬૫
	પર્યાસ ,, ...	૩૬૬
	અપર્યાસ—પર્યાસ ત્રીન્દ્રિયમાં... ..	૩૬૭
	અપર્યાસ ચતુરિન્દ્રિયમાં ...	૩૬૮
	પર્યાસ ,, ...	૩૬૯
	અપર્યાસ અસંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિયમાં... ..	૩૭૦
	પર્યાસ ,, ,, ...	૩૭૨
	અપર્યાસસંજ્ઞિ ,, ...	૩૭૪
	પર્યાસ ,, ,, ...	૩૭૭
	૫૬૩ જીવલેહમાં	૩૭૮
(૧૮)	૬ પર્યાસિમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ	૪૧૯
(૧૯)	૧૦ પ્રાણમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ	૪૨૨
(૨૦)	૪-૩ સંજ્ઞાદ્વારમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ	૪૨૭
	આહારાદિ ૪ સંજ્ઞામાં	૪૨૭
	હેતુપદેશિકી વિગેરે ૩ સંજ્ઞામાં ...	૪૨૯
(૨૧)	૧૨ ઉપયોગમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ	૪૩૬
(૨૨)	૨ દૃષ્ટિમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ	૪૩૬
(૨૩-૨૬)	બંધાદિ ૪ દ્વારમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ	૪૩૭
(૨૭)	૬ શરીરમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ	૪૩૭-૩૯.
	ઔદારિકશરીરમાં	૪૩૭
	વૈકિયશરીરમાં—આહારકશરીરમાં ...	૪૩૮
(૨૮)	૫૭ બન્ધહેતુમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ	૪૩૯
(૨૯)	૪ ધ્યાનમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ	૪૪૦-૪૪
	૩ આર્તધ્યાનમાં	૪૪૧
	અગ્રશોધ આર્તધ્યાનમાં	૪૪૨

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.
૪	ધર્મધ્યાનમાં	૪૪૨
૧ લા-૨ બા-૩ બા	શુક્લધ્યાનમાં	૪૪૩
૪ થા	”	૪૪૪
(૩૦) ૬	સંઘયણમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ	૪૪૪-૪૭
	વજ્રધર્મનારાય સંઘયણમાં	”
	ઋષભનારાય અને નારાય ”	૪૪૬
	અર્ધનારાય અને કિલિકા ”	૪૪૮
	સેવાર્ત્તસંઘયણમાં ”	૪૪૯
(૩૧) ૬	સંસ્થાનમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ	૪૫૦-૫૨
	સમચતુરસ્ર સંસ્થાનમાં	૪૫૦
	મધ્ય ૪ સંસ્થાનમાં	૪૫૧
	હુંડકસંસ્થાનમાં	૪૫૨
(૩૨) ૭	સમુદ્ઘાતાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ	૪૫૩-૫૭
	વેદનાસમુદ્ઘાતમાં	”
	કષાયસમુદ્ઘાતમાં	૪૫૪
	મરણસમુદ્ઘાતમાં	”
	વૈકિયઅને આહારકમાં—તૈજસસમુદ્ઘાતમાં ૪૫૭	
	કેવળીસમુદ્ઘાતમાં	૪૫૯
(૩૩) ૬	ભાવમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ	૪૬૦-૬૧
	ઉપશમભાવમાં—ક્ષયોપશમભાવમાં	”
	ક્ષાયિકભાવમાં	૪૬૧
	ઔદાયિકભાવમાં—પારિણમિકભાવમાં ”	
(૩૪) ૭	અવગાહના (૩૫) સ્થિતિ (૩૬) યોનિદ્વારમાં	
	૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ	૪૬૧
	શુદ્ધિપત્રકમ્	૪૬૨

મચ્ચારિત્રચૂડામણિ શુદ્ધક્રિયાયોગિ ગચ્છાઽધિપતિ-
શ્રીમત્સુખસાગરગુરુચરણકમલેભ્યોનમઃ ॥

શ્રી સંવેધ છત્રીશી.

મંગલાચરણ.

(શાર્દૂલવિક્રીડિતવૃત્તમ્)

શ્રીમત્પાર્શ્વજિનેશ્વરં હૃદિપરં ધ્યાત્વાઽમલજ્ઞાનદં,
સ્મારંસ્મારમહં પરાર્થાવિબુધ શ્રીબુદ્ધિવારાંનિધેઃ ।
મધ્યાં વાચમનેકબોધવિશદાં સૂરીશિતુઃસદુરા-
ર્થવ્યાનાં હિતદાંતનોમિસુગમાં સંવેધષટ્ત્રિંશિકામ્ ॥૧॥

૩૬ દ્વારોનું સ્વરૂપ.

આ સંવેધ છત્રીશી નામના ગ્રન્થને વિષે પ્રથમ ૧૪ માર્ગ-
ણાનાં ૧૫ દ્વાર છે, અને બીજાં ૨૧ દ્વાર છે. એ પ્રમાણે કુલ
૩૬ દ્વારોનું સ્વરૂપ, તેમજ એ છત્રીશ દ્વારોની પરસ્પર એકબીજામાં
એકબીજાની પ્રાપ્તિરૂપ સંવેધ, એ બે વિષય કહેવાના છે. તેમાં
પ્રથમ ૩૬ દ્વારોનાં નામ નીચે પ્રમાણે છે.

૧ ગતિ, ૨ ઇન્દ્રિય, ૩ કાય, ૪ યોગ, ૫ વેદ, ૬ કષાય,
૭ જ્ઞાન, ૮ અજ્ઞાન, ૯ સંયમ, ૧૦ દર્શન, ૧૧ લેશ્યા, ૧૨ લભ્ય,
૧૩ સમ્યક્ત્વ, ૧૪ સંશિત્વ, ૧૫ આહારક, ૧૬ ગુણુરથાન, ૧૭
અવલેદ, ૧૮ પર્યાપ્તિ, ૧૯ પ્રાણુ, ૨૦ સંજ્ઞા, ૨૧ ઉપયોગ, ૨૨
દ્રષ્ટિ, ૨૩ બંધ, ૨૪ ઉદય, ૨૫ ઉદ્ધીરણા, ૨૬ સત્તા, ૨૭ શરીર

૧ થી ૧૬ માર્ગણામાં જ્ઞાનમાર્ગણાના મંથનમાં જ્ઞાન અને અજ્ઞાન એ
બે દ્વાર લિપ્ત ગણવાથી ૧૫ દ્વાર થાય પણ માર્ગણા તો ૧૪ થાય છે.

૨

૨૮ બંધહેતુ, ૨૯ ધ્યાન, ૩૦ સંઘયણુ, ૩૧ સંસ્થાન, ૩૨ સમુદ્ધાત, ૩૩ લાવ, ૩૪ અવગાહના, ૩૫ સ્થિતિ, અને ૩૬ યોનિ.

(૧) ગતિ ૪—દેવત્વ, મનુષ્યત્વ વિગેરે પર્યાયોની (રૂપાન્તરોની) પ્રાપ્તિ તે ગતિ કહેવાય, તેના દેવગતિ-મનુષ્યગતિ-તિર્થંચ ગતિ અને ગરકગતિ એમ ૪ પ્રકાર છે. જ્યાં પૌદ્ગલિક સુખનો અનહદ આનંદ લોગવાય છે, સુંદર નવયુવાન દિવ્ય સ્ત્રીઓનો સંગમ હોય છે, ઝળહળતા રત્નોના આવાસ, ભુવન તથા વિમાનરૂપ મકાનો રહેવાને માટે હોય છે, ઇચ્છા પ્રમાણે વિચિત્ર પ્રકારનાં રૂપ રચવાની તથા અન્ય પદાર્થોમાં યથાચોગ્ય રૂપાન્તર કરવાની દિવ્યશક્તિઓ જન્મ-સિદ્ધ હોય છે, વિગેરે અનેક પ્રકારના વૈભવનાં અમુક અમુક સ્થાન હોય છે, તે દેવલોક વા સ્વર્ગના નામથી ઓળખાય છે, અને તેવા દેવલોકની પ્રાપ્તિ થવી તે દેવગતિ કહેવાય છે.

જ્યાં સુખ અને દુઃખ પ્રાયઃ સરખા પ્રમાણમાં છે, વ્રત તપશ્ચર્યાદિ મોક્ષમાર્ગની (દર્શનજ્ઞાન ચારિત્રરૂપ) પ્રવૃત્તિઓ સાનુકૂળ હોઈ જ્યાં મોક્ષ પ્રાપ્ત થઈ શકે છે, સંપૂર્ણ ચારિત્ર-સંપૂર્ણ જ્ઞાન-ને સર્વ લક્ષ્યો જ્યાં સાધ્ય છે, તેમજ વાસુદેવ, ચક્રવર્તી અને તીર્થંકર વિગેરે અનેક મહાપદવીઓ તથા ત્રણ લોકનું આધિપત્ય જ્યાં પ્રાપ્ત થઈ શકે છે તે મનુષ્યલોક કહેવાય, અને તેવા મનુષ્યપણાની જ પ્રાપ્તિ થવી તે મનુષ્યગતિ કહેવાય છે.

જ્યાં સુખ અદ્ય છે, ને દુઃખ તેથી વિશેષ પ્રમાણમાં છે, મતિ વિગેરે જ્ઞાનની પ્રાયઃ પરિસ્કુરણા અતિ અદ્ય હોય, માતા, પિતા, પુત્ર અને પુત્રી વિગેરેનાં વિવેકવ્યવહારનો અભાવ હોય, શ્રંગ અને પૂચ્છનાં લક્ષણો વડે લક્ષિત હોય, વ્રતાદિ ધર્મમાર્ગનો પ્રાયઃ અભાવ હોય, એવા વિવેકવ્યવહાર શૂન્ય તિર્થંચ જીવો હોય છે; તેવા તિર્થંચપણાની પ્રાપ્તિ થવી તે તિર્થંચગતિ કહેવાય છે.

૧ વ્યન્તર જાતિન. દેવો માટે આવાસ, ભુવનપતિ દેવો માટે ભુવન, અને જ્યોતિષ તથા વૈમાનિક દેવોને રહેવા માટે વિમાન હોય છે. એ ત્રણેની આકૃતિઓ ભિન્ન હોવાથી ત્રણ નામ જુદાં પડ્યાં છે.

૩

જ્યાં એકાન્તે દુઃખ જ અધિક હોય, માત્ર જીનેશ્વરના જન્માદિ કલ્યાણકે વળતે અન્તર્મુદ્ધત પર્યંત કંઈક સુખશાન્તિ અનુભવાય, તેમજ કર્મપ્રકૃતિ તથા પંચસંગ્રહમાં તો કંઈ છે કે કેટલાએક નારકીના જીવો એવા હોય છે કે જેઓને ભવના પ્રથમ સમયથી ભવના અન્ત સમય સુધી અશાન્તિ જ હોય છે, એ પ્રમાણે અત્યંત દુઃખનું સ્થાન છે; જ્યાં ઉત્પન્ન થતાં દુઃખ, ઉત્પન્ન થયા બાદ પરમાધામિ આદિકનું દુઃખ, ક્ષેત્ર પણ દુઃખદાયી, આહાર પણ દુઃખદાયી વિગેરે દરેક વાતનું નરકના જીવોને દુઃખ દુઃખ ને દુઃખ જ હોય છે, એ દુઃખ નારકીઓ ભોગવી શકે છે; તેના અનંતમા ભોગનું દુઃખ મનુષ્યને પ્રાપ્ત થાય તો જીવી શકે પણ નહિ એવો નરકલોક છે, તે નરકલોકમાં જે જીવનું ગમન થાય તે નરકગતિ^૧ કહેવાય.

૧ વર્તમાન કાળની કેળવણીવાળા કેટલાએક મનુષ્યો માત્ર પ્રત્યક્ષ પ્રમાણ માનનારા હોવાથી તેઓ કહે છે કે સ્વર્ગ અને નરક એ બન્ને વસ્તુતઃ નથી, પણ લોકને નીતિ માર્ગમાં પ્રવર્તવાવા અને અનીતિ માર્ગથી અલગ રાખવા માટે સ્વર્ગ અને નરકના નામથી લાલચ તથા ભય બતાવ્યો છે. આ કથન તેઓનું પ્રમાણ શૂન્ય છે, કારણ કે જે પ્રત્યક્ષ દેખાય તેજ માનવું, અને પરોક્ષ પદાર્થ નજ માનના એ જગતનો સત્ય વહેવાર ન કહેવાય, જેઓએ સ્વતઃ અમેરિકા ખંડ શોધી કાઢ્યો અને જેઓ અમેરિકા જઈ આવ્યા છે તેઓ બીજાને અમેરિકા ખંડની ઋદ્ધિ કહેવા બેસે તો તેમનું વર્ણન બીજાઓએ શું અસત્ય બાણવું ? કારણ કે વર્ણનની સત્યતા અથવા અસત્યતા આપ પુરૂષને આધીન છે, પદાર્થ કહેનાર જે પ્રમાણિક હોય તો તે પદાર્થ સત્ય અને અપ્રમાણિક હોય તો તે કઢાય સત્ય યા અસત્ય પણ હોય. દેવ અને નરક ગતિનું વર્ણન જૈન દર્શનમાં તથા અન્ય દર્શનમાં મનાતા આપ પુરૂષોએ કરેલું છે, માટે આગમપ્રમાણથી સ્વર્ગ નરકનું અસ્તિત્વસિદ્ધ થાય છે, પુનઃ વર્તમાન વિજ્ઞાનીઓએ એવી પણ શોધ અનુમાન પ્રમાણથી કરી છે કે આકાશમાં દેખાતું જ્યોતિષ ચક્ર એ જુદીજુદી પૃથ્વીઓ છે, અને તે પૃથ્વીઓમાં આ પૃથ્વીની માફક વસ્તી પણ છે, યસ એ મનોહર વસ્તીને જ શાસ્ત્રકારો સ્વર્ગ કહે છે, તેમાં વાંધો શો છે ? તેવીજ રીતે નરકનું અસ્તિત્વ પણ હોય તો તેપણ વાસ્તવિક છે.

૪

(૨) ઇન્દ્રિય ૫—હન્દ્ર એટલે આત્મા, તેનું ચિહ્ન તે ઇન્દ્રિય કહેવાય. તે ઇન્દ્રિયો સ્પર્શ, રસના, નાસિકા, ચક્ષુ, અને શ્રોત્ર એમ પાંચ પ્રકારની છે. એ દરેક ઇન્દ્રિય અભ્યન્તર નિર્વૃત્તિ અને બાહ્યનિર્વૃત્તિ એમ બે પ્રકારની છે, તેમાં સ્પર્શાદિ વિષયને ગ્રહણ કરવાવાળાં અભ્યન્તર પુદ્ગલો જે અમુક અમુક આકારે રચાયેલાં છે, તે પુદ્ગલો અભ્યન્તર નિર્વૃત્તિ (અંતરંગ રચના) ઇન્દ્રિય કહેવાય છે, આ અભ્યન્તર નિર્વૃત્તિ ઇન્દ્રિય દરેક પ્રાણીની નિયમિત આકારવાળી છે, જેમ સ્પર્શ ઇન્દ્રિય સ્વસ્વ દેહાકારવાળી, રસના ઇન્દ્રિય ખુરપા સરખી, નાસિકા ઇન્દ્રિય કાહલ નામના વાજીંત્ર સરખી, ચક્ષુ ઇન્દ્રિય મસુરની દાળ સરખી અને કર્ણેન્દ્રિય કદંબવૃક્ષના કુલ સરખી છે. વિષયોને બાજુનાર પૂર્વોક્ત આકૃતિવાળી અંતરંગ ઇન્દ્રિયો છે.

તથા સ્પર્શ ઇન્દ્રિય સિવાયની ચાર ઇન્દ્રિયોને સ્થાને જે ચક્ષુગોચર થતા જીભ, નાસિકા, ચક્ષુ, અને કાનરૂપ દેહના અવયવો તે બાહ્ય નિર્વૃત્તિ (બાહ્ય આકારરૂપ) ઇન્દ્રિયો લેકમાં પ્રસિદ્ધ છે. એ આકારો દરેક જાતના પ્રાણીઓને જુદા જુદા હોય છે, જેમ અશ્વ, મનુષ્ય, અને હસ્તિ આદિકના કાન (પર્યટિકા આકારવાળા) જુદી જુદી જાતના પ્રત્યક્ષ દેખાય છે, તે પ્રમાણે શેષ બાહ્ય ઇન્દ્રિયોના આકારોનો તફાવત પણ વિચારવો. આ બાહ્ય આકારો વસ્તુતઃ ઇન્દ્રિયપુદ્ગલો નથી, તેથી વિષયો સ્વતઃગ્રહણ કરી શકે નહિ, પણ એ બાહ્ય આકારરૂપ દેહાવયવોને સ્થાને વિષય ગ્રહણ કરનાર ઇન્દ્રિયપુદ્ગલો ગોઠવાયેલાં છે, તે ઇન્દ્રિયપુદ્ગલોજ (અભ્યન્તર નિર્વૃત્તિન્દ્રિયો) વિષય ગ્રહણ કરી શકે છે. ત્યારે એ પરથી સાર એ આવ્યો કે લોક જેને ઇન્દ્રિયો કહે છે તે ઇન્દ્રિયો નથી પણ ઇન્દ્રિયોના સ્થાને ગોઠવાયેલા દેહાવયવો છે, અને ઇન્દ્રિયોતો સ્વચ્છતર પુદ્ગલના સમુદરૂપ જુદાજ પદાર્થો છે, તેમજ શરીર અને સ્પર્શેન્દ્રિય એ બે ભિન્ન પદાર્થ છે, શરીર દેખાય છે પણ શરીરના ઉપલા પડમાં અને તદન નીચેના પડમાં (મધ્યગત માંસ રૂધિરને હાડના ભાગમાં નહિ)

૫

વ્યાસ થયેલી માખીની પાંખથી પણ વિશેષ પાતળી (અંગુલીના અસંખ્યાતમા ભાગ જેટલી જડી) અને શરીરમાં રહ્યાથી શરીર પ્રમાણુ લાંબી જોળી સંલગ્ન બેપડવાળી પણ શરીરમાંથી બહાર કાઢીએ તો બમણી લાંબી જોળી અને અતિ ખારીક રેશમના કપડા સમાન એકજ પડવાળી સ્પર્શ ઇન્દ્રિય છે, અથવા શેલડીના સાંઠાનું કાણું છોડું ઉખેડતાં જેમ ધોળા ગરનું અતિ પાતળું પડ ઉખડે છે, અને તે ધોળા ગરનું પડ જેમ શેલડીની કાળી છાલમાં વ્યાપી રહ્યું છે, તેમ સ્પર્શ ઇન્દ્રિયના આણુઓ પણ સંપૂર્ણ દેહના ઉપર અંદરના ભાગમાં વ્યાપી^૧ રહ્યા છે.

એ પ્રમાણુ રસના ઇન્દ્રિયના આણુઓ દેખાતી જીવ્હામાં એક પડરૂપે અંગુલીની અસંખ્યાતમા ભાગની જડાઈ અને વધુમાં વધુ ૬ અંગુલ જેટલી લંબાઈ અને જીભની જોળાઈ પ્રમાણુ જોળાઈના માપથી જીભમાં વ્યાસ થયા છે, તેજ સૂક્ષ્મ સ્વચ્છ પુદ્ગલો તીખાશમીઠાશનો અનુભવ જીવને આપી શકે છે, પણ દેખાતી જીભ તેનો અનુભવ આપી શકતી નથી.

નાસિકા સ્થાનમાં નાસિકા ઇન્દ્રિયના આણુઓ વ્યાસ થયેલા છે, તે પડરૂપે વ્યાસ નથી પણ સમુદિત પિંડરૂપે કાહલાકારે રહેલા છે અને તે બે ચક્ષુના મધ્યભાગમાં હશે એમ સમજાય છે, પછી શ્રી બહુશ્રુત કહે તે સત્ય.

ચક્ષુસ્થાને કાળી કીકીના મધ્યભાગમાં જે ચળકતો તારો દેખાય છે, અને જેની અંદર સન્મુખ રહેલા પદાર્થનું પ્રતિબિંબ પણ પડી શકે છે, એ તારો અભ્યન્તર નિર્વૃત્તિ ઇન્દ્રિય પુદ્ગલરૂપ હોવાથી વિષય ગ્રહણ કરી શકે છે. પણ ખાકીનો કીકીનો ભાગ તથા ડે.જો. પાંપણુ વિગેરે બાહ્યનિર્વૃત્તિ ઇન્દ્રિય કહેવાય તેથી તેઓ વિષય ગ્રહણ કરી શકતા નથી.

૧ અથવા પોષક આદીના પુતળાને સુવર્ણ ગીલીટના રસમાં ઓળતાં જેમ ઉપર અંદરના સર્વ ભાગમાં ગીલીટ લાગે તેમ સ્પર્શેન્દ્રિય ઉપર અંદરના ભાગમાં વ્યાસ છે.

૬

એ પ્રમાણે કર્ણને સ્થાને પણ અંદરના ભાગમાં સૂક્ષ્મ સ્વચ્છ પુદ્ગલો કણેન્દ્રિયનાં છે તે કદંબપુષ્પાકારે રહેલાં છે, તેજ વિષય ગ્રહણ કરી શકે છે.

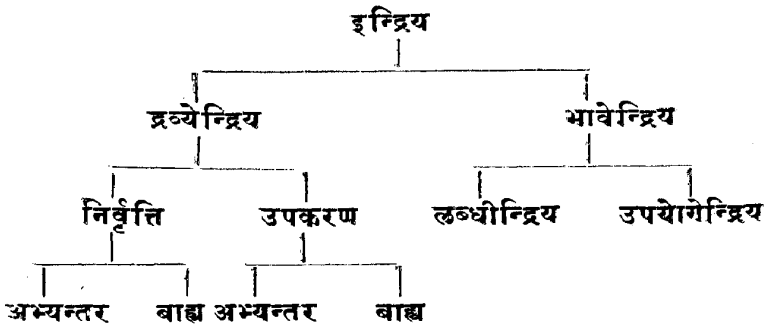
જે પ્રાણીઓ ઇન્દ્રિયો છતાં પણ બહેરા, આંધળા વિગેરે હીન ઇન્દ્રિય થાય છે, તેનું કારણ સમજવા માટે ઇન્દ્રિયોના ઉચ્ચરણુ લેદ નીચે પ્રમાણે શાસ્ત્રકાર કહે છે.

અભ્યન્તર ઉપકરણુ ઇન્દ્રિય અને બાહ્ય ઉપકરણુ ઇન્દ્રિય એમ ઉપકરણુન્દ્રિયના બે લેદ છે. તેમાં અભ્યન્તર નિર્વૃત્તિરૂપ અંતરંગ ઇન્દ્રિય પુદ્ગલોમાં વિષય ગ્રહણ કરવાની જે શક્તિ છે તે શક્તિનું નામ અભ્યન્તર ઉપકરણુન્દ્રિય છે, અને કર્ણપર્પટિકા પાંપણ ઇત્યાદિ બાહ્ય નિર્વૃત્તિ ઇન્દ્રિયરૂપ દેહાવયવોમાં અભ્યન્તર નિર્વૃત્તિન્દ્રિયરૂપ અન્તર્ગત સ્વચ્છ પુદ્ગલોને રક્ષણાદિ ઉપગ્રહ અનુગ્રહ કરવાની જે શક્તિ તે બાહ્ય ઉપકરણુન્દ્રિય છે. એ બેમાંથી અભ્યન્તર ઉપકરણુન્દ્રિયને ઉપઘાત પહોંચવાથી વિષયગ્રાહકતા ઓછી થાય છે, તેમ બંધ પણ થઈ જાય છે. માટે અંધ મનુષ્યની અભ્યન્તર નિર્વૃત્તિ છે તોપણ શક્તિ (ઉપકરણુ) માત્રને ઉપઘાત પહોંચવાથી અંધતા પ્રાપ્ત થઈ જાય; એ પ્રમાણે શેષ ઇન્દ્રિયોના સંબંધમાં પણ તે પ્રમાણે વિચારવું.

ઉપરની સર્વવાત વ્રજ્ય इन्द्रिय સંબંધિ જાણવી, માત્ર इन्द्रिय તો લબ્ધિ અને ઉપયોગરૂપ બે પ્રકારની છે, તેમાં પ્રાણીને દ્રવ્યેન્દ્રિયો દ્વારા વિષય અનુભવવાની જે શક્તિ દર્શનાવરણીય કર્મના ક્ષયોપશમવડે (હીનાધિકતાવડે) જેટલે અંશે પ્રાપ્ત થઈ હોય તેટલા અંશવાળી તે આત્મશક્તિ લક્ષ્યેન્દ્રિય કહેવાય. દરેક પ્રાણીને લબ્ધીન્દ્રિયો પાંચે હોય છે, જે આત્મા એકેન્દ્રિય દ્વીન્દ્રિય કહેવાય છે, તે આત્મા પ્રાપ્ત થયેલી દ્રવ્યેન્દ્રિયોના કારણથી જ એકેન્દ્રિયાદિ કહેવાય છે, અન્યથા લબ્ધીન્દ્રિયની અપેક્ષાએતો સર્વ પ્રાણીમાત્ર પાંચેન્દ્રિય છે. પુનઃ આત્મા જે ઇન્દ્રિયના ઉપયોગમાં પ્રવર્તેલો હોય તે ઇન્દ્રિય ઉપયોગ इन्द्रिय

કહેવાય. દરેક પ્રાણી પાંચમાંની કોઈપણ એકજ ઇન્દ્રિયના ઉપ-યોગમાં પ્રવર્તી શકે પણ સમકાળે એ ઇન્દ્રિયોનો ઉપયોગ હોય નહિ. માટે સર્વ પ્રાણીઓ ઉપયોગ ઇન્દ્રિયની અપેક્ષાએ એકેન્દ્રિય કહી શકાય એ પ્રમાણે લઘ્વીન્દ્રિયની અપેક્ષાએ સર્વ પ્રાણીયો પંચેન્દ્રિય છે. ઉપયોગેન્દ્રિયની અપેક્ષાએ સર્વ પ્રાણીયો એકેન્દ્રિય છે. દ્રવ્યેન્દ્રિયની અપેક્ષાએ પ્રાણીયો એકેન્દ્રિય અને દ્વીન્દ્રિયાદિ છે. તે ઇન્દ્રિયના લેહોની સ્થાપના નીચે પ્રમાણે છે.

(૩) કાય ૬—કાય એટલે શરીર અથાત્ જે જીવ જેવા શરીરમાં ઉપજે તે જીવનું તેજું નામ પડે, અથવા જે જીવ જેવા પ્રકારનું શરીર રચે તે જીવ તે કાયવાળો કહેવાય. તેમાં જે જીવો પૃથ્વીરૂપ શરીરમાં ઉત્પન્ન થાય અથવા પૃથ્વીરૂપ દેહની રચના કરે તે યથા માટી, પાષાણ, ધાતુ, અને ઝવેરાત^૧ વિગેરે જીવો

૧ ઝવેરાતમાં મોતીને કેટલાએક પૃથ્વીકાય નહિ માનતાં દ્વીન્દ્રિય જીવનું દષ્ટ (પુદ્ગલ) માને છે, પણ તે માનવું યથાર્થ નથી, કારણ કે છીપ એ દ્વીન્દ્રિય પ્રાણી હોવાથી જો મોતીને દ્વીન્દ્રિયનું પુદ્ગલ માનવામાં આવે તો હસ્તિના મસ્તકમાંથી નિકળતાં મોતીને પંચેન્દ્રિયનું પુદ્ગલ માનવું પડે, ખાણમાંથી અને વાંસમાંથી નિકળતાં મોતીને એકેન્દ્રિયનું પુદ્ગલ માનવું પડે, સર્પના મણિને પંચેન્દ્રિય પુદ્ગલ માનવું પડે છતાંદિ અનેક વિરોધ આવે છે માટે ગમે તે સ્થળે ઉત્પન્ન થતાં મોતીને એકેન્દ્રિય તરીકે માનવામાં કોઈ હરકત નથી. વળી કહો કે પંચેન્દ્રિયાદિ જીવોમાં એકેન્દ્રિય જીવો કેમ ઉપજે? તો તેનું સમાધાન પ્રત્યક્ષ સિદ્ધ છે કે સજીવન પંચેન્દ્રિય

૯

પૃથ્વીકાયરૂપ કહેવાય.

જે જીવો જળરૂપ શરીરમાં ઉત્પન્ન થાય અથવા જળરૂપ શરીરની રચના કરે તેઓ તથા પાણી, કરા, ધૂંવર, વર્ષાદિ, અકળ, હિમ ઇત્યાદિ અપ્કાયના જીવો અપ્કાયરૂપ કહેવાય.

જે જીવો અગ્નિરૂપ દેહમાં ઉત્પન્ન થાય અથવા અગ્નિરૂપ શરીરની રચના કરે તે, અગ્નિ, વીજળી, ઉલ્કા, ખરતા તારા ઇત્યાદિ અગ્નિકાયના જીવો અગ્નિકાયરૂપ કહેવાય. એ પ્રમાણે ઉદ્ભ્રામક-ઉલ્કલિકા-વટોળીયો વિગેરે જીવો વાયુકાય, અને અડપાલાદિકના જીવો વનસ્પતિકાય કહેવાય. એ પાંચે કાયો ત્રાસ પામી તડકેથી છાયાએ અને છાયાથી તડકે ગમનાગમનાદિ-રૂપ ઇષ્ટાર્થમાં પ્રવૃત્તિ અને અનિષ્ટાર્થથી નિવૃત્તિ કરનાર નહિ હોવાથી સ્થાવર નિકાય કહેવાય છે.

જે જીવો ત્રાસ પામી સ્થાનાન્તરે જઈ શકે અને ઇષ્ટમાં પ્રવૃત્તિ તથા અનિષ્ટની નિવૃત્તિ કરી શકે તેવા દ્વીન્દ્રિયાદિથી પચ્ચેન્દ્રિય પર્યંત સર્વ જીવો ત્રસકાય કહેવાય.

પ્રશ્ન:—અગ્નિ અને વાયુ સ્થાનાન્તર ગમન કરી શકે છે તો તેઓ ત્રસકાયમાં કેમ ન ગણાય ?

ઉત્તર:—સ્થાનાન્તર ગમન માત્રથી જીવ ત્રસ કહી શકાતો નથી પણ ઇષ્ટ અર્થમાં પ્રવૃત્તિ કરવા માટે અથવા અનિષ્ટ અર્થથી

ક્ષેવરોમાં જેમ દ્વીન્દ્રિયાદિ સૂક્ષ્મત્રસ જાતુઓ અને પથરી આદિ પૃથ્વીકાય ઉત્પન્ન થાય છે, તેમ પચ્ચેન્દ્રિયના ક્ષેવરમાં એકેન્દ્રિયોની ઉત્પત્તિ આશ્ચર્યજનક નથી. પુનઃ શ્રી સૂયગ્ગાંગ સૂત્રમાં સર્પના મણી અને છીપના મોતીને આહારપરિણા નામના અધ્યયનમાં પૃથ્વીકાયજ કહ્યા છે.

૨ વર્તમાન વિજ્ઞાનીઓ આણુના કોલસાને વનસ્પતિ કહે છે, પણ વસ્તુતઃ તે પૃથ્વીકાય છે. જેમ સુરમાની ભાતના કાળા પથરા પૃથ્વીકાય છે તેમ આ કોલસા વસ્તુતઃ વનસ્પતિકાય નથી પણ બળી શકે એવા કાળા પથરા અથવા માટીના પીડ છે, પણ વનસ્પતિના કોલસાની માફક બળે છે, તેથી એ પૃથ્વી કોલસા તરફ પ્રસિદ્ધ છે.

૯

નિવૃત્ત થવા બે સ્થાનાન્તરે ગમન કરે તો ત્રસકાય કહી શકાય. એ હેતુથી અગ્નિ અથવા વાયુ સ્થાનાન્તર કરે છે ? “આ મહને અનિષ્ટ છે માટે હું તેનાથી દૂર જાઉં” અથવા અમુક મહને ઇષ્ટ છે માટે હું ત્યાંની પાસે જાઉં” એવા વિચારથી સ્થાનાન્તર થતા નથી, અને સ્વાભાવિક ગતિસ્વભાવથી ચાહે ઇષ્ટ હોય કે ચાહે અનિષ્ટ હોય પણ ગમે તે સ્થળે ગમન કરે છે માટે હેતુ-શૂન્ય ગમનક્રિયાવાળા અગ્નિ અને વાયુકાયના જીવો ગતિથી ત્રસ કહી શકાય પણ વાસ્તવિક રીતે લઘિત્રસ ન ગણાય. શાસ્ત્રોમાં જે ત્રસપણું પ્રસિદ્ધ છે તે લઘિત્રસપણાની અપેક્ષાએ છે, માટે અગ્નિ અને વાયુ ત્રસ નહિ પણ સ્થાવર છે. શ્રી તત્ત્વાર્થ સૂત્રમાં “તેજોવાયુદ્ધોન્નિવ્રવાવયમ્ત્રસાઃ” એ સૂત્ર કહ્યું છે તે ગતિત્રસ-પણાની અપેક્ષાએ જાણવું.

(૪) યોગ ૧૫—યોગ એટલે મન, વચન અને કાયના વ્યાપાર, તે મનયોગ, વચનયોગ અને કાયયોગ એમ ૩ પ્રકારનો છે, તેમાં કાયયોગવડે અહણ કરેલા મનોવર્ગણાની જાતિના પુદ્ગલોને મનરૂપે પરિણુમાવી (ચિંતવનના ઉપયોગમાં લઈ) અવલંબી (વિસર્જનથી ખેલાં પ્રયત્ન વિશેષે કરી) વિસર્જન કરવારૂપ જે આત્મવ્યાપાર તે મનોયોગ કહેવાય છે. અહિં મનપુદ્ગલના પરમાણુઓને^૧ અહણ કરવાની ક્રિયા કાયયોગ ગણાય છે, અને ચિંતવન-અવલંબન મનોયોગ ગણાય છે, તથા વિસર્જનક્રિયા એ પણ યોગરૂપે ગણી શકાય છે.

કાયયોગવડે અહણ કરેલાં ભાષાદ્રવ્યોને (વચનપણે પરિણુમા પામવા યોગ્ય પુદ્ગલપરમાણુઓને) અહણ કરી ભાષાપણે પરિણુ-

૧ આ અર્થપરથી જાણવું જોઈએ કે જૈનદર્શન, મન અને ભાષા એ બન્નેને પુદ્ગલપરમાણુરૂપે રૂપી માને છે, બ્યારે અન્યદર્શનો મનને અરૂપી કહે છે, અને શબ્દને આકાશનો ગુણ કહે છે. પુનઃ વર્તમાન વિજ્ઞાનીઓની શોધખોળ પ્રમાણે શબ્દ એ પરમાણુ છે એમ અનુમાનથી જાણીએ તો ટેલીફોન વિગેરે યંત્રો દ્વારા સિદ્ધ થઈ શકે છે.

૧૦

માવી-અવલંબીને વિસર્જન કરવારૂપ આત્મવ્યાપાર તે વચનયોગ કહેવાય.

ઔદારિક વિગેરે શરીરદ્વારા દોડવું, ઉડવું-ખેસવું ઇત્યાદિ કાયથેષ્ટરૂપ જે આત્મવ્યાપાર તે કાયયોગ.

એ ૩ મૂળયોગના ઉત્તરભેદ ૧૫ થાય છે, તે નીચે પ્રમાણે- સત્ય, અસત્ય, મિશ્ર, વ્યવહાર એ ૪ મનયોગ અને એજ પ્રમાણે ૪ વચનયોગ મળી ૮ યોગ, અને ઔદારિક કાયયોગ ૧, ઔદારિક મિશ્ર કાયયોગ ૨, વૈક્રિય કાયયોગ ૩, વૈક્રિય મિશ્ર કાયયોગ ૪, આહારક કાયયોગ ૫, આહારક મિશ્ર કાયયોગ ૬, અને તૈજસ કાર્મણ કાયયોગ ૭, એ સાત કાયયોગ મળી એકંદર યોગ ૧૫ થયા; દરેકનું સંક્ષિપ્ત સ્વરૂપ નીચે પ્રમાણે છે.

૧ સત્ય મનોયોગ—સત્ અર્થને સત્રૂપે અને અસત્ અર્થને અસત્રૂપે ચિંતવવો, અર્થાત્ જે વસ્તુનું જેવું સ્વરૂપ હોય તે વસ્તુનું તેવું જ યથાર્થ સ્વરૂપ ચિંતવવું પણ વિપરીત ન ચિંતવવું. જેમકે આત્મા, ધર્મ, કર્મ, પુન્ય, પાપ, સ્વર્ગ, નરક અને મોક્ષ વિગેરે પદાર્થો સત્ છે, અને નોણવ નથી, રતનત્રયીના આરાધન વિના મુક્તિ નથી વિગેરે ચિંતવવું, તે સત્ય મનોયોગ કહેવાય.

૨ અસત્ય મનોયોગ—સત્ અર્થને અસત્રૂપ અને અસત્ અર્થને સત્રૂપ ચિંતવવો, અર્થાત્ જે વસ્તુનું જે સ્વરૂપ છે, તે સ્વરૂપથી વિપરીત સ્વરૂપે તે વસ્તુ વિચારવી, જેમકે આત્મા, ધર્મ, કર્મ, પુન્ય, પાપ, સ્વર્ગ, નરક અને મોક્ષ વિગેરે નથી તથા આત્મા પંચભૂતમય છે, ઇચ્છાનુકૂળ વર્તવાથી મોક્ષ થાય છે, શબ્દ એ આકાશનો ગુણ છે, મન અરૂપી છે ઇત્યાદિ ચિંતવવું તે અસત્ય મનોયોગ કહેવાય.

૩ મિશ્રમનોયોગ—કંઈક સત્ય અને કંઈક અસત્ય એમ મિશ્રભાવે વસ્તુ વિચારવી. જેમ કેઈ ગામમાં કેટલા બાળક જન્મ્યા તેની ચોક્કસ ખબર નહિ છતાં આટલા બાળક જન્મ્યા ત્યાં મરણ પામ્યા એમ ચિંતવવું વિગેરે મિશ્રમનોયોગ કહેવાય.

૧૧

૪ વ્યવહાર મનોયોગ—જે ચિંતવનમાં વસ્તુનો સત્ત્વ અસત્ત્વ નિર્ણય લાવ ન રહ્યો હોય એવી સંજ્ઞા, સંકેત, પ્રશ્ન, આજ્ઞા, વિધિ અને અલંકાર વિગેરે ૧૨ પ્રકારનાં વાક્યો વિચારવાં તે. જેમકે હે દેવદત્ત ? ઘટ લાવ, અહુઝ્ઝલ એ પાંચ સ્વરોની સમાન સંજ્ઞા, તમો કયાંથી આવ્યા ? હવેથી આમ ન કરવું, વગેરે જે ચિંતવવું તે વ્યવહારમનોયોગ.

૫ સત્ય વચનયોગ—સત્ય મનયોગથી ચિંતવન કર્યા પ્રમાણે સત્ય જ બોલવું તે સત્ય વચનયોગ.

૬ અસત્ય વચનયોગ—અસત્ય મનયોગથી ચિંતવન કર્યા પ્રમાણે અસત્યજ બોલવું તે અસત્ય વચનયોગ.

૭ મિશ્ર વચનયોગ—મિશ્ર મનયોગથી ચિંતવ્યા પ્રમાણે જે બોલવું તે મિશ્ર વચનયોગ.

૮ વ્યવહાર વચનયોગ—વ્યવહારમનયોગથી ચિંતવ્યા પ્રમાણે જે વ્યવહારથી બોલવું તેમાં વિશેષ એ છે કે દ્વીન્દ્રિયાદિકના અસ્પષ્ટ ઉચ્ચાર તથા અર્થ વિનાની ભાષા રે-લોલ-હારે ઇત્યાદિ વ્યવહાર વચનયોગ છે.

એ મનયોગ તથા વચનયોગ બન્નેમાં સત્યના ૧૦, અસત્યના ૧૦, મિશ્રના ૧૦ અને વ્યવહારના ૧૨ ભેદ મળી ૪૨ મનયોગ અને ૪૨ વચનયોગ થાય છે. પુનઃ મિશ્રયોગનું બીજું નામ સત્યા-સત્ય અને વ્યવહારયોગનું બીજું નામ અસત્યામૃષા છે. જેઓના ઉત્તર ભેદોનું વિશેષ સ્વરૂપ લોકપ્રકાશાદિ ગ્રંથોમાંથી બાણવું.

(૫) વેદ ૩—વેદ એટલે મૈથુન સંબંધિ અભિલાષ. તે સ્ત્રીવેદ, પુરૂષવેદ, અને નપુંસકવેદ એમ ૩ પ્રકારનો છે; તહેમાં સ્ત્રીનો પુરૂષ પ્રત્યે જે વિષયાભિલાષ તે સ્ત્રીવેદ, પુરૂષનો સ્ત્રી પ્રત્યે જે વિષયાભિલાષ તેપુરૂષવેદ, અને જેનો સ્ત્રી પુરૂષ બન્ને ઉપર અભિલાષ હોય તે નપુંસકવેદ કહેવાય. સ્ત્રી, પુરૂષ અને નપુંસકનાં દ્રવ્ય-લક્ષણો નીચે પ્રમાણે—યોનિ, સ્તન, કેશ વિગેરે સ્ત્રીનાં લક્ષણો છે, પુરૂષચિહ્ન. દાદી, મૂછ વિગેરે પુરૂષનાં લક્ષણો છે, અને સ્તનાદિ

૧૨

કેટલાંક સ્ત્રીનાં લક્ષણ પણ હોય તેમજ કેટલાંક પુરૂષનાં લક્ષણ પણ હોય, તે નપુંસકનાં લક્ષણ છે. પુનઃ નપુંસકના ૧૬ લેહ કહ્યા છે, તે ધર્મભિન્દુ^૧ આદિ અંથોથી બાહ્યવા. તથા સ્ત્રી, પુરૂષ અને નપુંસક એ દરેક, વેદ, આકાર અને વેષ એમ ત્રણ

૧ શ્રી ધર્મભિન્દુ અંથમાં કહ્યું છે કે—

પંડપ વાહપ કીલે, કુંભી ર્ફસાલુયત્તિય
સડળી તક્કમ્મસેલો, પરિકયા પરિકપ દ્ય ॥૧॥
સોગંધિય ય આસસો, ય ય વસ નપુંસગા
સંકિલિટ્ટત્તિ સાહૂળ, પવ્વાલેડં અકપ્પિયા ॥૨॥
વિહ્વિય ચિપ્પિય ચેવ, મંતઓસહિઓ દ્ય ॥
રસિસત્તે દેવસત્તેય, પવ્વાલેડ્ડ નપુંસપ ॥ ૩ ॥

અર્થ:—પંડક, વાતિક, કલીય, કુંભી, ઇર્પ્યાળુ, શકુનિ, તરકર્મસેવી, પાક્ષિકાપાક્ષિક, સૌગંધિક અને આસક્ત-એ ૧૦ પ્રકારના નપુંસકો અંકિલિટ્ટ પરિણામી હોવાથી સાધુઓએ દીક્ષા ન આપવી એવો કદ્ય છે, અને વહિત, ચિપ્પત, મંત્રાહત, ઔષધિહત, ઋષિશપ્ત અને દેવશપ્ત એ ૬ નપુંસકોને દીક્ષા આપવી કદ્ય.

૧ તહેમાં પ્રથમ પંડકનાં લક્ષણ કહે છે—

મહિલાસહાલો સરવત્રમેઓ, મોંદમહંત મહુરાય વાળો ।
સતદ્યં મુતમકેગયં ચ, પઆળો છ પ્પંડગ લક્ષણાણિ ॥૧॥

અર્થ:—સ્ત્રીના જેવોં સ્વભાવ હોય એટલે મંદગતિએ પછવાડે જોતો જોતો ચાલે, શરીર શીતળ અને કામળ હોય. સ્ત્રીવત્ હાથના લ્હેડા કરતો બોલે, કેડે હાથ દબ ચાલે, જાતી ઢાંડી રાખે, બોલતાં બોલતાં વારંવાર અકડી ઉચી કરે, સ્ત્રીની પેડે કશના સેંથાપાડે, અંબોડો બાંધે, સ્ત્રીની મા-કક વસ્ત્ર પહેરે, આબૂપણો બહુ ગમે, ગુપ્ત સ્નાન કરે, પુરૂષ સભામાં બેસતાં ભય શંકા ઉપજે, સ્ત્રી સભામાં નિઃશંક બેસે, ૧ સ્વદ, વર્ણ, ગંધ, રસ, સ્પર્શ, વિલક્ષણ હોય ૨, પુરૂષ ચિન્હ મોટું હોય ૩, વાણી કામળ હોય ૪, મૂત્ર કરતાં અવાજ વધારે થાય ૫, અને શીણ ન થાય એ ૬ લક્ષણો પંડક નપુંસકનાં બાહ્યવાં.

૨- વાતિક—પુરૂષચિહ્ન સ્તબ્ધ થતાં સ્ત્રી અંગમ કર્યા વિના ન રહી શકે તેવોં તીવ્ર કામી.

૧૩

ત્રણ પ્રકારના છે; તેમાં પુરૂષ ઉપર અભિલાષ તે વેદછી, યોનિ સ્તનાદિયુક્ત દેહાકૃતિ તે આકારછી અને પુરૂષ હોઈ સ્ત્રીનો વેષ પહેર્યો હોય અથવા સ્ત્રીએ સ્ત્રી વેષ પહેર્યો હોય તે વેષની અપેક્ષા એ નેપથ્ય સ્ત્રી કહેવાય. એ પ્રમાણે સ્ત્રી ઉપર અભિલાષ તે

૩. ક્લોષ—સ્ત્રીને નગ્ન દેખી ક્ષોભ પામે તે દ્રષ્ટિ કલીય ૧, સ્ત્રીનો શબ્દ સાંભળી ક્ષોભ પામે તે શબ્દકલીય ૨, સ્ત્રીના આલિંગનથી ક્ષોભ પામે તે આલિંગનકલીય ૩, અને સ્ત્રીના નિમંત્રણથી ક્ષોભ પામે તે નિમંત્રણકલીય, એમ ૪ પ્રકારના કલીય નપુંસક છે.

૪ કુંભી—પુરૂષચિહ્ન સ્તબ્ધ રહ્યા કરે, અને વૃષણ પણુ સ્તબ્ધ રહે તે કુંભી નપુંસક જાણવો અથવા કુંભ સરખા મોટા સ્તન હોય એવો પણુ અર્થ છે.

૫ ઈર્ષ્યાલુ—ખીજા પુરૂષે સેવન કરેલી સ્ત્રીને જોઈ અદેખાઈ ઉપર એવો સ્ત્રી મંગ કરવાને અશક્ત પુરૂષ હોય તે ઈર્ષ્યાલુ નપુંસક જાણવો.

૬ શકુનિ—ચકલાદિ પક્ષીઓની માફક એક દિવસમાં અનેકવાર સ્ત્રીસંગમ કરે તે શકુનિ નપુંસક જાણવો.

૭ તત્કર્મસેવી—વિષય સેવીને જીજ્ઞાસુ આટલાદિ નિંદ્ય કાર્ય કરી મુખ માને તે તત્કર્મસેવી નપુંસક જાણવો.

૮ પાક્ષિકાપાક્ષિક—શુકલપક્ષમાં અધિકકામી ને કૃષ્ણપક્ષમાં અલ્પકામી હોય તે પાક્ષિકાપાક્ષિક જાણવો.

૯ સૌગંધિક—પોતાના લિંગને સુગંધિદાર જાણીને સુંઘ્યા કરે તે.

૧૦ આસક્ત—સ્ત્રીસંગમ સમયે શુક્રપાત થયા બાદ પણુ સ્ત્રીને આલિંગન કરી પડી રહે તે આસક્ત નપુંસક જાણવો.

૧૧ વર્જિતક—ઇન્દ્રિય છેદ કરેલો પુરૂષ.

૧૨ ચિપ્પિત—જનમતાંજ આંગળીઓના મર્દનથી જેના વૃષણ ચોળી નાખ્યા હોય તે.

૧૩ મંત્રોપહત—મંત્રથી પુરૂષવેદ નાશ પામ્યો હોય તેવો પુરૂષ.

૧૪ ઔષધિહત—જડીબુટીના પ્રભાવે વેદ નાશ પામ્યો હોય તે.

૧૫ ઋવિશત—મુનિના શાપથી પુરૂષવેદ નાશ પામ્યો હોય તે.

૧૬ દેવશત—દેવના શાપથી પુરૂષવેદ નાશ પામ્યો હોય તે.

આ નપુંસક મંત્રાધિ સંપિસ્તર વિગત નિશ્ચય સૂત્રમાં છે. માટે જીજ્ઞાસુએ ગુરુમુખથી જાણવી.

૧૪

વેદપુરુષ, પુરુષચિહ્ન, દાઢી, મૂછ ઇત્યાદિ યુક્ત દેહાકાર તે આકાર પુરુષ, અને પુરુષવેષ ખેરનાર સ્ત્રી વિગેરે નેપથ્ય પુરુષ, સ્ત્રી પુરુષ બન્ને ઉપર અભિલાષયુક્ત જીવ વેદનપુંસક, દાઢી મૂછ વિગેરે પુરુષ લક્ષણના અભાવવાળો પુરુષ, અથવા સ્ત્રી યોગ્ય લક્ષણના અભાવવાળી સ્ત્રી તથા નપુંસકનાં લક્ષણયુક્ત નપુંસક એ ત્રણે આકારનપુંસક, અને નપુંસકવેષ ધારણ કરનાર પુરુષાદિ નેપથ્ય નપુંસક કહેવાય, કારણ કે નપુંસક સ્ત્રી, પુરુષ અને નપુંસક? એમ ત્રણે પ્રકારના હોય છે.

(૬) કષાય ૪-૧૬-૨૫:—કષ એટલે સંસાર તેનો આય એટલે લાભ જેનાથી પ્રાપ્ત થાય તે કષાય, અને તે ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ એમ ચાર પ્રકારનો છે; તેમાં ઈર્ષ્યા-દ્વેષ-ખેદ-ગુસ્સો ઇત્યાદિ ક્રોધ કહેવાય, અહંપણું-ગર્વ તે માન કહેવાય, છળ પ્રપંચ તે માયા અને અધિકાધિક લાભની ઇચ્છારૂપ તૃષ્ણા તે લોભ કહેવાય. સર્વ જીવોને કર્મ બાંધવામાં ને સંસાર-પરિભ્રમણ કરવામાં એ કષાયોજ બીજભૂત છે. પુનઃ એ ક્રોધાદિ દરેક કષાયો અનંતાનુબંધિ, અપ્રત્યાજ્યાની, પ્રત્યાજ્યાની અને સંજવલન એમ ચાર પ્રકારના છે. તેમાં અનંતસંસારનો અનુબંધ-સંબંધ કરાવનાર ક્રોધાદિક તે અનંતાનુબંધિ કષાય કહેવાય, તેઓ જીવના શ્રદ્ધાન શુભને રોકે છે, એની સ્થિતિ જઘન્યપણે અન્તર્મુહૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ યાવજજીવ સુધી, તેમજ પરલવમાં પણ એ કષાય સાથે આવે છે. એ કષાયના ઉદયવાળો જીવ અવશ્ય નરકગતિમાં જાય છે.

૧ શ્રી વિશેષાવશ્યકમાં સ્ત્રી, પુરુષ અને નપુંસકને દરેક અન્તર્મુહૂર્ત ને અંતરે ત્રણે ભાવવેદની પરાવૃત્તિ થયા કરે છે, અર્થાત્ પુરુષને પુરુષવેદ, સ્ત્રીવેદ અને નપુંસકવેદ એમ ત્રણે વેદ દર અન્તર્મુહૂર્તે અનુક્રમે પ્રાપ્ત થાય છે એમ કહ્યું છે. પુનઃ પ્રશ્નોત્તર ગ્રંથમાં શ્રી મહાનિશિથનો સાક્ષીપૂર્વક એક પુરુષને એકજ ભવમાં ત્રણે દ્રવ્ય અને ભાવવેદ પ્રાપ્ત થાય એમ કહ્યું છે.

૬૫

અપ્રત્યાખ્યાન એટલે વ્રતનો સર્વથા અટકાવ કરનાર જે કષાય તે અપ્રત્યાખ્યાની કષાય, આ કષાય જે જીવને ઉદયમાં હોય તે જીવને આદરવા યોગ્ય વસ્તુનો આદરભાવ અને ત્યાજ્ય વસ્તુનો ત્યાગભાવ બાજુવા છતાં પણ હોઈ શકતો નથી, કારણકે સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ આ વસ્તુ આદરવા યોગ્ય છે અને આ વસ્તુ ત્યાગ કરવા યોગ્ય છે એમ બાજુ છે છતાં જ્યાંસુધી આ અપ્રત્યાખ્યાની કષાયરૂપ રાગદ્વેષનું અસ્તિત્વ છે, ત્યાંસુધી તે વસ્તુનો આદર અથવા ત્યાગ કરી શકતો નથી. એવા ઘણા જીવ જોવામાં આવે છે કે જે વિવેકની વાત કરે પણ પોતે તે વિવેકમાં હોય નહિ, એવો આ કષાયનો પ્રભાવ છે. આ કષાય વ્યવહારથી એક વર્ષની સ્થિતિવાળો અને નિશ્ચયથી અનિયમિત સ્થિતિવાળો છે. આ કષાયના ઉદયવાળો જીવ તિર્થંચરિતિમાં જાય છે.

જે કષાયના ઉદયથી ત્યાગ કરવા યોગ્ય સર્વ વસ્તુઓનો સર્વથા ત્યાગ ન કરી શકાય પરંતુ કેટલીક ત્યાજ્ય વસ્તુઓનો કેટલેક અંશે ત્યાગ કરી શકાય તે કષાય પ્રત્યાખ્યાની કહેવાય. આ કષાયના ઉદયથી દેશવિરતિ ગુણ પ્રગટ થાય પણ સર્વ વિરતિ ગુણ પ્રગટ થતો નથી, એની સ્થિતિ વ્યવહારથી ચાર માસ કહી છે, અને એના ઉદયથી જીવ મનુષ્ય ગતિમાં જાય છે.

જે કષાયનો ઉદય સહજવારમાં ટળી જાય, અને જે મોટા વૈરાગ્યવંત મુનિમહાત્માઓને પણ હીનાધિક પ્રમાણમાં હોઈ શકે તે સંજ્વલન કષાય કહેવાય અને તે યથાખ્યાત (સર્વાંશે કષાયો-દયાભાવરૂપ) ચારિત્રને રોકે છે, એની સ્થિતિ વ્યવહારથી ૧૫ દિવસની કહી છે, અને એ કષાયના ઉદયવાળો જીવ દેવગતિમાં જાય છે. એ પ્રમાણે ૪ કષાયના ૧૬ લેહ છે. પુનઃ એ પ્રત્યેકના ચાર ચાર લેહ હોવાથી કષાયના ૬૪ લેહ પણ થાય છે, જેમ અનંતાનુબંધિ, અનંતાનુબંધિકોધ, અપ્રત્યાખ્યાની અનંતાનુબંધિ કોધ, પ્રત્યાખ્યાની અનંતાનુબંધિ કોધ, સંજ્વલન અનંતાનુબંધિ કોધ એ પ્રમાણે જેમ ૪ પ્રકારનો અનંતાનુબંધિ કોધ છે, તેમ ચાર પ્રકારનો અપ્રત્યાખ્યાની કોધ, ચાર પ્રકારનો પ્રત્યાખ્યાની

૧૬

ક્રોધ, અને ચાર પ્રકારનો સંજવલન ક્રોધ. સર્વ મળી ૧૬ પ્રકારનો ક્રોધ થાય, તેમ ૧૬ પ્રકારનું માન, ૧૬ પ્રકારની માયા ને ૧૬ પ્રકારનો લોભ એ પ્રમાણે ૬૪ પ્રકાર કષાયના છે. એ ૬૪ પ્રકારની સાર્યકતા અંથાન્તરથી બાણવી. પુનઃ શ્રી ઠાણાંગ સૂત્રમાં સ્વપ્રતિષ્ઠિત, પરપ્રતિષ્ઠિત, સ્વપરપ્રતિષ્ઠિત અને અપ્રતિષ્ઠિત એમ ચાર પ્રકારના કષાય કહ્યા છે તેનો ભાવાર્થ નીચે પ્રમાણે—

પોતાની ભૂલ થવાથી પોતે પોતાના ઉપર ક્રોધ કરે તે સ્વપ્રતિષ્ઠિત કહેવાય, પત્થર વિગેરેની ઠોકર વાગતાં ક્રોધ કરે તે પરપ્રતિષ્ઠિત, પોતાની અને સામા માણસની ભૂલ થવાથી કોઈ કાર્ય બગડ્યું હોય ને ક્રોધ થાય તો સ્વપરપ્રતિષ્ઠિત, અને કંઈ-પણ કારણવિના મોહનીય કર્મના ઉદય માત્રથી ક્રોધ થાય તે અપ્રતિષ્ઠિત કષાય કહેવાય. અહિં આગળના સંવેધ પ્રસંગે મૂળ ચાર કષાયો દરેક દ્વારમાં કહેવાશે, પણ અનન્તાનુબન્ધ્યાદિકના ઉત્તરભેદો મુખ્યત્વે નહિ કહેવામાં આવે. આ પ્રમાણે કષાયોનું સંક્ષિપ્ત સ્વરૂપ કહ્યું.

પુનઃ કષાયના કારણભૂત અથવા કષાયના સહચારી એવા રતિ, અરતિ, હર્ષ-હાસ્ય, શોક, ભય, બુગુપ્સા અને ૩ વેદ એ ૯ નોકષાય છે, કારણ કે રતિ વિગેરેથી કષાયોની ઉત્પત્તિ થાય છે, અથવા જ્યાં સુધી કષાયો હોય ત્યાં સુધીજ રતિ વિગેરે નોકષાયો હોય છે પરંતુ રતિ વિગેરે ૯ હોય ત્યાં સુધી કષાયો હોય એ નિયમ નથી, માટે કારણ અને સહચારી અર્થવાળા નો શબ્દના સંયોગથી એ નવે નોકષાય કહેવાય છે. તેમાં સુખના સાધનોથી સુખ માનવું તે રતિ, દુઃખના સાધનોથી દુઃખ માનવું તે અરતિ, સુખ માનવાથી હરખાઈ જવું તે હર્ષ (અથવા હાસ્ય), દુઃખ માનીને દીલગીરી રાખવી તે શોક, ચમકી ઉઠવું યા ત્રાસ પામવો તે ભય, અનિષ્ટ પદાર્થપર તિરસ્કાર છુટવો તે બુગુપ્સા અને ત્રણે વેદનો અર્થ પ્રથમ જણાવ્યો છે તે પ્રમાણે બાણવો. એ નવ નોકષાય કંઈક બાહ્ય નિમિત્તથી ઉત્પન્ન થાય છે, અને કોઈક વખત બાહ્યનિમિત્ત વિના માત્ર મોહનીય કર્મના ઉદયથી

૧૭

પણ ઉત્પન્ન થાય છે. આ નવ નોકષાય પ્રથમના સોળ કષાયમાં મેળવતાં પચ્ચીશ કષાય ગણાય છે, એ પચ્ચીશ કષાયની ગણતરીનો ઉપયોગ ચાલુ પ્રકરણદ્વારના સંવેધ પ્રસંગે કથન કરવામાં આવશે.

(૭-૮) જ્ઞાન આઠ-જેનાવડે વસ્તુનું સ્વરૂપ જણાય તે જ્ઞાન. તે મતિજ્ઞાન, શ્રુતજ્ઞાન, અવધિજ્ઞાન, મનઃપર્યવજ્ઞાન, કેવળજ્ઞાન, મતિઅજ્ઞાન, શ્રુતઅજ્ઞાન, અને વિભંગજ્ઞાન એમ આઠ પ્રકારનું છે. એ આઠમાં પાંચ યથાર્થ જ્ઞાન હોવાથી જ્ઞાન કહેવાય છે, અને છેલ્લાં ત્રણ અયથાર્થ જ્ઞાન હોવાથી અજ્ઞાન કહેવાય છે, પણ અહિં અજ્ઞાન એટલે જ્ઞાનનો અભાવ એવો અર્થ નથી. એ આઠે જ્ઞાનનું સંક્ષિપ્ત સ્વરૂપ નીચે પ્રમાણે છે.

મન અને ઇન્દ્રિયોના નિમિત્તથી થતો યથાર્થ અવબોધ તે મતિજ્ઞાન.

મન અને ઇન્દ્રિયોના નિમિત્તથી થતો શ્રુતાનુસારિ યથાર્થ અર્થાવબોધ તે શ્રુતજ્ઞાન.

મન અને ઇન્દ્રિયોની અપેક્ષા વિના આત્મસાક્ષાત્ થતો રૂપી પદાર્થનો યથાર્થ બોધ તે અવધિજ્ઞાન.

મન અને ઇન્દ્રિયોની અપેક્ષા વિના આત્મસાક્ષાત્ થતો મનપણે પરિણમેલા પુદ્ગલ માત્રનો બોધ તે મનઃપર્યવજ્ઞાન; આ જ્ઞાન યથાર્થજ હોય છે માટે “યથાર્થ” વિશેષણ આપ્યું નથી.

મન અને ઇન્દ્રિયોની અપેક્ષા વિના આત્મસાક્ષાત્ સર્વ પદાર્થોનો સર્વાંશે સંપૂર્ણ બોધ તે કેવલજ્ઞાન.

મન અને ઇન્દ્રિયોના નિમિત્તથી થતો અયથાર્થ અવબોધ તે મતિઅજ્ઞાન.

મન અને ઇન્દ્રિયોના નિમિત્તથી શ્રુતનો થતો અયથાર્થ અર્થાવબોધ તે શ્રુતઅજ્ઞાન.

મન અને ઇન્દ્રિયોની અપેક્ષા વિના આત્મસાક્ષાત્ રૂપી પદાર્થનો અયથાર્થ અવબોધ તે વિભંગજ્ઞાન. (વસ્તુતઃ અવધિઅજ્ઞાન

૧૮

ન કહેતાં સર્વ શાસ્ત્રકર્તાઓએ આ અજ્ઞાનનું નામ વિભંગજ્ઞાન કહેલ છે, માટે તેમજ કહેવું યુક્ત છે.)

પ્રશ્ન:—મતિ આદિ જ્ઞાનવાળો પુરૂષ પણ ઘટને ઘટ દેખે છે, કહે છે, અને જાણે છે; પટને પટ કહે છે, દેખે છે, અને જાણે છે, તેવીજ રીતે મતિઆદિ અજ્ઞાનવાળો પણ ઘટને ઘટ જાણે છે, દેખે છે, અને કહે છે? તથા પટને પટ જાણે છે, દેખે છે, અને કહે છે, તો મતિજ્ઞાની અને મતિઅજ્ઞાનીમાં તફાવત શો? અથવા મતિઅજ્ઞાની શું ઘટને પટ કહે છે, અથવા પટને ઘટ કહે છે? કે જેથી એકને જ્ઞાની અને બીજાને અજ્ઞાની કહો છો?

ઉત્તર:—મતિજ્ઞાની જેમ ઘટને ઘટ દેખે છે, તેમ મતિ અજ્ઞાની પણ ઘટને ઘટ દેખે છે, પરંતુ બેના દેખવામાં તફાવત એ છે કે મતિજ્ઞાની ઘટમાં રહેલા ઘટનું અસ્તિપણું અને પટનું નાસ્તિપણું એ બન્ને ભાવને અસ્તિપણું જાણે છે, અને મતિઅજ્ઞાની ઘટમાં રહેલા કેટલાક ઘટત્વાદિ અસ્તિપર્યાયોનું જ અસ્તિત્વ માત્ર જાણે છે, પણ પટાદિ નાસ્તિપર્યાયોનું અસ્તિત્વ સ્વીકારતો નથી, માટે એક મતિજ્ઞાની અને બીજો મતિઅજ્ઞાની કહેવાય છે. અથવા ઘટાદિ જે પદાર્થોમાં જેટલા (અનંત) ધર્મ રહ્યા છે તેટલા સર્વ ધર્મના સ્વીકારપૂર્વક ઘટાદિ પદાર્થોને ઘટાદિ કહે, જાણે અને દેખે તે જ્ઞાની, અને તેમાંથી કેટલાક ધર્મ સ્વીકારે ને કેટલાક ધર્મ ન સ્વીકારે તે અજ્ઞાની. અથવા મિથ્યાદ્રષ્ટિનું જે જ્ઞાન તે અજ્ઞાન, કારણકે મિથ્યાદ્રષ્ટિના જ્ઞાનનું મોક્ષકૃણ હોય નહિ માટે, અને સમ્યગ્દ્રષ્ટિનું જ્ઞાન તે જ્ઞાન કહેવાય કારણ કે તે જ્ઞાન મોક્ષકૃણને આપનાર છે.

એ આઠ જ્ઞાનમાં મતિજ્ઞાન, શ્રુતજ્ઞાન, મતિઅજ્ઞાન અને શ્રુતઅજ્ઞાન એ ચાર જ્ઞાન પરોક્ષ છે, અને અવધિ વિગેરે આત્મ-સાક્ષાત્ હોવાથી નિશ્ચય પ્રત્યક્ષ છે, અને મતિજ્ઞાનાદિ જે પરોક્ષ છે તેમાં પણ ઈન્દ્રિયોને સાક્ષાત્ પદાર્થોનો અનુભવ તે લોકમાં પ્રત્યક્ષ મનાય છે, માટે વ્યવહાર પ્રત્યક્ષ છે પણ વાસ્તવિક રીતે

૧૯

ચક્ષુગોચરાદિ ઇન્દ્રિયસાક્ષાત્ પદાર્થોનો અનુભવ પણ પરોક્ષ ગણાય એ જૈનદર્શનની ઉત્તમ નીતિ છે. કારણ કે જૈનદર્શનમાં આત્મપુરૂષો આત્મસાક્ષાત્ અનુભવને પ્રત્યક્ષજ્ઞાન કહે છે, અને ઇન્દ્રિયાદિ અન્ય પદાર્થોની સહાયથી થતા આત્માના જ્ઞાનને પરોક્ષ-જ્ઞાન કહે છે, તે યુક્તજ છે.

એ આઠ જ્ઞાનોના દ્રવ્ય-ક્ષેત્રાદિ વિષયો અંથાન્તરથી જાણવા.

(૯) સંયમ સાત—જે એટલે સમ્યક્ પ્રકારે, યમ એટલે નિયમ કરવો, અર્થાત્ અમુક પ્રકારના સમ્યક્ નિયમોથી આત્માને અંકુશમાં આણવો તે સંયમ અથવા ચારિત્ર કહેવાય. તે ચારિત્ર સામાયિક, છેદોપસ્થાપનીય, પરિહારવિશુદ્ધિ, સૂક્ષ્મ સંપરાય, યથાખ્યાત, દેશવિરતિ અને અવિરતિ એ નામથી સાત પ્રકારનું છે, તેનો સંક્ષિપ્ત ભાવાર્થ નીચે પ્રમાણે છે.

૧ સામાયિક ચારિત્ર—સર્વથા સંસારનો ત્યાગ કરી દીક્ષા અંગીકાર કરવી તે સામાયિક ચારિત્ર. અહિં સમ એટલે જ્ઞાન, દર્શન અને ચારિત્ર એ ત્રણનો આય એટલે લાભ જેમાં હોય તે સામાયિક^૧ કહેવાય, એ સામાયિક ચારિત્ર પહેલા અને છેલ્લા તીર્થંકર વખતે ભરત અને ઐરવત ક્ષેત્રમાં રૂત્વરિક એટલે થોડા કાળનું હોય છે, તે લઘુદીક્ષા કહેવાય છે. અને મધ્યના બાવિંશ તીર્થંકર વખતે ભરત, ઐરવત અને મહાવિદેહમાં યાવત્કથિત એટલે જીવનપર્યંત હોય છે, કારણકે તે વખતમાં વડી દીક્ષા હોતી નથી.

૨ છેદોપસ્થાપનીય ચારિત્ર—છેદ એટલે પૂર્વ પર્યાયનો છેદ કરી પુનઃ ઉપસ્થાપન એટલે નવા દીક્ષા પર્યાયનું આરોપણ કરવું તે છેદોપસ્થાપનીય ચારિત્ર કહેવાય, એને ૩૬ શબ્દમાં “વડી દીક્ષા” કહે છે. અને વાસ્તવિક રીતે વિચારીએ તો છેદોપસ્થાપનીય ચારિત્ર પુનર્દીક્ષાના રૂપમાં ઉતરે છે. એ પુનર્દીક્ષા ત્રણ

૧. ગૃહસ્થો જે એ ઘડી માત્રનું સામાયિક ઉચ્ચરે છે તે સામાયિક સામાયિક ચારિત્ર ન કહેવાય, પણ દેશવિરતિ ચારિત્ર કહેવાય, માટે તે સામાયિકનો સંબંધ અત્ર ગણવો નહિ.

૨૦

વખત અપાય છે, તેમાં પ્રથમતો કોઈ મુનિને ચારિત્રના મૂળ ગુણમાં એટલે પાંચ મહાવ્રત પૈકી કોઈપણ એક યા અનેક મહાવ્રતનો ઘાત થતાં પ્રથમ જેટલી સુદૃઢ સુધ્ધી દીક્ષા પાળી હોય તે સર્વ નકામું ગયું એમ ગણી પુનઃ દીક્ષા આપવી તે, અથવા અમુક સુદૃઢ જેટલીજ દીક્ષા નકામી ગઈ એમ ગણી પુનઃ દીક્ષારોપ કરવો તે, બન્ને પ્રકાર પ્રથમ સાતિચાર છેદોપસ્થાપનીય ચારિત્ર ગણાય. તથા પ્રથમ લઘુદીક્ષા અંગીકાર કરી યોગ વહનાદિ ક્રિયા બાદ પુનઃ વડીદીક્ષા આપત્રી તે બીજું નિરતિચાર છેદોપસ્થાપનીય ચારિત્ર ગણાય, અને ત્રેવિશમાં તીર્થંકરના શાસનમાં વર્તતા ચાર મહાવ્રતધારી મુનિ મહાત્માઓ ચોવિશમાં તીર્થંકરના શાસનનો પ્રારંભ થતાં તે શાસનમાં પાંચ મહાવ્રત અંગીકાર કરે છે, તે પાંચ મહાવ્રત દીક્ષાપર્યાયનો પ્રારંભ થયો અને પ્રથમનો દીક્ષાપર્યાય ગણત્રીમાં ન આવ્યો, એ પ્રકારે જે પુનર્દીક્ષારોપ કરવો તે ત્રીજું તીર્થાન્તરસંક્રાન્તિ છેદોપસ્થાપનીય ચારિત્ર ગણાય. આ છેદોપસ્થાપનીય ચારિત્ર ભરત અને ઐરવતક્ષેત્રમાં ખેલા ને છેલ્લા તીર્થંકર વખતેજ હોય.

૩ પરિહારવિશુદ્ધિ ચારિત્ર—અમુક પ્રકારનું તપ તે પરિહાર કહેવાય, અને તે તપવડે વિશુદ્ધ એવું જે ચારિત્ર તે પરિહાર-વિશુદ્ધિ ચારિત્ર કહેવાય. એ પરિહારતપનો વિધિ નીચે પ્રમાણે—

જે મુનિઓ ઓછામાં ઓછા ઓગણત્રિશ વર્ષ ગૃહસ્થાવાસમાં રહ્યા હોય અને વિશ વર્ષ દીક્ષા લીધે થયાં હોય તેવા પ્રથમ વજ્રર્ષભનારાય સંહનનવાળા નવ મુનિરાજ ગુરૂઆજ્ઞાએ સમુદાયથી ભિન્ન પડી તપ કરવા નિકળે, તેમાં એક મુનિરાજ ગુરૂ તરીકે થાય, ચાર મુનિરાજ તપ કરનાર હોય, અને ચાર મુનિરાજ તપસ્વીઓની સારસંભાળ કરનાર હોય. તે તપ કરનાર ચાર મુનિ ઉન્હાળાની ઋતુમાં એકથી ત્રણ ઉપવાસ કરે, શિયાળે બે, ત્રણ અથવા ચાર ઉપવાસ કરે, અને ચોમાસામાં ત્રણ, ચાર કે પાંચ ઉપવાસ કરે. આ તપશ્ચર્યા કરનાર મુનિઓ નિર્વિશમાન ચારિ-

ત્રીયા ગણાય. પારણે અભિગ્રહપૂર્વક આંખિલ કરે, અને વૈયાવચ્ચ કરનાર ચાર મુનિ દરરોજ આંખિલ કરે, એ પ્રમાણે છ માસ સુધી તપ ચાલે. ત્યારબાદ વૈયાવચ્ચ કરનાર નિર્વિષ્ટકાયિક ચાર મુનિઓ પૂર્વવત્ તપસ્યા કરે અને તપશ્ચર્યા કરી લીધેલ ચાર મુનિઓ વૈયાવચ્ચ કરવાવાળા થાય, એ તપ પણ છ માસ સુધી ચાલે, ત્યારબાદ એજ અનુક્રમે વાચનાચાર્ય છ માસ સુધી તપશ્ચર્યા કરે અને સાત મુનિમહાત્માઓ વૈયાવચ્ચ કરે, અને આઠમાંથી એક ગુરૂપણે સ્થપાય, એ રીતે અઢાર માસમાં એ તપ પૂર્ણ થાય. તત્પશ્ચાત્ પુનઃ પરિહારતપ આદરે, અથવા જનકદ્વપ અંગીકાર કરે, અથવા તો પુનઃ ગચ્છમાં પ્રવેશ કરે. એ મુનિઓ શ્રી તીર્થકરના શિષ્ય હોય અથવા શિષ્યના શિષ્ય હોય પણ ત્યારપછીના ન હોય, આ ચારિત્ર પણ ભરત અને ઐરવત ક્ષેત્રમાં ખેડેલા અને છેલ્લા જીનેશ્વરના શાસનમાં હોય, પણ અન્યના શાસનમાં તથા મહાવિદેહ ક્ષેત્રમાં ન હોય.

૪ સૂક્ષ્મસંપરાય ચારિત્ર—સૂક્ષ્મ એટલે કિટ્ટિરૂપ^૧ કરેલ, સંપરાય એટલે કષાયનો ઉદય જે ચારિત્રમાં હોય તે સૂક્ષ્મસંપરાય ચારિત્ર કહેવાય; અહિં સંપરાયનો અર્થ કષાય છે તોપણ ક્રોધાદિ કષાય નહિ ગ્રહણ કરતાં માત્ર સૂક્ષ્મ લોભનોજ ઉદય જાણવો. આ ચારિત્ર દશમા ગુણસ્થાન રૂપ છે માટે ચારિત્ર મોહનીય સંખધિ શ્રેણિયે ચઢતાં વિશુદ્ધ સૂક્ષ્મસંપરાય હોય અને અગિયારમા ગુણસ્થાનથી પડતાં દશમે ગુણસ્થાને આવે તેને સંકલિષ્ટ સૂક્ષ્મસંપરાય ચારિત્ર હોય. પુનઃ વિશુદ્ધ સૂક્ષ્મ સંપરાય ચારિત્ર પણ બે પ્રકારનું છે, ત્યાં ઉપશમશ્રેણિએ ચઢતાં ઉપશમક સૂક્ષ્મસંપરાય ચારિત્ર, અને ક્ષપકશ્રેણિવંતનું જે સૂક્ષ્મ

૧. લોભની તીવ્રમંદતાના જે અંશે પ્રથમ અનુક્રમે એકેક અધિક રૂપ સ્પર્ધકને અનુસારે હતા તે એકાધિક અનુક્રમ તોડી વિષમ અનુક્રમ રૂપે કરવો તે કિટ્ટિરૂપ કહેવાય અને તેવા વિષમ ક્રમવાળા લોભાંશોનો અનુભવ કરવો તે દશમા ગુણસ્થાન રૂપ સૂક્ષ્મ સંપરાય ચારિત્ર કહેવાય.

૨૨

સંપરાય ચારિત્ર તે ક્ષપક સૂક્ષ્મ સંપરાય ચારિત્ર ગણાય. અને સં-
કિલ્બટ સૂક્ષ્મ સંપરાય ચારિત્ર તો માત્ર ઉપશમશ્રેણિવંતનેજ હોય
તેથી તેના ભેદ પડે નહિ.

૫ યથાખ્યાત ચારિત્ર— યથા એટલે સિદ્ધાન્તમાં જેવી
રીતે યથાત એટલે કહેલું છે તેવી રીતનું કષાયના અભાવરૂપ
ચારિત્ર તે યથાખ્યાત ચારિત્ર કહેવાય. આ ચારિત્રમાં કષાયનો
ઉદય સર્વથા ન હોય અને સત્તામાં હોય વા ન હોય, કારણકે
આ ચારિત્ર ઉપશાન્તમોહ, ક્ષીણમોહ, સયોગિકેવલિ અને અયોગિ-
કેવલિ એ ચારેને હોય છે, ત્હેમાં ઉપશાન્તમોહરૂપ અગિયારમા
ગુણસ્થાનવાળાને સર્વ કષાયોની સત્તા છે પણ ઉદય નથી, અને
ક્ષીણમોહાદિ ત્રણ ગુણસ્થાનવંત જીવોને કષાયની સત્તા અને ઉદય
બન્ને નથી. માટે એ ચારિત્રના ઉપશમ યથાખ્યાત અને ક્ષાયિક
યથાખ્યાત એવા બે ભેદ છે, તેમાં ઉપશમ યથાખ્યાત ચારિત્રી
પુનઃ ક્ષપકશ્રેણિ કરી મોક્ષે પણ જાય અને તેમ ન કરે તો એ
ચારિત્રથી પતિત થઈ મિથ્યાત્વે આવી વધુમાં વધુ અર્ધ પુદ્ગલ
પરાવર્તિ જેટલા અનંત સંસાર સુધી નરક નિગોદમાં પણ રખડે;
માટે કષાયો અતિ કષ્ટદાયક અને દુર્જેય જાણવા. પણ ક્ષાયિક
યથાખ્યાત ચારિત્રી તો તેજ ભવમાં મોક્ષ પામે છે.

૬ દેશચિરતિ ચારિત્ર—દેશથી એટલે લેશમાત્ર, ચિરતિ
એટલે ત્યાગવાળું ચારિત્ર તે દેશચિરતિ ચારિત્ર. આ ચારિત્ર
મુનિમહારાજના ચારિત્રની અપેક્ષાએ દયાના સંબંધમાં સોળમા
ભાગ જેટલું છે, કારણકે મુનિમહારાજને વિશ વસાની દયા છે,
ત્યારે ગૃહસ્થોને માત્ર સવા વસાની દયા હોય છે, અને આ ચારિત્ર
ગૃહસ્થોનેજ હોય છે. તે સવા વસાની દયા નીચે પ્રમાણે છે.

મુનિમહારાજને સ્થાવર અને ત્રસ એ બન્ને જીવની દયા
હોય તે સંપૂર્ણ દયાને વિશ વસા જેટલી ગણીએ, અને ગૃહસ્થને
માત્ર ત્રસ જીવનીજ દયા હોય, પણ સ્થાવર જીવની જયણા એટલે
બની શકે ત્યાં સુધી પાળવી એવી અનિયમિત દયા હોય છે, માટે

સ્થાવરની દયા સંબંધિ દશ વસા બાદ જતાં માત્ર ત્રસની દયાના દશ વસા કાયમ રહ્યા. પુનઃ ત્રસજીવની દયા સંકલ્પ^૧ હિંસા-ત્યાગથી અને પ્રારંભર હિંસાત્યાગથી એમ બે પ્રકારે છે તેમાં ગૃહસ્થો સંકલ્પ હિંસાત્યાગથી ત્રસજીવોની દયા રાખી શકે પણ પ્રારંભ હિંસાના ત્યાગથી ત્રસજીવોની દયા પાળી શકે નહિ, માટે પૂર્વે બાકી રહેલી દશ વસા દયામાંથી પ્રારંભત્રસહિંસાના પાંચ વસા જતાં બાકી સંકલ્પ હિંસાના ત્યાગરૂપ ૫ વસાની ત્રસદયા રહી. પુનઃ સંકલ્પ પણ સાપરાધિ અને નિરપરાધિ એમ બે પ્રકારનો છે, તેમાં સાપરાધિ ત્રસજીવની સંકલ્પ હિંસાનો ત્યાગ ગૃહસ્થ પાળી શકે નહિ,^૩ અને નિરપરાધિ ત્રસજીવની સંકલ્પહિંસાનો ત્યાગ કરી શકે માટે સંકલ્પના પાંચ વસામાંથી સાપરાધિના અઠી વસા જતાં નિરપરાધી ત્રસની દયાના અઠી વસા રહ્યા. પુનઃ નિરપરાધિ ત્રસની દયાના સાપેક્ષ^૪ અને નિરપેક્ષ^૫ એ બે ભેદમાંથી સાપેક્ષ નિરપરાધી ત્રસની દયા ગૃહસ્થોથી બની શકે નહિ, માટે તે સંબંધિ સવા વસો જતાં “નિરપેક્ષ નિરપરાધિ ત્રસજીવને સંકલ્પથી હણવો નહિ” એ

૧ “અમુક જીવને હું મારી નાખું” એવી બુદ્ધિપૂર્વક ત્રસજીવની હિંસા કરવી તે સંકલ્પ હિંસા, તેનો ત્યાગ ગૃહસ્થ કરી શકે.

૨ “મગ્ધન વિગેરે બાંધતાં ત્રસજીવો અવશ્ય હણાય છે પણ તેમાં ઉદ્દેશ ત્રસજીવોને હણવાનો નથી તો તે ત્રસની હિંસા પ્રારંભ હિંસા કહેવાય, એ હિંસાનો ત્યાગ ગૃહસ્થથી નથી થઈ શકતો.

૩ કારણકે અપરાધી અને દુષ્ટજનોને યોગ્ય શિક્ષા કરવી એ ગૃહસ્થધર્મનો વ્યવહાર છે, અને અપરાધીના ઉપર પણ મુનિવત્ દયા રાખે તો ગૃહસ્થનો વ્યવહાર નભે નહિ માટે.

૪ જીવો નિરપરાધી હોય છતાં પણ ગૃહસ્થવ્યવહારના નિભાવને અંજે તેમને બાંધનાદિ કરવાં પડે, જેમ-વનમાં ફરતાં હસ્તિ, અશ્વ, ઉંટ વિગેરે પશુઓએ અપરાધ નથી કર્યો છતાં આરોહણાદિ ઉપયોગ માટે ઘેર લાવી બાંધનાદિ કરવાં તે સાપેક્ષ નિરપરાધી ત્રસની હિંસા.

૫ વિના પ્રયોજને નિરપરાધી ત્રસજીવોનાં વધ-બાંધનાદિ કરવાં તે નિરપેક્ષ નિરપરાધી ત્રસહિંસાનો ત્યાગ ગૃહસ્થથી બની શકે.

૨૪

નિયમથી સવા વસા જેટલીજ દયા બાકી રહી. આ નિયમ તો ગૃહસ્થધર્મનું પહેલું અણુવ્રત^૧ છે, અને સ્થૂલમૃષાવાદવિરમણ,^૨ સ્થૂલ અદત્તાદાનવિરમણ, સ્વદારાસંતોષ, સ્થૂલપરિગ્રહવિરમણ એ પાંચ અણુવ્રત, તથા દિગ્ગ્રમાણુ, ભોગોપભોગવિરમણ અને અનર્થદંડવિરમણ એ ત્રણ ગુણુવ્રત, તથા સામાયિક, દેશાવકાશિક, પૌષ્ઠોપવાસ અને અતિથિસંવિભાગ એ ચાર શિક્ષાવ્રત મળી ગૃહસ્થધર્મનાં બાર વ્રત છે. એ બાર વ્રતના કોટિંગમે ભેદાનુભેદ છે, તેમાંનો એક ભેદ પણ જો સમ્યક્ત્વયુક્ત હોય તો તે ગૃહસ્થ દેશવિરતિ ચારિત્રવાળો કહેવાય છે. પુનઃ ત્યાજ્ય વસ્તુઓનો ત્યાગ ગૃહસ્થને મન, વચન અને કાયાથી કરવો અને કરાવવો એમ છ ભાંગે હોય છે, પણ મન, વચન અને કાયાની અનુમતિનો ત્યાગ ગૃહસ્થને પ્રાયઃ હોઈ શકે નહિ. અને જે એ ત્રણે અનુમતિનો પણ ત્યાગ કરે તે મુનિ જ કહેવાય. એ પ્રમાણે દેશવિરતિ ચારિત્ર જાણવું.

૭ અવિરતિ—આદરવાયોગ્ય વસ્તુનો આદર અને ત્યાજ્ય વસ્તુનો ત્યાગ દેવ, ગુરુ કે આત્મસાક્ષીએ પ્રતિજ્ઞાપૂર્વક ન હોય તે અવિરતિ કહેવાય. અહિં અવ્રત એ ચારિત્ર નહિ છતાં ચારિત્ર માર્ગણુમાં ગણવાનું કારણ એ છે કે માર્ગણુમાં સર્વ જીવભેદનો સંગ્રહ કરવાનો હોવાથી અવિરતિ માર્ગણુ ગ્રહણ ન કરે તો ચારિત્રમાર્ગણુમાં સર્વ જીવોનો સમવતાર થાય નહિ, માટે અવિરતિ-પણુને ચારિત્રમાર્ગણુમાં ગણેલ છે. અથવા ચારિત્ર એટલે આચાર-વ્યવહાર તે જેનો કુત્સિત હોય એટલે આદરવાયોગ્ય વસ્તુનો ત્યાગ કરે, અને ત્યાગ કરવા યોગ્ય વસ્તુનો આદર કરે તે વ્રત નહિ પણ અવ્રત કહેવાય અને એવા અવ્રતરૂપ આચારવાળા જીવો તે અવિરતિચારિત્રીયા કહેવાય. એ અપેક્ષાએ અવિરતિ-પણુને ચારિત્ર શબ્દનો સંયોગ કરતાં અવિરતિચારિત્ર શબ્દની પ્રરૂપણા અયોગ્ય ન કહેવાય અર્થાત્ યોગ્યજ કહેવાય.

૧. મુનિમહારાજના મહાવ્રતની અપેક્ષાએ અતિસૂક્ષ્મવ્રત માટે આણુવ્રત.

૨. વિરમણ એટલે લાગ.

૨૫

(૧૦) દર્શન ૪—દર્શન એટલે સામાન્ય ઉપયોગ, અર્થાત્ દરેક પદાર્થમાં સામાન્યધર્મ અને વિશેષધર્મ એ બન્ને ધર્મ રહ્યા છે, તેમાં આત્મા જ્યારે સામાન્યધર્મના ઉપયોગવાળો હોય ત્યારે દર્શનોપયોગી કહેવાય, અને વસ્તુના વિશેષધર્મના ઉપયોગવાળો હોય ત્યારે આત્મા જ્ઞાનોપયોગી ગણાય છે. જેમ ઘટ પદાર્થને “આ ઘટ છે” એટલુંજ માત્ર જાણે પણ ક્યાં બનેલો, કેવા વર્ણવાળો, વિગેરે વિગેરે વિશેષપણે ન જાણે તે દર્શનોપયોગ, અને “આ ઘટ છે, મથુરા નગરીમાં બનેલો છે, રક્તવર્ણનો છે” વિગેરે વિશેષપણે જાણવું તે જ્ઞાનોપયોગ કહેવાય. પુનઃ મતિજ્ઞાનના વ્યંજનાવગ્રહાદિ લેદામાંથી વ્યંજનાવગ્રહ, અર્થાવગ્રહ અને ઈહા એ ત્રણ લેદ દર્શનોપયોગરૂપ છે, અને અપાય તથા ધારણા એ બે લેદ જ્ઞાનોપયોગરૂપ છે, એમ શ્રી લગવતી સૂત્રમાં કહ્યું^૧ છે. એ દર્શનોપયોગનું બીજું નામ સામાન્ય ઉપયોગ અને નિરાકારોપયોગ^૨ છે; તેમ જ્ઞાનોપયોગનું બીજું નામ વિશેષ ઉપયોગ અને સાકાર ઉપયોગ છે. તથા છન્નસ્થ જીવોને પ્રથમ અન્તર્મુહૂર્ત સુધી દર્શનોપયોગ વર્ત્યા બાદ અન્તર્મુહૂર્ત પ્રમાણ જ્ઞાનોપયોગ અને જ્ઞાનોપયોગની પ્રત્યેક અન્તર્મુહૂર્ત પરાવૃત્તિ થયા કરે, અને સર્વજ્ઞ જીવને પ્રથમ સમયે જ્ઞાનોપયોગ અને બીજે સમયે દર્શનોપયોગ એ પ્રમાણે સમયે સમયે બે ઉપયોગની પરા-

૧ અહિં શંકાસ્થાન એ છે કે જે વ્યંજનાવગ્રહથી ઈહા સુધી દર્શનોપયોગ ગણાય તો “આ ઘટ છે” એ મતિજ્ઞાનનો અપાય લેદ હોવાથી જ્ઞાનોપયોગ ગણાવો જોઈએ છતાં દર્શનોપયોગ કેમ કહ્યો? તેના સમાધાનમાં જાણવાનું કે “આ ઘટ છે” એ અપાય લેદવાળો ઉપયોગ હોવાથી નિશ્ચય નયે જ્ઞાનોપયોગ છે, પણ જે અપાય તે વ્યવહારિક અર્થાવગ્રહ આગળ આગળના અર્થાવગ્રહાદિની અપેક્ષાએ છે, તે ધારણથી “આ ઘટ છે” એવા ઉપયોગને રચૂલનયે દર્શન કહી શકાય.

૨ આકાર એટલે અમુક વર્ણ, અમુક સ્પર્શ વિગેરે વિશેષધર્મ રહિત જે ઉપયોગ તે નિરાકારોપયોગ.

૨૬

વૃત્તિ થયા કરે પણ એક ઉપયોગ ઘણા કાળ સુધી ટકે નહિ, એ જીવનો સ્વભાવ છે.

(૧૧) લેશ્યા ૬-જેના વડે આત્મા કર્મોની સાથે જોડાય તે લેશ્યા. તે કૃષ્ણ, નીલ, કાપોત, તેજો, પદ્મ અને શુકલ એમ છ પ્રકારની છે; પુનઃ એ લેશ્યા શું પદાર્થ છે? તે સંબંધિ સમજવાનું કે દ્રવ્ય લેશ્યા તે પુદ્ગલ પરમાણુઓનો સમુદાય છે, અને ભાવલેશ્યા તે દ્રવ્ય લેશ્યાના સંયોગવાળો આત્માનો અધ્યવસાય છે, અને સામાન્ય પ્રકારે તો યોગપરિણામો લેશ્યા એ વચનથી મન, વચન અને કાયાના યોગે થયેલો પરિણામ-પરિણતિ વિશેષ તે લેશ્યા છે, પુનઃ યોગાન્તર્ગતં વ્રજ્યં એ વચનથી લેશ્યાદ્રવ્યને યોગાન્તર્ગત કહેલ છે, પણ યોગાન્તર્ગતપણુનો જોઈએ તેવો સ્પષ્ટ અર્થ ઉપલબ્ધ થતો નથી. લેશ્યા પુદ્ગલો જીવને ગ્રહણપ્રાયોગ્ય આઠ વર્ગણુઓમાંથી કર્મ વર્ગણુનાં છે, તેની સ્પષ્ટતા દ્રષ્ટિગોચર થતી નથી. લેશ્યાની ઉત્પત્તિમાં યોગ એ કારણભૂત છે, અને જ્યાં સુધી યોગ છે ત્યાં સુધી લેશ્યા છે, તેમજ યોગ નહિ તો લેશ્યા પણ નહિ એ રીતે અન્વયવ્યતિરેકપણે યોગને લેશ્યાનું કારણ માનેલ છે; લેશ્યા શું કાર્ય કરે છે? તે સંબંધમાં સામાન્યતઃ કહ્યું છે કે લેશ્યા એ કર્મના રસ-બંધમાં કારણભૂત છે, તેથી આત્માના અધ્યવસાયોની પરાવૃત્તિમાં કારણભૂત છે, એમ કર્મપ્રકૃત્યાદિ ગ્રંથથી સમજી શકાય છે. એ છ લેશ્યાનાં કૃષ્ણાદિ જે નામો તે પુદ્ગલના કૃષ્ણાદિ વર્ણને અનુસારે છે, છ લેશ્યામાં પ્રથમની ત્રણ લેશ્યા અશુભ અને છેલ્લી ત્રણ લેશ્યા શુભ છે. ત્રણ અશુભ લેશ્યાના વર્ણ, ગંધ, રસ અને સ્પર્શ એ ચારે અતિ અશુભ, અને શુભ લેશ્યાના વર્ણ, ગંધ, રસ અને સ્પર્શ એ ચારે શુભ હોય છે.

પુનઃ છએ લેશ્યા વસ્ત્ર સરખી અને સ્ફટિકમણી સરખી એમ બે પ્રકારની છે, તેમાં વસ્ત્ર જેમ રંગમાં ઊણવાથી તદ્-રંગમય બની જાય છે, અને પોતાનો મૂળ રંગ છોડી દે છે, તેમ વસ્ત્રસ્વભાવી લેશ્યાઓ પરસ્પર સંયોગે પોતાનો મૂળ સ્વભાવ બદલી

૨૭

તલેશ્યામય એટલે તદ્દર્શુ, તદ્દંધ, તદ્રસ અને તત્સ્પર્શમય બની જાય છે. સર્વ તિર્યચ અને સર્વ મનુષ્યોને વસ્ત્રસ્વભાવી લેશ્યાજ હોય છે, તે કારણથી મનુષ્ય^૧ અને તિર્યચની લેશ્યાઓ દરેક અન્તર્મુહૂર્તે બદલાયા કરે છે. તે પણ એવી રીતે કે પ્રથમ કૃષ્ણલેશ્યાના પરમાણુ નીલ લેશ્યાના સંયોગે નીલલેશ્યારૂપ થઈ જાય, કાપોત લેશ્યાના સંયોગે કાપોતરૂપ થઈ જાય; એ પ્રમાણે મનુષ્ય અને તિર્યચની દરેક લેશ્યા પરસ્પર એક બીજાંરૂપે પરિણમી જાય છે. તથા જે લેશ્યા અન્ય લેશ્યાના સંયોગે સર્વાંશે તદ્દ્રૂપ ન બની જાય પણ આકાર માત્ર બદલાય તે સ્ફટિકમણિ સરખી લેશ્યા છે, એ લેશ્યા સર્વ દેવને અને સર્વ નારક જીવોને હોય છે, તે કારણથી દેવની અને નારકની દ્રવ્યલેશ્યા અવસ્થિત એટલે જીવંતી પર્યન્ત અને એ^૨ અન્તર્મુહૂર્તે (પૂર્વભવ પરભવ સંબંધિ) અધિક કાળ સુધી ટકી રહે છે, પણ અન્ય લેશ્યાના સંયોગે સર્વથા બદલાઈ જતી નથી. સ્ફટિકમણિના વેહમાં પરાવેલા લાલ દોરાથી સ્ફટિકમણિનું શ્વેતરૂપ મૂળથી બદલાતું નથી પણ તેજ શ્વેતરૂપ આકાર-આભાસ માત્રથી લાલ દેખાય છે, તેમ દેવ અને નારકની મૂળ લેશ્યા અન્ય લેશ્યાના સંયોગે કિંચિત્ તદ્દાવતવાળી (હીનાધિક નિર્મળતા અથવા મલિનતાવાળી) થાય છે, પણ સર્વથા તે અન્ય લેશ્યારૂપ બની જતી નથી.

૧ અહિં મનુષ્ય શબ્દથી ઓણગત સિવાયના સર્વ મનુષ્ય જાણવા. કારણ કે આઠમા ગુણસ્થાનથી તેરમા ગુણસ્થાન સુધી મનુષ્યને માત્ર શુક્લ લેશ્યા છે, અને તે વધુમાં વધુ દેશાનપૂર્વ ક્રોડ વર્ષ પ્રમાણુ કાયમ રહે છે.

૨ દેવ જે ભવમાંથી આવ્યા હોય તે ભવમાં મરણના છેલ્લા અન્તર્મુહૂર્તમાં દેવ સંબંધિ લેશ્યા આવે. તે લેશ્યા સહિત દેવભવમાં ઉત્પન્ન થઈ પુનઃ મરણ પામી બીજા ભવમાં ઉત્પન્ન થાય, ત્યાં પણ દેવ સંબંધિ લેશ્યા અન્તર્મુહૂર્ત સુધી સાથે જાય અને ત્યારબાદ તે ભવસંબંધિ લેશ્યા ઉત્પન્ન થાય માટે દેવ या નારકની લેશ્યા ઉત્કૃષ્ટ તેજશ સાગરોપમ અને એ અન્તર્મુહૂર્ત સુધી ટકી રહે છે.

૨૮

એ છ લેશ્યાઓ કેવા કેવા અધ્યવસાયરૂપ છે તેનાં જે એ દ્રશ્ય-અંત શાસ્ત્રપ્રસિદ્ધ છે તે નીચે આપવામાં આવે છે.

છ મનુષ્યો અટવીમાં ગયા ત્યાં ફળથી ઝુડી રહેલું જંબુવૃક્ષ જોઈ ક્રુધાના વશથી તે જંબુવૃક્ષ પાસે આવ્યા. તેમાંના એક જાણે કહ્યું કે આ વૃક્ષ મૂળ સહિત ઉખેડી નાખી ભૂમિપર પાડીએ જેથી સુખપૂર્વક જાંબુ ખવાય, ત્યારે બીજાએ કહ્યું મૂળથી ઉખેડવાનું કંઈ પ્રયોજન નથી પણ એને થડમાંથી કાપી નીચે પાડો, ત્યારે ત્રીજાએ કહ્યું કે વૃક્ષ કાપવાનું પ્રયોજન નથી પણ વૃક્ષની શાખાઓ કાપી નીચે પાડો, ચોથાએ કહ્યું જાંબુના ગુચ્છાવાળી નાની પ્રતિશાખાઓ તોડી નીચે પાડો, પાંચમાએ કહ્યું ગુચ્છામાંથી જાંબુ ચુટી ચુટીને ભક્ષણ કરો, ત્યારે છઠ્ઠાએ કહ્યું માત્ર ક્રુધા શમાવવાનું જો કાર્ય છે તો નીચે પડેલાં જાંબુથીજ ચલાવી દો. એ પ્રમાણે છએ પુરૂષોના ઉત્તરોત્તર નિર્મળ નિર્મળતર પરિણામ કહ્યા તેમ છ લેશ્યાઓ અનુક્રમે અધિક અધિકતર નિર્મળ પરિણામરૂપ જાણવી.

છ ચોર એક ગામ લુંટવા ચાલ્યા તેઓએ રસ્તામાં વિચાર કરવા માંડ્યો, ત્યારે એકે કહ્યું કે જે કોઈ મળે તેને મારી નાખવો, બીજાએ કહ્યું સર્વ મનુષ્યોને મારી નાખવા પણ પશુને ન મારવાં, ત્યારે ત્રીજાએ કહ્યું મનુષ્ય સ્ત્રી પુરૂષો બન્ને હોય છે તેમાં પુરૂષોને મારી નાખવા પણ અખળા એવી સ્ત્રીઓને માર્યાથી શું? ત્યારે ચોથાએ કહ્યું દરેક પુરૂષોને મારવાની શી જરૂર છે? જેટલા શસ્ત્રધારી પુરૂષો હોય તેટલાનેજ મારી નાખવા, કારણ કે શસ્ત્રરહિત પુરૂષો આપણને શું કરી શકે તેમ છે? ત્યારે પાંચમાએ કહ્યું સર્વ શસ્ત્રધારી પુરૂષોને મારી નાખવાનું શું પ્રયોજન છે? માત્ર જેટલા શસ્ત્રધારી પુરૂષો સામા થાય તેટલાનેજ મારી નાખવા, છઠ્ઠાએ કહ્યું કોઈને પણ મારવાની શી જરૂર છે? આપણે ધન માલનું પ્રયોજન હોવાથી તેજ લુંટીને ચાલ્યા જવું. એ પ્રમાણે છ એ લેશ્યાઓના ભિન્ન ભિન્ન અધ્યવસાય જાણવા.

૨૯

સમ્યક્ત્વ, દેશવિરતિ, સર્વવિરતિ અને શ્રેણિ વગેરેનો આરંભ ત્રણ શુભલેશ્યામાંની કોઈ પણ શુભલેશ્યાએ વર્તતા જીવને હોય. દરેક લેશ્યા જઘન્ય, મધ્યમ અને ઉત્કૃષ્ટ એમ ત્રણ પ્રકારની છે; તે ત્રણે પ્રકારની લેશ્યાઓમાં અસંખ્ય અધ્યવસાય સ્થાનો (પરિણામ ભેદ) રહેલા છે, તે અસંખ્યાતની સંખ્યા પણ અસંખ્ય લોકાકાશના પ્રદેશ પ્રમાણ છે. પુનઃ વિશુદ્ધિના અંશોની અપેક્ષાએ વિચારતાં દરેક અશુભ લેશ્યામાં અનંત અનંત સંકલિષ્ટતા છે, અને દરેક શુભ લેશ્યા અનંત અનંત વિશુદ્ધિયુક્ત છે. સામાન્યતઃ વિચારતાં કૃષ્ણલેશ્યાથી નીલલેશ્યા અનંત ગુણ વિશુદ્ધ, નીલથી કાષોત અનંતગુણ વિશુદ્ધ, એ પ્રમાણે યાવત્ શુક્લ લેશ્યા સુધી અનંતગુણ વિશુદ્ધિ જાણવી.

(૧૨) ભવ્ય ૨—જે જીવમાં મોક્ષ પામવાની યોગ્યતા છે તે ભવ્ય, અને મોક્ષ પામવાની અયોગ્યતાવાળો જીવ અભવ્ય કહેવાય. નિગોદાદિ સર્વ જાતિવાળા જીવો બન્ને પ્રકારના હોય છે. તેમાં કેટલાએક જીવો એવા છે કે જેઓ મોક્ષ પામવાની યોગ્યતાવાળા છે, પણ સૂક્ષ્મ નિગોદમાંથી બહારજ નિકળવાના નથી તો મોક્ષ કેવી રીતે પામે ? એવા માત્ર યોગ્યતાવાળા જીવો ભવ્યાભવ્ય એમ ત્રીજા પ્રકારના પણ કહી શકાય પણ એ ભેદ ભવ્યમાં અંતર્ગત હોવાથી જુદો ન ગણે તોપણ ચાલી શકે. એ ત્રણ પ્રકારના જીવોનું દ્રષ્ટાંત આ પ્રમાણે—

મોક્ષે જશે એવા ભવ્ય જીવો ગર્ભ ધારણ કરી શકે એવી સધવા સ્ત્રી સરખા છે; જેમ પરણેલી સ્ત્રી પતિના સંયોગે કોઈ પણ વખતે ગર્ભ ધારણ કરી પુત્ર ઉત્પન્ન કરી શકશે તેમ ભવ્ય જીવો કોઈપણ કાળે મનુષ્યત્વાદિ સામગ્રી પ્રાપ્ત થતાં અવશ્ય મોક્ષે જશે તે મન્ય.

મોક્ષે જવાની માત્ર યોગ્યતાવાળા ભવ્યાભવ્ય જીવો ગર્ભ ધારણ કરી શકે એવી પતિરહિત સ્ત્રી સરખા છે; જેમ કોઈ સ્ત્રી પતિના સંયોગે ગર્ભધારણ કરી શકે એવી છે પણ ભાગ્યના

૩૦

યોગે તે સ્ત્રીની આખી જીવિત વ્યતીત થઈ તોપણ પતિને સમાગમ ન થયો અને તે કારણથી પુત્ર પણ ન થયો પરંતુ એ સ્ત્રી વંધ્યા નથી, તેવી રીતે સૂક્ષ્મ સાધારણ વનસ્પતિરૂપ અનાદિ નિગોદમાં એવા પણ અનંત નિગોદીયા જીવો છે કે જેઓ કોઈપણ કાળે અનાદિ નિગોદમાંથી નિકળી બાહરપણું કે દ્વીન્દ્રિયાદિ ત્રસપણું પામવાનાજ નથી, કહ્યું છે કે—

અન્થિ અણંતા જીવાઃ, જેહિ ન પત્તો તસાહ પરિણામો
ઉપ્પજ્ઞંતિ ચયંતિ ય, પુણોવિ તત્થેવ તત્થેવ ॥ ૧ ॥

અર્થ:—એવા અનંત જીવો છે કે જેઓએ કોઈપણ કાળે ત્રસાદિ પરિણામ પ્રાપ્ત કર્યો નથી, અને વારંવાર ત્યાંને ત્યાંજ ઉત્પન્ન થાય છે અને મરણ પામે છે.

એમાંના અનંત જીવો ત્યાંના ત્યાંજ ઉત્પન્ન થઈ મરણ પામે છે મોટે મોક્ષ જવાની યોગ્યતાવાળા છતાં પતિરહિત સ્ત્રી વત્ સામગ્રીના અભાવે મોક્ષે જઈ શકતા નથી.

તથા અભવ્ય જીવો વંધ્યા સ્ત્રી સરખા છે; જેમ વંધ્યા સ્ત્રીને પતિનો સમાગમ છતાં પણ પુત્ર ઉત્પન્ન થઈ શકે નહિ તેમ અભવ્યજીવો મનુષ્યત્વ, જ્ઞાન અને ચારિત્ર વિગેરેની સામગ્રી પ્રાપ્ત કરી શકે છે છતાં પણ સમ્યક્ દર્શનના અભાવે મોક્ષમાં જઈ શકતા નથી.

પુનઃ જેઓએ મોક્ષે જવાની યોગ્યતા સાર્થક કરી છે એવા સિદ્ધ જીવો પ્રથમ સંસારી અવસ્થામાં ભવ્ય હતા, પણ સિદ્ધ અવસ્થામાં ન તો ભવ્ય કહેવાય કે ન તો અભવ્ય કહેવાય. કહ્યું છે કે સિદ્ધા નો મઘ્વા નો અમઘ્વા ધતિ.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬—સમ્યક્પણું એટલે સત્માં સત્બુદ્ધિ અને અસત્માં અસત્ બુદ્ધિરૂપ વિવેકપણું તે સમ્યક્ત્વ કહેવાય, અર્થાત્ જે વસ્તુ જેવા સ્વરૂપે છે તે વસ્તુ તેવા પ્રકારે યથાર્થ બાજુવી તે સમ્યક્ત્વ, અથવા સુદેવમાં દેવબુદ્ધિ, સુગુરમાં ગુર-

૩૧

બુદ્ધિ અને સદ્ધર્મમાં ધર્મબુદ્ધિ તે સમ્યક્ત્વ. શ્રીયોગશાસ્ત્રમાં તેજ પ્રમાણે કહ્યું છે કે—

યા દેવે દેવતાબુદ્ધિ-ગુરૌ ચ ગુરુતામતિઃ ।

ધર્મે ચ ધર્મધોઃ શુદ્ધા, સમ્યક્ત્વમિદમુચ્યતે ॥૧॥

તથા તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનં સમ્યગ્દર્શનમ્ એટલે તત્ત્વરૂપ પદાર્થો-પર જે શ્રદ્ધા-પ્રતીતિ તે સમ્યક્ત્વ કહેવાય. એમ શ્રી તત્ત્વાર્થ સૂત્રનું વચન છે. અથવા શ્રી સર્વજ્ઞોએ જે પદાર્થો જે રીતે કહ્યા છે તે પદાર્થો તે રીતેજ છે, સર્વજ્ઞનું કથન અસત્ય હોયજ નહિ એવી દ્રઢ પ્રતીતિ તે સમ્યક્ત્વ કહેવાય, પણ જીવોને પોતાની બુદ્ધિમાં ઉતરે તેવું સર્વજ્ઞ કથિત સ્વરૂપ સત્ય અને બીજું અસત્ માને તો તે સમ્યક્ત્વ ન કહેવાય.

પ્રશ્ન:—સર્વ ધર્મવાળા પોતપોતાના દેવને સર્વજ્ઞમાની પોતાનાં શાસ્ત્રો સર્વજ્ઞપ્રણીત માને છે તો તેમાંથી વર્તમાન કાળે સર્વજ્ઞપ્રણીતશાસ્ત્રોનો નિર્ણય કેમ થઈ શકે ?

ઉત્તર:—જે શાસ્ત્રપ્રણેતાઓ દુનિયાદારી છોડી ઇન્દ્રિયોના સર્વ વિષયોનો અને સર્વ સંસારીચેષ્ટાઓનો ત્યાગ કરી, મોક્ષાભિમુખી, વ્રત, તપશ્ચર્યા, યમ અને નિયમને સખ્ત રીતે અંગીકાર કરી, જીતેન્દ્રિય બન્યા છે અને કામ, ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ વિગેરે અસત્ય ઉચ્ચારનાં કારણોથી વિરક્ત થઈ સર્વજ્ઞ થયા છે તેવા શાસ્ત્રપ્રણેતાઓનું વચન સર્વથા સત્ય હોઈ શકે; તેથી પ્રથમ શાસ્ત્રમાં કહેલા દેવોના ચરિત્ર ઉપર ખ્યાલ કરવો જોઈએ કે અમુક દેવ સંસારી વિલાસ ચેષ્ટાઓથી રહિત છે કે નહિ ? તેની યોગ્ય તપાસ કર્યાબાદ એમના વચનોમાં પૂર્વાપર વિરોધ આવે છે કે કેમ ? એમ યોગ્ય તપાસ કરતાં જો તે દેવો તેવા સદાચરણી અને સર્વજ્ઞ માલુમ પડે તો તેઓનાં ઉપદેશોનાં શાસ્ત્રો પર દ્રઢ પ્રતીતિ રાખવાની ફરજ છે. જૈનદર્શનમાં કહેલાં દેવનાં ચરિત્રોથી માલુમ પડે છે કે જૈનદર્શનમાં મનાતા સર્વજ્ઞો કામ, ક્રોધ માન અને માયા વિગેરે અઠાર દૂષણો

૩૨

રહિત છે; માટે તેઓનાં વચનો સત્યજ હોઈ શકે, કારણ કે અસત્ય ઉચ્ચારમાં મૂળ કારણ કષાય અને અજ્ઞાન છે; તે બન્નેથી રહિત એવા સર્વજ્ઞને અસત્ય ઉચ્ચાર કરવાનું કારણ શું હોય ?

પ્રશ્ન:—જૈનદર્શનમાં સર્વજ્ઞનું વચન સત્ય માનવાથી સમ્યક્ત્વ મનાય છે કે કોઈ અસર્વજ્ઞનું વચન પણ સત્ય માનવાથી સમ્યક્ત્વ મનાય છે ?

ઉત્તર:—સર્વજ્ઞ સિવાય સર્વાંશે સર્વજ્ઞ વચનને અનુસારેજ ઉચ્ચાર કરનારા એવા શ્રી ગણધરાદિકનું વચન પણ સત્ય માનવું જોઈએ. કહ્યું છે કે—

સુત્તં ગણહરરઙ્ગયં, તદેવ પત્તેયવુદ્ધરઙ્ગયં ચ ।

સુચકેવલિણા રઙ્ગયં, અભિન્નદસપુત્રિવિણા રઙ્ગયં ॥૧॥

અર્થ:—શ્રીગણધરનું રચેલું, પ્રત્યેક બુદ્ધનું રચેલું, શ્રુતકેવલિનું રચેલું અને સંપૂર્ણ દશપૂર્વીનું રચેલું એટલે ઉચ્ચારેલું વચન તે સર્વજ્ઞવત્ સત્ય માનવું જોઈએ. કારણકે એ મહાત્માઓનું પણ જ્ઞાન યથાર્થ હોય છે.

શંકા—સર્વજ્ઞ સિવાય ગણધરાદિકનું વચન માનતાં કોઈ વખતે અસત્ પદાર્થનું માનવું પણ ન બની શકે ? કારણકે છદ્મસ્થ મનુષ્ય ભૂલને પાત્ર છે એવો કુદરતી નિયમ છે.

ઉત્તર—એ વાત સત્ય છે કે છદ્મસ્થ મનુષ્ય ભૂલને પાત્ર છે, માટે ધારે કે ગણધરાદિકનાં વચનોમાં કદાચ કોઈ અસત્યતા આવી જાય; જેમ શ્રીગૌતમ ગણધરે આશુંદ શ્રાવકને થયેલા અવધિજ્ઞાન સંબંધમાં “શ્રાવકને એટલું બધું અવધિજ્ઞાન ન હોય” એમ કહેવામાં અસત્ય ઉચ્ચાર થયો માનીએ તોપણ એ મહાત્માઓને એવા અનુપયોગપણાને પ્રસંગ પણ એવા પ્રસંગવાળો છે કે જેને માટે સર્વજ્ઞોએ પણ તેવી વિવક્ષા ન કરતાં દશપૂર્વી વિગેરેનાં વચનો સર્વજ્ઞ તુલ્ય સત્ય કહ્યાં છે. હવે ધારે કે કદાચ એમનું વચન પણ કોઈ પ્રસંગે સર્વજ્ઞદ્રષ્ટિએ અસત્ હોય તોપણ આપણે અદ્વપજ્ઞ છવો કયા પ્રમાણથી તે અસત્ય

છે એમ નિર્ણય કરી શકીએ ? ને જ્યાં સુધી અસત્યપણાનો નિર્ણય કરી શકીએ નહિ અથવા શંકાવાળા થઈએ નહિ, ત્યાં સુધી તે વચન ન માનવું કેમ બની શકે ? માટે આપણે અદ્યક્ષ હોવાથી આપણી ફરજ છે કે જ્યાં સુધી આપણે તેવા મહાજ્ઞાની અથવા સર્વજ્ઞ થઈએ નહિ ત્યાં સુધી તે મહાજ્ઞાનીઓનાં વચનો પ્રમાણભૂત માનવાં જોઈએ. પુનઃ સર્વજ્ઞનાં અને સર્વજ્ઞોએ માન્ય કરેલા દશપૂર્વ્યાદિ મહા જ્ઞાનીઓના વચનોમાંનું એક પણ વચન ન માને તો તે મિથ્યા દ્રષ્ટિ ગણાય છે. કહ્યું છે કે—પરમાત્મિ અસદ્દંતો સુત્તત્થં મિચ્છદિટ્ઠીઓ એટલે આપ પુરૂષોના વચનોમાં સૂત્રાર્થના એક પણ પદની અશ્રદ્ધા કરે તો મિથ્યાદ્રષ્ટિ ગણાય. વળી એ વાત ધ્વન્સાફનીજ છે, કારણકે જેનાપર આપણે પ્રતીતિ રાખી તેનાં કેટલાંક વચન સત્ય માનીએ અને કેટલાંક વચન અસત્ય માનીએ તો એ આપપુરૂષ ઉપર પ્રતીતિનું લક્ષણજ નથી, પ્રતીતિનું લક્ષણ તો એજ કે તે જે કહે અથવા જે કરે તે સત્ય માનવું જોઈએ.

શંકા—એવી પરતંત્રતા નહિ રાખતાં પોતાની બુદ્ધિમાં ઉતરી શકે તેટલું સત્ય માનીએ, અને બુદ્ધિમાં ન ઉતરી શકે તેવા પદાર્થોની ઉપેક્ષા કરીએ એટલે સત્ય ન માનીએ, તેમજ અસત્ય પણ ન માનીએ તો સમ્યક્ત્વ કહેવાય કે કેમ ?

ઉત્તર—ઉપરોક્ત પ્રમાણે સમ્યક્ શ્રદ્ધાન ન કહેવાય. કારણકે જે પદાર્થ બુદ્ધિમાં ન ઉતરી શકે તેવા પદાર્થો ઉપર શ્રદ્ધા રાખવાની આવશ્યકતા છે, અને જે પદાર્થ બુદ્ધિગમ્ય છે તેતો સત્ય મનાયલા છે, તેમાં શ્રદ્ધાની જરૂર શું છે ? શ્રદ્ધા રાખવાનું સ્થાન તો અતીન્દ્રિય અને બુદ્ધિને અગમ્ય પદાર્થો છે અને તેવા પદાર્થો ઉપર શ્રદ્ધા ન રાખે તો શ્રદ્ધાના અભાવે સમ્યક્ત્વ કેવી રીતે કહેવાય ?

શંકા—જૈનદર્શનમાં દ્રવ્યાનુયોગનો એવો સૂક્ષ્મ અને શ્રેષ્ઠ વિષય છે કે તેનો વિચાર કરતાં તે સર્વજ્ઞપ્રણીત હોય એવું

૩૪

અનુમાન થઈ શકે છે, તેમજ આચાર વિચારોની સૂક્ષ્મ સંકલનાવાળો ચરણાનુયોગ પણ અતિ શ્રેષ્ઠ જણાય છે, એ બેના ઉપરતો શ્રદ્ધા બેસે છે, પણ ગણિતાનુયોગમાં ક્ષેત્રાદિકની? મોટી મોટી વાતો એવી છે કે જે વિચારમાં ઉતરી શકતી નથી, અને કથાનુયોગમાં કેટલીક કથાઓ પર પણ અમને બનાવટી લાગે છે તેથી એ બે અનુયોગ બે કે સર્વસપ્રણીત હશે ! પણ પાછળથી થયેલા આચાર્યોએ તંવી મોટી મોટી અને કદિપત વાતો દાખલ કરી હશે, એવી માન્યતાપૂર્વક તે બે અનુયોગપર શ્રદ્ધા ન બેસે તો યોગ્ય છે કે કેમ ?

૧ જેમકે—અસંખ્યાત દ્રીપસમુદ્રપ્રમાણવાળી આ પૃથ્વી છે, ગંગા અને સિંધુ નદી ૨૫૦ ગાઉ પહોળી, દેવલોકનાં વિમાન બત્રીસ હજાર જેજન ઉંચાં અને અસંખ્યાત યોજન લાંબાં પહોળાં, અયોધ્યા અને દારકાનગરી પ્રમાણાંબુસે બાર જેજન લાંબી, એકેક દ્રીપનું અને એકેક સમુદ્રનું અસંખ્યાત જેજન પ્રમાણ, મોટા મોટા હજારો યોજનના પ્રમાણવાળા પર્વતો અને તે વળી સોના, ચાંદી અને રત્નના, હજારો યોજનના પ્રમાણવાળા મોટા મચ્છ, ત્રણ ગાઉની ઉંચાઈવાળા માણસ, લાખ જેજનનો મેરૂ પર્વત, અસંખ્યાતા સૂર્ય તથા ચન્દ્ર, દેવવિમાન અને દેવભૂમિ વિગેરેનું ત્રણ લાંબું વર્ણન, નારકી જીવોને અતિ ઘણું દુઃખ, સાગરોપમ પ્રમાણવાળાં આયુષ્ય. આ પ્રમાણે સેંકડો વાતો એવી અતિશયોક્તિના રૂપમાં છે કે, અન્ય દર્શનીઓના પુરાણોની માફક જૈનદર્શનનાં પણ આ પુરાણ હોય તેમ લાગે છે, તેમજ કેટલીએક કથાઓ પણ અતિશયોક્તિવાળી છે. એમ કેટલાએક ગુરૂકુલવાસથી વિમુખ બનેલા સ્વછંદ્યારીઓ સ્વમતિ કલ્પનાએ પ્રાપ્ત કરેલા શાસ્ત્રવાક્યોવડે કહે છે, અને દયાનંદ સરસ્વતી સરખા તો કહેછે કે જૈનો જૂ વગેરે ત્રીન્દ્રિય જીવનું શરીર ત્રણ ગાઉનું કહે છે, ત્યારે એવડી મોટી ત્રણ ગાઉની જૂ તો જૈનોના માથામાં પડતી હશે ! વિગેરે વચનો કહી પોતે હાસ્યપાત્ર બને છે, કારણકે કૂવાનો દેડકો સમુદ્રના તરંગોની વાત શું જાણે ? જેઓ વર્તમાન શોધખોળ ઉપરથી થયેલ નિર્ણય પ્રમાણેજ પદાર્થનું સ્વરૂપ માનનાર હોય તેઓને આવી સૂક્ષ્મ વાતો સંભવિત હશે કે અસંભવિત હશે ! એમ વિચારવાનો અવકાશ પણ ક્યાંથી હોય ? માત્ર સાંભળીને કે વાંચીને તુર્તજ નિર્ણય ઉપર આવી જાય

૩૫

ઉત્તર—અમુક વાત અમુક અપ્રમાણિક આચાર્યે નવી દાખલ કરી છે, એમ ચોક્કસ નિર્ણય ન થાય ત્યાંસુધી તે મોટી મોટી વાતો અને કથાઓ કલ્પિત કેમ કહી શકાય? અને જો કલ્પિત ન કહી શકાય તો તેવી વાતો અશ્રદ્ધેય પણ કેમ કહી શકાય? માટે પરાક્ષ પદાર્થોમાં તો આપણે નિર્ણય કરેલા આત્મપુરૂષોનું વચન એજ પ્રમાણુ છે.

પ્રશ્ન—જૈન સિદ્ધાન્તોને તમો સર્વજ્ઞપ્રણીત માનો છો, અને ચોક્કસ પ્રમાણુવિના નવી વાતો દાખલ થઈ છે એમ માની શકતા નથી તો સિદ્ધાન્તમાં અને ગ્રંથોમાં અમુક આચાર્ય આ પ્રમાણુ કહે છે, અને અમુક આચાર્ય આ પ્રમાણુ કહે છે એવા મતભેદ છે તે કેવી રીતે હોઈ શકે?

ઉત્તર—ઉત્તરતા કાળના પ્રભાવે સ્મરણશક્તિમાં ફેરફાર થવાથી કોઈક આચાર્યની સ્મૃતિમાં અમુક વાત આવી અને કોઈક આચાર્યની સ્મૃતિમાં અમુક બીજી વાત આવી; હવે જો કે સર્વજ્ઞની તો બે વાત નહોતી પણ બે આચાર્યમાંથી કયા આચાર્યની વાત સર્વજ્ઞોક્ત છે? તેનો નિર્ણય પૂર્વોક્ત મહાજ્ઞાનીઓ અને સર્વજ્ઞ વિના કોઈ કહી શકે નહિ, માટે ભવભીરૂ પ્રમાણિક નેતાઓએ બન્નેનો

છે કે ધર્મનું મહાત્મ્ય વધારવા માટે તથા લોકોને રંજન કરવા માટેની આતો મોટી મોટી કવિની કલ્પનાઓ છે, આવી શંકાઓ કેવળ પ્રત્યક્ષ વાદિઓજ કરે છે. પૃથ્વીના માપનો પ્રત્યક્ષ નિર્ણય દર્શાવનાર નવીન શોધ-ખોળના સિદ્ધાન્તો ઉપર દ્રષ્ટિ રાખી પરાક્ષ સિદ્ધાન્ત મંજીવિત છે કે અમંજીવિત એવો વિચાર કોઈક વિરક્ષાનેજ પ્રગટ થાય છે.

પુનઃ ઉપર દર્શાવેલી વાતો જેવી બીજી અનેક વાતો પરાક્ષ પદાર્થ સંબંધ શાસ્ત્રોમાં વર્ણવેલી છે, પણ તે વિના વિચારે ખોટી કહેવાનું સાહસ તો અજ્ઞાનિઓજ કરી શકે, કારણ કે કઈ વાત કેવી રીતે સત્ય છે તે નય, નિર્દોષ, ઉત્સર્ગ અને અપવાદ વિગેરે બધ્યા વિના વિચારવાનું બની શકેજ નહિ, માટે વિચારશીલ પુરૂષોને એ વાતો અસત્ય માનવા યોગ્ય નથી પણ એ સર્વ મંજીવિત છે, એમ આ લેખકનું માનવું છે.

૩૬

અભિપ્રાય કહી બન્ને વાતો દાખલ કરવી જોઈએ, એવી શ્રેષ્ઠ પ્રમાણિક પુરૂષોની નીતિ છે, અને જૈન સિદ્ધાન્તના સંબંધમાં તેમજ બંનેનું હોવાથી સિદ્ધાન્તમાં આવતી બન્ને વાતો પ્રમાણ કરવી જોઈએ, એ બે વાતોમાંથી અમુક વાત સત્ય છે અને અમુક વાત અસત્ય છે, એવો નિર્ણય આપનારા તેઓ અદ્વય અને માના ભણાવેલા કહેવાય પણ આપના ભણાવેલા કહેવાય નહિ. તેજ પ્રમાણે શ્રી લોકપ્રકાશમાં કહ્યું છે કે તે જ્ઞેયા માતૃશાસિતા:

શંકા—આપણને સમ્યક્ત્વ છે કે નહિ તે આપણે પોતાની મેળે જાણી શકીએ કે નહિ? કેમકે સમ્યક્ત્વ શ્રદ્ધાજન્ય છે, અને શ્રદ્ધા એ મનનો વિષય છે, તેમજ દરેક પ્રાણી પોતાનું મન પોતેજ પારખી શકે છે તો સમ્યક્ત્વની પરીક્ષા સ્વતઃ થઈ શકે?

ઉત્તર—પ્રાણી પોતાનું મન પોતે પારખી શકે છે, એ નિયમને અનુસારે મને ધર્મ ઉપર રાગ છે એટલું જાણી શકે પણ સામાન્ય રાગ માત્રથી સમ્યક્ત્વ કહી શકાય નહિ, અમુક હૃદવાળો અને પૌદ્ગલિક સુખની આકાંક્ષા વિગેરે કારણો વિના માત્ર આત્મોન્નતિના પ્રયોજનવાળો રાગ હોય તો તે રાગ સમ્યક્ત્વરૂપ હોઈ શકે, અથવા સર્વજ્ઞના વચનો ઉપર સામાન્ય વિશ્વાસથી સમ્યક્ત્વ ન હોય, પણ અમુક હૃદનો દ્રઢ વિશ્વાસ બેસે તો સમ્યક્ત્વ કહેવાય, હવે વિચાર કરો કે ધર્મ ઉપર રહેલા રાગની અથવા સર્વજ્ઞના વચન ઉપર પ્રાપ્ત થયેલા વિશ્વાસની હદ બાંધી શકાય ખરી? અર્થાત્ ન જ બાંધી શકાય, તો પછી પોતાની મેળે પોતાના સમ્યક્ત્વનો નિર્ણય કરવો તે વ્યર્થજ છે. તેનું દ્રષ્ટાંત, જવરપીડિત દરેક માણસ મને તાવ આવ્યો છે એમ જાણી શકે પણ અમુક ડીઝીનો કે અસાધ્ય તાવ છે એમ ન જાણી શકે, એ નિર્ણય કહેવાનો હક્ક તો ડોક્ટરનો છે. તેમ સમ્યક્ત્વનો નિર્ણય કહેવાનો હક્ક તો સર્વજ્ઞને છે.

એ પ્રમાણે પ્રથમ શુદ્ધ દેવની પરીક્ષા કરવી અને તેજ સુદેવ તરણ તારણહાર છે એમ માનવું જોઈએ, તેમજ એ દેવે

૩૭

ઉપદેશદ્વારા મુનિના જે શ્રેષ્ઠ આચારો દર્શાવ્યા છે તેવા આચારમાં વર્તનાર મુનિઓની પરીક્ષા કરવી અને તેજ મુનિ મહારાજો સુચરૂ તરણ તારણહાર છે એમ માનવું, તથા સુદેવ પ્રણીતસિદ્ધાન્તોરૂપ ધર્મ, તેજ શુદ્ધ ધર્મ માનવો, તે સમ્યક્ત્વ કહેવાય.

આ સમ્યક્ત્વનાં સડસઠ વ્યાવહારિક લક્ષણો અથાન્તરથી બાણવાં.

પ્રશ્ન:—સમ્યક્ત્વ, જ્ઞાનીને હોય કે અજ્ઞાનીને ?

ઉત્તર—સમ્યક્ત્વ જ્ઞાનીને અને અજ્ઞાનીને બન્નેને હોય. નવતત્ત્વ પ્રકરણમાં કહ્યું છે કે—

इय नवतत्तसरूवं, जो जाणइ तस्स होइ सम्मत्तं
भावेण सहहतो, अयाणमाणे वि सम्मत्तं ॥ १ ॥

અર્થ:—એ પ્રમાણે જીવાજીવદિ નવતત્ત્વનું સ્વરૂપ બાણે તેને સમ્યક્ત્વ ઉત્પન્ન થાય, અને એ નવતત્ત્વનું સ્વરૂપ ન બાણતો હોય પણ ભાવથી શ્રદ્ધા માત્ર રાખતો હોય તો તેવા અજ્ઞાતને પણ સમ્યક્ત્વ હોય. તે શ્રદ્ધા કેવા પ્રકારની હોય તે જણાવે છે—

सव्वाहं जिणेषरभासिआहं, वयणाह नन्नहा हुंति
इह बुद्धी जस्स मणे, सम्मत्तं निच्चलं तस्स ॥ २ ॥

અર્થ:—જીનેશ્વરનાં કહેલાં સર્વે વચનો સત્ય છે, પણ એકે વચન અસત્ય ન હોય એવી બુદ્ધિ જેના મનમાં છે, તેને નિશ્ચય રૂઢ સમ્યક્ત્વ હોય છે. એ પરથી બાણવું જોઈએ કે અમુક શાસ્ત્ર ભણેલાનેજ સમ્યક્ત્વ હોય એમ નહિ. વળી એવો તો નિયમ છે કે સંપૂર્ણ દશ પૂર્વના જ્ઞાનથી પ્રારંભીને આગળના જ્ઞાનવાળા સમગ્રજનોને સમ્યક્ત્વ અવસ્ય હોય.

આ પ્રમાણે સમ્યક્ત્વનું શ્રદ્ધાસ્વરૂપ જણાવીને હવે સમ્યક્ત્વના ઐપશમિકાદિ છ ભેદનું સ્વરૂપ કહેવાય છે, તે નીચે પ્રમાણે છે.

૧ ઉપશમ^૧ સમ્યક્ત્વ—આત્માના શ્રદ્ધાન ગુણને આવર-
નાર ત્રણ દર્શનમોહનીય અને ચાર અનંતાનુબંધિ કષાય એ
સાત કર્મપ્રકૃતિઓ રાખવડે ઢાંકેલા અગ્નિની માફક ઉપશાન્ત
થતાં આત્માને જે શ્રદ્ધાગુણ પ્રગટે તે શ્રદ્ધાગુણનું નામ ઔપશ-
મિક સમ્યક્ત્વ કહેવાય. આ સમ્યક્ત્વ અનાદિ મિથ્યાદ્રષ્ટિ જીવને
અને અપ્રમત્ત મુનિને ઉપશમ શ્રેણિ ચઢતી વખતે પ્રાપ્ત થાય,
અને આખા સંસારચક્રમાં પાંચ વારજ પ્રાપ્ત થાય.

૨ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ—આત્માના શ્રદ્ધાન ગુણને આવર-
નાર મિથ્યાત્વ મોહનીય, મિશ્ર મોહનીય અને ચાર અનંતાનુ-
બંધિ એ છ કર્મનો પ્રદેશોદય અને સમ્યક્ત્વ મોહનીયનો વિપા-
કોદયયુક્ત પ્રદેશોદય વર્તતાં અથવા એ સાતે કર્મપ્રકૃતિઓનો
ક્ષયોપશમ^૨ વર્તતાં આત્માને જે શ્રદ્ધા ગુણ પ્રગટ થાય તે
ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ કહેવાય. આ સમ્યક્ત્વ અવિરત, દેશવિરત,
પ્રમત્ત અને અપ્રમત્ત એ ચાર ગુણસ્થાનવર્તી જીવોને હોય
છે, એનો પ્રારંભ સિદ્ધાન્તમતે અનાદિ—સાદિ મિથ્યાદ્રષ્ટિને અને
કર્મચંચળના મત પ્રમાણે સાદિ મિથ્યાદ્રષ્ટિને હોય છે; અને
અસંખ્યવાર પ્રાપ્ત થાય છે.

૧ યથાપ્રવૃત્તાદિ કરણકૃત અને અકરણકૃત અથવા અનુદયરૂપ એમ
ઉપશમ એ પ્રકારનો છે.

૨ ઉદયાનુવિદ્ધ અને શુદ્ધ એમ ક્ષયોપશમ એ પ્રકારે છે. તેમાં
સર્વધાતિ પ્રકૃતિઓનો ક્ષયોપશમ શુદ્ધ ક્ષયોપશમ હોય અને દેશધાતિ પ્રકૃતિ-
ઓનો ક્ષયોપશમ ઉદયાનુવિદ્ધ હોય એટલે ઉદય અને ક્ષયોપશમ એ બન્ને
સાથે ચાલે. આદિ જે દેશધાતિ પ્રકૃતિઓ હોય તેનો રસ સર્વધાતિ અને
દેશધાતિ એ બે પ્રકારનો હોય અને સર્વધાતિ પ્રકૃતિઓનો રસ સર્વધાતિ
હોય; તેમાં જે વખતે દેશધાતિ પ્રકૃતિનો સર્વધાતિ રસ દેશધાતિ રૂપ થઈ
ઉદયાવલિક્રમાં આવી ક્ષય પામતો જાય તે ક્ષય અને જે રસ ઉદયાવલિક્રમાં
નથી વર્તતો તે રસરપર્વકોનો અનુદયરૂપ ઉપશમ કહેવાય, એ પ્રમાણે બન્ને ભાવ
જેમાં વર્તતા હોય તે ભાવનું નામ ક્ષયોપશમ કહેવાય. મતિ શ્રુત જ્ઞાના-
વરણ અને ચક્ષુ, અચક્ષુ દર્શનાવરણના દેશધાતિપણે પરિણમેલા સર્વધાતિ

૩૨

૩ ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ—ઉપરોક્ત સાતે મોહનીય કર્મેપ્રકૃતિ-
એનો ક્ષય કરવાથી જીવને જે શ્રદ્ધાશુભ પ્રગટ થાય તે ક્ષાયિક
સમ્યક્ત્વ. આ સમ્યક્ત્વના પ્રારંભક મનુષ્યો અને નિષ્ઠાપક (ક્રિયા
સમાપ્ત કરી પ્રાપ્ત કરનાર) ચારે ગતિના સંજ્ઞિપર્યાપ્ત જીવો છે.
આ સમ્યક્ત્વ આખા લવચકમાં એકજવાર પ્રાપ્ત થઈ પુનઃ
આદ્યું જતું નથી પણ અનંતકાળ સુધી કાયમ રહે છે માટે એ
અપ્રતિપાતિ સમ્યક્ત્વ છે.

૪ મિશ્રસમ્યક્ત્વ—મિથ્યાત્વ મોહનીયનો પ્રદેશોદય મિશ્ર-
મોહનીયના વિપાકોદય રૂપે પ્રવર્તતાં જીવને સત્ધર્મ ઉપર રાગ

રસસ્પર્ધકના વિપાકોદયદ્વારા ક્ષયે, દેશઘાતિપણે નહિ પરિણુમેલા સર્વઘાતિ
રસસ્પર્ધકના અનુદયરૂપ ઉપશમે, અને દેશઘાતિપણે પરિણુમેલા રસસ્પર્ધકના
વિપાકોદયે ઉદયાનુવિદ્ધ ક્ષયોપશમ હોય. તથા મનઃપર્યવ અને અવધિ એ એના
આવરણુનો સર્વઘાતિ રસ ઉદયે વર્તે ત્યાંસુધી મનઃપર્યવ જાનાદિ શુભ પ્રગટ
ન થાય પણ એ ત્રણનો સર્વઘાતિ રસ દેશઘાતિપણે પરિણુમી ઉદય આવી
ક્ષય પામે ત્યારે પૂર્વોક્તરીતે ઉદયાનુવિદ્ધ ક્ષયોપશમ હોય તથા પ્રથમના
પાર કષાય અને મિથ્યાત્વ એ તેર મોહનીય સર્વઘાતિ છે, પણ એ તેરનો
ક્ષયોપશમ ઉદયાનુવિદ્ધ ન હોય પણ શુદ્ધ ક્ષયોપશમ હોય અર્થાત્ એ
તેરનો વિપાકોદય વર્તેતો હોય ત્યારે ક્ષયોપશમ ન હોય પણ પ્રદેશોદય
વર્તે ત્યારે ક્ષયોપશમ હોય અને વિપાકોદય તથા પ્રદેશોદય અન્ને ન વર્તે
ત્યારે ઉપશમભાવ હોય. તથા એ તેર સિવાયની શેષ મોહ પ્રકૃતિઓ
દેશઘાતિ હોવાથી રસોદયે અને પ્રદેશોદયે પણ ક્ષયોપશમ ભાવવાળી હોય.

હવે અહિં વિશેષ એ છે કે સમ્યક્ત્વમોહનીયનો જે વિપાકોદય
તે મિથ્યાત્વ મોહનીયનો પ્રદેશોદય છે. માટે સમ્યક્ત્વ મોહનીયના વિપાકો-
દયેજ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ હોય. અથવા સમ્યક્ત્વ મોહનો વિપાકોદય
અને ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ એ એનો અન્વયવ્યતિરેક સંબંધ જાણવો.
મિથ્યાત્વમોહનો પ્રદેશોદય એ રૂપે થાય છે, ત્યાં એકતો મિશ્ર સમ્યક્ત્વ
મોહનીયના વિપાકરૂપે, અને બીજો સમ્યક્ત્વ મોહનીયના વિપાકોદયરૂપે
થાય છે. માટે મિથ્યાત્વ મોહનો પ્રદેશોદય જ્યારે મિશ્ર મોહનીય વિપાક-
રૂપે પરિણુમે ત્યારે જીવને મિશ્ર સમ્યક્ત્વ હોય અને સમ્યક્ત્વ મોહ
વિપાકરૂપે પરિણુમે ત્યારે ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ હોય.

૪૮

નહિ તેમજ દ્વેષ પણ નહિ એવા પ્રકારનો જે પરિણામ અન્ત-
ર્મુહૂર્ત માત્ર ઉત્પન્ન થાય તે મિશ્ર સમ્યક્ત્વ. કહ્યું છે કે—

મોસા ન રાગદોસાં, જિણધમ્મે અંતમુહુ જહા અન્ને
નાલિયરદોવમણુણો, મિચ્છં જિણધમ્મવિવરીયં ॥૧॥

અર્થ:—જેમ નાલિકેર દ્વીપના મનુષ્યોને (નાળીયેર માત્ર-
નોજ આહાર હોવાથી) અનાજ ઉપર રાગ કે દ્વેષ હોતો નથી
તેમ મિશ્ર મોહનીય કર્મના ઉદયથી જીનેશ્વરના ધર્મ ઉપર રાગ
દ્વેષ ન હોય. તથા જનધર્મથી વિપરીત શ્રદ્ધા તે મિથ્યાત્વ કહેવાય.

અથવા મિથ્યાત્વ મોહનીય કર્મના પરમાણુઓમાંના કેટલાક
પરમાણુઓમાંથી શુભપરિણામવડે સર્વાંશે મિથ્યાત્વ ભોવ ટળી
જાય તે સર્વાંશે શુદ્ધ પરમાણુઓનું નામ સમ્યક્ત્વ મોહનીય,
અને જે મિથ્યાત્વ પરમાણુઓમાંથી સર્વાંશે મિથ્યાત્વભાવ વિનાશ
પામ્યો નથી પણ કેટલેક અંશે વિનાશ પામ્યો હોય તેવા પરમા-
ણુઓ કેટલેક અંશે મિથ્યાત્વભાવવાળા અને કેટલેક અંશે સમ્ય-
ક્ત્વ ભાવવાળા હોવાથી બન્નેના યોગે તે પરમાણુઓ મિશ્રમોહ-
નીય કહેવાય છે, એવા પરમાણુઓ જ્યારે ઉદયભાવમાં વર્તે, ત્યારે
જીવને મિશ્ર સમ્યક્ત્વ હોય છે, અને પ્રથમ કહેલા સર્વાંશે શુદ્ધ
પરમાણુઓ ઉદય આવે ત્યારે ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ હોય, એ
વાત પ્રથમ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ સંબંધિ સ્ફુટનોટમાં જણાવી
છે, અને મિથ્યાત્વભાવ જેમાંથી વિનાશ નથી પામ્યો તેવા
મિથ્યાત્વ પરમાણુઓના ઉદયથી જીવને મિથ્યાત્વ એટલે વિપરીત
શ્રદ્ધાન હોય છે.

૨. સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ—ઉપશમ સમ્યક્ત્વથી પડતો પ્રાણી
જ્યાં સુધી મિથ્યાત્વભાવ નથી પામ્યો ત્યાં સુધીના અન્તરકાળમાં
જીવને જે ગુણ પ્રગટે તે સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ કહેવાય. જેમકે
ખીરનું ભોજન કરનાર મનુષ્યને જેમ ઓડકાર આવતાં અથવા
ઉલટી થતાં જેવો ગળપણનો સ્વાદ આવે છે, તેમ આ ઉપશમ
સમ્યક્ત્વનું વમન કરતાં જે કંઈ સાસ્વાદન રૂપ સમ્યક્ત્વ ગુણ

૪૧

રહે છે તે સાર્વાદન સમ્યક્ત્વ છે. મિશ્ર અને સાર્વાદન એ બન્ને સમ્યક્ત્વ ચારે ગતિના જીવને પ્રાપ્ત થાય છે, મિશ્ર સમ્યક્ત્વ અનેકવાર પ્રાપ્ત થાય છે, અને સાર્વાદન સમ્યક્ત્વ પાંચ વાર પ્રાપ્ત થાય છે. પુનઃ ઉપશમ સમ્યક્ત્વમાં વર્તતા જીવને કમીમાં કમી એક સમય અને વધુમાં વધુ છ આવલિકા જેટલો કાળ બાકી રહે ત્યારે તથાવિધ પરિણામવડે જો અનંતાનુબંધિ કષાયનો ઉદય થઈ જાય તો જીવ ઉપશમ સમ્યક્ત્વથી પડયો એમ કહેવાય છે, અને એ પ્રમાણે ઉપશમ સમ્યક્ત્વમાં વર્તતા જીવને ત્રણે દર્શનમોહનીયકર્મ ઉપશાન્ત હોય છે, પણ ચાર અનંતાનુબંધિનો ઉદય હોય છે. એ સાર્વાદન સમ્યક્ત્વ તે (અર્થાન્તરે) અનંતાનુબંધિ કષાયના ઉદયવાળું ઉપશમ સમ્યક્ત્વજ છે, માટે પડતી અવસ્થામાં સાર્વાદનને સમ્યક્ત્વ કહેવામાં હરકત નથી. અથવા તો એ પડતી અવસ્થામાં બાકી રહેલા ઉપશમ સમ્યક્ત્વનો આસ્વાદ-અનુભવ છે, તેથી પણ તેને સાર્વાદન સમ્યક્ત્વ કહેવાય.

૬ મિથ્યાત્વ સમ્યક્ત્વ—સમ્યક્ત્વ એટલે સામાન્યપણાથી શ્રદ્ધા, અને તે શ્રદ્ધા વિપરીતપણે હોય તો મિથ્યાત્વ કહેવાય. અહિં મિથ્યાત્વને સમ્યક્ત્વમાં ગણત્રી કરવાનો હેતુ અવિરતિ ચારિત્રવત્ સમ્યક્ત્વ માર્ગણામાં સર્વ સંસારી જીવોને અવતારવા માટે છે.

અહિં વેદક સમ્યક્ત્વ પણ છે, પરંતુ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વથી ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વે જતાં અન્ત સમયનું જે ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ તેજ વેદક સમ્યક્ત્વ હોવાથી તેનો ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વમાં અન્તર્ભાવ કરતાં જૂદું ગણ્યું નથી. તથા સમ્યક્ત્વનો એક ભેદ, બે ભેદ, ત્રણ ભેદ વિગેરે અનેક ભેદ છે, પણ ચાલુ અંશમાં દ્વારસંવેધપ્રસંગે છ ભેદનો સંવેધ દર્શાવેલ હોવાથી અહિં પણ છ ભેદનું સ્વરૂપ કહ્યું છે, બાકીના અનેક ભેદનું સ્વરૂપ અત્ર ઉપયોગી નહિ હોવાથી દર્શાવ્યું નથી.

(૧૪) સંજ્ઞા ૨—હેતુવાદ, દીર્ઘકાલિકી અને દ્રષ્ટિવાદ એ

૪૨

ત્રણ સંજ્ઞાઓમાંથી જે જીવોને દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞા હોય તે જીવો સંજ્ઞિ અને શેષ સર્વ સંસારી જીવો અસંજ્ઞિ કહેવાય, અને સિદ્ધના જીવો સંજ્ઞિ કે અસંજ્ઞિ કહેવાતા નથી. એ ત્રણ સંજ્ઞાઓનું સ્વરૂપ આગળ સંજ્ઞા નામના દ્વારસ્વરૂપને પ્રસંગે આવશે.

અથવા જે જીવોને મન હોય તે સંજ્ઞિ અને શેષ સર્વ અસંજ્ઞિ.

(૧૫) આહારી ૨—ઔદારિક અથવા વૈક્રિય અથવા આહારક શરીર યોગ્ય પુદ્ગલો ગ્રહણ કરતા જીવો આહારી, અને શેષ સર્વ જીવો અનાહારી કહેવાય. વળી જીવ જે આહાર ગ્રહણ કરે છે તે આહારના પુદ્ગલ સ્કંધો અભવ્યથી અનંતગુણ પરમાણુના બનેલા, પાંચ વર્ણમય, બે ગંધનય, પાંચ રસમય, અને અષ્ટ સ્પર્શમય છે, એમાં વર્ણાદિ ચારે એક ગુણથી ચાવત અનંત ગુણ એટલે એક અંશથી અનંત અંશ પર્યંત યુક્ત હોય છે. એ આહારના સ્કંધો પ્રથમ જેટલા ગ્રહણ કરે છે તેટલામાંથી અમુક ભાગ ગ્રહણ થાય છે, અને કેટલોક ભાગ તે જ સમયે વિનાશ પામે છે; ગ્રહણ થયેલા આહારમાંથી કેટલોક આહાર જીવના આસ્વાદનમાં (અનુભવમાં) આવે છે, અને કેટલોક આસ્વાદનમાં નથી આવતો. આહારપણે પરિણમેલા આહારમાંથી કેટલોક ભાગ શરીર અને ઇન્દ્રિયપણે પરિણમે છે, અને કેટલોક વિનાશ પામી નાય છે. એ પ્રમાણે આહારગ્રહણનું સ્વરૂપ વિસ્તારથી શ્રી પ્રજ્ઞાપના સૂત્રમાં કહ્યું છે. દેવ અને નારકના આહારનો દરેક સ્કંધ અંશુલના અસંખ્યાતમા ભાગ જેટલો મોટો હોય છે. મનુષ્ય અને તિર્યચના આહારનો સ્કંધ પ્રત્યક્ષ સિદ્ધ છે.

દિશિનિયમ—ત્રસનાડીમાં રહેલા સર્વ જીવો, તથા જે સ્થાને કોઈપણ દિશાએ અલોક નિકટર્વર્તિ નથી તેવા ત્રસનાડીથી બહારના સ્થળમાં રહેલા એકેન્દ્રિય^૧ જીવો ચાર તીર્છી^૨દિશાથી અને ઉર્ધ્વ તથા અધોદિશાથી એ પ્રમાણે છ દિશાથી આવીને

૧ પાંચ સૂક્ષ્મ એકેન્દ્રિયો, આદર વાયુ અને આદર પૃથ્વી.

સ્વદેહાવગાહનામાં પ્રાપ્ત થયેલા આહારને ગ્રહણ કરે છે, પણ પોતાના આત્મપ્રદેશોથી એક પણ પ્રદેશને આંતરે રહેલા આહારને ગ્રહણ કરે નહિ. અને લોકને કિનારે કિનારે રહેલા જે એકેન્દ્રિય જીવો તેઓમાંથી કેટલાએક ત્રણ દિશાનો, કેટલાએક ચાર દિશાનો અને કેટલાએક પાંચ દિશાનો આવેલો આહાર ગ્રહણ કરે છે, તે નીચે પ્રમાણે બતાવવામાં આવે છે.

આહાર બે પ્રકારનો છે, તેમાં અલોકાકાશની સ્ખલના વિના પ્રાપ્ત થતો આહાર તે નિર્વ્યાગાતિ આહાર છે એ દિશાઓમાંથી પ્રાપ્ત થાય છે, અને અલોકાકાશના કારણથી ન્યૂન દિશાઓમાંથી આવતો આહાર તે વ્યાગાતી આહાર ત્રણ ચાર ને પાંચ દિશાથી પ્રાપ્ત થાય છે. આહારનાં પુદ્ગલો માત્ર લોકાકાશમાં જ છે, અને અલોકાકાશમાં નથી, તેમજ લોકમાંથી અલોકમાં જવાની શક્તિવાળાં પણ નથી, તે કારણથી જે દિશાએ અલોક આવે તે દિશાથી આહાર પુદ્ગલો પણ પ્રાપ્ત થાય નહિ. તેમાં ઉદાહરણ તરીકે-સર્વથી નીચે અધોલોકના નિષ્કુટના (ગવાક્ષાકર^૧ લોકાન્તના) અગ્નિ ખૂણામાં રહેલા એકેન્દ્રિય^૨ જીવને પૂર્વ, દક્ષિણ અને અધો એ ત્રણ દિશાએ અલોક હોવાથી એ ત્રણ દિશાઓનો આહાર પ્રાપ્ત થાય નહિ, અને શેષ ત્રણ દિશાઓનો આહાર પ્રાપ્ત થાય. તથા સર્વથી નીચે અધોલોકમાં જે એકેન્દ્રિય પશ્ચિમ દિશાને અનુસરીને^૩ રહ્યો હોય તો તેને પૂર્વ-દિશાના આહારનો વ્યાઘાત થતો નથી, માત્ર અધોદિશા અને દક્ષિણ દિશાએ અલોકનો વ્યાઘાત છે માટે ચાર દિશાઓથી આહાર પ્રાપ્ત થાય. તથા જ્યારે અધોલોકના સર્વથી નીચેના

૧ લોકનો અન્ત-છેડા સર્વત્ર સપાટીવાળો નથી પણ દંતર સરખો છે, તે દંતૂરાકર ભાગને નિષ્કુટ કહેવામાં આવે છે.

૨ પાંચ સુક્ષ્મ અને બાહરવાયુ એ છ એકેન્દ્રિયોને.

૩ લોકના સર્વાન્તિમ ભાગથી અંદરના ભાગમાં પશ્ચિમ દિશાતરફ ખસીને રહેલો.

૪૪

પ્રતર ઉપરના બીજા, ત્રીજા આદિ ઉર્ધ્વ પ્રતરમાં પશ્ચિમ દિશાને અનુસરીને જે એકેન્દ્રિયો રહ્યા છે તેઓને અધોદિશાના આહારનો વ્યાધાત નહિ થવાથી ચાર દિશાઓનો આહાર પ્રાપ્ત થાય છે.

સચિત્તાદિ—આહારના સચિત્ત, અચિત્ત અને મિશ્ર એ ત્રણ ભેદ છે, તેમાં જીવપ્રદેશયુક્ત પુદ્ગલોનો આહાર તે સચિત્ત આહાર, જેમકે ફળ ફળાદિ ખાવાં, માંસલક્ષણ અને કાચું પાણી પીવું વિગેરે. તેમજ નિર્જીવ પદાર્થોનું લક્ષણ કરવું તે અચિત્ત આહાર, જેમકે શુષ્ક ઘાસ, ચોખા, ત્રણ ઉકાળાનું પાણી વિગેરે. અને સર્વથા નિર્જીવ નહિ થયેલા એવા પદાર્થોનું લક્ષણ કરવું તે મિશ્ર આહાર, જેમકે ત્રસાદિ જીવયુક્ત અથાણાં, એક બે ઉકાળાનું પાણી વિગેરે. તેમાં નારક અને દેવને અચિત્ત આહાર, અને મનુષ્ય અને તિર્થંચરને ત્રણે આહાર હોય છે.

ઑજસાદિ—પુનઃ આહાર ઓજસ્ લોભ અને ક્વલ એમ ત્રણ પ્રકારનો છે; તેમાં પૂર્વભવમાંથી આવી ઉત્પન્ન થયા બાદ શરીર અપર્યાપ્તવસ્થા સુધી જે તૈજસાદિ શરીર વડે આહાર ગ્રહણ કરાય છે તે ઓજસ્^૧ આહાર કહેવાય. ઉત્પન્ન થતાં પ્રથમ સમયે માત્ર તૈજસ અને કાર્મણ દેહવડે આહારગ્રહણ થાય, અને બીજા સમયથી શરીર અપર્યાપ્તવસ્થા સુધી ઔદારિકાદિ ભવધારણીય દેહ સહિત તૈજસકાર્મણ દેહવડે આહાર ગ્રહણ થાય છે, માટે મિશ્રયોગે ગ્રહણ તેપણુ ઓજસ્ આહાર કહેવાય. તથા શરીર પર્યાપ્તિ પૂર્ણ થયા બાદ જે ઔદારિકાદિ ભવદેહના પ્રયત્ન વડે ગ્રહણ કરાતો આહાર લોભ^૨ આહાર કહેવાય, તેમજ દેહ તૈલાદિકનું મર્દન કરવાથી અથવા બીજી રીતે શરીર દ્વારે જે આહારનું ગ્રહણ થાય તે પણ લોભ આહાર કહેવાય. તેમજ કોળીયા પૂર્વક ગળા દ્વારે અથવા નાક દ્વારા ચા શુદ્ધાદિ દ્વારા આહારનું ગ્રહણ તે કલ્પલાહાર. દેવ, નારક અને એકેન્દ્રિયોને કલ્પલા-

૧ ઓજસ્ એટલે દેહયોગ્ય પુદ્ગલો અથવા તૈજસ શરીર.
૨ લોભ=તવથા.

૪૫

હાર સિવાયના બે આહાર અને મનુષ્ય અને તિર્યચને ત્રણે આહાર હોય.

આમોગાદિ—પુનઃ આહાર, આલોગ અને અનાલોગ એમ બે પ્રકારનો છે, તેમાં “આહાર ગ્રહણ કરે” એવી બુદ્ધિ પૂર્વક-ઉપયોગથી આહાર ગ્રહણ કરવો તે આમોગિક આહાર મનુષ્ય, તિર્યચ અને નારકને અન્તર્મુદ્ધર્ત પ્રમાણ કહ્યો છે, કારણકે મનુષ્યાદિકને આહારગ્રહણનો કાળ ઘણો છે તોપણ આહારગ્રહણ સંબંધિ ઉપયોગ અન્તર્મુદ્ધર્ત કાળ સુધીજ ટકે છે, ત્યારબાદ ભિન્ન ઉપયોગ થાય છે. તથા દેવને શ્રી પ્રજ્ઞાપનાશ્રમાં અનેક દિવસને અન્તરે આલોગિક આહાર કહ્યો છે. તેમજ ઉપયોગ રહિતપણે આહારગ્રહણ થાય તે અનામોગિક આહાર કહેવાય. તેમાં એકેન્દ્રિયોના ઓજસ અને લોમાહાર બંને અનાલોગિક છે, બીજા જીવોને ઓજસ આહાર અનાલોગિકજ હોય, તેમજ લોમાહાર અને કવલાહાર આલોગિક હોય અને અનાલોગિક પણ હોય.

પુનઃ દેવો જે સમયે આહારની ઇચ્છા કરે તેજ સમયે શુભ પુદ્ગલો દેવોના શરીરમાં સંચરી આહારપણે પરિણમી તુષ્ટિ-પુષ્ટિ-પ્રમોદકારી થાય છે, તેથી દેવોનો આહાર મનોમક્ષી કહેવાય છે; અને નારક જીવોને સદાકાળ આહારઇચ્છા કાયમ રહે છે અને પ્રતિસમયે અશુભ પુદ્ગલો નારકદેહમાં સંચરી આહારપણે પરિણમી અતિ સંતાપદાયક થાય છે, એ કારણથી નારકનો આહાર મનોભક્ષી તરીકે કહ્યો નથી.

અનાહારકતા—પૂર્વભવમાંથી જીવો જ્યારે વક્રગતિએ^૧ માર્ગમાં આવતા હોય તે વખતે જીવને અનાહારિપણું હોય છે. કારણકે માર્ગમાં ઔદારિકાદિ ભવધારણીય પુદ્ગલોનું ગ્રહણપણું નથી, અને કાર્મણ પુદ્ગલોનું ગ્રહણ થાય છે પણ તે કાર્મણ પુદ્ગલોના ગ્રહણને આહાર તરીકે અહિં કહેવાનો નથી, માટે માર્ગમાં

૧ ઋણુગતિએ પરભવમાં જતા જીવો આહારી હોય છે.

૪૬

અનાહારકતા હોય છે. તેમાં વક્રગતિ ચાર પ્રકારની છે, અને અનાહારકતા ત્રણ પ્રકારની છે તે નીચે પ્રમાણે છે.

ઉદાહરણ તરીકે ત્રસનાડીમાં ઉર્ધ્વલોકની પૂર્વ દિશાથી અધોલોકની પશ્ચિમ દિશામાં જીવ ઉત્પન્ન થાય ત્યારે જે સમય કાળ લાગે, કારણકે પહેલે સમયે સમગ્રેણિએ નીચે જાય, અને બીજે સમયે પશ્ચિમ દિશાએ વળી ઉત્પત્તિસ્થાને ઉત્પન્ન થાય, એ પક્ષવક્રા ગતિમાં પણ જીવ અનાહારી ન હોય. તથા ઉર્ધ્વલોકના ખૂણામાંથી અધોલોકના ખૂણામાં ઉત્પન્ન થવું હોય તો પહેલે સમયે સમગ્રેણિએ નીચે ખૂણામાં જાય, બીજે સમયે નીચે ખૂણામાંથી નિકળી દિશાઓમાં પ્રવેશ કરે અને ત્રીજે સમયે દિશામાંથી નિકળી ખૂણામાં ઉત્પન્ન થાય, એ ત્રણ સમયની ત્રિવક્રા ગતિમાં મધ્યમ (બીજે) સમયે જીવ અનાહારી હોય; એ બંને વક્રગતિ ત્રસનાડીમાં વર્તતા જીવોને હોય. ત્રિવક્રા અને ચતુર્વક્રા એ જે ગતિ ત્રસનાડી બહાર રહેનારા એકેન્દ્રિયોને હોય, ત્યાં ઉર્ધ્વલોકના ખૂણામાંથી અધોલોકની દિશામાં ઉત્પન્ન થવું હોય તો પ્રથમ સમયે ઉર્ધ્વલોકના ખૂણામાંથી ઉર્ધ્વલોકની દિશામાં જાય પણ વચ્ચે અલોક આવી જવાથી પહેલે સમયે જીવ નીચે ન ઉતરી શકે, ત્યારબાદ બીજે સમયે દિશામાંને દિશામાં ત્રસનાડીની અંદર દાખલ થાય, ત્રીજે સમયે નીચે દિશામાં ઉતરે, અને ચોથે સમયે ત્રસનાડીથી બહાર દિશામાં રહેલા ઉત્પત્તિસ્થાને ઉત્પન્ન થાય. એ ચાર સમયની ત્રિવક્રા ગતિમાં મધ્યમ જે સમયે (બીજે ને ત્રીજે સમયે) અનાહારીપણું હોય. તથા ઉર્ધ્વલોકે ત્રસનાડી બહારના ખૂણામાંથી અધોલોકે ત્રસનાડી બહારના ખૂણામાં ઉત્પન્ન થવું હોય તો પહેલે સમયે ઉર્ધ્વલોકે ખૂણામાંથી દિશામાં આવે, બીજે સમયે દિશામાંને દિશામાં ત્રસનાડીની અંદર દાખલ થાય, ત્રીજે સમયે દિશામાં નીચે ઉતરે, ચોથે સમયે ત્રસનાડી બહાર દિશામાં આવે અને પાંચમે સમયે ત્રસનાડી બહારની દિશામાંથી નિકળી ત્રસનાડી બહારના ખૂણામાં

૪૭

ઉત્પત્તિસ્થાને દાખલ થાય. એ પાંચ સમયની ચતુર્વક્રા ગતિમાં મધ્યમના ત્રણ સમયે અનાહારીપણું હોય. એ પ્રમાણે ત્રસ જીવોને એક સમય અનાહારીપણું અને સ્થાવરોને એક, બે અને ત્રણ સમય અનાહારીપણું વક્ર ગતિમાં? હોય છે.

તથા કેવળી લગવાન સમુદ્ધાત કરે તેમાં આઠ સમય કાળ લાગે છે, તેમાં ત્રીજે, ચોથે અને પાંચમે સમયે કેવળિને પણ અનાહારીપણું હોય છે. તથા ચૈદમ્બા ગુણુસ્થાને રહેલા કેવળિ લગવાનને યોગનો અભાવ હોવાથી આહારનો પણ અભાવ છે. અને શ્રી સિદ્ધ લગવંતો સર્વદા અનાહારીજ છે.

(૧૬) ગુણુસ્થાન ૧૪—આત્માના સર્વજ્ઞધન્ય ગુણથી સર્વોત્કૃષ્ટ ગુણુ સુધીમાં જે ચૈદ વિભાગ પડે છે તે દરેક ગુણુ-વિભાગનું નામ ગુણસ્થાન છે. તેમાં મિથ્યાત્વાદિ ચૈદ નામ સંક્ષિપ્ત સ્વરૂપ સહિત કહેવાય છે—

૧ મિથ્યાત્વ—મિથ્યાત્વમોહનીય અને અનંતાનુબંધિ ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ એ પાંચ કર્મના ઉદયથી આત્માને વસ્તુતત્વનું જે વિપરીત સ્વરૂપ સમજાય છે, પણ યથાર્થ વસ્તુ-સ્વરૂપ સમજી શકાતું નથી તે મિથ્યાત્વ.

૨ સાસ્વાદન—ઉપશમ સમ્યક્ત્વથી પડતાં જીવને જે મિથ્યા-ત્વાભિમુખગમનરૂપ પરિણામ થાય છે તે પરિણામ સાસ્વાદન કહેવાય. અથવા અનંતાનુબંધિ કષાયના ઉદયથી દૂષિત થયેલું બાકીનું એટલે એક સમયથી યાવત્ છ આવલિકા સુધીનું જે ઉપશમ સમ્યક્ત્વ તે સાસ્વાદન. વિશેષ વિવેચન સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વના અર્થ પ્રસંગે કહ્યું છે ત્યાં જોવું.

૩ મિશ્ર—સત્ધર્મ ઉપર રૂચિ નહિ તેમ અરૂચિ પણ નહિ એવો મધ્યમ પરિણામ તે મિશ્ર ગુણુસ્થાન. આ ગુણુસ્થાન

૧ ઉપરોક્ત વક્રગતિની રીત સિવાય બીજી અનેક રીતે વક્રગતિઓ થાય છે તે બુદ્ધિથી વિચારવા યોગ્ય છે.

૪૮

મિથ્યાત્વથી ચઢતા અને ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વથી પડતા જીવને મિશ્ર મોહનીય કર્મના ઉદયથી હોય છે. એ સંબંધિ કંઈક વિશેષ વિગત મિશ્ર સમ્યક્ત્વના અર્થપ્રસંગે કહી છે.

૪ અવિરત (સમ્યક્ત્વ)—મિથ્યાત્વાદિક મોહનીય અને ચાર અનંતાનુબંધિ એ સાત કર્મના ઉપશમ, ક્ષયોપશમ, અને ક્ષયથી આત્માને યથાર્થ વસ્તુસ્વરૂપ સમજવારૂપ જે શ્રદ્ધા ગુણ પ્રગટ થાય છે તે સમ્યક્ત્વ ગુણસ્થાન. એ સંબંધિ કંઈક વિશેષ વિગત સમ્યક્ત્વદ્વારના અર્થપ્રસંગે કહી છે. આ શ્રદ્ધા ગુણવાળે આત્મા વસ્તુનું યથાર્થ સ્વરૂપ સમજી શકે છે ખરો, પણ ત્યાગ કરવા યોગ્ય વસ્તુનો ત્યાગ કરવો અને આદરવા યોગ્ય વસ્તુનો આદર કરવો, એવી સમ્યક્પ્રવૃત્તિ કરી શકતો નથી, કારણકે પૌદ્ગલિક વસ્તુઓ ઉપરથી તેવી હદમાં મુર્ચ્છાલાવ ઉતર્યો નથી. માટે સમ્યક્દ્રષ્ટિ છે, પણ વ્રત નિયમ રહિત હોવાથી અવિરત કહેવાય છે, માટે એ ગુણસ્થાનનાં સમ્યક્ત્વ અને અવિરત એવાં બંને નામ છે.

૫ દેશવિરત—પૌદ્ગલિક વસ્તુનો સર્વોંશે ત્યાગ કરે એવો મોહ ન ઉતર્યો હોય, પણ અમુક અમુક અંશે પૌદ્ગલિક યદ્યર્થનો ત્યાગ કરવા જેટલો મોહ અદ્વપાંશે ઉતર્યો હોય તેવા પ્રકારના મોહને પ્રત્યાખ્યાની કષાય કહેવામાં આવે છે. એ પ્રત્યાખ્યાની કષાયના ઉદયથી જીવને જે વ્રત નિયમનો પરિણામ અદ્વપાંશે થાય છે તે દેશવિરત કહેવાય. એનું કંઈક વિશેષ સ્વરૂપ દેશવિરતિ ચારિત્રના અર્થપ્રસંગે કહ્યું છે ત્યાંથી જાણવું.

૬ સર્વવિરત—પ્રમત્ત—પૂર્વોક્ત પ્રત્યાખ્યાની કષાયનો ઉદય ટળી જાય, ત્યારે આત્માને સર્વોંશે વ્રત નિયમ અંગીકાર કરવાનો જે પરિણામ થાય તે સર્વવિરત ગુણસ્થાન. પુનઃ આ ગુણસ્થાને

૧ પરંતુ ક્ષયોપશમસમ્યક્ત્વ સમ્યક્ત્વમોહનીયના ઉદયથી થાય છે એ વિશેષ છે.

૪૯

જીવ સર્વાંશે આદરવા યોગ્ય વસ્તુનો આદર અને ત્યાગ કરવા યોગ્ય વસ્તુનો ત્યાગ કરે છે, પણ દર્શનાવરણી કર્મ તથા સંજવલન કષાયનો ઉદય હોવાથી નિદ્રા વિગેરે પ્રમાદભાવ હોય છે. પ્રમાદ પાંચ પ્રકારનો છે; મદ, વિષય, કષાય, નિદ્રા અને વિકથા. તેમાં સર્વ સંસારથી વિરક્ત થયેલ મુનિમહાત્માને સંજવલન કષાયનો ઉદય હોવાથી કંઈક ગર્વ, પાંચ ઇન્દ્રિયોને અનુકૂળ પદાર્થ મળવાથી પ્રમોદ, તથા પ્રતિકૂળ પદાર્થ મળવાથી વિષાદભાવ, કંઈક ક્રોધ, માન, પ્રપંચ, તૃષ્ણારૂપ કષાય તેમજ રાજકથા, દેશકથા, ભક્તકથા, અને સ્ત્રીકથારૂપ નકામી વિકથાઓ કરવામાં પ્રમોદભાવ, વળી દર્શનાવરણી કર્મના ઉદયથી નિદ્રા પણ હોય છે. એ પ્રમાણે પાંચે પ્રમાદયુક્ત હોવાથી આ શુણ્ણસ્થાન પ્રમત્ત પણ કહેવાય છે.

પ્રશ્ન:—સંસારથી વિરક્ત થયેલા અને સર્વાંશે વ્રત નિયમને અંગીકાર કરી મોક્ષ માર્ગને સાધવામાંજ તત્પર એવા મુનિમહાત્માઓને એ વિષયકષાયાદિ હોય ? અને જો હોય તો સર્વ સંસારનો ત્યાગ શું ગણાય ?

ઉત્તર:—એ વાત સત્ય છે. પણ કર્મનો ઉદય કોઈને કાળુમાં નહિ હોવાથી મુનિમહાત્માઓને પણ જ્યાંસુધી કષાયોદય છે ત્યાં સુધી તેવા અદ્ય વિષયો તથા કષાયો સંભવે છે, વળી જીવપરિણામ ચપળ હોવાથી પરિણામમાં ન્યૂનાધિકતા થવાથી કષાયની પણ ન્યૂનાધિકતા થાય છે, એ પ્રમાણે હોવાથી એકન્દર રીતે તપાસીએ તો તે દીક્ષા અંગીકાર કરેલ આત્માનું લક્ષ્યમિંદુ મોક્ષમાર્ગની અવિરાધના તરફ હોય તો વાસ્તવિક રીતે મુનિ કહી શકાય, પરંતુ જેનું લક્ષ્ય મોક્ષમાર્ગ તરફ શુણ્ણવૃદ્ધિવાળું ન હોય, તેવા આત્માઓને તો બાહ્યથી સર્વવિરતિપણું કહેવાય પણ વાસ્તવિક રીતે કહેવાય નહિ. વળી કષાયાદિને જેટલે અંશે અભાવ હોય તેટલે અંશે તેવા મુનિઓને આગળનાં ઉપશમ મોહાદિ શુણ્ણસ્થાનોની પ્રાપ્તિ હોય છે, અને તેથી ખેલાંના સર્વ શુણ્ણસ્થાનવાળા મુનિમહાત્માઓને થોડે ઘણે અંશે વિષય કષાયાદિ જરૂર રહ્યા છે, અને તે કારણથી જ મુનિના બકુશ, કુશીલ

૫૦

વિગેરે ભેદ સંભવે, અને આર્તધ્યાન પણ એ છઠ્ઠા ગુણુસ્થાને હોય છે, તેમજ છઠ્ઠે ગુણુસ્થાને મુનિને કૃષ્ણ, નીલ અને કાપોત એ ત્રણ અશુભ લેશ્યાઓ પણ હોય છે, માટે વિચારવંત પુરૂષે મુનિને કંઈક રાગી, દ્રેષી દેખી દ્વેષી ન પામવો.

૭ અપ્રમત્ત—પૂર્વોક્ત વિષય-કષાયાદિ પાંચ પ્રકારના પ્રમાદ રહિત શુદ્ધ આત્મપરિણામ તે અપ્રમત્ત ગુણુસ્થાન કહેવાય. આ ગુણુસ્થાનમાં આત્મા શુભધ્યાન (ધર્મધ્યાન)વાળો હોય છે, પરંતુ તેનો કાળ અન્તર્મુદૂર્ત માત્ર હોવાથી આત્મા તુર્ત પુનઃ પ્રમાદ-ભાવવાળો થઈ જાય છે, પણ છઠ્ઠા ગુણુસ્થાન કરતાં આ સાતમા ગુણુસ્થાનવાળો આત્મા વિશેષ વિશુદ્ધ પરિણામવાળો હોય છે.

૮ અપૂર્વકરણ—પૂર્વે નહિ પ્રાપ્ત થયેલ અતિ વિશુદ્ધ પરિણામ જે ગુણુસ્થાને જીવને પ્રાપ્ત થાય તે ગુણુસ્થાન અપૂર્વકરણ કહેવાય. આ ગુણુસ્થાન એક ભવમાં બીજીવાર પણ પ્રાપ્ત થાય છે, અને આખા ભવચક્રમાં પાંચવાર^૨ પ્રાપ્ત થાય છે તોપણ

૧ કેટલાએક ગૃહસ્થો મુનિમહારાજને વસ્ત્ર, પાત્ર, પુસ્તક અને શિષ્ય વિગેરે ઉપર મમત્વભાવવાળા દેખી પોતે તિરસ્કાર કરે છે, અને આ તે સાધુ કહેવાય ! સાધુ થયા તોએ રાગ દ્રેષ તો ગયા નહિ ! ત્યારે આ કરતાં ગૃહસ્થપણું શું ખાટું ? વિગેરે અનેક દુર્વચનોથી પોતાના આત્માને કલુષિત કરે છે પણ તેવા કર્ણપાત્ર જીવોએ જાણવું નેઈએ કે મુનિમહારાજ થતા વારમાં જ રાગદ્રેષ ટળી જાય તેમ અને નહિ, મુનિપણમાં તો હજી પ્રશસ્ત રાગદ્રેષ રહ્યા છે અને તે ટાળવાનો અભ્યાસ ચાલે છે, માટે એ પ્રમાણે વિચારી પોતાના આત્માને કલુષિત-મલિન કરવો નહિ. અંસારની અનેક ઉપાધિઓ સાગી મુનિપણું અંગીકાર કરવું ખડુ મુશ્કેલ છે, વસ્ત્ર, પાત્ર, શિષ્યાદિપર મમત્વભાવ, જે કે વાસ્તવિક રીતે મોક્ષમાર્ગમાં વિઘ્નકર્તા છે, પણ સ્ત્રી, ધન, પુત્રપરિવારના અંસારી રાગ કરતાં એમાં ઘણો જ તફાવત છે, અને તેથી મુનિપણું ચાલ્યું જાય, અને એ કરતાં ગૃહસ્થપણું સારૂ માનવું એ તદ્દન ગેરવ્યાજબી છે.

૨ ઉપશમશ્રેણિ ચાર વાર અને ક્ષપકશ્રેણિ એક વાર પ્રાપ્ત કરતાં એ ગુણુસ્થાનરૂપ અપૂર્વકરણ પાંચવાર પ્રાપ્ત થાય, અને સામાન્ય અપૂર્વકરણ અનેકવાર પ્રાપ્ત થાય.

૫૧

તેની દુર્લભતાને લીધે અપૂર્વ કહેવાય છે. અથવા જે ગુણસ્થાનમાં અપૂર્વ એટલે પૂર્વે નહિ પ્રાપ્ત થયેલી અને દુર્લભ એવી સ્થિતિ-ઘાત, રસઘાત, ગુણશ્રેણિ, ગુણસંક્રમ અને અપૂર્વ સ્થિતિખંધ એ પાંચ ક્રિયાઓ પ્રવર્તે તે અપૂર્વકરણ ગુણસ્થાન કહેવાય. અહિં ખેલેલા અર્થમાં કરણ એટલે “ આત્માનો પરિણામ ” અને બીજા અર્થમાં કરણ એટલે “ ક્રિયા ” અર્થ થાય છે. તેમાં કર્મની દીર્ઘ સ્થિતિને અપવર્તનાકરણરૂપ ક્રિયાવિધિવડે અગ્રભાગથી થોડો થોડો ભાગ (ઉત્કૃષ્ટથી ઘણા સાગરોપમ પ્રમાણ અને જઘન્યથી પદ્યોપમનો અસંખ્યાતમા ભાગ જેટલો ભાગ) એકેક અન્તર્મુહૂર્તકાળે વિનાશ પમાડતો પમાડતો કર્મની સ્થિતિ ટુંકી-નાની કરે તે સ્થિતિઘાત કહેવાય. આ સ્થિતિઘાત પૂર્વે બાંધેલા સત્તાગત કર્મની સ્થિતિનો થાય, પણ તે સમયે નવી ખંધાતી સ્થિતિનો ન થાય. આ અપૂર્વકરણ ખેલેલાં પણ આત્મા કોઈ વખતે ટુંકી તો કોઈ વખતે દીર્ઘ એમ અનિયમિત સ્થિતિ કરે છે પણ અહિં અપૂર્વકરણના પ્રારંભથી તો એવો નિયમજ છે કે દરેક નાના અન્તર્મુહૂર્ત કાળમાં એકેક સ્થિતિખંડ વિનાશ પમાડી અપૂર્વકરણના અન્તર્મુહૂર્તમાં અનેક હજારો સ્થિતિખંડ વિનાશજ પમાડે, એ આત્માના શુભ અધ્યવસાયનું કાર્ય છે. પુનઃ અગ્રભાગનો સ્થિતિખંડ જે ઉપાડે તે પણ ઉપાડેલા સ્થિતિખંડમાંના દરેક સમયમાંથી થોડા થોડા પરમાણુઓ ઉપાડે પણ એકે સમયે સર્વ પરમાણુ ઉપાડે નહિ. પુનઃ તે દરેક સમયમાંથી થોડા થોડા પરમાણુઓને ઉપાડી તેની શું વ્યવસ્થા કરે ? એમ જો પ્રશ્ન થાય તો સમાધાન એ છે કે નીચેનો જે સ્થિતિવિભાગ ખંડિત નથી થવાનો તે સ્થિતિવિભાગમાં ઉદય સમયથી અન્તર્મુહૂર્ત-પર્યન્ત ગત દરેક સમયના પરમાણુઓ સાથે મેળવી દે કે જેથી કરીને તે ઘણે કાળે ભોગવવા યોગ્ય પરમાણુઓ હવે અદ્યકાળમાં ભોગવાઈ જશે. પુનઃ શંકા થાય કે સ્થિતિ એટલે કર્મનો કાળ, અને કાળ તે અરૂપી છે, તો અરૂપી એવા કાળનો ઘાત શી રીતે થાય ? એ સંબંધમાં સમાધાન એજ છે કે વાસ્તવિક રીતે

૫૨

કાળનો ઘાત નથી પરન્તુ અમુક કાળનિયમવાળા પરમાણુઓને ઘાત તેજ કાળનો ઘાત ગણી સ્થિતિઘાત કહી શકાય છે.

પૂર્વે બંધાયેલા સત્તાગત કર્મના રસનો અનંતમો ભાગ બાકી રાખી શેષ અનંત ભાગોને અપવર્તનાકરણરૂપ ક્રિયા વિધિવડે લઘુ અન્તર્મુદૂર્ત જેટલા કાળમાં વિનાશ પમાડી પુનઃ વારંવાર એ પ્રમાણે કરી રસ ઘણો અદ્ય કરે તે રસઘાત કહેવાય. સ્થિતિઘાતમાં એક સ્થિતિખંડનો ઘાત કરતાં જેટલો કાળ લાગે તેટલા કાળમાં અનેક હજારવાર રસઘાત થઈ જાય છે, કારણકે અપૂર્વકરણના અન્તર્મુદૂર્ત કરતાં સ્થિતિઘાતનું અન્તર્મુદૂર્ત નાનું, અને સ્થિતિઘાતના અન્તર્મુદૂર્ત કરતાં રસઘાતનું અન્તર્મુદૂર્ત નાનું છે, માટે એક સ્થિતિખંડનો ઘાત કરતાં હજારો રસઘાત થઈ શકે છે. પુનઃ રસના એ હણાતા સ્પર્ધકો હણાતા સ્થિતિખંડમાંના સંભવે છે પણ આખી કર્મલતાના? નહિ, પુનઃ પરમાણુઓનો ઉત્પાટ^૨-પ્રક્ષેપાદિ વિધિ સ્થિતિઘાતને અનુસારે છે.

ગુણ એટલે અસંખ્ય ગુણ અસંખ્યગુણ કર્મપરમાણુઓનો શ્રેણિ એટલે અનુક્રમે પ્રતિસમય ઉદયમાં આણી ક્ષય કરવો તે ગુણશ્રેણિ કહેવાય. અર્થાત્ અપૂર્વકરણરૂપ પરિણામવડે દરેક સમયે પૂર્વ સમયથી પરસમયમાં અનુક્રમે અસંખ્યગુણ અસંખ્યગુણ વૃદ્ધિએ (સ્થિતિઘાતવડે હણાતા સ્થિતિખંડમાંના) કર્મપરમાણુઓને ઉદયવિભાગવાળી નીચેની સ્થિતિમાં સ્થાપી ચાલતા ઉદયના અનુક્રમ પ્રમાણે ઉદયમાં આણી ક્ષય કરવા તે ગુણશ્રેણિ કહેવાય.

પ્રશ્ન:—ગુણશ્રેણિ વૈષાધિક કર્મપરમાણુઓ કયા ?

ઉત્તર:—હણાતા સ્થિતિખંડમાંના.

૧ એક સમયમાં બંધાયેલી કર્મસ્થિતિને શુદ્ધિવડે અનુક્રમે સ્થાપતાં જે સમયોની પંક્તિ અને તે સમયપંક્તિનું નામ **લતા** કહેવાય.

૨ તે તે રસસ્પર્ધકવાળા પરમાણુઓને ઉપાડવા અને સ્થાપવા ઇત્યાદિ વિધિ.

પ્રશ્ન:—હણાતા સ્થિતિખંડમાંના પરમાણુઓને કઈ વિધિથી ઉપાડે ?

ઉત્તર:—પ્રથમ સમયે દરેક સમયમાંથી થોડા થોડા પણ અનંત અનંત કર્મપરમાણુઓ ઉપાડે; બીજે સમયે પ્રથમ સમય કરતાં અસંખ્યગુણુ પરમાણુઓ ઉપાડે, ત્રીજે સમયે તેથી પણ અસંખ્યગુણુ પરમાણુઓ ઉપાડે; એ પ્રમાણે ચઢતી સંખ્યાએ અસંખ્યગુણુ અસંખ્યગુણુ કર્મપરમાણુઓ ગુણુશ્રેણિ ચાલુ રહે ત્યાંસુધી ઉપાડ્યા કરે.

પ્રશ્ન:—એ વિધિએ પરમાણુઓને ઉપાડી ક્યાં ભંધ જાય ?

ઉત્તર:—જે કર્મના પરમાણુઓ ઉપાડે છે તેજ કર્મના ઉદય આવવા યોગ્ય નીચેના સ્થિતિવિભાગમાં સ્થાપે.

પ્રશ્ન:—તે સ્થિતિવિભાગનું પ્રમાણ કેટલું ?

ઉત્તર:—ઉદય સમયથી એક આવલિકા અને તેથી પણ આગળ એક અન્તર્મુદૂર્ત જેટલું, અર્થાત્ ઉદયાવલિકા સુક્ત અન્તર્મુદૂર્ત જેટલું.

પ્રશ્ન:—તે ઉપાડેલા કર્મપરમાણુઓને ઉદય આવવા યોગ્ય નીચેના સ્થિતિભાગમાં કઈ વિધિએ પ્રક્ષેપે ?

ઉત્તર:—ઉદય સમયમાં અદ્ય પણ અનંત કર્મપરમાણુઓ પ્રક્ષેપે, તેથી આગળના બીજા સમયમાં તેથી અસંખ્યગુણુ, તેથી આગળના ત્રીજા સમયમાં અસંખ્યગુણુ; એ પ્રમાણે યાવત્ અન્તર્મુદૂર્તના અન્ત સમય સુધી ચઢતી સંખ્યાએ અસંખ્ય ગુણુ પરમાણુઓ પ્રક્ષેપે. એ પ્રથમ સમયે ઉપાડેલા પરમાણુઓનો પ્રક્ષેપવિધિ કહ્યો, અને એજ પ્રમાણે બીજા સમયે ઉપાડેલા પરમાણુઓનો પ્રક્ષેપવિધિ જાણવો, યાવત્ ગુણુશ્રેણિ ચાલુ રહે ત્યાં સુધી દરેક સમયે ઉપાડેલા કર્મપરમાણુઓને એજ વિધિએ પ્રક્ષેપે. અહિં પાછળના સમય અનુક્રમથી જેમ જેમ ક્ષય પામતા જાય તેમ તેમ પરમાણુઓ જેમાં પ્રક્ષેપાય છે તે

૫૪

ઉદયસ્થિતિવિભાગ કરી કરી થતો બંધ પણ આગળ વધતો બંધ નહિ.

પ્રશ્ન:—એ પ્રમાણે અનુક્રમે અસંખ્યગુણ અસંખ્યગુણ પરમાણુઓ પ્રક્ષેપવાથી શું ફળ ?

ઉત્તર:—અપૂર્વકરણના પ્રથમ સમયે જેટલા પરમાણુઓ ઉદયમાં આવી નિર્જર્યા હતા તેથી બીજે સમયે અસંખ્યગુણ પરમાણુઓ ઉદયમાં આવી નિર્જરે, તેથી પણ અસંખ્યગુણ પરમાણુઓ ત્રીજે સમયે નિર્જરે, એ પ્રમાણે અપૂર્વકરણાદિરૂપ વિશુદ્ધ પરિણામ જ્યાં સુધી વધતો ને વધતો રહે ત્યાં સુધી કર્મપરમાણુઓ પણ વધતા ને વધતા ઉદયમાં આવી ક્ષય પામતા બંધ. અહિં આત્મવિશુદ્ધિ દરેક સમયે અનંતગુણ અનંતગુણ વધતી બંધ તેમ તેમ કર્મપરમાણુઓ પણ અસંખ્યગુણ અસંખ્યગુણ ઉદયમાં આવી ક્ષય પામતા બંધ. એ ગુણશ્રેણિનું ફળ છે.

પ્રશ્ન:—ગુણશ્રેણિ ક્યારે ક્યારે થાય ?

ઉત્તર:—સમ્યક્ત્વપ્રાપ્તિ વિગેરે અગીયાર વખતે ગુણશ્રેણિ થાય છે, તે અપેક્ષાએ અગીયાર ગુણશ્રેણિ કહેવાય છે. તે અગીયાર ગુણશ્રેણિનું વિશેષ વર્ણન કર્મપ્રકૃત્યાદિ ગ્રંથથી બાણવું. પુનઃ શ્રી આચારાંગ સૂત્રમાં સમ્યક્ત્વની સાત ગુણશ્રેણિ અને દેશ વિરત્યાદિની ત્રણ ત્રણ વિગેરે વિગેરે રીતે છવીસ લગભગ ગુણશ્રેણિયો દર્શાવી છે. તે શ્રી આચારાંગ સૂત્રથી બાણવી.

પ્રશ્ન:—ચાલુ અપૂર્વકરણ ગુણસ્થાન સંબંધિ ગુણશ્રેણિ અગીયાર ગુણશ્રેણિમાંથી કઈ ગુણશ્રેણિ કહેવાય ?

ઉત્તર:—ઉપશમક વા ક્ષપક એ બેમાંની કોઈપણ એક ગુણશ્રેણિ કહેવાય. કારણ કે ઉપશમકશ્રેણિગત જીવને એ ગુણસ્થાને ઉપશમક ગુણશ્રેણિ, અને ક્ષપકશ્રેણિગત જીવને એ ગુણસ્થાને ક્ષપકગુણશ્રેણિ કહેવાય.

ગુણસંક્રમ—બંધાતી શુભ પ્રકૃતિમાં નહિ બંધાતી અશુભ પ્રકૃતિનાં પરમાણુઓ પ્રતિ સમય અસંખ્યગુણ અસંખ્યગુણ

૪૫

વૃદ્ધિએ સંક્રમાવી પરપ્રકૃતિરૂપ કરી દેવાં તે ગુણસંક્રમ કહેવાય. ગુણશ્રેણિ અને ગુણસંક્રમ એ બેમાં ગુણ શબ્દનો અર્થ “અસંખ્ય ગુણ” બાણવો.

પ્રશ્ન:—ગુણસંક્રમથી સંક્રમાવેલાં કર્મપરમાણુઓ અન્ય કર્મરૂપે પરિણમીને પણ કર્મરૂપે તો રહ્યાં તો ગુણસંક્રમથી આત્માને કર્મક્ષય કરવા સંબંધિ શો લાભ થયો ?

ઉત્તર:—ગુણસંક્રમ વડે સંક્રમતા પરમાણુઓ શુભ પ્રકૃતિરૂપે પરિણમે છે, અને બંધાતી શુભ પ્રકૃતિઓ આત્માના વિશુદ્ધ પરિણામની વૃદ્ધિમાં ઉપધાતક નથી. એ પ્રમાણે વિશુદ્ધ પરિણામમાં ઉપધાતક અશુભ કર્મના પરમાણુઓ ઓછા થવાથી આત્માને ગુણવૃદ્ધિમાં વધારવારૂપ લાભની પ્રાપ્તિ છે.

એ ગુણસંક્રમ કઈ કઈ પ્રકૃતિઓનો કઈ પ્રકૃતિઓમાં થાય છે, તે સંબંધિ વિશેષતા કર્મપ્રકૃત્યાદિ અંતરથી બાણવી.

તથા અપૂર્વકરણથી પહેલાના વખતમાં આત્મા કર્મની સ્થિતિ કદાચ અધિક તો કદાચ હીન એમ અનિયમિતપણે બાંધતો હતો પણ હવે અપૂર્વકરણના પ્રથમ સમયથી તો દર અન્તર્મુદૂર્ત પલ્લોપમનો અસંખ્યાતમો ભાગ ન્યૂન ન્યૂન બાંધ્યા કરે, અર્થાત્ અપૂર્વકરણના કાળમાં પહેલા નાના અન્તર્મુદૂર્તમાં પ્રથમ કરતાં પલ્લોપમનો અસંખ્યાતમો ભાગ ન્યૂન સ્થિતિ બાંધ્યા કરે, ત્યારબાદ બીજા અન્તર્મુદૂર્તમાં પલ્લોપમનો અસંખ્યાતમો ભાગ ન્યૂનસ્થિતિ બાંધ્યા કરે; એ પ્રમાણે અપૂર્વકરણના કાળમાં હજારો નવા નવા સ્થિતિબંધ પ્રાપ્ત થાય. એ પ્રમાણે નિયમિત રીતે દર અન્તર્મુદૂર્ત ન્યૂન ન્યૂન સ્થિતિબંધ પ્રાપ્ત થવાથી એનું નામ અપૂર્વ સ્થિતિબંધ અથવા અભિનવ સ્થિતિબંધ અથવા અન્ય સ્થિતિબંધ કહેવાય છે.

પ્રશ્ન:—એ પ્રમાણે ન્યૂન ન્યૂન સ્થિતિ બાંધવાનું કારણ શું ?

ઉત્તર:—શુભાયુષ્ય સિવાય સર્વ કર્મની સ્થિતિઓ બંધાવામાં કષાયની મુખ્યતા છે, એટલે કષાય અધિક હોય તો અધિક

૫૬

સ્થિતિ અંધાય અને કષાય ન્યૂન હોય તો ન્યૂન સ્થિતિ અંધાય, માટે આ અપૂર્વકરણમાં આત્મપરિણામની વિશુદ્ધિ હોવાથી કષાય મંદ મંદ થતો જાય છે, તેથી સ્થિતિ પણ કમી કમી અંધાતી જાય છે. અને શુભાયુષ્યની સ્થિતિમાં કષાયની મુખ્યતા નહિ પણ વિશુદ્ધિની મુખ્યતા હોવાથી અધિક વિશુદ્ધિએ અધિક શુભાયુષ્યસ્થિતિ અંધાય છે. અને અદ્ય વિશુદ્ધિએ શુભાયુષ્યની અદ્યસ્થિતિ અંધાય છે.

એ પ્રમાણે પાંચે કરણો અહિં અપૂર્વ કરવાથી આ ગુણસ્થાનનું નામ અપૂર્વકરણ યથાર્થ છે. પુનઃ આ ગુણસ્થાનનું બીજું નામ નિવૃત્તિ બાદર સંપરાય છે; નિવૃત્તિ એટલે અધ્યવસાયોની તારતમ્યતા-ફેરફારી આ ગુણસ્થાને છે, એટલે આ ગુણસ્થાનના પ્રથમાદિ સમયમાં અનેક જીવો વર્તતા હોય તો તે દરેક જીવના અધ્યવસાય જુદા જુદા હોય પણ સરખા ન હોય. માટે નિવૃત્તિ, અને અહિં સંપરાય એટલે કષાય પણ બાદર એટલે સ્થળ છે તેથી આ ગુણસ્થાનનું “નિવૃત્તિ બાદર સંપરાય” નામ પણ યથાર્થ છે.

૧ ભાવાર્થ એ છે કે અપૂર્વકરણના પ્રથમ સમય કરતાં બીજા સમયની વિશુદ્ધિ અનંતગુણ, તેથી ત્રીજા સમયની વિશુદ્ધિ અનંતગુણ, તેથી ચોથા સમયની વિશુદ્ધિ અનંતગુણ, એ પ્રમાણે અપૂર્વકરણના અનંત સમય સુધી પૂર્વ સમય કરતાં પર સમયમાં અનંતગુણ વિશુદ્ધિ જાણવી. એ ઉર્ધ્વાધિઃ વિશુદ્ધિ કહી; હવે તિર્યગ્વિશુદ્ધિ આ પ્રમાણે-અપૂર્વકરણના પ્રથમ સમયે પ્રાપ્તથયેલા અનેક જીવો સર્વે સરખા અધ્યવસાયવાળા ન હોય પણ હીનાધિક અધ્યવસાયવાળા હોય, અર્થાત્ ધારો કે અપૂર્વકરણના પ્રથમ સમયમાં અસંખ્ય જીવો ત્રણે કાળની અપેક્ષાએ પ્રાપ્ત થાય તો દરેકના અધ્યવસાયો ભિન્ન ભિન્ન પણ હોઈ શકે, એ પ્રમાણે દ્વિતીય સમયમાં વર્તતા અનેક જીવોના અધ્યવસાયો પણ ભિન્ન ભિન્ન હોઈ શકે. યાવત્ એવી તિર્યગ્વિપક્ષતા અપૂર્વકરણના અનંત સમય સુધી જાણવી, એ તિર્યગ્વિપક્ષતાને અંગેજ એ ગુણસ્થાનનું નામ નિવૃત્તિકરણ કહી શકાય, પણ ઉર્ધ્વાધિઃ વિશુદ્ધિને અંગે નહિ.

૫૭

૧ અનિવૃત્તિ કરણ—નિવૃત્તિ એટલે અધ્યવસાયોની આવૃત્તિ અર્થાત્ ફેરફારી તે જેમાં નથી એવા કરણ એટલે આત્મ-પરિણામવાળું જે ગુણસ્થાન તે અનિવૃત્તિકરણ ગુણસ્થાન કહેવાય. કારણકે આ ગુણસ્થાનના પ્રથમ સમયમાં અનેક જીવો વર્તતા હોય તો તે દરેકના અધ્યવસાય એક સરખા હોય છે, બીજા સમયમાં વર્તતા અનેક જીવોના અધ્યાવસાય પણ સર્વના એક સરખા હોય છે; આ પ્રમાણે અનિવૃત્તિ ગુણસ્થાનના જેટલા સમય તેટલા સમય સુધી તિર્યગ્^૨ અધ્યવસાયો સર્વ જીવોના

૨. અપૂર્વ અથવા અનિવૃત્તિ કરણના અનંતમુદ્દર્શ કાળના અસંખ્ય સમયોને અનુક્રમે નંબરવાર ઉર્ધ્વાધઃ સ્થાપીએ, અને તે દરેક નંબરની સામે જીવોની સંખ્યા તીર્ચ્છીપિક્તિએ સ્થાપીએ, ત્યારબાદ ઉર્ધ્વાધઃ સ્થાપેલા દરેક સમયોની પરસ્પર વિશુદ્ધિ તપાસીએ તો અનંતગુણ હીનાધિક સાલુમ પડે, અને દરેક સમયવર્તિ તીર્ચ્છીપિક્તિએ સ્થાપેલા જીવોની વિશુદ્ધિ તપાસીએ તો અપૂર્વકરણમાં ગમે તે એક સમયવર્તિ જીવોમાં પરસ્પર ભિન્ન ભિન્ન વિશુદ્ધિ હોય, અને અનિવૃત્તિમાં ગમે તે એક સમય વર્તિ જીવોમાં પરસ્પર એક સરખી વિશુદ્ધિ હોય. સ્થાપના નીચે પ્રમાણે—

અપૂર્વકરણમાં.

અનિવૃત્તિકરણમાં.

સમયો	જીવો.
૧	૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦
૨	૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦
૩	૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦
૪	૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦
૫	૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦

સમયો	જીવો.
૧	૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦
૨	૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦
૩	૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦
૪	૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦
૫	૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦

પુનઃ જીવોના અધ્યવસાયોની સ્થાપના વિચારીએ તો અપૂર્વકરણમાં

૫૮

તુલ્ય હોય, અને ઉર્ધ્વાધઃ અધ્યવસાયો અનંતગુણ હીનાધિક હોય, એ પ્રમાણે તિર્યગ્ અધ્યવસાયોની તુલ્યતાને અંગે આ ગુણુસ્થાનનું નામ અનિવૃત્તિકરણ યથાર્થ છે. અથવા આ ગુણુ-સ્થાનનું બીજું નામ શાદર સંપરાય છે, કારણકે સ્થૂળ કષાય આ ગુણુસ્થાન સુધીજ છે, પણ આગળ સ્થૂળ કષાય નથી, માટે

અધ્યવસાયોની વિષમતા દરેક સમયમાં અનુક્રમે અધિક અધિક છે, ત્યાં અપૂર્વકરણના પ્રથમ સમયમાં અસંખ્ય લોકાકાશના પ્રદેશ પ્રમાણુ અધ્યવસાયો છે, બીજા સમયમાં તેથી વિશેષાધિક છે, ત્રીજા સમયમાં તેથી વિશેષાધિક છે. એ પ્રમાણે વિશેષાધિકતા અપૂર્વકરણના અન્ત સમય સુધી જાણુતી. અહિં અધ્યવસાયો કહો ચાહે અધ્યવસાયોની વિષમતા કહો તે પણ વાસ્તવિક રીતે બન્ને સરખા વક્તવ્યરૂપે છે. એ પ્રમાણે અપૂર્વકરણમાં આગળ આગળના દરેક સમયમાં અધ્યવસાયની વિષમતા અધિક અધિક હોવાથી અપૂર્વકરણના અધ્યવસાયોની સ્થાપના વિષમ ચોરસ થાય, અને અનિવૃત્તિકરણમાં દરેક સમયમાં સર્વ જીવોનો એકેક અવ્યવસાય છે, તેથી અનિવૃત્તિના જોટલા સમય તેટલા અધ્યવસાય છે, પરંતુ જોટલા સમયના અધ્યવસાય કરતાં બીજા સમયનો અધ્યવસાય અનંત ગુણુ વિશુદ્ધ હોય છે. માટે એ અનિવૃત્તિના અધ્યવસાયોની સ્થાપના અનુક્રમે મોટા મોટા મોટીના એકાવલી હાર સરખી છે. તે નીચે પ્રમાણે—

અપૂર્વકરણ.

અનિવૃત્તિકરણ.

સમયો.	અધ્યવસાયો.
૧	○○○○○○○○○○○○
૨	○○○○○○○○○○○○
૩	○○○○○○○○○○○○
૪	○○○○○○○○○○○○
૫	○○○○●○○○○○○○○

સમયો.	અધ્યવસાયો.
૧	○
૨	○
૩	○
૪	●
૫	●

૫૯

સ્થળ કષાયની અન્તિમ હદની મુખ્યતાએ બાદર સંપરાય નામ પણ યથાર્થ છે.

૧૦ સૂક્ષ્મ સંપરાય—પૂર્વે બાદર કષાય હતો ને હવે આ સ્થાને સૂક્ષ્મ કષાય છે, માટે આ ગુણસ્થાનનું નામ સૂક્ષ્મ સંપરાય છે. વળી સૂક્ષ્મ કષાય છે તે શું બંધરૂપે છે ? કે ઉદયરૂપે છે ? કે ઉદીરણારૂપે છે ? કે સત્તારૂપે છે ? કે ચારે રૂપે છે ? એમ જો પૂછતા હો તો કહ્યું છે કે અહિં કષાયનો બંધ છે જ નહિ, કારણકે કષાયનો બંધ બાદર કષાયના ઉદયથી હોય છે, અને અહિં બાદર કષાયનો ઉદય નથી માટે કષાયનો બંધ છે નહિ, તેમ સૂક્ષ્મ સંપરાયનો ઉદય, ઉદીરણા અને સત્તા એ ત્રણ છે, તેમાં પણ સૂક્ષ્મ કષાયના ઉદય માત્રની મુખ્યતાએ જ આ ગુણસ્થાન સૂક્ષ્મ સંપરાય કહેવાય છે.

પ્રશ્ન:—આ ગુણસ્થાને સ્થળ કષાયની ઉદીરણા તથા સત્તા છે કે નહિ ?

ઉત્તર:—સ્થળ કષાયનો ઉદય નહિ હોવાથી ઉદીરણા પણ ન હોય, કારણકે દરેક કર્મની ઉદીરણા ઉદયને આધીન છે, એટલે જ્યારે કર્મનો ઉદય પ્રવર્તે ત્યારે જ ઉદીરણા પ્રવર્તે પણ ઉદય વિના એકલી ઉદીરણા પ્રવર્તે નહિ, અને ઉદય તો ઉદીરણા વિના પણ હોય. પુનઃ સ્થળ કષાયની સત્તા ક્ષપક જીવના સૂક્ષ્મ સંપરાય ગુણસ્થાને ન હોય, અને ઉપશમક જીવના સૂક્ષ્મ સંપરાય ગુણસ્થાને હોય.

પ્રશ્ન:—કષાયના પચ્ચીસ લેહમાંથી આ ગુણસ્થાને કયા કયા સૂક્ષ્મ કષાયોનો ઉદય હોઈ શકે ?

ઉત્તર:—ફક્ત સૂક્ષ્મ લોભ કષાયનો જ ઉદય હોય, બીજાનો નહિ.

પ્રશ્ન:—જ્યારે આ ગુણસ્થાનમાં સૂક્ષ્મ કષાયનો ઉદય છે તો એ કષાયની સૂક્ષ્મતા જીવે કયે વખતે કરી ?

૬૦

ઉત્તર:—અનિવૃત્તિ ગુણસ્થાનમાં વર્તતી વખતે લોભ કષાયને સૂક્ષ્મ કર્યો છે, તે સૂક્ષ્મ કરેલા લોભ કષાયનું આ ગુણસ્થાનમાં વેદન હોય છે.

પ્રશ્ન:—ફક્ત લોભનેજ સૂક્ષ્મ કરે, અને બીજા કષાયોને સૂક્ષ્મ ન કરે તેનું કારણ શું ?

ઉત્તર:—કષાયનો ઉદય વિરોધ કરતાં કરતાં જે કષાયનો જેટલો ભાગ છેલ્લી વખતે રહી જાય તે કષાયનો તેટલોજ ભાગ કિટ્ટિકરણરૂપ આત્મપરિણામવડે સૂક્ષ્મ થઈ જાય, અને ત્યાર-બાદ ઉદયમાં આવે, માટે અનિવૃત્તિના છેલ્લા ભાગમાં માત્ર લોભ કષાયજ બાકી રહ્યો હોય છે, જેથી તેનીજ કિટ્ટિ થઈ સૂક્ષ્મ થાય છે.

પ્રશ્ન:—કષાયની કિટ્ટિ થવી અથવા સૂક્ષ્મ થવું તે શું ?

ઉત્તર:—લોભના રસસ્પર્ધકો અને વર્ગણાઓ જે પ્રથમ અનુક્રમે એકાધિક વૃદ્ધિએ હતી તે વર્ગણાઓનો અનુક્રમ તુટી જાય તેવા પ્રકારે લોભનો રસ ઘટાડવો તેનું નામ લોભની કિટ્ટિ કરી અથવા લોભ સૂક્ષ્મ કર્યો એમ કહી શકાય.

પ્રશ્ન:—એ પ્રમાણે લોભને કિટ્ટિરૂપ કરી ઉદયમાં આણવાથી આત્માને શો લાભ પ્રાપ્ત થાય છે ?

જ્યાં સુધી સ્થૂળ કષાય ઉદયમાં હોય ત્યાં સુધી બીજા નવો કષાય બંધાયો કરે છે, અને સૂક્ષ્મ કષાયના ઉદયથી નવો કષાય આત્માની સાથે બંધાય નહિ એ લાભ છે.

૧૧ ઉપશાન્ત મોહ—જે ગુણસ્થાને કોઈ પણ મોહનીયનો રસોદય તથા પ્રદેશોદય બન્ને ન હોય પણ સત્તા અવશ્ય હોય તેવા પરિણામવાળા ગુણસ્થાનનું નામ ઉપશાન્ત મોહ છે. મોહનીય અઘ્વાલીશ છે, તેમાંથી અનંતાનુબંધી ચારની ઉપશાન્તિ એથે, પાંચમે, છઠ્ઠે કે સાતમે ગુણસ્થાને થાય; કેટલાક આચાર્યોનો અ-ભિપ્રાય એવો છે કે એ સ્થાને અનંતાનુબંધિ ઉપશાન્ત કરે

૬૧

એમ નહિ પણ વિસંયોજના કરી આગળ ચઢે, તેમાં વિસંયોજના એટલે અનંતાનુબંધીનો અંવે ક્ષય કરવો કે પુનઃ કોઈવાર અનંતાનુબંધિ બાંધવાનો અવસર આવે, કારણકે અનંતાનુબંધિનું બીજ મિથ્યાત્વ છે, માટે મિથ્યાત્વનો ક્ષય ન થાય ત્યાં સુધી અનંતાનુબંધીનો પ્રથમ કરેલો ક્ષય તે વિસંયોજનારૂપ છે, અને અનંતાનુબંધિનો ક્ષય કરીને જો તેના બીજભૂત મિથ્યાત્વનો ક્ષય પણ કરે તો પુનઃ કોઈપણ કાળે અનંતાનુબંધિ બાંધાયજ નહિ, એવા ક્ષયનું નામજ વાસ્તવિક ક્ષય છે. એ પ્રમાણે અનંતાનુબંધિની વિસંયોજના અથવા ઉપશાન્તિ ચતુર્થાદિથી સાતમા ગુણસ્થાનમાંના કોઈપણ એક ગુણસ્થાનમાં થયેલી હોય છે. તથા ત્રણ દર્શન મોહનીયની ઉપશાન્તિ વા ક્ષય સાતમે ગુણસ્થાને થયેલ હોય છે, તથા નપુંસકવેદ, સ્ત્રીવેદ પુરૂષવેદ, હાસ્યાદિ છ સંજવલન લોભ સિવાયના યથાસંભવ પ્રદેશોદયી અને રસોદયી અગીયાર કષાય, એ વીશ પ્રકૃતિઓ નવમે ગુણસ્થાને ઉપશાન્ત કરી દશમાને અન્તે સંજવલન લોભ ઉપશાન્ત થાય, એ પ્રમાણે અઠ્ઠાવીશ મોહનીય ઉપશાન્ત થવાથી આ અગીઆરમા ગુણસ્થાને કોઈપણ કષાયનો વિપાકોદય વા પ્રદેશોદય હોય નહિ.

પુનઃ આ ગુણસ્થાને આવેલા સર્વ જીવો અવશ્ય પતિત થાય છે, તેઓ આયુષ્યની સમાપ્તિના કારણથી પડે તો અવશ્ય અનુત્તર દેવ થાય, જેથી એકદમ ચોથે ગુણસ્થાને આવે, અન્ત ઉપશાન્ત મોહનો અન્તર્મુહૂર્ત પ્રમાણ કાળ ક્ષય થવાના કારણથી જો મરણ પામે તો જેવી રીતે ચઢ્યો હતો તેવી રીતે પતિત થઈ છઠ્ઠે-સાતમે ગુણસ્થાને આવી પુનઃ ઉપશમશ્રેણિપ્રારંભે અથવા ક્ષપકશ્રેણિપ્રારંભે, અને કોઈ જીવ પડતો પડતો મિથ્યાત્વે પણ આવે, અને ત્યાંથી મરણ પામી નરકનિગોદમાં અનંત સંસાર પણ રજળે, કારણકે ઉપશાન્ત યથાખ્યાત આરીત્રી, મનઃપર્યવ જ્ઞાની, આહારકશર્મરી, અને ચૌદ પૂર્વધર જેવા મહાત્માઓ પણ પ્રમાદ વશ વધુમાં વધુ અર્ધ પુદ્ગલ પરાવર્તે જેટલો અનંત

૬૨

સંસાર રખડે છે. અને ત્યારબાદ અવશ્ય મોક્ષ પામે છે. આ ઉપશમશ્રેણિ પ્રારંભનાર (કર્મગ્રન્થમતે) પ્રથમ ત્રણ સંઘયણુવાળો સંસિપર્યાસ મનુષ્ય હોય છે.

૧૨ ક્ષીણ મોહ—મોહનીય કર્મનો વિપાકોદય, પ્રદેશોદય અને સત્તા પણ ન હોય અર્થાત્ સર્વ મોહનીય કર્મનો ક્ષય થયે ક્ષીણમોહ ગુણસ્થાન હોય છે, ત્યાં અનંતાનુભંધિ ચાર તથા ત્રણ દર્શન મોહનીયનો ક્ષય સમ્યક્ત્વાદિ ચાર ગુણસ્થાનમાંના કોઈપણ ગુણસ્થાને થાય છે, અને વીશ મોહનીયનો ક્ષય નવમે ગુણસ્થાને તથા સંજવલન લોભનો ક્ષય દશમા ગુણસ્થાનને અન્તે થતાં તુર્તજ ક્ષીણમોહ ગુણસ્થાન પ્રાપ્ત થાય છે, આ ગુણસ્થાન ચરમ શરીરી એવા ક્ષપક જીવને પ્રાપ્ત થાય છે, આ ગુણસ્થાને આવેલો જીવ મોહ સમુદ્રને તરી ગયેલો બહુલો.

૧૩ સયોગી કેવલી—પ્રથમ મોહનો ક્ષય થયા બાદ અન્ત-સુંદૂર્તકાળે એટલે ક્ષીણ મોહને અન્તે જ્ઞાનાવરણીય, દર્શનાવરણીય અને અન્તરાય એ ત્રણનો સર્વથા ક્ષય થાય છે, તેથી આત્માને કેવળજ્ઞાન-સંપૂર્ણજ્ઞાનરૂપ ગુણ સર્વાંશે પ્રગટ થાય છે, તેથી આ ગુણસ્થાન કેવળજ્ઞાન યુક્ત છે; તેમજ આત્માની પૌદ્ગલિક યોગ-પ્રવૃત્તિ આ ગુણસ્થાન સુધીજ હોય છે, અને આગળ યોગ હોતો નથી તેથી અન્તિમ હૃદની મુખ્યતાએ આ ગુણસ્થાનનું નામ સયોગી કેવલી છે. આહું કેવળી ભગવાનને મૂળ આઠ કર્મોમાંથી વેદનીય, આયુષ્ય, નામ અને ગોત્ર એ ચાર અઘાતિ એટલે આત્મગુણોને ઉપઘાત નહિ કરનાર કર્મો બાકી રહે છે. અને ઘાતિ કર્મોનો ક્ષય તો પ્રથમ થઈ જાય છે. કેવળજ્ઞાન જીવને કર્મોમાં કર્મી લગભગ આઠ વર્ષની વયે પ્રાપ્ત થઈ શકે; અને યાવત્ પૂર્વ કોઠ વર્ષના આયુષ્ય પર્યન્ત આ સંસારમાં રહી સિદ્ધિપદ પામે, ત્યાં પછી કેવળજ્ઞાન સાથે જવાથી આ ગુણસ્થાને પ્રાપ્ત થતું કેવળજ્ઞાન સાદિ અનંત એટલે પ્રારંભ ખરો પણ અન્ત નહિ એવા કાળવાળું હોય છે. આ ગુણસ્થાનમાં જીવને મન

૬૩

વચન અને કાયા એ ત્રણે યોગ હોય છે; આ ગુણસ્થાને આઠ સમય પ્રમાણ કેવલીસમુદ્ધાત થયા બાદ અન્તર્મુદૂર્તકાળે પૂર્વોક્ત ત્રણ યોગને નિરોધ-અટકાવ કરવાનો પ્રયત્ન કરે છે, તે આત્મિક પ્રયત્નથી ત્રણ યોગની રોધનક્રિયા ચાલતી હોય તે દરમ્યાનમાં આત્મિક પ્રયત્નવડે આત્મપ્રદેશે પિંડિભૂત થવા માંડે છે, તે આત્મપ્રદેશે પ્રથમ કેટલેક ઠેકાણે એટલે કંઠ, ઉદર અને હાડ વિગેરેના પોલાણ સ્થાનોમાં નહોતા, તેથી આત્મા ઘનરૂપ નહોતો તે હવે આ પ્રયત્નવડે ઘનરૂપ થવા માંડે છે, એટલે ઉદરાદિ પોલાણ ભાગોપૂરાવા માંડે છે, તેથી આત્માની પ્રથમ ઉંચાઈ વિગેરે જે શરીર પ્રમાણ હતી તે હવે ધીરે ધીરે સંકોચાતાં કે પ્રમાણ એટલે નવ હાથની હોય તો છ હાથની અને બે હાથની હોય તો એક હાથ આઠ અંગુલની થાય છે, અને વધુમાં વધુ પાંચસે ધનુષ્યની હોય તો ત્રણસે તેત્રીશ ધનુષ્ય એક હાથ આઠ આંગળ જેટલી રહે અને એથી વધુ ઉંચાઈવાળા મોક્ષે જઈ શકે નહિ, કારણકે મોક્ષે જનાર જીવો કમીમાં કમી બે હાથની અને વધુમાં વધુ પાંચસે ધનુષ્ય ઉંચાઈવાળા હોય એવો કુદરતી નિયમ છે. એ પ્રમાણે આત્મા કે જેટલો થયા બાદ યોગ નિરોધ થતાં આત્મા યોગપ્રવૃત્તિરહિત થવાથી કર્મનો સર્વથા અબંધક થાય છે, અર્થાત્ કર્મ બાંધી શકતો નથી, અને તે યોગ રહિત થવાથી આગળ કહેવાતું અયોગીકેવલી ગુણસ્થાન પ્રાપ્ત થયું એમ કહેવાય.

૧૪ અયોગી કેવલી—ઉપર કહ્યા પ્રમાણે યોગરહિત થયેલા કેવળી ભગવાન અહિં અયોગી કેવળી કહેવાય છે. આ ગુણસ્થાને મન, વચન અને કાયાનો યોગ-વ્યાપાર છે નહિ અને કેવળજ્ઞાન છે તેથી આ ગુણસ્થાનનું નામ અયોગી કેવળી છે.

પ્રશ્ન:—સર્વથા યોગરહિત આત્મા પોતાના ઉપયોગાદિ આત્મગુણમાં રમણતા કરે તો તે ઉપયોગરમણતા રૂપ આત્મ-યોગની અપેક્ષાએ અહિં સયોગીપણું કેમ નહિ ?

૬૪

ઉત્તર:—યોગ બે પ્રકારના છે, પ્રથમ સકરણયોગ, અને બીજો અકરણયોગ. તેમાં આત્મા પોતાના જ્ઞાન દર્શનાદિ ઉપયોગરૂપ ક્રિયામાં મન વચન અને કાયાના બાહ્ય પુદ્ગલોના નિમિત્ત વિના સ્વાભાવિક આત્મક્રિયામાં પ્રવૃત્ત થાય તે અકરણ યાગ, અને કરણ એટલે મન વચન અને કાયાના પુદ્ગલોને અવલંબીને થતો આત્મવ્યાપાર તે સકરણયોગ છે, તેમાં સયોગી કેવળીને જ્ઞાન દર્શનાદિ ઉપયોગપ્રવૃત્તિમાં અકરણ યોગ, અને અનુત્તર દેવને જવાબ આપવો-દેશના આપવી તથા ગમનાગમનાદિ ક્રિયા કરવામાં સકરણ યોગ છે, એ પ્રમાણે અયોગી કેવળી ભગવાનને કરણયોગની અપેક્ષાએજ યોગનો અભાવ ગણેલો છે, ને તેથી અયોગી ગણાય. પરંતુ અકરણયોગ છતાં પણ તે સ્વાભાવિક હોવાથી તે યોગનો અર્હિ મુખ્ય અધિકાર નથી માટે સયોગી ન કહેવાય. બીજા સર્વ છદ્મસ્થાને સર્વ રીતે એક સકરણયોગ ગણાય કારણકે છદ્મસ્થની જ્ઞાનાદિ પ્રવૃત્તિ પણ ક્ષાયોપશમિક હોવાથી કર્મપુદ્ગલના અવલંબનવાળી અને મનપુદ્ગલોના અવલંબનવાળી છે. આ ગુણસ્થાને સમુચ્છિન્નક્રિયાઅપ્રતિપાતિ નામે શુકલધ્યાનનો થોથો ભેદ ધ્યાનરૂપે હોય છે, અને આત્મા યોગ રહિત હોવાથી (મેઝવત્ નિષ્પ્રકંપ-અચલ અવસ્થાવાળો હોવાથી) આ ગુણસ્થાનમાં વર્તતો આત્મા, શૈલ એટલે પર્વત, તેનો ફેશ એટલે નાયક જે મેઝ પર્વત તે સરખો કરણ એટલે પરિણામવાળો હોવાથી શૈલેશીકરણ યુક્ત ગણાય છે. આવું અચળ ધ્યાન પાંચ હ્રસ્વ સ્વરના ઉચ્ચાર કાળપ્રમાણ (અન્તર્મુદૂર્ત) હોય છે, ત્યારબાદ બાકી રહેલાં ચારે અઘાતિ કર્મનો સર્વથા ક્ષય કરી આત્મા એક સમયની અસ્પૃશત્^૧ ઉર્ધ્વ ગતિએ ઉર્ધ્વ લોકમાં

૧. બીજા કોઇપણ પદાર્થને સ્પર્શ કર્યા વિના શીઘ્ર ગતિ કરવી તે અસ્પૃશદ્રતિ કહેવાય. અર્હિ સિદ્ધાત્મા જે સમયે ઉર્ધ્વ લોક તરફ ગતિ કરે છે, તે સમયે વચ્ચે રહેલા ધર્માસ્તિકાય, અધર્માસ્તિકાય, આકાશાસ્તિકાય અને અનંત પુદ્ગલના પ્રદેશો તથા સ્કંધ સ્પર્શ્યા વિના જાય

૬૫

ધષતપ્રાગભારા નામની સિદ્ધશિલાથી ઉપર એક યોજન દૂર લોકાન્તે અહિંના આકાર^૨ પ્રમાણે અનંતકાળ સુધી સ્થિર થાય છે.

ગુણસ્થાન કાઠ—મિથ્યાત્વ ગુણસ્થાનનો કાળ સાદિસાન્ત, અનાદિસાન્ત અને અનાદિઅનંત એમ ત્રણ રીતે છે, તેમાં અલબ્ધ જીવોને અનાદિ કાળથી મિથ્યાત્વ છે, અને અનંતકાળ સુધી રહેવાનું છે, કારણકે અલબ્ધ જીવ મોક્ષપ્રાપ્તિને અયોગ્ય હોવાથી કોઈપણ કાળે સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત કરી શકતો નથી, તેથી એક અથવા અનેક અલબ્ધ જીવોને આશ્રિને મિથ્યાત્વ કાળ અનાદિ અનંત ગણાય, તથા જે લબ્ધ જીવ લવિધ્યકાળમાં કોઈપણ કાળે સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત કરશે પણ પહેલાં કોઈ વખત પ્રાપ્ત કર્યું નથી તેવા લબ્ધ જીવોની અપેક્ષાએ મિથ્યાત્વકાળ અનાદિ સાન્ત ગણાય, અને જે લબ્ધ જીવો પ્રથમ સમ્યક્ત્વ પામી ચૂક્યા છે પણ પતિત થઈ પુનઃ મિથ્યાત્વે આવ્યા છે, તે જીવો પુનઃ જન્મનથી અન્તર્મુદૂર્ત-

છે એમ કહેવું તે ગતિની અતિ શીઘ્રતાસૂચક છે, કારણકે વચ્ચે રહેલા આકાશાદિ પ્રદેશોને સ્પર્શતો સ્પર્શતો આત્મા ગતિ કરે તો દરેક ઠેકાણે એકેક સમય ગણતો પણ અસંખ્યાત સમય વીતી જાય. અને સ્પર્શને એક સમયથી ઓછા કાળવાળો તો માની શકાય નહિ. વળી આ સ્પર્શ શબ્દ તે સ્પર્શના લક્ષણવાળો જાણવો પણ લક્ષણવિનાનો નહિ, જેમ બળતા અગ્નિના ભડકામાંથી એકદમ હાથ પસાર કરીએ તો હાથમાંનું એક રોમ સરખું બળે નહિ તો તે અગ્નિને સ્પર્શી ખરી પણ સ્પર્શનું જે લક્ષણ દાહ તે નહિ હોવાથી, એ અલાક્ષણિક સ્પર્શને સ્પર્શરૂપે ગણવો નહિ, અને એક રોમ માત્ર પણ જે દાહે તો તે લાક્ષણિક સ્પર્શને સ્પર્શ કહી શકાય, તેવા લાક્ષણિક સ્પર્શ સિદ્ધની અસ્પૃશ્યગતિમાં ગણવો યોગ્ય છે. એ વિષે જે મતાન્તરો છે તે શાસ્ત્રથી જાણવા યોગ્ય છે.

૨. સતો, ઉભો, ખેડો, પદ્માસનાદિ કોઈપણ આકારે રહેલો જીવ જેવા આકારમાં અહિંથી સિદ્ધ થાય તેવાજ તેનો આકાર સિદ્ધિસ્થાનમાં પડે એમાં જરા માત્ર ફેરફાર થાય નહિ. કારણકે પૂર્વભવદેહના આકાર-વાળા આત્માના આકારને ફેરવવામાં કોઈપણ નિમિત્ત પ્રાપ્ત થતું નથી. એ પ્રમાણે દરેક સિદ્ધના અનિયમિત આકાર હોઈ શકે છે.

૬૬

કાળે અને ઉત્કૃષ્ટથી અર્ધપુદ્ગલ પરાવર્તિ જેટલા અનંતકાળે પણ સમ્યક્ત્વ પામી મિથ્યાત્વનો અન્ત કરશે, માટે તેવા પ્રાપ્ત સમ્યક્ત્વ ભવ્ય જીવોની અપેક્ષાએ મિથ્યાત્વકાળ સાદિ સ્થાન છે. કારણકે એવા જીવોને મિથ્યાત્વપ્રાપ્તિનો પ્રારંભ છે, તે કારણથી સાદિ અને કોઈક કાળે તેનો અન્ત થવાનો છે તેથી સ્થાન કહેવાય. વળી અનાદિનિગોદમાં વસનારા ભવ્ય જીવો કેટલાએક એવા છે કે કોઈપણ કાળે નિગોદમાંથી નિકળવાના નથી તેવા ભવ્યોની અપેક્ષાએ પણ મિથ્યાત્વકાળ અભવ્ય સરખો અનાદિ અનંત જાણવો.

સાસ્વાદન ગુણસ્થાનનો કાળ કમીમાં કમી એક સમયનો અને વધુમાં વધુ છ આવલિકા જેટલો છે, મિશ્ર ગુણસ્થાનનો કાળ જઘન્યથી અને ઉત્કૃષ્ટથી પણ અન્તર્મુદૂર્તનો છે, સમ્યક્ત્વ ગુણસ્થાનનો કાળ જઘન્યથી અન્તર્મુદૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટથી સાધિક તેત્રીશ સાગરોપમ છે તે નીચે પ્રમાણે છે. મનુષ્ય ભવમાં ઉપશમશ્રેણિ પ્રાપ્ત કરેલ મુનિ તેજ શ્રેણિમાં મરણ પામે તો અવસ્ય અનુત્તરદેવ થાય, તો શ્રેણિવખતે આઠમું, નવમું, દશમું કે અગીયારમું એ ચારમાંનું કોઈ એક ગુણસ્થાન હતું, તે ગુણસ્થાનને મરણ વખતે ત્યાગ કરી ચોથું ગુણસ્થાન પ્રાપ્ત કર્યું, તે અનુત્તર દેવના તેત્રીશ સાગરોપમ પ્રમાણ ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય સુધી ટકે. ત્યારબાદ પુનઃ ચોથા ગુણસ્થાન સહિત મનુષ્ય ભવમાંજ ઉત્પન્ન થઈ જ્યારે દેશવિર-ત્યાદિ સર્વ ગુણસ્થાનોમાંનું કોઈ ગુણસ્થાન પ્રાપ્ત કરે તે પ્રસંગે ચોથું ગુણસ્થાન પલટાઈ ને પાંચમું વિગેરે પ્રાપ્ત થાય માટે તેત્રીશ સાગરોપમ અને મનુષ્ય ભવ સંબંધિ અધિક કાળ સુધી ચોથું ગુણસ્થાન^૧ ટકી શકે.

૧. સમ્યક્ત્વનો કાળ જો કે જાસક સાગરોપમથી અધિક છે છતાં સમ્યક્ત્વમાં અનેક ગુણસ્થાનો અન્તર્ગત થાય છે, માટે સમ્યક્ત્વનો ઉત્કૃષ્ટ કાળ જાસક સાગરોપમ અધિક છે, પરંતુ સમ્યક્ત્વ ગુણસ્થાનનો કાળ સાધિક તેત્રીશ સાગરોપમનો હોય.

૬૭

પાંચમા દેશવિરતિ ગુણસ્થાનનો કાળ જઘન્યથી અન્તર્મુહૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટથી કંઈક ન્યૂન પૂર્વકોડ વર્ષનો છે, તે નીચે પ્રમાણે—દેશવિરતિ ગુણસ્થાન પૂર્વકોડ વર્ષાયુષ્યવાળો સંજ્ઞિ મનુષ્ય અથવા સંજ્ઞિતિર્યંચ પ્રાપ્ત કરી શકે, એથી અધિક આયુષ્યવાળાને દેશવિરત્યાદિ કોઈપણ ગુણસ્થાન સંભવે નહિ, તે પણ સાત માસ ગર્ભમાં રહી જનમ્યાબાદ આઠ વર્ષની વયે દેશવિરતિ પામી શકે, પરંતુ તેથી કમી વયવાળો મનુષ્ય કે તિર્યંચ દેશવિરતિ ન પામે, માટે એ આઠ વર્ષ ને સાત માસ ન્યૂન પૂર્વકોડ વર્ષ દેશવિરતિ ગુણસ્થાનનો કાળ ઉત્કૃષ્ટ જાણવો.

સર્વવિરતિ (પ્રમત્ત) ગુણસ્થાનનો કાળ જઘન્યથી એક સમય અને ઉત્કૃષ્ટથી કંઈક ન્યૂન પૂર્વકોડ વર્ષનો છે, તહેમાં ન્યૂનતા પૂર્વોક્તરીતે આઠ વર્ષ સાત માસ પ્રમાણ જાણવી. પુનઃ શ્રી ભગવતીસૂત્રની વૃત્તિમાં આ ગુણસ્થાનનો કાળ ઉત્કૃષ્ટથી પણ અન્તર્મુહૂર્ત કહ્યો છે. અત્ર જનમ્યાબાદ આઠ વર્ષની વયે ચારિત્ર પ્રાપ્ત કરનાર મનુષ્ય અન્તર્મુહૂર્ત પ્રમત્ત હોય અને અન્તર્મુહૂર્ત અપ્રમત્ત હોય. એ પ્રમાણે પ્રમત્ત અને અપ્રમત્ત ગુણસ્થાન દેશોન પૂર્વકોડ વર્ષ સુધી વારંવાર પલટાયા કરે, તેમાં અપ્રમત્તનું અન્તર્મુહૂર્ત નાનું અને પ્રમત્તનું અન્તર્મુહૂર્ત ઘણું મોટું હોય છે, તેથી પ્રમત્તપણાનાં સર્વ અન્તર્મુહૂર્તો એકત્ર કરતાં દેશોન પૂર્વકોડ વર્ષ જેટલો કાળ થાય, અને અપ્રમત્તતાનાં સર્વ અન્તર્મુહૂર્ત એકત્ર કરતાં અતિ અદ્યકાળ^૩ થાય. વળી એક

૨ ચોરાસી લાખનો વર્ગ કરી કોડથી ગુણતાં પૂર્વકોડ વર્ષની મંજ્યા (૭૦૫૬૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦ વર્ષ) આવે.

૩ સાધારણ સમજ પ્રમાણે એમ છે કે અપ્રમત્તનાં સર્વ અન્તર્મુહૂર્ત એકત્ર કરતાં પણ અન્તર્મુહૂર્ત કાળ થાય. પછી શ્રી બહુશ્રુત કહે તે સત્ય.

પુનઃ કેટલાકનું કહેવું એમ છે કે અન્તર્મુહૂર્તથી અધિક કાળ થતાં પ્રમત્તથી અપ્રમત્તે જો ન જાય તો પ્રમત્તથી નીચેનું ગુણસ્થાન પામે. નિદ્રાદિક અવસ્થામાં પ્રમત્તાપ્રમત્તતા સંબંધિ વિચાર કરતાં દેશોન પૂર્વકોડ વર્ષનો પ્રમત્તકાળ સમજવો વધારે સુગમ પડે છે.

૬૮

સમયમાત્ર સર્વવિરતિ ગુણસ્થાન સ્પર્શ્યાબાદ તુર્ત મરણ પામે તો સર્વવિરતિ ગુણસ્થાનનો કાળ એક સમય હોય છે.

અપ્રમત્ત ગુણસ્થાનનો કાળ જઘન્યથી (મરણ પામે તો) એક સમય અને ઉત્કૃષ્ટથી અન્તર્મુદ્ધૂર્તનો છે, અન્તર્મુદ્ધૂર્તબાદ પતિત થઇ પ્રમત્તે જાય અથવા તો અતિવિશુદ્ધતાથી શ્રેણિ પ્રારંભી આઠમે ગુણસ્થાને જાય. તથા આઠ નવ દશ અગીયાર એ ચારે ગુણસ્થાનનો કાળ જઘન્ય એક સમય તે મરણની અપેક્ષાએ, અને ઉત્કૃષ્ટ અન્તર્મુદ્ધૂર્તનો કાળ જાણવો. બારમા ક્ષીણમોહ ગુણસ્થાનનો કાળ જઘન્યથી વા ઉત્કૃષ્ટથી અન્તર્મુદ્ધૂર્તનો છે. તેરમા સયોગીકેવળી ગુણસ્થાનનો કાળ જઘન્ય અન્તર્મુદ્ધૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ દેશોન પૂર્વકોડ વર્ષનો છે. તે આઠ વર્ષની વયે કેવળજ્ઞાન પામનાર જીવની અપેક્ષાએ, તથા ચૌદમા ગુણસ્થાનનો જઘન્ય વા ઉત્કૃષ્ટકાળ પાંચ હ્રસ્વસ્વરના ઉચ્ચાર કાળ પ્રમાણ અન્તર્મુદ્ધૂર્ત જેટલો છે.

ગુણસ્થાનની પરમવગતિ—મિથ્યાત્વ, સાર્વાદન, અને સમ્યક્ત્વ એ ત્રણ ગુણસ્થાન જીવની સાથે પરભવમાં જઈ શકે છે, અને શેષ ગુણસ્થાનો ત ભવમાંજ વિલય પામે છે.

ગુણસ્થાનમાં મરણ—મિથ્ર, ક્ષીણમોહ અને સયોગી કેવળી એ ત્રણ ગુણસ્થાનમાં જીવ મરણ ન પામે, બાકીનાં અગીયાર ગુણસ્થાનમાં જીવનું મરણ થાય છે. એ પ્રમાણે ગુણસ્થાન સંખ્યા સંક્ષિપ્ત વિવેચન કર્યું, અને વિશેષ જ્ઞાનુએ શાસ્ત્રાન્તરથી વિશેષ સ્વરૂપ જાણવું.

(૧૭) જીવ લેદ ૧૪-૫૬૩—સંસારી જીવોના ચૌદ અથવા પાંચસોત્રેસઠ લેદ થાય છે, જોકે સંસારી જીવના લેદ શાસ્ત્રમાં બે, ત્રણ, ચાર, પાંચ, એમ અનેક રીતે ગણાવ્યા છે, પણ ચાલુ ગ્રંથમાં જઘન્યથી ચૌદ અને ઉત્કૃષ્ટથી પાંચસે ત્રેસઠ લેદ ગણ્યા છે, કારણકે નવતત્ત્વમાં જીવના ચૌદ લેદ કહ્યા છે, અને ચોથા કર્મગ્રંથમાં પણ ગુણસ્થાનાદિકની પ્રાપ્તિ ચૌદ જીવલેદને આશ્રિને કરી છે, તથા ૫૬૩ લેદ વધુમાં વધુ જીવવિચારાદિ પ્રકરણોમાં ગ્રહણ કર્યા છે. તેમાં પ્રથમ ચૌદ લેદ નીચે પ્રમાણે છે—

૬૯

૧ અપર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ એકેન્દ્રિય,	૮ પર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિય,
૨ પર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ એકેન્દ્રિય,	૯ અપર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિય,
૩ અપર્યાપ્ત બાહર એકેન્દ્રિય,	૧૦ પર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિય,
૪ પર્યાપ્ત બાહર એકેન્દ્રિય,	૧૧ અપર્યાપ્ત અસંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિય,
૫ અપર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિય,	૧૨ પર્યાપ્ત અસંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિય,
૬ પર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિય,	૧૩ અપર્યાપ્ત સંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિય,
૭ અપર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિય,	૧૪ પર્યાપ્ત સંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિય,

ઉપરોક્ત લેહોમાંથી જે જીવો વક્ષ્યમાણ સ્વયોગ્ય પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કર્યા વિના મરણ પામે તો તે જીવો અપર્યાપ્ત કહેવાય અને સ્વયોગ્ય પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કર્યાબાદ મરણ પામે તો તે જીવો પર્યાપ્ત કહેવાય. તેમજ જે જીવો ઘણા પ્રમાણમાં એકત્ર થયા છતાં પણ ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિયોને ગ્રાહ્ય ન થાય તેવા જીવો સૂક્ષ્મ કહેવાય, અને ચક્ષુઆદિ ઇન્દ્રિયોના વિષયમાં ગ્રહણ થાય એવા જીવો બાહર કહેવાય. અને જે જીવો મનવાળા હેય તે સંજ્ઞિ તથા મનવિનાના હોય તે અસંજ્ઞિ કહેવાય. હવે જીવોના પાંચસોત્રેસઠ લેહ નીચે પ્રમાણે છે—

એકેન્દ્રિયના ૨૨ લેહ.

૧ અપર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ પૃથ્વીકાય,	૧૨ પર્યાપ્ત બાહર અગ્નિકાય,
૨ પર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ પૃથ્વીકાય,	૧૩ અપર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ વાયુકાય,
૩ અપર્યાપ્ત બાહર પૃથ્વીકાય,	૧૪ પર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ વાયુકાય,
૪ પર્યાપ્ત બાહર પૃથ્વીકાય,	૧૫ અપર્યાપ્ત બાહર વાયુકાય,
૫ અપર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ અપ્કાય,	૧૬ પર્યાપ્ત બાહર વાયુકાય,
૬ પર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ અપ્કાય,	૧૭ અપર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ સાધારણ વનસ્પતિકાય (નિગોદ),
૭ અપર્યાપ્ત બાહર અપ્કાય,	૧૮ પર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ સાધારણ વનસ્પતિકાય (નિગોદ),
૮ પર્યાપ્ત બાહર અપ્કાય,	૧૯ અપર્યાપ્ત બાહર સાધારણ વનસ્પતિકાય (નિગોદ),
૯ અપર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ અગ્નિકાય,	
૧૦ પર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ અગ્નિકાય,	
૧૧ અપર્યાપ્ત બાહર અગ્નિકાય,	

૭૦

૨૦ પર્યાપ્ત બાહર સાધારણ વનસ્પતિકાય (નિગોદ),

૨૧ અપર્યાપ્ત બાહર પ્રત્યેક વનસ્પતિકાય,

૨૨ પર્યાપ્ત બાહર પ્રત્યેક વનસ્પતિકાય,

વિકલેન્દ્રિયના ૬ ભેદ.

૧ અપર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિય,

૪ પર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિય,

૨ પર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિય,

૫ અપર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિય,

૩ અપર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિય,

૬ પર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિય,

તિર્થંચ પંચેન્દ્રિયના ૨૦ ભેદ.

૧ અપર્યાપ્ત અસંજિ જલચર, ૧૧ અપર્યાપ્ત સંજિ ખેચર.

૨ પર્યાપ્ત અસંજિ જલચર, ૧૨ પર્યાપ્ત સંજિ ખેચર,

૩ અપર્યાપ્ત સંજિ જલચર, ૧૩ અપર્યાપ્ત અસંજિ ઉરપરિસર્પ,

૪ પર્યાપ્ત સંજિ જલચર, ૧૪ પર્યાપ્ત અસંજિ ઉરપરિસર્પ,

૫ અપર્યાપ્ત અસંજિ સ્થલચર, ૧૫ અપર્યાપ્ત સંજિ ઉરપરિસર્પ,

૬ પર્યાપ્ત અસંજિ સ્થલચર, ૧૬ પર્યાપ્ત સંજિ ઉરપરિસર્પ,

૭ અપર્યાપ્ત સંજિ સ્થલચર, ૧૭ અપર્યાપ્ત અસંજિ ભુજપરિસર્પ,

૮ પર્યાપ્ત સંજિ સ્થલચર, ૧૮ પર્યાપ્ત અસંજિ ભુજપરિસર્પ,

૯ અપર્યાપ્ત અસંજિ ખેચર-પક્ષી, ૧૯ અપર્યાપ્ત સંજિ ભુજપરિસર્પ,

૧૦ પર્યાપ્ત સંજિ ખેચર, ૨૦ પર્યાપ્ત સંજિ ભુજપરિસર્પ.

આ પ્રમાણે તિર્થંચ જીવોના સર્વ ભેદ અઠતાળીશ થયા.
અને હવે નારક જીવના પૃથ્વીના નામે ચૌદ ભેદ કહેવાય છે તે
નીચે પ્રમાણે—

૧ અપર્યાપ્ત રત્નપ્રભાના નારક, ૮ પર્યાપ્ત પંકપ્રભાના નારક,

૨ પર્યાપ્ત રત્નપ્રભાના નારક, ૯ અપર્યાપ્ત ધૂમપ્રભાના નારક,

૩ અપર્યાપ્ત શર્કરાપ્રભાના નારક, ૧૦ પર્યાપ્ત ધૂમપ્રભાના નારક,

૪ પર્યાપ્ત શર્કરા પ્રભાના નારક, ૧૧ અપર્યાપ્ત તમપ્રભાના નારક,

૫ અપર્યાપ્ત વાલુકાપ્રભાના નારક, ૧૨ પર્યાપ્ત તમપ્રભાના નારક,

૬ પર્યાપ્ત વાલુકાપ્રભાના નારક, ૧૩ અપર્યાપ્ત તમતમાપ્રભાના નારક,

૭ અપર્યાપ્ત પંકપ્રભાના નારક, ૧૪ પર્યાપ્ત તમતમાપ્રભાના નારક,

૭૧

મનુષ્યના ૩૦૩ લેદ.

૫ ભરત ક્ષેત્રના,	} કર્મભૂમિનાં ૧૮ જા	૫ હિમવંત ક્ષેત્રના,	} આકર્ષક ક્ષેત્રનાં ૩૦
૫ ઐરવત ક્ષેત્રના,		૫ હિરણ્યવત ક્ષેત્રના,	
૫ મહાવિદેહ ક્ષેત્રના,		૫ હરિવર્ષ ક્ષેત્રના,	
૧૫		૫ રમ્યક ક્ષેત્રના,	
		૫ દેવકુર ક્ષેત્રના,	
		૫ ઉત્તરકુર ક્ષેત્રના,	
૩૦			

૧ એકોરક ૨,	૧૦ મેઢમુખ ૨,	૧૯ અકર્ણ ૨,
૨ આભાસિક ૨,	૧૧ અન્નમુખ ૨,	૨૦ કર્ણપ્રાવરણ ૨,
૩ વૈષાણિક ૨,	૧૨ ગોમુખ ૨,	૨૧ ઉદકામુખ ૨,
૪ નાંગોલી ૨,	૧૩ અશ્વમુખ ૨,	૨૨ મેઘમુખ ૨,
૫ હયકર્ણ ૨,	૧૪ હસ્તિમુખ ૨,	૨૩ વિદ્યુત્તમુખ ૨,
૬ ગજકર્ણ ૨,	૧૫ સિંહમુખ ૨,	૨૪ વિદ્યુત્તદંત ૨,
૭ ગોકર્ણ ૨,	૧૬ વ્યાઘ્રમુખ ૨,	૨૫ ઘનદંત ૨,
૮ શબ્દકર્ણ ૨,	૧૭ અશ્વકર્ણ ૨,	૨૬ લષ્ટદંત ૨,
૯ આદર્શમુખ ૨,	૧૮ હરિકર્ણ ૨,	૨૭ ગૂઢદંત ૨,
		૨૮ શુદ્ધદંત ૨,

૫૬

ઉપરોક્ત અઠ્ઠાવીશ દ્વીપ લવણ સમુદ્રમાં લઘુહિમવંતની ચાર શાખાઓ ઉપર અને એજ નામના અઠ્ઠાવીશ દ્વીપ લવણ સમુદ્રમાં શિખરી પર્વતની ચાર શાખાઓ ઉપર આવેલા છે, તેથી સર્વ મળી છાપન અન્તર્દ્વીપ કહેવાય છે. તેમાં પણ યુગલિક મનુષ્યોની વસ્તી છે. સર્વ મળી મનુષ્યની વસ્તીનાં ૧૦૧ ક્ષેત્રો છે, તેમાં ગર્ભજ મનુષ્યો અને સમુદ્ધિમ મનુષ્યો ઉત્પન્ન થાય છે, તેમાં ગર્ભજ મનુષ્યો અપર્યાપ્ત અને પર્યાપ્ત એમ બન્ને પ્રકારના હોય છે, અને સમુદ્ધિમ મનુષ્યો માત્ર અપર્યાપ્તજ હોય છે તેથી—

૭૨

૧૦૧ અપર્યાપ્ત ગર્ભજ મનુષ્ય,
 ૧૦૧ પર્યાપ્ત ગર્ભજ મનુષ્ય,
 ૧૦૧ અપર્યાપ્ત સમુર્જિત મનુષ્ય,

કુલ ૩૦૩ (મનુષ્ય)

આ પ્રમાણે ક્ષેત્ર ભેદે મનુષ્યના ૩૦૩ ભેદ કહ્યા અને હવે દેવના ૧૬૮ ભેદ કહેવાય છે તે નીચે પ્રમાણે—

દેવના ૧૬૮ ભેદ.

૧૦ ભુવનપતિ.	૮ વ્યન્તર.	૮ વાણવ્યન્તર.
૧ અસુરકુમાર નિકાય,	૧ પિશાચ,	૧ અણુપત્ની,
૨ નાગકુમાર નિકાય,	૨ ભૂત,	૨ પણુપત્ની,
૩ સુવર્ણકુમાર નિકાય,	૩ યક્ષ,	૩ ઋષીવાદી,
૪ વિદ્યુતકુમાર નિકાય,	૪ રાક્ષસ,	૪ ભૂતવાદી,
૫ અગ્નિકુમાર નિકાય,	૫ કિન્નર,	૫ કદિત,
૬ દ્વીપકુમાર નિકાય,	૬ કિંપુરુષ,	૬ મહાકદિત,
૭ અગ્નિકુમાર નિકાય,	૭ મહોરગ,	૭ કોહંડ,
૮ દિગ્કુમાર નિકાય,	૮ ગંધર્વ,	૮ પતંગ,
૯ વાયુકુમાર નિકાય,	આ બન્ને મળીને વ્યન્તરની એક નિકાય ગણાય છે. એના સર્વ ઉત્તર ભેદ ગણતાં એકસો પાંચ પ્રકારના વ્યન્તર છે. પણ અહિં પાંચસો ત્રેસઠ ભેદને અંગે સોળ વ્યન્તર ગણવા.	
૧૦ સ્તનિતકુમાર નિકાય,		

અસુરકુમારાન્તર્ગત—

૬૫ પરમાધ્યામી.

૧ અંબ,
 ૨ અંબરીષ,
 ૩ શમલ

૧ ચર ચંદ્ર,
 ૨ ચર સૂર્ય,
 ૩ ચર ગ્રહ,

૧૦ જ્યોતિષિ.

વ્યન્તરાન્તર્ગત—

તિર્યગ્જાતક.

૧ અન્નજાતક,
 ૨ પાનજાતક,
 ૩ વસ્ત્રજાતક,

૭૩

૪ શ્યામ,	૪ ચર નક્ષત્ર,	૪ ગૃહજાંભક,
૫ રૂદ્ર,	૫ ચર તારા,	૫ શય્યાજાંભક,
૬ ઉપરૂદ્ર,	૬ સ્થિર ચંદ્ર,	૬ પુષ્પજાંભક,
૭ અસિપત્ર,	૭ સ્થિર સૂર્ય,	૭ કૃણજાંભક,
૮ ધનુષ,	૮ સ્થિર ગ્રહ,	૮ પુષ્પકૃણજાંભક,
૯ કુંભ,	૯ સ્થિર નક્ષત્ર,	૯ વિદ્યાજાંભક,
૧૦ મહાકાળ,	૧૦ સ્થિર તારા,	૧૦ અવ્યક્તજાંભક,
૧૧ કાળ,	૩ કિલિખણિક દેવ.	
૧૨ વૈતરણી,	૧ સૌધર્મ-ઈશાન કદપ નીચે વસનારા,	
૧૩ વાલુક,	૨ સનતકુમાર-માહેન્દ્ર કદપ નીચે વસનારા,	
૧૪ મહાધોષ,	૩ લાન્તક કદપ નીચે વસનારા,	
૧૫ ખરસ્વર,		

૯ લોકાન્તિક દેવ.

૧ સારસ્વત, ૨ આદિત્ય, ૩ વન્દિ, ૪ વરુણ, ૫ ર્ફતોય,
૬ તુષિત, ૭ અવ્યાખાધ, ૮ આગ્યનેય, ૯ અરિષ્ટ.

૧૨ કદપ.	૧૪ કદપાતીત.	એ પ્રમાણે દેવના લેહમાં-
૧ સૌધર્મ,	૧ સુદર્શન,	૧૦ ભુવનપતિ
૨ ઈશાન,	૨ સુપ્રતિખંધ, ઈ.	૧૫ પરમાધામી
૩ સનત કુમાર,	૩ મનોરમ,	૧૬ વ્યન્તર
૪ માહેન્દ્ર,	૪ સર્વભદ્ર,	૧૦ તિયગજાંભક
૫ બ્રહ્મા,	૫ વિશાળ,	૧૦ જ્યોતિષિ
૬ લાન્તક,	૬ સુમનસ,	૩ કિલિખણિક
૭ મહાશુક,	૭ સુમાણસ,	૬ લોકાન્તિક
૮ સહસ્ત્રાર,	૮ પ્રીયકર,	૧૨ કદપ
૯ આનત,	૯ આદિત્ય,	૬ ઐવેચક
૧૦ પ્રાણુત,		૫ અનુતર
૧૧ આરણુ,	૧ વિજય,	૬૬ લેહ અપર્યાપ્ત
૧૨ અન્યુત,	૨ વિજયંત,	૬૬ લેહ પર્યાપ્ત
	૩ જયંત,	
	૪ અપરાણુત,	૧૬૮ દેવના લેહ.
	૫ સર્વાર્થસિદ્ધ,	

૭૪

આ પ્રમાણે જીવવિચારાદિ પ્રકરણોમાં અતિ પ્રસિદ્ધ ૫૬૩ લેદ કહ્યા છે, વળી શ્રી લોકપ્રકાશ ગ્રંથમાં દેવના ૩૫૬ લેદ કહ્યા છે, તેમાં ૧૦ જીવનપતિ, ૧૫ પરમાધામી, ૧૬ પિશાચ, ૮ ભૂત, ૧૩ યક્ષ, ૭ રાક્ષસ, ૧૦ કિન્નર, ૧૦ કિંપુરૂપ, ૧૦ મહોરગ, ૧૨ ગંધર્વ, ૮ વાણ્વ્યન્તર, ૧૦ તિર્યગ્જાલક, ૧૦ જ્યોતિષી, ૩ કિલ્બિષિક, ૮ લોકાન્તિક, ૧૨ કલ્પ, ૬ ઐવેયક, અને ૫ અનુત્તર એ સર્વ મળી ૧૭૮ અપર્યાપ્ત અને ૧૭૮ પર્યાપ્ત ગણુતાં ૩૫૬ લેદ દેવના થાય છે. પણ ચાલુ ગ્રંથમાં ૧૬૮ ગણુશે.

ઉપર પ્રમાણે તિર્યચના ૪૮, નારકના ૧૪, મનુષ્યના ૩૦૩, અને દેવના ૧૬૮ એ સર્વ મળી જીવના ૫૬૩ લેદ થયા.

(૧૮) પર્યાપ્ત ૬—પર્યાપ્ત એટલે તે તે વ્યાપારમાં પ્રવૃત્તિ કરવાની આત્માની^૧ શક્તિ. પરભવમાં ઉત્પન્ન થતા આત્માને જીવનના નિર્વાહ માટે આહારઘ્રહણાદિ કાર્યો અવશ્ય કરવાં પડે છે, તો તેને આહારઘ્રહણાદિ કાર્યો કરવાની શક્તિ પણ પ્રાપ્ત કરવી જોઈએ, તે શક્તિ આત્મા પરભવમાં ઉત્પન્ન થયા બાદ તુરતજ અનુક્રમે પ્રાપ્ત કરે છે તેને પર્યાપ્ત કહેવામા આવે છે.

શંકા—આત્મા શું શક્તિ રહિત છે કે જેથી આહારઘ્રહણાદિ કાર્યો કરવામાં નવી શક્તિ પ્રાપ્ત કરવી પડે? અને આત્મા જે શક્તિ રહિત હોય તો તે કાર્યો કરવામાં નવી શક્તિવાળો કેવી રીતે થઈ શકે? કારણકે જે વસ્તુમાં જે સ્વભાવ નથી તે વસ્તુમાં તે સ્વભાવ કોઈપણ કાળે નવો પ્રાપ્ત ન થાય.

ઉત્તર:—અકર્મ આત્મા જે કે અનંત શક્તિવાળો છે અને તે આત્મિક વ્યાપાર એટલે જ્ઞાનાદિના ઉપયોગમાં સ્વતન્ત્ર શક્તિવાળો છે, પરન્તુ આહારઘ્રહણ, શરીરરચના વિગેરે પૌદ્ગલિક કાર્યોમાં સકર્મ આત્માની શક્તિ પુદ્ગલના અવલંબનવાળી હોય છે, અને જે પુદ્ગલનું અવલંબન ન હોય તો સંસારી આત્મા તે તે પ્રકારનાં પૌદ્ગલિક કાર્ય

૧ પર્યાપ્તિ એટલે સમાપ્તિ એવો પણ અર્થ થાય.

૭૫

ન કરી શકે, માટે આહારગ્રહણાદિ કાર્યમાં પુદ્ગલોનું અવલંબન અવશ્ય ઉપયોગી છે, અને તે શક્તિમાં ઉપયોગી પુદ્ગલોનું ગ્રહણ જેમ જેમ આત્મા અધિક અધિક પ્રમાણમાં કરતો જાય છે, તેમ તેમ આત્મામાં તે તે કાર્યો કરવાની શક્તિ પ્રગટ થતી જાય છે, તે પ્રગટ થતી શક્તિનું નામ પર્યાપ્તિ છે. તે પર્યાપ્તિ છ પ્રકારે છે તે નીચે પ્રમાણે—

આહારપર્યાપ્તિ—આહારને ગ્રહણ કરી ખલ અને રસપણે પરિણમવાની જે શક્તિ તે આહારપર્યાપ્તિ. આ આહારપર્યાપ્તિવડે આત્મા પ્રથમ ઔદારિક અથવા આહારક શરીરપણે પરિણમી શકે એવી યોગ્યતાવાળાં પુદ્ગલો ગ્રહણ કરે છે, ત્યારબાદ ગ્રહણ કરેલાં પુદ્ગલોમાંથી શરીરપણે એટલે સાત ધાતુમાંથી કોઈપણ ધાતુપણે પરિણમવા યોગ્ય પુદ્ગલોને રસરૂપ કરે છે અને કોઈપણ ધાતુપણે નહિ પરિણમવા યોગ્ય પુદ્ગલોને ખલરૂપ એટલે મળમૂત્રરૂપ કરી જૂદા પાડે છે, વળી એકેન્દ્રિય, દેવ, નારક, અને આહારકશરીરી જીવોને મળમૂત્ર હોતું નથી, કારણકે તેઓને કવલાહાર હોતો નથી, જેઓ કવલાહાર કરે છે તેવાઓનેજ મળમૂત્રરૂપ ખલનો સંભવ હોય છે, તે જીવો દેહ અને ઇન્દ્રિયપણે પરિણમી શકે તેવાં આહારપુદ્ગલોને આત્મપ્રતિબદ્ધ કરી બીજાં નિરૂપયોગી પુદ્ગલોને તુર્ત ખેરવી નાખે છે, એ પ્રમાણે લોમાહારવાળા નારક જીવોની આહારવિધિ પ્રસંગે શ્રી પ્રજ્ઞાપનાજીના આહારપદમાં કહ્યું છે. માટે જેઓ કવલાહારી જીવો છે, તેઓ તો આહાર પર્યાપ્તિવડે આહાર ગ્રહણ કરે અને ગ્રહણ કરેલ આહારમાંથી દેહપણે નહિ પરિણમનાર પુદ્ગલ સમૂહને મળમૂત્રનારૂપમાં ખત્તકરી જૂદા પાડે છે, તેમજ લોમાહારી અને ઓળાહારી જીવો આહાર પર્યાપ્તિવડે આહાર ગ્રહણ કરીને તેમાંથી ઉપયોગી પુદ્ગલોને આત્મપ્રતિબદ્ધ કરી નિરૂપયોગી પુદ્ગલ સમૂહને જૂદા પાડે છે, એ જૂદા પાડેલા નિરૂપયોગી પુદ્ગલસમૂહને કદાચ લોમાહારી અને ઓળાહારી જીવોનો ખલ કહીએ તો કંઈ વિરોધ જણાતો નથી.

૭૬

શરીરપર્યાપ્તિ—રસીભૂત થયેલ ઔદારિકાદિ યોગ્ય પુદ્ગલોને ઔદારિકાદિ શરીરપણે પરિણુમાવે એટલે રસ, રૂધિર, માંસ, મેદ, હાડ, મજ્જા અને વીર્ય એ સાત ધાતુમાંથી જે શરીરને જેટલી ધાતુ હોય તેટલી ધાતુપણે પરિણુમાવી શરીર બનાવવાની જે શક્તિ તે શરીરપર્યાપ્તિ. આ શરીરપર્યાપ્તિવડે જીવ, પ્રતિસંભયે શરીર રચના કરે છે, અને એ શરીરપર્યાપ્તિ પૂર્ણ થવાથી જીવ કાયયોગમાં પ્રવર્તે છે, એમ કેટલાક આચાર્યોનો અભિપ્રાય છે.

ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તિ—જે શક્તિવડે ધાતુપણે પરિણુમેલા આહારને ઇન્દ્રિયપણે પરિણુમાવે તે ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તિ કહેવાય એવો પ્રજ્ઞાપના, જીવાભિગમ તથા પ્રવચનસારોદ્ધારનો અભિપ્રાય છે. શ્રી સંગ્રહણી વૃત્તિમાં તે “ ધાતુપણે પરિણુમેલા ઇન્દ્રિયયોગ્ય આહારમાંથી ઇન્દ્રિયયોગ્ય પુદ્ગલો લઈ તે પુદ્ગલોને યથાસ્થાને ગોઠવ્યાબાદ તેનાવડે વિષય જાણવામાં સમર્થ થાય એવી શક્તિ તે ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તિ ” એવો અર્થ કર્યો છે.

શ્વાસોચ્છવાસપર્યાપ્તિ—જે શક્તિવડે આત્મા શ્વાસોચ્છવાસ વર્ગજ્ઞાનાં પુદ્ગલ ગ્રહણ કરી શ્વાસોચ્છવાસપણે પરિણુમાવી, અવલંબી^૧ વિસર્જન કરે તે શક્તિને શ્વાસોચ્છવાસપર્યાપ્તિ કહે છે.

ભાષાપર્યાપ્તિ—જે શક્તિવડે આત્મા ભાષાવર્ગજ્ઞાનાં પુદ્ગલો ગ્રહણ કરી ભાષાપણે પરિણુમાવી (જોલવાના ઉપયોગમાં લઈ) અવલંબીને વિસર્જન કરે તે શક્તિ ભાષાપર્યાપ્તિ.

મનપર્યાપ્તિ—જે શક્તિવડે આત્મા મનોવર્ગજ્ઞાનાં પુદ્ગલો ગ્રહણ કરી મનપણે પરિણુમાવી (ચિંતવન કરી) અવલંબીને વિસર્જન કરે તે શક્તિ મનપર્યાપ્તિ કહેવાય.

૧. જાણુને ફેંટતા પહેલાં પ્રથમ જાણુને પાછું ખેંચવારૂપ, તથા બિલાડીને શિકા તરફ પોતાનું આંગ ફેંકવા પહેલાં પ્રથમ આંગસંકોચરૂપ જેમ પ્રથમપ્રયત્ન કરવો પડે છે તેમ આસાદિકનાં પુદ્ગલ વિસર્જન કરવા પહેલાં વિસર્જનક્રિયાના કારણરૂપ જે પ્રથમપ્રયત્ન તે અવલંબન.

૭૭

અહિં શ્વાસોચ્છવાસ, ભાષા અને મન એ ત્રણ પુદ્ગલોને આત્મા આહાર વિનાના પુદ્ગલોમાંથી ગ્રહણ કરે છે પણ પ્રથમાદિ સમયગૃહિત આહાર પુદ્ગલોમાંથી પરિણમતાં નથી. અને શરીર તથા ઇન્દ્રિય એ બે પ્રથમાદી સમયગૃહિત આહાર પુદ્ગલોમાંથી બને છે.

શંકા—શરીર અને ઇન્દ્રિય એ બે પદાર્થ જુદા છે, અને શરીર તો ઔદારિકાદિ વર્ગજ્ઞાનું બને છે, તો પછી ઇન્દ્રિયપુદ્ગલનો પરિણામ કઈ વર્ગજ્ઞામાંથી બને છે ?

ઉત્તર:—આહારરૂપે ગ્રહણ કરેલ ઔદારિકાદિ શરીર વર્ગજ્ઞાનાં પુદ્ગલોમાંથીજ અભ્યન્તર નિર્વૃત્તિ આદિ ઇન્દ્રિયો બને છે માટે ઇન્દ્રિયનાં પુદ્ગલો તે શરીરવર્ગજ્ઞાનાં ગણાય.

એ છ પર્યાપ્તિઓનો પ્રારંભ સમકાળે થાય છે, એટલે પ્રથમ સમયેજ ગ્રહણ કરેલ આહારપુદ્ગલોના આલંબનવડે આત્મામાં છએ પ્રકારની શક્તિનો દેશાંશે આવિર્ભાવ થતો જાય, અને અનુક્રમે તે શક્તિઓ સર્વાંશે પ્રગટ થાય ત્યારે અનુક્રમે છએ પર્યાપ્તિઓ સમાપ્ત થઈ કહેવાય. તેમાં ઔદારિક દેહ સંબંધિ પર્યાપ્તિનો અનુક્રમ નીચે પ્રમાણે—આહારપર્યાપ્તિ પ્રથમ સમયેજ સમાપ્ત થાય, ત્યારબાદ અન્તર્મુદૂતે શરીરપર્યાપ્તિ, ત્યારબાદ અન્તર્મુદૂતે ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તિ, ત્યારબાદ અન્તર્મુદૂતે શ્વાસોચ્છવાસ પર્યાપ્તિ, ત્યારબાદ અન્તર્મુદૂતે વચનપર્યાપ્તિ, અને ત્યારબાદ અન્તર્મુદૂતે મન:પર્યાપ્તિ સમાપ્ત થાય. એનો ભાવાર્થ નીચે પ્રમાણે:—

પ્રથમ સમયે ગ્રહણ કરેલ ઔદારિક વર્ગજ્ઞાના અદ્ય પુદ્ગલો માત્રથી આત્મામાં આહારગ્રહણ કરી ખલરસ બનાવવાની શક્તિ પ્રાપ્ત થઈ ગઈ, અને એ પ્રથમ સમયગૃહિત પુદ્ગલોમાંથી કેટલાંક શરીરપણે પરિણમ્યાં છે, અને કેટલાંએક અભ્યન્તર નિર્વૃત્તિ ઇન્દ્રિયપણે પરિણમી પોત પોતાને સ્થાને ગોઠવાયાં છે, પણ તેટલાં અદ્ય શરીરપુદ્ગલોથી કાયયોગવડે શરીર રચવા જેવી શક્તિ તથા તેટલાં અદ્ય ઇન્દ્રિયપુદ્ગલોથી વિષય જાણવા જેવી શક્તિ આત્મામાં સંપૂર્ણ પ્રાપ્ત થઈ નથી, તો ઉચ્છવાસાદિ ગ્રહણ

૭૮

કરવા જેવી શક્તિ તો હોયજ ક્યાંથી ? ત્યારબાદ દ્વીતિયાદિ સમયથી અન્તર્મુદૂર્ત સુધીમાં ગ્રહણ કરાતાં ઔદારિક વર્ગણનાં પુદ્ગલોમાંથી એટલા બધાં પુદ્ગલો શરીરરૂપે પરિણમ્યાં કે જે પુદ્ગલસમૂહના આલંબનથી આત્મામાં ઔદારિક કાયથોગે સ્વતંત્ર રીતે શરીર રચવાની અને શરીરદ્વારા અન્યપણ ક્રિયાઓ કરવાની શક્તિ પ્રાપ્ત થઈ, જેથી શરીરપર્યાપ્તિ પૂર્ણ થઈ, પરંતુ એ અન્તર્મુદૂર્તમાં ઇન્દ્રિયપણે પરિણમેલાં પુદ્ગલોને સમૂહ હજી અદ્ય છે, તેથી આત્મામાં વિષય જાણવાની શક્તિરૂપ ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તિ પૂર્ણ થઈ નથી, ત્યારબાદ અન્તર્મુદૂર્ત સુધી ગ્રહણ કરાતાં ઔદારિક પુદ્ગલોમાંથી થોડો ભાગ ઔદારિક દેહરૂપે અને થોડો ભાગ ઇન્દ્રિયરૂપે પરિણમતાં ઇન્દ્રિયનાં ઘણાં પુદ્ગલો થતાં આત્મામાં વિષય જાણવારૂપ શક્તિ પ્રાપ્ત થવાથી ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તિ પૂર્ણ થઈ, ત્યારબાદ અન્તર્મુદૂર્ત સુધી આહુત પુદ્ગલોને શરીર અને ઇન્દ્રિયપણે પરિણમાવતાં જેમ જેમ શરીર પુદ્ગલોની વૃદ્ધિ થતી ગઈ તેમ તેમ તે ઔદારિક દેહપુદ્ગલોના અવલંબથી-આલંબનથી આત્માની શક્તિ પણ વધતી ગઈ જેથી ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તિ પૂર્ણ થયા બાદ અન્તર્મુદૂર્ત આત્મામાં શ્વાસોચ્છવાસ વર્ગણનાં પુદ્ગલ ગ્રહણ કરી શ્વાસોચ્છવાસપણે પરિણમાવી અવલંબીને વિસર્જન કરી શકે એવી શક્તિ પ્રાપ્ત થઈ એટલે શ્વાસોચ્છવાસપર્યાપ્તિ સમાપ્ત થઈ, એવા અનુક્રમથી અન્તર્મુદૂર્ત બાદ ભાષાપર્યાપ્તિ અને અન્તર્મુદૂર્ત બાદ મનઃપર્યાપ્તિ પૂર્ણ થાય છે.

તેમજ વૈકલ્પિક અને આહારક શરીરસંબંધિ પર્યાપ્તિઓમાં પ્રથમ સમયે આહારપર્યાપ્તિ, ત્યારબાદ અન્તર્મુદૂર્તકાળે શરીર પર્યાપ્તિ, ત્યારબાદ એક સમયે ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તિ, ત્યારબાદ એક સમયે શ્વાસોચ્છવાસપર્યાપ્તિ, ત્યારબાદ એક સમયે વચનપર્યાપ્તિ, અને ત્યારબાદ એક સમયે મનઃપર્યાપ્તિ સમાપ્ત થાય છે. અહિં વિશેષ એ છે કે દેવોને વચન અને મનઃપર્યાપ્તિ એ બન્ને સમકાળે સમાપ્ત થાય છે, માટે દેવોને શ્રી ભગવતીસૂત્રમાં પાંચ પર્યાપ્તિઓવડે પર્યાપ્તા કહ્યા છે.

૭૯

એ છ પર્યાપ્તિઓમાં સ્વયોગ્ય પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કરનાર અને નહિ પૂર્ણ કરનાર જીવો લઙ્ઘિપર્યાપ્ત અને લઙ્ઘિઅપર્યાપ્ત વિગરે ચાર ભેદવાળા કહેવાય છે તે નીચે પ્રમાણે—

લઙ્ઘિપર્યાપ્ત—જે જીવોએ પૂર્વભવમાં પર્યાપ્તિનામ-કર્મ બાંધ્યું હોય તે જીવો આ ભવમાં ઉત્પન્ન થઈ સ્વયોગ્ય પર્યાપ્તિઓ સંપૂર્ણ કરી મરણ પામે છે, માટે તેવા પર્યાપ્તિઓ સમાપ્ત કરી મરણ પામનારા પર્યાપ્તનામકર્મના ઉદયવાળા જીવો લઙ્ઘિપર્યાપ્તા કહેવાય. અહિં સ્વયોગ્ય પર્યાપ્તિએ એટલે એકેન્દ્રિયને ચાર, દ્વીન્દ્રિયાદિને પાંચ અને ગર્ભજ પંચેન્દ્રિયને છ, એમ જે જીવોને એટલી પર્યાપ્તિઓ શાસ્ત્રમાં કહી છે, તે જીવોને તેટલી પર્યાપ્તિઓ “સ્વયોગ્ય” કહેવાય. તથા અહિં લઙ્ઘિ એટલે પૂર્વબદ્ધ પર્યાપ્ત નામકર્મનો ઉદય બાજુનો.

લઙ્ઘિઅપર્યાપ્ત—પૂર્વભવમાં જે જીવોએ અપર્યાપ્ત નામ-કર્મ બાંધીને પરભવમાં ઉત્પન્ન થઈ સ્વયોગ્ય પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કર્યા વિના મરણ પામે તેઓ લઙ્ઘિ અપર્યાપ્ત કહેવાય. અહિં પર્યાપ્ત નામકર્મ નહિ બાંધેલા જીવો પણ પ્રથમની ત્રણ પર્યાપ્તિઓ તો અવશ્ય પૂર્ણ કરેજ. જગતમાં એવો કોઈપણ અપર્યાપ્ત જીવ નથી કે જે આહાર, શરીર અને ઇન્દ્રિય એ પ્રથમની ત્રણ પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કર્યા વિના મરણ પામે. કારણકે આયુષ્યનો બંધ પ્રથમની ત્રણ પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કર્યા વિના હોય નહિ, તો પછી આયુષ્ય બાંધ્યા વિના તે જીવ ક્યાં જઈ ઉપજે ? માટે અપર્યાપ્ત જીવ પણ ત્રણ પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કરી અન્તર્લુહર્ત્ત સુધી આયુષ્ય બાંધીને ત્યારબાદ પણ અન્તર્લુહર્ત્ત સુધી જીવી મરણ પામે. માટે દરેક અપર્યાપ્ત જીવો પ્રથમની ત્રણ પર્યાપ્તિઓ અવશ્ય પૂર્ણ કરે છે.

કરણપર્યાપ્ત—જે જીવે સ્વયોગ્ય પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કરી લીધી છે તે કરણપર્યાપ્ત જીવ કહેવાય, અહિં જે લઙ્ઘિપર્યાપ્ત જીવો હોય તેજ કરણપર્યાપ્ત થઈ શકે.

પ્રશ્ન:—લઙ્ઘિપર્યાપ્ત: જીવ પણ સ્વયોગ્ય પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ

કરે અને કરણપર્યાપ્ત જીવ પણ સ્વયોગ્ય પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કરેછે તો એ બેમાં તફાવત શું ?

ઉત્તર:—લઙ્ઘિપર્યાપ્ત જીવ તો પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કરવાની યોગ્યતાવાળો પણ કહેવાય તેથી સ્વયોગ્ય પર્યાપ્તિઓ હજી પૂર્ણ કરી નથી તે દરમ્યાનમાં પણ પર્યાપ્ત નામકર્મવાળો હોવાથી જીવ લઙ્ઘિપર્યાપ્ત તો કહેવાય, પણ કરણપર્યાપ્ત ન કહેવાય, અને કરણપર્યાપ્ત તો સ્વયોગ્ય સર્વપર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કર્યા બાદ કહેવાય, ત્યારબાદ નહિ. એ પ્રમાણે પૂર્વ ભવમાંથી છૂટ્યા બાદ માર્ગમાં બેઠેતો જીવ તથા ઉત્પત્તિસ્થાને પ્રથમ સમયથી ભવના અન્ત સમય સુધી લઙ્ઘિપર્યાપ્તપણાનો કાળ ગણાય, અને પર્યાપ્ત અવસ્થા થયા બાદ ભવના અન્ત સમય સુધી કરણપર્યાપ્ત કહેવાય, તેમ લઙ્ઘિપર્યાપ્ત પણ કહેવાય એ રીતે લઙ્ઘિપર્યાપ્ત અને કરણપર્યાપ્ત-પણામાં તફાવત છે.

કરણઅપર્યાપ્ત—લઙ્ઘિપર્યાપ્ત અથવા લઙ્ઘિઅપર્યાપ્ત જીવે જ્યાં સુધી સ્વયોગ્ય પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ નથી કરી ત્યાં સુધી તે જીવ અપર્યાપ્ત કહેવાય.

શંકા—લઙ્ઘિઅપર્યાપ્ત જીવ પણ પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કરતો નથી, અને કરણઅપર્યાપ્ત જીવે પણ પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કરેલી હોતી નથી તો બેમાં શું તફાવત ?

ઉત્તર:—લઙ્ઘિઅપર્યાપ્ત જીવ માટે તો એવો નિયમ છે કે એ જીવ પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ નહિજ કરે તેથી મરણ પર્યન્ત લઙ્ઘિઅપર્યાપ્તજ રહેવાનો, અને કરણઅપર્યાપ્ત તો પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ થયા બાદ કરણપર્યાપ્ત પણ થઈ શકે માટે એ બેમાં તફાવત છે. પુનઃ જો લઙ્ઘિપર્યાપ્ત જીવ પણ પ્રથમ કરણઅપર્યાપ્ત હોય અને પર્યાપ્ત થયા બાદ કરણપર્યાપ્ત કહેવાય. અને લઙ્ઘિઅપર્યાપ્ત જીવ તો કરણઅપર્યાપ્તજ હોય પણ કરણપર્યાપ્ત થઈ શકે નહિ.

પુનઃ ૬ પર્યાપ્તિવાળા જીવે આહાર પર્યાપ્તિ પૂર્ણ કરી

૮૧

હોય તો શેષ પાંચ પર્યાપ્તિએ કરણપર્યાપ્તિ, શરીરપર્યાપ્તિ પૂર્ણ કરી હોય તો ચાર પર્યાપ્તિએ, ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તિ પૂર્ણ કરી હોય તો શેષ ત્રણ પર્યાપ્તિએ, ઉચ્છવાસપર્યાપ્તિ પૂર્ણ કરી હોય તો શેષ બે પર્યાપ્તિએ અને વચનપર્યાપ્તિ પૂર્ણ કરી હોય અને મનઃપર્યાપ્તિ પૂર્ણ કરવાને એક સમય બાકી હોય ત્યાંસુધી એકપર્યાપ્તિએ કરણ-અપર્યાપ્તિ જીવ કહેવાય. એ પ્રમાણે કયો પર્યાપ્તિ જીવ કયા કયા ભેદમાં અવતરે તે કહેવાય છે.

પર્યાપ્તિ સંકાન્તિ.

લઙ્ઘિપર્યાપ્તિમાં—લઙ્ઘિપર્યાપ્તિ, કરણઅપર્યાપ્તિ અને કરણપર્યાપ્તિ એ ત્રણ ભેદ પ્રાપ્ત થાય.

લઙ્ઘિઅપર્યાપ્તિમાં—લઙ્ઘિઅપર્યાપ્તિ અને કરણઅપર્યાપ્તિ એ બે.

કરણપર્યાપ્તિમાં—લઙ્ઘિપર્યાપ્તિ અને કરણપર્યાપ્તિ એ બે.

કરણઅપર્યાપ્તિમાં—લઙ્ઘિપર્યાપ્તિ, લઙ્ઘિઅપર્યાપ્તિ અને કરણ-અપર્યાપ્તિ એ ત્રણ ભેદ પ્રાપ્ત થાય.

પર્યાપ્તિકાળ.

લઙ્ઘિપર્યાપ્તિ—ભવના પ્રથમ સમયથી અન્ત સમય સુધી.

લઙ્ઘિઅપર્યાપ્તિ—ભવના પ્રથમ સમયથી અન્ત સમય સુધી.

કરણપર્યાપ્તિ—અન્તર્મુદ્ધૂર્ત ન્યૂન આયુષ્ પર્યન્ત.

કરણઅપર્યાપ્તિ—ભવના પ્રથમ સમયથી સર્વ પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ ન કરે ત્યાં સુધી.

પર્યાપ્તિઓથી પ્રાણુની ઉત્પત્તિ થાય છે, ત્હેમાં આહારપર્યાપ્તિ સર્વ પ્રાણુની ઉત્પત્તિમાં સાધારણ કારણરૂપ છે, શરીરપર્યાપ્તિથી કાયયોગ પ્રાણુ ઉત્પન્ન થાય છે, ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તિથી પાંચે ઇન્દ્રિય પ્રાણુ ઉત્પન્ન થાય છે, શ્વાસોચ્છવાસપર્યાપ્તિથી શ્વાસોચ્છવાસ પ્રાણુ, ભાષાપર્યાપ્તિથી વચનયોગ પ્રાણુ, અને મનઃપર્યાપ્તિથી મનયોગ પ્રાણુ ઉત્પન્ન થાય છે. તેમજ આયુષ્ પ્રાણુની ઉત્પત્તિ સ્વતંત્ર છે, પણ કોઈ પર્યાપ્તિથી નથી.

વળી આ પર્યાપ્તિના સંબંધમાં કેટલાએક એમ કહે છે કે આ છ પર્યાપ્તિઓ છ પ્રકારનાં ભિન્ન ભિન્ન પુદ્ગલો છે, અને

૮૨

તેઓની સહાયવડે આત્મા તે તે પ્રકારનાં છ કર્મ કરી શકે છે, પરંતુ એ વાત સંભવી શકતી નથી.

પ્રશ્ન:—જે પર્યાપ્તિ સમાપ્ત થાય તે પર્યાપ્તિ સંબંધિ કાર્ય, આત્મા ત્યારથીજ શરૂ કરે કે નહિ ?

ઉત્તર:—વચનપર્યાપ્તિ સિવાય શેષ પાંચ પર્યાપ્તિઓ સમાપ્ત થતાં તે પર્યાપ્તિઓ સંબંધિ કાર્ય આત્મા કરી શકે છે, એટલે આહારપર્યાપ્તિવડે આહારગ્રહણાદિ, શરીરપર્યાપ્તિવડે કાયયોગ પ્રવૃત્તિ પૂર્વક દેહરચના, ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તિ સમાપ્ત થતાં ઇન્દ્રિયોપયોગ, ઉચ્છવાસપર્યાપ્તિ સમાપ્ત થતાં ઉચ્છવાસગ્રહણાદિ, અને મન: પર્યાપ્તિ સમાપ્ત થતાં ચિંતનવાદિ કાર્ય કરી શકે, પરંતુ વચન પર્યાપ્તિ સમાપ્ત થતાં તુર્ત ભાષાઉચ્ચાર કરી શકે નહિ, કારણકે ભાષાઉચ્ચાર કરવામાં મુખ, જીભ, કંઠ વિગેરે અવયવોરૂપ સાધનોની જરૂર હોય છે, અને તે અવયવો તે વખતે હોતા નથી માટે વચનોચ્ચાર થઈ શકતો નથી. વળી ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તિ સમાપ્ત થતાં પણ ચક્ષુ ઇન્દ્રિયોપયોગ ન પ્રવર્તી શકે એ અભિપ્રાય થોથા કર્મગ્રંથમાં છે, તિય છ વ પજ્જયર ચક્ષુમ્મિ ઇતિવચનાત્.

(૧૯) પ્રાણુ ૧૦—પ્રાણ એટલે આત્માનું જીવનલક્ષણ, અર્થાત્ જેનાવડે “આ આત્મા છે” અથવા “આ જીવતો છે” એમ ઓળખાય તે પ્રાણ કહેવાય. તે પ્રાણ અન્યન્તર અને બાહ્ય એમ બે પ્રકારના છે, તેમાં જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, તપ, વીર્ય અને ઉપયોગ એ છ અન્યન્તર પ્રાણ અથવા ભાવ પ્રાણ છે, કારણકે જ્ઞાનાદિ શુભરૂપ લક્ષણોવડે “આ આત્મા છે” એમ ઓળખી શકાય છે. શ્રી નવતત્ત્વ પ્રકરણમાં કહ્યું છે કે—

નાણં ચ દંસણં ચૈવ, ચરિત્તં ચ તવો તહા

વીરિયં ઉવઓગો ય, પયં જીઝસ્સ લક્ખણં ॥ ૧ ॥

અર્થ:—જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, તપ, વીર્ય, અને ઉપયોગ એ જીવનું લક્ષણ છે.

તથા “આ જીવે છે” એમ ઓળખવા માટે જે બાહ્યલક્ષણો

૮૩

પાંચ ઇન્દ્રિયો, ત્રણ યોગ, શ્વાસોચ્છવાસ અને આયુષ્
બાહ્યપ્રાણ અથવા વ્રવ્ય પ્રાણ કહેવાય છે તે નીચે પ્રમાણે—

૧ સ્પર્શેન્દ્રિય પ્રાણ—શરીરમાં જીવ હોય ત્યાં સુધીજ
આ શીત છે, આ ઉષ્ણ છે, વિગેરે સ્પર્શપરીક્ષા હોઈ શકે છે,
માટે જ્યાં સુધી જીવ શીત ઉષ્ણાદિ સ્પર્શેન્દ્રિયોપયોગવાળો હોય
ત્યાં સુધી “ આ જીવે છે ” એમ ઓળખાય છે માટે સ્પર્શેન્દ્રિ-
યોપયોગ એ પ્રાણ છે. આત્મા જ્યારે શરીર છોડી પરભવમાં
બંધ છે ત્યારે અભ્યન્તર નિર્વૃત્તિરૂપ સ્પર્શ ઇન્દ્રિય તો શરીર
સાથેજ રહી છે છતાં પણ જીવ નહિ હોવાથી તેનો કંઈ પણ
ઉપયોગ પ્રવર્તિ શકતો નથી.

૨ રસનેન્દ્રિય પ્રાણ—શરીરમાં જીવ હોય ત્યાં સુધીજ આ
મધુર છે, આ ખાટું છે એવી રસપરીક્ષા હોઈ શકે છે, માટે
જીવ જ્યાં સુધી રસનેન્દ્રિયના ઉપયોગવાળો હોય ત્યાં સુધી શરી-
રમાં જીવ છે એમ ઓળખાય છે તે કારણથી રસનેન્દ્રિયોપયોગ
એ પ્રાણ છે. આત્મા પરભવમાં ગયા બાદ અહિં પડી રહેલા
શરીરમાં બાહ્યનિર્વૃત્તિ ઇન્દ્રિયરૂપ જીવ્હા, અને અભ્યન્તરનિર્વૃત્તિ
ન્દ્રિયરૂપ જીવ્હેન્દ્રિય બન્ને વિદ્યમાન છે તોપણ તે જીવ ઉપર
મરચું વિગેરે લગાડતાં તીખાશાદિનો કંઈ પણ અનુભવ હોય નહિ.

૩ ગ્રાણેન્દ્રિય પ્રાણ—જ્યાં સુધી શરીરમાં આત્મા હોય ત્યાં
સુધીજ નાકદ્વારે સુગંધ-દુર્ગંધનો અનુભવ થાય છે, માટે ઉપર
કહેલી પદ્ધતિએ દ્રાણેન્દ્રિય એ પ્રાણ છે.

૪ ચક્ષુ ઇન્દ્રિય પ્રાણ—જ્યાં સુધી શરીરમાં જીવ છે ત્યાં
સુધી ચક્ષુદ્વારા પદાર્થનું રૂપ, વર્ણ, આકાર વિગેરે દેખી શકાય
છે અને શરીરમાંથી જીવ ગયા બાદ બાહ્યનિર્વૃત્તિ રૂપ ચક્ષુ
ઉઘાડી છે તથા અભ્યન્તરનિર્વૃત્તિરૂપ ચક્ષુઇન્દ્રિયના તારા-કીકીઓ
વિદ્યમાન છે તોપણ પદાર્થનું રૂપ વિગેરે દેખી શકાતું નથી માટે
ચક્ષુઇન્દ્રિય તે પ્રાણ છે.

૫ શ્રોત્રેન્દ્રિય પ્રાણ—જ્યાં સુધી શરીરમાં જીવ છે ત્યાં સુધી

૮૪

કાન વડે શબ્દ સાંભળી શકાય છે અને જીવ ગયા બાદ બન્ને પ્રકારની કલ્પેન્દ્રિય વિદ્યમાન છે તોપણ શબ્દ સાંભળી શકાતો નથી માટે શ્રોત્રેન્દ્રિય એ પ્રાણ છે.

૬ મનયોગ પ્રાણ—શરીરમાં જીવ હોય ત્યાંસુધી મનવડે ચિંતવન કરી શકાય માટે મનયોગ એ પ્રાણ છે.

૭ વચનયોગ પ્રાણ—શરીરમાં જીવ છે ત્યાંસુધી શબ્દોચ્ચાર કરી શકાય છે માટે વચનયોગ એ પ્રાણ છે.

૮ કાયયોગ પ્રાણ—શરીરમાં જીવ છે ત્યાંસુધી આ શરીર હાલે છે, ચાલે છે, ઉઠે છે, બેસે છે એમ અનેક પ્રકારની ક્રિયાઓ કરી શકે છે, અને જીવ ગયાબાદ તેમાંનું કંઈપણ હોતું નથી માટે હાલતું ચાલતું શરીર દેખી “આ શરીરમાં જીવ છે” એમ ઓળખી શકાય છે માટે કાયયોગ એ પ્રાણ છે.

શંકા—વાયુ, અગ્નિ અને સર્વ ત્રસજીવોને તો કાયયોગ સ્પષ્ટ દેખાય છે, પરંતુ પૃથ્વી, પાણી અને વનસ્પતિમાં એ ત્રણે સર્વથા સ્થાવર હોવાથી કાયયોગ હોઈ શકે નહિ તેમજ કાયયોગાભાવે એ ત્રણમાં જીવ છે તેવી પ્રતીતિ શી રીતે થાય ?

ઉત્તર:—એ ત્રણ સ્થાવરોમાં સ્થૂળ દ્રષ્ટિવાળા જીવોને સ્પષ્ટ ન દેખાય તેવા અસ્પષ્ટ કાયયોગ બાદર અને સૂક્ષ્મ એમ બન્ને પ્રકારનો છે. અયોગી ગુણસ્થાને શૈલેશીકરણમાં વર્તતા કેવળી સિવાયના દરેક સંસારી જીવોમાંનો કોઈપણ જીવ અણુક સમયે જે આકાશપ્રદેશોમાં અવગાહ્યો છે તે જ આકાશપ્રદેશમાં બીજે સમયે સ્થિર રહી શકવાને સમર્થ નથી તેનું કારણ ચલાચલ યોગજ છે. કાયોત્સર્ગમાં રહેલા કેવળી ભગવાનનું શરીર પણ અસ્થિર છે, કોઈક કેવળી ભગવાને વિવક્ષિત સમયે જે આકાશ પ્રદેશોમાં પોતાનું શરીર વા અંગુલી આદિ અવયવ રાખ્યો હોય તે જ આકાશમાં બીજે સમયે બહુ જોઈને રાખવા ઇચ્છે તો પણ રાખી શકવા સમર્થ નથી તે ચલાચલ યોગનો જ મહિમા છે, માટે પૃથ્વીઆદિ સર્વથા સ્થિર છે એમ ન બહુજી.

૮૫

શંકા—ત્યારે પૃથ્વ્યાદિને સ્થાવર એટલે સ્થિર કહેવાનું પ્રયોજન શું ?

ઉત્તર:—પૃથ્વ્યાદિ જીવો પોતાની ઇચ્છાએ એક સ્થાનથી બીજે સ્થાને જઈ શકે નહિ, તેમ પોતાની ઇચ્છાથી હાલી શકે નહિ માટે પૃથ્વી વિગેરે જીવો સ્થાવર કહેવાય પણ સર્વથા પ્રકંપ અવસ્થાને અંગે પૃથ્વ્યાદિ જીવોનું સ્થાવરપણું ન ગણાય.

શંકા—જો એક સ્થાનથી બીજે સ્થાને જતાં અને હાલવા ચાલવાદિથી કાયયોગ માનીએ તો એક સમયમાં લોકના એક છેડાં સુધી શીઘ્ર જવાની શક્તિવાળા પરમાણુ આદિ પુદ્ગલોને કાયયોગ કહેવાય કે નહિ ?

ઉત્તર:—પરમાણુ આદિ પુદ્ગલો એ જીવનું જીવયુક્ત શરીર નથી, માટે કાયયોગ કહેવાય નહિ, પણ પુદ્ગલોના દશ પ્રકારના પરિણામમાનો ગતિપરિણામ કહી શકાય.

૧ શ્વાસોચ્છવાસ પ્રાણ—જ્યાં સુધી શ્વાસોચ્છવાસ ચાલતો હોય ત્યાં સુધી “આ શરીરમાં જીવ છે” એમ ઓળખી શકાય છે, માટે શ્વાસોચ્છવાસ એ પ્રાણ છે.

૧૦ આયુષ્ પ્રાણ—જ્યાં સુધી આયુષ્કર્મના પરમાણુઓ જીવની સાથે સંબંધવાળા હોય છે, ત્યાં સુધી જીવ તે શરીરમાં ટકી શકે છે, અને આયુષ્ પરમાણુઓ ક્ષય થયા બાદ એક સમય માત્ર પણ જીવ તે શરીરમાં નહિ રહેતાં તુર્ત પરભવમાં અથવા મોક્ષમાં ચાલ્યો જાય છે, માટે આયુષ્ એ પ્રાણ છે. એકે ઇન્દ્રિયાદિવત્ એ આયુષ્ના પરમાણુઓ સ્થળદ્રષ્ટિ જીવને સાક્ષાત્ અનુભવાતા નથી પણ આયુષ્ પરમાણુઓના અવલંબનથી આત્માનું જીવનરૂપ કાર્ય અનુભવ કરી શકાય છે તેમજ સર્વજ્ઞને સાક્ષાત્ માહુમ પડવાથી એ આયુષ્ પુણ્યલો તે પ્રાણ છે. એ પ્રમાણે દશ બાહ્ય પ્રાણો છે, કારણકે આત્માનું અસ્તિત્વ ઓળખાવનારા એ દશે પ્રાણો (નિમિત્ત) પુણ્યલપરિણામી છે. ચાલુ શ્રંષમાં વિશેષતઃ સર્વત્ર એ દશ બાહ્યપ્રાણોનુંજ કાર્ય છે. કારણકે દરેક દ્વાર પ્રવે

પ્રાણો ગણવાતાં એ દશ બાહ્યપ્રાણો ગણવાના છે.

પ્રશ્ન:—એ દશ પ્રાણોમાંથી જે જીવને જેટલા પ્રાણ હોઈ શકે છે તેટલા પ્રાણ તે જીવને ભવના પ્રથમ સમયથી કે ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમયથી અથવા પર્યાપ્ત થયા બાદ ગણવા ?

ઉત્તર:—પાંચ ઇન્દ્રિયપ્રાણ ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તિ પૂર્ણ થયા બાદ, મનપ્રાણ મનપર્યાપ્તિ પૂર્ણ થયા બાદ, વચનપ્રાણ સ્વયંજ્ય સર્વ પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કર્યા બાદ, કાયયોગપ્રાણ સ્વયંજ્ય સર્વ પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ કર્યા બાદ, અથવા અન્ય આચાર્યોના મત પ્રમાણે શરીરપર્યાપ્તિ પૂર્ણ થયા બાદ, તેમજ શ્વાસોચ્છવાસપ્રાણ ઉચ્છવાસપર્યાપ્તિ પૂર્ણ થયા બાદ અને આયુષ્પ્રાણ ભવના પ્રથમ સમયથી ગણવે.

પ્રશ્ન:—ઇન્દ્રિયોપયોગના જીવો વર્તતા હોય તોજ ઇન્દ્રિયાદિ પ્રાણ ગણવા કે ન વર્તતા હોય તોપણ ગણવા ?

ઉત્તર:—જે પ્રાણ જે કાર્યવાળો છે તે કાર્યરૂપે વર્તતો હોય કે ન વર્તતો હોય પરંતુ જીવની પ્રાણમાં વર્તવાની યોગ્યતા હોય તો તે પ્રાણ તરીકે ગણાય. જેમ અનુત્તર દેવો ભવપર્યન્ત શબ્દોચ્ચાર કરતા નથી છતાં તેઓનો વચન પ્રાણ ગણી શકાય. અન્ધ પુરૂષ દેખી શકતો નથી કારણકે તેની અભ્યન્તર ઉપકરણેન્દ્રિય નાશ પામી છે પરંતુ અભ્યન્તર નિર્વૃત્તિ ઇન્દ્રિય સંપૂર્ણ રચાયેલી છે તેથી ચક્ષુઇન્દ્રિયપ્રાણ ગણી શકાય.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૧૦-૩—સંજ્ઞા એટલે અભિલાષ અથવા જ્ઞાન, તે સંજ્ઞા જ્ઞાનરૂપ અને અનુભવરૂપ એમ બે પ્રકારની છે; તેમાં જ્ઞાનરૂપ સંજ્ઞા, મતિજ્ઞાન, શ્રુતજ્ઞાન, અવધિજ્ઞાન, મનઃ પર્યવજ્ઞાન અને કેવળજ્ઞાન એમ પાંચ પ્રકારની છે તેનું અહિં પ્રયોજન નથી, પણ આહાર, ભય, મૈથુન અને પરિગ્રહ એ ચાર પ્રકારની અથવા ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, લોક, અને ઓઘ સહિત દશ પ્રકારની અનુભવસંજ્ઞા ચાલુ ગ્રંથમાં દ્વારસંવેધ પ્રસંગે ઉપયોગી છે. દ્વારોમાં ચાર સંજ્ઞા જણાવી છે તો પણ જેને ચાર હોય તેને દશે સંજ્ઞા હોય એમ જાણવું. તે ચાર

૮૭

સહિત દશ સંજ્ઞાઓનું સ્વરૂપ નીચે પ્રમાણે—

૧ આહારસંજ્ઞા—ક્ષુધારૂપ અશ્વાતાવેદનીય કર્મના ઉદયથી જીવને ઉત્પન્ન થતો આહારનો અભિલાષ તે આહારસંજ્ઞા.

૨ ભયસંજ્ઞા—ભય મોહનીય કર્મના ઉદયથી જીવને જે ત્રાસનો અનુભવ થાય છે તે ભયસંજ્ઞા.

૩ મૈથુનસંજ્ઞા—વેદ મોહનીયના ઉદયથી જીવને ત્રણે પ્રકારનો જે વિષયાભિલાષ થાય તે મૈથુનસંજ્ઞા.

૪ પરિગ્રહ સંજ્ઞા—લોભ મોહનીય કર્મના ઉદયથી જીવને પર પદાર્થ ઉપર જે મમત્વભાવ તે પરિગ્રહ સંજ્ઞા.

૫ ક્રોધસંજ્ઞા—ક્રોધ મોહનીયના ઉદયથી જે ક્રોધ થાય તે ક્રોધસંજ્ઞા.

૬ માનસંજ્ઞા—માન મોહનીયના ઉદયથી જીવને જે અહંવૃત્તિ અથવા ઉત્કર્ષવૃત્તિરૂપ ગર્વના અનુભવ થાય તે માનસંજ્ઞા.

૭ માયાસંજ્ઞા—માયા મોહનીયના ઉદયથી જીવને છળપ્રપંચની વૃત્તિ રહે તે માયા સંજ્ઞા.

૮ લોભસંજ્ઞા—લોભ મોહનીયના ઉદયથી જીવને પરપદાર્થ સંબંધિ અધિકાધિક પ્રાપ્તિની ઇચ્છા વર્તે તે લોભસંજ્ઞા. અહિં પરિગ્રહસંજ્ઞા અને લોભસંજ્ઞા બન્ને એકજ કર્મના ઉદયવાળી છે તોપણ બાહ્ય પરિગ્રહની મુખ્યતાએ પરિગ્રહસંજ્ઞા, અને પરિગ્રહ ઉપર મમત્વવૃત્તિરૂપ લોભસંજ્ઞા ગણી બે સંજ્ઞાઓમાં તફાવત ગણવે.

૯ લોકસંજ્ઞા—રાત્રિએ કમળનો સંકોચ થવો અથવા સ્વમતિ કલ્પનાથી ઉઠાવેલી વાતો લોકપ્રવાહ પ્રમાણે સાચી માનવી, જેમકે કાગ એ પૂર્વજ છે—શ્વાન તે યક્ષ છે—મયૂરીને મોરની પાંખના વાયુથી ગર્ભ રહે છે વિગેરે લોકસંજ્ઞા કહેવાય. એ લોકસંજ્ઞા કયા કર્મના ઉદયમાં વર્તે છે ? તે સંબંધમાં બાણવાનું કે સ્વચ્છંદ મતિ વિકલ્પનારૂપ લોકસંજ્ઞા મતિજ્ઞાનાવરણના અયથાર્થ ક્ષયોપ-શમથી પ્રવર્તે છે, પરંતુ કર્મના ઉદયમાં વર્તતી નથી; પુનઃ શ્રી

૯૯

પ્રજ્ઞાપના સૂત્રમાં વિશેષાવબોધરૂપ જ્ઞાનને લોકસંજ્ઞા કહી છે તે પણ મતિજ્ઞાનાવરણ કર્મના ક્ષયોપશમથી બાજુવી. પુનઃ અન્ય આચાર્યો કહે છે કે લોકની હેય એટલે ત્યાગ કરવા યોગ્ય પ્રવૃત્તિ તે લોકસંજ્ઞા, એ હેયપ્રવૃત્તિ તે “જ્ઞાન યક્ષ છે” વિગેરે પ્રથમ દર્શાવી તે બાજુવી.

૧૦ ઓવસંજ્ઞા—અવ્યક્ત ઉપયોગરૂપ સામાન્ય જે પ્રવૃત્તિ તે ઓધસંજ્ઞા કહેવાય, જેમકે વેલડીઓ આગળ પાછળનો ભાગ છોડીને જ્યાં વૃક્ષ વિગેરે હોય ત્યાંજ જઈ તંમના ઉપર વૃદ્ધિ પામે છે વિગેરે સામાન્ય પ્રવૃત્તિઓ ઓધસંજ્ઞા કહેવાય છે. શ્રી પ્રજ્ઞાપના સૂત્રમાં તેો શબ્દાદિ અર્થના વિષયવાળી સામાન્યાવબોધક્રિયા એટલે દર્શનોપયોગને ઓધસંજ્ઞા કહી છે.

એ પ્રમાણે ચાર અથવા દશ સંજ્ઞાઓ બાજુવી. તેમાં ચાર સંજ્ઞાઓમાંથી નારક જીવોને ભયસંજ્ઞા અધિક હોય છે, કારણકે તેઓને પ્રતિસમય પરમાધામીનો તથા બીજા શત્રુ નારકનો અને ક્ષેત્ર વિગેરે દશ પ્રકારની વેદનાઓનો ત્રાસ વર્ત્યા કરે છે. તેમાં પણ કોઈ એક સમયઆશ્રયિ મૈથુનસંજ્ઞાવાળા નારકો અદ્વ, તેથી આહારસંજ્ઞાવાળા સંજ્યાતશુણા, તેથી પરિબ્રહ્મસંજ્ઞાવાળા સંજ્યાતશુણા, અને તેથી ભયસંજ્ઞાવાળા સંજ્યાતશુણા નારકજીવો છે. જે કે સામાન્યતઃ સર્વ નારકોને સર્વ સંજ્ઞાઓ હોય છે, પણ દરેક નારકને દરેક સમયે ચારે સંજ્ઞાઓ સ્પષ્ટ અનુભવપણે ન હોય પરંતુ એક નારકને એક સમયમાં એક સંજ્ઞા અનુભવપણે હોય છે, માટે એ કહેલી અદ્વાધિકતા સંભવી શકે છે.

તિર્યંચ પંચેન્દ્રિયોને વિશેષે કરી આહારસંજ્ઞા અધિક હોય છે. તેઓમાં પણ પરિબ્રહ્મસંજ્ઞાવાળા સર્વથી અદ્વ, તેઓથી મૈથુનસંજ્ઞાવાળા સંજ્યાતશુણા, તેઓથી ભયસંજ્ઞાવાળા સંજ્યાતશુણા, અને તેઓથી આહારસંજ્ઞાવાળા સંજ્યાતશુણા છે.

મનુષ્યોમાં વિશેષે કરી મૈથુનસંજ્ઞા અધિક છે, તેમાં પણ ભયસંજ્ઞાવાળા મનુષ્યો અદ્વ, તેઓથી આહારસંજ્ઞાવાળા સંજ્યાતશુણા,

૮૯

તેઓથી સંખ્યાતગુણા પરિગ્રહસંજ્ઞાવાળા, અને તેઓથી સંખ્યાત-
ગુણા મૈથુનસંજ્ઞાવાળા છે.

દેવોમાં વિશેષે કરી પરિગ્રહસંજ્ઞા અધિક છે, તેમાં પણ આહાર-
સંજ્ઞાવાળા અદ્ય, તેઓથી ભયસંજ્ઞાવાળા સંખ્યાતગુણા, તેઓથી
મૈથુનસંજ્ઞાવાળા સંખ્યાતગુણા, અને તેઓથી પરિગ્રહસંજ્ઞાવાળા
સંખ્યાતગુણા દેવો છે.

અહિં જે જે જીવોને, જે જે સંજ્ઞા અધિક કહી તે તેવા
પ્રકારનાં બાહ્ય કારણોના નિમિત્તથી બાણવી, જેમ નારક જીવોને
ભયનાં બાહ્યનિમિત્ત ઘણાં હોવાથી ભયસંજ્ઞા વિશેષ છે, અને
દેવને મણિ, રત્ન વિગેરે પરિગ્રહનાં બાહ્યનિમિત્તો ઘણાં હોવાથી
પરિગ્રહસંજ્ઞા અધિક છે, અને અંતરંગ ભાવથી તો ચારેસંજ્ઞા-
વાળા છે. તેમજ એકેન્દ્રિય અને દ્વીન્દ્રિયાદિકની સંજ્ઞાસંબંધિ
અદ્યપાધિકતા દર્શાવી નથી, માટે સમભય છે કે તેઓની અદ્યપા-
ધિકતા અનિયમિત હશે.

પુનઃ મોહ, ધર્મ, મુખ, દુઃખ, જુગુપ્સા અને શોક એ
છ મેળવવાથી સંજ્ઞાઓ સોળ પણ થાય છે, તથા જે સંજ્ઞાઓવડે
જીવોમાં સંશ્લેષસંશ્લેષણોના વિભાગ પડે છે, તે સંજ્ઞાઓ હેતુવાદો-
પદેશિકી, દીર્ઘકાલિકી અને દ્રષ્ટિવાદોપદેશિકી એમ ત્રણ પ્રકારની
છે, તેનું કિંચિત્ સ્વરૂપ નીચે પ્રમાણે—

હેતુવાદોપદેશિકીસંજ્ઞા—વર્તમાન કાળમાં પ્રાપ્ત થયેલા
અનિષ્ટ અર્થથી નિવૃત્તિ અને ઇષ્ટ અર્થમાં પ્રવૃત્તિ કરવા જેટલું
અદ્યવિજ્ઞાન, તે હેતુવાદોપદેશિકીસંજ્ઞા દ્વીન્દ્રિયાદિ સર્વ સમુચ્છિન્ન
જીવોને ક્રમાનુસાર અધિકાધિક છે, એટલે દ્વીન્દ્રિયથી ત્રીન્દ્રિયને,
ત્રીન્દ્રિયથી ચતુરિન્દ્રિયને અને ચતુરિન્દ્રિયથી સમુચ્છિન્ન પંચેન્દ્રિયને
અનુક્રમે અધિકાધિક સંજ્ઞા-વિજ્ઞાન માત્ર વર્તમાનકાળ સંબંધિ
છે. તે નીચે પ્રમાણે—

દ્વીન્દ્રિય જીવ જે સ્થાને પડેલો છે તે સ્થાને જો સૂર્યનો
તડકો આવે તો તાપ અનિષ્ટ લાગવાથી તુર્ત ખસીને જ્યાં છાયા

૯૦

આવે ત્યાં જઈ સ્થિર થવા જેટલું વિજ્ઞાન છે, પરંતુ એ સ્થાને પુનઃ હમણાંજ સૂર્યનો તડકો આવશે તો ફરીથી બીજી છાયા શોધવી પડશે માટે એવી છાયામાં બેસું કે જ્યાં ઘણીવાર સુધી સૂર્યનો તાપ આવે નહિ અને વારંવાર ઉઠી ઉઠીને ખસવું પડે નહિ, એવા પ્રકારનું વિશેષ જ્ઞાન દ્વીન્દ્રિયાદિ સમુચ્છિન્ન જીવોને નહિ હોવાથી વર્તમાનકાળ સંબંધિ સંજ્ઞાવાળા કહ્યા છે.

દીર્ઘકાલિકોસંજ્ઞા—દીર્ઘકાળ એટલે ભૂત અને ભવિષ્ય-કાળમાં શું પરિણામ હતું અને શું પરિણામ આવશે તે વિચારવા જેટલી દીર્ઘવિજ્ઞાનવાળી જે સંજ્ઞા તે દીર્ઘકાલિકીસંજ્ઞા. પ્રથમ હેતુવાદોપદેશિકીસંજ્ઞા, માત્ર વર્તમાનકાળના વિચારવિજ્ઞાનવાળી હતી અને આ સંજ્ઞા ત્રણેકાળના વિચારવિજ્ઞાનવાળી છે. માટે આ સંજ્ઞા પૂર્વસંજ્ઞાની અપેક્ષાએ વિશેષ છે, ભૂત અને ભવિષ્યકાળના વિચારવાળી આ સંજ્ઞા દરેક મનવાળા, દેવ, નારક અને ગર્ભજ જીવોને હોય છે, અને મનોવર્ગણના આલંબન વિના એવું વિશિષ્ટ વિજ્ઞાન જીવને હોઈ શકતું નથી, તેથી આ સંજ્ઞા મનવાળા જીવોનેજ હોય. પણ મન સિવાયના દ્વીન્દ્રિયાદિ સમુચ્છિન્ન જીવોને નહોય. પુનઃ આ દીર્ઘકાલિકીસંજ્ઞાવાળો જીવ સંજ્ઞિ કહેવાય છે, અને દીર્ઘકાલિકીસંજ્ઞાવિનાના સર્વ સંસારીજીવો અસંજ્ઞિ કહેવાય છે.

પ્રશ્ન:—હેતુવાદોપદેશિકીસંજ્ઞાવાળા જીવો પણ હેતુવાદોપદેશિકી સંજ્ઞાવડે સંજ્ઞિ કેમ ન કહેવાય ?

ઉત્તર:—અદ્વધનવાળો ધનવાન ન કહેવાય, અને અદ્વરૂપવાળો જેમ રૂપવાન ન કહેવાય, તેમ અદ્વ મનોવિજ્ઞાનરૂપ સંજ્ઞાવાળો સંજ્ઞિ ન કહેવાય.

દ્રષ્ટિવાદોપદેશિકીસંજ્ઞા—દ્રષ્ટિ એટલે સમ્યગ્દ્રષ્ટિ જીવોની યથાર્થ શ્રુતજ્ઞાનરૂપ જે સંજ્ઞા તે દ્રષ્ટિવાદોપદેશિકી સંજ્ઞા સમ્યગ્દ્રષ્ટિ ? જીવોને હોય છે, એમ અનેક શાસ્ત્રોના અભિપ્રાયો છે, અને શ્રી હંડક પ્રકરણમાં કહ્યું છે કે—

૯૧

“ મળુઆળ દોહકાલિય—દિઢોવાઓવપસિયા કેવિ એટલે મનુષ્યોને દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞા હોય છે, અને કેટલાએક મનુષ્યોને દ્રષ્ટિવાદોપદેશિકી સંજ્ઞા પણ છે. ” એ પ્રમાણે મનુષ્ય દંડકમાં કહ્યું છે પરંતુ દેવ, નારક અને તિર્યંચના દંડકમાં કેટલાએકને દ્રષ્ટિવાદોપદેશિકીસંજ્ઞા બિલકુલ કહીજ નથી, તેનો આશય શ્રી દંડક પ્રકરણના કર્તા બાણે.^૨

(૨૧) ઉપયોગ ૧૨—उपयुज्यते आत्मा वस्तुपरिच्छेदं प्रत्यनेनेत्युपयोगः—આત્મા જેના વડે પદાર્થજ્ઞાન પ્રત્યે જોડાય તે ઉપયોગ. આત્માના જ્ઞાનશુભ અને દર્શનશુભમાં ઉપયોગ એજ મૂળ કારણ છે, કારણ કે વિશેષ ઉપયોગ તે જ્ઞાન, અને સામાન્ય ઉપયોગ તે દર્શન, એ બન્નેમાં ઉપયોગ સાધારણ કારણ છે. દરેક પદાર્થ સામાન્ય અને વિશેષ ધર્મયુક્ત છે, તેમાં આત્મા જ્યારે

૧-૨ અનેક પ્રથોમાં સામાન્યતઃ સમ્યગ્દ્રષ્ટિ જીવોને દ્રષ્ટિવાદોપદેશિકી સંજ્ઞા કહી છે, તે કારણથી સર્વ સમ્યગ્દ્રષ્ટિ જીવોનું સહજે ગ્રહણ થઈ શકે છે. શ્રી દ્રવ્યલોકપ્રકાશમાં પણ કહ્યું છે કે—

छन्नस्थसम्यग्द्रष्टीनां, श्रुतज्ञानात्मिकान्तिमा

मतिव्यापारनिर्मुक्ता, संज्ञातीता जिनाः समे ॥ ૧ ॥

અર્થ:—છન્નસ્થ સમ્યગ્દ્રષ્ટિ જીવોને શ્રુતજ્ઞાનરૂપ છેલ્લી (દ્રષ્ટિવાદોપદેશિકી) સંજ્ઞા હોય છે. અને મતિજ્ઞાનના વ્યાપારથી રહિત થયેલા સર્વ કેવળીઓ સંજ્ઞા રહિત છે.

આ પાઠ ઉપરથી સ્પષ્ટ સંભવે છે કે સર્વજ્ઞ સિવાય સર્વ છન્નસ્થ સમ્યગ્દ્રષ્ટિયોને દ્રષ્ટિવાદોપદેશિકી સંજ્ઞા હોય છે, તેા શ્રી દંડક પ્રકરણના કર્તાએ મનુષ્ય દંડક માટે દિઢોવાઓ વપસિયા કેવિ કહ્યું, અને દેવ, નારક અને તિર્યંચના દંડકમાં સંજ્ઞાદાર લગાડતાં—

चउविह सुरतिरिपसु, निरपसु दीहकालिगी हन्न

विगले हेउवपसा, सन्ना रहिया थिरा सव्वे ॥ ૧ ॥

અર્થ:—ચારે પ્રકારના દેવોમાં, ગર્ભજતિર્યંચોમાં અને નારક જીવોમાં દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞા છે, વિકલેન્દ્રિયોને હેતુવાદોપદેશિકી સંજ્ઞા છે, અને સર્વે સ્થાવરો સંજ્ઞા રહિત છે—આ ગાથામાં કેટલાક દેવાદિને પણ દ્રષ્ટિવાદોપદેશિકી સંજ્ઞા કહી નથી તે આશય શ્રી બહુશ્રુત બાણે.

૯૨

પદાર્થના સામાન્યધર્મપ્રત્યે ઉપયોગી હોય ત્યારે દર્શનોપયોગ. અને આત્મા જ્યારે પદાર્થના વિશેષધર્મપ્રત્યે ઉપયોગવાળો હોય ત્યારે જ્ઞાનોપયોગ કહેવાય. તેમાં જ્ઞાનોપયોગ મતિજ્ઞાન, શ્રુતજ્ઞાન, અવધિજ્ઞાન, મનઃપર્યવજ્ઞાન અને કેવળજ્ઞાન તેમજ મતિ અજ્ઞાન, શ્રુતઅજ્ઞાન, અને વિભંગજ્ઞાન એમ આઠ પ્રકારનો છે, અને દર્શનોપયોગ ચક્ષુદર્શન, અચક્ષુદર્શન, અવધિદર્શન અને કેવળ દર્શન એમ ચાર પ્રકારનો છે, એમ સર્વ મળી ઉપયોગ બાર પ્રકારનો છે. એ ઉપયોગનું સ્વરૂપ જ્ઞાનદ્વાર, અજ્ઞાનદ્વાર અને દર્શનદ્વારના અર્થ પ્રસંગે કહેવાયું છે, માટે અહિં પુનઃ વર્ણવ્યું નથી. જ્ઞાનોપયોગનું બીજું નામ વિશેષોપયોગ અને સાકારોપયોગ, તથા દર્શનોપયોગનું બીજું નામ સામાન્યોપયોગ અને નિરાકારોપયોગ પણ છે.

(૨૨) દૃષ્ટિ ૩—મિથ્યાદ્રષ્ટિ, મિશ્રદ્રષ્ટિ, અને સમ્યક્ દ્રષ્ટિ એ પ્રમાણે દ્રષ્ટિ ત્રણ પ્રકારની છે. તેમાં મિથ્યાત્વ મોહનીય અને અનંતાનું અંધિકષાયના ઉદયથી પદાર્થ તત્ત્વનો જે વિપરીત મતિભાસ થાય, જેમ કમળાના રોગથી અથવા ઘંતૂરો પીઘાથી જીવ ઉજ્જવળ વસ્તુને પણ પીળા વર્ણવાળી દેખે તેમ મિથ્યાત્વ મોહ અને અનંતાનું અંધિ કષાયના ઉદયથી પદાર્થનું સ્વરૂપ વિપરીતપણે સમજાય તેવી વિપરીત શ્રદ્ધા થાય તે મિથ્યાદ્રષ્ટિ કહેવાય. પદાર્થના અનંત ધર્મોમાંથી મિથ્યાદ્રષ્ટિ જીવ કેટલાક ધર્મ સદેહે અને કેટલાક ધર્મ ન સદેહે. વળી કોઈક વખત આખો પદાર્થ પણ ન જાણી શકે તેમજ કોઈ વખત સર્વ પદાર્થો સદેહે, અથવા સર્વ પદાર્થના સર્વ ધર્મ સદેહે અને એક ધર્મ ન સદેહે તોપણ વિપરીતશ્રદ્ધા કહેવાય.

સર્વજ્ઞે કહેલા તત્ત્વ ઉપર રૂચી નહિ, તેમ અરૂચી પણ નહિ એવા પ્રકારનો મધ્યમ પરિણામ તે મિશ્રદ્રષ્ટિ કહેવાય. પણ અર્ધી શ્રદ્ધા હોય તે મિશ્રદ્રષ્ટિ નહિ પણ મિથ્યાદ્રષ્ટિજ ગણાય. કારણકે એવો જીવ સાર અસારમાં વિવેકવાળો ન ગણાય. દુનિયામાં સર્વ ધર્મ સાચા હોય એમ તો કોઈ કાળે બની શકેજ

૯૩

નહિ, સત્યધર્મ તો કોઈ એકજ હોઈ શકે છતાં સર્વે ધર્મો સાચા છે, સર્વ ધર્મના માર્ગથી મોક્ષની પ્રાપ્તિ થઈ શકે છે, સર્વ ધર્મોમાં અહિંસાદિ સિદ્ધાન્તો દર્શાવ્યા છે, એમ માનનાર જીવો ગોળ અને ખોળ, સુવર્ણ અને પિત્તળ, કસ્તૂરી અને કાદવ વિગેરે વિષમ પદાર્થોને પણ સરખા માનનારા બનજીવા.

સર્વજ્ઞે કહેલા પદાર્થો ઉપર શ્રદ્ધા રાખવી, અથવા જે પદાર્થો જેવા સ્વરૂપમાં છે તે પદાર્થો તેવા સ્વરૂપે માનવા એવી જે સમ્યક્શ્રદ્ધા તે સમ્યગ્દ્રષ્ટિ કહેવાય. સર્વજ્ઞે જે સ્વરૂપ કહ્યું છે તે સત્યજ છે, કારણકે રાગદ્વેષનો સર્વથા ક્ષય થવાથી સર્વજ્ઞતા પ્રાપ્ત થાય છે, અને અસત્ય બોલવામાં રાગદ્વેષજ હેતુબૂત હોઈ શકે છે, તે રાગદ્વેષનો એક અંશમાત્ર પણ સર્વજ્ઞને નહિ હોવાથી શ્રી સર્વજ્ઞ કયો સ્વાર્થ સાધવા માટે અસત્ય ઉચ્ચાર કરે? અર્થાત્ સર્વજ્ઞને અસત્ય ઉચ્ચાર કરવાનું કંઈપણ કારણ નથી. માટે સર્વજ્ઞના વચન ઉપર સંપૂર્ણ શ્રદ્ધા રાખનાર જીવ સમ્યગ્દ્રષ્ટિ કહેવાય. વળી જ્યારે સર્વજ્ઞના વચન ઉપર શ્રદ્ધા રાખવી યુક્ત છે તો સર્વજ્ઞે જે શ્રુતકેવળી વિગેરે મહાત્માઓને સત્યવક્તાપણાની છાપ આપી છે, તેવા શ્રુતકેવળી, પ્રત્યેક પુદ્ગલ વિગેરે મહાન્ આચાર્યોનાં વચનો પણ સર્વજ્ઞવત્ સત્ય માનવાં યુક્ત છે. એમ ત્રણ દ્રષ્ટિઓ સંબંધિ ઘણી હકીકત સમ્યક્ત્વદ્વારના અર્થપ્રસંગે સવિસ્તર કહીએ, ત્યાંથી બાજી.

(૨૩) બંધ ૮-૧૨૦—આત્મપ્રદેશોની સાથે કર્મપ્રદેશોનો પરસ્પર પ્રવેશરૂપ સંબંધ થવો તેને બંધ કહેવાય. તે મૂળ કર્મ-લેહે આઠ પ્રકારનો અને ઉત્તરલેહવડે એકસો છપ્પન પ્રકારનો છે, જે કે કર્મના ઉત્તરલેહ એકસો અઠાવન છે તોપણ સમ્યક્ત્વ મોહનીય અને મિશ્રમોહનીય એ બે કર્મ બંધાતાં નથી પણ મિથ્યાત્વમોહનીય કર્મનાં રૂપાન્તર થાય છે, માટે મિથ્યાત્વમોહનીયનો બંધ હોય છે, અને સમ્યક્ત્વમોહનીય તથા મિશ્રમોહનીયનો બંધ હોતો નથી માટે એકસો છપ્પન કર્મબંધ પ્રાપ્ત છે. અહિં સર્વ

૯૪

શાસ્ત્રકારોએ એકસો છપ્પનને બદલે એકસો વીસ કર્મનો બંધ માન્યો છે, તે પંદર બંધન અને પાંચ સંઘાતનને શરીરાન્તર્ગત ગણી વર્ણુદિકના વીસ લેહને બદલે વર્ણુદિકના ચાર મૂળ લેહનો બંધ માનતાં પંદર બંધન, પાંચ સંઘાતન અને સોળ વર્ણુદિ મળી છત્રીસ લેહ કર્મી થતાં એકસો વીસનો બંધ અંગીકાર કર્યો છે, માટે ચાલુ ગ્રંથમાં એકસો વીસનો બંધ ગણાશે, પણ વાસ્તવિક રીતે એકસો છપ્પન કર્મનો બંધ હોય છે. હવે એ મૂળકર્મ આઠ અને ઉત્તરકર્મ એકસો અઠવાન ક્યાં ક્યાં તે દર્શાવાય છે.

મઝ્ઝકર્મ ૮—જ્ઞાનાવરણીય, દર્શનાવરણીય, વેદનીય, મોહનીય, આયુષ્ય, નામ, ગોત્ર, અને અન્તરાય. તેમાં જે જ્ઞાનગુણનું આવરણ કરે તે જ્ઞાનાવરણ, જે કર્મ આત્માના દર્શનગુણનું આવરણ કરે તે દર્શનાવરણ, જે કર્મ સુખદુઃખરૂપે અનુભવાય તે વેદનીય, જે કર્મ આત્માને મુંઝાવે એટલે વિવેકવિકલ કરે તે મોહનીય, જે કર્મ આત્માને અમુક ભવમાં લઈ જઈ અમુક કાળ સુધી રોકી રાખે તે આયુષ્કર્મ, જે કર્મ આત્માને વિવિધ પ્રકારના રૂપવાળો બનાવે તે નામકર્મ, જે કર્મ આત્માને ઉચ્ચપણું અને નીચપણું પ્રાપ્ત કરાવે તે ગોત્રકર્મ, અને જે કર્મ આત્માના દાનાદિ ગુણમાં વિધનરૂપ થાય તે અન્તરાયકર્મ.

મઝ્ઝકર્મના મેદ—જ્ઞાનાવરણકર્મના પાંચ લેહ, દર્શનાવરણ કર્મના નવ લેહ, વેદનીય કર્મના બે લેહ, મોહનીયકર્મના અઠાવીસ લેહ, નામકર્મના એકસોને ત્રણ લેહ, ગોત્રકર્મના બે લેહ અને અન્તરાયકર્મના પાંચ લેહ છે. એ પ્રમાણે આઠ મૂળકર્મના એકસો અઠવાન ઉત્તર લેહ છે. તે નીચે પ્રમાણે—

૫ જ્ઞાનાવરણ.

- ૧ મતિજ્ઞાનાવરણ—મતિજ્ઞાનને આવરનાર એટલે રોકનાર કર્મ.
- ૨ શ્રુતજ્ઞાનાવરણ—શ્રુતજ્ઞાનને રોકનાર કર્મ.
- ૩ અવધિજ્ઞાનાવરણ—અવધિ જ્ઞાનને રોકનાર કર્મ.
- ૪ મનઃપર્યવજ્ઞાનાવરણ—મનઃપર્યવ જ્ઞાનને રોકનાર કર્મ.
- ૫ કેવળજ્ઞાનાવરણ—કેવળજ્ઞાનને રોકનાર કર્મ.

૯૫

૯ દર્શનાવરણ.

૧ ચક્ષુદર્શનાવરણ—ચક્ષુથી થતા સામાન્ય યોધને રોકનાર કર્મ. એ કર્મના ઉદયથી ચક્ષુઇન્દ્રિયની પટુતા હોતી નથી, અને આંખમાં કુત, છારી અને મોતીઆ વિગેરેથી અંધપણ પ્રાપ્ત થાય છે. વળી ચક્ષુમાં અંધપણ નથી હોતું તેવા જીવને પણ એ કર્મના ઉદયથી ચક્ષુઇન્દ્રિયનો વિષય સર્વાંશે શુદ્ધ પ્રગટ થતો નથી. અને એ કર્મ દ્વર થવાથી શીઘ્ર મોતીઆ-છારી વિગેરે ઉપઘાતક દ્રવ્યો દ્વર થઇ એકદમ સર્વાંશે શુદ્ધ અને સંપૂર્ણ વિષયવાળાં ચક્ષુઓ (મરૂદેવા માતાવત) થઇ જાય છે, તેમજ અંધ પુરૂષને કેવળજ્ઞાન થવાથી અંધપણ દ્વર થઇ જાય છે.

૨ અચક્ષુદર્શનાવરણ—ચક્ષુ સિવાય બીજી ચાર ઇન્દ્રિય અને મનસંબંધિ થતા સામાન્ય યોધને રોકનાર કર્મ. આ કર્મના ઉદયથી સ્પર્શેન્દ્રિય બહેર મારીજાય છે, જેથી શીત અને ઉષ્ણપણાની ખરાબર ખબર પડતી નથી. તેમજ જીભ, નાક અને કાન એ ઇન્દ્રિયો પણ એવી બહેરી થાય છે કે રસની, ગંધની અને શબ્દની બીલકુલ ખબર પડતી નથી, વળી કદાચ તે ઇન્દ્રિયો બહેર વિનાની હોય તોપણ તે કર્મના ઉદયથી તે ઇન્દ્રિયોદ્વારા સર્વાંશે શુદ્ધ અને સંપૂર્ણ વિષયગ્રહણનું જ્ઞાન થઈ શકતું નથી. તેમજ મનના સ્મૃત્યાદિ વિષય પણ સતેજ હોતો નથી.

૩ અવધિદર્શનાવરણ—આત્મસાક્ષાત્ થતાં રૂપીપદાર્થના સામાન્ય યોધને રોકનાર કર્મ, આ કર્મથી અવધિદર્શન સર્વથા પ્રાપ્ત થતું નથી, અને જો પ્રાપ્ત થાય તો આ કર્મનો ઉદય હોતો નથી પણ ક્ષયોપશમ હોય છે.

૪ કેવળદર્શનાવરણ—કેવળદર્શનને રોકનાર કર્મ, આ કર્મ જ્યારે ઉદયમાં વર્તે છે ત્યારે કેવળદર્શન હોતું નથી પણ જ્યારે આ ક્ષય પામે ત્યારે કેવળદર્શન પ્રાપ્ત થાય, તેમજ આ કર્મનો ક્ષયોપશમ હોઈ શકતો નથી.

૬૬

૫ નિદ્રા—સુખે જાગી શકે તેવી શ્વાનાદિકના સરખી અદૃષ્ટ નિદ્રા.

૬ નિદ્રાનિદ્રા—દુઃખે જાગી શકે તેવી અધિક નિદ્રા.

૭ પ્રચલા—ખેડાં ખેડાં અથવા ઉભાં ઉભાં ઉંઘ એવી નિદ્રા.

૮ પ્રચલાપ્રચલા—ચાલતાં ચાલતાં અશ્વાદિકની પેઠે ઉંઘ આવે તે.

૯ સ્ત્યાનર્દિ—દિવસે ચિંતવેલું કાર્ય પણ ઉંઘમાંને ઉંઘમાં કરે, જેમકે પરગામ જાય, દ્રવ્ય કાઢી ગણે, ચાવત વનમાંથી હાથીના દંતૂશળ પણ કાઢી લાવે. એ નિદ્રાવાળો જીવ નરકગામી હોય છે, એ નિદ્રાવાળા પ્રથમ સંઘયણી જીવને પ્રતિવાસુદેવ યા બળદેવ જેટલું બળ હોય અને બીજાને સાત આઠ ગણું હોય. એ પાંચે નિદ્રાઓ આત્માના દર્શનગુણને મૂળથી હણતી નથી પણ આત્માને દર્શનાવરણીકર્મના ક્ષયોપશમથી જે દર્શનલબ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ છે તે લબ્ધિને મૂળથી નહિ હણતાં લબ્ધિના અનુભવ માત્રનું રોકાણ કરે છે. તે રોકાણ સર્વાશે કરે છે જેથી છતી લબ્ધિએ પણ આત્મા તે લબ્ધિનો બીલકુલ અનુભવ કરી શકતો નથી.

૨ વેદનીય.

શાતાવેદનીય—જેથી જીવને સુખનો અનુભવ થાય એવું કર્મ.

અશાતાવેદનીય—જેથી જીવને દુઃખનો અનુભવ થાય એવું કર્મ.

૨૮ મોહનીય.

મિથ્યાત્વમોહનીય—પદાર્થના સ્વરૂપનો વિપરીત પ્રતિભાસ કરાવનાર કર્મ. આ કર્મ દર્શનમોહનીય ગણાય છે અને અશુદ્ધ છે.

મિશ્રમોહનીય—સર્વજ્ઞે જે પ્રમાણે પદાર્થસ્વરૂપ કહ્યું છે તે પ્રમાણે માનવારૂપ રચી નહિ તેમ અરચી પણ નહિ એવો મધ્યમ પરિણામ ઉપજાવનાર કર્મ. આ કર્મ દર્શનમોહનીય ગણાય છે, અને મિથ્યાત્વમોહનીયના અર્ધ વિશુદ્ધ થયેલ પરમાણુઓ છે માટે મિથ્યાત્વમોહનીયનું રૂપાન્તર છે.

૯૭

સમ્યક્ત્વમોહનીય—સર્વજોકત તત્ત્વ ઉપર શ્રદ્ધા હોય માટે સમ્યક્ત્વ અને સૂક્ષ્મ શંકા ઉપજે માટે મોહનીય એવું આ કર્મ મિથ્યાત્વનાં શુદ્ધ થયેલ પુદ્ગલો હોવાથી મિથ્યાત્વનું રૂપાન્તર છે. આ કર્મના ઉદયથી જીવનો સમ્યક્ત્વગુણ ક્ષયોપશમભાવે (ક્ષયોપશમસમ્યક્ત્વરૂપે) પ્રગટ થાય છે. પણ એ સમ્યક્ત્વ સર્વથા નિરાવરણુ ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ જેવું સર્વથા શુદ્ધ નથી. પરંતુ ચતુવિકલને ચસ્માના કાચથી જેમ સમ્યક્ દેખાય છે તેમ ચસ્માના કાચ સરખાં સમ્યક્ત્વનાં આ નિર્મળ પુદ્ગલોથી પણ આત્મા પદાર્થસ્વરૂપને યથાર્થ જાણી શકે છે. આ પણ દર્શન મોહનીય ગણાય છે. હવે સોળ કષાય મોહનીય અને નવ નોકષાય મોહનીય કહેવાય છે, તેમાં જેના વડે કષ એટલે સંસારનો, આચ એટલે લાભ હોય તે કષાય કહેવાય, અને કષાયના સહચારી અથવા કષાયના કારણરૂપ તે નોકષાય કહેવાય તે નીચે પ્રમાણે—

૪ અનંતાનુબંધિ કષાય—અનંત સંસારનો સંબંધ કરાવનાર ઉચ્ચ કષાયો જેના વડે ઉત્પન્ન થાય એવું કર્મ. તે ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ એમ ચાર પ્રકારનું છે.

૪ અપ્રત્યાખ્યાની કષાય—વ્રત નિયમને પ્રગટ નહિ થવા દેનાર, અર્થાત્ જેઓના વડે આત્મા ત્યાજ્ય વસ્તુનો ત્યાગ અને આદરવા યોગ્ય વસ્તુનો આદર ન કરી શકે એવું કર્મ, તે પણ ક્રોધ, માન, માયા અને લોભના લેદથી ચાર પ્રકારનું છે.

૪ પ્રત્યાખ્યાની કષાય—વ્રત નિયમ દેશાંશે પ્રગટી શકે પણ સર્વાંશે પ્રાપ્ત ન થઈ શકે એવું કર્મ. આ કર્મ પણ ક્રોધ, માન, માયા અને લોભના લેદથી ચાર પ્રકારનું છે.

૪ સંજવલન કષાય—મુનિમહાત્માઓને પણ જે અદ્ય માત્ર ઉદ્દીપન થાય એવો અદ્ય કષાય તે સંજવલન કષાય, તેના કારણરૂપ કર્મ. આ કષાયના પણ ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ એમ ચાર પ્રકાર છે. એ પ્રમાણે સોળ ઉત્તર કષાય કહ્યા, અને મૂળ કષાય તો ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ એમ ચાર પ્રકારે

૯૮

છે. હવે એ કષાયના સહચારી નવ નોકષાય કહેવાય છે.

હાસ્ય—જીવને હર્ષ ઉપજે અથવા હાસ્ય આવે એવું કર્મ.

રતિ—જેનાથી જીવ સુખના સાધનોમાં પ્રમોદભાવ માને તેવું કર્મ.

શોક—જેનાથી જીવને દીલગીરી ઉપજે એવું કર્મ.

અરતિ—જેનાથી જીવ દુઃખનાં સાધનોમાં દુઃખ માને તેવું કર્મ.

ભય—જેનાથી જીવ ખટીકણુ-મયભીત થાય એવું કર્મ.

બુચુષ્ણ—જેનાથી જીવને ખિભત્સ વસ્તુ દેખી તિરસ્કાર ઉપજે એવું કર્મ.

સ્ત્રીવેદ—જેનાથી જીવને પુરૂષ પ્રતિ વિષયાભિલાષ થાય એવું કર્મ.

પુરૂષવેદ—જેનાથી જીવને સ્ત્રી પ્રત્યે વિષયાભિલાષ થાય એવું કર્મ.

નપુંસકવેદ—જેનાથી જીવને બન્ને પ્રત્યે વિષયાભિલાષ થાય એવું કર્મ.

૪ આયુષ્.

નરકાયુ—જેનાથી જીવને નરકગતિ અવશ્ય પ્રાપ્ત થાય અને તેમાં અમુક કાળ સુધી રહેવું પડે એવું કાળની મર્યાદાવાળું કર્મ.

તિર્યંચાયુ—જેનાથી જીવને તિર્યંચગતિ અવશ્ય પ્રાપ્ત થાય, અને અમુક વખત સુધી રહેવું પડે એવું કાળમર્યાદાની મુખ્યતાવાળું કર્મ.

મનુષ્યાયુ—જેનાથી જીવને મનુષ્યગતિ અવશ્ય પ્રાપ્ત થાય, અને તે મનુષ્યગતિમાં કેટલા કાળ સુધી રહેવું તેની મર્યાદા કરનાર કર્મ.

દેવાયુષ્—જેનાથી જીવને દેવગતિ અવશ્ય પ્રાપ્ત થાય, અને તે દેવગતિમાં કેટલા કાળ સુધી રહેવું તેની મર્યાદા કરનાર કર્મ.

૯૯

નામકર્મના ૧૦૩ ભેદ.

જેનાથી દેવપણું પ્રાપ્ત થાય તે દેવગતિ, જેનાથી મનુષ્યપણું પ્રાપ્ત થાય તે મનુષ્યગતિ, જેનાથી તિર્યચપણું પ્રાપ્ત થાય તે તિર્યચગતિ, અને જેનાથી નારકપણું પ્રાપ્ત થાય તે નરકગતિ નામકર્મ; એ ૪ ગતિનામકર્મ.

જેનાથી એક ઇન્દ્રિયપણું પ્રાપ્ત થાય તે એકેન્દ્રિય જાતિ નામકર્મ. એ પ્રમાણે દ્વીન્દ્રિય, ત્રીન્દ્રિય, ચતુરિન્દ્રિય અને પંચેન્દ્રિય જાતિનામકર્મ બાણવું. એ પાંચ જાતિનામકર્મ.

જેનાથી ઔદારિક વગેરે શરીરની પ્રાપ્તિ થાય તે શરીરનામકર્મ, ઔદારિક, વૈક્રિય, આહારક, તૈજસ અને કાર્મણ એ ભેદે પાંચ પ્રકારનું છે. વળી જેનાથી ઔદારિકાદિ ત્રણ શરીરને ઉપાંગ અવયવોની પ્રાપ્તિ થાય તે ઉપાંગનામકર્મ ઔદારિકોપાંગ, વૈક્રિયોપાંગ અને આહારકોપાંગ એ નામે ત્રણ પ્રકારનાં છે. તૈજસ તથા કાર્મણ એ બે શરીર ઔદારિકાદિ ત્રણ શરીરની અનુવૃત્તિ વાળાં હોવાથી એ બે શરીરનાં જૂદાં ઉપાંગ હોઈ શકતાં નથી.

તથા પ્રથમ ગ્રહણ કરેલાં ઔદારિક પુદ્ગલો સાથે નવાં ગ્રહણ કરાતાં ઔદારિક પુદ્ગલોનો સંબંધ કરનાર ક્રમ ઔદારિક-ઔદારિકબંધન નામકર્મ કહેવાય, એ અર્થને અનુસારે બીજાં ત્રણ બંધન સહિત પંદર બંધનનામકર્મનાં નામ નીચે પ્રમાણે—

- ૧ ઔદારિક ઔદારિક બંધન. ૯ આહારક કાર્મણ બંધન.
- ૨ ઔદારિક તૈજસ બંધન. ૧૦ ઔદારિક તૈજસ કાર્મણ બંધન.
- ૩ ઔદારિક કાર્મણ બંધન. ૧૧ વૈક્રિય તૈજસ કાર્મણ બંધન.
- ૪ વૈક્રિય વૈક્રિય બંધન. ૧૨ આહારક તૈજસ કાર્મણ બંધન.
- ૫ વૈક્રિય તૈજસ બંધન. ૧૩ તૈજસ તૈજસ બંધન.
- ૬ વૈક્રિય કાર્મણ બંધન. ૧૪ કાર્મણ કાર્મણ બંધન.
- ૭ આહારક આહારક બંધન. ૧૫ તૈજસ કાર્મણ બંધન.
- ૮ આહારક તૈજસ બંધન.

૧૦૦

દંતાલી જેમ ઘાસનો સમૂહ એકઠો કરે છે, તેમ ઔદારિક સ્કંધોને એક સ્થાને શિર્ષાદિ અવયવરૂપે પિંડિત કરનાર કર્મ ઔદારિકસંઘાતન નામકર્મ. એ અર્થને અનુસારે વૈક્રિયસંઘાતન, આહારકસંઘાતન, તૈજસસંઘાતન અને કાર્મણસંઘાતન બ્રહ્મવાં. એ પ્રમાણે પાંચ શરીરને નામે પાંચ સંઘાતનનામકર્મ છે.

તથા જેનાથી હાડની સંધીઓનું બંધારણ પ્રાપ્ત થાય તે સંઘયણનામકર્મ વજ્રઋષભ વિગેરે છ પ્રકારનું છે. તેમાં હાડના બે છેડા જ્યાં મળે છે તે સ્થાને એ બે છેડાનો પરસ્પર છ પ્રકારનો સંબંધ જે કર્મથી થાય છે તે છ સંઘયણનામકર્મ કહેવાય છે તે નીચે પ્રમાણે—

૧ વજ્રઋષભનારાય, ૨ ઋષભનારાય, ૩ નારાય, ૪ અર્ધનારાય, ૫ કિલિકા અને ૬ છેવડું (સેવાર્ત્ત અથવા છેદસ્પૃષ્ઠ). એ છ સંઘયણનું સ્વરૂપ આગળ સંઘયણદ્વારના અર્થપ્રસંગે કહેવાશે.

જીવને જે ઔદારિકાદિ ત્રણ શરીર પ્રાપ્ત થવાનાં હોય તે શરીરનો આકાર લક્ષણપૂર્વક રચનાર કર્મ તે સંસ્થાનનામકર્મ સમચતુરસ્ર, ત્ર્યશ્રોધ, સાદિ, વામન, કુખ્જ અને હુંડક એ પ્રમાણે છ પ્રકારનું છે, એ સંસ્થાનોનું સ્વરૂપ આગળ સંસ્થાનદ્વારના અર્થપ્રસંગે કહેવાશે.

શરીરમાં મુખ્ય વર્ણ, ગંધ, રસ અને સ્પર્શ ઉત્પન્ન કરનાર કર્મ વર્ણનામકર્મ, ગંધનામકર્મ અને સ્પર્શનામકર્મ કહેવાય છે. તેમાં શ્વેત, રક્ત, પીત, નીલ, અને શ્યામ એ પાંચ પ્રકારે વર્ણનામકર્મ; દુર્ગંધ અને સુગંધ એ બે પ્રકારનું ગંધનામકર્મ; મધુર, તિક્ત, કટુ, કષાય, અને આમ્લ એ પાંચ પ્રકારનું રસનામકર્મ; તથા શીત, ઉષ્ણ, સ્નિગ્ધ, રૂક્ષ, મૃદુ, લઘુ, શુરૂ અને કર્કશ એ આઠ પ્રકારે સ્પર્શનામકર્મ છે. તેમાં જીવના શરીરમાં મુખ્યત્વે શ્વેત રંગ ઉત્પન્ન કરનારકર્મ તે શ્વેતનામકર્મ, એ રીતે સર્વ અર્થ વિચારવો. જો કે દરેક શરીરમાં સર્વ

૧૦૧

વર્ણાદિ હોય છે તોપણ એક વર્ણાદિ જે મુખ્ય હોય છે તે મુખ્ય વર્ણને આંગે તે વર્ણનામકર્મ ગણાય છે.

જીવ જ્યારે વક્રગતિએ પરભવમાં ઉત્પન્ન થવાનો હોય ત્યારે માર્ગમાં જે સ્થાને વળવાનું આવે તે સ્થાને વાળનારકર્મ આનુપૂર્વી નામકર્મ કહેવાય છે, તેમાં દેવગતિમાં વક્રગતિએ જતાં રસ્તામાં વાળનાર કર્મ તે દેવાનુપૂર્વી, એ અર્થને અનુસારે મનુષ્યાનુપૂર્વી, તિર્યચાનુપૂર્વી અને નરકાનુપૂર્વી નામકર્મ બાણવું.

જેનાથી જીવ ઔદારિકાદિ શરીરવડે જળદ,હસ્તિ અને હંસનીપેઠે મલપતી મંદ ગતિએ ચાલે તે શુભવિહાયોગતિ નામકર્મ, અને ગર્દભ તથા હિંટની પેઠે ઉભડક ચાલ ચાલે તે અશુભવિહાયોગતિ નામકર્મ.

જેનાથી જીવ ત્રસપણું પામે તે ત્રસનામકર્મ, જેનાથી જીવનું શરીર ઇન્દ્રિય ગોચર થઇ શકે એવું સ્થૂળ થાય તે વાદર નામકર્મ, જેનાથી જીવ સ્વયોગ્ય સર્વ પર્યાપ્તિઓ સમાપ્ત કરી ખરણ પામે તે પર્યાપ્તનામકર્મ, જેનાથી એક જીવ એક આખા શરીરનો અધિષ્ટાતા હોય પણ તે શરીરમાં બીજા જીવનું સ્વામીપણું ન હોય તે પ્રત્યેકનામકર્મ, જેનાથી દાંત વિગેરે અવયવો દ્રઢ-સ્થિર હોય તે સ્થિરનામકર્મ, જેનાથી જીવના શરીરના અવયવો ઇંટ એટલે બીજાને સ્પર્શ થતાં પ્રિય લાગે એવા હોય તે શુભનામકર્મ, જેનાથી જીવ લોકને અનુપકારી છતાં પ્રિય લાગે તે સૌમાન્યનામકર્મ, જેનાથી સ્વર કોયલ વિગેરેના સરખો મધુર હોય તે સુસ્વરનામકર્મ, જેનાથી જીવનું યુક્તિવિકલ અને અનુચિત વચન પણ લોકને પ્રિય અને આદરવા યોગ્ય લાગે તે આદેયનામકર્મ. અને જેનાથી જીવ ઉલટું કાર્ય કરે તોપણ જશ કીર્તિપામે તે યજ્ઞનામકર્મ. એ દશ કર્મોનો સમુદાય “ત્રસદશક” કહેવાય.

જેનાથી જીવ સ્થાવરપણું પામે તે સ્થાવરનામકર્મ, જેનાથી જીવનું શરીર ઇન્દ્રિયને અગોચર એવું સૂક્ષ્મ થાય તે સૂક્ષ્મ-

૧૦૨

નામકર્મ, જેનાથી જીવ સ્વયોગ્ય પર્યાપ્તિઓ સમાપ્ત કર્યા વિના મરણ પામે તે અપર્યાપ્તનામકર્મ, જેનાથી અનંતજીવો વચ્ચે એક શરીરનીજ પ્રાપ્તિ થાય પણ પોતાનું ઈલાયદું શરીર ન હોય તે સાધારણનામકર્મ, જેનાથી જીવના અંગુલી, જીભ આદિ અવયવો અસ્થિર હોય તે અસ્થિરનામકર્મ, જેનાથી શરીરના અવયવો અનિષ્ટ એટલે બીજાને સ્પર્શ થતાં અપ્રિય લાગે અંવા (પગાદિ) અવયવો થાય તે અશુભનામકર્મ, જેનાથી ઉપકારી છતાં પણ લોકને અપ્રિય લાગે તે દૌર્ભાગ્યનામકર્મ, જેનાથી ગર્હભાદિ સરખો અનિષ્ટ સ્વર થાય તે સ્વરનામકર્મ, જેનાથી યુક્તિવાળું અને ઉચિત વચન બોલે છતાં લોક તે વચનનો અનાદર કરે તે અનાદેયનામકર્મ, અને જેનાથી સાંઝે કાર્ય કરેલા છતાં પણ જીવને અપયશ મળે તે અયશનામકર્મ, એ દશ પ્રકૃતિઓનો સમુદાય સ્થાવરદશક કહેવાય.

જેનાથી ત્રણ જગતમાં પૂજ્યપણું પ્રાપ્ત થાય તેવી તીર્થંકર પદવી મળે તે જિનનામકર્મ, જેનાથી શરીર સુખે નિર્વહન થઈ શકે તે અગુરુલુપ્તનામકર્મ એટલે શરીર ઘણું ભારી તેમજ ઘણું હલકું પણ ન હોય. તથા જે અવયવો જે સ્થાને જોઈએ તે અવયવો તે સ્થાનેજ ગોઠવનાર કર્મ તે નિર્માણનામકર્મ, પોતાના અવયવોથી જીવ પોતેજ હણાય એવા ઉપઘાતક અવયવો ઉત્પન્ન કરનાર કર્મ ઉપઘાતનામકર્મ, શરીર શીતળ છતાં ઉષ્ણ પ્રકાશ ઉત્પન્ન કરનાર કર્મ આતપ નામકર્મ, શરીરમાં શીતળ પ્રકાશ ઉત્પન્ન કરનાર ઉદ્યોતનામકર્મ, જે જીવને દેખી બીજે બળવાન જીવ પણ સહામો થવા સમર્થ ન થાય એવી છાયા જે કર્મથી પડે તે પ્રગાઠનામકર્મ, અને જેનાથી જીવ સુખપૂર્વક શ્વાસોચ્છવાસ લઈ શકે એવી લઘિ પ્રાપ્ત થાય તે શ્વાસોચ્છવાસનામકર્મ. એ આઠ પ્રકૃતિઓનો સમુદાય પ્રત્યેકાષ્ટક કહેવાય. એ પ્રમાણે નામકર્મની એકસો ત્રણ પ્રકૃતિઓ થઈ તેમાં ગતિ, ભતિ, શરીર, ઉપાંગ, બંધન, સંઘાતન, સંઘયણ, સંસ્થાન, વર્ણ, ગંધ, રસ,

૬૦૩

સ્પર્શ, આનુપૂર્વી અને વિહાયોગતિ એ ચૌદ પોત પોતાના ઉત્તર ભેદવાળી હોવાથી “પિંડમકૃતિ” એવા નામથી ઓળખાય છે.

એ નામકર્મની સર્વ પ્રકૃતિઓ એકસો ત્રણ છે તો પણ સંક્ષેપથી ૪૨, ૬૭, ૯૩ અને ૧૦૩ એમ ચાર સંખ્યાઓ જૂદે જૂદે પ્રસંગે ગણવામાં આવે છે તે નીચે પ્રમાણે—

મૂળભેદનાં નામ	ભેદ	અંધમાં ને ઉદયમાં	સત્તામાં	સત્તામાં
ગતિનામકર્મ	૧	૪	૪	૪
જાતિનામકર્મ	૧	૫	૫	૫
શરીરનામકર્મ	૧	૫	૫	૫
ઉપાંગનામકર્મ	૧	૩	૩	૩
બંધનનામકર્મ	૧	૦	૫	૧૫
સંઘાતનનામકર્મ	૧	૦	૫	૫
સંઘયણુનામકર્મ	૧	૬	૬	૬
સંસ્થાનનામકર્મ	૧	૬	૬	૬
વર્ણનામકર્મ	૧	૧	૫	૫
ગંધનામકર્મ	૧	૧	૨	૨
રસનામકર્મ	૧	૧	૫	૫
સ્પર્શનામકર્મ	૧	૧	૮	૮
આનુપૂર્વીનામકર્મ	૧	૪	૪	૪
વિહાયોગતિનામકર્મ	૧	૨	૨	૨
ત્રસદશક	૧૦	૧૦	૧૦	૧૦
સ્થાવરદશક	૧૦	૧૦	૧૦	૧૦
પ્રત્યેકાષ્ટક	૮	૮	૮	૮
	૪૨	૬૭	૯૩	૧૦૩

એ પ્રમાણે બંધ તથા ઉદયપ્રસંગે નામકર્મની સડસઠ પ્રકૃતિઓ અને સત્તાપ્રસંગે કોઈ શાસ્ત્રકાર ત્રણ ગણે છે, અને કોઈ શાસ્ત્રકર્તા એકસો ત્રણ સંપૂર્ણ ગણે છે, પણ પરસ્પર કોઈ રીતે વિરોધ આવતો નથી.

૧૦૪

ગોત્રકર્મના ૨ ભેદ.

જેનાથી જીવ લોકમાં ઉત્તમ ગણાય, અને ઉત્તમવંશ-
જાતિમાં ઉત્પન્ન થાય તે ઉચ્ચગોત્ર. અહિં હીન જાતિવંશમાં
ઉત્પન્ન થયેલો જીવ પણ સમ્યક્ત્વ સહિત વ્રત નિયમવાળો હોય
તો લોકવ્યવહારથી નીચગોત્રનો કહેવાય પણ વાસ્તવિક
રીતે ઉચ્ચગોત્રી^૧ ગણાય. તથા જેનાથી જીવ લોકમાં નીચ
ગણાય, અને હીન જાતિવંશમાં ઉત્પન્ન થાય તે નીચગોત્ર.^૨

અન્તરાયકર્મના ૫ ભેદ.

જેનાથી દાન દેવાની સામગ્રી છતાં પણ દાન ન આપી
શકાય તે દાનાન્તરાયકર્મ, જેનાથી વસ્તુ પ્રાપ્તિ માટે પરિશ્રમ
કર્યા છતાં પણ વસ્તુ પ્રાપ્ત ન થાય તે લાભાન્તરાયકર્મ, જેનાથી
એકવાર લોગવવા યોગ્ય લોજનાદિ પદાર્થ પાસે છતાં પણ લોગવી
ન શકાય તે ભોગાન્તરાયકર્મ, જેનાથી વારંવાર લોગવવા યોગ્ય
સ્ત્રી આદિ પદાર્થ પ્રાપ્ત થયા છતાં પણ લોગવી ન શકાય તે
ઉપભોગાન્તરાય, અને છતી શક્તિએ પણ શક્તિનો ઉપયોગ ન
થઈ શકે એટલે વીર્ય ફેરવી ન શકાય તે વીર્યાન્તરાયકર્મ. એ
પ્રમાણે સર્વ કર્મના ભેદ ૧૫૮ થયા તેમાં બંધ માટે ૧૨૦ ગ્રહણ
કરવા તે નીચે પ્રમાણે—

૧. અહિં કારણ એ છે કે પાંચમા ગુણસ્થાન સુધી જીવને ઉચ્ચ
અને નીચ ગોત્રનો ઉદય, અને પાંચમા ગુણસ્થાનથી આગળ ફક્ત ઉચ્ચ
ગોત્રનોજ ઉદય કર્મગ્રંથમાં ગણ્યો છે, તેના અનુસારે એ પ્રમાણે લખ્યું છે.

૨. આ ગોત્રકર્મ ઉપરથી ધર્મતત્ત્વજ્ઞાનના નહિ જાણનાર જીવો
એમ કહે છે કે, બધા જીવો એક સરખા છે, કોઈને ઉંચો માનવો અને
કોઈને નીચો માનવો એ મનુષ્યકર્તવ્ય નથી, એમ જોએ કહે છે, તેઓ
ધર્મતત્ત્વજ્ઞાનના અજાણપણાથી બોલે છે. કારણકે સર્વજ્ઞોએ જે ઉચ્ચ નીચ-
પણાની મર્યાદા કર્મકૃત નિયમથી દેખી છે તે મિથ્યા કેમ થાય વા કેમ મનાય ?

૧૦૫

સાનાવરણકર્મ	૫	૫	૫	૫
દર્શનાવરણકર્મ	૯	૯	૯	૯
વેદનીયકર્મ	૨	૨	૨	૨
મોહનીયકર્મ	૨૬	૨૮	૨૮	૨૮
આયુષ્કર્મ	૪	૪	૪	૪
નામકર્મ	૬૭	૬૭	૯૩	૧૦૩
ગોત્રકર્મ	૨	૨	૨	૨
અન્તરાયકર્મ	૫	૫	૫	૫

૧૨૦ ૧૨૨ ૧૪૮ ૧૫૮

બંધમાં. ઉદયમાં. સત્તામાં. સત્તામાં.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૨૨—કર્મ બંધાતી વખતે કર્મની જે સ્થિતિ બંધાઈ છે તે સ્થિતિમાંથી અબાધાકાળ સમાપ્ત થતાં અથવા સમાપ્ત થયા પહેલાં ઉદીરણાવડે તે કર્મનું જે ફળ જીવને મળે તે ઉદય કહેવાય. અહિં કર્મ જે સમયે આત્મપ્રદેશો સાથે પ્રતિબદ્ધ થયું તે સમયે તે કર્મ પોતાનું ફળ જીવને દેખાડી શકે નહિ, અને બીજે સમયે પણ ફળ દેખાડી શકે નહિ પરંતુ કર્મીમાં કર્મી એક અન્તર્મુદૂર્ત જેટલોકાળ વ્યતીત થાય ત્યારે તે કર્મ પોતાનું ફળ જીવને દર્શાવી શકે અને વધુમાં વધુ કર્મ બંધાયા બાદ સાત હજાર વર્ષ પોતાનું ફળ દેખાડી શકે. કર્મનો ઉદયમાં આવવાનો સંબંધ સ્વાભાવિક રીતે સ્વતઃ છે. પણ જ્યારે બીજી સામગ્રીઓથી અનેક જાતના ઉપધાત નડે છે, ત્યારે ઉદયનો એ સ્વાભાવિક નિયમ તૂટી જઈ બંધાયા બાદ અનિયમિતકાળે પણ ઉદય આવે છે, એ અનિયમિત ઉદયમાં એટલો નિયમ તો જરૂર છે કે બંધાયા બાદ કર્મ એક આવલિકા બાદ ઉદયમાં આવે છે, તે દરમ્યાનમાં કોઈપણ રીતે તે કર્મ ઉદયમાં આવી શકતું નથી. હવે ઉદયમાં આવે છે એટલે કર્મપરમાણુઓની તે વખતે શું વ્યવસ્થા થાય છે તે સંક્ષેપમાં કહેવાય છે.

૧૦૬

જે સમયે કર્મ ઉદયમાં આવવાનું છે તે સમય ખેલાં કર્મ-પરમાણુઓ એવી સ્થિતિમાં આવેલા હોય છે કે ઉદયના પ્રથમ સમયમાં ઘણા નિર્જરે, બીજા સમયમાં ઓછા નિર્જરે, અને ત્રીજા સમયમાં તેથી પણ ઓછા ઓછા નિર્જરે. એ પ્રમાણે એ કર્મ જેટલી સ્થિતિવાળું બાંધેલું છે તેટલી સ્થિતિના સમયોમાંથી અબાધા-કાળના સમયો બાદ કરીએ તેટલા સમયો સુધી એ પ્રમાણે કર્મી કર્મી નિર્જરે. એ પ્રમાણે જેમ જેમ કર્મપરમાણુઓ આત્માના સંબંધથી અલગ થવાની તૈયારીમાં હોય છે તે સમયેજ તે કર્મપરમાણુઓ પોતાનો પ્રભાવ જીવને સ્પષ્ટપણે અથવા અસ્પષ્ટ-પણે દર્શાવે છે. અથવા બીજી રીતે કહીએ તો તે કર્મપરમાણુઓ આત્માના સંબંધથી અલગ થવાના સમયેજ પોતાનો પ્રભાવ દર્શાવી તુર્ત અલગ થવા માંડે છે. અલગ થતા પરમાણુઓ પોતાનો પ્રભાવ કેવી રીતે દર્શાવે ? તે સંબંધમાં એક વ્યવહારપ્રસિદ્ધ ઉદાહરણ એ છે કે જે વખતે હડકાણું કુતરું કરડે છે તે વખતે તે કુતરાના ઝેરના પરમાણુઓ માણસના શરીરમાં દાખલ થાય છે, અને દાખલ થયા બાદ તે ઝેરના પરમાણુઓ કેટલાક કાળ સુધી કંઈપણ અસર કર્યા વિના શરીરમાં પડી રહેલા હોય છે, એ કાળને અબાધાકાળ તરીકે ઓળખવો જોઈએ. ત્યારપછી તે ઝેરના પરમાણુઓ પોતાની અસર દેખાડી તે મનુષ્યને પીડા ઉત્પન્ન કરે છે, તેમજ મરણશરણુ પણ કરે છે. એ પ્રમાણે કર્મના પરમાણુઓ અબાધાકાળ વીત્યા બાદ જીવને પોતાનો અનુભવ દર્શાવી તે વિષના પરમાણુઓની માફક પ્રતિસમયે આત્માના સંબંધથી અલગ થતા જાય છે, એ સામાન્ય જીવોને આશ્રયિ કહ્યું. હવે વિશુદ્ધ પરિણામી જીવોના ગુણશ્રેણિના કાળમાં કર્મના પરમાણુઓ પ્રથમ સમયે જેટલા ઉદયમાં આવી નિર્જરે છે, તેથી બીજે સમયે અસં-ખ્યગુણ પરમાણુઓ ઉદય આવી નિર્જરે છે, એ પ્રમાણે ગુણ-શ્રેણિ ચાલુ રહે ત્યાં સુધી બને છે.

હવે ઉદય ઉદીરણોદય અને શુદ્ધઉદય એમ બે પ્રકારના છે, તેમાં ઉદીરણા જે આગળ કહેવાશે તે ઉદીરણા રૂપ પ્રયો-

૧૦૭

ગવડે કાળપરિપક્વતાને નહિ પહોચેલા કર્મપરમાણુઓને અકાળે ઉદયમાં આણુવા તે ઉદીરણોદય અથવા પ્રયોગઉદય કહેવાય, અને જે કર્મની જેટલી સ્થિતિ બંધાય છે તેટલી સ્થિતિ પ્રમાણે જે અબાધા એટલે અનુદયકાળ નિર્મિત થયો છે તે અબાધાકાળ પૂર્ણ થયા બાદ જે કર્મપરમાણુઓ ઉદય આવે તે શુદ્ધ ઉદય કહેવાય. એ બન્ને જાતનો ઉદય દરેક જીવને દરેક સમયે ચાલુ હોય છે.

વળી ઉદય પ્રદેશોદય અને વિપાકોદય એમ બે પ્રકારનો છે, તેમાં જે કર્મ પોતાના સ્વભાવે ઉદયમાં ન આવે પણ અન્ય કર્મરૂપે ઉદયમાં આવે તે પ્રદેશોદય. જેમ મનુષ્યને ચારે ગતિનામકર્મના પરમાણુઓ સત્તામાં છે, તેમાંથી મનુષ્યને મનુષ્યગતિનામકર્મના પરમાણુઓ સ્વરૂપે ઉદયમાં આવે છે, અને શેષ નરકાદિ ત્રણ ગતિકર્મના પરમાણુઓ કે જેઓની અબાધા સ્થિતિ સમાપ્ત થયેલી હોય છે તેજ પરમાણુઓનો સમુદાય ઉદય આવવાને યોગ્ય થઈ ચૂક્યો છે તેમ છતાં પોતાના સ્વરૂપે તો ઉદય આવી શકે નહિ, ત્યારે અન્તે તે પરમાણુઓ ઉદય આવતા મનુષ્યગતિકર્મના પરમાણુઓના સંગે પોતાનો નરક ગત્યાદિ ફળ આપવારૂપ સ્વભાવ પલટાવી મનુષ્યગતિરૂપ ફળ આપવાના સ્વભાવવાળા થઈ મનુષ્યગતિરૂપે ઉદયમાં આવી નિર્જરી જાય છે. એ પ્રમાણે જે કર્મ સ્વવિપાકે ઉદયમાં ન આવતાં પરવિપાકે ઉદયમાં આવે તે કર્મ પ્રદેશોદયવર્તિ ગણાય. અથવા એ બીજા રૂપમાં કહીએ તો “ અનુદયવતી પ્રકૃતિ ઉદયવતી પ્રકૃતિમાં સંક્રમ પામી ઉદયવતી સાથે ભોગવાય તે પ્રદેશોદય. અથવા શાસ્ત્રમાં એને સ્તિબુક સંક્રમ નામ પણ આપ્યું છે. કોઈ પણ કર્મ ઉદય આવ્યા સિવાય નિર્જરે નહિ એ ચોક્કસ નિયમ છે, તેમજ સાથે “ કાળ પરિપક્વતાને પામેલું એટલું અબાધાકાળ સમાપ્ત થયેલું કર્મ અવશ્ય ઉદયમાં આવી નિર્જરે ” એ પણ ચોક્કસ નિયમ છે, માટે એ બન્ને નિયમ પૂર્વોક્ત બે

૧૦૮

પ્રકારના ઉદય હોવાથી સચવાય છે, અન્યથા નિયમમાં મોટો વાંધો આવે તથા જે કર્મ પોતાના સ્વરૂપે ઉદય આવે તે વિપાકોદય કહેવાય, એનું બીજું નામ રસોદય છે. વળી ચાલુ ગ્રંથમાં વિશેષતઃ દરેક દ્વાર પ્રત્યે જે ઉદય કહેવાશે તે વિપાકોદયની અપેક્ષાએ કહેવાશે. કારણકે પ્રદેશોદયમાં તો પ્રાયઃ સર્વ કર્મો વર્તતાં હોય છે, અને કર્મનો ઉદય આત્મવીર્યપૂર્વક નહિ પણ સ્વતઃ કાળપકવતાના કારણથી હોય છે.

એ વિપાકોદયમાં મૂળકર્મ આઠ અને ઉત્તરકર્મ એકસો બાવીસ બંધપ્રસંગે ગણાવેલ છે.

(૨૫) ઉદીરણા—આત્માના યોગ નામના વીર્યવટે ઉદયાવલિથી બહાર રહેલા કર્મપરમાણુઓને ઉદયાવલિમાં આણી વેદવા તે ઉદીરણા કહેવાય. અર્થાત્ આ ઉદીરણા તે યોગથી થાય છે, કારણકે જ્યાં સુધી આત્મા સયોગી છે ત્યાં સુધી કર્મની ઉદીરણા પ્રવર્તે છે, અને યોગને અભાવે ઉદીરણાનો પણ અભાવ થાય છે; માટે ઉદીરણામાં મુખ્ય હેતુ યોગ છે. વળી આ ઉદીરણાનો એવો નિયમ છે કે જે કર્મનો વિપાક ઉદયમાં વર્તે તે કર્મનીજ ઉદીરણા હોય, અને ઉદય તથા ઉદીરણા બન્ને સમકાળેજ પ્રારંભાય, તેમજ અન્તમાં તો ઉદીરણા એક આવલિઆદિક કાળ બાકી રહે ત્યારથી બંધ પડી જાય. કારણકે જ્યારે અન્ય આવલિકા માત્રજ બાકી રહે ત્યારે તે અન્ય આવલિકા તો ઉદયાવલિકા રૂપે વર્તતી હોય છે, અને ઉદયાવલિકાથી બહાર કર્મપરમાણુઓજ હોય નહિ તો ઉદીરણા કોની કરે ?

પ્રશ્ન:—ઉદયાવલિકા એટલે શું ? અને ઉદયાવલિકાથી બહાર એટલે શું ?

ઉત્તર:—કર્મનો અબાધાકાળ વીત્યા બાદ બાકી રહેલા કાળના સમયોની બુદ્ધિવટે એક દીર્ઘ પંક્તિ કદપીએ તો અનુક્રમે પ્રથમ સમયમાં ઘણા કર્મપરમાણુઓ, બીજા સમયમાં તેથી કમી, ત્રીજા સમયમાં તેથી પણ કમી; એ પ્રમાણે છેલ્લા સમય સુધીના સર્વ

૧૦૯

સમયોમાં કર્મપરમાણુઓ અનુક્રમે કમી કમી સ્થાપવા. તેમાં પહેલા સમયથી પ્રારંભીને એક આવલિકાના જેટલા સમય તેટલા સમયો સુધીમાં પ્રાપ્ત થયેલા કર્મપરમાણુઓમાં કુદરતી નિયમથી એવો સંસ્કાર ઉત્પન્ન થાય છે કે તે પરમાણુઓ સંક્રમ, ઉપશમ, ઉદીરણ, નિષ્ક્રમ અને નિકાચનાદિ કોઈપણ કરણસાધ્યસ્વરૂપમાં ફેરવાઈ શકાતા નથી, પરંતુ અવશ્ય ઉદય આવવાના સ્વભાવવાળા હોય છે, માટે તે આવલિકાગત આણુઓને અથવા આવલિકા જેટલા કાળને ઉદયાવલિકા કહેવામાં આવે છે. અને પૂર્વોક્તિ ઉદયાવલિકાથી આગળના કર્મપરમાણુઓ તે ઉદયાવલિકાથી બહારના કર્મપરમાણુઓ કહેવાય. અથવા બીજી રીતે કહેતાં “ઉદયસમયથી એક આવલિકા સુધી ઉદય આવવાવાળા કર્મપરમાણુઓનો સમુદાય તે ઉદયાવલિકા, અને તેથી આગળના કાળે ઉદય આવવાવાળા કર્મપરમાણુઓ તે ઉદયાવલિકા બહારના કહેવાય.” એ પ્રમાણે અવશ્ય ઉદય આવવા યોગ્ય પરમાણુઓને અંગીકરીને આખી પંક્તિમાંથી માત્ર આવલિકા જેટલો વિભાગ ઉદયાવલિકાના નામથી લિખ્ત પડી શકે છે. તે ઉદયાવલિકાથી બહારના પરમાણુઓ ઉદયાવલિકામાં ન આવે અને જ્યાં છે ત્યાંના ત્યાંજ રહે તો ઉદયસમયના અનુક્રમ પ્રમાણે ઘણે કાળે ઉદયમાં આવી શકે, વળી જે સમયમાં પરમાણુઓ રહ્યા છે તે પરમાણુઓનો તેજ કાળ છે, પણ ઉદીરણપ્રયોગ-વડે ઉદયાવલિકામાં આકર્ષાઈ આવવાથી તે પરમાણુઓ જે દીર્ઘકાળે ઉદયમાં આવવાના હતા તે હવે એક આવલિકા જેટલા કાળમાં ઉદયમાં આવી જશે, માટે ઉદીરણથી આકર્ષાયેલા પરમાણુઓ અકાળે ઉદયમાં આવ્યા એમ કહેવાય. એ પ્રમાણે ઉદયપ્રાપ્ત થયેલા એક કર્મમાંના કેટલાક પરમાણુઓ કાળક્રમે વેદાય છે, અને કેટલાક પરમાણુઓ અકાળે વેદાય છે, તેમાં જે પરમાણુઓ કાળક્રમે વેદાય છે તે પરમાણુઓનો શુદ્ધઉદય કહેવાય, અને અકાળે વેદાત્મ પરમાણુઓનો ઉદીરણોદય અથવા પ્રયોગોદય કહેવાય. વળી ઉદીરણપ્રયોગવડેજ પરમાણુઓ અકાળે ઉદયમાં આવે એમ નહિ, કિન્તુ બીજા અપવર્તનાદિ પ્રયોગોવડે પણ કર્મપરમાણુઓ

૧૧૦

અકાળે ઉદયમાં આવે છે. એ ઉદીરણામાં પણ મૂળકર્મ આદ અને ઉત્તરકર્મ એકસો બાવીસ ગણાય છે.

તેમજ ઉદય અને ઉદીરણામાં તક્ષવત માત્ર એ છે કે, ઉદયમાં વર્તતા કર્મની એક અન્તિમ આવલિકા બાકી રહે ત્યારે ઉદીરણા બંધ પડે, અને ક્ષત ઉદયજ ચાલુ રહે, વળી અયોગિ મહાત્માઓને યૌદ્ધમે ગુણસ્થાને કર્મનો ઉદય હોય પણ ઉદીરણા ન હોય. તેમજ બે વેદનીયકર્મ અને આયુષ્કર્મ, એમ ત્રણે કર્મોની ઉદીરણા પ્રથમનાં છ ગુણસ્થાન સુધી હોય ત્યારબાદ નહિ.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—આત્મપ્રદેશો સાથે કર્મનું જે અવસ્થાન તે સત્તા કહેવાય, અર્થાત્ અમુકકર્મ જે સમયે આત્મ-પ્રદેશો સાથે સંબંધવાળું થયું તે સમયથી મંડીને તે કર્મ નિર્જરે નહિ અથવા અન્ય કર્મરૂપે બદલાય નહિ, ત્યાંસુધી તે કર્મની સત્તા ગણાય. દ્રષ્ટાન્ત તરીકે પ્રથમ સમયે બંધાયેલું અશાતા-વેદનીયકર્મ ત્રીસ કોડાકોડિ સાગરોપમની સ્થિતિના નિયમથી આત્મ-પ્રદેશો સાથે બંધાયું, તે કર્મ ત્રણ હજાર વર્ષના અબાધાકાળ બાદ ત્રણ હજાર વર્ષ ન્યૂન ત્રીસ કોડાકોડિ સાગરોપમ સુધી ઉદય પ્રવાહે ચાલુ રહ્યું, ત્યારબાદ તે સમયે બંધાયેલા અશાતાવેદનીય કર્મના સર્વ પરમાણુઓ નિર્જરાઈ ગયા, ત્યારે તે કર્મની અસત્તા થઈ કહેવાય. અથવા એજ કર્મ એક આવલિકા વીત્યા બાદ એક આવલિકાકાળે અશાતાનાસ્વરૂપથી પલટાઈને શાતાવેદનીયરૂપ થઈ ગયું હોય તો તે વિવક્ષિત સમયે બંધાયેલા અશાતાવેદનીય કર્મની સત્તા બે આવલિકા સુધીનીજ ગણાય. એ દ્રષ્ટાન્ત કોઈપણ એક સમયબદ્ધ કર્મપરમાણુઓની અપેક્ષાએ કહ્યું. અન્યથા અશાતા વેદનીયની પ્રવાહસત્તા તો અનાદિ અનંત, અથવા અનાદિસાન્ત, અથવા સાદિસાન્ત છે. કહેવાનું તાત્પર્ય એજ છે કે બંધાયેલું કર્મ ત્યાંસુધી આત્મપ્રદેશથી અલગ ન થાય અથવા તો સ્વરૂપથી બદલાય નહિ ત્યાંસુધી તે કર્મ સત્તારૂપ ગણાય.

શંકા:—બંધાયેલું કર્મ જીવને કૃળ આપ્યાવિના આત્મપ્રદેશો

૧૧૧

સાથે પડી રહે તે સત્તા, અને ફળ આપે એટલે ઉદયમાં આવ્યું ગણાય છે, તે વખતે સત્તા કહેવાય નહિ એમ માનવું યોગ્ય છે કે અયોગ્ય ?

ઉત્તર:—હે જ્ઞાસુ ! એ મન્તવ્ય અયોગ્ય છે કારણકે જે સમયે કર્મ બંધાયું તે બધ્યમાન સમય, તથા બંધાયા બાદ ઉદયરહિત અવસ્થામાં પડી રહ્યું તે અબાધાકાળ, અને અબાધાકાળ વીત્યા બાદ જેટલો કાળ ઉદયમાં વર્ત્યું તે ઉદયકાળ, એ ત્રણે કાળમાં કર્મની સત્તા ગણાય છે.

સત્તામાં મૂળકર્મ આઠ અને ઉત્તરકર્મ ઘણું સ્થાને એકસો-અડતાળીસ ગણેલ હોવાથી ચાલુ ગ્રંથમાં પણ એકસોઅડતાળીસ ગણાશે.

(૨૭) શરીર ૫—શૃ એટલે વિખરવું એ ધાતુ ઉપરથી શીર્ષતે. એટલે જે વિશીર્ણ થાય-વિખરાઈ જાય તે શરીર કહેવાય. તે ઔદારિક, વૈક્રિય, આહારક, તૈજસ અને કાર્મણ એમ પાંચ પ્રકારનું છે.

ઔદારિકશરીર—શ્રી તીર્થંકર, ગણધર, ચક્રવર્તી, વાસુદેવ, પ્રતિવાસુદેવ અને મુનિ વિગેરેની અપેક્ષાએ ઉદાર એટલે શ્રેષ્ઠ જે શરીર તે ઔદારિકશરીર, અથવા આ શરીરવડે મોક્ષ, તપ, જપ, વ્રત, નિયમ અને સર્વ લબ્ધિઓ પ્રાપ્ત થાય છે માટે ઉદાર એટલે પ્રધાન શરીર ગણાય છે, અથવા ઔદારિકવર્ગણાઓનું બનેલું છે માટે ઔદારિક નામ છે.

વૈક્રિયશરીર—વિવિધ પ્રકારની ક્રિયાઓ કરવાની શક્તિવાળું શરીર તે વૈક્રિયશરીર. આ શરીર એક મટી અનેક થાય છે, અને અનેક મટી એક થાય છે, નાનાનું મોટું થાય ને મોટાનું નાનું થાય, હલકાનું ભારી થાય અને ભારીથી હલકું થાય, એમ અનેક પ્રકારનું પરાવર્તન વૈક્રિય શરીરથી થઈ શકે છે, અને એ શરીર વૈક્રિય વર્ગણાઓનું બને છે.

આહારકશરીર—કોઈક લબ્ધિવાળા ચૌદપૂર્વધરમુનિ, ધી-

૧૧૨

જીનેશ્વરની ઋદ્ધિ દેખવાને અથવા સૂક્ષ્મ અર્થનો સંદેહ પૂછવાને આહારક વર્ગણાઓનું એક હાથ જેટલું શરીર બનાવીને વિચરતા શ્રીતીર્થકર ભગવાનની પાસે મોકલે તે આહારકશરીર.

તૈજસશરીર—આહારને પાચન કરનાર તૈજસ પુદ્ગલોનું બનેલું સૂક્ષ્મ શરીર તે તૈજસશરીર. પુનઃ આ શરીર સંબંધિ લઘિવાળો એટલે તેજોલઘિવાળો આત્મા આ શરીરની સહાયથી તેજોલેશ્યા અથવા શીતલેશ્યા પણ મૂકી શકે છે, અને અનુગ્રહ ઉપગ્રહ કરી શકે છે.

કાર્મણશરીર—કર્મપરમાણુઓના પિંડરૂપ કાર્મણુ શરીર છે. કાર્મણુશરીરનામકર્મ તે આ કાર્મણુ શરીરનો એક અવયવ છે. કારણકે આ શરીર એકસોઅઠાવન કર્મપ્રકૃતિઓના પિંડરૂપ છે.

એ પાંચ શરીરોમાં પરસ્પર કારણાદિથી ઉત્પન્ન થયેલા અનેક તફાવત છે તે અનુક્રમે નીચે પ્રમાણે છે.

કારણમેદ—ઔદારિકશરીર અતિ સ્થૂલ સ્કંધોનું (પુદ્ગલ પિંડોનું) બનેલું છે અને વૈક્રિયાદિ ચારે શરીર અનુક્રમે સૂક્ષ્મ સૂક્ષ્મતર સ્કંધોનાં બનેલાં છે.

પ્રદેશસંખ્યામેદ—ઔદારિક શરીર ઓછા પ્રદેશોનું બનેલું હોય છે, તેથી અસંખ્યગુણ પ્રદેશોનું વૈક્રિય, તેથી અસંખ્યગુણ પ્રદેશોનું આહારક, તેથી અનંતગુણ પ્રદેશોનું તૈજસ, અને તેથી અનંતગુણ પ્રદેશોનું કાર્મણુ શરીર બનેલું છે.

સ્વામિમેદ—ઔદારિક શરીર સર્વ મનુષ્ય અને તિર્થંચોને હોય, વૈક્રિયશરીર વાયુ, સંજિમનુષ્ય, તિર્થંચપંચેન્દ્રિયમાંના કેટલાકને, સર્વ દેવને અને સર્વ નારકને હોય છે. આહારકશરીર કોઈક ઔદપૂર્વધર મુનિને હોય, અને તૈજસ તથા કાર્મણુ શરીર સર્વ સંસારી જીવોને હોય.

ક્ષેત્રવિષય—ઔદારિકશરીરધારકની ગતિ તીવ્રછીંદિશામાં રૂચક પર્વત સુધી છે, તે જંઘાચારણુમુનિની અપેક્ષાએ, અને

૧૧૩

વિદ્યાચારણુ મુનિ તથા વિદ્યાધરોની અપેક્ષાએ નંદીશ્વરદ્વીપ સુધી છે, તેમજ એ ત્રણેની અપેક્ષાએ ઉર્ધ્વલોકમાં પંડુકવનપર્યંત, તથા અધોલોકમાં અધોગ્રામ સુધી ઔદારિક દેહવાળાઓની અનુક્રમે ગતિ અને નિવાસ છે. વૈકિય શરીરનો ગતિવિષય તિર્યગ્દિશામાં અસંખ્ય દ્વીપસમુદ્ર સુધીનો છે, તેમજ ઉર્ધ્વ અને અધોલોકમાં વૈકિય શરીરધારી જીવોનો નિવાસ છે, તેમ તિર્યગ્દિશામાં પણ સ્વયંભૂરમણ સમુદ્ર સુધી નિવાસ છે. તથા આહારકનો ગતિવિષય ભરતથી મહાવિદેહ સુધી અને ઐરવતક્ષેત્રથી મહાવિદેહ સુધી છે, તથા તૈજસ અને કાર્મણુ શરીરનો ગતિવિષય અને નિવાસ સર્વ લોકાકાશ પ્રમાણુ છે.

પ્રયોજનમેદ—ધર્મઅધર્મનું ઉપાર્જન, સુખદુઃખનો અનુભવ, કેવળજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ અને મોક્ષપ્રાપ્તિ વિગેરેમાં ઔદારિક શરીરનું પ્રયોજન છે. એકનું અનેક થવું, આકાશમાં ગતિ કરવી અને સંઘાદિકને સહાય કરવી એ વૈકિય શરીરનું પ્રયોજન છે. સૂક્ષ્માર્થનો સંદેહ દૂર કરવો, જીનેશ્વરની ઋદ્ધિ દેખવી વિગેરે આહારકશરીરનું પ્રયોજન છે. કોઈ જીવને શ્રાપ આપવો, કોઈને વરદાન આપવું, લોજન પચાવવું અને તેજોલેશ્યા મૂકવી વિગેરે તૈજસશરીરનું પ્રયોજન છે, તેમજ પરભવમાં જવું એ કાર્મણુ શરીરનું પ્રયોજન છે.

અવગાહનામેદ—ઔદારિક શરીરની ઉંચાઈ પ્રત્યેક વનસ્પતિની અપેક્ષાએ સાધિક એક હજાર યોજનની છે, વૈકિય શરીરની ઉંચાઈ મૂળવૈકિયની અપેક્ષાએ પાંચસે ધનુષ્ની અને મનુષ્યના ઉત્તરવૈકિયની અપેક્ષાએ સાધિક એક લાખ જોજનની છે. આહારક શરીરની ઉંચાઈ એક હાથ અને તૈજસ અને કાર્મણુની ઉંચાઈ સમુદ્ધાત વખતે સર્વ લોકાકાશ પ્રમાણુ છે. અથવા બીજી રીતે વિચારીએ તો જે અનંત સ્કંધ મળીને એક આહારક શરીર બને છે, તે શરીર ઘણા થોડા આકાશપ્રદેશોમાં સમાઈ શકે છે, કારણકે એક હાથનું પ્રમાણુ છે. તેનાથી સંખ્યાતગુણુ આકાશપ્રદેશોમાં ઔદારિક શરીર રહી શકે છે, કારણકે સાધિક એક હજાર યોજન પ્રમાણુ છે, તેનાથી પણ સંખ્યાતગુણુ આકાશ-

૧૧૪

પ્રદેશોમાં વૈક્રિય શરીર રહી શકે છે, કારણકે ચાર અંગુલ અધિક એક લાખ યોગન પ્રમાણ છે, તેનાથી અસંખ્યગુણ આકાશ-પ્રદેશોમાં તૈજસ અને કાર્મણ શરીર રહે છે.

સ્થિતિભેદ—ઔદારિક શરીરની જઘન્ય સ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ ત્રણ પદ્યોપમ તે યુગલિકની અપેક્ષાએ છે, મૂળ-વૈક્રિય શરીરની જઘન્યસ્થિતિ દશ હજાર વર્ષ અને ઉત્કૃષ્ટ તેત્રીસ સાગરોપમની છે, ઉત્તરવૈક્રિયની જઘન્યસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ મનુષ્ય-તિર્યચકૃત ઉત્તરવૈક્રિયની ચાર મુદૂર્ત, તેમજ દેવકૃત ઉત્તર વૈક્રિયની અર્ધ માસ. આહારકની બન્ને સ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત, અને તૈજસ અને કાર્મણની સ્થિતિ અભવ્યની અપેક્ષાએ અનાદિઅનંત અને ભવ્યની અપેક્ષાએ અનાદિ સાન્ત છે.

સંખ્યાભેદ—સમકાળે આહારક શરીરની સંખ્યા અદ્ય હોય, કારણકે જઘન્યથી એક બે અને ઉત્કૃષ્ટથી નવ હજાર હોય છે. વૈક્રિય શરીર તેનાથી અસંખ્યગુણ હોય, કારણકે વૈક્રિય શરીર-ત્રાણા દેવ અને નારક જીવો અસંખ્ય છે. તેનાથી ઔદારિકશરીર અસંખ્યગુણ છે, જોકે જીવો અનંત છે તોપણ સાધારણ વનસ્પતિમાં અનંત અનંત જીવો વચ્ચે એકેક શરીર હોવાથી ઔદારિકશરીર અસંખ્યાતજ છે. તેનાથી તૈજસ-કાર્મણ શરીર અનંતગુણ છે, કારણકે સાધારણવનસ્પતિમાં અનંતજીવોને દરેકનું તૈજસ-કાર્મણ શરીર ભિન્ન ભિન્ન છે, માટે તૈજસ-કાર્મણ અનંત-ગુણ છે.

અન્તરભેદ—એક જીવની અપેક્ષાએ ઔદારિકશરીરનું અન્તર એટલે પુનઃ પ્રાપ્ત થવામાં વિલંબકાળ ઉત્કૃષ્ટથી અન્તર્મુદૂર્ત અધિક તેત્રીસ સાગરોપમ છે, કારણકે કેષિક મુનિ આયુષને અન્તે વૈક્રિયશરીર રચી અન્તર્મુદૂર્ત બાદ મરણ પામી ઋતુગતિએ તેત્રીસ સાગરોપમના આયુષ્ પૂર્વક અનુત્તરવિમાનમાં ઉત્પન્ન થાય, ત્યાંથી ચવીને મનુષ્ય થાય, તે અપેક્ષાએ અન્તર્મુદૂર્તાધિક તેત્રીસ સાગરોપમનો અન્તરકાળ છે. તેમજ વૈક્રિય શરીરનું ઉત્કૃષ્ટ

૧૧૫

અંતર, વનસ્પતિના કાયસ્થિતિકાળ જેટલું એટલે આવલિકાના અસંખ્યાતમા ભાગ જેટલા પુદ્ગલપરાવર્ત પ્રમાણુ છે. કારણકે એટલો કાળ વનસ્પતિમાં ભમીને પુનઃ વૈક્રિય શરીર પામી શકે. તેમજ આહારક શરીરનું અન્તર અરધા પુદ્ગલપરાવર્ત જેટલા અનંત કાળ પ્રમાણુ છે, કારણકે ચારિત્રની પુનઃ પ્રાપ્તિ એટલે કાળે અવશ્ય થાય છે. તેમજ તૈજસ અને કાર્મણુ શરીરનું અન્તરજ નથી, કારણકે તેઓ અનાદિકાળનાં છે. હવે ઔદારિકશરીરનું જઘન્યઅન્તર એક સમયનું, વૈક્રિય અને આહારકનું જઘન્ય અન્તર અન્તર્બુદ્ધર્તનું છે, અને તૈજસકાર્મણુનું જઘન્ય વા ઉત્કૃષ્ટ અન્તરજ નથી.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૭—દરેક જીવ જે કર્મબંધન કરે છે તેનું મૂળ કારણ મિથ્યાત્વ, અવ્રત, કષાય અને યોગ એ ચાર છે. અને એ ચારના ઉત્તરભેદ સત્તાવન છે, તેમાં પાંચ મિથ્યાત્વ, બાર અવ્રત, પચ્ચીસ કષાય અને પંદર યોગ, એ સત્તાવન ઉત્તરબંધહેતુ કહેવાય છે, તે નીચે પ્રમાણુ—

૫ મિથ્યાત્વ—જે ધર્મ સર્વજ્ઞપ્રણીત નથી તે ધર્મમાં એકાન્ત આગ્રહ કરવો કે આ જ ધર્મ શ્રેષ્ઠ છે, બીજો નહિ, એ કામિગ્રહિક મિથ્યાત્વ, સર્વે ધર્મ શ્રેષ્ઠ છે એમ માનવું તે અનમિગ્રહિક મિથ્યાત્વ. હું જે કહું છું તેજ સત્ય છે એવો દુરાગ્રહ અસત્ય વાતમાં કરવો તે અમિનિવેષિક મિથ્યાત્વ. સત્ય ધર્મમાં પણ સંશય ઉપજવો કે કોણુ બાણુ ધર્મોસ્તિકાયાદિ પદાર્થો હશે કે નહિ ! તે સાંશયિક મિથ્યાત્વ, અને ધર્મ કે અધર્મને સ્પષ્ટ-પણે નહિ ઓળખનાર એકેન્દ્રિયાદિ જીવોને અનામોગિક મિથ્યાત્વ હોય છે.

૧૨ અવ્રત—પર પદાર્થો ઉપર ફેલાતી ચિત્તવૃત્તિને નિયમમાં ન રાખવી તે મનની અવિરતિ, ઈન્દ્રિયોને નિયમમાં ન રાખવી તે ૫ ઈન્દ્રિયની અવિરતિ અને છકાયની હિંસા ટાળવાનો નિયમ ન કરવો તે ૬ કાયવચની અવિરતિ. એ પ્રમાણુ બાર અવ્રત છે.

૧૧૬

૨૨ કષાય—ક્રોધ, માન, મયા, અને લોભ એ દરેકના અનંતાનુબંધી, અપ્રત્યાખ્યાની, પ્રત્યાખ્યાની અને સંજવલન એ ચાર ચાર ભેદે ગુણતાં સોળ કષાય; અને હાસ્ય, રતિ, અરતિ, શોક, ભય, બુદ્ધિ, સ્ત્રીવેદ, પુરુષવેદ અને નપુંસકવેદ એ નવ નોકષાય સહિત કષાયના સર્વ મળી પચ્ચીસ ભેદ છે. એનું સ્વરૂપ કષાયદ્વારમાં કહ્યું છે.

૧૨ યોગ—ઔદારિક, ઔદારિકમિશ્ર, વૈક્રિય, વૈક્રિયમિશ્ર, આહારક, આહારકમિશ્ર, અને તૈજસકાર્મણ્ય એ સાત કાયયોગ, તથા સત્ય, અસત્ય, મિશ્ર અને વ્યવહાર એ ચાર વચનયોગ, તેમજ એજ નામના ચાર મનયોગ; એ પ્રમાણે સર્વ મળી પંદર યોગ છે, તેનું સ્વરૂપ યોગદ્વારના અર્થપ્રસંગે કહેવાયું છે.

પ્રશ્ન:—એ સત્તાવન બંધહેતુમાં કયા કયા બંધહેતુ કયા કયા કર્મબંધનના કારણભૂત છે ?

ઉત્તર:—નરકત્રિક, અશુભજાતિ ચાર, સ્થાવર, સૂક્ષ્મ, અપર્યાપ્ત, સાધારણ, હુંડક, આતપ, સેવાર્ત, નપુંસકવેદ અને મિથ્યાત્વ; એ સોળ પ્રકૃતિઓ બંધાતી વખતે બેકે મૂળ ચારે હેતુ વર્તે છે, તોપણ એ સોળના બંધનું મુખ્ય કારણ મિથ્યાત્વ છે. તેમજ તિર્થંચત્રિક, સ્ત્યાનર્હિત્રિક, દૌર્ભાગ્યત્રિક, અનંતાનુબંધિ ચાર, મધ્યસંઘયણ ચાર, મધ્ય સંસ્થાન ચાર, નીચગોત્ર, ઉચોતનામકર્મ, અશુભવિહાયોગતિ, સ્ત્રીવેદ, વજ્રર્ષભનારાય, મનુષ્યત્રિક, અપ્રત્યાખ્યાની કષાય ચાર, ઔદારિક શરીર અને ઔદારિક ઉપાંગ; એ પાંત્રીસ પ્રકૃતિઓના બંધનું મુખ્ય કારણ અનૃત છે, અહિં દેશવિરતિમાં પણ ઔદયિક અનૃત ગણેલ છે. આ પાંત્રીસ અને પ્રથમ કહેલી સોળ મળીને એકાવન, તથા જનનામકર્મ, શાતાવેદનીય અને આહારકદ્વિક એ ચાર સહિત પંચાવન વિના શેષ એકસોએક પ્રકૃતિઓ અથવા એકસો વીસને હિસાબે પાંસઠ પ્રકૃતિઓ કષાયના કારણથી બંધાય છે. શાતાવેદનીય યોગ હેતુથી બંધાય છે. જનનામકર્મ તથાવિધ કષાયયુક્ત અમ્યકૃત્વ હેતુથી બંધાય છે, અને આહારકદ્વિક તથાવિધ મંદકષાયયુક્ત ચારિત્ર હેતુથી બંધાય છે.

૧૧૭

(૨૬) ધ્યાન ૪-૧૬—ધ્યાન એટલે જીવનો સ્થિર^૧ પરિણામ. તે ધ્યાન શુભધ્યાન અને અશુભધ્યાન એમ બે પ્રકારનું છે. વળી અશુભધ્યાન આર્તધ્યાન અને રૌદ્રધ્યાન એમ બે પ્રકારે છે, તેમજ શુભધ્યાન પણ ધર્મધ્યાન અને શુક્લધ્યાન એમ બે પ્રકારે છે. એ પ્રમાણે આર્તધ્યાન, રૌદ્રધ્યાન, ધર્મધ્યાન અને શુક્લધ્યાન એ ચારે પ્રકારના ધ્યાનમાં પહેલાં બે અશુભ અને બીજાં બે શુભ છે. હવે એ ચારે ધ્યાનના દરેકના ચાર ચાર પ્રકાર છે તે નીચે પ્રમાણે—

અનિષ્ટસંયોગ, છષ્ટવિયોગ, રોગચિકિત્સા અને અગ્રશોક (અથવા નિદાન) એ ચાર ભેદ આર્તધ્યાનના છે. આર્ત એટલે ચિંતારૂપ જે ધ્યાન તે આર્તધ્યાન. તેમજ હિંસાનુબંધિ, મૃધાનુબંધિ,

૧. અંતોમુહુત્તમેવં, ચિંતા વત્તા ણમેગવત્થુમ્મિ, છડમત્થાણં જ્ઞાણં, જોગનિરોહોં જિણાણં તુ ॥ ૧ ॥ એક વસ્તુ ઉપર અંતર્મુહૂર્ત સુધી ચિત્તનું અવસ્થાન તે છદ્મસ્થનું ધ્યાન છે, અને યોગનિરોધ એ શ્રી સર્વજ્ઞોનું ધ્યાન છે, એથી અધિકકાળ સુધી એક વસ્તુપર ચિત્તની સ્થિરતા ટકે તો તે ચિંતા કહેવાય. અને ચિંતા ન થાય તો અંતર્મુહૂર્ત બાદ ધ્યાનાન્તર થાય કહ્યું છે કે—

અંતોમુહુત્તપરઓ, ચિંતા જ્ઞાણંતરં ચ હોજ્જાહિ

સુચિરંપિ હોજ્જ બહુવત્થુ-સંકમે જ્ઞાણસંતાણો ॥ ૨ ॥

અર્થ:—અંતર્મુહૂર્ત બાદ ચિંતા અથવા ધ્યાનાન્તર એટલે બીજું ધ્યાન થાય, અને ઘણા દીર્ઘકાળ સુધી ઘણી વસ્તુઓમાં સંક્રમ કર્યે જને ધ્યાનસંતતિ એટલે ધ્યાનપરંપરા હોય છે. તેમજ

ગાઢમાલંબને લગ્ગં, ચિત્તં ધ્યાનં મિરેજનં

ચત્તુ ચિત્તં ચલં મૂઢ-મઘ્યક્તં તન્મનો મતં ॥ ૩ ॥

અર્થ:—આશ્વજનમાં એટલે વસ્તુમાં ગાઢપણે ચોટવું નિષ્પ્રકંપ એટલે સ્થિર ચિત્ત તે ધ્યાન, અને અસ્થિર, મૂઢ, અને અવ્યક્ત એ ત્રણ પ્રકારનું ચિત્ત તે મન કહેવાય. તેમાં મૂર્છા પામેલા એટલે મદોન્મત થયેલા, અને નિદ્રાળુ જીવોનું જે ચિત્ત તે અવ્યક્તચિત્ત, અને શીઘ્ર જન્મેલ આળસનું મૂઢમન કહેવાય. એ કારણથી ચિત્ત તે ધ્યાન છે એમ નક્કી નહિ પણ ધ્યાન તે ચિત્ત છે એ નિશ્ચય છે.

૧૨૮

સ્તેયાનુબંધિ અને રક્ષણાનુબંધિ એ ચાર પ્રકારનું, રૌદ્ર એટલે મહા ભયંકર ધ્યાન તે રૌદ્રધ્યાન. તેમજ આજ્ઞાવિચય, અપાયવિચય, વિપાકવિચય અને સંસ્થાનવિચય એ ચાર પ્રકારનું ધર્મધ્યન, તેમજ પૃથક્ત્વવિતર્કઅવિચાર, એકત્વવિતર્કઅવિચાર, સૂક્ષ્મક્રિયા-અનિવૃત્તિ અને સમુચ્છિન્નક્રિયાઅપ્રતિપાતિ એ ચાર પ્રકારનું શુક્લધ્યાન છે તેનું સ્વરૂપ સંક્ષેપથી નીચે પ્રમાણે—

આર્તધ્યાનના ૪ ભેદ

૧ **હૃદયિયોગાર્તધ્યાન**—સારું મકાન, સુંદર સ્ત્રી, સુંદર વસ્ત્ર વિગેરે પ્રિય વસ્તુઓનો વિયોગ થવાથી પુનઃ પ્રાપ્તિરૂપ અથવા વિયુક્તાનહિ થવારૂપ જે ચિંતા ઉત્પન્ન થાય તે હૃદયિયોગાર્તધ્યાન.

૨ **અનિષ્ટસંયોગાર્તધ્યાન**—જે પદાર્થ પોતાને ઇષ્ટ નથી તેવા પદાર્થની પ્રાપ્તિ થાય, જેમકે નિરસલોજન, કદૂપતા, અશુભ શબ્દ અને દુર્ગંધ વિગેરે અપ્રિય પદાર્થ પ્રાપ્ત થતાં મનમાં જે ચિંતા ઉત્પન્ન થાય તે અનિષ્ટસંયોગાર્તધ્યાન કહેવાય.

૩ **રોગચિકિત્સાર્તધ્યાન**—શરીરે અનેક પ્રકારની વ્યાધિઓ ઉત્પન્ન થયે છતાં એ રોગ ક્યારે મટશે તે સંબંધિ ચિંતા તેમજ

વળી ધ્યાન તે મનયોગરૂપજ છે એમ નહિ પરંતુ ત્રણે યોગરૂપ છે, અને તે ત્રણ યોગમાં ચિત્તયોગની મુખ્યતાએ ધ્યાનને ચિત્તનો વિષય કહી શકાય છે. અન્યથા ધ્યાન માનસિક, વાચિક અને કાયિક એમ ત્રણ પ્રકારે છે, તેમાં ચિત્તની નિશ્ચલતા તે **માનસિકધ્યાન**, ચતનાપૂર્વક નિરવશ ભાષા બોલતી તે **વાચિકધ્યાન**, અને કાયાની સ્થિરતા તે **કાયિકધ્યાન**. ભગિક એટલે ભાંગાવાળું શ્રુત ગણતાં મુનિ ત્રણે ધ્યાનમાં વર્તે છે. જેમકે રાત, પિત્ત અને કફ એ ત્રણે દોષમાંથી મુખ્યતાએ એક દોષ ગણાય છે તેમ ત્રણ ધ્યાનમાં ચિત્તની મુખ્યતા હોવાથી ધ્યાન ચિત્તરૂપ ગણાય છે. અથવા જેમ રાજમાર્ગમાં પરિવાર સહિત ચાલતા રાજાને માત્ર આ રાજા જાય છે એમ કહેવાય છે, તેમ ત્રણે યોગે ધ્યાન વર્તતાં છતાં પણ ધ્યાન મુખ્યતાએ મનોયોગે ગણાય છે. એ પ્રમાણે વિશેષ વર્ણન શ્રીલોકપ્રકાશ વિગેરે ગ્રંથોમાં છે.

૧૧૯

રોગ મટાડવા માટે ઉપાયો રચવાની ચિંતા તે રોગચિકિત્સાર્ત્ત-ધ્યાન. પ્રથમનાં એ ધ્યાન પોતાના શરીરથી વ્યતિરિક્ત પદાર્થના વિષયવાળાં છે, અને આ સ્વદેહવિષયિક છે માટે ભિન્ન પાડેલ છે, અન્યથા આ ધ્યાનનો અન્તર્ભાવ અનિષ્ટસંયોગાર્ત્તમાં થઈ શકે.

૪ અગ્રશોચ (નિદાન) આર્ત્તધ્યાન—મવિધના સુખની ચિંતા કરવી, જેમકે મને દેવલોકનું સુખ પ્રાપ્ત થાય તો ઠીક, અમુક સ્ત્રી પ્રાપ્ત થાય તો ઠીક, એ પ્રમાણે ભવિષ્યના સુખની ચિંતામાં રહેવું તે અગ્રશોચ આર્ત્તધ્યાન કહેવાય. તથા નવ નિયાણા (નિદાન) નો પણ આ ધ્યાનમાં સમાવેશ થવાથી એનું બીજું નામ નિદાન આર્ત્તધ્યાન પણ કહેવાય છે, પૂર્વે ભોગવેલા સુખનું સ્મરણ પણ આ ચોથા ભેદમાં ગણેલું છે.

સ્વામિ—આર્ત્તધ્યાનના પ્રથમ ત્રણ ભેદ મિથ્યાદષ્ટિથી પ્રમત્ત સુધીના છ ગુણસ્થાનવાળા જીવોને હોય છે. વળી ચિત્તની સ્થિરતારૂપ ધ્યાન એકેન્દ્રિયાદિ અસંજિને અહિં અંગીકાર કર્યું નથી, કારણકે અસંજિને મનનોજ અભાવ છે, તો મનની સ્થિરતારૂપ ધ્યાન તે કેમ હોય ? શ્રીમદ્ દેવચંદ્ર સૂરિએ પણ અસંજિમાં ધ્યાન ગણ્યું નથી. પરન્તુ આર્ત્તરૌદ્રરૂપ ચિંતા કે જે મનોવિચારરૂપ નહિ પણ અશાતાવેદનીયાદિ કર્મના ઉદયથી માત્ર સંજારૂપજ છે તે સંજારૂપ ચિંતાની મુખ્યતાએ કેટલાએક ચંત્રકારોએ અસંજિઓને પણ આર્ત્તધ્યાન અને રૌદ્રધ્યાન ગણાવ્યું છે, તે અપેક્ષાપૂર્વક સત્ય છે. તથા આર્ત્તધ્યાનનો ચોથો ભેદ પ્રથમના પાંચ ગુણસ્થાનવાળા જીવોને હોય છે, માટે પાંચ ગુણસ્થાન સુધી આર્ત્તધ્યાનના ચારે ભેદ હોય, અને પ્રમત્ત ગુણસ્થાને આર્ત્તધ્યાનના પ્રથમ ત્રણ ભેદ હોય છે.

લક્ષણ—આકંઠ કરવો તે ક્રંદન, શોક કરવો, દીલગીર થવું વિગેરે ઉદાસીનપણાનાં ચિન્હ તે શોચન, એથી વધુ દીલગીર કે હર્ષિત થતાં આંખમાં આંસુ આવી જવાં તે અદુઃમોચન, અને રૂદન કરવું હાયપીટ કરવી વિગેરે પરિદેવન કહેવાય છે. એ ચાર

૧૨૦

પ્રકારના બાહ્યચિન્હોથી આ જીવ આત્મધ્યાનમાં (દુઃખમાં) વર્તે છે એમ જણાય છે.

રૌદ્રધ્યાનના ૪ ભેદ.

૧ હિંસાનુબંધિ રૌદ્રધ્યાન—કૂરતાથી નિરપરાધી અથવા અપરાધી પ્રાણીઓનો સંહાર કરવાની, શત્રુને હણવાની, અને તેઓને હણવા માટે શસ્ત્ર વિગેરે તૈયાર કરવાની જે કૂર ચિંતા તે હિંસાનુબંધિ રૌદ્રધ્યાન કહેવાય.

૨ મૃધાનુબંધિ રૌદ્રધ્યાન—પોતાના સ્વાર્થ માટે બીજાને દ્વંદ્વમાં નાખવા જૂઠ ઓલવું, જૂઠી સાક્ષી ભરવી, વિગેરે અસત્ય કાર્યોમાં જે રીતે બીજા સત્ય માને તેવી રીતે જૂઠપણાની સંકલનાઓ ઘડવા સંબંધિ જે કૂર ચિંતા તે મૃધાનુબંધિ રૌદ્રધ્યાન કહેવાય. અથવા પોતે જે જૂઠ ઓલેલ છે તેને સત્ય કરી બતલાવવાના અનેક પ્રયત્નો ઉભા કરવા સંબંધિ જે કૂર ચિંતા, અને ચાડી ખાવી, અસહ્ય ઉચ્ચાર કરવો વિગેરેમાં જે ચિંતવન તે સર્વ મૃધાનુબંધિ રૌદ્રધ્યાન ગણાય.

૩ સ્તેયાનુબંધિ રૌદ્રધ્યાન—બીજાનો ધનગતલ લૂંટવામાં, ચોરવામાં તથા વસ્તુ છૂપી રીતે ઉપાડી લેવામાં જે કૂર વિચારો પ્રવર્તે તે સ્તેયાનુબંધિ રૌદ્રધ્યાન.

૪ રક્ષણાનુબંધિ રૌદ્રધ્યાન—અનેક પાપારંભથી જે પરિશ્રદ્ધિ લેજો કર્યો છે, તેને રાજભય, ચોરભય, અને અગ્નિભય વિગેરેમાંથી બચાવવાનું ચિંતવન કરવું તે.

રૌદ્રધ્યાનનાં ૪ લક્ષણ—હિંસાદિ ચાર ભેદમાંથી કોઈપણ એક ભેદનું વારંવાર સેવન કરવું તે રૌદ્રધ્યાનનું પ્રથમ પંકાસેવન લક્ષણ, તેમજ અનેક ભેદનું વારંવાર સેવન કરવું તે અનેકાસેવન એ બીજું લક્ષણ, હિંસાદિ અધર્મમાં પણ ધર્મબુદ્ધિએ પ્રવૃત્તિ કરવી તે ત્રીજું લક્ષણ ધર્મબુદ્ધિ, અને મરણાન્તે પણ હિંસાદિથી નિવૃત્ત ન થવું તે રૌદ્રધ્યાનનું ચોથું લક્ષણ અનિવૃત્તિ નામે છે.

૧૨૧

સ્વામિ—રૌદ્રધ્યાનના ચારે ભેદના સ્વામિ સંજ્ઞિ છે, તે પણ મિથ્યાદ્રષ્ટિથી દેશવિરતિ ગુણુસ્થાન સુધીનાજ જીવો છે. જો કે મુનિને પણ છઠ્ઠે ગુણુસ્થાને અદ્ય રૌદ્રધ્યાન? કહ્યું છે પણ તે અવિવક્ષિત છે.

ધર્મધ્યાનના ૪ ભેદ.

૧ આજ્ઞાવિચય—સર્વજ્ઞોએ પ્રાણીઓના સુખને માટે જે જે આજ્ઞાઓ અને માર્ગો દર્શાવ્યા છે તે તે આજ્ઞાઓનું ચિંતન કરવું, એટલે આચારવિચારનાં શાસ્ત્ર લખવાં અને વિચારવાં વિગેરે કાર્યોમાં મનની જે શુભ પરિણતિ વર્તે તેને આજ્ઞાવિચય ધર્મ-ધ્યાન કહેવાય.

૨ અપાયવિચય—જગતમાં રાગદ્વેષ કરવાથી દરેક જીવોને કેવા કેવા પ્રકારનાં કષ્ટ પ્રાપ્ત થાય છે તે સંબંધિ વિચાર કરવો, અથવા સર્વજ્ઞોત્ત માર્ગે નહિ ચાલનાર જીવોને કેવાં કેવાં કષ્ટ પ્રાપ્ત થાય છે તે સંબંધિ વિચાર કરવારૂપ મનની જે શુભ પરિણતિ તે અપાયવિચય ધર્મધ્યાન કહેવાય. અહિ અપાય એટલે કષ્ટ એવો અર્થ થાય છે.

૩ વિપાકવિચય—જ્ઞાનાવરણ, દર્શનાવરણ વિગેરે મૂળ આઠ કર્મો અને ઉત્તરભેદે એકસો અક્રાવન પ્રકારનાં કર્મો જગતના જીવોને કેવા પ્રકારનાં ફળ દર્શાવે છે, અને તે કર્મોને આધીન થઈ કાર્ય અને અકાર્ય કરનારા જીવો કેવાં શુભાશુભ ફળ પ્રાપ્ત કરે છે એમ વિચાર કરવારૂપ મનની જે શુભ પરિણતિ તે વિપાક-વિચય ધર્મધ્યાન કહેવાય.

૪ સંસ્થાનવિચય—જગત્ એટલે લોકાકાશ તેમજ અલોકાકાશ કેવી રીતે કયા આકારે રહ્યાં છે, વળી લોકમાં રહેલા દ્વીપ, સમુદ્ર, પૃથ્વીઓ, ભવનો, આવાસો, અને વિમાનો કયા સ્થળે કેવી

૧. અત્ર પ્રમત્તગુણસ્થાનકે મુખ્યતા આર્ત્તસ્ય ધ્યાનસ્યૈવોપ લક્ષણત્વાદ્રૌપ્રસ્યાપિ-(ગુણુસ્થાન ક્રમાનુસારે.)

૧૨૨

રીતે રહ્યાં છે વિગેરેનો વિચાર સર્વજ્ઞવચનને અનુસારે કરવો તથા લોકમાં રહેલ છ દ્રવ્યના દ્રવ્યગુણપર્યાયોનું ચિંતવણું તે સંસ્થાનવિચર્ય ધર્મધ્યાન કહેવાય.

વળી ધર્મધ્યાનના બીજા પણ ચાર ભેદ પિંડસ્થ, પદસ્થ, રૂપસ્થ અને રૂપાતીત એ નામના છે તેનું સ્વરૂપ નીચે પ્રમાણે—
પોતાના શરીરની અંદર નાભિને સ્થાને આઠ પાંખડીનું કમળ ચિંતવી શ્રી નવપદનું ધ્યાન કરવું, અથવા પોતાના નવ અંગે નવપદ સ્થાપી ધ્યાન કરવું, વળી બીજી અનેક રીતે મોક્ષ માત્રની ઇચ્છાએ મંત્રાદિ પદોનું શરીરને વિષે ધ્યાન કરવું તે સર્વ પિંડસ્થધર્મધ્યાન કહેવાય. અહિં પિંડ એટલે શરીર સ્થ એટલે તેમાં રહેલું અર્થાત્ દેહના અવલંબનથી થતું ધ્યાન તે પિંડસ્થ કહેવાય. આ ધ્યાન સાલંબન એટલે સ્થાન અને અક્ષરાદિના અવલંબનવાળું છે.

આગમનાં પદ, મંત્રનાં પદ, શ્રી જીનેશ્વર, અને મુનિ વિગેરે ધ્યાન કરવા યોગ્ય વસ્તુઓ ઉપર ચિત્તને એકાગ્ર કરવું. જેમકે શ્રી જીનેશ્વર સુરાસુરાદિ પર્ષદાઓ સહિત સમવસરણમાં બેઠા છે, આગળ ઢુંઢુલિ વિગેરે દેવવાજાં ત્રો વાગે છે, શિર્ષપર ત્રણ છત્ર શોભે છે, અશોકવૃક્ષ ભગવાન ઉપર શોભે છે વિગેરે દેખાવે મનથી નજર આગળ રાખી તેઓઉપર ચિત્તની એકાગ્રતા કરવી તે પદસ્થધર્મધ્યાન. આ ધ્યાન પોતાના શરીરમાં નહિ પણ જીનેશ્વરાદિના પદને અશ્રિને હોવાથી પદસ્થ કહેવાય છે. આ ધ્યાન પણ જીનેશ્વરાદિરૂપના સાલંબનવાળું હોવાથી સાલંબન ધ્યાન છે. આ ધ્યાનમાં શ્રી જીનેશ્વરાદિકની પ્રતિમાનું નહિ પણ સાક્ષાત્ જીનેશ્વરાદિ જેવા સ્વરૂપે છે તેવા રૂપે ધ્યાન કરવાનું છે.

શ્રી જીનેશ્વરની અથવા મુનિની શાન્ત આકારાદિ લક્ષણવાળી પ્રતિમા ઉપર ચિત્તની એકાગ્રતા કરવી, પ્રતિમા ઉપરથી પ્રતિમા જેની છે તેઓના સદ્ગુણોનું પ્રતિમાદ્વારા ચિંતવન કરવું તે રૂપસ્થધર્મધ્યાન કહેવાય છે, અહિં રૂપ એટલે પ્રતિબિંબ—

૧૨૩

પ્રતિમા સંબંધિ ધ્યાન તે:રૂપસ્થ ધ્યાન કહેવાય. આ ધ્યાન પણ સાલંબન ધ્યાન છે.

શ્રી જીનેશ્વર અથવા મુનિમહારાજ વગેરે જેઓ દેહત્યાગ કરી મોક્ષમાં ગયા છે, તેઓના કેવળજ્ઞાનાદિ શુભયુક્ત આત્માને અર્થાત્ શ્રીસિદ્ધપરમાત્માને હૃદયમાં ચિંતવવા તે રૂપાતીત-ધર્મધ્યાન કહેવાય. અહિં રૂપ એટલે શરીર તેનાથી અતીત એટલે રહિત એવા શ્રી સિદ્ધભગવાનનું ધ્યાન તે રૂપાતીતધ્યાન.

ધર્મધ્યાનનાં ૪ લક્ષણ—સૂત્રની વ્યાખ્યા તે આજ્ઞા અને તેનાપર જે રૂચિ એટલે શ્રદ્ધા તે આજ્ઞારૂચિ એ ધર્મધ્યાનનું પ્રથમ લક્ષણ છે. તેમજ ગુરૂઆદિકના ઉપદેશ વિના નિસર્ગથી એટલે સ્વાભાવિક રીતે કર્મનો (દર્શનમોહનીયનો) ક્ષયોપશમ વા ઉપશમ થતાં જે તત્ત્વશ્રદ્ધા પ્રગટવી તે નિસર્ગરૂચિ, સૂત્ર ઉપર જે રૂચિ એટલે શ્રદ્ધા તે સૂત્રરૂચિ, અને અર્થ વિસ્તાર ઉપર જે શ્રદ્ધા તે અર્થરૂચિ અથવા વિસ્તારરૂચિ, એ ચાર ધર્મ-ધ્યાનનાં ચિહ્ન છે.

ધર્મધ્યાનનાં ૪ આલંબન—ગુરૂની પાસે સૂત્ર અર્થ ગ્રહણ કરી અભ્યાસ કરવો તે વાચના, સંશય પડે તે સ્થાને વિનય-પૂર્વક પૂછી નિઃસંદેહ થવું તે પૃચ્છના, કરેલ અભ્યાસ યાદ રહેવા માટે વારંવાર સંભાળવો એટલે ભણી જવો અગર વિચારવો તે પરિવર્તના, અને સૂત્રનું તથા અર્થનું વારંવાર ચિંતવન કરવું એટલે તત્ત્વ વિચારવું તે અનુપ્રેક્ષા કહેવાય. મુક્તિ-મહેલપર ચઢવાને માટે એ ચારે રત્નનું એટલે—દોરવત્ આધારભૂત હોવાથી ધર્મધ્યાનનાં આલંબન કહેવાય છે.

ધર્મધ્યાનનો ૪ અનુપ્રેક્ષા—અહિં અનુ એટલે ધ્યાનથી પશ્ચાત્ પ્રેક્ષા એટલે હૃદયમાં ચિંતવવું તે અનુપ્રેક્ષા એટલે ભાવના. તે આશ્રયભેદથી ચાર પ્રકારની છે, તે નીચે પ્રમાણે—હું એકલો છું, માંડે કોઈ નથી, હું કોઈનો નથી વિગેરે ચિંતવવું તે પક્-વાનુપ્રેક્ષા, સંપત્તિઓ વિપત્તિનું સ્થાન છે, સંયોગ સ્વપ્ન સરખા

૧૨૪

છે, જેની ઉત્પત્તિ તેનો વિનાશ છે, સર્વ પદાર્થો ક્ષણભંગુર છે વિગેરે ચિંતવવું તે અનિત્યત્વ અનુપ્રેક્ષા, સંસારમાં પરિભ્રમણ કરતા જીવને ધર્મ સિવાય કોઈ શરણ નથી વિગેરે વિચારવું તે અશરણત્વ અનુપ્રેક્ષા, અને સંસારના દુઃખનું સ્વરૂપ વિચારવું તે સંસાર અનુપ્રેક્ષા. એ ચારે ભાવના ધર્મધ્યાન રૂપ છે.

વળી ધર્મધ્યાનની મૈત્રી, પ્રમોદ, કરુણા અને માધ્યસ્થા એ ચાર ભાવનાઓ છે. તેમાં સર્વ જીવો મારે મિત્ર સમાન છે, મારું કોઈ વૈરી નથી અને હું પણ કોઈનો વૈરી નથી, એ પ્રમાણે સર્વ જીવોની સાથે મિત્રભાવ વિચારવો તે મૈત્રીભાવના. આ ભાવનામાં સર્વ જીવનું હિત વિચારવાનું હોય છે, કારણકે હિત વિચારવું એજ મિત્રતાનું લક્ષણ છે. તેમજ શુશ્રુસ્થાનના શુભોને દેખી હર્ષ કરવો તે પ્રમોદભાવના, સર્વ દુઃખી જીવોનાં દુઃખો કઈ રીતે ટળે ! એમ ચિંતવવું તે કરુણાભાવના, “સર્વ જીવ કંઈ શાસન રસી” એવી ઉત્કૃષ્ટ કંટુભાવનાવડે તીર્થંકરગોત્ર પણ ખંધાય છે. તેમજ પ્રયત્ન કરવા છતાં પણ જે જીવો કર્મના વશથી સુખનો માર્ગ અંગીકાર કરતા નથી અને હિતકારી ઉપદેશ શ્રવણ કરતા નથી તે જીવો ઉપર ખેદ ધારણ ન કરવો તેમજ ખડુ ભારેકર્મી છે, ઘણું સંસારમાં રખડવાનો છે વિગેરે આક્ષેપ-વચનોથી તિરસ્કાર નહિ કરતાં મધ્યસ્થ ભાવ ધારણ કરી વિચાર કરવો કે, હુનિયામાં સર્વ જીવોને સુખ પ્રિય છે, પરંતુ મોહનીય કર્મના ઉદયથી તેઓને સુખનો માર્ગ સમજાવવા છતાં પણ સમજતા નથી અને ઉલટા આપણો તથા ધર્મમાર્ગનો તિરસ્કાર કરી ઘણું કર્મ ઉપાર્જન કરે છે, માટે એ જીવોનો દોષ નથી પરંતુ મોહનીયકર્મનો સર્વ દોષ છે વિગેરે ચિંતવવું તે માધ્યસ્થભાવના.

સ્વામિ—ધર્મધ્યાનના સ્વામિ મુખ્યત્વે અપ્રમત્ત મુનિ છે, જો કે છટ્ટે શુશ્રુસ્થાને પ્રમત્ત મુનિને સાલંબન ધર્મધ્યાન ગોણપણે કહ્યું છે, અને પાંચમે શુશ્રુસ્થાને દેશવિરતિને મધ્યમ ધર્મધ્યાન કહ્યું છે, તોપણ ઉત્કૃષ્ટ અને નિરાલંબન ધ્યાનની અપેક્ષાએ

૧૨૫

ધર્મધ્યાનના સ્વામિ અપ્રમત્ત મુનિ કહ્યા છે. શ્રી ગુણસ્થાનકમા-
નુરોહમાં કહ્યું છે કે—

આર્તૈ રૌદ્રં ભવેદત્ર, મન્દં ધર્મ્યં તુ મધ્યમમ્
ષટ્કર્મપ્રતિમાશ્રાદ્ધ-ત્રતપાલનસંભવમ્ ॥ ૧ ॥ ગુણ ૦ ક્રમાનુ ૦

અર્થ:—અહિં દેશવિરતિ ગુણસ્થાને આર્ત અને રૌદ્રધ્યાન
મુખ્ય વૃત્તિએ હોય છે, અને ધર્મધ્યાન મધ્યમ અથવા ગૌણવૃત્તિએ
હોય છે. કારણકે ઉત્કૃષ્ટ ધર્મધ્યાન થતાં અપ્રમત્ત સર્વવિરતિપણું
પ્રાપ્ત થાય છે એમ ટીકામાં કહ્યું છે. વળી એ મધ્યમ ધર્મધ્યાન
પણ દેવપૂજાદિ ષટ્કર્મ, અગીયાર પ્રતિમા, અને શ્રાવકનાં ત્રત
પાળવાથી ઉત્પન્ન થયેલું હોય છે. તથા—

અસ્તિત્વાન્નોકષાયાના-પચાર્ત્તસ્યેવ મુખ્યતા
આજ્ઞાચાલંબનોપેત-ધર્મધ્યાનસ્ય ગૌણતા ॥ ૨ ॥

અર્થ:—અહિં છઠ્ઠે ગુણસ્થાને નવ નોકષાયોનું અસ્તિત્વ
હોવાથી આર્તધ્યાનનીજ મુખ્યતા છે, અને આજ્ઞા વિશેરે ચાર
આલંબનવાળાં ચાર ધર્મધ્યાનની ગૌણતા છે. તથા—

ધર્મધ્યાનં ભવત્યત્ર, મુખ્યવૃત્ત્યા જિનોદિતમ્ ।

રૂપાતીતતયા શુક્લમપિ સ્યાદંશમાત્રતઃ ॥ ૩ ॥

અર્થ:—અહિં સાતમે ગુણસ્થાને જીનેશ્વરોએ મુખ્યવૃત્તિએ
ધર્મધ્યાન કહ્યું છે. જેથી રૂપાતીતપણાએ અંશમાત્ર શુક્લધ્યાન
પણ ગૌણવૃત્તિથી હોય^૧ છે.

૧. અહિં ધર્મધ્યાનના સંબંધમાં સર્વ અભિપ્રાય ગુણસ્થાનકમા-
નુરોહને આધારે કહ્યો છે અને શ્રી આવસ્યકમાં તેો સામાન્યપણે ક્ષીણ-
મોહ સુત્રીના સર્વ અપ્રમત્તમુનિને ધર્મધ્યાનના સ્વામિ કહ્યા છે, અને
શ્રી વિચારસારમાં શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીએ પ્રમત્ત, અપ્રમત્ત, અને અપૂર્વકરણ
એ ત્રણ ગુણસ્થાનના મુનિઓને ધર્મધ્યાન કહ્યું છે, અને કેટલાએક
યત્રપટ્ટકર્તાઓએ એથા ગુણસ્થાનથી સાતમા કે આઠમા ગુણસ્થાન સુધી
ધર્મધ્યાન કહેલું છે. એ પ્રમાણે ધર્મધ્યાન સંબંધિ અનેક અભિપ્રાય છે.
તે સર્વ અભિપ્રાયમાંથી ચાલુ ગ્રંથની અંદર વિશેષતઃ શ્રી ગુણસ્થાન
ક્રમાનુરોહનો અભિપ્રાય કહેવાશે

૧૨૬

શુકલધ્યાનના ૪ ભેદ.

૧ પૃથક્ત્વવિતર્કસવિચાર—પૃથક્ત્વ એટલે દ્રવ્યશુભ્ધ પર્યાયનું ભિન્નપણું, વિતર્ક એટલે શ્રુતજ્ઞાનને અનુસારે વિચારણા (વિતર્કઃ શ્રુતમ્ ઇતિ તત્ત્વાર્થઃ), અને સવિચાર એટલે અર્થ વ્યંજન અને યોગની સંક્રાન્તિ એટલે એક દ્રવ્યથી બીજા દ્રવ્યપર જવું, એક શબ્દથી બીજા શબ્દપર જવું, અને એક યોગથી બીજા યોગપર જવું તે અર્થવ્યંજનયોગસંક્રાન્તિ કહેવાય. (વિચારોડર્થવ્યંજનયોગસક્રાન્તિઃ ઇતિ તત્ત્વાર્થઃ) એટલે આ ધ્યાનમાં વર્તેલો આત્મા પ્રાયઃ શ્રી શ્રુતજ્ઞાનાવલંબી એટલે પૂર્વજ્ઞાનનો જ્ઞાતા હોય, અને કદાચ મરૂદેવાવત્ પૂર્વજ્ઞાન રહિત પણ હોય, માટે વિશેષતઃ શ્રુતજ્ઞાની હોય છે, તેવા શ્રુતજ્ઞાની એક દ્રવ્યાદિકની ચિંતવનામાં વર્તેલા છતાં બીજા દ્રવ્યાદિકની ચિંતવના કરે, અને ત્યાંથી ઉઠી પુનઃ બીજા દ્રવ્યાદિકની ચિંતવના કરે, માટે પૃથક્ત્વવિતર્કપણું કહેવાય. વળી એ પ્રમાણે અર્થ,^૧ વ્યંજન અને યોગમાં પણ પૂર્વોક્ત રીતે ભિન્ન ભિન્ન ચિંતવન પ્રવર્તે તેથી આ પ્રથમ ભેદનું નામ પૃથક્ત્વવિતર્ક^૨ સવિચાર કહેવાય છે. આ ભેદ શ્રુતજ્ઞાની શ્રેણિગત પ્રથમ સંઘયણીને હોય છે. વળી શ્રુતજ્ઞાન એટલે પૂર્વજ્ઞાનનો એકાન્ત નિયમ નહિ.

૧. શબ્દથી અર્થપર અને અર્થથી શબ્દપર આવવું તે અર્થવ્યંજન સંક્રાન્તિ કહેસય. (ઇતિ લોકપ્રકાશઃ)

૨. દ્રવ્યાદૃદ્રવ્યાન્તરં યાતિ, ગુણાદ્યાતિગુણાન્તરમ્ ।

પર્યાયાદન્યપર્યાયં, સપૃથક્ત્વંભવત્યતઃ ॥ ૧ ॥

અર્થઃ—જે ધ્યાનમાં (આગળ કહેવાતો) સવિચાર (ચિતસંચાર) એક દ્રવ્યથી બીજા દ્રવ્ય ઉપર જાય, એક ગુણથી બીજા ગુણ ઉપર જાય અને એક પર્યાયથી બીજા પર્યાય ઉપર જાય તે ધ્યાન પૃથક્ત્વ સહિત કહેવાય. તથા—

સ્વશુદ્ધાત્માનુભૂતાત્મભાવશ્રુતાવલંબનાત્ ।

અન્તર્જલપો વિતર્કઃ સ્યાદ્, યસ્મિન્સ્તત્સવિતર્કજમ્ ॥ ૨ ॥

અર્થઃ—જે ધ્યાનમાં યોતાના શુદ્ધ આત્માએ અનુભવેલા અંતરંગ

૧૨૭

૨ **एकत्ववितर्कअविचार**—આ ધ્યાનમાં વર્તતા મુનિ દ્રવ્ય, ગુણ કે પર્યાય એ ત્રણમાંના કોઈપણ એકના ચિંતવનમાંજ સ્થિર રહે છે, પણ પહેલા લેદની માફક દ્રવ્યથી ગુણપર કે ગુણથી પર્યાયપર જાય નહિ માટે **एकत्व**, અને આ જ્ઞાન પણ પ્રાયઃ શ્રુત-જ્ઞાનને અનુસારે પૂર્વધરને હોય છે માટે **वितर्क**, અને આ ધ્યાનમાં પહેલા લેદની માફક શબ્દાન્તર, અર્થાન્તર કે યોગાન્તરરૂપ સંક્રાન્તિ હોતી નથી, પણ જે શબ્દ કે અર્થના ચિંતવનમાં વર્તતા હોય તેજ શબ્દ કે અર્થ પર સ્થિર રહે છે, અને આ ધ્યાનના પ્રથમ સમયે ત્રણ યોગમાંથી જે યોગ વર્તતો હોય તેજ (પ્રાયઃ મન) યોગ ઉપર સ્થિર રહે છે માટે અવિચાર, એ પ્રમાણે આ ધ્યાનનું યથાર્થનામ **एकत्ववितर्कअविचार** છે. આ ધ્યાનને અન્તે ચાર ઘનઘાતિકર્મનો નાશ થતાં આત્મા કેવળજ્ઞાન પામે છે, માટે પહેલે અને આ બીજો લેદ શ્રેણિગત છદ્મસ્થને હોય.

૩ **सूक्ष्मक्रियाअनिवृत्ति**—જે શુક્લધ્યાનમાં સૂક્ષ્મ કાયયોગ (સૂક્ષ્મ શ્વાસોચ્છવાસ વિગેરેરૂપ કાયયોગ) ની અનિવૃત્તિ એટલે પ્રવૃત્તિનો અભાવ કરવાનું સામર્થ્ય છે તે સૂક્ષ્મક્રિયાઅનિવૃત્તિ કહેવાય, અથવા પ્રવર્ધમાન પરિણામથી જે નિવૃત્તિ (પાછું વળવું) ન હોય એવી પરિણામવૃદ્ધિની પરંપરાવાળું અને સૂક્ષ્મકાયયોગવાળું જે ધ્યાન તે સૂક્ષ્મક્રિયાઅનિવૃત્તિધ્યાન એવો પણ અર્થ થાય છે.

ભાવશ્રુતના આલંબનથી જે અન્તર્ધ્વનિરૂપ વિતર્ક (વિચાર) થાય તે વિતર્ક સહિત કહેવાય. તથા—

श्रुतचिन्ता वितर्कः स्यात्, विचारः संक्रमो मतः।

पृथक्त्वं स्यादनेकत्वं, भवत्येतन् त्रयात्मकम् ॥ ૩ ॥

અર્થ:—**वितर्क** એટલે શ્રુતાનુસારી ચિંતા, અને **विचार** એટલે અર્થોદિકનું સંક્રમણ કહેલું છે, તથા **पृथक्त्वं** એટલે અનૈકપણ, એ ત્રણેના સંયોગે આ પહેલું શુક્લધ્યાન છે.—ઇતિ ગુણસ્થાન ક્રમાન્.

વળી દ્રવ્યથી ગુણ ઉપર, અને ગુણથી પર્યાય ઉપર જવું તે પણ **पृथक्त्वपण** કહેવાય—શ્રી વિચારસાર.

૧૨૮

આ ધ્યાન તેરમે ગુણસ્થાને સયોગિકેવલીને^૧ યોગનિરોધ કરતી વખતે મનયોગ અને વચનયોગનો નિરોધ કર્યા બાદ કાયયોગના નિરોધનો કેટલોક ભાગ વ્યતીત થઈ જાય ત્યારબાદ પ્રારંભાય છે, અને જ્યાં સુધી સૂક્ષ્મકાયયોગનો સદ્ભાવ હોય છે ત્યાં સુધીજ આ ધ્યાન પરમ શુક્લલેશ્યાએ હોય છે, અને સૂક્ષ્મ કાયયોગ રોકાઈ ગયા બાદ કેવલી ભગવાન અયોગી થાય છે, અને તુર્તજ યોથું શુક્લધ્યાન પ્રવર્તે છે.

૪ સમુચ્છિન્નક્રિયાઅપ્રતિપાતિ—જે ધ્યાનમાં મન વચન કાયના યોગરૂપ ક્રિયાનો સર્વથા વિચ્છેદ થયો છે એટલે સૂક્ષ્મ-ક્રિયા પણ જ્યાં નથી અને ફરીથી એ ક્રિયા વિચ્છેદનો પ્રતિપાત પણ નથી એટલે પુનઃ ક્રિયાનો પ્રાદુર્ભાવ પણ નથી એવા પ્રકારનું જે સ્થિર ધ્યાન તે સમુચ્છિન્નક્રિયાઅપ્રતિપાતિધ્યાન કહેવાય. આ ધ્યાન કેવલી ભગવાનને ચૌદમે ગુણસ્થાને હોય છે. આ પરમ શુક્લધ્યાન લેશ્યા રહિત હોય છે.

પ્રશ્ન:—કેવળજ્ઞાન પામ્યા બાદ કેવલીને દેશોન પૂર્વકોટિ વર્ષ સુધીમાં કોઈપણ ધ્યાન કહેવાય કે નહિ ?

ઉત્તર:—જોગ નિરોહાં જિણાણં તુ-શ્રી સર્વજ્ઞને યોગનિરોધ હોતો છતો ધ્યાન હોય છે. એમ કહેલું હોવાથી શેષ કાળમાં ધ્યાન નથી.^૨

૧. શ્રી વિચારસાર ગ્રંથના કર્તા શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીએ આ ધ્યાનને ચૌદમા ગુણસ્થાનમાં ગણ્યું છે, અને ચૌદમે ગુણસ્થાને સૂક્ષ્મ કાયયોગ ગણ્યો છે. શ્રી આવસ્યકવ્રતિમાં ધ્યાનશતકમાં સ્પષ્ટ રીતે ઉપર લખેલોજ ભાવાર્થ કહ્યો છે. અને ગુણસ્થાનક્રમાનુરોધની વ્રતિમાં સૂક્ષ્મ કાયયોગ (અયોગી અવસ્થામાં) ગણ્યો છે, પરંતુ અયોગી ગુણસ્થાને ધ્યાન તે યોથુંજ ગણ્યું છે, તે શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીએ ત્રીજું ધ્યાન કેવી રીતે ગણ્યું છે તે વિચારણીય છે.

૨. શુક્લધ્યાનના પ્રથમના એ ભેદથી નિવૃત્ત થયેલાને અને ત્રીજો ભેદ નહિ પામેલાને એ પ્રમાણે ધ્યાનાન્તરિકામાં (બીજા અને ત્રીજા

૧૨૮

શુકલધ્યાનનાં ૪ લક્ષણ—દેવાદિકના કરેલા ઉપસર્ગથી જે ભય પામવો તે વ્યથા કહેવાય, આ ધ્યાનવાળા મુનિને તેવા ઉપસર્ગથી લેશમાત્ર પણ ભય ઉપજતો નથી પણ ભાવનામાં વિશેષ દ્રઢતા આવતી જાય છે માટે શુકલધ્યાનનું પ્રથમ લક્ષણ અન્યથા, દેવાદિકે કપટથી રચેલ માયાજાળમાં મોહ ન પામવો, અને સૂક્ષ્મ અર્થ બુદ્ધિગમ્ય ન થાય તોપણ મોહ ન પામવો એટલે મુંઝાવું નહિ તે 'અસંમોહ' નામે બીજું લક્ષણ, આ જાદુ વસ્તુ ત્યાજ્ય છે, આ જીવ વસ્તુ આદરવા યોગ્ય છે અથવા દેહથી અને સર્વ સંયોગોથી આ જીવ ભિન્ન પદાર્થ છે વિગેરે સદસત્ ભાવની ઝડેચણ કરવારૂપ વિવેક એ ત્રીજું લક્ષણ છે, અને એ પ્રમાણે વિવેક પ્રાપ્ત થતાં શરીરનો અને ઉપાધિનો જે ત્યાગ કરવો તે વ્યુત્સર્ગ નામે ચોથું લક્ષણ છે.

શુકલધ્યાનનાં ૪ આલંબન—ક્ષમા, નિરભિમાનતા, ઋણુતા અને નિર્લોભતા એટલે અમમત્વ એ શુકલધ્યાનનાં ચાર આલંબન છે.

શુકલધ્યાનનો ૪ અનુપ્રેક્ષા—આ દુસ્તર અને અનાદિ અનન્ત એવા ભવસમુદ્રમાં નારક, તિર્યચ, મનુષ્ય અને દેવના અનન્ત ભવોને વિષે આ જીવ પરિબ્રમણ કરે છે, એ અનંતવર્તિત્વ ભાવના. પદાર્થોના વિવિધ પ્રકારના પરિણામ એટલે સ્વભાવો તે વિપરિણામ એટલે તેના સ્વભાવો વિચારવા તે વિપરિણામ ભાવના, જેમ આ લોકમાં અને દેવલોકમાં સર્વે સ્થાનો, સર્વ ઋદ્ધિઓ અને સર્વ સુખો અશાશ્વત્ એટલે ક્ષણભંગુર-વિનશ્વર છે એમ વિચાર કરવો તે વિપરિણામ ભાવના, તેમજ ધિક્કાર છે આ સંસારને કે જે સંસારમાં ઉત્કૃષ્ટરૂપવડે ગર્વિષ્ટ બનેલ જીવ તેજ કલેવરમાં ક્રીડાપણે ઉત્પન્ન થાય છે, વિગેરે ચિંતવવું તે

(ધ્યાનના આંતરામાં) વર્તતાને કેવળજ્ઞાન પ્રગટ થાય. તે જ્યાં સુધી યોગ-નિરોધ ન પ્રારંભે ત્યાં સુધી કેવલી ધ્યાન રહિતજ હોય (શ્રી આવશ્યકસૂત્ર-ધ્યાનશતક ગાથા ૬૪ મીની ટીકામાં).

૧૩૦

શુભત્વ ભાવના, અને નહિ નિશ્ચય કરેલા કોષાદિ કષાયો પુનર્ભવનાં મળને સિંચન કરે છે, વિગેરે કષાય, આશ્રવ આદિના અપાય એટલે કષ્ટનું વિચારવું તે અપાય ભાવના છે.

સ્વામિ—શુક્લધ્યાનનો પ્રથમલેદ^૧ ગૌણપણે અપ્રમત્ત મુનિને અને મુખ્યવૃત્તિએ આઠમા ગુણુસ્થાનથી દશમા સુધી ક્ષપકને, તથા આઠમાથી અગીયારમા સુધી ઉપશમકને હોય છે, અને શુક્લધ્યાનનો બીજો લેદ^૨ આરમા ક્ષીણુમોહ ગુણુસ્થાને હોય છે, તથા ત્રીજો લેદ યોગનિરોધઅવસરે (મનયોગ અને વચનયોગ રોકાઈ ગયા બાદ કાયાનો બાહરયોગ રોકે ત્યારબાદ સૂક્ષ્મકાયયોગ વર્તતાં) કેવલી ભગવાનને હોય છે, અને ચોથો લેદ સર્વ યોગ રૂંધાઈ રહ્યા બાદ અયોગીપણામાં હોય છે. કહ્યું છે કે—

एकं त्रियोगभाजा—माद्यस्यादपरमेकयोगवताम्

तनुयोगिनां तृतीयं, निर्योगानां चतुर्थं तु ॥ ૧ ॥

અર્થ:—ત્રણે યોગમાં વર્તતા જીવને પ્રથમનો એક લેદ હોય, અને બીજો લેદ કોઈપણ એક યોગમાં વર્તતાને હોય, ત્રીજો લેદ કાયયોગીને (સૂક્ષ્મ કાયયોગીને), અને ચોથો લેદ અયોગીને હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૬—હાડકાંના સમૂહની સંધિનું બંધારણ તે સંઘયણ કહેવાય. અર્થાત્ હાડકાંના બે છેડા જ્યાં પરસ્પર સામાસામી મળે છે તે સ્થાને તે બે છેડા જેવા સંબંધથી પરસ્પર

૧-૨. શ્રી આવશ્યક સૂત્રમાં જ્ઞાનશતકની વ્રતિમાં શુક્લધ્યાનના પહેલા બે લેદ જે ધર્મધ્યાનના સ્વામિ છે તેઓનેજ મળ્યા છે, અને ત્યાં ધર્મધ્યાનના સ્વામિ ઉપશાન્તમોહી અને ક્ષીણુમોહી અપ્રમત્ત મુનિ કહ્યા છે. તેના ખુલાસામાં શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજીએ કહ્યું છે કે “ ઉપશાન્તમોહી અને અને ક્ષીણુમોહી શબ્દથી અગીયારમા અને આરમા ગુણુસ્થાનવાળા નહિ પણ ઉપશમત્રેણિ અને ક્ષપકત્રેણિના પ્રારંભક ગણવા. એ અભિપ્રાયમાં પણ આઠમે ગુણુસ્થાને શુક્લધ્યાનનો બીજો લેદ પ્રાપ્ત થાય છે, અને બીજો લેદ તો આરમેજ કહ્યો છે માટે વિચારણીય છે.

૧૩૧

વળગી રહ્યા હોય તે સંબંધને સંઘયણ કહેવાય, તે સંબંધના ૭ પ્રકાર નીચે પ્રમાણે છે—

વજ્રધ્વજનારાચસંઘયણ—વજ્ર એટલે ખીલી, નારાય એટલે મર્કટખંધ, જેમ વાંદરીનું બચ્ચું વાંદરીને પોતાના હાથ પગનો વીંટો દઈ સજ્જડ વળગી રહે છે તેમ હાડકાંના બન્ને છેડાએક ખીલને વીંટો દઈ વળગી રહે તે નારાય અથવા મર્કટખંધ કહેવાય. વળી રૂપલ એટલે હાડકાનો પાટો કહેવાય. હવે આ પ્રથમ સંઘયણવાળા જીવના શરીરમાં હાડકાંના જે જે સ્થાને સાંધા આવે છે તે તે સ્થાને પ્રથમ તો હાડકાંના બન્ને છેડા સામાસામી એક ખીલપર ચઢીને વીંટો દઈ વળગેલા હોય છે, તેના ઉપર તથા નીચે એકેક હાડપાટો વીંટાયેલા હોય છે, અને તેના ઉપરથી તે કેડ નીચે સુધી ચાર વેધ પાડીને એક ખીલી ઉતરેલી હોય છે, તેમાં ઉપરના હાડપાટાનો પ્રથમ વેધ, ખીલે વેધ ઉપરના મર્કટખંધી હાડનો, ત્રીજો વેધ નીચેના મર્કટખંધી હાડનો અને ચોથો વેધ નીચેના હાડપટ્ટાનો; એ પ્રમાણે હાડખીલી ચાર સ્થાનોમાં વેધ પાડીને ઉતરેલી હોય છે, આવા પ્રકારના હાડખંધારણનું નામ વજ્રધ્વજનારાયસંઘયણ છે.

ઋષભનારાચસંઘયણ—ઉપર કહ્યા પ્રમાણે સર્વ હોય પણ ખીલી માત્ર ન હોય, અને ખીલી નહિ હોવાથી હાડ પણ વેધવાળાં ન હોય, એવી રીતે ઋષભ એટલે હાડપાટો અને નારાચ એટલે મર્કટખંધ એ બેજ હોય માટે આનું નામ રૂપલનારાય છે.

નારાચસંઘયણ—ઉપર કહ્યા પ્રમાણે બે હાડના છેડાઓ પરસ્પર મર્કટખંધ સંબંધથી વળગેલા હોય પણ તેના ઉપર પાટો તથા ખીલી બન્ને ન હોય માટે એનું નામ નારાયસંઘયણ છે.

અર્ધનારાચ—હાડકાંના બે છેડામાંથી એક છેડો મર્કટખંધના

૧. આ ઋષભનારાયને બદલે કેટલાક આચાર્યો વજ્રનારાચ નામનું સંઘયણ માને છે, અને તે વજ્રનારાય સંઘયણ તે ઉપરોક્ત રીતે વજ્રધ્વજનારાય સરખું હોય પણ માત્ર હાડનો પટ્ટો વીંટાયેલો ન હોય.

૧૩૨

સંબંધથી વળગેલો હોય અને બીજો છેડો સીધો હોય તેમજ હાડ-
ખીલી પણ બન્ને હાડને વીંધી નીચે ઉતરી હોય તે અર્ધનારાય.

કિલિકા—હાડના બે છેડાઓ એકબીજા ઉપર મર્ડ-
બંધના સંબંધવિના સાદી રીતે ચઢેલા હોય અને તે બન્ને હાડને
વીંધીને ઉપરથી હાડખીલી ઉતરી હોય એવા હાડસંબંધનું નામ
કિલિકા સંઘયણ.

સેવાર્ત્તસંઘયણ—અભ્યંગ મર્દન વિગેરે સેવા વડે ક્રમ
એટલે વ્યાપ્ત તે સેવાર્ત્તસંઘયણ, એટલે હાડની સંધીઓ તેલાદિકનું
વારંવાર મર્દન કરવાથી વિશેષ દ્રઢ રહે છે, તેથી તેને સેવાર્ત્ત-
સંઘયણ કહે છે. આ સંઘયણમાં હાડના બે છેડામાં એક છેડો
ખોલણુ—ખાડાવાળો હોય છે અને બીજો છેડો ખાડા વિનાનો હોય
છે, તે ખોલણુ વિનાનો છેડો ખોલણુવાળા છેડાની ખોલણુમાં
ખંડણીયામાં રાખેલા સાંખેલાની પેઠે માત્ર અડકીનેજ રહ્યો હોય
છે, જેથી કોઈપણ એક છેડો જોરથી ખેંચવામાં આવે તો તે
ખોલણુમાં એકેલો છેડો બહાર નિકળી જાય છે ત્યારે લોકમાં કહે-
વાય છે કે હાડકું ઉતરી ગયું, અને કોઈ વખતે બન્ને છેડાને
ઘક્કો વાગતાં છેડો એક બીજાપર ચઢી જાય છે ત્યારે લોકમાં કહેવાય
છે કે હાડકું ચઢી ગયું. અને હાલમાં વિશેષ કરીને સેવાર્ત્ત
સંઘયણ છે. વળી છેદ એટલે હાડકાંના બે ખંડ પરસ્પર સ્પૃષ્ટ
એટલે સ્પર્શેલા હોવાથી આ સંઘયણનું બીજું નામ છેદસ્પૃષ્ટ પણ છે.

એ છ સંઘયણમાં સર્વથી વધુ મજબૂત પ્રથમ સંઘયણ
છે, અને ત્યાર બાદનાં અનુક્રમે કમી કમી દ્રઢતાવાળાં છે, એ પ્રમાણે
છ સંઘયણનું સ્વરૂપ કહ્યું.

(૩૧) સંસ્થાન ૬—શુભાશુભ લક્ષણવાળો^૧ શરીરનો
આકાર તે સંસ્થાન કહેવાય, અર્થાત્ સામુદ્રિક શાસ્ત્રના નિયમ
પ્રમાણે મુખ, હસ્ત, નાસિકા, ઉદર અને પગ વિગેરે અવયવોનું

૧. લક્ષણ શબ્દથી અવયવનું પ્રમાણ અને વર્ણ, મંધ, રસ, અને
સ્પર્શની શુભાશુભતા પણ ગ્રહણ કરવી, માત્ર પ્રમાણજ નહિ.

૧૩૩

ઢેટલું પ્રમાણ હોવું જોઈએ તેટલું પ્રમાણ હોય પરંતુ ન્યૂનાધિક ન હોય તે શુભસંસ્થાન અને હીનાધિક પ્રમાણવાળા શરીરના આકારને અશુભસંસ્થાન કહે છે, તે સમચતુરસ્ર વિગેરે છ પ્રકારનાં કહ્યાં છે, તેઓમાં પ્રથમ સંસ્થાન શુભ છે અને બાકીનાં અશુભ છે, તે નીચે પ્રમાણે—

૧ સમચતુરસ્રસંસ્થાન—ચતુરસ્ર એટલે બે ઢીંચણના ખૂણા અને બે ખલાના ખૂણા મળી ચાર ખૂણા સમ એટલે માપમાં સરખા હોય તેવા શરીરના આકારને સમચતુરસ્ર સંસ્થાન કહે છે. અર્થાત્ આ સંસ્થાનવાળો પુરૂષ પર્વકાસને જોઈએ હોય ત્યારે તેના ડાબા ઢીંચણથી જમણા ખલા સુધી, જમણા ઢીંચણથી ડાબા ખલા સુધી, પલંઢીના મધ્ય લાગથી નાસિકાચ સુધી, ડાબા ખલાથી જમણા ખલા સુધી અને ડાબા ઢીંચણથી જમણા ઢીંચણ સુધી એ પ્રમાણે પાંચ રીતે માપ લેતાં પાંચેનું સરખું માપ ઉતરે તો પૂર્વેક્ષિત ચાર ખૂણા સરખા થયા કહેવાય તેથી આતું નામ સમચતુરસ્ર સંસ્થાન છે. અથવા તો જેના સર્વ અવયવો પ્રમાણસર હોય તે સમચતુરસ્ર સંસ્થાન.

૨ ન્યગ્રોધપરિમંડલસંસ્થાન—ન્યગ્રોધ એટલે વડનું ઝાડ તેના પરિમંડલ એટલે ગોળાકાર સરખું સંસ્થાન, અર્થાત્ વડવૃક્ષ જેમ ઉપરના ભાગમાં સુલક્ષણ દેખાય છે અને નીચેના ભાગમાં વિલક્ષણ દેખાય છે, તેમજ જે શરીરના નાભીથી ઉપરના અવયવો અંગ-શાસ્ત્રના નિયમ પ્રમાણે પ્રમાણસર હોય અને નાભીથી નીચેના સાથળ વગેરે અવયવો હીનાધિક પ્રમાણવાળા હોય તેનું નામ ન્યગ્રોધપરિમંડલસંસ્થાન.

૩ સાદિસંસ્થાન—ન્યગ્રોધપરિમંડલથી વિપરિત હોય એટલે નાભીથી નીચેના અવયવો સુલક્ષણ હોય અને નાભીથી ઉપરના અવયવો વિલક્ષણ હોય તે સાદિસંસ્થાન.^૧

૧. શ્રી પંચસંગ્રહની વૃત્તિમાં કેટલાક આચાર્યના મતે આ સંસ્થાનનું નામ સાચી એટલે શાલ્મલી વૃક્ષ સરખું કહ્યું છે.

૧૩૪

૪ વામનસંસ્થાન—મસ્તક, ગ્રીવા, હસ્ત અને પગ એ ચાર અંગ સુલક્ષણ હોય અને શેષ અવયવો વિલક્ષણ હોય તે વામન-સંસ્થાન.

૫ કુબ્જ—મસ્તક, ગ્રીવા, હસ્ત અને પગ એ ચાર અવયવો વિલક્ષણ હોય, અને શેષ અવયવો લક્ષણયુક્ત હોય તે કુબ્જ.

૬ હુંડકસંસ્થાન—સર્વ અવયવો લક્ષણરહિત હોય તે હુંડક.

(૩૧) સમુદ્ઘાત ૭—સમ એટલે એકીલાવથી, કે એટલે પ્રબળપણથી, ઘાત એટલે કર્મપરમાણુઓના વિનાશ તે સમુદ્ઘાત કહેવાય, કારણકે સમુદ્ઘાતને પ્રાપ્ત થયેલો જીવ દીર્ઘકાળે ભોગવવા યોગ્ય કર્મપરમાણુઓને ઉદ્દીરણાકરણવડે ઉદયાવલિકામાં નાખી નાખીને શીઘ્ર ભોગવી નિર્જરે છે. તે સમુદ્ઘાત સાત પ્રકારનો નીચે પ્રમાણે બાણવો—

૧ વેદનીયસમુદ્ઘાત—અત્યન્ત વેદનાવડે વ્યાકુળ થયેલો આત્મા પોતાના આત્મપ્રદેશોને શરીર બહાર ફેંકી બહારથી ખભા તથા મુખ વગેરેનાં અન્તર પૂરી, અંદરથી શરીરના પોલાણ ભાગો પૂરી, દેહપ્રમાણ ઉંચો અને જાડો દંડ કરી અન્તર્મુદ્દર્ત મુખી એ સ્થિતિએ રહી અજ્ઞાતાવેદનીય કર્મના ઘણા પુદ્ગલોની ઉદ્દીરણા કરી ઉદયમાં લાવી નિર્જરે તે વેદનીય સમુદ્ઘાત.

૨ કષાયસમુદ્ઘાત—અત્યન્ત કષાયવડે વ્યાકુળ થયેલો આત્મા પોતાના આત્મપ્રદેશોને શરીર બહાર ફેંકી બહારથી ખભા તથા મુખ વગેરેના આંતરા પૂરી અંદરના ભાગથી શરીરના પોલાણ ભાગો પૂરી દેહપ્રમાણ ઉંચો અને જાડો દંડ રચી અન્તર્મુદ્દર્ત મુખી એ સ્થિતિએ રહી ઘણા કષાયના પુદ્ગલોની ઉદ્દીરણા કરી ઉદયમાં લાવી નિર્જરે તે કષાયસમુદ્ઘાત. આ સમુદ્ઘાત ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ એમ ચાર પ્રકારનો છે.

૧ કષાય સમુદ્ઘાત શ્રી આચારાંગવૃત્તિમાં માત્ર અંતાનુમંધિના ઉદયથી કહેલો છે, તેપણ ઉપલક્ષણથી અપ્રત્યાજ્યાનાદિના ઉદયથી ગણતાં ૧૬ પ્રકારનો પણ કહેવાય.

૧૩૫

૩ મરણસમુદ્ધવાત—મરણસમયથી અન્તર્મુદ્ધૂર્ત પડેલાં મરણવડે વ્યાકુળ થયેલો આત્મા પોતાના આત્મપ્રદેશોને બહાર ફેંકી, શરીરની અંદર પોતાણભાગો પૂરી, પોતાના શરીરની બહાર પ્રમાણે અને લાંબાઈમાં પોતાના શરીરની લાંબાઈથી અધિક લાંબાઈ એટલે જલ્પનથી અંશુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ અને ઉત્કૃષ્ટથી એક દિશાએ અસંખ્ય યોજનપ્રમાણ ઉત્પત્તિસ્થાન સુધી વધીને ઉત્પત્તિસ્થાને પ્રાપ્ત થાય, તે વખતે અન્તર્મુદ્ધૂર્ત જેટલા કાળમાં આયુષ્કર્મના ઘણા પરમાણુઓ ઉદીરણાકરણવડે ઉદ્યાવલિકામાં નાખી નાખી ઉદ્યમાં આણી નિર્જરે તે મરણસમુદ્ધવાત કહેવાય. હવે કોઈક જીવ એકજ સમુદ્ધવાતથી પરલવમાં ઉત્પન્ન થાય છે અને કોઈક જીવ પ્રથમ સમુદ્ધવાતથી નિવૃત્ત થઈ મૂળ શરીરમાં આવી બીજીવાર સમુદ્ધવાત કરી પરલવમાં ઉત્પન્ન થાય છે, તે કારણથી એક લવમાં બે મરણસમુદ્ધવાત પણ થાય છે.

૪ વૈકિયસમુદ્ધવાત—વૈકિય લબ્ધિવાળો આત્મા વૈકિય શરીરનામકર્મયુક્ત પોતાના આત્મપ્રદેશોને સ્વશરીરથી બહાર કાઢી શરીર પ્રમાણે બહાર અને સંખ્યાત યોજનપ્રમાણ દીર્ઘ દંડ રચી પૂર્વે ઉપાર્જન કરેલા વૈકિય નામકર્મના ઘણા પરમાણુઓને ઉદીરણાવડે ઉદ્યાવલિકામાં નાખી નાખી નિર્જરવાપૂર્વક વૈકિય-શરીર પ્રાપ્તિ પુરૂલોને ગ્રહણ કરી વૈકિય શરીર રચે તે વૈકિય-સમુદ્ધવાત કહેવાય.

૫ તૈજસસમુદ્ધવાત—તેજો લેશ્યાની લબ્ધિવાળો જીવ તૈજસ શરીરનામકર્મયુક્ત આત્મપ્રદેશોને બહાર કાઢી સ્વશરીર પ્રમાણે બહાર અને સંખ્યાત યોજનનો દીર્ઘ દંડ રચી પૂર્વે બાંધેલા તૈજસ નામકર્મના ઘણા પરમાણુઓને ઉદીરણાવડે ઉદ્યાવલિકામાં નાખી ઉદ્યમાં આણી નિર્જરવાપૂર્વક તૈજસ પુરૂલો ગ્રહણ કરી તેજો લેશ્યા મૂકે તે તૈજસસમુદ્ધવાત કહેવાય. આ લેશ્યાવાળા જીવને સોળ દેશ બાળવાની શક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે.

૬ આહારકસમુદ્ધવાત—કોઈક લબ્ધિવાળો જોઈ પૂર્વધર મુનિ

૧૩૬

પોતાના આત્મપ્રદેશોને શરીર બહાર કાઢી પૂર્વવત્ સ્વશરીર પ્રમાણે બાંહે અને સંખ્યાત યોજનનો દીર્ઘ દંડ રચી પૂર્વબદ્ધ આહારકનામકર્મના ઘણા પુદ્ગલોને ઉઠીરણાવડે ઉઠ્યાવલિમં નાખી ઉદયમાં લાવી નિર્જરવાપૂર્વક આહારક શરીરયોગ્ય પુદ્ગલો ગ્રહણ કરી આહારક શરીર બનાવ તે આહારકસમુદ્ઘાત કહેવાય.

૭ કેવલિસમુદ્ઘાત—કેવલીભગવાનને આયુષ્કર્મની સ્થિતિ કરતાં નામ, ગોત્ર અને વેદનીય કર્મની સ્થિતિ અધિક રહી હોય તો તે અધિક સ્થિતિ ખંડિત કરી, આયુષ્ જેટલી સમસ્થિતિ કરવા માટે, પ્રથમ સમયે ઉર્ધ્વાધો લોકાન્ત પ્રમાણ આત્મપ્રદેશોનો દીર્ઘદંડ કરે, બીજે સમયે આખા દંડમાંથી આત્મપ્રદેશો કાઢી ઉત્તર દક્ષિણ લોકાન્ત સુધી કપાટાકાર રચે, ત્રીજે સમયે આખા દંડમાંથી આત્મપ્રદેશો કાઢી પૂર્વ પશ્ચિમ લોકાન્ત સુધી કપાટાકાર રચે, જેથી આ ત્રીજે સમયે બે કપાટ થવાથી મંથાનનો એટલે રવૈયાનો આકાર થાય. ત્યારબાદ ચોથે સમયે બન્ને કપાટોમાંથી આત્મપ્રદેશો કાઢી મંથાનના ચાર આંતરા પૂરે, જેથી આ ચોથે સમયે કેવલીભગવાનનો આત્મા સર્વ લોકાકાશમાં વ્યાપ્ત થાય. પુનઃ પાંચમે સમયે આંતરામાં રહેલા આત્મપ્રદેશો સંહરી મંથાનના આકારે થાય, છઠ્ઠે સમયે મંથાનમાંનું એક કપાટ સંહરી એક કપાટાકારે થાય, સાતમે સમયે કપાટ આકાર સંહરી દંડાકાર થાય, અને આઠમે સમયે દંડાકાર સંહરી સ્વરૂપસ્થ થાય. એ આઠ સમયમાં નામ, ગોત્ર અને વેદનીય કર્મના અસ્થિતિખંડગત પરમાણુઓનો ઘણા પ્રમાણમાં વિનાશ કરી ત્રણેની આયુષ્સ્થિતિ જેટલી સ્થિતિ રાખે, તે કેવલીસમુદ્ઘાત કહેવાય. અહિં પહેલે અને આઠમે સમયે ઔદારિકકાયયોગ, બીજે છઠ્ઠે ને સાતમે સમયે ઔદારિક મિશ્રકાયયોગ, તથા ત્રીજે ચોથે અને પાંચમે સમયે કાર્મણ્ય કાયયોગ હોય છે. જે કેવલીને આયુષ્, નામ, ગોત્ર અને વેદનીય એ ચારે કર્મની સ્થિતિ સરખી હોય તે સમુદ્ઘાત કરતા નથી. વળી એવો પણ નિયમ છે કે છ માસથી અધિક આયુષ્વાળો કેવલી અવશ્ય સમુદ્ઘાત કરે, અને

૧૩૭

બીજા કેવલી કરે અથવા ન પણ કરે, તથા નિર્વાણ કાળથી છ માસ પહેલાં સર્વ કેવલી સમુદ્ધાત કરેજ એમ કેટલાક આચાર્યો કહે છે તે શાસ્ત્રસંમત નથી, કારણકે કેવલી સમુદ્ધાતથી નિવૃત્ત થઈ કારણસર ત્રણે યોગમાં પ્રવર્તતા ગૃહસ્થને સોંપી દેવાયોગ્ય વસ્તુઓ સોંપી દઈ અન્તર્મુદૂર્ત્તમાં નિર્વાણ પામે છે, અને અધિક આયુષ હોય તો વસ્તુઓ સોંપવાનું બની શકે નહિ માટે નિર્વાણસમયથી અન્તર્મુદૂર્ત્ત પહેલાં સમુદ્ધાત થાય એ વચન સૂત્રસંમત છે.

(૩૩) ભાવ ૫—વિશિષ્ટહેતુભિઃ સ્વતો વા જીવાનાં તત્ત્વપ્રપતયા ભવનાનિ, ભવન્તિ ઇમિઃ ઉપશમાદિભિઃ પર્યાયૈરિતિ વા ભાવાઃ એટલે અમુક હેતુથી અથવા તો સ્વતઃ જીવોનું તે તે રૂપપણે થવું, અથવા ઉપશમાદિ પર્યાયોવડે જેઓ તે તે રૂપે થાય તે માલો કહેવાય. તેઓ ઔપશમિક, ક્ષાયિક, ક્ષયોપશમ, ઔદયિક અને પારિણામિક એમ પાંચ ભેદે છે. તેનું સ્વરૂપ નીચે પ્રમાણે—

૧ ઉપશમ—મોહનીય કર્મના વિપાકોદય તથા પ્રદેશોદયનું શેકાણુ કરવું તે ઉપશમભાવ કહેવાય, અને તે રાખથી ઢાંકેલા અગ્નિ સમાન છે, જેમ તે અગ્નિનો ધૂમાડો તથા બડકો પ્રગટ થતો નથી તેવી રીતે ધૂમ્રસમાન મોહનીયનો પ્રદેશોદય અને બડકા સમાન વિપાકોદય ન હોય, એવી સ્થિતિ મોહનીયના કર્મપરમાણુઓની થવી તે ઉપશમ કહેવાય. તથા ઉપશમ સ્થિતિને પ્રાપ્ત થયેલા કર્મપરમાણુઓના પ્રભાવથી જીવને જે શમતા પ્રાપ્ત થાય તે ઔપશમિક ભાવ કહેવાય. એ પ્રમાણે કર્મની અને આત્માની બન્નેની ઉપશાન્તિને ઉપશમભાવ અથવા ઔપશમિકભાવ કહી શકાય છે. આ ઉપશાન્તિ આઠ કર્મમાંથી માત્ર મોહનીય કર્મનીજ હોય છે.

૨ ક્ષાયિકભાવ—જ્ઞાનાવરણ, દર્શનાવરણ, મોહનીય અને અન્તરાય વિગેરે કર્મની ઉત્તર પ્રકૃતિઓમાંની કેટલીએકનો અથવા સર્વનો બંધ, ઉદય, ઉદ્ધરણ અને સત્તા એ ચારેમાંથી સર્વથા વિનાશ કરવો એટલે તે કર્મનો એક અણુ પણ અપ્રતમાની સાથે ન રહેવા

૧૩૮

દેવો તે ક્ષય કહેવાય, અને એ કર્મના ક્ષયથી જીવને જે અનંતજ્ઞાન અને અનંતદર્શન વિગેરે ગુણો પ્રગટે તે ક્ષાયિકભાવ કહેવાય. એ પ્રમાણે જીવ અને કર્મ એ બન્નેના સંબંધમાં ક્ષાયિકભાવ કહેવાય. ઉપરોક્ત ભાવ પાણીથી ઝુઝાવેલા અગ્નિ સમાન છે. અથવા બાળીને ભસ્મ કરેલા વિષ્ણુક્ષના બીજ સમાન છે, કારણકે ક્ષય-ભાવને પામેલું (ક્ષય થયેલું) કર્મ પુનઃ પ્રગટ થતું નથી.

૩ ક્ષયોપશમભાવ—જે કર્મ સર્વથા ક્ષય પામ્યું નથી, અથવા ઉપશાન્ત થયું નથી, તેવું તથાવિધ ઉદયરૂપે વર્તતું કર્મ ક્ષયોપશમ ભાવવાળું કહેવાય છે, અને કર્મના તેવા ક્ષયોપશમથી જીવને જે મતિજ્ઞાનાદિ ગુણ પ્રગટ થાય તે પણ ક્ષયોપશમભાવ કહેવાય. એ પ્રમાણે કર્મ અને જીવનો ગુણ એ બન્ને ક્ષયોપશમ ભાવે કહેવાય છે.

પ્રશ્ન:—ઉપશમ અને ક્ષય એ બે ભાવ કદા છતાં પુનઃ ક્ષયોપશમ ભાવ જ્યોદ્ધો શી રીતે કહેવાય? શું જે કર્મનો ઉપશમ હોય તેજ કર્મનો ક્ષય હોય? અને એ બન્ને ભાવ એક સાથે વર્તે ખરા? કે જેથી તમો ક્ષયોપશમ કહો છો?

ઉત્તર—એક કાળે બે ભાવ પૂર્વોક્ત સ્વરૂપે અહિં વર્તતા નથી, પરંતુ બીજી અપેક્ષાએ એકજ કર્મમાં સમકાળે ઉપશમ અને ક્ષય ભાવ વર્તે છે તે નીચે પ્રમાણે—ક્ષયોપશમ ઘાતિકર્મનો હોઈ શકે છે, અને જે ઘાતિકર્મનો ક્ષયોપશમ વર્તે છે, તે દેશઘાતિકર્મ હોય છતાં તે કર્મના રસસ્પર્ધકો બંધવખતે અશ્રેણિગત જીવને સર્વઘાતિજ બંધાયેલા હોય છે, પરંતુ તે સર્વઘાતિ સ્પર્ધકો ઉદયમાં આવતી વખતે દેશઘાતિરૂપે પરિણમીને ઉદયમાં આવી શકે છે, માટે જે જે સર્વઘાતિ સ્પર્ધકો દેશઘાતિપણે પરિણમી ઉદયાવસ્થામાં આવી ઉદયરૂપે વર્તી ક્ષય પામતા બાય છે, તે અપેક્ષાએ ક્ષય અને જે જે સર્વઘાતિ સ્પર્ધકો દેશઘાતિપણે નથી પરિણમ્યા, તે સ્પર્ધકોનો ઉદય નથી, માટે તેઓનો અનુદય એજ ઉપશમ કહેવાય, પરંતુ ઉપશમના કરણની પદ્ધતિનો અહિં ઉપશમ

૧૩૯

નથી, એ રીતે ઉદ્યાવલિમાં પ્રવેશ કરતા સર્વધાતિસ્પર્ધકોનો દેશધાતિસ્પર્ધકોરૂપે ક્ષય અને સ્ત્રાગત શેષ સર્વધાતિસ્પર્ધકોના અનુદયરૂપ ઉપશમ, એ બંને મળવાથી કર્મનો ક્ષયોપશમભાવ થાય છે, પરંતુ અન્ય પ્રકારે સંભવી શકે નહિ.

પ્રશ્ન:—ઉપશમ અને ક્ષયોપશમમાં શો ભેદ છે ?

ઉત્તર:—ઉપશમમાં કર્મનો સ્ત્રોદય અને પ્રદેશોદય બંને હોતા નથી અને ક્ષયોપશમમાં તો કર્મનો પ્રદેશોદય હોય, તેમજ ઉદ્યાનુવિદ્ધ ક્ષયોપશમવાળી પ્રકૃતિનો વિપાકોદય પણ હોયછે, છતાં તે સિદ્ધ દેશધાતિસ્પર્ધકોનો ઉદય હોવાથી ક્ષયોપશમ ભાવમાં શુદ્ધ ઉદય ન ગણાય.

૪ ઔદયિકભાવ—ઉદ્યાવલિકામાં પ્રાપ્ત થયેલા કર્મપરમાણુઓનો અનુક્રમે ઉદય થવો તે ઉદયભાવ કહેવાય. અહિં પ્રદેશોદયને ઉદય ભાવે ન ગણતાં વિપાકોદયને ઉદય રૂપે ગણવો, કારણકે સ્તિબુકસંક્રમરૂપ પ્રદેશોદય સ્વરૂપે કૃણ દર્શાવવા સમર્થ નથી, માત્ર મંદાનુભાવરૂપ પ્રદેશોદય કંઈક અદ્ય કૃણ રૂપાન્તરે બતાવી શકે, પરંતુ તે વ્યક્ત-સ્પષ્ટ તેજ કૃણ નહિ હોવાથી યથાર્થ ઉદયરૂપ ન લેખી શકાય. તેમજ કર્મના ઉદયથી ઉત્પન્ન થયેલા તે તે પ્રકારના અજ્ઞાનાદિ ભાવોને પણ ઔદયિકભાવ કહે છે. એ પ્રમાણે કર્મ અને જીવ એ બંનેના સંબંધમાં ઔદયિક ભાવ ગણી શકાય.

૫ પારિણામિકભાવ—પરિણામ એટલે પદાર્થનો અનાદિ સ્વભાવ, જેમ ધર્માસ્તિકાયનો ગતિસહાયપણું, જીવનો જીવત્વ, ભવ્યત્વ અને અભવ્યત્વ વિગેરે.

૫ ભાવના ઉત્તર ભેદ ૫૩.

ઉપશમભાવના ૨ ભેદ—ઉપશમ સમ્યક્ત્વ અને ઉપશમ ચારિત્ર.

ક્ષયોપશમભાવના ૧૮ ભેદ—ત્રણ અજ્ઞાન,^૧ ચારે જ્ઞાન, મિશ્ર સમ્યક્ત્વ, ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ, ચારિત્ર ૨ (દેશવિરતિ-સર્વવિરતિ),

૧૪૦

દાન, લાભ, ભોગ, ઉપભોગ અને વીર્ય એ પાંચ લઙ્ઘિઓ તેમજ ચક્ષુદર્શન, અચક્ષુદર્શન અને અવધિદર્શન, એમ સર્વ મળી અઢાર.

ક્ષાયિકભાવના ૯ ભેદ—દાનાદિ પાંચ લઙ્ઘિઓ, કેવળજ્ઞાન, કેવળદર્શન, ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ અને ક્ષાયિકચારિત્ર.

ઔદયિક ભાવના ૨૧ ભેદ—અજ્ઞાન,^૧ અસિદ્ધત્વ, મિથ્યાત્વ, અસંયમ, ચાર ગતિ, છ લેશ્યા, ચાર કષાય અને ત્રણ વેદ.

પારિણામિક ભાવના ૩ ભેદ^૨—જીવત્વ, લઘ્યત્વ, અને અભવ્યત્વ.

(૩૪) અવગાહના ૩—જીવ જેટલા આકાશ પ્રદેશોમાં અવગાહે-સમાય તેટલા આકાશપ્રદેશો તે જીવની અવગાહનારૂપ કહેવાય, એ પ્રમાણે દરેક પદાર્થની અવગાહના બાજુવી. અથવા પદાર્થની ઉંચાઈ, લંબાઈ, પહોળાઈ, અને બડાઈનું જે માપ તે અવગાહના કહેવાય. આગળ દ્વારસંવેધ પ્રસંગે જ્યાં સમ્યક્ત્વાદિ ગુણની પણ અવગાહના કહેવામાં આવે ત્યાં વાસ્તવિક રીતે ગુણની નહિ પણ તે ગુણવાળા જીવની અવગાહના બાજુવી. એ અવગાહના ત્રણ પ્રકારની છે તે નીચે પ્રમાણે—

૧ મૂલશરીરસંબંધિ—જીવ જે શરીર સહિત જન્મ પામે તે જન્મશરીર, ભવધારણીયશરીર, અથવા મૂળશરીર કહેવાય, તેની જઘન્ય અને ઉત્કૃષ્ટ એમ બે પ્રકારની જે અવગાહના તે મૂળશરીર સંબંધિ અવગાહના.

૨ ઉત્તરશરીરસંબંધિ—પ્રાપ્ત કરેલી લઙ્ઘિવડે જીવ જે બીજી

૧-૨ ખેવાર અજ્ઞાન કહેવાનું તાત્પર્ય એ છે કે પ્રથમનાં ત્રણ અજ્ઞાન તે જ્ઞાનના અભાવરૂપે નહિ પરંતુ અસમ્યગ્જ્ઞાનરૂપે છે. અને ઔદયિક ભાવનું અજ્ઞાન તે તો જ્ઞાનના અભાવરૂપે છે.

૩ પારિણામિક ભાવના ભેદ જીવ અને અજીવ બન્નેના ગણનાં ત્રણથી પણ ઘણા છે, પરંતુ અહિં માત્ર જીવ સંબંધિજ પારિણામિક ભાવ ગણ્યા છે, માટે ત્રણજ ભેદ છે.

૧૪૧

નવું શરીર (જન્મશરીરથી અન્ય શરીર) બનાવે^૧ તે ઉત્તર-શરીર કહેવાય, તેની જઘન્ય અને ઉત્કૃષ્ટ એમ બે પ્રકારની જે અવગાહના તે ઉત્તરશરીર સંબંધિ અવગાહના બાજુથી.

૩ સમુદ્ઘાતકૃત (તૈજસ્^૨અવગાહના)—વેદના વિગેરે સાત પ્રકારની સમુદ્ઘાત વખતે જીવની મૂળદેહ કરતાં જે અધિક અવગાહના થાયછે તે સમુદ્ઘાતકૃત તૈજસ અવગાહના પણ જઘન્ય અને ઉત્કૃષ્ટ એમ બે પ્રકારે છે તોપણ ચાલુ પ્રકરણમાં ઘણે સ્થાને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહનાજ કહેવાશે. અહિં સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહનાના સંબંધમાં વેદના અને કષાય સમુદ્ઘાત વખતે આત્માની અવગાહના જન્મશરીર પ્રમાણુજ રહે છે, પણ તક્ષાત એજ છે કે સમુદ્ઘાત કર્યા પહેલાં ઉદર, ખભા વિગેરેના અન્તરોમાં આત્મા નહોતો તે સમુદ્ઘાત વખતે સર્વ અન્તરો પૂરી શરીર પ્રમાણુ ઘન આકારે થાય છે, જેથી શરીરથી કંઈક અધિક અવગાહના કહેવામાં પણ વિરોધ નથી, અને મરણાદિ સમુદ્ઘાતમાં આત્મ-પ્રદેશો અનેક યોજન સુધી લંબાય છે તે નીચે પ્રમાણુ—

૧ વેદનાસમુદ્ઘાતમાં—કંઈક અધિક શરીરપ્રમાણુ.

૨ કષાયસમુદ્ઘાતમાં—

” ”

૩ મરણસમુદ્ઘાતમાં—દીર્ઘ ચૌદ રજ્જુપ્રમાણુ.

૪ વૈક્રિયસમુદ્ઘાતમાં—સંખ્યાત (વા અસંખ્યાત^૩) યોજન (સાત વા આઠ રજ્જુપ્રમાણુ).

૧ ગર્ભજ મનુષ્ય વૈક્રિય અને આહારક એ બે નવાં શરીર બનાવી શકે, અને ગર્ભજતિયેચ, દેવ તથા નારક એ ત્રણે એક વૈક્રિય શરીરજ નવું બનાવી શકે.

૨ તૈજસ કહેવાથી તૈજસ અને કાર્મણુ એ બન્ને શરીરની અવગાહના બાજુથી.

૩ શાસ્ત્રમાં વૈક્રિય સમુદ્ઘાતની અવગાહના સંખ્યાત યોજન જ કહી છે તે સમુદ્ઘાતના પ્રયત્નવખતની કહી છે, અને સમુદ્ઘાતપ્રયત્નવડે બનેલાં વૈક્રિય શરીરને દૂર દેશ મોકલવાથી થયેલી આત્માની જે અવગાહના તે તો અસંખ્ય યોજન પ્રમાણુ તૈજસ અવગાહનાવર્ણુન વખતે કહેલ છે. માટે એ અપેક્ષાએ ચાલુ ગ્રંથમાં અસંખ્ય યોજન કહી છે.

૧૪૨

૫ તૈજસસમુદ્ધાતમાં—સંખ્યાત યોજન પ્રમાણ (સોળ દેશ બાળવા સમર્થ હોવાથી).

૬ આહારકસમુદ્ધાતમાં—ભરત વા ઐરવતથી મહાવિદેહ સુધી.

૭ કેવલિસમુદ્ધાતમાં—સંપૂર્ણ લોકાકાશ પ્રમાણ (ચૌદ રજગુ).

એ પ્રમાણે સમુદ્ધાતકૃત સાતે અવગાહનાઓ ભિન્ન ભિન્ન છે પણ ચાલુ અંથમાં જે દ્વારમાં જે સમુદ્ધાતની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના સંભવે તેજ સમુદ્ધાતની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના કહેવાશે, પણ જઘન્ય અવગાહના નહિ કહેવાય, કારણકે સામાન્યપણે સમુદ્ધાતની જે જઘન્ય અવગાહના તે ઉત્કૃષ્ટ અવગાહનાવાળી સમુદ્ધાતમાં પણ હોય એવો નિયમ નથી.

વળી સમુદ્ધાતકૃત અવગાહનામાં વેદના અને કપાય સિવાયની મરણ વિગેરે સમુદ્ધાતથી થયેલી તૈજસ અવગાહના કહેવાશે, કારણકે એજ અવગાહનાઓ દેહાવગાહનાથી ઘણા દીર્ઘ પ્રમાણવાળી છે અને તૈજસની સ્વાભાવિક અવગાહના સર્વ જીવોના સ્વસ્વ જન્મશરીરપ્રમાણની છે. વળી આ સમુદ્ધાતકૃત તૈજસ અવગાહનાનું વિશેષ સ્વરૂપ લોકપ્રકાશ વિગેરેમાં વર્ણવેલી તૈજસ શરીરની અવગાહનાથી બાણવા યોગ્ય છે, તે વર્ણન વિસ્તૃત હોવાથી અહિં કહેવાનું ઉચિત ધાર્યું નથી, માટે જ્ઞાસુએ તે સ્થાનેથી બાણવું. એ પ્રમાણે ત્રણ પ્રકારની અવગાહના કહેવાથી દરેક જીવને યથાસંભવ પાંચે શરીરની અવગાહના કહેવાયલી બાણવી.

(૩૫) સ્થિતિ ૨—સ્થિતિ એટલે કાળનું પ્રમાણ, તે નીચે પ્રમાણે બે પ્રકારનું છે.

૧ ભવસ્થિતિ—જીવ જે ભવમાં ઉત્પન્ન થયો છે, તે ભવમાં જેટલા કાળ સુધી (પ્રાપ્ત થયેલ તેજ શરીરદ્વારા) ટકી શકે તેટલા કાળનું પ્રમાણ ભવસ્થિતિ એટલે આયુષ્ય કહેવાય. અહિં સમ્યક્ત્વાદિ ગુણનું જે આયુષ્ય કહેવામાં આવશે તે વાસ્તવિક

૧૪૩

સીતે ગુણનું નહિ પણ તે ગુણવાળા જીવનું આયુષ્ય જાણવું. એ આયુષ્યરૂપ ભવસ્થિતિ જઘન્ય અને ઉત્કૃષ્ટ એમ બે પ્રકારે કહેવાશે.

૨ કાયસ્થિતિ—જીવ વિગેરેનું વિવક્ષિત સ્વરૂપ સતત-નિરન્તર કેટલા કાળ સુધી ટકી રહે કે જે સ્વરૂપમાં એક સમયનું પણ અંતર ન પડે તેવા વિવક્ષિત સ્વરૂપના સતતકાળનું પ્રમાણ તે કાયસ્થિતિ કહેવાય. જેમ કોઈ પૃથ્વી આદિ જીવ અમુક સમયે વનસ્પતિભવ પ્રાપ્ત કરી દશહજાર વર્ષ બાદ મરણ પામી પુનઃ વનસ્પતિભવ પ્રાપ્ત કર્યો, એ પ્રમાણે વારંવાર વનસ્પતિભવ પ્રાપ્ત કરવાથી એકેક ભવનો જે દશહજાર વર્ષ વિગેરે કાળ તે વનસ્પતિની ભવસ્થિતિ ગણાય. અને અનેક ભવોમાં પણ તે જીવ વનસ્પતિ સ્વરૂપે કાયમ રહેવાથી તે સર્વ ભવનો જે કાળ તે વનસ્પતિની કાયસ્થિતિ ગણાય. એ કાયસ્થિતિ પણ જઘન્ય અને ઉત્કૃષ્ટ એમ બે પ્રકારે કહેવાશે.

(૩૬) યોનિ ૮૪ લાખ-૩-૩-૩-૩—તૈજસ અને કાર્મણ શરીરવાળા જીવો ઔદારિકાદિ ભવધારણીય દેહપુદ્ગલોની સાથે જે સ્થાને જોડાય તે સ્થાન યોનિ કહેવાય અને તે જુદી જુદી ગણવાથી અસંખ્ય પ્રમાણવાળી છે, પરંતુ સમાન વર્ણ, ગંધ, રસ, સ્પર્શ અને સંસ્થાનવાળી અનેક યોનિઓને એક યોનિરૂપ ગણતાં ચોરાસી લાખ થાય છે. તે દ્વારસંવેધપ્રસંગે સવિસ્તર કહેવાશે.

વળી તે યોનિ સચિત્ત અચિત્ત અને મિશ્ર એ ત્રણ પ્રકારની છે, તેમાં જે ઉત્પત્તિસ્થાન આત્મપ્રદેશ યુક્ત હોય તે સચિત્તયોનિ, જેમ જીવતા પ્રાણીના શરીરમાં કીડાદિ ઉત્પન્ન થાય તો તે કીડાઓની સચિત્તયોનિ કહેવાય, અને જે ઉત્પત્તિસ્થાન નિર્જીવ હોય તે અચિત્તયોનિ, જેમ સૂકા કાષ્ઠમાં મેર જાતના કીડા થાયછે તેઓની તે અચિત્તયોનિ છે, તેમજ જે ઉત્પત્તિસ્થાનના કેટલાક પ્રદેશો સજીવ અને કેટલાક પ્રદેશો નિર્જીવ હોય તે મિશ્રયોનિ ગણાય.

વળી તે યોનિ શીત ઉષ્ણ અને શીતોષ્ણ એમ ત્રણ પ્રકારની છે, તેમાં જે ઉત્પત્તિસ્થાન શીત સ્પર્શયુક્ત હોય તે શીતયોનિ

૧૪૪

જેમ જળ વિગેરે, જે ઉત્પત્તિસ્થાન ઉષ્ણ સ્પર્શયુક્ત હોય તે
 ડગ્ગયોનિ, જેમ અગ્નિ વિગેરે, અને જે ઉત્પત્તિસ્થાન અતિ શીતલતા
 તથા અતિ ઉષ્ણતા રહિત હોય તે શીતોગ્ગયોનિ કહેવાય જેમ
 પૃથ્વી વિગેરે.

તેમજ વળી મનુષ્યની સ્ત્રીઓની યોનિ શંખાવર્ત, કૂર્મોન્નતા
 અને વંશીપત્રા એમ ત્રણ પ્રકારની છે. તેમાં ચક્રવર્તિના સ્ત્રી
 રત્નની યોનિ શંખના આવર્તના આકારવાળી હોય છે, તે યોનિમાં
 જે જીવો પુત્રપણે આવી ઉત્પન્ન થાય છે તે સર્વે જીવો સ્ત્રીરત્નના
 પ્રબળ કામાગ્નિના ઉદયથી નાશ પામે છે, માટે સ્ત્રીરત્નને પુત્ર
 હોય નહિ. તેમજ અરિહંત, ચક્રવર્તિ, વાસુદેવ અને બળદેવની
 માતાઓની યોનિઓ કાચબાની પીઠ સમાન ઉન્નત હોવાથી તે
 કૂર્મોન્નતા કહેવાય છે, તે યોનિમાં અરિહંત વિગેરે ચાર સિવાય
 અન્ય જીવ પણ ઉપજે પરંતુ અરિહંતાદિ ચારની ઉત્પત્તિ તે
 કૂર્મોન્નતા યોનિમાંજ હોય. વળી સર્વ સાધારણ સ્ત્રીઓની યોનિ
 વાંસના પત્ર સમાન આકારવાળી હોવાથી તે વંશોપત્રાયોનિ
 કહેવાય છે, તેમાં અરિહંતાદિ ચાર સિવાય સર્વ મનુષ્યો ઉત્પન્ન
 થાય છે. તેમજ સર્વ તિર્થંક સ્ત્રીઓની યોનિઓ વંશપત્રના આકાર-
 વાળી હોય છે અને વૃત્તાકારવાળી પણ સંભવે છે. ઉપરોક્ત
 શંખાવર્તાદિ યોનિઓ બાહ્ય આકારરૂપ બળુવી પણ વાસ્તવિક
 ઉત્પત્તિસ્થાનરૂપ નહિ, જે ઉત્પત્તિસ્થાનરૂપ અંતરંગયોનિ તે પ્રત્યક્ષ
 ઉપલબ્ધ થતી નથી કારણકે તે ઉદરાન્તર્વર્તી હોય છે.

તેમજ તે યોનિ શુભ અને અશુભ એમ બે પ્રકારની છે,
 તેમાં યુગલિક મનુષ્યોની, ચક્રવર્તિ, વાસુદેવ, તિર્થંકર, તથા શ્રેષ્ઠ
 વંશ અને શ્રેષ્ઠ બ્રતિવાળા પુરૂષોની શુભ યોનિ હોય છે, અને
 બીજાઓની અશુભ યોનિ કહેવાય. તેમજ પચેન્દ્રિય તિર્થંકોમાં
 અશ્વરત્ન, ગજરત્ન વિગેરે ઉત્તમ પ્રાણીઓની શુભ યોનિ, અને
 બીજા તિર્થંકોની અશુભ યોનિ, એકેન્દ્રિયોમાં શુભવર્ણ, ગંધ, રસ
 અને સ્પર્શવાળા એકેન્દ્રિયો (રત્નાદિક)ની શુભ યોનિ હોય છે.

૧૪૫

ગોષની અશુભ હોય છે. વિકલેન્દ્રિય, અસંસિ તિર્યચ અને અસંસિ મનુષ્યોની અશુભ યોનિ હોય છે. વળી વિકલેન્દ્રિયમાં પણ શંખ વિગેરે કંઈક જીવો શુભ યોનિવાળા હોય છે. વળી સંવૃત એટલે પ્રત્યક્ષ ન દેખી શકાય તેવી ઢાંકેલી, વિવૃત એટલે પ્રત્યક્ષ દ્રષ્ટિગોચર થઈ શકે તેવી ઉઘાડી, અને કંઈક ઢાંકેલી તથા કંઈક ઉઘાડી ઓળખી શકાય તે સંવૃતવિવૃત. એ પ્રમાણે યોનિવિભાગમાં પૂર્વોક્ત બાર યોનિઓ તેમજ ચોરાશીલાખ યોનિઓનો સમાવેશ થઈ શકે છે. આહુ અંથમાં દ્વારસંવેધ પ્રસંગે બાર તથા ચોરાશી લાખમાંની યોનિઓ કહેવાશે.

૩૬ દ્વારના ઉત્તરભેદ સંક્ષેપમાં નીચે પ્રમાણે—

(૧) ગતિ ૪.

૧ નરકગતિ, ૨ દેવગતિ, ૩ તિર્યચગતિ, ૪ મનુષ્યગતિ.

(૨) ઇન્દ્રિય (જાતિ) ૫.

૧ સ્પર્શેન્દ્રિય, ૨ રસનેન્દ્રિય, ૩ દ્વાણેન્દ્રિય, ૪ ચક્ષુરિન્દ્રિય, અને ૫ શ્રોત્રેન્દ્રિય અથવા એકેન્દ્રિયજ્ઞાતિ, દ્વીન્દ્રિયજ્ઞાતિ, ત્રીન્દ્રિય જ્ઞાતિ, ચતુરિન્દ્રિયજ્ઞાતિ અને પચેન્દ્રિયજ્ઞાતિ.

(૩) કાય ૬.

૧ પૃથ્વીકાય, ૨ અપ્કાય, ૩ તેઉકાય, ૪ વાયુકાય, ૫ વનસ્પતિકાય, અને ૬ ત્રસકાય,

(૪) યોગ ૩ તથા ૧૫.

મનોયોગ, વચનયોગ અને કાયયોગ, એ ત્રણ મૂળયોગ. તથા ૧ સત્યમનોયોગ, ૨ અસત્યમનોયોગ, ૩ મિશ્રમનોયોગ, ૪ વ્યવહાર (અસત્યામૃષા) મનોયોગ, ૫ સત્યવચનયોગ, ૬ અસત્યવચનયોગ, ૭ મિશ્રવચનયોગ, ૮ વ્યવહાર (અસત્યામૃષા) વચનયોગ, ૯ ઔદારિકકાયયોગ, ૧૦ ઔદારિકમિશ્રકાયયોગ, ૧૧ વૈકિયકાયયોગ, ૧૨ ક્ષૈકિયમિશ્રકાયયોગ, ૧૩ આહારકકાયયોગ, ૧૪ આહારકમિશ્રકાયયોગ, અને ૧૫ તૈજસકાર્મણ્યકાયયોગ.

૧૪૬

(૫) વેદ ૩.

શ્રીવેદ, પુરૂષવેદ અને નપુંસકવેદ.

(૬) કષાય ૪ તથા ૨૫.

ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ એ ચાર મૂળ કષાય છે, એના
૧૬ ઉત્તરભેદ તથા ૯ નોકષાય મળી ૨૫ કષાય તે નીચે પ્રમાણે—

૧ અનંતાનુબંધિક્રોધ	૧૪ અપ્રત્યાખ્યાની લોભ
૨ અપ્રત્યાખ્યાનીક્રોધ	૧૫ પ્રત્યાખ્યાની લોભ
૩ પ્રત્યાખ્યાનીક્રોધ	૧૬ સંજવલન લોભ
૪ સંજવલનક્રોધ	૯ નોકષાય.
૫ અનંતાનુબંધિમાન	૧ હાસ્ય
૬ અપ્રત્યાખ્યાનીમાન	૨ રતિ
૭ પ્રત્યાખ્યાનીમાન	૩ અરતિ
૮ સંજવલનમાન	૪ શોક
૯ અનંતાનુબંધિમાયા	૫ ભય
૧૦ અપ્રત્યાખ્યાનીમાયા	૬ દુર્ગંધા
૧૧ પ્રત્યાખ્યાનીમાયા	૭ શ્રીવેદ
૧૨ સંજવલનમાયા	૮ પુરૂષવેદ
૧૩ અનંતાનુબંધિલોભ	૯ નપુંસકવેદ

(૭) જ્ઞાન ૫.

૧ મતિજ્ઞાન, ૨ શ્રુતજ્ઞાન, ૩ અવધિજ્ઞાન, ૪ મનઃપર્યવ-
જ્ઞાન અને ૫ કેવળજ્ઞાન.

(૮) અજ્ઞાન ૩.

૧ મતિઅજ્ઞાન, ૨ શ્રુતઅજ્ઞાન અને ૩ વિભંગજ્ઞાન.

(૯) સંયમ ૭.

૧ સામાયિક ચારિત્ર, ૨ છેદોપસ્થાપનીય ચારિત્ર, ૩ પરિહાર-
વિશુદ્ધ ચારિત્ર, ૪ સૂક્ષ્મસંપરાય ચારિત્ર, ૫ યથાખ્યાત ચારિત્ર,
૬ દેશવિરતિ ચારિત્ર અને ૭ અવિરતિ ચારિત્ર.

૧૪૭

(૧૦) દર્શન ૪.

૧ અચ્છુદર્શન, ૨ અઅચ્છુદર્શન, ૩ અવધિદર્શન અને ૪ કેવળદર્શન.

(૧૧) લેશ્યા ૬.

૧ કૃષ્ણલેશ્યા, ૨ નીલલેશ્યા, ૩ કાપોતલેશ્યા ૪ તેજલેશ્યા, ૫ પદ્મલેશ્યા અને ૬ શુકલલેશ્યા.

(૧૨) ભવ્ય ૨.

ભવ્ય અને અભવ્ય.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬.

૧ ઉપશમસમ્યક્ત્વ, ૨ ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ, ૩ ક્ષયોપશમસમ્યક્ત્વ, ૪ મિશ્રસમ્યક્ત્વ, ૫ સાસ્વાદનસમ્યક્ત્વ અને ૬ મિથ્યાત્વ.

(૧૪) સંજ્ઞિત ૨.

સંજ્ઞિ અને અસંજ્ઞિ.

(૧૫) આહારક ૨.

આહારી અને અનાહારી.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧૪.

૧ મિથ્યાત્વ, ૨ સાસ્વાદન, ૩ મિશ્ર, ૪ અવિરતસમ્યક્ત્વ, ૫ દેશવિરતિ, ૬ સર્વવિરત-પ્રમત્ત, ૭ અપ્રમત્ત, ૮ નિવૃત્તિ-આદરસંપરાય, (અપૂર્વકરણ) ૯ અનિવૃત્તિઆદર સંપરાય, ૧૦ સૂક્ષ્મસંપરાય, ૧૧ ઉપશાન્તમોહ, ૧૨ ક્ષીણમોહ, ૧૩ સયોગી કેવલી અને ૧૪ અયોગીકેવલી.

(૧૭) જીવ ભેદ ૧૪ તથા ૫૬૩.

૧ અપર્યાપ્તસૂક્ષ્મએકેન્દ્રિય.	૮ પર્યાપ્તત્રીન્દ્રિય.
૨ પર્યાપ્તસૂક્ષ્મએકેન્દ્રિય.	૯ અપર્યાપ્તચતુરિન્દ્રિય.
૩ અપર્યાપ્તઆદરએકેન્દ્રિય,	૧૦ પર્યાપ્તચતુરિન્દ્રિય,
૪ પર્યાપ્તઆદરએકેન્દ્રિય.	૧૧ અપર્યાપ્તઅસંજ્ઞિપંચેન્દ્રિય.
૫ અપર્યાપ્તદ્વીન્દ્રિય.	૧૨ પર્યાપ્તઅસંજ્ઞિપંચેન્દ્રિય,
૬ પર્યાપ્તદ્વીન્દ્રિય.	૧૩ અપર્યાપ્તસંજ્ઞિપંચેન્દ્રિય.
૭ અપર્યાપ્તત્રીન્દ્રિય,	૧૪ પર્યાપ્તસંજ્ઞિપંચેન્દ્રિય.

૧૪૮

એ ૧૪ લેદ કહ્યા અને ૫૬૩ લેદ આ દ્વારના વર્ણન પ્રસંગે પ્રથમ દર્શાવ્યા છે ત્યાંથી જોવા.

(૧૮) પ્રયાસિ ૬.

૧ આહારપર્યાસિ, ૨ શરીરપર્યાસિ, ૩ ઇન્દ્રિયપર્યાસિ, ૪ શ્વાસોચ્છવાસપર્યાસિ, ૫ ભાષાપર્યાસિ અને ૬ મન:પર્યાસિ.

(૧૯) પ્રાણુ ૧૦.

૧ સ્પર્શેન્દ્રિયપ્રાણુ, ૨ રસનેન્દ્રિયપ્રાણુ, ૩ દ્રાણેન્દ્રિયપ્રાણુ, ૪ ચક્ષુષ્ઠેન્દ્રિયપ્રાણુ, ૫ શ્રોત્રેન્દ્રિયપ્રાણુ, ૬ મનોયોગપ્રાણુ, ૭ વચનયોગપ્રાણુ, ૮ કાયયોગપ્રાણુ, ૯ શ્વાસોચ્છવાસપ્રાણુ અને ૧૦ આયુષ્પ્રાણુ.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪, ૧૦, ૧૬ અને ૩.

૧ આહાર, ૨ ભય, ૩ મૈથુન, ૪ પરિશ્રદ્ધ, ૫ ક્રોધ, ૬ માન, ૭ માયા, ૮ લોભ, ૯ ઓધસંજ્ઞા, ૧૦ લોકસંજ્ઞા, ૧૧ ધર્મસંજ્ઞા, ૧૨ સુખસંજ્ઞા, ૧૩ દુઃખસંજ્ઞા, ૧૪ મોહસંજ્ઞા, ૧૫ બુદ્ધિસાસંજ્ઞા અને ૧૬ શોકસંજ્ઞા. એ ૧૬ માંથી પ્રથમની ૪-૧૦ અથવા ૧૬ અનુક્રમે ગ્રહણ કરવી.

તેમજ ૧ હેતુવાદોપદેશિકી, ૨ દીર્ઘકાલિકી અને ૩ દ્રષ્ટિ-વાદોપદેશિકી.

(૨૧) ઉપયોગ ૧૨.

૧ મતિજ્ઞાન, ૨ શ્રુતજ્ઞાન, ૩ અવધિજ્ઞાન, ૪ મન:પર્યાવ-જ્ઞાન, ૫ કેવળજ્ઞાન, ૬ મતિઅજ્ઞાન, ૭ શ્રુતઅજ્ઞાન, ૮ વિભંગજ્ઞાન, ૯ ચક્ષુદર્શન, ૧૦ અચક્ષુદર્શન, ૧૧ અવધિદર્શન અને ૧૨ કેવળદર્શન. એ પ્રમાણે ૫ જ્ઞાન, ૩ અજ્ઞાન અને ૪ દર્શન મળી ૧૨ ઉપયોગ ગણાય છે.

(૨૨) દ્રષ્ટિ ૩.

૧ મિથ્યાદ્રષ્ટિ, ૨ સમ્યગ્દ્રષ્ટિ અને ૩ મિશ્રદ્રષ્ટિ.

૧૪૯

(૨૩) ખંધ ૮ તથા ૧૨૦.

૧ જ્ઞાનાવરણકર્મ, ૨ દર્શનાવરણકર્મ, ૩ વેદનીયકર્મ, ૪ મોહનીયકર્મ, ૫ આયુષ્કર્મ, ૬ નામકર્મ, ૭ ગોત્રકર્મ અને ૮ અન્તરાયકર્મ. એ ૮ મૂળકર્મનો ખંધ.

૫ જ્ઞાનાવરણ, ૬ દર્શનાવરણ, ૨ વેદનીય, ૨૬ મોહનીય, (મિશ્ર અને સમ્યક્ત્વ વિના), ૪ આયુષ્ય, ૬૭ નામકર્મ, ૨ ગોત્ર, અને ૫ અન્તરાય એ ૧૨૦ ઉત્તરકર્મનો ખંધ. એ ૧૨૦ ઉત્તર લેહનાં નામ દ્વારના વર્ણનમાં લખાઈ ગયાં છે ત્યાંથી જાણવાં,

(૨૪) ઉદય ૮ તથા ૧૨૨.

ખંધલેહવત્—પરન્તુ મિશ્ર અને સમ્યક્ત્વ એ એ દર્શન મોહનીય કર્મનો ઉદય અધિક ગણવો.

(૨૫) ઉદીરણા ૮ તથા ૧૨૨.

ઉદયલેહવત્.

(૨૬) સત્તા ૮ તથા ૧૪૮.

સત્તાના આઠ મૂળ કર્મઆશ્રયિ, ૮ મૂળલેહ જાણવા. અને ઉત્તર લેહમાં ખંધ પ્રસંગે નામકર્મના ૬૭ લેહ ગણ્યા છે તેને જદલે ૬૩ લેહ ગણવા અને મોહનીયના ૨૬ ને જદલે ૨૮ લેહ ઉદયવત્ ગણવા.

(૨૭) શરીર ૫.

૧ ઔદારિકશરીર, ૨ વૈક્રિયશરીર, ૩ આહારકશરીર, ૪ તૈજસશરીર અને ૫ કાર્મણશરીર.

(૨૮) ખંધ હેતુ ૪ તથા ૫૭.

૧ મિથ્યાત્વ, ૨ અવ્રત, ૩ કષાય અને ૪ યોગ એ ૪ મૂળ હેતુ છે અને ઉત્તર હેતુ નીચે પ્રમાણે—

મિથ્યાત્વ ૫—૧ આભિગ્રહિક મિથ્યાત્વ, ૨ અનભિગ્રહિક મિથ્યાત્વ, ૩ અભિનિવેષિક મિથ્યાત્વ, ૪ શંકાયિક મિથ્યાત્વ અને ૫ અનાભોગિક (અવ્યક્ત) મિથ્યાત્વ.

૧૫૦

અમ્રત ૧૨—૧ સ્પર્શેન્દ્રિયઅમ્રત, ૨ રસનેન્દ્રિયઅમ્રત, ૩ ત્રાણેન્દ્રિયઅમ્રત, ૪ ચક્ષુર્ધન્દ્રિયઅમ્રત, ૫ શ્રોત્રેન્દ્રિયઅમ્રત, ૬ મન નોર્ધન્દ્રિયઅમ્રત, ૭ પૃથ્વીકાયવધ, ૮ અપ્કાયવધ, ૯ અગ્નિ-કાયવધ, ૧૦ વાયુકાયવધ, ૧૧ વનસ્પતિકાયવધ અને ૧૨ ત્રસ-કાયવધ. એ પ્રમાણે ૫ ધન્દ્રિયો ૧ મન અને ૬ કાયવધ સંબંધિ અમ્રતના ૧૨ ભેદ છે.

કષાય ૨૫—કષાયદ્વારમાં કહ્યા છે તે પ્રમાણે.

યોગ ૧૫—યોગદ્વારમાં કહ્યા છે તે પ્રમાણે.

એ રીતે ૫ મિથ્યાત્વ, ૧૨ અમ્રત, ૨૫ કષાય અને ૧૫ યોગ, એ સર્વ મળી કર્મબંધના ૫૭ હેતુ છે.

(૨૯) ધ્યાન ૪ તથા ૧૬.

૧ આર્તધ્યાન, ૨ રૌદ્રધ્યાન, ૩ ધર્મધ્યાન અને ૪ શુક્લ-ધ્યાન એ ૪ મૂળ ધ્યાન છે, અને તેના ૧૬ ભેદ નીચે પ્રમાણે—

આર્તધ્યાન ૪—૧ ઇષ્ટવિયોગ, ૨ અનિષ્ટસંયોગ, ૩ રોગ ચિકિત્સા અને ૪ અગ્રશેય આર્તધ્યાન.

રૌદ્રધ્યાન ૪—૧ હિંસાનુબંધિ, ૨ મૃષાનુબંધિ, ૩ સ્તેયાનુ-બંધિ અને ૪ પરિગ્રહરક્ષણાનુબંધિ રૌદ્રધ્યાન.

ધર્મધ્યાન ૪—૧ આજ્ઞાવિચય, ૨ અપાયવિચય, ૩ વિપાક-વિચય અને ૪ સંસ્થાનવિચય ધર્મધ્યાન.

શુક્લધ્યાન ૪—૧ પૃથક્ત્વવિતર્કસંવિચાર, ૨ એકત્વ-વિતર્કસંવિચાર, ૩ સૂક્ષ્મક્રિયા અનિવૃત્તિ, અને ૪ સમુચ્છિન્ન-ક્રિયા અપ્રતિપાતિ શુક્લધ્યાન.

(૩૦) સંઘયણ ૬.

૧ વજ્રર્પણનારાય સંઘયણ, ૨ ઋષભનારાય સંઘયણ, ૩ નારાય સંઘયણ, ૪ અર્ધનારાય સંઘયણ, ૫ કિલિકા સંઘયણ અને ૬ સેવાર્ત્ત (છેદસ્પૃષ્ટ) સંઘયણ.

૧૫૧

(૩૧) સંસ્થાન ૬.

૧ સમયતુરસ્ત્ર સંસ્થાન, ૨ ન્યગ્રોધપરિમંડલ સંસ્થાન, ૩ સાદિ (સાચી) સંસ્થાન, ૪ વામન સંસ્થાન, ૫ કુબ્જ સંસ્થાન અને ૬ હુંડક સંસ્થાન.

(૩૨) સુદ્ધાત ૭.

૧ વેદના સમુદ્ધાત, ૨ કષાય સમુદ્ધાત, ૩ મરણ સમુદ્ધાત, ૪ વૈક્રિય સમુદ્ધાત, ૫ તૈજસ સમુદ્ધાત, ૬ આહારક સમુદ્ધાત, અને ૭ કેવલી સમુદ્ધાત.

(૩૩) ભાવ ૫ તથા ૫૩.

૧ ઉપશમ ભાવ, ૨ ક્ષાયિક ભાવ, ૩ ક્ષયોપશમ ભાવ, ૪ ઔદયિક ભાવ અને ૫ પારિણામિક ભાવ એ ૫ મૂળ ભાવ. ઉત્તર ભાવ ૫૩ નીચે પ્રમાણે—

ઉપશમ ભાવ ૨—ઉપશમ સમ્યક્ત્વ અને ઉપશમ ચારિત્ર.

ક્ષાયિક ભાવ ૬—૧ ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ, ૨ ક્ષાયિક ચારિત્ર, ૩ ક્ષાયિક દાન, ૪ લાભ, ૫ ભોગ, ૬ ઉપભોગ અને ૭ વીર્ય એ ૫ લગ્નિધ તથા કેવળજ્ઞાન અને કેવળ દર્શન એમ ૬.

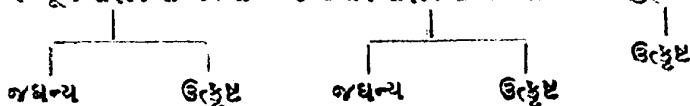
ક્ષયોપશમ ભાવ ૧૮—૧ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ, ૨ મતિજ્ઞાન, ૩ શ્રુતજ્ઞાન, ૪ અવધિજ્ઞાન, ૫ મનઃ પર્યવજ્ઞાન, ૬ મતિઅજ્ઞાન, ૭ શ્રુતઅજ્ઞાન, ૮ વિભંગજ્ઞાન, ૯ ચક્ષુદર્શન, ૧૦ અચક્ષુદર્શન, ૧૧ અવધિદર્શન, ૧૨ ક્ષયોપશમ દાન, ૧૩ લાભ, ૧૪ ભોગ, ૧૫ ઉપભોગ, ૧૬ વીર્ય, ૧૭ સર્વ વિરતિ અને દેશવિરતિ. એ પ્રમાણે ૧ સમ્યક્ત્વ, ૪ જ્ઞાન, ૩ અજ્ઞાન, ૩ દર્શન, ૫ લગ્નિધ, અને ૨ ચારિત્ર મળી ૧૮ ભેદ થાય.

ઔદયિક ભાવ ૨૧—૧ અજ્ઞાન, ૨ અસિદ્ધત્વ, ૩ અસંયમ, ૪ મિથ્યાત્વ, એ ચાર તથા ૪ ગતિ, ૪ કષાય, ૬ લેશ્યા અને ૩ વેદ, એ ૨૧ ઔદયિક ભાવ છે.

પારિણામિક ભાવ ૩—૧ ભવ્યત્વ, ૨ અભવ્યત્વ અને ૩ જીવત્વ.

એ પ્રમાણે ૨ ઉપશમના, ૬ ક્ષાયિકના, ૧૮ ક્ષયોપશમના, ૨૧ ઔદ્યયિક અને ૩ પારિણામિક ભાવ મળી કુલ ૫૩ ભાવ થાય.

१ मूળ शरीर संधि. २ उत्तर शरीर संधि. ३ समुद्धातकृत.

૧ ભવસ્થિતિ } જઘન્ય
 } ઉત્કૃષ્ટ ૨ કાયસ્થિતિ } જઘન્ય
 } ઉત્કૃષ્ટ

७ લાખ પૃથ્વીકાયની	૨ લાખ ત્રીન્દ્રિયની
૭ લાખ અપ્કાયની	૨ લાખ ચતુરિન્દ્રિયની
૭ લાખ અગ્નિકાયની	૪ લાખ દેવની
૭ લાખ વાયુકાયની	૪ લાખ નારકની
૧૦ લાખ પ્રત્યેક વનસ્પતિની	૪ લાખ તિર્યચપચ્ચેન્દ્રિયની
૧૪ લાખ સાધારણ વનસ્પતિની	૧૪ લાખ મનુષ્યની
૨ લાખ ક્ષીન્દ્રિયની	૮૪ લાખ.

स्रयित्तादि ३. शितादि ३. संवृतादि ३. शंभायर्तादि ३.

१ अयित्तयोनि	१ शीतयोनि	१ संवृतयोनि	१ शंभावर्तयोनि
२ अयित्तयोनि	२ उष्णयोनि	२ विवृतयोनि	२ क्रूर्मोद्घातयोनि
३ मिश्रयोनि	३ शितोष्णयोनि	३ संवृतविवृतयोनि	३ वंशीपत्रयोनि

इति भीमवेधछत्रीशोग्रंथे द्वारवर्णनाम
प्रथमविभागः समाप्तः

॥ अथ द्वारसंवेधः ॥

(द्वितीय विभाग)

એ પ્રમાણે દ્વારવર્ણન નામના પહેલા વિભાગમાં ૩૬ દ્વારોનું વર્ણન કર્યાબાદ હવે આ દ્વારસંવેધ નામના બીજા વિભાગમાં એ ૩૬ દ્વારોમાં એજ ૩૬ દ્વારોની પરસ્પર પ્રાસિદ્ધ સંવેધ કહેવાય છે, તેમાં કયાં દ્વારો કેટલા પ્રતિભેદપૂર્વક કહેવાનાં છે તેનું સંક્ષિપ્ત કોષ્ટક પ્રથમ કહેવાય છે તે નીચે પ્રમાણે—

(૧) અતિ ૪	(૧૨) ભવ્યત્વ ૨
(૨) ઇન્દ્રિય ૫	(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬
(૩) કાય ૬	(૧૪) સંજિત્વ ૨
(૪) યોગ { મૂળ ૩ ભેદ ૧૫	(૧૫) આહારીત્વ { દિશિઆહાર ૪* આહારીત્વ ૨ { આહારસમાદિ ૩ આલોચનાદિ ૨ સચિતાદિ ૩ અભાહારીત્વ ૧
(૫) વેદ { દ્રવ્યવેદ ૩ ભાવવેદ ૩	(૧૬) ગુણુસ્થાન ૧૪
(૬) કપાય { મૂળ ૪ ભેદ ૨૫	(૧૭) જીવભેદ { ૧૪ ૫૬૩
(૭) જ્ઞાન ૫	(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬
(૮) અજ્ઞાન ૩	(૧૯) પ્રાણુ ૧૦
(૯) સંયમ ૭	
(૧૦) દર્શન ૪	
(૧૧) લેશ્યા ૬	

૧ જ્ઞાન અને ગુણુસ્થાન વિગેરે દ્વારોમાં દ્રવ્યવેદ અને ભાવવેદ એમ બે બે પ્રકારે કહેવાશે અને યંત્રમાં સર્વ દ્વારે બે બે પ્રકારે કહેવાશે.

* ત્રણ દિશિનો, ચાર દિશિનો, પાંચ દિશિનો, અને ૭ દિશિનો એ પ્રમાણે ચાર પ્રકારનો દિશિઆહાર બળ્યો.

૧૫૪

- (૨૦) સંજ્ઞા { આહાર વિગેરે ૪
હિત૫૦ વિગેરે ૩
- (૨૧) ઉપયોગ ૧૨
- (૨૨) દ્રષ્ટિ ૩
- (૨૩) બંધ { મૂળકર્મ ૮
ઉત્તરલેહ ૧૨૦
- (૨૪) ઉદય { મૂળકર્મ ૮
ઉત્તરલેહ ૧૨૨
- (૨૫) ઉદ્ધરણા { મૂળકર્મ ૮
ઉત્તરલેહ ૧૨૨
- (૨૬) સત્તા { મૂળકર્મ ૮
ઉત્તરલેહ ૧૪૮
- (૨૭) શરીર ૫
- (૨૮) બંધહેતુ { મૂળ ૪
લેહ ૫૭
- (૨૯) ધ્યાન { મૂળ ૪
લેહ ૧૬
- (૩૦) સંઘયણ ૬
- (૩૧) સંસ્થાન ૬

(૩૨) સમુદ્ધાત ૭

(૩૩) ભાવ { મૂળ ૫
લેહ ૫૩

(૩૪) અવગાહના { જન્મદેહની જઘન્ય
જન્મદેહની ઉત્કૃષ્ટ
ઉત્તરદેહની જઘન્ય
ઉત્તરદેહની ઉત્કૃષ્ટ
સમુદ્ધાતકૃત ઉત્કૃષ્ટ

(૩૫) સ્થિતિ { જઘન્યભાવસ્થિતિ
ઉત્કૃષ્ટભાવસ્થિતિ
જઘન્યકાયસ્થિતિ
ઉત્કૃષ્ટકાયસ્થિતિ

(૩૬) યોગિ { લક્ષસંખ્યા ૮૪૦૦૦૦૦
સચિત્ત વિગેરે ૩
સંવૃત્ત વિગેરે ૩
શીત વિગેરે ૩
શંખાવર્ત્ત વિગેરે ૩

વળી વિશેષ એ છે કે દ્વારસંવેધ વિભાગમાં જે દ્વાર પાસે મૂળલેહના આંકડા ન લખ્યા હોય, અને માત્ર ઉત્તરલેહનાજ આંકડા લખ્યા હોય તે દ્વારના મૂળલેહનો આંકડો વર્ણન ઉપરથી સ્વતઃ શોધી લેવો. અથવા તો યન્ત્રમાં ભેદ લેવો.

૧૫૫

(૧) ૪ ગતિમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ.

દેવગતિમાં.

(૧) ગતિ ૧—એક દેવગતિ હોય.

(૨) ઇન્દ્રિય ૫—પાંચે ઇન્દ્રિયો હોય છે, અને જાતિ એક પાંચેન્દ્રિય હોય છે.

(૩) કાય ૧—એક ત્રસકાય હોય છે.

(૪) યોગ ૩-૧૧—આહારકના બે યોગ ચૌદપૂર્વી મુનિને હોય, તેમજ ઔદારિકના બે યોગ મનુષ્ય તથા તિર્યચને હોય, માટે એ ચાર સિવાય શેષ ૧૧ યોગ હોય છે. તેમાં ભાષાપર્યામિને ચાર વચનયોગ, મનપર્યામિને ચાર મનયોગ, પૂર્વભવમાંથી આવતાં માર્ગમાં કાર્મણ્યોગ, શરીરપર્યામિને અથવા ^૧સર્વપર્યામિને વૈક્રિય કાયયોગ, અને શરીરપર્યામિને અથવા ^૨કરણપર્યામિને વૈક્રિયમિશ્ર-કાયયોગ, એ પ્રમાણે યથાયોગ્ય અંગીયાર યોગ હોય છે, તેમજ મૂળ યોગ ત્રણે હોય છે.

(૫) વેદ ૨—દેવ પુરૂષવેદી અને દેવાંગનાઓ સ્ત્રીવેદી છે, માટે દેવગતિમાં બે વેદ છે.

(૬) કષાય ૪-૨૪—મૂળ કષાય ચાર, અને ઉત્તર કષાય ચાવીસ છે, ને નપુંસકવેદરૂપ એક નોકષાય ન હોય.

(૭) જ્ઞાન ૩—દરેક સમ્યગ્દષ્ટિદેવને મતિજ્ઞાન, શ્રુતજ્ઞાન,

૧ સ્વયોગ્ય સર્વપર્યામિઓ સમાપ્ત કરી હોય તેવો જીવ સર્વપર્યામિ કહેવાય. તે સર્વપર્યામિ જીવને કાયયોગ હોય એમ યતુર્થ કર્મગ્રંથ વિષેરેમાં કહ્યું છે, વળી પાંચસંગ્રહાદિકમાં શરીરપર્યામિ થવા બાદ તુર્ત કાયયોગ હોય અને ઉત્પત્તિના બીજા સમયથી શરીરપર્યામિ પૂર્ણ ન થાય ત્યાં મુધી મિશ્રયોગ હોય એમ પણ અંગીકાર કરેલ હોવાથી નિકલ્પ જણાવ્યો છે.

૨ ઉપરની સ્કૃટનોટને અનુસાર.

૧૫૬

અને અવધિજ્ઞાન એ ત્રણ જ્ઞાન હોય છે, પરંતુ ચારિત્રના અભાવે મનઃપર્યવ અને કેવલજ્ઞાન ન હોય.

(૮) અજ્ઞાન ૩—દરેક મિથ્યાદષ્ટિદેવને મનિ વિગેરે ત્રણે અજ્ઞાન હોય.

(૯) સંવમ ૧—દેવને ત્રણ નિયમ અંગીકાર કરવાની રૂચી ભવત્સભાવચીજ ન હોય, તેથી દેવગતિમાં અવિરતિરૂપ એક જ ચારિત્ર છે.

(૧૦) દર્શન ૩—દરેક દેવને ચક્ષુ, અચક્ષુ, અને અવધિ^૧ એ ત્રણ દર્શન હોય.

(૧૧) લેસ્થા ૬—સામાન્યપણે દેવગતિમાં છએ લેસ્થા હોય, અને વિશેષથી નીચે પ્રમાણે—

ભવનપતિ તથા વ્યન્તરને^૨—કૃષ્ણ, નીલ, કાપોત, અને તેજસ્.

૧૫ પરમાધ્યામીને—કૃષ્ણલેસ્થા.

જ્યોતિષી, સૌધર્મ તથા ઇશાનને^૩—તેએ લેસ્થા.

સનતકુમાર, માહેન્દ્ર,^૪ તથા બ્રહ્મલોકમાં^૫—પદ્મલેસ્થા.

લાંતકથી^૬ અનુત્તર સુધીમાં—શુક્લલેસ્થા.

૧. શ્રીભગવત્તિષ્ટ વિગેરેના અભિપ્રાયથી વિભંગતાનીને પણ અવધિ-દર્શન અંગીકાર કર્યું છે.

૨. વ્યન્તરના ઉપદ્રવજીથી ૧૦ તિર્થગજસકમાં પણ એ ચાર લેસ્થાઓ ગણવી.

૩. સૌધર્મ તથા ઇશાન કહેવાથી એ બેની નીચે વસનારા કિર્તિમણિક-દેવાને પણ તેજોલેસ્થા ગણવી.

૪. સનતકુમાર તથા માહેન્દ્રની નીચે વસનારા કિર્તિમણિક દેવાને પણ પદ્મલેસ્થા.

૫. બ્રહ્મલોકને અન્તે ચાર છેડે વસનારા નવ લોકાન્તિક દેવાની પણ પદ્મલેસ્થા.

૬. લાંતકની નીચે વસનારા કિર્તિમણિકદેવાની પણ શુક્લલેસ્થા.

૧૫૭

(૧૨) મધ્ય ૨—કેટલાએક દેવ લબ્ય, તથા કેટલાએક અ-
લબ્ય હોવાથી બન્ને ભેદ હોય.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬—યથાસંભવ સમ્યક્ત્વના છએ ભેદ
હોય છે.

(૧૪) સંક્ષિપ્ત ૧—સર્વે દેવો સંજી હોય છે.

(૧૫) આહારક ૨—દિશિઆહારમાં છ દિશાનો આહાર
હોય છે, કારણકે દેવો ત્રસનાડીમાં રહે છે, અને ત્રસનાડી લોકના
મધ્યમાં હોવાથી છ દિશિનોજ આહાર પ્રાપ્ત થાય છે. તથા ઓજ
વિગેરે ત્રણ ભેદોમાંથી શરીરઅપર્યાપ્તને (મિશ્રયોગ પ્રવર્તે ત્યાંસુધી)
ઓજઆહાર, અને શરીરઅપર્યાપ્ત થયા બાદ લોભઆહાર હોય છે,
દેવોમાં કવલઆહારનો સંભવ નથી. વળી આલોગ તથા અનાલોગ
એ બે પ્રકારનો આહાર હોય છે, તેમાં ઓજઆહાર અપર્યાપ્ત
અવસ્થામાં હોવાથી મનના અભાવે અનાલોગિક (દરેક જીવને)
હોય, અને લોભઆહાર આલોગિક તથા અનાલોગિક બન્ને પ્રકાર-
નો હોય. તેમાં મનોભક્ષીરૂપ^૧ લોભઆહાર^૨ આલોગિક હોય.
વળી સચિત્તાદિ ત્રણ ભેદોમાંથી દેવોને કેવળ અચિત્તઆહાર પ્રાપ્ત
થાય છે, કારણકે પુણ્યા આકાશમાંથી વૈકિયવર્ગજાનો લોભાહાર
મળતો હોવાથી સંજીવ અથવા મિશ્ર કલેવરોનો આહાર નથી.^૩

૧. શાસ્ત્રમાં દર્શાવેલી કાળમર્યાદા મુજબ અમુક કાળને અન્તરે
આહારની ઇચ્છાથી લેવાતો લોભ આહાર કે જે સર્વોગે શુભ પરિણામે
તુષ્ટિપુષ્ટિરૂપે પરિણમે છે તે મનોભક્ષી આહાર કહેવાય. આ આહાર
માત્ર દેવોને હોય.

૨. દેવને કવલઆહાર ન હોય તો તેના નમિતે અલિપ્યાકુળ કેમ
કરાય છે ? ઉત્તર—ઉત્તમ દેવો અલિપ્યાકુળથી પોતાનો સત્કાર થયેલો
સમજી તુષ્ટ થાય છે.

૩. જળમાં ઉભા રહેતા દેવના શરીરમાં સચિત્ત જળનો અંચાર
થવાથી દેવને સચિત્ત લોભાહાર કેમ ન કહેવાય ? ઉત્તર—માત્ર પુદ્ગલોનું ગ્રહણ
કરવું તે આહાર નથી પરંતુ ગ્રહણ કરેલા પુદ્ગલો જે શરીરરૂપે પરિણમે
તોજ આહાર કહી શકાય મારે.

૧૫૮

એ પ્રમાણે દેવોના આહારીપણાનું સ્વરૂપ કહ્યું, અને નિરાહારીપણું તો પૂર્વભવમાંથી વક્રગતિએ ઉત્પન્ન થતા દેવને માર્ગમાં એક જ સમયનું અનાહારીપણું છે, પરંતુ બે ત્રણ સમયનું અનાહારીપણું નથી. કારણકે ત્રસનાડીમાં ઉત્પન્ન થતો જીવ દિવકગતિએ ઉપજે અને દિવકગતિક જીવને એકજ સમય અનાહારીપણું હોય.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૪—૫હેલાં ચાર ગુણસ્થાન હોય.

(૧૭) જીવમેદ ૨-૧૯૮—ચૌદ ભેદમાંથી સંજ્ઞાઅપર્યાસ અને સંજ્ઞાપર્યાસ એ બે ભેદ હોય, અને પાંચસો ત્રેસકમાંથી ૧૮૮ ભેદ હોય તે પૂર્વે દ્વારવર્ણનપ્રસંગે દર્શાવ્યા છે.

(૧૮) પર્યાસિ ૬. (૧૯) પ્રાણ ૧૦—સુગમ છે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨—મૂળ ચારે સંજ્ઞા હોય, વળી હેતુપદેશિકી વિના દીર્ઘકાલિકી તથા દ્રષ્ટિવાદિકી એ બે સંજ્ઞા છે.

(૨૧) ઉપયોગ ૧—ત્રણ જ્ઞાન, ત્રણ અજ્ઞાન, અને ત્રણ દર્શન એ નવ ઉપયોગ છે.

(૨૨) વૃષ્ટિ ૩—ત્રણે દૃષ્ટિ હોય.

(૨૩) બંધ ૮-૧૦૪—મૂળ કર્મ આઠેનો બંધ હોય, તેમજ ઉત્તર ભેદમાં દેવદ્રિક, વૈક્રિયદ્રિક, આહારકદ્રિક, દેવાયુ, નરકત્રિક, સૂક્ષ્મત્રિક, અને વિકલત્રિક, એ સાગ પ્રકૃતિ વિના શેષ ૧૦૪ પ્રકૃતિઓ બંધાય.

(૨૪) ઉદય ૮-૮૪—મૂળકર્મ આઠેનો ઉદય હોય, અને ઉત્તર ભેદમાં નરકત્રિક, તિર્યચત્રિક, મનુષ્યત્રિક, કુળાતિ ૪, આહારિકદ્રિક, આહારકદ્રિક, સંઘયણ ૬, કુસંસ્થાન ૫, કુખગતિ, આતપ, જીન, સ્થાવરાદિ ૪, દુઃસ્વર, નપુંસકવેદ, નીચગોત્ર, એ ૩૮ પ્રકૃતિઓ વિના શેષ ૮૪ નો ઉદય હોય, તથા સ્ત્યાનર્થિત્રિકનો ઉદય ત્યાગ કરતાં ૮૧ નો ઉદય પણ ગણાય છે. અહિં જઈવેવુત્તરવિક્રિય એ વચનને અનુસારે ઉદ્યોતનો ઉદય ગણ્યો છે.

(૨૫) હરીરણા ૮-૮૪—ઉદયવત્.

૧૫૬

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૩—આહારક તથા ઔદારિક^૧ શરીર સિવાય શેષ ત્રણ શરીર હોય. કારણકે આહારકશરીર ઔદારિક^૧ મુનિરાજને તથા ઔદારિકશરીર મનુષ્ય અને તિર્યચને હોય છે.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૬૨—મૂળ બંધહેતુ ચાર છે, અને ઉત્તર બંધહેતુ નપુંસકવેદ, આહારકના બે યોગ, અને ઔદારિકના બે યોગ એ પાંચ સિવાયના બાવન છે.

(૨૯) ધ્યાન ૮—ચાર આર્ત અને ચાર રૌદ્ર મળી આઠ ધ્યાન છે, શેષ ધર્મધ્યાન અને શુક્લધ્યાન અપ્રમત્તાદિ મુનિને હોય. માટે દેવને તે બે શુભ ધ્યાન ન હોય. પરંતુ શુભચિંતા અને શુભ ભાવના હોઈ શકે.

(૩૦) સંઘયજ ૦—હાડનો અભાવ હોવાથી સંઘયજ^૨ ન હોય.

(૩૧) સંસ્થાન ૧—એક સમયતુરસ્ત સંસ્થાન હોય. ઉત્તર વૈદિક્ય શરીર અનેક સંસ્થાનવાળું હોય, પરંતુ અહિં જન્મ-દેહના સંસ્થાનની વિવક્ષા છે. એ પ્રમાણે આગળ સર્વત્ર જન્મ-દેહની અપેક્ષાએજ સંસ્થાન બાણવાં.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૫—આહારક અને કેવલી સમુદ્ઘાત વિના શેષ પાંચ સમુદ્ઘાત હોય.

૧. મિદ્, વ્યાધ વિગેરે રૂપની વિકૃત્તિ કરનાર દેવોને ઔદારિક શરીર કેમ નહિ ? ઉત્તર:-સ્વાભાવિક મિદ્દાદિકનાં શરીર ઔદારિક છે, પરંતુ મનુષ્ય ત્રા દેવે નવીન બનાવેલ મિદ્દાદિકનાં રૂપ વૈદિક્ય પરમાણુઓનાં અનેકાં હોવાથી દેખાવમાં ઔદારિક સરખાં લાગે પરંતુ વાસ્તવિક રીતે વૈદિક્ય છે.

૨. કેટલાએ આચાર્યો શક્તિને સંઘયજરૂપ માનતા હોવાથી દેવોને વર્જીભનારાય સંઘયજ કહે છે. પરંતુ બહુમતે દેવ સંઘયજ રહિત કહી શકાય.

૧૬૦

(૩૩) માવ ૫-૩૭—મૂળભાવ પાંચે હોય. અને ઉત્તરલોકમાં ઉપશમભાવે ઉપશમસમ્યક્ત્વ ક્ષાયિક ભાવે ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ, ક્ષયોપશમભાવે મનઃપર્યવ દેશવિરતિ, અને સર્વવિરતિ વિના ૧૫ ભાવ. ઔદયિકભાવે ત્રણ વિરૂદ્ધગતિ, અને નપુંસકવેદ વિના ૬૫ ૧૭ ભાવ, અને ત્રણ પારિણામિકભાવ, એ પ્રમાણે કુલ ૩૭ ઉત્તરભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની જઘન્ય અવગાહના એક હાથ પ્રમાણની અનુત્તર દેવ આશ્રયિ છે, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના સાત હાથ પ્રમાણ તે ઇશાન કલ્પસુધીના દેવોની છે. તથા ઉત્તર-દેહની જઘન્ય અવગાહના અંગુલનો સંખ્યાતમો ભાગ અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના સંપૂર્ણ એક લાખ યોજનની છે, તથા સમુદ્ધાતકૃત તૈજસ કાર્મણની અવગાહના લગભગ આઠ રજ્જુ પ્રમાણ છે, કારણકે સૌધર્મ અથવા ઇશાન સ્વર્ગમાંનો દેવ અધોલોકને અન્તે પૃથ્વી આદિ રૂપે ઉત્પન્ન થાય તો મરણ સમુદ્ધાત કરતી વખતે તે દેવનો આત્મા ત્યાં સુધી લાંબાય છે, અને સૌધર્મ તથા ઇશાન સ્વર્ગથી અધોલોકાન્ત આઠ રજ્જુ દૂર છે. જો કે ઇષત્ પ્રાગ્જારા નામની સિદ્ધશિલામાં થણ ઉર્ધ્વ લોકે ઉત્પન્ન થાય છે, પરન્તુ તે સિદ્ધશિલા સૌધર્મ તથા ઇશાન સ્વર્ગથી સાત રજ્જુ દૂર હોવાથી ત્યાંની ઉત્પત્તિ અંગીકાર ન કરાય. અથવા અચ્યુત સ્વર્ગનો દેવ મિત્ર નારકને મળવા ચોથી નરકે જાય તોપણ આઠ રજ્જુ વૈકિય સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના હોય, ચોથી નરકથી નીચે દેવનું ગમન હોય નહિ. એ પ્રમાણે દેવના મૂળવૈકિય, ઉત્તરવૈકિય, તૈજસ અને કાર્મણ એ ચારે શરીરની અવગાહના કહી.

૧. તૈજસ કાર્મણની જઘન્ય અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ છે. કારણકે દેવ મરણ પામીને પોતાના પહેરેલા આભૂષણમાં પૃથ્વી-પણે ઉત્પન્ન થાય, અથવા મૂળદેહે આવેલો દેવ મનુષ્યલોકમાં પોતાની પૂર્વભવની સ્ત્રીપર મોહ પામી વિષયક્રીડા કરતી વેળાએ આશ્વિન પૂર્વે મરણ પામી તેજ સ્ત્રીના ઉદરમાં ઉત્પન્ન થાય તો જઘન્ય અવગાહના અંગુલના અસંખ્યાતમો ભાગની કહી છે.

૧૬૧

(૩૫) સ્થિતિ—દેવની જઘન્ય ભવસ્થિતિ દશ હજાર વર્ષ પ્રમાણુ ભવનપતિ તથા વ્યન્તરની અપેક્ષાએ છે, અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ તેત્રીસ સાગરોપમ તે અનુત્તર દેવ આશ્રયિ છે તેમજ કાયસ્થિતિ આયુષ્ય તુલ્ય બાણવી, કારણુકે દેવ મરણુ પામી તુર્ત ફરીથી દેવપણુ ઉપજતો નથી.

(૩૬) યોનિ—ઉત્પત્તિસ્થાન અસંખ્ય છે તોપણુ સમવર્ણુ, સમગંધ, સમરસ, સમસ્પર્શ અને સમસંસ્થાની અપેક્ષાએ ચાર લાખ છે, તે દરેક “યોનિ” કહેવાય. તેવી એકેક યોનિમાં અસંખ્ય ઉત્પત્તિસ્થાનો અન્તર્ગત થાય છે. એ પ્રમાણુ ચાર લાખ યોનિ છે. વળી સચિત્તાદિ ત્રણુ ભેદમાંથી કેવળ અચિત્ત યોનિ છે, કારણુકે દેવો કોઈ સજીવ યા મિશ્ર કલેવરમાં ઉત્પન્ન થતા નથી પરન્તુ પર્યંક સરખા ખાડારૂપ ઉપપાત શય્યાના દેવ-રૂપ વસ્ત્રથી ઢાંકેલા આકાશમાં ઉત્પન્ન થાય છે. તેમજ સંવૃત્તાદિ ત્રણુ ભેદોમાંથી દેવોની સંવૃત યોનિ છે, કારણુકે ઉપપાત શય્યા-રૂપ યોનિ દેવરૂપ્ય રેશમી વસ્ત્રવડે ઢંકાયેલી હોય છે. તથા શીતાદિ ત્રણુ ભેદોમાંથી દેવોની શીતોષ્ણુ યોનિ છે, કારણુકે એજ યોનિ સુખકારી છે. તેમજ શંખાવર્તાદિ એક પણુ યોનિ નથી.

इति श्री देवगतौ ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

મનુષ્ય^૨ ગતિમાં.

(૧) ગતિ ? (મનુષ્યગતિ), (૨) હિમ્વ્રિય ૫. (૩) કાય ? (ત્રસકાય)—સુગમ છે.

૧. દેવાંગનાઓને બે કે વંશીપત્રા યોનિ છે, પરન્તુ દેવોનું વીર્ય વૈક્રિય વર્ગણુનું હોવાથી દેવો તે વંશીપત્રાઓનિમાં ગર્ભદ્વારા ઉત્પન્ન થતા નથી, માટે તે યોનિ ઉત્પત્તિ સ્થાનરૂપ યોનિ તરીકે ગણી શકાય નહિ.

૨. સમુર્જિતમ મનુષ્યો અને યુગલિક મનુષ્યો સંખ્યાથી ૩૬ દ્વારો પાંચસો ત્રેસક જીવભેદમાં દ્વારપ્રાપ્તિ પ્રસંગે કહેવાશે.

૧૬૨

૪ યોગ ૩-૧૫—મૂળયોગ ત્રણ અને ઉત્તરયોગ પાંચે શરીરના સાત યોગ અને ચાર મનોયોગ તથા ચાર વચનયોગ મળી ૧૫ હોય.

(૫) વૈદ ૩—શ્વી, પુરૂષ, અને નપુંસક એ ત્રણે વેદ છે.

(૬) કષાય ૪-૨૫—સુગમ છે.

(૭) જ્ઞાન ૫—સમ્યગ્દષ્ટિ મનુષ્યને પાંચે જ્ઞાન હોય છે.

(૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૭, (૧૦) દર્શન ૪, (૧૧) લેહ્યા ૬, (૧૨) મન્વ્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬, (૧૪) સંશિત્ત્વ ૨ (કારણકે સમુચ્છિન્ન મનુષ્ય અસંતિ છે)—સુગમ છે.

(૧૫) આહારક ૨—મનુષ્યો છ દિશિને આહાર ગ્રહણ કરે છે તેનું કારણ દેવવત્ જાણવું. વળી ઓજાઆદિ ત્રણે પ્રકારનો, અભોગઆદિ બે પ્રકારનો, અને સચિત્તઆદિ ત્રણે પ્રકારનો આહાર ગ્રહણ કરે. કારણ સમજવું સુગમ છે. અને અનાહારી-પણ વક્રગતિ વળતે એક અથવા બે સમય, તેમજ કેવલીસમુદ્ધાત વળતે ત્રણ સમય સુધી હોય.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧૪—સર્વે ગુણસ્થાન હોય છે.

(૧૭) જીવભેદ ૨-૩૦૩—ચૌદ લેહમાંના બે જીવલેહ દેવવત્ હોય છે, અને પાંચસો ત્રેસઠમાંથી ૧૫ કર્મભૂમિના, ૩૦ અકર્મ ભૂમિના (યુગલિક) અને ૫૬ અન્તર્દ્વિપના (યુગલિક), એ ૧૦૧ ગર્ભજ અપર્યાપ્તા તથા ૧૦૧ ગર્ભજ પર્યાપ્તા અને ૧૦૧ સમુચ્છિન્ન અપર્યાપ્તા મળી ૩૦૩ લેહ હોય છે. સમુચ્છિન્ન મનુષ્યો અપર્યાપ્ત અવસ્થામાંજ મરણ પામતા હોવાથી પર્યાપ્ત લેહ-વાળા ન હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨, (૨૧) ઉપયોગ ૧૨, (૨૨) દ્રષ્ટિ ૩—સુગમ છે.

* સમુચ્છિન્ન મનુષ્યને પણ હેતુપદેશિકી સંજ્ઞા ન હોય કારણકે તેઓ અપર્યાપ્તપણામાંજ મરણ પામે છે, અને હેતુપદેશિકી સંજ્ઞા તો ક્રિયિત્વ વિશિષ્ટ વિજ્ઞાનરૂપ હોવાથી પર્યાપ્ત અવસ્થામાં જોલે છે.

૧૬૩

(૨૩) બંધ ૮-૧૨૦—મૂળ કર્મ આઠનો બંધ છે, અને ઉત્તર લેહમાં સર્વે (૧૨૦) પ્રકૃતિઓનો બંધ છે, કારણકે મનુષ્ય સર્વ ગતિઓમાં (સર્વ જીવલેહોમાં) અવતરી શકે છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૫—નરકત્રિક, દેવત્રિક, તિર્યચત્રિક, કુબ્જાતિ ૪, સ્થાવર, સૂક્ષ્મ, સાધારણ, અને આતપ, એ ૧૭ પ્રકૃતિઓ સિવાય શેષ ૧૦૫ પ્રકૃતિઓનો^૧ ઉદય હોય, અહિં જરૂર, દેવુત્તર વિક્રિય એ વચનને અનુસારે ઉદ્યોતનો ઉદય ગણ્યો છે.

(૨૫) ઉદીરણ ૮-૧૦૫—ઉદયવત્. (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૫—પાંચે શરીર હોય છે.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૭, (૨૯) ધ્યાન ૧૬, (૩૦) સંઘયણ ૬ (કારણકે હાડનો સહભાવ છે.), (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૭, (૩૩) ભાવ ૫-૫૦ (ત્રણ વિરૂદ્ધ ગતિ વિના)—એ છએ દ્વાર સુગમ છે.

૩૪ અવગાહના—જન્મદેહની (ઔદારિકની) જઘન્ય અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ તે અપર્યાપ્ત મનુષ્ય આશ્રયિ છે, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ત્રણ ગાઉની તે દેવકુરૂ તથા ઉત્તર કુરૂક્ષેત્રના યુગલિક મનુષ્ય આશ્રયિ છે. તેમજ ઉત્તરદેહની (વૈકિયની અને આહારકની) અવગાહના પ્રારંભમાં જઘન્ય અંગુલનો સંખ્યાતમો ભાગ અને ઉત્કૃષ્ટ ચાર અંગુલ અધિક એકલાખ યોજન પ્રમાણ છે. કારણકે દેવ ભૂમિથી ચાર અંગુલ ઉંચે રહે છે, તેમજ દેવ તથા મનુષ્યનું ઉત્તર વૈકિય શરીર મસ્તકની સપાટી સરખી આવે તેટલું ઉંચું રચાય છે. વળી ઉત્તર દેહમાં આહારકની અવગાહના જઘન્ય તથા ઉત્કૃષ્ટ એક હાથનીજ હોય છે, તેમજ સમુદ્ઘાતકૃત

૧ મનુષ્યને ઉત્તર વૈકિય શરીર આશ્રયિ વૈકિયદ્વિકનો ઉદય, અને જરૂર દેવુત્તર વિક્રિય એ વચનને અનુસારે મુનિને ઉદ્યોતનો ઉદય ગણેલો છે. અન્યથા ૧૦૨ પ્રકૃતિઓનો ઉદય ગણાય.

૧૬૪

તૈજસકાર્મણી અગાહના કેવલીમુદ્ધાત વખતે સંપૂર્ણ લોક-
કાશ પ્રમાણ હોય છે.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ રૂપદ આવલિકા, અને
ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ ૩ પદ્યોપમની છે. તે દેવકુરૂ તથા ઉત્તરકુરૂ-
ક્ષેત્રના યુગલિક મનુષ્ય આશ્રયિ છે, અને જઘન્યસ્થિતિ સર્વની
છે, તેમજ જઘન્ય કાયસ્થિતિ આયુષ્યવત્ રૂપદ આવલિકારૂપ
અન્તર્મુહૂર્ત છે, અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ સાત પૂર્વકોડ વર્ષ અને
ત્રણ પદ્યોપમ છે. કારણકે એક જીવ સંખ્યાત વર્ષાયુષ્યવાળા (અયુ-
ગલિક) મનુષ્યના સાત ભવ કરી શકે અને આઠમે ભવે મનુષ્યપણે
ઉત્પન્ન થવું હોય તો અવશ્ય યુગલિક મનુષ્યપણેજ ઉત્પન્ન થઈ
શકે, એ પ્રમાણે મનુષ્યના આઠ ભવ પૂરવામાં સાત ભવ સંખ્યાત
વર્ષના (એટલે વધુમાં વધુ પૂર્વકોડ વર્ષના) અને આઠમો ભવ
ત્રણ પદ્યોપમ આયુષ્યનો ગણતો પૂર્વોક્ત કાયસ્થિતિ પ્રાપ્ત થાય.
ત્યારબાદ મનુષ્યભવ પદગ્રાહને અવશ્ય બીજો ભવ દેવનોજ પ્રાપ્ત
થાય, કારણકે યુગલિકને દેવ સિવાય અન્ય ગતિમાં જવું નથી.

(૩૬) યોનિ—મનુષ્યની યોનિ ચૌદ લાખ છે. સચિત્તાદિ ત્રણે
પ્રકારની યોનિ સમુર્જિમ મનુષ્ય આશ્રયિ છે, ગર્ભજ મનુષ્યની તો
મિશ્ર યોનિજ છે. સંવૃતાદિ ત્રણે યોનિમાંની વિવૃત અને મિશ્ર એ
બે યોનિ છે. તેમાં સમુર્જિમ મનુષ્યની સિવૃત યોનિ અને ગર્ભજ
મનુષ્યની સંવૃતવિવૃત (મિશ્ર) યોનિ છે. કારણકે સમુર્જિમ
મનુષ્યની ઉત્પત્તિરૂપ મળમૂત્રાદિ અશુચિ સ્થાનો પ્રગટ છે, અને
ગર્ભજને ઉત્પન્ન થવાની ગર્ભાશયસ્થાનરૂપ યોનિ સ્ત્રીના ઉદરમાં
પ્રચ્છન્ન છે તેમજ ઉદરવૃદ્ધિરૂપ લક્ષણવડે પ્રગટ પણ છે. વળી
શીતાદિ ત્રણે પ્રકારની યોનિઓ છે, તેમાં ગર્ભજની માત્ર શીતોષ્ણ
અને સમુર્જિમની ત્રણે યોનિ હોય છે. તથા શંખાવર્તાદિ ત્રણે
યોનિ છે, અને તેમાં ગર્ભજ મનુષ્યજ ઉત્પન્ન થાય છે, પરન્તુ
સમુર્જિમ મનુષ્યો શંખાવર્તાદિ યોનિમાં રહેલા ગર્ભાશયમાં
ગર્ભજપણે ઉપજતા નથી.

इति श्री मनुष्यगतौ ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૧૬૫

તિર્યચ ગતિમાં.

(૧) ગતિ ૧—એક તિર્યચ ગતિ છે.

(૨) इन्द्रिय ૧-૨-૩-૪-૫—કારણકે તિર્યચગતિમાં એકેન્દ્રિય ક્ષીન્દ્રિય, ત્રીન્દ્રિય, ચતુરિન્દ્રિય, અને પાંચેન્દ્રિય એ પાંચે બ્રહ્મતિના જીવો છે. તેમાં ચતુરિન્દ્રિય સુધીના તો કેવળ તિર્યચગતિમાં જ ગણાય.

(૩) काय ૬—પૃથ્વીકાય વિગેરે છએ કાય તિર્યચગતિમાં ગણાય છે. તેમાં પૃથ્વી, અપ્, અગ્નિ, વાયુ, અને વનસ્પતિ એ પાંચ કાય તો કેવળ તિર્યચગતિમાં જ ગણાય છે, અને ત્રસકાય ચારે ગતિમાં ગણાય છે.

(૪) योग ૩-૧૩—આહારક અને આહારકમિશ્ર એ બે યોગ તિર્યચને ન હોય કારણકે તિર્યચ અવસ્થામાં ચૌદપૂર્વી મુનિપણું ન હોય માટે શેષ ૧૩ યોગ સામાન્યપણે (સર્વ તિર્યચો આશ્રયિ) હોય છે.

(૫) वेद ૩, (૬) कषाय ૪-૨૬—યુગમ છે.

(૭) જ્ઞાન ૩—સમ્યગ્દષ્ટિ તિર્યચોને મતિ તથા શ્રુતજ્ઞાન હોય, અને કોઈકને લઙ્ઘિપ્રત્યયિક (ગુણપ્રત્યયિક) અવધિ જ્ઞાન હોય, કારણકે તિર્યચો પણ વ્રત તપશ્ચર્યાદિ ગુણથી અવધિ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી શકે છે.

(૮) અજ્ઞાન ૩—મિથ્યાદષ્ટિ તિર્યચોને મતિ તથા શ્રુત અજ્ઞાન હોય છે, અને કોઈકને અજ્ઞાનકષ્ટથી વિભ્રાન્ત પણુ ઉપજે છે.

(૯) સંયમ ૨—તિર્યચોને અવિરતિ અને દેશવિરતિ એ બે ચારિત્ર હોય છે. તેમાં અવિરતિ ચારિત્ર તો સર્વને હોય તે સ્વાભાવિક છે, પરંતુ કેટલાએક ગર્ભજ તિર્યચોને દેશવિરતિ ચારિત્ર પણ હોય છે. સ્વયંભૂરમણ સમુદ્રમાં પરિભ્રંડલ આકૃતિ (ચૂડીની આકૃતિ) સિવાય સ્ત્રી, પુરૂષ, હસ્તિ, વ્યાઘ્ર, વૃશ્, પ્રતિમા વિગેરે સર્વે આકારના મત્સ્યો થાય છે, ત્હેમાં પ્રતિમા

૧૬૬

તથા મુનિ સમાન આકૃતિવાળા મત્સ્ય દેખી પૂર્વે ધર્મના અથવા ચારિત્રના અભ્યાસી મત્સ્યોને બ્રહ્મચર્ય જ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે, અને તે જ્ઞાનથી પોતાનો પૂર્વભવ દેખી મત્સ્યના શવમાં જ સ્થૂલ પ્રાણાતિપાત વિરમણાદિ ગૃહસ્થયોગ્ય અણુમત વિગેરેનો સ્વીકાર કરે છે, એ પ્રમાણે તિર્યચોને દેશચારિત્ર હોઈ શકે છે.

(૧૦) દર્શન ૩, (૧૧) લેહ્યા ૬, (૧૨) મઠ ૨—સુગમ છે.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬—મનુષ્યવત્ છએ સમ્યક્ત્વ છે.

(૧૪) સંજ્ઞા ૨—ગર્ભજ તિર્યચ જ સંજ્ઞા હોય, અને શેષ સર્વ તિર્યચો અસંજ્ઞા કહેવાય.

(૧૫) આહારક ૨—તિર્યચગતિમાં દ્વિશિ આહાર ૩-૪-૫-૬ દ્વિશિનો હોય છે, તેમાં લોકને અન્તે (કિનારે) નિષ્કુટમાં રહેલા એકેન્દ્રિયોને ૩-૪-૫ દ્વિશિનો આહાર હોય, અને લોકની અંદર રહેલા એકેન્દ્રિયાદિ સર્વ તિર્યચોને છ દ્વિશિનો આહાર હોય, એ વાત દ્વારવર્ણનપ્રસંગે સવિસ્તર દર્શાવી છે. તેમજ તિર્યચોને ઓળ, લોમ અને કવલ એ ત્રણ આહાર છે, તથા આલોગ અને અનાલોગ બન્ને પ્રકારના આહાર છે, તેમજ સચિત્તાદિ ત્રણ પ્રકારનો પણ આહાર છે. અને નિરાહારીપણ તે વક્રગતિ વખતેજ ૧-૨-૩-૪ સમય સુધી હોય છે.

(૧૬) મુલસ્થાન ૫—પ્રથમનાં પાંચ ગુણસ્થાન હોય.

(૧૭) જીવમેદ ૧૪-૪૮—દ્વારવર્ણન પ્રસંગે દર્શાવ્યા પ્રમાણે તિર્યચમાં ચૌદ તથા અડતાળીશ જીવમેદ પ્રાપ્ત થાય છે.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૩ (વિદ્-લેન્દ્રિયને હેતુપદેશિકી હોવાથી), (૨૧) ઉપયોગ ૯, (૨૨) દ્રષ્ટિ ૩ સુગમ છે.

(૨૩) વંધ ૮-૧૧૭—મૂળકર્મ આઠનો બંધ હોય, અને ઉત્તર ભેદે આહારકદ્વિક અને જીવનામ એ ત્રણ વિના શેષ ૧૧૭ પ્રકૃતિ બંધ હોય.

૧૬૭

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૯—દેવત્રિક, નરકત્રિક, આહારકત્રિક, મનુષ્યત્રિક, ઉચ્ચગોત્ર અને જીનનામ, એ તેર પ્રકૃતિવિના શેષ ૧૦૬ પ્રકૃતિનો ઉદય હોય અને મૂળકર્મ આઠેનો ઉદય હોય.

(૨૫) ઉદીરણ ૮-૧૦૯—ઉદયવત્, (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮*—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૪—આહારક સિવાય ચાર શરીર હોય.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૬૫—આહારકના બે યોગ સિવાય સર્વ બંધહેતુ હોય.

(૨૯) ધ્યાન ૮—આઠે અશુભધ્યાન હોય, દેશવિરત તિર્યચને મધ્યમ ધર્મધ્યાન હોય પણ તે ગૌણ હોવાથી ગણત્રીમાં આવે નહિ. શુભભાવના અથવા શુભચિંતા તો સર્વ ગર્ભજ તિર્યચને સંભવે પરન્તુ શુભ ધ્યાન ન હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬—સુગમ છે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૫—આહારક અને કેવલીસમુદ્ઘાતવિના શેષ પાંચ સમુદ્ઘાત હોય. વ્રત તપશ્ચર્યાદિના પ્રભાવથી તિર્યચને તેજો લેશ્યા ઉત્પન્ન થવાથી તૈજસ સમુદ્ઘાત પણ હોય છે. શેષ ચાર સમુદ્ઘાત સમજવા સુગમ છે.

(૩૩) ભ.વ ૫-૩૯—મૂળ ભાવ પાંચે હોય અને ઉત્તર-ભાવમાં ઉપશમ સમ્યક્ત્વ, ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ, ૧૬ ક્ષયોપશમ ભાવ (મનઃપર્યવ અને સર્વવિરતિવિના), ૧૮ ઔદયિકભાવ (૩ વિરૂદ્ધ ગતિવિના), અને ૩ પારિણામિક ભાવ એ પ્રમાણે ૩૬ ઉત્તર ભાવ હોય.

૩૪ અવગાહના—જન્મદેહની (ઔદારિક દેહની) જઘન્ય અવગાહના સૂક્ષ્મલબ્ધ અપર્યાપ્ત જીવ આગ્રયિ અંશુલનો અસં-જ્યાતમો ભાગ, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના આદરપર્યાપ્ત પ્રત્યેક

* તિર્યચમાં જીનનામકર્મની સત્તાનો જે નિષેધ કર્યો છે તે નિશ્ચયિત જીનનામકર્મનો નિષેધ ગણાયો, અને અનિશ્ચયિત જીનનામકર્મ તો તિર્યચમાં પણ હોય.—કર્મપ્રકૃતિ ટીકા માટે. અહિં ૧૪૮ની સત્તા ગણી છે.

૧૬૮

વનસ્પતિ (કમળની નાળ લતા વિગેરે) આશ્રયિ કંઈક અધિક ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણ. તથા ઉત્તરદેહની (વૈકિયની) અવગાહના વાયુકાય આશ્રયિ જઘન્યથી અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ અને ઉત્કૃષ્ટથી ગર્ભજ તિર્યચ આશ્રયિ ૬૦૦ યોજન. તથા સમુદ્ધાત-કૃત (તૈજસકાર્મણી) અવગાહના મરણ સમુદ્ધાત આશ્રયિ દીર્ઘ ચૌદ રજ્જુ પ્રમાણ બાણવી.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ રપદ આવલિકા તે અપર્યાપ્ત તિર્યચ આશ્રયિ છે, અને ઉત્પટ ભવસ્થિતિ ત્રણ પદ્યોપમ પ્રમાણ તે દેવકુરૂ અને ઉત્તકુરૂક્ષેત્રના યુગલિક તિર્યચ આશ્રયિ છે. તથા જઘન્ય કાયસ્થિતિ રપદ આવલિકા, અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ જે સૂક્ષ્મ તિગોદ જીવો વ્યવહારરાશિમાં આવ્યા નથી અને આવશે પણ નહિ તેને આશ્રયિ અનાદિઅનન્ત, અને વ્યવહાર રાશિમાં એકવાર આવી પુનઃ અવ્યવહારરાશિમાં જાય તે આશ્રયિ સાદિસાન્ત, તોપણ આવલિકાના અસંખ્યાતમા ભાગના સમયો જેટલા અસંખ્ય પુદ્ગલપરાવર્તથી પણ અધિક કાયસ્થિતિ બાણવી. એ કાયસ્થિતિ એકેન્દ્રિયાદિની સમુદાયપણે કહી અને ગર્ભજ તિર્યચની કાયસ્થિતિ ગર્ભજ મનુષ્યવત્ સાત આઠ ભવને અનુસારે બાણવી.

(૩૬) યોનિ—પૃથ્વીની ૭ લાખ, જળની ૭ લાખ, અગ્નિની ૭ લાખ, વાયુની ૭ લાખ, પ્રત્યેક વનસ્પતિની ૧૦ લાખ, સાધારણ વનસ્પતિની ૧૪ લાખ, દ્વીન્દ્રિયની ૨ લાખ, ત્રીન્દ્રિયની ૨ લાખ, ચૌરેન્દ્રિયની ૨ લાખ, અને તિર્યચ પંચેન્દ્રિયની ૪ લાખ યોનિ છે, તે સર્વ મળી તિર્યચની ૬૨ લાખ યોનિ થાય. શેષ સચિત્તાદિ સર્વ યોનિભેદ તિર્યચગતિમાં હોય, પણ શંખાવર્ત અને કૂર્મોન્નતા એ બે ભેદ ન હોય, કારણકે એ બે યોનિ મનુષ્યની સ્ત્રીઓનેજ હોય છે.

इति श्री तिर्यग्गतौ ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૧. જળની સપાટીથી કમળ જેટલું ઉંચું રહે તેટલી અધિકતા બાણવી.

૧૬૯

નરકગતિમાં.

(૧) ગતિ ૧ (નરકગતિ) (૨) इन्द्रिय ૫, (૩) काय ૧ (ત્રસકાય)—સુગમ છે.

(૪) યોગ ૩-૧૧ (૫) वेद ૧ (નપુંસક) (૬) कपाय ૪-૨૩.
(૭) જ્ઞાન ૩, (૮) अज्ञान ૩, (૯) संयम ૧ (અવિરતિ)
(૧૦) दर्शन ૩,--વેદ વિના સર્વ દેવવત્.

(૧૧) લેશ્યા ૩—નારકને કૃષ્ણ, નીલ, અને કાપોત, એ ત્રણ લેશ્યા હોય, તેમાં પણ પહેલી અને બીજી પૃથ્વીના દરેક નારકને કાપોત લેશ્યા હોય, ત્રીજી નરકે પદ્યોપમઅસંખ્યેય ભાગ અધિક ત્રણ પદ્યોપમ આયુષ્ય સુધીના નારકોને કાપોત લેશ્યા હોય. પંકગ્રભા પૃથ્વીમાં કેવળ નીલ લેશ્યાજ છે, અને પાંચમી પૃથ્વીમાં પદ્યોપમઅસંખ્યેય ભાગ અધિક ૧૦ સાગ-પાપમના આયુષ્ય સુધીના નારકોને નીલ લેશ્યા, અને તેથી સમ-યાદિ અધિક આયુષ્યવાળાને કૃષ્ણ લેશ્યા. છઠ્ઠી સાતમી પૃથ્વીમાં કેવળ કૃષ્ણ લેશ્યાજ છે. પહેલીથી સાતમી પૃથ્વી સુધીની લેશ્યાઓ અધિકાધિક મલિન હોય.

(૧૨) मय्य ૨, (૧૩) सम्यक्त्व ૬, (૧૪) संज्ञित्व ૧,—દેવવત્.

(૧૫) आहारो ૨—સર્વ સ્વરૂપ દેવવત્ પરન્તુ નારકને મનો-ભક્ષી લોભ આહાર ન હોય, કારણકે નારકને જે આહાર પ્રાપ્ત થાય છે તે અતિ અશુભ પરિણમનવાળો અને કષ્ટકારી હોય છે, તથા ક્ષુધાની ઉપશાન્તિ કરી શકતો નથી, અને નારકી કુંભીપાકમાં ઉત્પન્ન થાય છે.

(૧૬) गुणस्थान ૪—દેવવત્.

(૧૭) जीवभेद ૨-૧૪—સંજિવપર્યાપ્ત અને પર્યાપ્ત એ બે ભેદ ચૌદ ભેદમાંના છે, અને પાંચસો ત્રેસઠમાંના ચૌદ ભેદ દ્વાર-વર્ણનમાં કહ્યા પ્રમાણે જાણવા.

(૧૮) पर्याप्ति ૬, (૧૯) प्राण ૧૦, (૨૦) संज्ञा ૪-૨,

૧૭૦

(૨૧) ઉપયોગ ૧, (૨૨) કૃષ્ટિ ૩.—દેવવત્.

(૨૩) બંધ ૮-૧૦૧—દેવત્રિક, વૈક્રિયદ્રિક, નરકત્રિક, સ્થા-
વરાદિ ૪, કુબ્ધતિ ૪, આહારકદ્રિક, અને આતપ એ ૧૯ પ્રકૃતિ
વિના શેષ ૧૦૧ પ્રકૃતિ બાંધે, અને મૂળ આઠે કર્મ બાંધે.

(૨૪) ઉદય ૮-૭૯—જ્ઞાનાવરણ ૫, દર્શનાવરણ ૯,
વેદનીય ૨, નીચ ગોત્ર, ૫ અન્તરાય, નરકાયુ, ૨૬ મોહનીય
(પુરુષવેદ-સ્ત્રીવેદ વિના), નરકદ્રિક, પંચેન્દ્રિયબ્ધતિ, વૈક્રિયદ્રિક,
હુંડક, કુબ્ધગતિ, પરાધાત, ઉચ્છવાસ, ઉપધાત, ત્રસાદિ ૬, વર્ણાદિ
૪, અસ્થિરાદિ ૬, તૈજસ, કાર્મણ, નિર્માણ, અને અશુરલવુ એ
૭૬ ઉત્તર પ્રકૃતિઓનો ઉદય હોય. અથવા સ્ત્યાનર્ધિત્રિક બાદ
કરતાં ૭૬ નો પણ ઉદય ગણાય. તથા મૂળકર્મ આઠેનો ઉદય હોય.

(૨૫) ઉદીરણ ૮-૭૯—ઉદયવત્. (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—
સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૩—વૈક્રિય, તૈજસ, અને કાર્મણ એ ત્રણ
શરીર છે.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૨૧—મૂળબંધહેતુ ચારે છે, અને ઉત્તર-
બંધહેતુ સ્ત્રીવેદ, પુરુષવેદ, ઔદારિકયોગદ્રિક, અને આહારકયોગદ્રિક
એ છ વિના શેષ ૫૧ બંધહેતુ છે.

(૨૯) ધ્યાન ૮ (અશુભ), (૩૦) સંઘયણ ૦—દેવવત્.

(૩૧) સંસ્થાન ૧—નારકજીવોને હુંડક સંસ્થાનજ હોય,
કરણકે નારકજીવોનું શરીર પીંખી નાખેલી પાંખવાળા પંખીના
સરખું અતિબિલત્સ અને લક્ષણ રહિત કહેલું છે.

(૩૨) સમુદ્ધાત ૪—તૈજસ, આહારક, અને કેવલીસમુદ્ધાત
વિના ૪ સમુદ્ધાત છે.

(૩૩) માવ ૨-૩૩—મૂળભાવ પાંચે હોય, અને ઉત્તરવેદમાં
૧ ઉપશમ સમ્યક્ત્વ, ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ ૧૫ ક્ષયોપશમભાવ (મનઃ
પર્ચવ, અને બે વિરત્તિવિના), ૧૩ ઔદયિકભાવ (૩ શુભ વેશ્યા,

૧૭૧

૩ વિરૂદ્ધગતિ, ૨ વેદવિના), અને ૩ પારિણામિકભાવ એ પ્રમાણે ૩૩ ઉત્તરભાવ હોય.

(૩૪, અવગાહના—જન્મદેહની (મૂળવૈકિયની , જઘન્ય અવગાહના ૩ હાથની તે રત્નપ્રભા પૃથ્વીના પહેલા પ્રતરના નારકોની છે, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના સાતમી પૃથ્વીના નારકોની ૫૦૦ ધનુષ્ય પ્રમાણની છે. તથા ઉત્તરદેહની (ઉત્તર વૈકિયની) જઘન્ય અવગાહના અંશુલનો સંખ્યાતમો ભાગ અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના દરેકને જન્મદેહની અવગાહનાથી ષમણી હોય, જેથી સાતમી પૃથ્વીના નારકને ૧૦૦૦ ધનુષ્યની હોય. તથા સમુદ્ધાત કૃત (તૈજસ કાર્મણી) અવગાહના જઘન્ય સાધિક દશ હજાર યોજન^૧ અને ઉત્કૃષ્ટથી લગભગ સાત દીર્ઘ રજજી પ્રમાણ છે, અથવા સાતમી પૃથ્વીથી મેરૂના પંડુક^૨ વન સુધીની છે અથવા કૂર્પરાકારે (કોણીને આકારે અથવા કાટપૂણના આકારે) લગભગ ૮ રજજી^૩ પ્રમાણ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—દેવવત્.

(૩૬) યોજિ—નારકની ૪૦૦૦૦૦ યોજિ છે. તથા શીત, ઉષ્ણ અચિત્ત, અને સંવૃત એ ચાર યોજિ હોય, તેમાં પ્રથમની ત્રણ પૃથ્વીમાં ઉપરના નરકાવાસના નારકોની ઉષ્ણયોજિ છે, અને નીચેના થોડા નારકોની શીતયોજિ છે. પાંચમી પૃથ્વીમાં ઘણા

૧ પાતાળ કળશની ઠીકરી પાસે રહેલા નારકો કેટલોક પૃથ્વી ભાગ ઉત્તરથી, ૧૦ હજાર યોજન ઝાડી ઠીકરી ઉત્તરથી પાતાળ કળશની અંદર મધ્યમ જે તૃતીયાંશ જેટલા (જળવાયુના) મિશ્ર વિભાગમાં ઉત્પન્ન થાય ત્યારે મરણ સમુદ્ધાત વખતે એટલી જઘન્ય તૈજસાવગાહના હોય.

૨ સાતમી પૃથ્વીનો નારક ઉર્ધ્વલોકમાં પંડુકવનની વાવોમાં મર્યાદિ જળચરપણે ઉત્પન્ન થાય છે માટે મરણ સમુદ્ધાત એટલો દીર્ઘ હોય.

૩ સાતમી પૃથ્વીની પૂર્વ દિશાનો નારક સ્વયંભૂરમણ સમુદ્રની પશ્ચિમ વેદિકા પાસે મર્યાદિપણે ઉપજે તો મરણ સમુદ્ધાત કાટપૂણાકારે એટલો દીર્ઘ કરવો પડે.

૧૭૨

નારકોની શીતયોનિ છે, અને થોડા નારકોની ઉષ્ણયોનિ છે. તેમજ છઠ્ઠી અને સાતમી પૃથ્વીમાં સર્વે નારકોની શીતયોનિ છે. નારકજીવો નરકાવાસની ભીંત અંદર ઘડા સરખા આકારવાળી પોકળ કુંભીમાં ઉત્પન્ન થાય છે, તે કુંભી ક્ષેત્રરૂપ યોનિ શીત અથવા ઉષ્ણ બાણવી. અને કુંભી સિવાયનું સર્વ ક્ષેત્ર કુંભીથી વિરુદ્ધ સ્પર્શવાળું હોય છે, જેથી નારકો ઉત્પન્ન થતાં અને ઉત્પન્ન થયા બાદ પણ અતિ દુઃખ પામે છે.

એકેન્દ્રિયમાં.

(૧) ગતિ ૧—તિર્ચચગતિ.

(૨) इन्द्रिय ૧—સર્વ એકેન્દ્રિયોને ક્રૂર એક સ્પર્શેન્દ્રિય છે.

(૩) काय ૨—એકેન્દ્રિય જીવો પૃથ્વી, અપ્, અગ્નિ, વાયુ અને વનસ્પતિ એ પાંચ નિકાયના છે, પરંતુ ત્રસકાયી નથી. શ્રી તત્વાર્થાદિ ગ્રંથમાં અગ્નિ તથા વાયુને ગતિત્રસ કહ્યા છે, પરંતુ માત્ર ગતિત્રસપાણી જીવો ત્રસ કહેવાય નહિ, કેમકે જે જીવો ત્રસ પામીને આ સ્થાન અનિષ્ટ છે એવી સંજ્ઞાથી ઇષ્ટસ્થાને જાય, તેવા ત્રસનામકર્મના ઉદયવાળા જીવોજ ત્રસ (લઘ્વિત્રસ) કહેવાય, અને અગ્નિ તથા વાયુ જે સ્થાનાન્તર થતા દેખાય છે તે તેવા હેતુથી નથી થતા માટે અગ્નિ અને વાયુ સ્થાવરનામકર્મના ઉદયથી સ્થાવરજ ગણાય.

(૪) योग ૨—એકેન્દ્રિય જીવોમાં પૂર્વોક્ત રીતે ઔદારિક, ઔદારિકમિશ્ર અને કાર્મણ એ ૩ યોગદરેકને હોય, અને વાયુ-કાયમાં કેટલાએક લઘ્વિપર્યામિ વાયુજીવોને વૈક્રિય તથા વૈક્રિય-મિશ્ર એ બે યોગ હોય છે, તેથી એકેન્દ્રિયોને કુલ પાંચ યોગ હોય છે. અને મૂળયોગમાં એક કાયયોગ છે.

(૫) वेद ૧—એકેન્દ્રિયોને માત્ર એક નપુંસકવેદ છે, પણ તે અવ્યક્ત હોવાથી સ્પષ્ટ ઉપલબ્ધ થતો નથી, વળી એકેન્દ્રિ-

૧૭૩

યેને વિષયાભિલાષ છે, તેનાં લક્ષણો અંથમાં માલૂમ પડે છે, કહ્યું છે કે—

રણન્નુપુરગંગાર-ચાલોલેક્ષણામુખાત્

નિર્થત્સુગંધિમદિરા ગંડ્વાદેષ પુષ્પ્યતિ ॥ ૧ ॥

અર્થ:—રણુજ્જ્વલતા નુપૂરના શ્રંગારવાળી સ્ત્રીના સુખમાંથી નિકળતા સુગંધી દારૂના કેળાવાથી આ (જકુલવૃક્ષ) પુષ્પિત થાય છે. વળી લૌકિક અંથમાં પણ સુખગકુરુવકસ્ત્વં ધૃત્યાદિ વચનોથી કુરુખકવૃક્ષમાં વિષયાભિલાષનું લક્ષણ દર્શાવ્યું છે, તથા કૃપમાંથી પારે સ્ત્રીને દેખી ઉછળી બહાર આવે છે એવી પણ પ્રસિદ્ધી છે. એથી માલૂમ પડે છે કે એકેન્દ્રિયો અવ્યક્ત વિષયાભિલાષી હોય એમાં નવાઈ નહિ. બાકીના સ્ત્રીવેદ અને પુરુષવેદ એ બે નં હોય.

(૬) કષાય ૪-૨૩—એકેન્દ્રિયોને ક્રોધ, માન, માયા, અને લોભ એ ચારે મૂળ કષાય છે, તથા તે પ્રત્યેકના અનંતાનુબંધિ વિગેરે ચાર ચાર ભેદો પણ હોય તેથી ૧૬ કષાય અને નવ નો કષાયમાંથી સ્ત્રીવેદ પુરુષવેદ સિવાયના ૭ નોકષાય સહિત ગણુતાં ૨૩ કષાય હોય. અહિં અનંતાનુબંધિના ઉદયે અપ્રત્યાખ્યાનાદિ ચારેનો ઉદય સમકાળે હોય છે, માટે સદા અનંતાનુબંધિના ઉદયવાળા એકેન્દ્રિયોને નિરંતર અનંતાનુબંધ્યાદિ ચારે ક્રોધ અથવા માન વિગેરે ગણુતાં ૧૬ કષાય હોય, ક્રોધ તથા માન વિગેરે ચાર કષાયો વિરૂદ્ધ ઉદયવાળા છે, એટલે ક્રોધને ઉદયે માનાદિકનો ઉદય ન હોય, પણ અનંતાનુબંધિને ઉદયે અપ્રત્યાખ્યાનાદિનો ઉદય વિરૂદ્ધ નથી.

૧. વર્તમાન વિજ્ઞાનીઓ એકેન્દ્રિયોમાં વનસ્પતિને અંગે પુંકેસર અને સ્ત્રીકેસરવાળી વનસ્પતિઓને પુરુષ અને સ્ત્રીરૂપ માની બંને કેસરના ગ્રંથોગે વનસ્પતિના અંતાનની [ફળની] ઉત્પત્તિ કહે છે, પણ સાસ્ત્રની મર્યાદાએ વિચારતાં ફળની ઉત્પત્તિ સ્ત્રીકેસર પુંકેસરના અવશ્ય હેતુવાળી નથી, માટે અહિં તે પ્રમાણે સ્ત્રી પુરુષત્વનો અસ્વીકાર છે.

૧૭૪

(૭) જ્ઞાન ૦—કર્મઞ્ચંથકારના મત પ્રમાણે એકેન્દ્રિયને સાસ્વાદનભાવ હોય અને સાસ્વાદનભાવવાળાને જ્ઞાન હોય એવો સિદ્ધાંતકારનો મત છે તોપણ કર્મઞ્ચંથકારો સાસ્વાદનભાવે જ્ઞાન માનતા નથી, કારણકે જ્ઞાનથી પતિત થઈ મિથ્યાત્વ સન્મુખ થયેલાને ફક્ત અજ્ઞાન છે માટે એકેન્દ્રિયોને સાસ્વાદનભાવ છતાં પણ જ્ઞાન નહિ એમ કર્મઞ્ચંથકારોનો મત છે, અને સિદ્ધાંતકાર જો સાસ્વાદનમાં જ્ઞાન માને છે તો એકેન્દ્રિયને સાસ્વાદનભાવ માનતા નથી, માટે બંને ભિન્ન મતથી વિચારતાં એકેન્દ્રિયમાં મતિ અને શ્રુત અજ્ઞાન હોય, અને બે મત મેળવીને વિચારતાં એકેન્દ્રિયમાં બે જ્ઞાન પણ ગણાય, પરંતુ અહિં તેમ અંગીકાર કર્યું નથી.

(૮) અજ્ઞાન ૨—એકેન્દ્રિયોને મતિ અજ્ઞાન અને શ્રુત અજ્ઞાન એ બે અજ્ઞાન હોય.

(૯) સંયમ ૧—એકેન્દ્રિય જીવોને કોઈ પણ વ્રત પ્રત્યાજ્ઞાન હોય નહિ માટે એક અવિતિ ચારિત્ર હોય.

(૧૦) દર્શન ૧—એકેન્દ્રિયોને માત્ર સ્પર્શ ઇન્દ્રિય દ્વારા સામાન્ય જ્ઞાન હોવાથી સ્પર્શેન્દ્રિય સંબંધિ એક અચક્ષુ દર્શન હોય છે.

(૧૧) લેશ્યા ૪—સર્વ એકેન્દ્રિયોને કૃષ્ણ, નીલ, અને કાપોત એ ૩ અશુભ લેશ્યાઓ હોય છે, પણ કદાચ તેજે લેશ્યાવાળા જ્યોતિષાદિ દેવોમાંનો કોઈક દેવ પૃથ્વી, જળ, અને પ્રત્યેક વનસ્પતિરૂપે ઉત્પન્ન થાય તો તેવા પૃથ્વીાદિ જીવને ઉત્પત્તિ વખતે અન્તર્મુહૂર્ત માત્ર તેજે લેશ્યા હોય, કારણકે દેવો અને નારકોની લેશ્યાનો ખેડેલો છેડો પૂર્વભવમાં અને બીજો છેડો પશ્ચિમમાં અન્તર્મુહૂર્ત જેટલો લંબાયલો હોય છે, અને મનુષ્ય તિયગની લેશ્યાનો ખેડેલો છેડો પૂર્વભવમાં લંબાયલો અને બીજો છેડો અન્તર્મુહૂર્ત જેટલો ટૂટેલો હોય છે.

(૧૨) ભવ્ય ૨—એકેન્દ્રિયો ભવ્ય તથા અભવ્ય બંને હોય છે.

૧૭૫

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૨—સર્વ એકેન્દ્રિયોને મિથ્યાત્વ હોય છે. પરંતુ કોઈક જીવ ઉપશમ સમ્યક્ત્વથી પતિત થતાં મરણ પામી પૃથ્વી, જળ, અને પ્રત્યેક વનસ્પતિમાં લઘિપર્યામ્પલ્લે ઉત્પન્ન થાય છે, તેો તેવા એકેન્દ્રિયોને ભવના પ્રારંભમાં અદ્યકાળ સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ પણ હોય છે. એ કર્મગ્રંથનો મત છે, અને સિદ્ધાંત મતે સાસ્વાદન ન હોય.

(૧૪) સંજ્ઞિ ૨—સર્વે એકેન્દ્રિય જીવો અસંજ્ઞિ હોય છે, કારણકે હેતુપદેશિકી આદિ ૩ સંજ્ઞામાંની એક પણ સંજ્ઞા એકેન્દ્રિયોને નથી, અને આહારાદિ સંજ્ઞાથી સંજ્ઞિપણની વિવક્ષા યથા શક્તી નથી, કારણકે તે વિશિષ્ટ વિજ્ઞાનાત્મક નથી.

(૧૫) આહારક ૨—એકેન્દ્રિય જીવો પરભવમાંથી વક્રગતિએ આવતાં ૧-૨-૩ સમય અનાહારી હોય, અને ત્યારબાદ ભવપર્યન્ત આહાર કરે છે માટે આહારી પણ છે. એ જીવોને શરીરઅપર્યામ અવસ્થામાં ઓજ આહાર અને ત્યારબાદ લોભ આહાર હોય છે. દિશિ આહારમાંથી લોકને કિનારે રહેલાને ૩-૪-૫ દિશિનો આહાર હોય છે, અને લોકમાં રહેલાઓને ૬ દિશિનો આહાર હોય છે, તેમજ સચિતાદિ ત્રણ પ્રકારનો આહાર છે, અને આલોગિકાદિમાંથી એકેન્દ્રિયોના ઓજ અને લોભ બંને આહાર અનાલોગિક છે કહ્યું છે કે—

एषामुत्पन्नमात्राणा-मोज आहार ईरितः

लोमाहारस्ततो द्वेधा-प्यनाभोगज एव च ॥ १७५ ॥

અર્થઃ—એકેન્દ્રિય જીવોને ઉત્પન્ન થતા માત્રમાં ઓજ આહાર કહ્યો છે, અને ત્યારબાદ લોભાહાર હોય છે, વળી તે બંને આહાર અનાલોગીક^૧ ઉત્પન્ન થયેલા છે.

૧ હેતુપદેશીકી અથવા દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞાને અનુગત એવો આહાર આલોગિક છે, એકેન્દ્રિયોને તે સંજ્ઞાના અભાવે અનાલોગિક આહાર છે. તે સુધારૂપ અજ્ઞાતા માત્રના ઉદયથી આહારસંજ્ઞા રૂપજ છે.

૧૭૬

(૧૬) ગુણસ્થાન ૨--એકેન્દ્રિય જીવોને મિથ્યાત્વ અને સાસ્વાદન એ બે ગુણસ્થાન કર્મગ્રંથના અભિપ્રાયથી છે, તેની રીત સમ્યક્ત્વદારવત્ જાણવી.

(૧૭) જીવભેદ ૪-૨૨--જીવના ૧૪ ભેદમાં અપર્યાપ્તસૂક્ષ્મ, પર્યાપ્તસૂક્ષ્મ, અપર્યાપ્તબાહર અને પર્યાપ્તબાહર એ ચાર ભેદ છે, અને ૫૬૩ ભેદમાંના પૂર્વે તિર્યચના ૪૮ ભેદમાં કલ્યા પ્રમાણે ૨૨ ભેદ છે.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૪--આહાર, શરીર, ઇન્દ્રિય અને શ્વાસોચ્છવાસ એ ૪ પર્યાપ્તિઓ પર્યાપ્ત એકેન્દ્રિયને હોય છે.

(૧૯) પ્રાણ ૪--એકેન્દ્રિયોને શ્વાસોચ્છવાસ, આયુષ્ય, સ્પર્શોન્દ્રિય અને કાયબળ એ ૪ પ્રાણ છે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪ ૦--એકેન્દ્રિયોને આહારાદિ ચારે સંજ્ઞાઓ છે, અને હેતુપદ્દેશિકી વિગેરે ત્રણમાંની કોઈપણ સંજ્ઞા નથી.

(૨૧) ઉપયોગ ૩--એકેન્દ્રિયને મતિઅજ્ઞાન, શ્રુતઅજ્ઞાન અને અચક્ષુદર્શન એ ૩ ઉપયોગ હોય છે.

(૨૨) દ્રષ્ટિ ૧--એકેન્દ્રિયોને મિથ્યાત્વદષ્ટિ છે.

(૨૩) બંધ ૮-૧૦૯--મૂળપ્રકૃતિમાં ૮ નો બંધ અને ઉત્તર-પ્રકૃતિમાં સામાન્યથી ૧૦૯ પ્રકૃતિનો બંધ હોય, કારણકે ક્ષયોપશમાદિ સમ્યક્ત્વ અભાવે જનનામ, ચારિત્રાભાવે આહારકદ્દિક, અને દેવનારકમાં જવાના અભાવે વૈકિયઅઘટક એ ૧૧ પ્રકૃતિઓ ન બંધે.

(૨૪) ઉદય ૮-૮૧--મૂળપ્રકૃતિ સંબંધિ ૮ નો ઉદય અને ઉત્તરપ્રકૃતિ સંબંધિ ૮૧નો ઉદય હોય, કારણ કર્મગ્રંથથી જાણવું.

(૨૫) ઉદીરણ ૮-૮૧--ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૫--મૂળપ્રકૃતિ ૮ ની સત્તા, અને ઉત્તર-પ્રકૃતિ ૧૪૮માંથી ૧૪૫ ની સત્તા છે. જનનામ અને આહારકદ્દિક વિના.

૧૭૭

(૨૭) શરીર ૪--સર્વ એકેન્દ્રિયોને ઔદારિક તૈજસ અને અર્મણ એ ૩ શરીર છે, અને કેટલાક લઘિધર્માત્મ બાહરવાયુને વૈક્રિયશરીર હોવાથી એકેન્દ્રિયોને ૪ શરીર છે.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૩૬—એકેન્દ્રિય જીવોમાં મૂળ બંધહેતુ ચાર છે, અને ઉત્તર બંધહેતુ ૫૭ માંથી અનાલોગિક મિશ્રિત્વ ૧-કાયવધ ૬-સ્પર્શેન્દ્રિય અવિરતિ ૧-પૂર્વોક્ત રીતે ૨૩ કષાય-અને પૂર્વોક્ત રીતે ૫ યોગ એ સર્વ મળી ૩૬ ઉત્તર બંધહેતુ એકેન્દ્રિયોમાં વાયુકાયને છે.

(૨૯) ધ્યાન^૧ ૦—એકેન્દ્રિયોને મન નહિ હોવાથી એક પણ ધ્યાન ન હોય.

(૩૦) સંચયણ ૦—એકેન્દ્રિય જીવોને હાડકાંને અભાવ હોવાથી હાડની સંધિના બંધારણ રૂપ સંધયણ પણ ન હોય.

(૩૧) સંસ્થાન ૧—સર્વ અંગલક્ષણોને અભાવ હોવાથી એકેન્દ્રિયોને હુંડક સંસ્થાન હોય, તેમાં પૃથ્વીનું મસૂર સરખું, પાણીનું પરપોટા સરખું, અગ્નિનું સોયના સમૂહ સરખું, વાયુનું વેવળા સરખું, અને વનસ્પતિનું અનેક આકારવાળું હુંડક સંસ્થાન છે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૪—સર્વ એકેન્દ્રિયોને વેદના, કષાય અને મરણ એ ત્રણ સમુદ્ઘાત છે, તેમાં વાયુને વૈક્રિય સમુદ્ઘાત પણ છે, માટે કુલ ૪ સમુદ્ઘાત છે, શેષ તૈજસાદિલઘિ વિના તૈજસાદિ સમુદ્ઘાત ન હોય.

(૩૩) માલ ૩-૨૫—એકેન્દ્રિયોને ક્ષયોપશમ, ઔદયિક અને પારિણામિક એ ૩ મૂળ ભાવ છે, શેષ ઉપશમ અને ક્ષાયિક

૧ આગળ પણ સર્વત્ર મન રહિત જીવોને ધ્યાન નહિ હોવાનું કહ્યું છે, પરંતુ ધ્યાનને રચાને ચિંતા અંગીકાર કરીએ તો એકેન્દ્રિયાદિ અસંજિને પણ આત્મશીલ ધ્યાન ચિંતારૂપે કેટલાક પ્રાચીન યંત્રપટ્ટમાં કહ્યાં છે તે ગણી શકાય. પણ અહિં વિચારસાર ગ્રંથની પદ્ધતિએ અસંજિને ધ્યાનનો અભાવ કહેવાશે.

૧૭૮

એ એ ભાવ ન હોય. અને ઉત્તર ભેદ ૨૫ હોય તે નીચે પ્રમાણે—મતિ અજ્ઞાન, શ્રુત અજ્ઞાન, ૫ દાનાદિ લબ્ધિ, ૧ અચક્ષુ દર્શન, એ ૮ ક્ષયોપશમભાવના ભેદ, તથા અજ્ઞાન, અસિદ્ધત્વ, અસંયમ, મિથ્યાત્વ, ૧ ગતિ; ૪ લેશ્યા, ૪ કષાય, ૧ નપુંસકવેદ, એ ૧૪ ઔદયિક ભાવના ભેદ, અને ત્રણ પારિણામિક ભાવના ભેદ મળી સર્વ ભાવ ૨૫ હોય.

(૩૪) અવગાહના—સર્વે એકેન્દ્રિયોની જઘન્ય અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ છે, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ૧૦૦૦ જોજનથી કંઈક અધિક તે પ્રત્યેક વનસ્પતિની છે, પ્રત્યેક વનસ્પતિ-વિના સર્વે એકેન્દ્રિયોની અવગાહના ઉત્કૃષ્ટથી પણ અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગજ છે, એ અવગાહનામાં પરસ્પર જે તરતમતા રહી છે તે શ્રી દ્રવ્યલોક પ્રકાશમાંથી સવિસ્તરપણે બાણુવી. તથા ઉત્તરદેહમાં વૈકિયદેહાવગાહના વાયુને બંને પ્રકારે અંગુલનો અસંખ્યાતમોભાગ છે, અને સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના મરણ સમુદ્ધાતની અપેક્ષાએ ૧૪ રજગ્નુ દીર્ઘ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—એકેન્દ્રિયોનું જઘન્ય આયુષ્ય અન્તર્મુદૂર્ત્ત (૨૫૬ આવલિકા) અને ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય ૧૦ હજાર વર્ષનું પ્રત્યેક વનસ્પતિની અપેક્ષાએ છે, તેની અંતરાલનું મધ્યમ આયુષ્ય અસંખ્ય પ્રકારે છે. તથા એકેન્દ્રિયપણાની જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અનાદિઅનંત, અનાદિસાન્ત અને સાદિસાન્ત એમ ૩ પ્રકારની છે, તેમાં જે અવ્યવહારિક રાશિવાળા (અનાદિ નિગોદીયા) એકેન્દ્રિયો વ્યવહાર રાશિમાં આવવાનાજ નથી તેવા એકેન્દ્રિયોની અપેક્ષાએ કાયસ્થિતિ અનાદિઅનંત છે, અને જે લવ્યજીવો અનાદિ નિગોદમાંથી નિકળી દ્વીન્દ્રિયાદિપણું પ્રાપ્ત કરી મોક્ષે જવાના છે, તેઓની અપેક્ષાએ અનાદિસાન્ત કાયસ્થિતિ છે, અને એકેન્દ્રિયપણામાંથી નિકળી દ્વીન્દ્રિયાદિભાવ પ્રાપ્ત કરી ફરીથી એકેન્દ્રિયપણું પામી પુનઃ દ્વીન્દ્રિયાદિપણું પામે તેવા વ્યવહારરાશિ એકેન્દ્રિયોની અપેક્ષાએ સાદિસાન્ત કાયસ્થિતિ

૧૭૮

છે, વ્યવહાર રાશિમાં આવી જે જીવો એકવર પણ દ્વીન્દ્રિયાદિ-
પણું પ્રાપ્ત કરે છે અને તે જીવો જો પાછા નિગોદમાં જાય છે
તોપણ વધુમાં વધુ ૨૫ પુદ્ગલપરાવર્ત જેટલા અનંત ભવ સૂક્ષ્મ-
નિગોદમાં ભરી પુનઃ અવશ્ય વ્યવહાર રાશિમાં બાહરપણું પામે,
ત્યારબાદ બાહરનિગોદાદિમાં ભરી આવલિકાના અસંખ્યાતમા
ભાગ જેટલાં પુદ્ગલપરાવર્ત સુધી એકેન્દ્રિયપણામાં ભવબ્રમણ કરી
અવશ્ય દ્વીન્દ્રિયાદિ થાય, માટે સાદિસાન્તનો કાળ અહિં આવ-
લિકાના અસંખ્યાતમા ભાગના જેટલા સમય તેટલાં પુદ્ગલપરાવર્ત
પ્રમાણ અનંતકાળ જાણવો.

(૩૬) યોનિ—એકેન્દ્રિયોની યોનિ ૫૨૦૦૦૦૦ (બાવન લાખ)
છે, તેમાં સાત લાખ પૃથ્વીની, સાત લાખ જળની, સાત લાખ
અગ્નિની, સાત લાખ વાયુની, દસ લાખ પ્રત્યેક વનસ્પતિની અને
ઐદ લાખ સાધારણ વનસ્પતિની યોનિઓ છે. પુનઃ સચિત્તાદિ
ત્રણે પ્રકારની યોનિ છે, જંવુતાદિમાંથી એકેન્દ્રિયોની સંવૃતયોનિ
છે, કારણકે એકેન્દ્રિયોનું ઉત્પત્તિસ્થાન સ્પષ્ટ ઉપલબ્ધ થતું નથી.

શંકા—સર્પમણિની યોનિ સર્પશિર્ષ, તેમજ વનસ્પતિની
યોનિ જળ, જળની યોનિ વાયુ, વિગેરે સ્પષ્ટ છતાં પણ એકેન્દ્રિયોની
અસ્પષ્ટ યોનિ કેમ જાણાય ?

ઉત્તર—ઉપર પ્રમાણે કેટલીક યોનિઓ સ્પષ્ટ સમજાય
છે છતાં અદ્યપણાથી અથવા કોઈ અન્ય કારણસર પૂર્વ મહર્ષી-
ઓએ એકેન્દ્રિયોની અસ્પષ્ટ યોનિ કહી છે, તેનું યથાર્થ કારણ
શ્રી બહુશ્રુતગમ્ય છે

તેમજ શીતાદિ ત્રણે પ્રકારની યોનિઓ એકેન્દ્રિયોની છે,
અને શંખાવર્તાદિ ભેદમાંની કોઈપણ યોનિ નથી.

इति एकेन्द्रियद्वारे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૧૮૭

દ્વીન્દ્રિયમાં.

(૧) ગતિ ૧—તિર્યચગતિ.

(૨) હન્દ્રિય ૨—દ્વીન્દ્રિયોને સ્પર્શ અને શ્રવણ એ બે ધન્દ્રિયો છે.

(૩) કાય ૧—દ્વીન્દ્રિયો ત્રસકાય છે.

(૪) યોગ ૪—ઔદારિક કાયયોગ, ઔદારિકમિશ્ર કાયયોગ, કાર્મણુકાયયોગ અને અસત્યામૃષા વચનયોગ એ ચાર યોગ છે, એ જીવોની અસ્પષ્ટ ભાષા હોવાથી (વર્ણપંકિતરૂપ ભાષા નહિ હોવાથી) અસત્યામૃષા વચનયોગ કહ્યો છે, કારણકે સત્ય, અસત્ય અને મિશ્રવચનયોગ સ્પષ્ટ વર્ણુચ્ચાર કરનાર જીવોને કહ્યા છે.

(૫) વેદ ૧—દ્વીન્દ્રિયોને નપુંસકવેદ છે.

(૬) કલાય ૪-૨૩—એકેન્દ્રિયવત્.

(૭) જ્ઞાન ૦ (૨)—દ્વીન્દ્રિયોને અપર્યાપ્તપણામાં અસ્પકાયા સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ હોવાથી કર્મગ્રન્થને મતે મતિ અને શ્રુત એ બે જ્ઞાન ન હોય, અને સિદ્ધાન્તમતે સાસ્વાદન ભાવમાં એ બે જ્ઞાન હોય.

(૮) અજ્ઞાન ૨—મતિ અને શ્રુત એ બે અજ્ઞાન છે.

(૯) સંયમ ૧—એક અવિરતિ ચારિત્ર છે.

(૧૦) દર્શન ૧—અચક્ષુદર્શન તે સ્પર્શેન્દ્રિયના આમાન્ય બોધરૂપ છે.

(૧૧) લેશ્યા ૩—કૃણુ, નીલ અને કાપોત એ ત્રણ અશુભ લેશ્યાઓ છે.

(૧૨) ભવ્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૨; (૧૪) સંજિત્વ ૧—એકેન્દ્રિયવત્.

(૧૫) આહારક ૨—વિગ્રહગતિમાં એક સમય અનાહારી છે, પરંતુ ૨-૩ સમય નહિ, કારણકે વિદિશિમાંથી દિશિમાં આવે તે સમયે આહારી છે, પુનઃ દિશિમાંથી નિકળી ત્રસનાડીમાં પ્રવેશ

૧૮૧

કરે ત્યાં ખીજે સમયે અનાહાર, અને ત્રસ નાડીમાં નીચેથી ઉપર વા ઉપરથી નીચે જઈ ઉત્પત્તિસ્થાને પહોંચે ત્યાં આહારી હોય. એ પ્રમાણે વધુમાં વધુ એક સમય અનાહારી છે. વળી ક્ષીન્દ્રિયો છ દિશિમાંથી આવેલા સચિત્તાદિ ત્રણે પ્રકારના પુરુષોનો આહાર કરે છે, એનાદિ ત્રણે પ્રકારનો આહાર હોય છે, તેમાં એજ આહાર અનાલોગિક અને લોભ આહાર આલોગિક તથા અનાલોગિક પણ છે, વળી એકેન્દ્રિયોની અપેક્ષાએ ક્ષીન્દ્રિયાદિ જીવો હેતુપદેશિકી સંજ્ઞાયુક્ત હોવાથી કંઈક અધિક સંજ્ઞાવાળા હોય છે તેથી એ જીવોનો લોભાહાર આલોગિક પણ હોઈ શકે છે, અને ક્ષલાહાર તો આલોગિકજ હોય છે. શાસ્ત્રમાં કૃત્ત એકેન્દ્રિયોનો લોભાહાર અનાલોગિકજ કહ્યો છે, બાકીના સર્વ જીવોને લોભાહાર આલોગિક અને અનાલોગિક બન્ને પ્રકારનો હોય. તેમાં પણ દેવનો મનોભક્ષણ લોભાહાર આલોગિકજ હોય.

(૧૬) મુળસ્થાન ૨—મિથ્યાત્વ અને સાર્વાદન એ બે ગુણસ્થાન છે.

(૧૭) જીવભેદ ૨-૨—ચૈદ લેહની અપેક્ષાએ અપર્યાપ્ત ક્ષીન્દ્રિય અને પર્યાપ્ત ક્ષીન્દ્રિય એ બે લેહ છે, અને પાંચસો મેસડ લેહની અપેક્ષાએ પણ એજ બે લેહ છે.

(૧૮) પર્યોપ્તિ ૬—ક્ષીન્દ્રિયોને આહાર, શરીર, ઇન્દ્રિય, ઉચ્છવાસ, અને વચન એ પાંચ પર્યાપ્તિઓ છે.

(૧૯) પ્રાણ ૬—ઉચ્છવાસ, આયુષ્ય, સ્પર્શેન્દ્રિય, જીવંદેન્દ્રિય, કાયયોગ અને વચનયોગ એ છ પ્રાણ ક્ષીન્દ્રિયોને હોય છે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૧—આહારાદિમાંની ચારે સંજ્ઞા અને હેતુપદેશિકી આદિ ત્રણ માંહેલી એક હેતુપદેશિકીસંજ્ઞા છે.

(૨૧) ઉપયોગ ૩, (૨૨) દ્રષ્ટિ ૨—એકેન્દ્રિયવત્.

(૨૩) બંધ ૮-૧૦૯—મૂળપ્રકૃતિ સંબંધિ આઠનો અને ઉત્તર પ્રકૃતિ સંબંધિ એકસો નવ પ્રકૃતિનો બંધ છે.

૧૮૨

(૨૪) ઉદય ૮-૮૨—મૂળપ્રકૃતિ સંબંધિ આઠનો અને ઉત્તરપ્રકૃતિ સંબંધિ વૈક્રિયઅષ્ટક, નરત્રિક, ઉચ્ચ, સ્ત્રી, પુરુષ, ૪ ઇન્દ્રિય, આહારક ૨, સંઘયણ ૫, સંસ્થાન ૫, સુખગતિ, જીવનામ, સ્થાવર, સૂક્ષ્મ, સાધારણ, આત્મ, સુભગ, આદેય, સમ્યક્ત્વ, મિશ્ર, એ ૪૦ વિના ૮૨ પ્રકૃતિનો ઉદય છે.

(૨૫) ઉદોરણ ૮-૮૨—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૨—મૂળ પ્રકૃતિ સંબંધિ આઠની અને ઉત્તરપ્રકૃતિ સંબંધિ જીવનામ, દેવાયુ, અને નરકાયુ વિના ૧૪૫ પ્રકૃતિની સત્તા છે.

(૨૭) શરીર ૩—દ્વીન્દ્રિયોને ઔદારિક, તૈજસ અને કાર્મણુ એ ત્રણ શરીર છે, શેષ વૈક્રિયશરીર લબ્ધિના અભાવે અને આહારક-શરીર ચારિત્રના અભાવે હોય નહિ.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૩૬—એકેન્દ્રિયવત્. પરન્તુ અત્રતમાં ૧ ઇન્દ્રિય વધે, ત્યારે યોગમાં વૈક્રિયના ૨ યોગ ઘટી, અસત્યામૃષ્ટા વચનયોગ વધે, જેથી ૧ મિશ્ર્યાત્વ, ૮ અત્રત, ૨૩ કષાય અને ૪ યોગ સહિત ૩૬ ઉત્તરબંધહેતુ થાય.

(૨૯) ધ્યાન ૦—દ્વીન્દ્રિયોને મનના અભાવે ધ્યાનહોય નહિ.

(૩૦) સંઘયણ ૧—દ્વીન્દ્રિય જીવોમાં કેટલાએક શંખ કોડા વિગેરે જીવોને શંખ કોડા૩૫ હાડ હોય છે, અને તેઓ તથા પ્રકારના મજબૂત બંધારણવાળા નહિ હોવાથી દ્વિન્દ્રિયોને ૧ સેવાર્ત્ત સંઘયણ છે.

(૩૧) સંસ્થાન ૧—દ્વીન્દ્રિય જીવોના શરીરના અવયવો લક્ષણ યુક્ત નહિ હોવાથી માત્ર એક હુંડક સંસ્થાન કહ્યું છે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૩—વદના, કષાય અને મરણુ એ ૩ સમુદ્ઘાત હોય, શેષ સમુદ્ઘાત લબ્ધિ અભાવે ન થાય.

(૩૩) માત્ર ૩-૨૪ (૨૬)—ક્ષયોપશમ, ઔદયિક, અને પારિણામિક એ ૩ મૂળ ભાવ હોય છે, અને ૨ અજ્ઞાન, ૫ દાનાદિ,

૧૮૩

૧ અચલુદર્શન એ ૮ ક્ષયોપશમભાવ, ૧ અજ્ઞાન, ૧ અસિદ્ધત્વ, ૧ અસંયમ, ૧ મિથ્યાત્વ, ૧ ગતિ, ૩ અશુભલેશ્યા, ૪ કષાય, ૧ વેદ, એ ૧૩ ઔદયિકભાવ, અને ૩ પારિણામિક ભાવ સહિત ૨૪ ભાવ છે. પુનઃ સિદ્ધાન્તમતે સાસ્વાદન ભાવે જ્ઞાન ગણતોં એ જ્ઞાન સહિત ૨૬ ભાવ પણ થાય.

(૩૪) અવગાહના—દ્વીન્દ્રિયોની જઘન્ય અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ૧૨ યોજન પ્રમાણ છે, એવા ૧૨ યોજન જેવડા મોટા શંખ વિગેરે દ્વીન્દ્રિયો બહારના મોટા દ્વીપ સમુદ્રોમાં રહે છે, પણ અદી દ્વીપમાં નહિ. તેમજ આસાલિક જાતનો જીવ કે જે ચક્રવર્તિના સૈન્યાદિકના વિનાશ સમયે ઉત્પન્ન થાય છે તે જીવોને જીવસમાસ સૂત્રની વૃત્તિ પ્રમાણે દ્વીન્દ્રિય કહીયે તો અદી દ્વીપમાં પણ મહાકાય ત્રાણા દ્વીન્દ્રિય હોઈ શકે, અન્યથા આસાલિકોને પંચેન્દ્રિય પરિસર્પ ગણ્યા છે. તથા સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના ૭ રજજુ^૧ દીર્ઘ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—દ્વીન્દ્રિયોની જઘન્ય ભવસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત પ્રમાણ અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ ૧૨ વર્ષ પ્રમાણ છે, તથા કાય સ્થિતિના સંખંધમાં જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ સંખ્યાત વર્ષ પ્રમાણ જાણુવી. કારણકે ખાર ખાર વર્ષના આયુષ્યવાળા કેટલાએક સંખ્યાત ભવ કર્યાબાદ અવશ્ય દ્વીન્દ્રિયપણું બદલાઈ જાય છે.

(૩૬) યોનિ—દ્વીન્દ્રિયોનાં ઉત્પત્તિસ્થાન ૨ લાખ જાતિનાં

૧ કારણકે વિકલેન્દ્રિયોનું સ્થાન તિર્યગ્લોક છે, માટે તિર્યગ્લોક-માંથી મરણ સમુદ્ધાત વડે ઉર્ધ્વલોકાન્તે અથવા અધોલોકાન્તે અન્તે ૭ રાજ દૂર એકેન્દ્રિયપણે ઉત્પન્ન થવું હોય સારે ૭ રજજુ અવગાહના હોય. જોકે ઉર્ધ્વલોકે પંડુકવનની વાવોમાં અને અધોલોકે અધો ગ્રામમાં વિકલેન્દ્રિયો છે, પણ અસ્પષણની અપેક્ષાએ તે સ્થાનોની વિકલેન્દ્રિયના સ્થાનપણે વિવક્ષા કરી નથી. પુનઃ સ્વર્ગની વાવોમાં જે ભ્રમરાદિ છે તે પૃથ્વીકાપિક હોવાથી વિકલેન્દ્રિય કહેવાય નહિ.

૧૮૪

છે, એ જીવોની શીતાદિ ત્રણે પ્રકારની તથા સચિતાદિ ત્રણે પ્રકારની યોનિઓ છે, અને સંવૃત્તાદિમાંની એક વિવૃતા યોનિજ છે. કારણકે જળાશયાદિ ઉત્પત્તિસ્થાનો પ્રગટ છે. તથા શંખાવર્તાદિ ૩ ભેદોમાંની કોઈ પણ યોનિ ક્ષીન્દ્રિયોને ન હોય કારણકે તે યોનિઓ ગર્ભજ પંચેન્દ્રિયોને હોય છે.

इति क्षीन्द्रियद्वारे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

ત્રીન્દ્રિયમાં.

ત્રીન્દ્રિયનાં ૩૧ દ્વાર ક્ષીન્દ્રિયવત્ છે, બાકીનાં ૫ દ્વારોમાં જે તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે જાણવો.

(૨) ક્ષીન્દ્રિય ૩—સ્પર્શ, જીહ્વા, અને નાસિકા એ ૩ ક્ષીન્દ્રિયો છે.

(૧૯) પ્રાણ ૬—શ્વાસોચ્છવાસ, આયુષ્ય, પ્રથમની ૩ ક્ષીન્દ્રિયો અને વચનબળ એ પ્રમાણે ૬ પ્રાણ છે, અર્થાત્ ક્ષીન્દ્રિયની અપેક્ષાએ એક નાસિકા ક્ષીન્દ્રિય પ્રાણ વધ્યો.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૩૭—મૂળ બંધહેતુ ચાર અને ઉત્તર બંધહેતુ ૩૭ તે ક્ષીન્દ્રિયમાં જે ૩૬ બંધહેતુ કહ્યા તેમાં ૧ નાસિકા ક્ષીન્દ્રિય વધવાથી ૩૭ બંધહેતુ હોય.

(૩૪) અવગાહના—ત્રીન્દ્રિયોની જઘન્ય અવગાહના અંગુલનો અસંજ્યાતમો ભાગ અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ૩ ગાઉની છે એવા ૩ ગાઉ પ્રમાણના કાનખજૂરા વિગેરે ત્રીન્દ્રિય જીવો પણ અઢી ક્ષીપ બહારના ક્ષીપ સમુદ્રોમાં છે.

(૩૫) સ્થિતિ—ત્રીન્દ્રિયોની જઘન્ય ભવસ્થિતિ અન્તર્મુદ્ધર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ ૪૬ દિવસ પ્રમાણના કેટલાએક ભવ નિરન્તર કરવાથી સંજ્યાત દિવસ પ્રમાણની છે. ત્યારબાદ અવશ્ય ત્રીન્દ્રિયપણું બદલાય.

૧૮૫

દ્વીન્દ્રિયનાં ૩૧ દ્વારોમાં જ્યાં જ્યાં દ્વીન્દ્રિય શબ્દ કહેવા છે ત્યાં ત્યાં ત્રીન્દ્રિય શબ્દ કહેવો અને જીવલેદ પણ ત્રીન્દ્રિયને અનુસરતા કહેવા.

इति त्रीन्द्रियद्वारे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

ચતુરિન્દ્રિયમાં.

ચતુરિન્દ્રિય જીવોનાં ૨૮ દ્વારો દ્વીન્દ્રિયવત્ કહેવાં, બાકીનાં ૮ દ્વારોમાં જે તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે જાણવો.

(૨) इन्द्रिय ४—શ્રોત્રેન્દ્રિય સિવાયની ચારે ઇન્દ્રિયો હોય.

(૧૦) दर्शन २—અચક્ષુદર્શન અને ચક્ષુદર્શન એ બે દર્શન છે.

(૧૧) प्राण ७—ઉચ્છવાસ, આયુષ્ય, ૪ ઇન્દ્રિય અને વચન યોગ એ ૭ પ્રાણ છે.

(૨૧) उपयोग ४ (૬)—કર્મગ્રન્થ મતે ૨ અજ્ઞાન અને ૨ દર્શન મળી ૪ ઉપયોગ છે, અને સિદ્ધાન્ત મતે બે જ્ઞાનસહિત ૬ ઉપયોગ છે.

(૨૮) बंधहेतु ३-३८—દ્વીન્દ્રિયમાં કહેલા ૩૬ બંધહેતુમાં બે ઇન્દ્રિયો વધારવાથી ઉત્તર બંધહેતુ ૩૮ થાય છે.

(૩૩) भाव ३-२५ (૨૭)—દ્વીન્દ્રિયવત્ પણ ચક્ષુદર્શન અધિક જાણવું.

(૩૪) अवगाहना—જઘન્ય અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ૪ ગાઉની છે. એવા મોટા શરીરવાળા ભમરા વિગેરે ચતુરિન્દ્રિય જીવો બાહરના દ્વીપ સમુદ્રોમાં છે.

(૩૫) स्थिति—જઘન્ય ભવસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત્ત અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ સંખ્યાત માસની છે.

इति चतुरिन्द्रियद्वारे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૧૮૬

પંચેન્દ્રિયમાં.

(૧) ગતિ ૪—પંચેન્દ્રિયમાં ૪ ગતિનો અન્તર્ભાવ થાય છે,

(૨) इन्द्रिय ૫—સ્પર્શ, શ્રવણ, નાસિકા, ચક્ષુ, અને કર્ણ એ પાંચે ઇન્દ્રિયો પંચેન્દ્રિયને હોય છે.

(૩) કાય ૧—પંચેન્દ્રિય જીવો ત્રસ હોય છે.

(૪) યોગ ૧૫—પંચેન્દ્રિયમાં સંજિજીવોને ચાર મનયોગ હોય છે, તેમજ ચારે વચનયોગ પણ હોય છે. વળી મનુષ્ય અને તિર્યચ પંચેન્દ્રિયોને ઔદારિક અને ઔદારિકમિશ્ર એ બે યોગ હોય છે, મનુષ્યને આહારક અને આહારકમિશ્ર એ બે યોગ છે, લઙ્ઘિવંત તિર્યચ તથા મનુષ્યને અને ભવપ્રત્યયથી દેવ તથા નારકને વૈક્રિય અને વૈક્રિયમિશ્રયોગ છે, તેમજ સર્વે પંચેન્દ્રિયોને કાર્મણ-યોગ છે એ પ્રમાણે સમગ્ર પંચેન્દ્રિયોની અપેક્ષાએ ૧૫ યોગ છે.

(૫) વેદ ૩—પંચેન્દ્રિયોમાં સ્ત્રી પુરૂષ અને નપુંસક એ ત્રણે પ્રકાર હોવાથી ૩ વેદ છે. વિશેષ એ કે સમુર્ચિષ્ઠમતિર્યચોમાં સ્ત્રી તથા પુરૂષપણ આકાર માત્ર છે, તોપણ ભાવથી નપુંસક-વેદજ જાણવો.

(૬) કષાય ૪-૨૫—ત્રણે વેદ હોવાથી ૯ નો કષાય હોય અને ૧૬ કષાય તો દરેક જીવને હોય છે, માટે અહિં પંચેન્દ્રિયને ૨૫ કષાય હોય.

(૭) જ્ઞાન ૫—પંચેન્દ્રિયમાં મનુષ્યને પંચે જ્ઞાન હોય છે.

(૮) અજ્ઞાન ૩—ચારે ગતિવાળા ગર્ભજ પંચેન્દ્રિયોને ત્રણે અજ્ઞાન હોય છે.

(૯) સંયમ ૭—મનુષ્યમાં સાતે પ્રકારનાં ચારિત્ર હોય છે, માટે પંચેન્દ્રિય માર્ગણમાં ૭ ચારિત્ર છે.

(૧૦) દર્શન ૪—સંજિપંચેન્દ્રિયને ચક્ષુ, અચક્ષુ, અવધિ અને કેવળદર્શન હોય છે. અહિં સિદ્ધાન્ત મતે વિભંગજ્ઞાનીને પણ અવધિદર્શન અંગીકાર કરવું.

૧૮૭

(૧૧) લેશ્યા ૬—પંચેન્દ્રિયમાં મનુષ્યને અને દેવને ૬ લેશ્યા હોય છે.

(૧૨) મન્ય ૨—પંચેન્દ્રિયો લભ્ય અને અલભ્ય એમ બન્ને પ્રકારે છે.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬—પંચેન્દ્રિયમાં મનુષ્યને સર્વ પ્રકારનાં સમ્યક્ત્વ છે. શેષ દેવાદિકને સર્વ સમ્યક્ત્વ ન હોય.

(૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૨—પંચેન્દ્રિયો સંજ્ઞિ અને અસંજ્ઞિ પણ હોય છે, તેમાં દેવો તથા નારકોમાં કોઈ અસંજ્ઞિ ન હોય, પણ મનુષ્યમાં સંમુર્ચિમ મનુષ્ય અને તિર્યચોમાં સમુર્ચિમ જલચર, સ્થલચર, ખેચર, ઉરઃપરિસર્પ અને ભુજપરિસર્પ એ સર્વ જીવો મનોસંજ્ઞા અથવા દીર્ઘકાલિકીસંજ્ઞા રહિત છે, માટે અસંજ્ઞિ છે, અને સર્વે ગર્ભજતિર્યચો અને સર્વ ગર્ભજ મનુષ્યો તો અવશ્ય સંજ્ઞિ એટલે દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞાવાળા હોય છે, માટે સંજ્ઞિ હોય.

(૧૫) આહારી ૨—પંચેન્દ્રિય જીવો ત્રસનાડીમાં હોવાથી છ દિશિનો આહાર ગ્રહણ કરે છે, તેમજ શરીરઅપર્યાપ્ત અવસ્થામાં ઓળઆહાર અને શરીરપર્યાપ્ત થયા બાદ લોભઆહાર હોય છે, તેમાં ગર્ભજ તિર્યચો અને ગર્ભજ મનુષ્યો ગર્ભમાંથી જન્મ્યા બાદ ક્વલઆહાર પણ કરે છે, અને સમુર્ચિમ તિર્યચપંચેન્દ્રિયો અને સમુર્ચિમ મનુષ્યો ઓળઆહાર અને લોભઆહાર અનુક્રમે શરીરઅપર્યાપ્ત તથા શરીરપર્યાપ્ત અવસ્થામાં કરે છે, પરંતુ ક્વલઆહાર તો સમુર્ચિમતિર્યચોને પર્યાપ્ત થયાબાદ હોય છે. સમુર્ચિમ મનુષ્યો અપર્યાપ્તજ હોવાથી ક્વલઆહાર હોતો નથી. વળી ઓળઆદિ ત્રણે પ્રકારના આહાર સચિત્ત, અચિત્ત અને મિશ્ર હોય છે, તેમાં સમુર્ચિમ પંચેન્દ્રિયોનો ઓળઆહાર સચિત્તાદિ ત્રણે પ્રકારનો હોય, અને ગર્ભજ પંચેન્દ્રિયોનો ઓળઆહાર તો મિશ્ર હોય છે, કારણકે ગર્ભજ જીવો સ્ત્રીના ગર્ભાશયમાં ઉત્પન્ન થતી વખતે વીર્ય અને રૂધિરનો આહાર કરે છે, તેમાં વીર્ય અચિત્ત છે, અને રૂધિર સચિત્ત છે,

૧૮૮

માટે મિશ્રઆહાર કરે છે, તેમજ અન્ય આચાર્યોના મત એવો છે કે રૂધિર તથા વીર્ય અચિત્ત છે પણ યોનિપ્રદેશો સચિત્ત છે, માટે મિશ્ર આહાર કરે છે, અને કેટલાએક એમ કહે છે કે વીર્ય રૂધિરનો જેટલો અંશ યોનિના આત્મપ્રદેશોના સંબંધવાળો છે તેટલો સચિત્ત અને શેષ અચિત્ત એ પ્રમાણે મિશ્રઆહાર કરે છે.

વળી સમુર્દ્ધિમ મનુષ્યો અચિત્ત રૂધિરાદિમાં ઉત્પન્ન થાય માટે અચિત્ત, અને સ્ત્રીયોનિ આદિમાં ઉત્પન્ન થવાથી સચિત્ત, તેમજ મિશ્રઆહાર પણ યથાયોગ્ય વિચારવો. લોભઆહાર તે તૈલાદિકનો અચિત્ત તથા સચિત્ત જળાદિકનો સચિત્ત, અને મિશ્ર-જળાદિકનો મિશ્રઆહાર હોય છે, ક્વલાહાર તે પણ યથાયોગ્ય સચિત્ત અચિત્ત અને મિશ્ર એ ત્રણે પ્રકારે હોય છે. વળી દેવ અને નારકોને તો એજ અને લોભઆહાર બંને અચિત્ત છે, તેમાં દેવનો લોભઆહાર સ્વાભાવિક અને મનોભક્ષણરૂપે બે પ્રકારનો હોય છે, તેમાં ક્ષુધાવેદનીયના ઉદયવિના સદાકાળ પ્રવર્તે છે તે સ્વાભાવિક લોભઆહાર, અને આહારની ઇચ્છા થાય ત્યારે મનોભક્ષણ લોભઆહાર હોય છે. એ બંને લોભઆહાર અચિત્તજ છે. સર્વ પર્યાપ્ત પંચેન્દ્રિયોનો એજઆહાર અનાભોગિક હોય છે, અને લોભઆહાર આભોગિક તથા અનાભોગિક એમ હોય છે, તેમાં નારકોને સદાકાળ પ્રવર્તે તો લોભઆહાર બંને પ્રકારનો છે, અને દેવને સ્વાભાવિક લોભઆહાર બંને પ્રકારનો છે, તથા મનોભક્ષણ લોભઆહાર આભોગિકજ છે, તેમજ ગર્ભજોનો ક્વલાહાર આભોગિકજ છે, અને સમુર્દ્ધિમ પંચેન્દ્રિયોનો ક્વલાહાર પણ આભોગિક હોય છે.

વળી અનાહારીપણું એક સમય હોય છે, તે ત્રસનાડી બહાર વિદિશિમાંથી આવી ત્રસનાડીમાં ઉત્પન્ન થતાં દ્વીન્દ્રિયમાં કહેલી પદ્ધતિ પ્રમાણે હોય છે, અને કેવલીસમુદ્ધાત વખતે ત્રણ સમય અનાહારીપણું તે કાર્મણ કાયયોગ વખતે સમુદ્ધાતના ત્રીજે ચોથે અને પાંચમે સમયે છે, તેમજ અયોગીઅવસ્થામાં અન્તર્મુદૂર્ત સુધી અનાહારીપણું છે. અહિં બે કે સિદ્ધના

૧૮૯

જીવ સાદિ અનંતકાળ સુધી અનાહારી છે તોપણ પંચેન્દ્રિયપણું સિદ્ધમાં પ્રાપ્ત નહિ હોવાથી પંચેન્દ્રિયદ્વારના વર્ણન પ્રસંગે સિદ્ધતું અનાહારીપણું પ્રયોજન રહિત છે, માટે પંચેન્દ્રિય માર્ગણમાં જઘન્યથી ૧ સમય, મધ્યમ ૩ સમય અને ઉત્કૃષ્ટ પંચદૂસ્વાક્ષરોચ્ચાર પ્રમાણ અન્તર્મુદૂર્ત્ત, એમ ત્રણ પ્રકારે અનાહારીપણું પ્રાપ્ત થાય છે.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧૪—પંચેન્દ્રિયમાં મનુષ્યને સર્વ ગુણસ્થાન હોય.

(૧૭) જીવમેદ ૪-૬૩૬—જીવના ચૌદ લેહમાંથી અપર્યાપ્ત અસંજિ, પર્યાપ્તઅસંજિ, અપર્યાપ્તસંજિ અને પર્યાપ્તસંજિ એ ચાર લેહ પંચેન્દ્રિયના છે, અને જીવના પાંચસો ત્રેસઠ લેહમાંથી એકેન્દ્રિયના બાવીસ લેહ અને વિકેન્દ્રિયના ૬ લેહ એ ૨૮ લેહ બાદ જતાં ૫૩૫ લેહ રહ્યા તે સર્વ પંચેન્દ્રિય જીવોનાંજ છે.

(૧૮) પર્યાપ્ત ૬—પંચેન્દ્રિયને (સંજિને) ૬ પર્યાપ્તિ હોય છે.

(૧૯) પ્રાણ ૧૦—પંચેન્દ્રિયમાં સંજિને દશે પ્રાણ હોય છે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૩—પંચેન્દ્રિયને આહારાદિ ચારે સંજ્ઞા છે, હેતૂપદેશિકી વિગેરે ત્રણ સંજ્ઞાઓ પણ છે, તેમાં હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞાપર્યાપ્ત સમુચ્છિંમ પંચેન્દ્રિયોને છે, અને દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞાપર્યાપ્ત સંજિ પંચેન્દ્રિયોને છે, તથા દ્રષ્ટિવાદોપદેશિકીસંજ્ઞા સમ્યગ્દ્રષ્ટિદેવ, નારકાદિ સર્વ પંચેન્દ્રિયોને છે.

(૨૧) ઉપયોગ ૧૨—પંચેન્દ્રિયમાં મનુષ્યને બારે ઉપયોગ હોય છે.

(૨૨) દ્રષ્ટિ ૩—પંચેન્દ્રિયમાં ચારે ગતિના જીવોને મિથ્યાત્વ, મિશ્ર અને સમ્યક્ત્વ એ ત્રણ દ્રષ્ટિ હોય છે, પરંતુ સંમુચ્છિંમ મનુષ્યોને એક મિથ્યાત્વ દ્રષ્ટિ તથા સંમુચ્છિંમ તિર્યચોને મિથ્યાત્વ અને સાસ્વાદન એ બે ભાવ હોવાથી સિદ્ધાન્તમતે મિથ્યાત્વ અને સમ્યક્ત્વ એ બે દ્રષ્ટિઓ છે.

(૨૩) વંચ ૮-૧૨૦—મૂળપ્રકૃતિઅંગે ૮ નો જાંઘ, અને ઉત્તરપ્રકૃતિ સંજાંધિ ૧૨૦ પ્રકૃતિનો જાંઘ ગર્ભજ મનુષ્ય આશ્રયિ છે.

૧૯૦

(૨૪) ઉદય ૮-૧૧૪--મૂળપ્રકૃતિ અંગે ૮ નો ઉદય, અને ઉત્તર પ્રકૃતિઅંગે કુબ્ધિ ૪, સ્થાન, સૂક્ષ્મ, સાધાન, અને આત્મ એ ૮ વિના ૧૧૪ નો ઉદય છે.

(૨૫) ઉદીરણ ૮-૧૧૪--ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮--મૂળપ્રકૃતિ સંબંધિ ૮ ની સત્તા છે, અને ઉત્તરપ્રકૃતિ સંબંધિ ૧૪૮ પ્રકૃતિઓની સત્તા ગર્ભજ મનુષ્ય આશ્રયિ છે.

(૨૭) શરીર ૨--પંચેન્દ્રિયમાં ગર્ભજ મનુષ્યને ઔદારિક, વૈકિય, આહારક, તૈજસ, અને કાર્મણ એ પાંચે શરીર છે.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૨૭--પંચેન્દ્રિયોમાં મનુષ્યને મૂળબંધહેતુ ૪ અને ઉત્તરબંધહેતુ ૫૭ છે, અને નારકાદિ પંચેન્દ્રિયોને સંપૂર્ણ ૫૭ બંધહેતુ નથી, કારણકે આહારકદ્વિકથોગ મનુષ્યનેજ હોય છે માટે.

(૨૯) ધ્યાન ૧૬--પંચેન્દ્રિયોમાં ગર્ભજ મનુષ્યોને ૧૬ ધ્યાન હોય છે, કારણકે ૮ ધ્યાન તો દરેક જીવને હોય પણ ધર્મધ્યાન અપ્રમત્તાદિને અને શુક્લધ્યાન અપૂર્વકરણાદિ ગુણસ્થાનવર્તી મનુષ્યને છે.

(૩૦) સંઘયણ ૬--પંચેન્દ્રિયોમાં ગર્ભજ મનુષ્ય અને ગર્ભજ-તિર્યચને ૬ સંઘયણ છે. એક જીવને ૧ સંઘયણ હોય અને દેવ નારકને સંઘયણ નથી.

(૩૧) સંસ્થાન ૬--પંચેન્દ્રિયોમાં ગર્ભજને ૬ સંસ્થાન હોય, દેવ અને યુગલિકોને સમયતુરસ્ત્ર સંસ્થાન છે. શેષ સર્વને ૧ હુંકકસંસ્થાન હોય, અને એક જીવને એકજ સંસ્થાન હોય.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૭--પંચેન્દ્રિયમાં ગર્ભજ મનુષ્યોને સાતે સમુદ્ઘાત હોય છે, કારણકે આહારક અને કેવલીસમુદ્ઘાત મનુષ્ય સિવાય અન્ય કોઈપણ જીવને ન હોય.

(૩૩) માષ ૫-૫૩--પંચેન્દ્રિયમાં પાંચે મૂળભાવ અને ૫૩ ઉત્તરભાવ હોય છે.

૧૮૧

(૩૪) અવગાહના—પંચેન્દ્રિયોમાં ચારે ગતિના સર્વ પંચેન્દ્રિયોના મૂળ શરીરની જઘન્ય અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતભોલાગ અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણ છે, તે સ્વયંભૂરમણ સમુદ્રગત ગર્ભજ મન્થની અને સર્પાદિકની બાણવી. તથા ઉત્તરદેહની (વૈકિંચની) બન્ને પ્રકારની અવગાહના મનુષ્યવત્ અંગુલનો સંખ્યાતભોલાગ અને ૪ અંગુલઅધિક ૧ લાખ યોજન બાણવી. સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના મનુષ્યવત્ સંપૂર્ણ લોકાકાશ પ્રમાણ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—પંચેન્દ્રિયોમાં જઘન્ય આયુષ્ય અન્તર્મુહૂર્ત, અને ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય અનુત્તર દેવ અથવા સાતમી પૃથ્વીના નારકનું ૩૩ સાગરોપમ પ્રમાણ છે. તથા જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ કંઈક અધિક ૧૦૦૦ સાગરોપમ પ્રમાણ છે. ત્યારબાદ પંચેન્દ્રિયપણું અવશ્ય પલગ્રાષ્ણે. એકેન્દ્રિયાદિપણું પ્રાપ્ત થાય.

(૩૬) યોનિ—દેવની ૪ લાખ, નારકની ૪ લાખ, તિર્યચ-પંચેન્દ્રિયની ૪ લાખ અને મનુષ્યની ૧૪ લાખ યોનિ મળી પંચેન્દ્રિયોની ૨૬૦૦૦૦૦ યોનિઓ છે. તેમજ સચિત્તાદિ ત્રણ પ્રકારની યોનિઓ છે. અને સંવૃતાદિ ૩ લેહમાંની સમુચ્છિમ પંચેન્દ્રિયોને વિવૃતયોનિ, દેવનારકની સંવૃતયોનિ, અને ગર્ભજ મનુષ્યતિર્યચોની સંવૃતવિવૃતા યોનિ છે, તેનાં કારણે ગતિમાર્ગણ વખતે સવિસ્તર દર્શાવેલ છે. વળી શીતાદિ ૩ લેહવર્ગી યોનિઓમાં નારકોને શીત તથા ઉષ્ણ યોનિ, દેવોને અને ગર્ભજ પંચેન્દ્રિયોને શિતોષ્ણયોનિ, અને શેષ પંચેન્દ્રિયોને શીત, ઉષ્ણ અને શીતોષ્ણ એમ ત્રણ પ્રકારની યોનિ હોય. તેમજ શંખાવર્ત્તાદિ ૩ લેહોમાંથી ગર્ભજ પંચેન્દ્રિયોની વંશીપત્રાયોનિ અને શંખાવર્ત્તિયોનિ, તથા તીર્થંકર, ચક્રવર્તી, વાસુદેવ અને બળદેવની કૂર્મોન્નતાયોનિ હોય. એ પ્રમાણે પંચેન્દ્રિય માર્ગણમાં સર્વ પ્રકારની યોનિઓ સંભવે છે.

इति पंचेन्द्रिये ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૧૯૨

૬ કાયમાર્ગનામાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ.

પૃથ્વીકાયમાં

(૧) ગતિ ૧—તિર્યચગતિ.

(૨) इन्द्रिय ૧—પૃથ્વીજીવોને એક સ્પર્શ ઈન્દ્રિય હોય છે,

(૩) કાય ૧—અય પોતાનીજ એટલે પૃથ્વીકાય છે.

(૪) યોગ ૩—પૃથ્વી જીવોને ઔદારિક, ઔદારિકમિશ્ર અને કાર્મણ એ ત્રણ યોગ હોય છે.

(૫) વેદ ૧—પૃથ્વી જીવોને એક નપુંસકવેદ અવ્યક્તભાવે હોય છે.

(૬) કષાય ૪-૨૩—પૃથ્વી જીવોને મૂળકષાય ચાર, અને અનંતાનુબંધિ વિગેરે પ્રતિભેદ સહિત ૧૬ કષાય છે, પુનઃ ૬ નોકષાયમાંથી પુરુષવેદ અને સ્ત્રીવેદ બાદ કરતાં શેષ ૭ નોકષાય સહિત ૨૩ કષાય હોય છે.

(૭) જ્ઞાન ૦—કોઈક પૃથ્વીકાયને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં અન્તર્બુદ્ધર્તકાળ સુધી (દેશુષુ ૬ આવલિકા દૈત્યૃષ્ટકાળ સુધી) કર્મ-અન્યમતે સાસ્વાદન ગુણસ્થાન છે, તોપણ કર્મઅન્યમતે સાસ્વાદન ભાવે પણ અજ્ઞાનજ છે. અને સિદ્ધાન્તકાર તો એકેન્દ્રિયને સાસ્વાદન ભાવજ માનતા નથી.

(૮) અજ્ઞાન ૨—ઉપશમ સમ્યક્ત્વથી પતિત થઈ મરણ પામી સાસ્વાદન ભાવે કોઈ જીવ એકેન્દ્રિયમાં ઉત્પન્ન થાય નહિ માટે પૃથ્વીકાયમાં સંદાકાળ અજ્ઞાન બે, મતિઅજ્ઞાન અને શ્રુતઅજ્ઞાન હોય એ સિદ્ધાંત મતે કહ્યું, અને કાર્મઅંથિક મહર્ષિ-ઓના અભિપ્રાય પ્રમાણે તો સાસ્વાદનભાવે પણ અજ્ઞાન મનાય એ હેતુથી સાસ્વાદન હોય તોપણ સર્વ પૃથ્વી જીવોને બે અજ્ઞાન માત્રજ હોય પણ જ્ઞાન ન હોય.

૧૮૩

(૯) સંયમ ૧—પૃથ્વી જીવોને વ્રતનિયમ નહિ હોવાથી સર્વદા અવિરતિજ હોય માટે એક અવિરતિ ચારિત્ર છે.

(૧૦) દર્શન ૧—પૃથ્વી જીવોને એક અચક્ષુદર્શન છે.

(૧૧) લેશ્યા ૪—સર્વ પૃથ્વીજીવોમાં એક વા અનેક જીવ આશ્રયિ ૩ લેશ્યા હોય એટલે એક પૃથ્વી જીવને કૃષ્ણ, નીલ અને કાપોત એ ત્રણ લેશ્યાઓમાંની પ્રત્યેક એકેક અન્તર્મુહૂર્તને અંતરે આવતી જાય (અગટ થાય) અને પૂર્વભવમથી તેજે લેશ્યાવંત દેવ (સૌધર્મ, ઇશાન સુધીમાંનો કોઈપણ દેવ) મરણ પામી પૃથ્વીકાયપણે ઉત્પન્ન થાય તો પૂર્વ દેવની લેશ્યાનો છંડો પરભવમાં હોવાનો કહ્યો છે માટે પૃથ્વી જીવને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં પ્રથમ અન્તર્મુહૂર્ત સુધી તે દેવભવની તેજે લેશ્યા ચાલુ હોય છે, અને ત્યારબાદ અશુભ ત્રણ લેશ્યાઓ પરાવૃત્તિએ પ્રાપ્ત થાય છે. માટે પૃથ્વી જીવોને તેજે લેશ્યા સંહિત ચાર લેશ્યા હોય.

(૧૨) મન્ય ૨—પૃથ્વીજીવો ભવ્ય પણ હોય અને અભવ્ય પણ હોય છે.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૨ (૧)—સર્વ પૃથ્વીજીવોને મિથ્યાત્વ અને કેટલાએક લબ્ધિપર્યાપ્ત પૃથ્વીજીવોને ઉત્પત્તિના પ્રારંભમાં કર્મ-અંત્યમતે સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ હોય છે. તેમાં જે જીવો ઉપશમ સમ્યક્ત્વથી પતિત થઈ મરણ પામી પૃથ્વીમાં ઉત્પન્ન થાય છે તેજ પૃથ્વીજીવોને સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ હોય છે. સિદ્ધાન્તમતે એક મિથ્યાત્વજ હોય.

(૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૧—પૃથ્વીજીવોને દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞા ન હોવાથી પૃથ્વીજીવો અસંજ્ઞિ છે.

(૧૫) આહારક ૨—પૃથ્વીજીવો આહારી તથા અનાહારી હોયછે તેમાં જે પૃથ્વીજીવો લોકાન્તે નિષ્કુટોમાં રહ્યા છે તે પૃથ્વી-જીવોને ૩-૪-૫ દિશેનો આહાર છે, અને તે આહારદ્વારના વર્તુલન પ્રસંગે કહ્યા પ્રમાણે ૩-૪-૫ દિશિથી આવેલો આહાર ગ્રહણ

૧૯૪

કરે છે, તેમજ લોકમધ્યમાં રહેલા સર્વ પૃથ્વીજીવોને ૬ દિશિનો આધાર છે. ઓજ આદિ ૩ પ્રકારમંથી ઓજ અને લોમઆધાર છે, પરંતુ મુખના અભાવે કવલાધાર નથી. આલોગ અને અનાલોગ આધારમાંથી એક અનાલોગ આધારજ છે, કારણકે પૃથ્વીને હેતુપદેશિકીસંજ્ઞા જેટલી પણ વિશિષ્ટસંજ્ઞા નથી. વગી સચિતાદિ ૩ ભેદોમાંથી સચિતાદિ^૧ ત્રણે પ્રકારનો આધાર હોય છે. તેમજ અનાહારીપણું આધારદ્વારના વર્ણન પ્રસંગે કહ્યું છે તે પ્રમાણે ૧-૨-૩ સમય અનુક્રમે ત્રણ સમયની દ્વિવક્રગતિમાં, ચાર સમયની ત્રિવક્રગતિમાં અને પાંચ સમયની ચતુર્વક્રગતિમાં હોય.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૨ (૧)—કર્મઞ્ચમતે પૃથ્વીજીવોને મિથ્યાત્વ અને સાસ્વાદન એ બે સમ્યક્ત્વ કહેલાં હોવાથી મિથ્યાત્વ અને સાસ્વાદન એ બે ગુણસ્થાન હોય છે, અતઃ સિદ્ધાન્તમતે એક રહેલું મિથ્યાત્વ ગુણસ્થાન હોય છે.

(૧૭) જીવમેદ ૪-૪—જીવના ૧૪ ભેદમાંથી અપર્યાપ્તસૂક્ષ્મ, પર્યાપ્તસૂક્ષ્મ, અપર્યાપ્તબાદર, અને પર્યાપ્તબાદર એકેન્દ્રિય એ ૪ ભેદ પ્રાપ્ત થાય, અને ૫૬૩ ભેદમાંના પણ અપર્યાપ્તસૂક્ષ્મ-પૃથ્વી, પર્યાપ્તસૂક્ષ્મપૃથ્વી, અપર્યાપ્તબાદરપૃથ્વી, અને પર્યાપ્તબાદર-પૃથ્વી એ ૪ ભેદ છે.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૪—પૃથ્વીજીવોને આધાર, શરીર, ઈન્દ્રિય અને શ્વાસોચ્છવાસ એ ચાર પર્યાપ્તિઓ હોય છે.

(૧૯) પ્રાણ ૪—પૃથ્વીજીવોને ઉચ્છવાસ, આયુષ્ય, સ્પર્શ-ઈન્દ્રિય અને કાયયોગ એ ચાર પ્રાણ હોય છે.

૧. જેમ સર્પના મણીનો પૃથ્વીજીવ અને છીપના મોતીનો પૃથ્વીજીવ સચિત સર્પના અને છીપના શરીરનો આધાર કરે છે, તે સચિતઆધાર, પ્રથમ ચત્રી ગયેલા જીવવાળા પૃથ્વીકલેવરમાં ભીંજી પૃથ્વીજીવ ઉત્પન્ન થાય તે વખતે અચિતઆધાર, અને મિશ્ર કલેવરમાં ઉત્પન્ન થયેલો પૃથ્વીજીવ મિશ્રઆધાર પણ કરે.

૧૮૫

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૦—પૃથ્વી જીવોને આહાર, નિદ્રા, મૈથુન અને પરિશ્રદ્ધ એ ચારે સંજ્ઞા છે, અને હેતૂપદેશિકી વિગેરે ૩ સંજ્ઞામાંની એક પણ સંજ્ઞા નથી. તેમાં આહાર સચિતાદિ ભેદે પ્રથમ કહ્યો છે, અને નિદ્રા પાંચે પ્રકારની હોય છે, પણ તે અવ્યક્તભાવે હોય છે. નપુંસકવેદ હોવાથી મૈથુનસંજ્ઞા પણ અવ્યક્તભાવે હોય છે, અને પરિશ્રદ્ધમાં ધનધાન્યાદિ બાહ્ય ઉપકરણરૂપ પરિશ્રદ્ધ નથી, પરંતુ મમત્વભાવ વિદ્યમાન છે માટે પરિશ્રદ્ધ-સંજ્ઞા પૃથ્વ્યાદિને હોઈ શકે છે.

(૨૧) ઉપયાગ ૩—પૃથ્વીજીવને બે અજ્ઞાન અને અચક્ષુષ્ઠર્શન એ ૩ ઉપયોગ છે.

(૨૨) દ્રષ્ટિ ૧—સમ્યક્ત્વદ્વારને અનુસારે કર્મગ્રન્થમતે પૃથ્વી-જીવો મિથ્યાત્વદ્રષ્ટિ અને સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વદ્રષ્ટિવાળા કહી શકાય, પરંતુ દ્રષ્ટિના સંબંધમાં દંડક વિગેરે પ્રકરણકારોએ સિદ્ધાન્તની અપેક્ષાએ એક મિથ્યાત્વ દ્રષ્ટિજ ગણી છે.

(૨૩) બંધ ૮-૧૦૯, (૨૪) ઉદય ૮-૭૯, (૨૫) ઉદોરણા ૮-૭૯, (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૫ (જનનામ, દેવાયુ, નરકાયુ વિના)—ચુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૩—ઔદારિક, તૈજસ અને કાર્મણ એ ત્રણ શરીર છે.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૩૪—મૂળબંધહેતુ ચારે હોય, અને ઉત્તર-બંધહેતુમાં ૧ અનાલોગ મિથ્યાત્વ, ૧ ઇન્દ્રિય અવિરતિ, ૬ કાયવધ, બે વેદવિના ૨૩ કષાય, ૨ ઔદારિકયોગ, અને કાર્મણ-કાયયોગ એ સર્વ મળી ૩૪ ઉત્તરબંધહેતુ હોય છે.

(૨૯) ધ્યાન ૦—મનના અભાવે એકેન્દ્રિયાદિ અસંશ્લિને ધ્યાન ન હોય.

(૩૦) સંવયણ ૦—હાડના અભાવે સંઘયણ નથી.

(૩૧) સંસ્થાન ૧—એકેન્દ્રિયોને ૧ હુંડક સંસ્થાન છે, તે પણ પૃથ્વીને મસૂરના આકારનું પ્રથમ કહ્યું છે.

૧૮૬

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૩—વેદના, મરણ, અને કષાય એ ૩ સમુદ્ઘાત છે.

(૩૩) માવ ૩-૨૨—પૃથ્વીજીવોને ક્ષયોપશમ, ઔદયિક અને પારિણામિક એ ૩ મૂળભાવ છે, અને ઉત્તર ભાવમાં ક્ષયોપશમભાવે દાનાદિલબ્ધિ ૫, ઉપયોગ ૩ એ ૮ છે, તથા ઔદયિકભાવે ૩ ગતિ, પદ્મલેશ્યા, શુકલલેશ્યા અને સ્ત્રી-પુરુષવેદ એ ૭ વિના ૧૪ ઔદયિકભાવ, તથા પારિણામિકભાવ ૩ મળીને ૨૫ ઉત્તરભાવ છે.

(૩૪) અવગાહના—જઘન્ય અવગાહના અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ છે, પણ જઘન્યથી ઉત્કૃષ્ટ અંગુલેશ વધુ મોટો જાણ્યો. કાંકરો અથવા શિલારૂપ પૃથ્વીનું શરીર મોટું છે છતાં ઉત્કૃષ્ટતા અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ કેમ કહ્યો? એ શંકાના સમાધાનમાં સમજવાનું એ છે કે એક કાંકરો અથવા એક શિલા તે પૃથ્વીનું એક શરીર નથી પણ અસંખ્ય પૃથ્વીજીવોના અસંખ્ય શરીરનો પિંડ છે. એ પ્રમાણે જળ, અગ્નિ અને વાયુ જીવોના શરીરમાં પણ સમજવું, પરંતુ વનસ્પત્યાદિના શરીર માટે તેમ નથી. તથા ઉત્તરદેહના અભાવે ઉત્તરદેહાવગાહના છે નહિ, અને સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના મરણ-સમુદ્ઘાતની અપેક્ષાએ દીર્ઘ ૧૪ રજજી પ્રમાણ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય આયુષ્ય અન્તર્મુદૂર્ત (૨૫૬ આવલિકા) અને ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય રત્ન વિગેરે કઠીન પૃથ્વીનું ૨૨૦૦૦ વર્ષનું છે, કોમળ માટીનું ૧૦૦૦ વર્ષ, રેતીનું ૧૪૦૦૦ વર્ષ, મણ્ડીલાદિકનું ૧૬૦૦૦ વર્ષ, અને કાંકરા હરિતાલ સુરમાદિકનું ૧૮૦૦૦ વર્ષનું આયુષ્ય છે.

તથા જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અસંખ્ય કાળયક એટલે અસંખ્ય અવસર્પિણી અને અસંખ્ય ઉત્સર્પિણી સુધી વારંવાર પૃથ્વીકાયપણે ઉત્પન્ન થાય ત્યારબાદ પૃથ્વીપણે પલટાઈ અવશ્ય અપ્કાયાદિપણે પ્રાપ્ત થાય.

૧૬૭

(૩૬) યોનિ—પૃથ્વી જીવોને ઉત્પન્ન થવાના સ્થાનરૂપ યોનિ સમાન વર્ણુ, ગંધ, રસ, સ્પર્શ અને સંસ્થાન આશ્રયિ ૭ લાખ (૭૦૦૦૦૦) પ્રકારની છે. તેમાં મૂળલેદ ૩૫૦ છે, તેને ૫ વર્ણુથી ગુણતાં ૧૭૫૦ થાય તેને ૨ ગંધથી ગુણતાં ૩૫૦૦ થાય, તેને ૫ રસે ગુણતાં ૧૭૫૦૦ થાય, તેને ૮ સ્પર્શવડે ગુણતાં ૧૪૦૦૦૦ થાય, તેને પાંચ સંસ્થાન દીર્ઘ, વૃત્ત, ત્ર્યસ્ર, ચતુરસ્ર અને પરિમંડળથી ગુણતાં, પૃથ્વીની યોનિ ૭૦૦૦૦૦ થાય. વળી પૃથ્વીની સચિત્તાદિ ત્રણે પ્રકારની યોનિઓ છે, અને સંવૃતાદિ ૩ લેદમંથી એક સંવૃતયોનિજ છે, વળી શીતાદિ ૩ લેદે પૃથ્વી-યોનિ છે, અને શંખાવર્ત્તાદિ ૩ લેદમાંની એક પણ યોનિ નથી.

इति पृथ्वीकाये ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

અપ્કાયમાં.

અપ્કાયમાં ગતિ વિગેરે ૩૧ દ્વારો પૃથ્વીકાયવત્ છે, પરન્તુ એ ૫ દ્વારમાં તક્ષવત છે, તે નીચે પ્રમાણે જાણવો.

(૩) કાય ૧—અપ્કાય છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૭૮—આતપવિના પૃથ્વીવત્.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૭૮—ઉદયવત્.

(૩૨) સ્થિતિ—પાણીના જીવોનું જઘન્ય આયુષ્ય અન્તર્મુદૂર્ત, અને ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય ૭૦૦૦ વર્ષનું છે. અર્થાત્ કોઈ નિર્વ્યાધાતસ્થાને રહેલા ઘનોદ્ધ્યાદિ જળમાં જળકાયી જીવ ૭૦૦૦ વર્ષ સુધી રહી તે શરીરમાંથી ચવી જાય છે. તેમજ જળના જીવોની જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અસંખ્ય કાળચક્ર પ્રમાણ છે.

(૩૬) યોનિ—યોનિના લેદ પૃથ્વીકાય પ્રમાણેજ છે, પરન્તુ વિશેષ એ છે કે જળની યોનિ એટલે ઉત્પતિસ્થાન વાયુ છે.

૧૯૮

એમ શ્રી સૂયગડાંગ મૂત્રના આકારપરિણા નામના અધ્યાયમાં કહ્યું છે. જળ વાયુમાંથી^૧ બને છે, માટે વાયુ એ જળની યોનિ છે.

અગ્નિકાય તથા વાયુકાયમાં.

અગ્નિકાય અને વાયુકાયમાં ૧૮ દ્વારોની પ્રાપ્તિ પૃથ્વીકાયવત્ છે, બાકીનાં જે દ્વારોમાં તદ્દાવત છે તે દ્વારો નીચે પ્રમાણે જાણવાં—

(૩) કાય ૧—અગ્નિજીવોની અગ્નિકાય, અને વાયુ જીવોની વાયુકાય છે.

(૪) યોગ ૩-૬—અગ્નિજીવોને પૃથ્વીવત્ ઔદારિક, ઔદારિક-મિશ્ર અને કાર્મણ્યયોગ એ ૩ યોગ છે, અને વાયુ જીવોને વૈક્રિય અને વૈક્રિયમિશ્ર સહિત ૫ યોગ છે. કારણકે કેટલાએક લઘિધર્મ્યાસ આદર વાયુ જીવોને ભવ સ્વભાવેજ વિકુર્વણ શક્તિ હોઈ શકે છે, પરન્તુ એ જીવોને વ્રત તપાદિથી વિકુર્વણાલંબ હોતી નથી માટે ગુણ અત્યધિક વૈક્રિયલઘિ નહિ.

(૭) જ્ઞાન ૦—ઉપશમ સમ્યક્ત્વથી પડતો કોઈપણ જીવ સાસ્વાદન સહિત અગ્નિ અને વાયુમાં ઉત્પન્ન થાય નહિ માટે બન્ને મતે સાસ્વાદનપણું અને જ્ઞાન હોય નહિ, જેથી એકલાં બે અજ્ઞાનજ હોય છે.

(૧૧) લેશ્યા ૩—કોઈપણ દેવ અગ્નિમાં અને વાયુમાં ઉત્પન્ન થાય નહિ તેથી દેવભવમાંથી આવતી તેજ્ઞે લેશ્યા પણ આ બે કાયના જીવોને હોય નહિ, માટે પ્રથમની ૩ અશુભ લેશ્યાઓજ હોય છે.

૧. વાયુમાંથી જળ બને છે એ પ્રાચીન શાસ્ત્રની વાત વર્તમાન-કાળમાં રસાયણ વિજ્ઞાનીઓ પ્રત્યક્ષ સિદ્ધ કરી બતાવે છે, તેઓ ચાર જાતનો વાયુ માને છે, તેમાંથી હાયડ્રોજન અને નાયટ્રોજન નામના બે વાયુ એકત્ર કરવાથી જળનાં મિંદુ ટપકે છે.

૧૯૮

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ?—ઉક્ત રીતીએ સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ પણ નહિ હોવાથી આ બન્ને પ્રકારના જીવોને બન્ને મતે માત્ર મિથ્યાત્વજ હોય છે.

(૧૬) ગુણસ્થાન ?—ઉક્ત રીતીએ બન્ને મતે સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ નહિ હોવાથી માત્ર એક મિથ્યાત્વ ગુણસ્થાન હોય છે.

(૨૩) વંધ, (૨૪) ઉદય, (૨૫) ઉદીરણા અને (૨૬) સત્તા-મૂળપ્રકૃતિ સંબંધિ આઠે કર્મનો બંધ, ઉદય, ઉદીરણા અને સત્તા છે, પરંતુ ઉત્તરપ્રકૃતિને અંગે બન્ને જીવોને ૧૦૫ પ્રકૃતિનો બંધ, ૭૬ પ્રકૃતિનો ઉદય, ૭૬ પ્રકૃતિની ઉદીરણા અને ૧૪૪ પ્રકૃતિની સત્તા અગ્નિને હોય છે. અને વાયુને વૈં સહિત ૭૭ નો ઉદય અને ૭૭ ની ઉદીરણા છે. શેષ સર્વ અશિવત્

(૨૭) શરોર ૩-૪—અગ્નિને ત્રણ અને વાયુને ચાર શરીર છે.

(૨૮) વંધહેતુ ૪-૩૪ (૩૬)—મૂળબંધહેતુ ચારે હોય અને ઉત્તરબંધહેતુમાં અગ્નિકાયને પૃથ્વીવત્ ૩૪, અને વાયુકાયને વૈકિયદ્વિકૃત્પ બે યોગ અધિક હોવાથી ૩૬ બંધહેતુ હોય.

(૩૧) સંસ્થાન ?—અગ્નિનું હુંડક સંસ્થાન છે, અને તે હુંડક સોયના સમૂહ સરખું છે, તંમજ વાયુનું હુંડકસંસ્થાન ધ્વજના આકારનું છે, વાયુના ઉત્તરવૈકિય શરીરનું પણ ધ્વજાકાર સંસ્થાન છે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૩-૪—અગ્નિને ત્રણ, અને વાયુને વૈકિય સહિત ચાર સમુદ્ઘાત છે.

(૩૩) ભાવ ૩-૨૪—મૂળભાવ ઔદયિક, ક્ષયોપશમ અને પારિણામિક એ ૩ પ્રકારે છે, અને ઉત્તરભાવ તેજો લેશ્યા રહિત (પૃથ્વીવત્) ૪ ભાવ છે, કરણકે અગ્નિ-વાયુમાં દેવની ઉત્પત્તિ નહિ હોવાથી પૂર્વે કહ્યા પ્રમાણે તેજો લેશ્યાનો અભાવ છે.

(૩૪) અવગાહના—વાયુકાયની ઉત્તર દેહાવગાહના બન્ને પ્રકારે અંશુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ છે. શેષ સ્વરૂપ પૃથ્વીવત્.

૨૮૦

(૩૫) સ્થિતિ—અગ્નિ અને વાયુનું જઘન્ય આયુષ્ય અન્તર્મુદૂર્ત, અને ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય અગ્નિનું ૩ દિવસનું અને વાયુનું ૩૦૦૦ વર્ષનું છે. તેમજ જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અસંખ્યકાળચક્ર પ્રમાણ છે.

(૩૬) યોનિ—શીતાદિ ૩ લેહમાંથી વાયુની યોનિ ત્રણે પ્રકારની છે, અને અગ્નિની ઉષ્ણયોનિ^૧ છે, શેષ સર્વ વક્તવ્યતા પૃથ્વીવત્ અણુવી.

इति अग्निवायुद्वारयोः ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૧. શંકા—દીવાસુળી વિગેરે પદાર્થોમાંથી અગ્નિ ઉત્પન્ન થાય છે માટે અગ્નિની યોનિ ગંધક વિગેરે છે, અને તે ચીન્ને શીત અથવા તો શીતોષ્ણ છે, તો અગ્નિની શીત અથવા શીતોષ્ણયોનિ કેમ ન ગણતી ?

ઉત્તર.—તે ચીન્ને જોકે શીત વા શીતોષ્ણ છે, પરંતુ તેમાંથી સર્વદા અગ્નિ પ્રગટતો નથી, ઘર્ષણાદિ ધ્યોગથી જ્યારે તે ચીન્નેમાં એકદમ ઉષ્ણતા વધી જાય છે ત્યારેજ અગ્નિ પ્રગટે છે, માટે સાબીત થાય છે કે સર્વજોના કહેવા પ્રમાણે અગ્નિની ઉષ્ણયોનિજ છે.

શંકા—અગ્નિ સચિત્તાદિ ત્રણે પ્રકારની યોનિવાળો કેવી રીતે કહેવાય ?

ઉત્તર—સમુદ્રદાદિકમાંથી પેદા થતો વડવાનળ તથા ઇન્દ્રનાં વજ્રમાંથી અને ચક્રવર્ત્યાદિનાં ચક્રમાંથી પેદા થતો અગ્નિ સચિત્ત યોનિ વાળો છે, બે સૂકા કાષ્ઠાદિકના ઘર્ષણથી ઉત્પન્ન થતો અગ્નિ, તથા આકાશમાં ઉત્પન્ન થતો ઉલ્કાપાત વિગેરે અગ્નિ અચિત્તયે નિવાળો છે, અને કંઈક સચિત્ત તથા કંઈક મિશ્ર એવા પદાર્થોમાંથી ઉત્પન્ન થતો અગ્નિ મિશ્ર યોનિવાળો છે. એ પ્રમાણે અગ્નિને ઉત્પન્ન થવાના સ્થાનરૂપ સચિત્ત, અચિત્ત અને મિશ્રરૂપ ત્રણે પ્રકારની યોનિ શ્રી સૂચગણંગ સૂત્રના આધાર-પરિણા અધ્યયનમાં દેહી ૨.

૨૦૧

વનસ્પતિકાયમાં.

વનસ્પતિકાયનાં^૧ ૨૯ દ્વાર પૃથ્વીકાયવત્ છે, અને બાકીનાં જે ૭ દ્વારોમાં તફાવત છે તે નીચે પ્રમાણે જાણવો.

(૩) કાય ૧.—વનસ્પતિ જીવોની વનસ્પતિનિકાય છે.

(૧૭) જીવભેદ ૪-૬—પાંચસો ત્રેસઠ જીવભેદને અંગે વનસ્પતિના અપર્યાપ્તસૂક્ષ્મ સાધારણ વનસ્પતિ, પર્યાપ્તસૂક્ષ્મ સાધારણ વનસ્પતિ, અપર્યાપ્તબાદર સાધારણ વનસ્પતિ, પર્યાપ્તબાદર સાધારણ વનસ્પતિ, અપર્યાપ્તબાદર પ્રત્યેક વનસ્પતિ અને પર્યાપ્તબાદર પ્રત્યેક વનસ્પતિ એ ૬ ભેદ છે. તેમજ ૧૪ જીવભેદને અંગે તેો પૃથ્વીકાયવત્ ચારજ જીવભેદ છે.

(૨૪) ઉદય, (૨૬) ઉદીરણા ૮૦૭૯.—સાધારણ સહિત, પણ આતપ વિના પૃથ્વીકાયવત્.

(૩૪) અવગાહના—વનસ્પતિની જઘન્ય અવગાહના અંશુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ૧૦૦૦ યોજનથી કંઈક અધિક છે. એ સાધિક^૨ ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણનું શરીર હબાર યોજન ઉંડા સમુદ્રમાં રહેલા કમળની નાળ વિગેરેનું છે. વળી એવાં વનસ્પતિકાયી કમળ વિગેરે તે સમુદ્રના ગોતીર્થ સ્થાને જાણવાં અન્યથા પ્રમાણાશુલી ૧૦૦૦ યોજનની ઉંડાઈમાં ઉત્સેધાંશુલી કાયાવાળાં કમળ ૧૦૦૦ યોજનથી ઘણી અધિક અવગાહનાવાળાં થઈ જાય. અને જે સ્થાન ઉત્સેધાંશુલી ૧૦૦૦ યોજન કરતાં પણ અધિક ઉંડાઈવાળું છે, તેવે સ્થાને રહેલી કમળ વિગેરે

૧. વનસ્પતિકાયમાં જે દ્વારો વિશેષતઃ પૃથ્વીકાયતુલ્ય છે તે તુલ્યતા પ્રત્યેકવનસ્પતિને અંગે વિશેષ છે, અને સાધારણ વનસ્પતિ સંખ્યા વિષે દ્વારોમાં જે વિશેષ તફાવત છે તે સ્વતઃ વિચારવો.

૨. જળની સપાટીથી કમળ જેટલું ઉંચું રહે તેટલી અધિકતા જાણવી.

૨૦૨

વનસ્પતિઓ વનસ્પતિકાય જીવોમય નથી પણ પૃથ્વીકાય જીવોમય છે.^૧

(૩૬) સ્થિતિ—વનસ્પતિનું જઘન્ય આયુષ્ય ક્ષુદ્રકલવ (૨૫૬ આવલિકા) પ્રમાણ છે, અને ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય (પ્રત્યેક વનસ્પતિનું) ૧૦૦૦૦ (દશહજાર) વર્ષ પ્રમાણ છે. તે પણ સ્કંધના-થડના (અથવા આખા વૃક્ષમાં આપી રહેલા) જીવનું છે, પરંતુ શેષ મૂળ વિગેરે ૯ અંગમાંના કોઈપણ અવયવી જીવનું એવડું મોટું આયુષ્ય નથી.^૨ વિશેષ તો ગ્રંથાન્તરથી જાણવો.—તેમજ જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ આવલિકાના અસંખ્યાતમા ભાગના જેટલા સમયો તેટલાં પુદ્ગલપરાવર્ત એટલે અન્તકાળ પ્રમાણ છે. તે વ્યવહારરાશીમાં આવેલ વનસ્પતિને અંગે એ કાયસ્થિતિ છે, અન્યથા જે વનસ્પતિજીવો અનાદિ કાળથી સૂક્ષ્મનિગોદમંથી નિકળ્યા નથી અને નિકળવાના નથી

૧. ભાવાર્થ એ છે કે લવણઆદિ સમુદ્રોની ઉંડાઈ પ્રમાણ—ગુહના માનથી ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણ છે, અને કમળ વિગેરેની ઉંચાઈ ઉત્સેધાંગુહના માપથી ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણ છે, તેમજ ઉત્સેધાંગુહ કરતાં પ્રમાણગુહ ૨૫ ગાણું [મતાન્તરે ૪૦૦ વા ૧૦૦૦ ગાણું] મોટું છે. જેથી પ્રમાણગુહવાળી ૧૦૦૦ યોજનની ઉંડાઈમાં ઉત્સેધાંગુહી ૧૦૦૦ યોજનની કાયાવાળી વનસ્પતિ કેમ સંભવે? તેનો ઉત્તર એજ કે સમુદ્રમાં જે જે સ્થાને ઉત્સેધાંગુહના માપવાળી ૧૦૦૦ યોજનની ઉંડાઈ છે તે તે સ્થાને રહેલી મહાકાયાવાળી વનસ્પતિઓનું શરીર ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણ છે, અને સમુદ્રમાં ઉત્સેધાંગુહના માપવાળી ૧૦૦૦ યોજન ઉંડાઈથી અધિક (યાવત્ પ્રમાણગુહી ૧૦૦૦ યોજન સુધીની) ઉંડાઈવાળા સ્થાનોમાં રહેલી વનસ્પતિઓ આકાર માત્રથી વનસ્પતિ છે, પરંતુ વાસ્તવિક રીતે તો જંખવૃક્ષ અને શ્રી દેવીના કમળવત્ પૃથ્વીનિકાયા (પૃથ્વીકાય જીવમય) વનસ્પતિઓ છે.

૨. એ કારણથી કોઈક વડ વિગેરે વૃક્ષો ૧૦ હજાર વર્ષથી અધિક વર્ષનાં હોય તો જાણવું કે વૃક્ષઆપી એવા અન્ય અન્ય જીવોની ઉત્પત્તિ હોવાથી એક વૃક્ષવાળો વર્ષ સુધી ટકી રહે તોપણ વિચારવા જેવું કંઈ નથી.

૨૦૩

તેવા વનસ્પતિજીવોને અંગે અનાદિ અનંત કાયસ્થિતિ છે, અને જે જીવો અનાદિનિગોહમાંથી નિકળ્યા નથી પણ નિકળવાના છે તે જીવોને અંગે અનાદિ સાન્ત કાયસ્થિતિ છે. એમ વનસ્પતિ જીવોની કાયસ્થિતિ ૩ પ્રકારની છે.

(૩૬) યોનિ—વનસ્પતિ જીવોમાં પ્રત્યેકવનસ્પતિકાયને ઉત્પન્ન થવાની ૧૦ લાખ યોનિ છે, અને સાધારણ વનસ્પતિને ઉત્પન્ન થવાની ૧૪ લાખ યોનિ છે, તેથી સર્વ મળી ૨૪ લાખ યોનિ છે. વળી સચિત્તાદિ યોનિલેહોની વક્તવ્યતા પૃથ્વીકાયવત્ જાણવી. તેમજ સ્થૂળ વ્યવહારે જે બાહર વનસ્પતિઓ શીયાળામાં પુષ્પ ફળ અને નવપદ્મવાળી થાય છે તે વનસ્પતિના જીવો શીતયોનિવાળા જાણવા, અને જે વનસ્પતિઓ ઉષ્ણરૂતુમાં પુષ્પ ફળ અને પદ્મવયુક્ત થાય છે તે વનસ્પતિના જીવો ઉષ્ણયોનિવાળા જાણવા, તેમજ શીતોષ્ણ રૂતુમાં (વર્ષાકાળમાં) નવપદ્મવીત થતી વનસ્પતિઓ શીતોષ્ણયોનિવાળી જાણવી.—વળી જત્ય જલં તત્ય વર્ણ એટલે જ્યાં જ્યાં જળ ત્યાં ત્યાં વનસ્પતિની યોનિ કહી તે બાહર પ્રત્યેક અને બાહર સાધારણ વનસ્પતિને અંગે જાણવી, કારણકે સૂક્ષ્મ સાધારણ વનસ્પતિ તો સર્વ લોકમાં સદાકાળ વ્યાપ્ત છે.

इति वनस्पतिद्वारे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

ત્રસકાયમાં.

(૧) ગતિ ૪—ચારે ગતિના જીવો ત્રસ હોઈ શકે છે, માટે ત્રસકાયમાં ચારે ગતિનો અંતર્ભાવ થાય છે. તેમાં સર્વ દેવ, સર્વ નારક, સર્વ મનુષ્ય અને એકેન્દ્રિય સિવાયના સર્વ તિર્થંજી ત્રસ નિકાયવાળા છે.

(૨) ઇન્દ્રિય ૨-૩-૪-૫—ત્રસકાયના જીવો દ્વીન્દ્રિય, ત્રીન્દ્રિય, ચતુરિન્દ્રિય અને પંચેન્દ્રિય એ ચાર જાતિના હોવાથી જાતિ ચાર અને ઇન્દ્રિયો પાંચે છે.

૨૦૪

(૩) કાય ૧—ત્રસકાયી જીવોને એક પોતાની ત્રસકાય હોય છે.

(૪) યોગ ૩-૧૫—ત્રસકાયી જીવો ચારે ગતિના હોવાથી અનેક જીવોની અપેક્ષાએ અથવા મનુષ્યગતિ માત્રની અપેક્ષાએ ત્રસકાયમાં મૂળ ત્રણ યોગ અને ઉત્તર ભેદે ૧૫ યોગ હોય છે.

(૫) વેદ ૩—ગર્ભજ મનુષ્ય અને ગર્ભજ તિર્થંચો ત્રણ વેદવાળા હોવાથી ત્રસકાયમાં ત્રણ વેદ હોય છે.

(૬) કષાય ૪-૨૫—૨૩ કષાય તો દ્વીન્દ્રિયાદિકને પણ હોય છે, અને ગર્ભજ મનુષ્યને તથા ગર્ભજ તિર્થંચોને સ્ત્રી વેદ અને પુરૂષ વેદ હોવાથી ત્રસકાયમાં ચાર મૂળ કષાય અને ઉત્તર ભેદે પચીસ કષાય હોય છે.

(૭) જ્ઞાન ૫—ત્રસ નિકાયમાં (મનુષ્યને) પાંચે જ્ઞાન હોય છે.

(૮) અજ્ઞાન ૩—ત્રસકાયમાં ત્રણે અજ્ઞાન છે, કારણકે ગર્ભજ મનુષ્ય, ગર્ભજ તિર્થંચ, દેવ, અને નારકને ત્રણે અજ્ઞાન હોય છે.

(૯) સંયમ ૭—ત્રસકાયમાં ૭ પ્રકારનાં ચારિત્ર છે, કારણકે ગર્ભજ મનુષ્યમાં સાતે ચારિત્ર પ્રાપ્ત થાય છે.

(૧૦) દર્શન ૪—ત્રસકાયમાં ૪ દર્શન છે, કારણકે ગર્ભજ મનુષ્યને ચારે દર્શન હોય છે.

(૧૧) ભેદ્યા ૬—ત્રસકાયમાં છએ ભેદ્યા છે, કારણકે ગર્ભજ મનુષ્ય, ગર્ભજ તિર્થંચ, અને દેવને છએ ભેદ્યા હોય છે.

(૧૨) મઘ્ય ૨—ત્રસકાયી જીવો ભઘ્ય અને અભઘ્ય બન્ને છે.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬—ત્રસકાયમાં સર્વે સમ્યક્ત્વ છે, કારણકે ગર્ભજમનુષ્ય દેવ અને નારકને છએ સમ્યક્ત્વ હોય છે.

(૧૪) સંજિત્વ ૨—ત્રસકાયી જીવો સંજિ અને અસંજિ એમ બન્ને પ્રકારના છે, કારણકે દ્વીન્દ્રિય, ત્રીન્દ્રિય, ચતુરિન્દ્રિય,

૨૦૫

સમુચ્છિન્ન તિર્યચપંચેન્દ્રિય, અને સંમુચ્છિન્ન મનુષ્ય એ સર્વ અસંજિ છે. શેષ ગર્ભજ, દેવ, અને નારક સર્વે સંજિ છે.

(૧૫) આહારક ૨—ત્રસકાયી જીવો વક્ત્રગતિમાં ૧ સમય અનાહારી હોય છે, તેનો વિચાર દ્વીન્દ્રિયમાં દ્વારપ્રાપ્તિ પ્રસંગે દર્શાવેલ છે, અને કેવલી સમુદ્ધાતમાં કેવળી લગવાન ૩-૪-૫ મે સમયે તથા અયોગી કેવલી અન્તર્મુહૂર્ત સુધી અનાહારી હોય છે, શેષ કાળમાં ત્રસ જીવો સર્વદા આહારીજ હોય છે-વળી ઓજ વિગેરે ત્રણ પ્રકારનો આહાર હોય છે, તેમાં શરીર પર્યાપ્તિ સમાપ્ત ન થાય ત્યાં સુધી ઓજ આહાર, તે અનાલોગિક હોય છે, અને શરીર પર્યાપ્તિ સમાપ્ત થયા બાદ લોભ આહાર આલોગિક અને અનાલોગિક બન્ને પ્રકારે હોય છે, તેમજ દેવ નારક સિવાયના ત્રસ જીવોને કવલ આહાર તે આલોગિક હોય છે. વળી ત્રસજીવો ત્રસનાડીમાંજ છે, અને ત્રસનાડી લોકના મધ્યમાં હોવાથી ત્રસ જીવોને સંપૂર્ણ છએ દિશિનો આહાર મળે છે. તથા સચિત્તાદિ ત્રણ પ્રકારનો પણ આહાર હોય છે.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧૪—ત્રસકાયમાં મનુષ્યની અપેક્ષાએ સર્વ ગુણસ્થાનો પ્રાપ્ત થાય છે.

(૧૭) જીવભેદ ૧૦-૫૪૧—ત્રસકાયી જીવો ૧૪ જીવલેદોમાંથી ૧૦ જીવલેદવાળા છે, કારણકે એકેન્દ્રિયના ૪ લેદ ન હોય. અને ૫૬૩ લેદોમાંથી ૫૪૧ લેદવાળા છે, કારણકે એકેન્દ્રિયના ૨૨ લેદ સિવાયના સર્વ જીવલેદો ત્રસજીવનાજ છે.

(૧૭) પર્યાપ્તિ ૬—ત્રસકાયી જીવોને છએ પર્યાપ્તિ હોય છે, કારણકે સંજિજીવોને ૬ પર્યાપ્તિ છે, અને સંજિજીવો ત્રસ છે.

(૧૯) પ્રાણ ૧૦—ત્રસકાયી જીવોને ૧૦ પ્રાણ છે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૩—ત્રસકાયી જીવોને આહારાદિ ચારે પ્રકારની સંજ્ઞા છે, અને હેતૂપદેશિકી વિગેરે ૩ પ્રકારની સંજ્ઞા પણ છે, તેમાં કરણપર્યાપ્તિ અસંજિત્રસને માત્ર હેતૂપદેશિકી, અને કરણપર્યાપ્તિ

૨૦૬

સંજિતસમાં સમ્યગ્દષ્ટિ જીવોને દીર્ઘકાલિકી તથા દ્રષ્ટિવાદોપદે-
શિકા બંને સંજ્ઞાઓ છે, અને મિથ્યાદષ્ટિ કરણપર્યાપ્ત સંજિતસ
જીવોને માત્ર દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞા છે. માટે અનેક જીવોની અપેક્ષાએ
ત્રસકાયમાં હેતુપદેશિકી આદિ ત્રણે સંજ્ઞાઓ છે.

(૨૧) ઉપયોગ ૧૨—ત્રસકાયી જીવોમાં (મનુષ્યને) બારે
ઉપયોગ હોય છે.

(૨૨) દ્રષ્ટિ ૩—ત્રસ જીવો મિથ્યાત્વ, સમ્યક્ત્વ, અને
મિશ્ર એ ત્રણે સમ્યક્ત્વવાળા છે, તેથી ૩ દષ્ટિવાળા છે. તેમાં
સમ્યક્ત્વ અને મિથ્યાત્વ એ બે દષ્ટિ સમુચ્છિન્ન મનુષ્ય સિવાયના
દ્વીન્દ્રિયાદિ અસંજિને હોય અને ગર્ભજસંજિને ત્રણે દષ્ટિ છે.

(૨૩) બંધ ૮-૧૨૦—મૂળ પ્રકૃતિ અંગે આઠે કર્મનો બંધ
અને ઉત્તર પ્રકૃતિ સંબંધિ અનેક જીવ તથા અનેક ગુણસ્થાન
આશ્રયિ ૧૨૦ પ્રકૃતિઓનો બંધ હોય છે.

(૨૪) ઉદય, (૨૫) ઉદીરણ ૮-૧૨૨—મૂળ પ્રકૃતિ અંગે આઠ
કર્મનો ઉદય અને આઠ કર્મની ઉદીરણ છે, તેમજ ઉત્તર પ્રકૃતિ
અંગે સ્થાવર, સૂક્ષ્મ, સાધારણ, આતપ, અને એકેન્દ્રિય એ
પાંચ વિના ૧૧૭ કર્મનો ઉદય તથા ૧૧૭ કર્મની ઉદીરણ અનેક
જીવ અને અનેક ગુણસ્થાન આશ્રયિ છે.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—મૂળ પ્રકૃતિ અંગે ૮ કર્મની સત્તા,
અને ઉત્તર પ્રકૃતિઅંગે અનેક જીવ અને અનેક ગુણસ્થાનોની
અપેક્ષાએ ૧૪૮ કર્મની સત્તા હોય.

(૨૭) શરીર ૫—ત્રસકાયી જીવોને પાંચે શરીર છે, કારણકે
મનુષ્યને પાંચે શરીર હોય છે.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૭—ત્રસકાયમાં મૂળબંધહેતુ ૪ અને
ઉત્તરબંધહેતુ ૫૭ છે. કારણકે મનુષ્યને સર્વ ઉત્તરબંધહેતુની પ્રાપ્તિ
છે. વળી મનુષ્યગતિમાં એક મનુષ્યને એક વખત એક મિથ્યાત્વ
હોય અને અનેક મનુષ્ય આશ્રયિ અથવા એક મનુષ્યને અનેકકાળ

૨૦૭

આશ્રયિ પાંચેમિસ્થાત્વ, ૧૨ અન્નત, ૨૫ કષાય, અને ૧૫ યોગ એ સર્વ મળી ૫૭ ઉત્તરબંધહેતુ હોય છે.

(૨૯) ધ્યાન ૧૬—ત્રસકાયમાં મનુષ્ય આશ્રયિ ધ્યાનના સર્વ ભેદ પ્રાપ્ત થાય છે, તેમાં દેશવિરતિ ગુણસ્થાન સુધીના સર્વ મનુષ્યોને આર્ત ૪ અને રૌદ્ર ૪ એ ૮ ધ્યાન હોય છે, અને પ્રમત્તે આર્તધ્યાનના અગ્રશોચ વિના પ્રથમના ૩ ભેદ પ્રાપ્ત થાય છે, અપ્રમત્તે ક્રૂર ૪ ધર્મધ્યાન છે. અપૂર્વકરણ ગુણસ્થાન, અનિ-વૃત્તિ, સૂક્ષ્મસંપરાય અને ઉપશાન્તમોહ એ ૪ માં પૃથક્તવિતર્ક અવિચાર નામનું પ્હેલું શુક્લધ્યાન છે, ક્ષીણમોહ એકતવિતર્ક અવિચાર નામે બીજું શુક્લધ્યાન, સયોગીગુણસ્થાને યોગનિરોધ-કાળે સૂક્ષ્મક્રિયા અપ્રતિપાત નામે ત્રીજું શુક્લધ્યાન, અને અયોગીઅવસ્થામાં વ્યવચિત્તક્રિયા અપ્રતિપાતી નામે ચોથું શુક્લ-ધ્યાન છે—(ઇતિ ગુણસ્થાનક્રમાનુરોધે)

(૩૦) સંઘયણ ૬—ત્રસકાયમાં તિર્યચ અને મનુષ્ય આશ્રયિ છએ સંઘયણો ભિન્ન ભિન્ન જીવની અપેક્ષાએ પ્રાપ્ત થાય છે.

(૩૧) સંસ્થાન ૬—ત્રસકાયમાં તિર્યચ અને મનુષ્ય આશ્રયિ ભિન્ન ભિન્ન જીવની અપેક્ષાએ ૬ સંસ્થાનો પ્રાપ્ત થાય છે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૭—મનુષ્યની અપેક્ષાએ ત્રસકાયમાં સાતે સમુદ્ઘાત છે.

(૩૩) માવ ૨-૨૨—ત્રસકાયમાં મનુષ્ય આશ્રયિ ૩ ગતિ સિવાયના સર્વભાવ અને દેવની દેવગતિ, ત્રસતિર્યચની તિર્યચગતિ અને નારકની નરકગતિ સહિત ત્રસકાયમાં સર્વે ૫૩ ભાવ પ્રાપ્ત થાય છે. તેમજ મૂળભાવ પાંચે હોય છે.

(૩૪) અષ્ટગાહના—ત્રસકાયી જીવની જઘન્ય અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના મૂળ દેહ આશ્રયિ ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણ છે, એવી મોટી કાયાવાળા ગર્ભજ જગત્પર મન્દ્ર તથા સર્પ વિગેરે જીવો સ્વયંભૂરમણ સમુદ્રમાં

૨૦૮

છે. અને ઉત્તરવૈદિક આશ્રયિ ગર્ભજ મનુષ્યનું વૈદિક્યશરીર ૪ અંગુલ અધિક ૧ લાખ (૧૦૦૦૦૦) યોજન પ્રમાણનું હોય છે. એવી મહાકાયા શ્રી વિષ્ણુકુમાર મુનિએ મહાપાપી નમુચી પ્રધાનને શિક્ષા આપી સંઘનો ઉપદ્રવ દૂર કરવા માટે કરી હતી. સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના કેવલીસમુદ્ધાતની અપેક્ષાએ સંપૂર્ણ લોહકાશ પ્રમાણ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય આયુષ્ય ત્રસજીવોનું કુલ્લેક ભવ (૨૫૬ આવલિકા) પ્રમાણ છે, અને ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય અનુત્તરવાસી દેવ અને સાતમી પૃથ્વીના નારક આશ્રયિ ૩૩ સાગરોપમ પ્રમાણ છે, વળી જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ સાગર શતપૃથકત્વ (ઘણા સેંકડો સાગરોપમ) જેટલી છે, ત્યારબાદ ત્રસપણું અવશ્ય પલટાય છે.

(૩૬) યોનિ—૮૪ લાખ જીવયોનિમાંથી ૫૨ લાખ એકેન્દ્રિય જીવયોનિ સિવાયની ૩૨ લાખ યોનિ ત્રસ નિકાયની છે, તેમજ સંવૃતાદિ ત્રણે લેહની, શીતાદિ ત્રણે લેહની, અને સચિત્તાદિ ત્રણે લેહની યોનિ ભિન્ન ભિન્ન ત્રસજીવોની અપેક્ષાએ પ્રાપ્ત થાય છે. વળી શંખાવર્ત્તાદિ ત્રણે પ્રકારની યોનિ મનુષ્ય આશ્રયિ હોય છે, માટે ત્રસકાયમાં યોનીઓના સચિત્તાદિ સર્વે લેહ હોય છે.

इति त्रसकाये ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૨૦૯

॥ (૪) યોગમાર્ગણામાં ૩૬ દ્વારપ્રાપ્તિઃ ॥

મનોયોગમાં.

અહિં યોગાદિ માર્ગણાઓમાં વિશેષે કરીને તે તે યોગાદિ માર્ગણાવાળા જીવ આશ્રયિ દ્વારાવતાર થશે, કારણકે યોગ, વેદ, કષાય વિગેરે ગુણ છે પણ પદાર્થ નથી, માટે તે ગુણ જેનામાં હોય તેવા ગુણીને (ગુણુવાળા પદાર્થને) આશ્રયિજ દ્વારાવતાર કરી શકાય. અને કેટલાંએક દ્વાર ગુણી પદાર્થને આશ્રયિ નહિ પણ તે તે ગુણને આશ્રયિ કહેવાશે. તેમાં કયું દ્વાર ગુણીને આશ્રયિ છે, અને કયું દ્વાર ગુણ આશ્રયિ છે, તે દ્વારાવતાર પ્રસંગે યથાયોગ્ય સ્વયં વિચારવું. અહિં ૩ મૂળયોગમાં અને પ્રતિભેદ ૩૫ ૧૫ યોગમાં દ્વારાવતાર કરવાનો છે, તેમાં પ્રથમ ૩ મૂળયોગમાં દ્વારાવતાર કરતાં મનોયોગમાં ૩૬ દ્વારનો અવતાર નીચે પ્રમાણે જાણવો.

(૧) ગતિ ૪—ચારે ગતિમાં મનોયોગવાળા જીવો છે માટે ગતિ ૪.

(૨) ઇન્દ્રિય ૫—મનોયોગવાળા જીવો એક પાંચેન્દ્રિય જાતિનાજ છે, માટે જાતિ એક પાંચેન્દ્રિય, અને ઇન્દ્રિયો પાંચે હોય છે.

(૩) કાય ૧—મનયોગી જીવો ત્રસકાયમાંજ છે માટે કાય ત્રસકાય.

(૪) યોગ ૧૩—મનયોગમાં ૧૩ યોગ પ્રાપ્ત થાય છે, કારણકે મનયોગી જીવ ભવ^૧ પ્રત્યયિક પર્યાપ્તિઓ વડે પર્યાપ્ત થયેલો.

૧ જન્મતાં જે પર્યાપ્તિઓ કરતી પડે તે જન્મપ્રત્યયિક વા ભવ પ્રત્યયિક પર્યાપ્તિઓ, અને ઉત્તરકેહ સંબંધી પર્યાપ્તિઓ—તે ગુણપ્રત્યયિક પર્યાપ્તિઓ હતિ અંતર્વસંતા.

૨૧૦

હોય છે, જેથી ચારે મનોયોગ, ચારે વચનયોગ, ઔદારિક કાયયોગ, વૈક્રિયદ્વિક યોગ તથા આહારકદ્વિકયોગ હોઈ શકે છે. અને ઔદારિક મિશ્ર કાયયોગ, તથા તૈજસકાર્મણ કાયયોગ કેવળી ભગવાનને સમુદ્ધાત વખતે હોય છે તથા અપર્યાપ્ત જીવનેજ હોય છે, તેથી એ બે કાયયોગને અહિં ગણ્યા નથી, કારણકે તે વખતે મનયોગી ન કહેવાય. વળી પ્રથમ અંગીકાર કરેલો વૈક્રિયમિશ્રયોગ તે દેવનારક સંબંધિ અપર્યાપ્ત અવસ્થાનો નહિ પણ મનુષ્ય, દેવ અને નારક જન્મપર્યાપ્તિ વડે પર્યાપ્ત થયા બાદ ઉત્તરદેહ રચે તે વખતના પ્રારંભનો અને અન્તનો ગ્રહણ કરવો. એ પ્રમાણે મનોયોગીને ૧૩ યોગ^૧ હોય છે.

(૬) વેદ, ૩-(૬) કષાય ૪-૨૫, (૭) જ્ઞાન ૫, (૮) અજ્ઞાન ૩ —એની સમજ સુગમ છે, કારણકે મનોયોગીને એ સર્વ હોય છે.

(૯) સંયમ ૭, (૧૦) દર્શન ૪, (૧૧) લેહ્યા ૬, (૧૨) મઘ્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬—સુગમ છે.

(૧૪) સંક્ષિત્વ ૧—સંજિપણું હોવાથીજ મનોયોગી જીવ કહેવાય છે. માટે મનોયોગમાં એક સંજિપણુંજ હોય.

(૧૫) આહારક ૧—મનોયોગી જીવ ૬ દિશાનો, સચિત્તાદિ ૩ ભેદનો, લોભ અને કવલ એમ ૨ ભેદનો,^૨ તેમજ આભોગાદિ ૨ ભેદનો આહાર કરે છે તેનું વર્ણન ત્રસકાય માર્ગણાવત્. વળી મનોયોગી જીવ અનાહારક ન હોય કારણકે અનાહારકપણું તો કેવલી સમુદ્ધાતના ત્રીજા ચોથા અને પાંચમા સમયમાં તેમજ અંયોગી અવસ્થામાં અને વિગ્રહ ગતિમાં હોય છે, અને તે વખતે મનોયોગ હોતો નથી, માટે મનોયોગે અનાહારીપણું ન હોય.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧૩—મનોયોગી મનુષ્યમ. જેકે ૧૪ ગુણ-

૧ મનયોગ લગ્નિધવાળા જીવને એ ૧૩ જાણના. અન્યથા ઉપયોગ પૂર્વક યોગની અપેક્ષા એ મનયોગે ૪ મનયોગજ હોય.

૨ એજ આહાર અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં હોય, અને તે વખતે મનોયોગ હોય નહિ માટે લોભ અને કવલ એ બે આહારજ કહ્યા.

૨૧૧

સ્થાન છે, પણ અયોગી ગુણસ્થાન સર્વ યોગ રહિત હોવાથી મનોયોગમાં ૧૩ ગુણસ્થાન ગણી શકાય.

(૧૭) જીવમેદ ૧-૨૧૨—ઐદ જીવલેદોમાંથી સંજ્ઞિપર્યાસ એક જીવલેદ, અને ૫૬૩ મં.થી ૧૦૧ પર્યાસ ગર્ભજ મનુષ્ય, ૯૯ પર્યાસ દેવ, ૭ પર્યાસ નારક, અને ૫ પર્યાસ ગર્ભજ તિર્યચ એ ૨૧૨ જીવલેદ છે.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦—સુગમ છે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨—આહારાદિ ચારે સંજ્ઞા છે, તેમજ દીર્ઘ-કાલિદી તથા દૃષ્ટિવાદોપદેશિકી એ બે સંજ્ઞા પણ છે, હેતુ-પદેશિકીસંજ્ઞા ક્ષીન્દ્રિયાદિ અસંજ્ઞિ જીવોને હોવાથી મનોયોગીને ન હોય.

(૨૧) ઉપયોગ ૧૨, (૨૨) દ્રષ્ટિ ૩—સુગમ છે.

(૨૩) બંધ ૮-૧૨૦—મૂળ પ્રકૃતિ સંબંધિ ૮ કર્મનો અને ઉત્તરપ્રકૃતિ સંબંધિ ૧૨૦ પ્રકૃતિનો બંધ મનુષ્ય આશ્રયિ છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૯—મૂળપ્રકૃતિ સંબંધિ ૮ કર્મનો અને ઉત્તરપ્રકૃતિ સંબંધિ ૧૦૯ કર્મનો ઉદય છે. કારણકે સ્થાવર ચતુષ્ક, કુળતિચતુષ્ક, આતપ, અને આનુપૂર્વિ ૪ એ ૧૩ નો ઉદય મનોયોગીને ન હોય. કારણકે સ્થાવર ચતુષ્કનો તથા આતપનો ઉદય એકેન્દ્રિયને હોય છે, કુળતિચતુષ્કનો ઉદય એકેન્દ્રિયાદિથી ચતુરિન્દ્રિય સુધીના જીવોને અનુક્રમે હોય છે. અને ૪ આનુપૂર્વિનો ઉદય વિગ્રહગતિમાં હોય છે, તે વખતે મનોયોગ હોય નહિ.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૦૯—ઉદયવત.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—મૂળકર્મ ૮ ની, અને ઉત્તરકર્મ ૧૪૮ ની સત્તા મનુષ્યાદિ ચારે ગતિના મનોયોગી જીવો આશ્રયિ છે.

(૨૭) શરીર ૫—સુગમ છે.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૨૫—મનોદાબ્ધિવાળા જીવોને સર્વબંધ હેતુ અથવા ઔદારિકમિશ્ર અને કાર્મણ્યયોગિના ૫૫ હોય છે તેનું

૨૧૨

કારણુ આગળ કહેવાતા વચનયોગવત્ જાણુવું.

(૨૯) ધ્યાન ૧૪—મનોયોગીને ધ્યાનના ૧૪ લેદ હોય. કારણુકે અયોગીમાં વર્તનારો શુકલધ્યાનનો યોગી લેદ અને યોગનિરોધકાળે વર્તતો ત્રીજો લેદ અહિં પ્રાપ્ત નથી. શેષ ૧૪ ધ્યાન ત્રસકાયમાં કહેલી પદ્ધતિ પ્રમાણે હોય છે.

(૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત^૧ ૬, (૩૩) માત્ર ૫૫૩—સુગમ છે.

(૩૪) અવગાહના—મનોયોગીની જઘન્ય અવગાહના કારણુ-પર્યાપ્ત સંજ્ઞાની અપેક્ષાએ અંશુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ, અને ઉત્કૃષ્ટ ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણુ અવગાહના સ્વયંભૂરભણુસમુદ્રમાં ગર્ભજ મન્થ અને સર્પાદિના ઔદારિકશરીર આશ્રયિ છે, અને ઉત્તરદેહ આશ્રયિ મનોયોગીની જઘન્ય અવગાહના અંશુલનો સંખ્યાતમો ભાગ અને ઉત્કૃષ્ટ ૧ લાખ યોજનથી ૪ અંશુલ અધિક છે. કારણુકે દેવાદિક જીવોના ઉત્તરવૈકિય દેહની અવગાહના પ્રારંભમાં અંશુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ નહિ પણ સંખ્યાતમો ભાગ હોય છે, અને ઉત્કૃષ્ટ ૪ અંશુલ અધિક ૧ લાખ યોજન જેટલું ઉત્તર-વૈકિયશરીર મનુષ્યજ કરી શકે છે, તથા સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના દીર્ઘ ૮ રજ્જુ પ્રમાણુ છે તે મરણુ અને વૈકિય સમુદ્ઘાતની અપેક્ષાએ છે. કારણુકે સૌધર્મ અથવા ઇશાન સ્વર્ગનો કોઈક દેવ અધોલોકની નીચે બાહરપર્યાપ્ત પૃથ્વીપણે ઉત્પન્ન થવાનો હોય અથવા અન્યુત સ્વર્ગનો દેવ મિત્રનારકને મળવા યોથી નરકે જાય, ત્યારે તેનો આત્મા સમુદ્ઘાતવડે ૮ રજ્જુ પ્રમાણુ દીર્ઘ થાય છે. ઉપરના સ્વર્ગના દેવો એકેન્દ્રિયમાં ઉત્પન્ન થતા નથી, વળી

૧. કેવલીસમુદ્ઘાતના ૮ સમયોમાં મનોયોગ હોય નહિ માટે મનો-યોગે ૬ સમુદ્ઘાત ગણેલ છે, શ્રી વિચારસારગ્રંથમાં ત્રણેયોગે સાત સમુદ્ઘાત ટીકામાં કહ્યા છે તે વિચારના યોગ્ય છે, અથવા મનોયોગીની અપેક્ષાએ લખ્ધિભાવે ૭ સમુદ્ઘાત ગણી શકાય પણ તે વિશેષ ઇષ્ટ નથી.

૨૧૩

કેવલીસમુદ્ધાત વખતે મનોયોગ નહિ હોવાથી અહિં તે અવગા-
હના ન હોય.

(૩૨) સ્થિતિ—મનોયોગીનું જઘન્ય આયુષ્ય અન્તર્મુદૂર્તનું છે, તે કરણપર્યાપ્ત સંજ્ઞિજીવ અન્તર્મુદૂર્તમં મરણ પામે તે અપે-
ક્ષાએ છે, અને ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય અનુત્તરદેવ આશ્રયિ ૩૩ સાગ-
રોપમ પ્રમાણ છે. અહિં અપર્યાપ્તપણાનું અન્તર્મુદૂર્ત પણ
મનોયોગીના આયુષ્યમાં ગણ્યું છે, અને તેમ ન ગણીએ તો
અન્તર્મુદૂર્ત ન્યૂન ૩૩ સાગરોપમ જેટલું મનોયોગનું આયુષ્ય
ગણી શકાય. તથા કાયસ્થિતિ જઘન્ય ૧ સમય અને ઉત્કૃષ્ટ
અન્તર્મુદૂર્ત પ્રમાણ છે. કારણકે ત્યારબાદ જીવ અવશ્ય યોગાન્તર^૧
થાય છે. એમ શ્રી પ્રજ્ઞાપનાજીમાં કહ્યું છે.

(૩૬) યોનિ—દેવની ૪ લાખ, નારકની ૪ લાખ, તિર્યચ
પંચેન્દ્રિયની ૪ લાખ અને મનુષ્યની ૧૪ લાખ યોનિ એ સર્વ
મળીને ૨૬ લાખ યોનિ છે. વળી સમુદ્વિઘ્નમની યોનિસંખ્યા
શાસ્ત્રમાં ભિન્ન નહિ ગણેલી હોવાથી ૨૬ લાખ યોનિ સમુદ્વિઘ્નમની અને
ગર્ભજની બન્નેની એક રૂપે ગણી છે. તથા સચિત્તાદિ ત્રણ
લેહમાંની અચિત્ત અને મિશ્રયોનિ, શીત વિગેરે ત્રણે પ્રકારની
યોનિ, અને સંવૃત વિગેરે ત્રણમાંની સંવૃત અને મિશ્રયોનિ,
અને શંખાવર્ત વિગેરે ત્રણમાંની કૂર્મોન્નતા અને વંશીપત્રાયોનિ,
એ પ્રમાણે સર્વ મળી ૯ યોનિ છે.

इति मनोयोगद्वारे ३६ द्वारप्राप्तिः ६ माप्ता.

૧. અનુત્તર દેવો બોક્ષતા નથી અને લગાર માત્ર હાલતા પણ
નથી તેથી તેઓને એક મનોયોગજ છે, એમ ન જાણવું. કારણકે જ્યાં સુધી
સંજ્ઞિજીવે યોગનિરોધ કર્યો નથી ત્યાંસુધી દર અન્તર્મુદૂર્તે ત્રણે યોગ પરાવર્ત
થયા કરે છે. તદ્વાત એટલોજ કે કોઈને સ્પષ્ટ ત્રણ આદરયોગ હોય તો
કોઈને અસ્પષ્ટ આદરયોગ (ત્રણ) હોય. માટે અનુત્તર દેવોને પણ ત્રણે
યોગ પરાવર્તિએ પ્રાપ્ત થાય છે તેમાં મનોયોગ સ્પષ્ટ છે, અને શેષયોગ
સ્પષ્ટ દષ્ટિને અગોચર (અસ્પષ્ટ) સંભવે છે.

૨૧૪

વચન યોગમાં

(૧) ગતિ ૪, (૨) इन्द्रिय ૨-૩-૪-૫, (૩) કાય ૧, (૪) યોગ ૧૩, (૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪-૨૫, (૭) જ્ઞાન ૫, (૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૭, (૧૦) દર્શન ૪, (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) મન્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬, (૧૪) સંજિત્વ ૨, (૧૫) આહારક ૧, (૧૬) ગુણસ્થાન ૧૩—એ ૧૬ દ્વાર ત્રસકાય માર્ગણી પદ્ધતિને અનુસારે યથાયોગ્ય વિચારવાં, પરંતુ યોગ, આહારક, તથા ગુણસ્થાન એ ત્રણ દ્વાર મનોયોગવત્ વિચારવાં.

(૧૭) જીવમેદ ૫-૨૨૦—ચૌદ જીવલેહની અપેક્ષાએ વચન-યોગી જીવમાં પર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિય, પર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિય, પર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિય, પર્યાપ્ત અસંજિ પંચેન્દ્રિય, અને પર્યાપ્તસંજિ પંચેન્દ્રિય એ પાંચ લેહ હોય છે, એકેન્દ્રિયને તથા અપર્યાપ્તને વચનયોગ ન હોય. કારણકે વચનયોગ સ્વયોગ્ય સર્વ પર્યાપ્તિવડે પર્યાપ્તિથયેલ ત્રસ જીવને હોય છે. તથા ૫૬૩ જીવલેહમાં સર્વ એકેન્દ્રિયો અને સર્વ અપર્યાપ્ત લેહ બાદ કરતાં શેષ ૩ વિકલેન્દ્રિય, ૭ નારક, ૧૦ તિર્યચ, ૧૦૧ મનુષ્ય અને ૯૯ દેવ^૧ મળી ૨૨૦ જીવલેહ હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૩, (૨૧) ઉપયોગ ૧૨, (૨૨) દ્રષ્ટિ ૩, (૨૩) બંધ ૮-૧૨૦—સુગમ છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૧૨—મૂળકર્મ સંબંધિ ૮ નો ઉદય છે. અને ઉત્તરકર્મ સંબંધિ ૧૧૨ નો ઉદય છે. કારણકે સ્થાવરાદિ ૪, એકેન્દ્રિયનામકર્મ, આતપ અને ૪ આનુપૂર્વી એ ૧૦ કર્મનો ઉદય મનોયોગમાં કહેલી પદ્ધતિએ વચનયોગીને પણ ન હોય. અને મનોયોગના ઉદયની અપેક્ષાએ અહિં વિકલત્રિકનો અધિક ઉદય હોય.

(૨૫) ઉદ્ધીરણ ૮-૧૧૨—ઉદયવત્.

૧. અહિં વિજ્યાદિ વિમાનના દેવો આખા ભવમાં ક્રોધપણ વખત વચન ઉચ્ચાર કરતા નથી, તેથી પ્રવ્રત્તિરૂપ વચનયોગમાં એ દેવો ન ગણાય, પરંતુ તે દેવોને વચનગ્રંથિ પ્રાપ્ત થયેલી છે તે અપેક્ષાએ વચન-યોગમાં ૯૯ દેવમેદ ગણવામાં વિરોધ નથી.

૨૧૫

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શર ૨ ૬—વચનયોગ પંચે શરીરવાળાને હોય. પરંતુ વચનોચ્ચાર પ્રથમનાં ૩ શરીર કરી શકે, પણ તૈજસ કાર્મણ ન કરી શકે.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૨૬—મૂળબંધહેતુ ૪, અને ઉત્તરબંધહેતુ વચનલબ્ધિવાળા જીવને પણ છે, પરંતુ વચનયોગ પ્રવૃત્તિની અપેક્ષાએ કેવલીસમુદ્ધાત વખતનો અને ભવ પ્રારંભનો ઔદારિક-મિશ્રયોગ ન હોય. કારણકે કેવલીસમુદ્ધાત વખતે વચનયોગ પ્રવર્તે નહિ. વચનયોગ પ્રવર્તે વખતે મનોયોગ અને કાયયોગ કેમ ગણાય ? એ શંકાનો ઉત્તર એજ કે જીવના ઉપયોગ પૂર્વક વચનયોગ ગણીએ તો ઉપયોગ પૂર્વક અન્ય યોગ ન હોય, પરંતુ અહિં ઉપયોગની સુખ્યતા નહિ લેતાં સામાન્યપણે વીર્યરૂપ યોગ ગણ્યો છે. વળી શંકા થાય કે જે ઉપયોગનો આશ્રય ન ગણીએ તો ઉપયોગ રહિત યોગ કર્મબંધનો હેતુ કેમ હોય ? તેના ઉત્તર એજ કે સ્થૂળઉપયોગ ન પ્રવર્તે તો પણ નિદ્રાગત, યા મુર્છાગત જીવને કર્મબંધ હોય છે. માટે વચન લબ્ધિવાળા જીવને વચન લબ્ધિ પ્રવર્તાવી શકે તેવા તેવા વખતમાં પ્રવર્તતા અન્ય યોગ પણ વચનયોગી જીવને અંગે ગણી શકાય છે. અને જે કાળે વચનયોગ પ્રવર્તે નહિ, એવા સમુદ્ધાતના કાળમાં વચનલબ્ધિ ઉપયોગમાં આવી શકે તેવી નહિ હોવાથી, વચનયોગ બંધહેતુ રૂપ પણ ન ગણી શકાય. તેમ મનોયોગ પણ બંધહેતુરૂપ ન ગણી શકાય. તેમજ અયોગીકાળમાં પણ પ્રથમ પ્રાપ્ત કરેલી યોગ લબ્ધિનો ઉપયોગ સર્વથા નહિ હોવાથી યોગનો અભાવ ગણાય.

(૨૯) ધ્યાન ૧૪—શુકલ ધ્યાનનો ત્રીજો લેહ યોગનિરોધ અવસરે સયોગીપણામાં કેવલી ભગવાનને મન વચન રોક્યા બાદ કાયયોગ વર્તતાં હોય છે. અને ત્યારબાદ અયોગીપણામાં શુકલ ધ્યાનનો ૪ થો લેહ હોય છે, એ બન્ને વખતે વચન યોગ નથી, માટે વચન યોગમાં ૧૪ ધ્યાન છે.

૨૧૬

(૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬—ત્રસકાયવત્.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૬—વચનયોગમાં કેવલીસમુદ્ઘાત ન હોય કારણકે કેવલીસમુદ્ઘાત વખતે ઔદારિક મિશ્ર, ઔદારિક, અને કાર્મણ્ય એ ૩ યોગજ હોય છે, પણ મનયોગ કે વચનયોગ હોય નહિ.

(૩૩) ભાવ ૫-૫૩—મૂળ ભાવ પાંચ અને ઉત્તર ભાવ સર્વે ૫૩ હોય.

(૩૪) અવગાહના, (૩૫) સ્થિતિ—મનોયોગવત્.

(૩૬) યોનિ—ત્રસકાયવત્.

કાયયોગમાં.

(૧) ગતિ ૪, (૨) इन्द्रिय ૧-૨-૩-૪-૫, (૩) કાય ૬, (૪) યોગ ૧૫, (૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪-૨૫, (૭) જ્ઞાન ૫, (૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૭, (૧૦) દર્શન ૪, (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) મન્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬, (૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૨, (૧૫) આહારી ૨, (૧૬) ગુણસ્થાન ૧૩, (૧૭) જીવભેદ ૧૪-૫૬૩ (૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૩, (૨૧) ઉપયોગ ૧૨, (૨૨) દ્રષ્ટિ ૩, (૨૩) વંધ ૮-૧૨૦, (૨૪) ઉદય ૮-૧૨૨, (૨૫) ઉદીરણ ૮-૧૨૨, (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮, (૨૭) શરીર ૫, (૨૮) વંધહેતુ ૫૭, (૨૯) ધ્યાન ૧૫, (૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૭, (૩૩) ભાવ ૫-૫૩, એ સર્વ સુગમ છે.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની જઘન્ય અવગાહના સૂક્ષ્મ-લઙ્ઘિઅપર્યપ્ત આશ્રયિ અંશુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ છે. અને ઉત્કૃષ્ટઅવગાહના સાધિક ૧૦૦૦ યોજન છે. તથા ઉત્તરશરીરની જઘન્ય અવગાહના વૈકિયલઙ્ઘિવાળા પર્યાપ્ત લઙ્ઘિ પર્યાપ્ત વાયુકાય આશ્રયિ અંશુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના

૧. વિશેષ કે અનાહારીપણું ૧-૨-૩ સમય, અને દિશિઆહાર ૩-૪-૫-૬ દિશિનો અણુવો.

૨૧૭

મનુષ્યવત્, તથા સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના સંપૂર્ણ લોકાકાશ-
પ્રમાણુ.

(૩૫) સ્થિતિ—ભવસ્થિતિ (લઙ્ઘિ કાયયોગની) મનોયોગ-
વત્ અને કાયસ્થિતિ ઉત્કૃષ્ટથી ભવ્યને અનાદિસાન્ત અને અભવ્યને
અથવા અનાદિઅનંતનિગોઢ આશ્રયિ અનાદિઅનંત છે, એ લઙ્ઘિ
કાયયોગની અપેક્ષાએ દ્વીન્દ્રિયાદિક સર્વજીવોનો કાયયોગ ગણવા-
પૂર્વક છે. અને વ્યવહારરાશીગત જીવના સંબંધમાં કેવળ
કાયયોગની કાયસ્થિતિ તો વનસ્પતિની ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિતુલ્ય છે,
એટલે આવલિકાના અસંખ્યાતમા ભાગના સમય પ્રમાણુ અસંખ્ય
પુદ્ગલપરાવર્ત જેટલી છે. કારણકે તેટલાકાળ સુધી વનસ્પતિમાંજ
રહેવાથી તેટલી કાયસ્થિતિ થાય છે, ત્યારબાદ અવશ્ય દ્વીન્દ્રિયાદિ
ભવ પામી વચનયોગી થાય છે. શાસ્ત્રમાં જે કાયસ્થિતિ વન-
સ્પતિના કાળપ્રમાણુ દર્શાવી છે, તે કેવળ કાયયોગની અપેક્ષાએ
વ્યવહારરાશિપ્રાપ્ત જીવની છે.

(૩૬) યોગિ—૮૪ લાખ છે, કારણકે સર્વજીવો કાયયોગી
હોય છે. શેષ સંવૃતાદિ સર્વ સ્વરૂપ કાયયોગીને પ્રાપ્ત છે.

इति काययोगे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

સત્ય અને વ્યવહાર મનોયોગમાં.

(૧) ગતિ ૪, (૨) इन्द्रिय ૫ (૫'એન્દ્રિય માત્રની અપેક્ષાએ),
(૩) જ્ઞાન ૧ (ત્રસકાય), (૪) યોગ ૧૦ (શેષ ત્રણ મનોયોગ ઔદાત
મિશ્ર અને કાર્મણુવિન), (૫) વેદ ૩, (૬) કૌશલ ૪-૨૫, (૭) જ્ઞાન ૫,
(૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૭, (૧૦) દર્શન ૪, (૧૧) લેહ્યા ૬,
(૧૨) મળ્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬, (૧૪) સંક્ષિત્વ ૧—એ સર્વ
સુગમ છે.

(૧૫) આહારક ૧—પ્રથમ દર્શાવેલ સમાન્ય મનોયોગવત્.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧૩, (૧૭) જીવમેવ ૧-૨૧૨, (૧૮) પર્યાપ્તિ ૬,

૨૧૮

(૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨, (૨૧) ઉપયોગ ૧૨, (૨૨) વૃષ્ટિ ૩, (૨૩) બંધ ૮-૧૨૦, (૨૪) ઉદય ૮-૧૦૯, (૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૦૯, (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮, (૨૭) શર ૨ ૫, (૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૨, (૨૯) ધ્યાન ૧૪, (૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૬, (૩૩) માવ ૫-૫૩, (૩૪) અવગાહના, (૩૫) સ્થિતિ, (૩૬) યોનિ—એ સર્વ દ્વાર સામાન્ય મનોયોગવત્ જાણવાં.

અસત્ય અને મિશ્ર મનોયોગમાં.

અસત્ય અને મિશ્રમનોયોગમાં ૩૧ દ્વાર સત્યમનોયોગવત્ છે, અને ૫ દ્વારોમાં જે તફાવત છે તે નીચે પ્રમાણે જાણવો.

(૭) જ્ઞાન ૪—અસત્ય અને મિશ્રમનોયોગ સર્વ છન્નસ્થ જીવોને હોય પણ સર્વજ્ઞને ન હોય તે કારણથી એ જે મનોયોગમાં કેવળજ્ઞાન સિવાયનાં ૪ છાન્નસ્થિકજ્ઞાન હોય.

(૧૦) દર્શન ૩—પૂર્વોક્ત રીતે કેવળજ્ઞાન નહિ હોવાથી કેવળદર્શન સિવાય ત્રણ દર્શન હોય છે.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧૨—જ્યાંસુધી જ્ઞાનાવરણકર્મનો ઉદય છે ત્યાંસુધી અસત્ય અને મિશ્ર મનવચનયોગ હોય છે, અને જ્ઞાનાવરણનો ઉદય ૧૨મા ગુણસ્થાન સુધી છે માટે અસત્ય અને મિશ્રમનયોગ પણ ૧૨મા ગુણસ્થાન સુધીજ છે. ત્યારબાદ તેરમાદિ ગુણસ્થાને સર્વજ્ઞને માત્ર સત્ય અને વ્યવહાર મનવચનયોગ હોઈ શકે છે.

(૨૧) ઉપયોગ ૧૦—પૂર્વોક્ત રીતે કેવળજ્ઞાન અને કેવળદર્શન એ જે ઉપયોગ નહિ હોવાથી અસત્ય અને મિશ્રમનોયોગમાં ૧૦ ઉપયોગ છે.

(૩૩) માવ ૪૬—ક્ષાયિકના ૯ ભાવમાંથી ૫ દાનાદિ લબ્ધિ અને કેવળજ્ઞાન તથા કેવળદર્શન એ ૭ ક્ષાયિકલબ્ધિ સર્વજ્ઞનેજ હોય અને સર્વજ્ઞને અસત્ય તથા મિશ્રમનોયોગ છે નહિ માટે એ ૭ ક્ષાયિકભાવ સિવાયના ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ અને ક્ષાયિકચારિત્ર

૨૧૯

એ બે ક્ષાયિકભાવ હોય છે, કારણકે ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ છદ્મસ્થને ચોથા ગુણસ્થાનથી હોય છે, અને ક્ષાયિકચારિત્ર છદ્મસ્થને ૧૨ મે ગુણસ્થાને અને સર્વજ્ઞને ૧૩-૧૪ મે ગુણસ્થાને છે માટે છદ્મસ્થ અવસ્થા સંબંધિ ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ અને ક્ષાયિકચારિત્ર એ બે ક્ષાયિકભાવ અસત્ય અને મિશ્રમનોયોગમાં છે. એ પ્રમાણે સર્વ ભાવ ૫૩ માંથી ક્ષાયિકના ૭ ભાવ જતાં શેષ ૪૬ ભાવ અસત્ય અને મિશ્રમનોયોગમાં છે.

સત્ય વચનયોગમાં.

સત્યવચનયોગમાં સર્વદ્વારોનો અવતાર સત્યમનોયોગવત્ જાણવો. જોકે વચનયોગ દ્વીન્દ્રિયાદિ જીવોને છે પણ તે દ્વીન્દ્રિયાદિકને માત્ર વ્યવહાર વચનયોગજ શાસ્ત્રમાં માનેલો છે અને સત્યવચન-યોગ તો માત્ર સંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિય જીવોનેજ કહેલો હોવાથી અહિં સત્યવચનયોગમાં સર્વ દ્વારાવતાર સત્યમનોયોગવત્ થાય છે. પરંતુ મનને સ્થાને વચન શબ્દ કહેવો.

અસત્ય અને મિશ્રવચનયોગમાં.

અસત્ય અને મિશ્રવચનયોગ માત્ર સંજ્ઞિ પર્યાપ્ત જીવોનેજ શાસ્ત્રમાં કહેલો હોવાથી જે પ્રમાણે અસત્ય અને મિશ્રમનોયોગમાં દ્વારપ્રાપ્તિ કહી છે તેજ પ્રમાણે આ બે વચનયોગમાં દ્વારપ્રાપ્તિ કહેવી પણ મનને સ્થાને વચન શબ્દ કહેવો.

વ્યવહાર વચનયોગમાં.

(૧) ગતિ ૪—ચારેગતિના જીવોને અસત્યઅમૃષા ભાષા હોય છે.

(૨) ઇન્દ્રિય ૨-૩-૪-૫—દ્વીન્દ્રિય, ત્રીન્દ્રિય, ચતુરિન્દ્રિય અને પંચેન્દ્રિય જીવો અસત્યઅમૃષા ભાષા બોલે છે. તેમાં દ્વીન્દ્રિય, ત્રીન્દ્રિય, ચતુરિન્દ્રિય અને અસંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિય જીવો તો માત્ર એકજ અસત્યઅમૃષા ભાષાજ બોલે છે કારણકે બ્રમરનો ઝંકાર, મચ્છરનો ગણગણાટ, એ સર્વ અર્થ વિનાની અનક્ષરાત્મક ભાષા

૨૨૦

ન સત્ય કે ન અસત્ય હોવાથી અસત્યઅમૃષા અથવા વ્યવહાર ભાષા કહેવાય છે.

(૩) કાય ૧—વ્યવહાર ભાષા બોલનાર છ કાયમાંથી ત્રસ-કાયના જીવો જ હોય છે, કારણકે શેષ પૃથ્વી આદિ પાંચ નિકા-યના એકેન્દ્રિય જીવો જીવ્યાના અભાવે બોલી શકતા નથી.

(૪) યોગ ૧૦, (ઈતર વચનયોગ ૩, ઔઠ મિશ્ર, કાર્મણ વિના) (૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪-૨૫—એ સુગમ છે.

(૭) જ્ઞાન ૫—સર્વજ્ઞો સત્ય અને વ્યવહાર એ બે ભાષાઓ બોલે છે, અને છદ્મસ્થ જીવો ચારે પ્રકારની ભાષા બોલે છે, માટે વ્યવહાર ભાષાયોગમાં ચાર છાન્નસ્થિક જ્ઞાન અને એક કેવળજ્ઞાન એમ પાંચે જ્ઞાનનો સમાવેશ થઈ શકે છે.

(૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૭, (૧૦) દર્શન ૪, (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) મન્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬—સુગમ છે.

(૧૪) સંજિત્વ ૨—વ્યવહારભાષા બોલનાર દ્વીન્દ્રિય, ત્રીન્દ્રિય, ચતુરિન્દ્રિય અને અસંજિ પંચેન્દ્રિય એ સર્વ અસંજિ છે, અને શેષ દેવાદિ સંજિ છે માટે વ્યવહાર ભાષાયોગમાં સંજિ અને અસંજિ એ બન્ને લેદ પ્રાપ્ત થાય છે.

(૧૫) આહારક પણા—ભાષાનો ઉચ્ચાર સર્વ પર્યાપ્તિએ પર્યાપ્ત જીવોને હોય છે, માટે વિશ્વહતિમાં અનાહારીપણા વળતે ભાષા-યોગ ન હોય. તેમજ કેવલીસમુદ્ધાત વળતે અનાહારીપણામાં માત્ર કાયયોગ જ હોય છે, અને અયોગી અવસ્થામાં સર્વથા યોગનો અભાવ છે, માટે વ્યવહારભાષાનો ઉચ્ચાર અનાહારકપણામાં નથી પરંતુ આહારકપણામાં જ છે, અને તે આહારકપણાના જીવો આદિ લેદ સામાન્ય મનોયોગમાં કહ્યા પ્રમાણે જાણવા.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧૩, (૧૭) જીવમેદ ૫-૨૨૦ (સામાન્ય વચનયોગવત્), (૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦—સુગમ છે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૩—આહારાદિ સંજ્ઞામાંની ચારે સંજ્ઞા હોય,

૨૨૧

અને હેતુપદેશિકી આદિ ત્રણે સંજ્ઞા હોય. કારણકે વ્યવહાર ભાષા બોલનાર તો ક્ષીન્દ્રયાદિ અસંજ્ઞિજીવો પણ છે, અને તે ક્ષીન્દ્ર-યાદિ અસંજ્ઞિ જીવોને એક હેતુપદેશિકી સંજ્ઞાજ હોય છે, શેષ સંજ્ઞિજીવોને દીર્ઘકાલિકી અને દ્રષ્ટિવાદોપદેશિકીસંજ્ઞા છે માટે વ્યવહારભાષાયોગમાં હેતુપદેશિકી વિગેરે ત્રણે સંજ્ઞાઓ હોય છે.

(૨૧) ઉપયોગ ૧૨, (૨૨) કૃષ્ટિ ૩, (૨૩) વંધ ૮-૧૨૦—સુગમ છે.

(૨૪) ઉચ્ચ ૮-૧૧૨, (૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૧૨,—પ્રથમ મનોયોગમાં કહેલી ૧૦૬ પ્રકૃતિઓના ઉદય અને ઉદીરણામાં ક્ષીન્દ્રય, ત્રીન્દ્રય, અને ચતુરિન્દ્રય નામકર્મનો ઉદય અને ઉદીરણા વધારતાં ૧૧૨ નો ઉદય અને ૧૧૨ ની ઉદીરણા હોય. કારણકે ક્ષીન્દ્રયાદિકને વ્યવહારવચનયોગ હોય છે.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮, (૨૭) શરીર ૫, (૨૮) વંધહેતુ ૫૨, (૨૯) ધ્યાન ૪, (૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ-ઘાત ૬, (૩૩) ભાષ ૫૩—સુગમ છે.

(૩૪) અવગાહના, (૩૫) સ્થિતિ, (૩૬) યોનિ—સામાન્યપણે મનોયોગ અને વચનયોગવત્, પરંતુ યોનિનો સંબંધ સામાન્ય વચનયોગવત્ બાણવો.

ઔદારિકમિશ્રકાયયોગમાં.

(૧) ગતિ ૨ —તિર્થંચ અને મનુષ્યનેજ ઔદારિકશરીર હોય છે, તેથી એ જે મતિબ્રાજ્ઞાજીવોને ઉત્પત્તિના ખીલા સમયથી શરીરપર્યાપ્તિ સમાપ્ત ન થાય ત્યાં સુધી ઔદારિકમિશ્ર (તૈજસ-કાર્મણ્યુક્ત ઔદારિક) કાયયોગ હોય છે, અને શરીરપર્યાપ્તિ સમાપ્ત થયાબાદ તુર્ત ઔદારિક કાયયોગ હોય છે, અથવા ચતુર્થ-કર્મબ્રંચ પ્રમાણે સ્વયોગ્ય સર્વપર્યાપ્તિઓ સમાપ્ત ન થાય ત્યાંસુધી ઔદારિકમિશ્રકાયયોગ અને સ્વયોગ્ય સર્વપર્યાપ્તિઓ સમાપ્ત થયા

૨૨૨

બાદ ઔદારિકકાયયોગ હોય છે, માટે ઔદારિકમિશ્ર કાયયોગમાં તિર્યચગતિ તથા મનુષ્યગતિ પ્રાપ્ત થય છે. વળી કેવલીસમુદ્ધાત સમયે જે ઔદારિકમિશ્રયોગ છે તે પણ મનુષ્યનેજ હોવાથી જે ગતિથી અધિક ગતિની પ્રાપ્તિ નથી.

(૨) इन्द्रिय ૧-૨-૩-૪-૫—એકેન્દ્રિયથી પ્રારંભીને પાંચેન્દ્રિય સુધીના પાંચે જાતિના તિર્યચોને અને પાંચેન્દ્રિય મનુષ્યોને ઔદારિકશરીર હોય છે માટે પાંચે જાતિના જીવોમાં ઉત્પત્તિના બીજા સમયથી શરીરપર્યાપ્તિ અથવા સ્વયોચ્ચ સર્વપર્યાપ્તિ સમાપ્ત ન થાય ત્યાંસુધી ઔદારિકમિશ્રકાયયોગ હોય છે, તે કારણથી તેમાં પાંચે જાતિના જીવો પ્રાપ્ત થાય છે.

(૩) काय ૬—છએ કાયને ઔદારિકશરીર હોવાથી ઔદારિક મિશ્રકાયયોગ હોય છે.

(૪) योग ૧—મૂળ ૩ યોગમાંથી એક કાયયોગ હોય અને ઉત્તરભેદરૂપ પંદર યોગમાંથી પણ એક ઔદારિકમિશ્રયોગ હોય છે. કારણકે જે વખતે ઔદારિકમિશ્રયોગ અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં અથવા કેવલીસમુદ્ધાતમાં વર્તેલો હોય છે તેટલા વખતમાં શેષ ૧૪ યોગ પ્રવર્તતા નથી.

(૫) वेद ૩—ત્રણે વેદે ઉત્પન્ન થયેલા તિર્યચ મનુષ્યને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં ઔદારિકમિશ્રકાયયોગ હોય છે માટે ઔદારિકમિશ્રયોગમાં ત્રણે વેદ હોય છે. અહિં કેવલીસમુદ્ધાત સંબંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગ અંગીકાર ન કરવો, કારણકે કેવલી ભગવાન અવેદી છે.

(૬) कषाय ૪-૨૫—અપર્યાપ્તિતિર્યચ અને મનુષ્યો સર્વ કષાયવાળા હોય છે, માટે ઔદારિકમિશ્રયોગે ચાર મૂળકષાય અને ઉત્તરભેદે ૨૫ કષાય હોય છે.

(૭) ज्ञान ૪—અપર્યાપ્તિતિર્યચ અને મનુષ્યોને મતિ, શ્રુત, અવધિ અને કેવળજ્ઞાન એમ ચાર જ્ઞાન હોય છે પણ મનઃપર્યવજ્ઞાન ન હોય, કારણકે મનઃપર્યવજ્ઞાન કમીમાં કમી કંઈક અધિક ૮

૨૨૩

વર્ષની વયવાળા છદ્મસ્થ મનુષ્યનેજ હોય છે, તે વખતે અપર્યાપ્ત અવસ્થા સંખંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગ હોય નહિ, અને કેવળજ્ઞાન તો કેવલીસમુદ્ધાત સંખંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગમાં હોય છે, વળી પરલવમાંથી (દેવ યા નારક લવમાંથી) સાથે લાવેલું^૧ અવધિજ્ઞાન પણ અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં જીનેશ્વરાદિકને હોય છે, માટે ઔદારિકમિશ્રયોગમાં મનઃપર્યવ સિવાયનાં ૪ જ્ઞાન હોય છે.

(૮) અજ્ઞાન ૩—અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં સર્વ મિથ્યાદ્રષ્ટિ મનુષ્ય અને તિર્યચોને મતિઅજ્ઞાન અને શ્રુતઅજ્ઞાન એ બે અજ્ઞાન હોય છે, અને પરલવમાંથી (દેવ અથવા નારક લવમાંથી) સાથે આવેલું વિભંગજ્ઞાન પણ કોઈક મનુષ્ય તથા તિર્યચને સંભવે છે માટે ઔદારિકમિશ્રયોગમાં ત્રણ અજ્ઞાન હોય છે.

(૯) સંયમ ૨—અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં સર્વતિર્યચ મનુષ્યને અવિરતિ ચારિત્ર હોય છે, અને કેવલીસમુદ્ધાત સંખંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગ વખતે કેવળી ભગવાનને યથાખ્યાત ચારિત્ર છે, માટે ઔદારિકમિશ્રયોગે અવિરતિ અને યથાખ્યાત ચારિત્ર હોય, શેષ સામાયિકાદિ પાંચ ચારિત્ર આઠ વર્ષથી કંઈક અધિક વયવાળા મનુષ્યનેજ હોય, પરન્તુ અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં ન હોય, માટે ઔદારિકમિશ્રયોગે શેષ પાંચ ચારિત્ર ન હોય.

(૧૦) દર્શન ૩—અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં અચક્ષુદર્શન સર્વ જીવોને હોય છે, માટે અપર્યાપ્તાવસ્થા સંખંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગમાં અચક્ષુદર્શન હોય છે, તેમજ દેવ યા નારક લવમાંથી સાથે લાવેલા અવધિજ્ઞાનવાળા જીવોને (જીનેશ્વરાદિકને) અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં અવધિદર્શન હોય છે, અને કેવલીસમુદ્ધાત સંખંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગમાં કેવળદર્શન હોય છે, એ પ્રમાણે ઔદારિક

૧. અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં તિર્યચને અને મનુષ્યને નવું વિભંગજ્ઞાન ન ઉપજે એમ શ્રીપંચસંગ્રહમાં કહેલું છે જેથી અવધિજ્ઞાન પણ નવું ન ઉપજે એમ રહેજે સમજાય છે માટે પૂર્વલવમાંથી લાવેલું અવધિજ્ઞાન કહ્યું છે

૨૨૪

મિશ્રયોગે અચક્ષુ, અવધિ અને કેવળદર્શન એ ૩ દર્શન હોય છે; પણ ચક્ષુદર્શન ન હોય. કારણકે છદ્મસ્થ જીવોને ચક્ષુદર્શન પર્યાપ્ત અવસ્થામાં હોય, અને કેવળીને ચક્ષુદર્શન હોયજ નહિ માટે અપર્યાપ્ત અવસ્થા સંબંધિ અને કેવલીસમુદ્ઘાત સંબંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગમાં પણ ચક્ષુદર્શન ન હોય.

(૧૧) લેક્ષ્યા ૬—મનુષ્ય અને તિર્યચને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં છએ લેક્ષ્યાઓ હોય માટે અપર્યાપ્ત અવસ્થા સંબંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગમાં સર્વ લેક્ષ્યાઓ હોય છે, અને કેવલીસમુદ્ઘાત સંબંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગમાં એક શુકલલેક્ષ્યાજ છે.

(૧૨) મઘ્ય ૨—લઘ્યતિર્યચ અને લઘ્યમનુષ્યને તેમજ અલઘ્યતિર્યચ અને અલઘ્ય મનુષ્યને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં ઔદારિકમિશ્રયોગ હોય છે, માટે ઔદારિકમિશ્રકાયયોગે લઘ્ય અને અલઘ્ય એ બન્ને હોય છે.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૪—ઔદારિકમિશ્રયોગમાં ક્ષયોપશમ, ક્ષાયિક, સાસ્વાદન અને મિથ્યાત્વ એ ચાર સમ્યક્ત્વ હોય છે. કારણકે એ ચારે સમ્યક્ત્વ અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં તિર્યચ અને મનુષ્યને પૂર્વભવમાંથી સાથે આવે છે, પણ નવાં ઉપાર્જન થતાં નથી. અને ઉપશમ સમ્યક્ત્વ તથા મિશ્ર સમ્યક્ત્વ પરલવમાં પ્રાયઃ સાથે જતું નથી, માટે એ બે સમ્યક્ત્વ અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં કોઈપણ ઔદારિક શરીરી જીવને નહિ હોવાથી ઔદારિકમિશ્રયોગમાં ઉપશમ અને મિશ્રસમ્યક્ત્વ ન હોય અને ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ તો કેવલીસમુદ્ઘાત સંબંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગમાં હોય છે.

(૧૪) સંજિત્ત્વ ૨—સંજિતિર્યચ અને સંજિ મનુષ્યને તેમજ અસંજિતિર્યચ તથા અસંજિ મનુષ્યને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં ઔદારિકમિશ્રકાયયોગ હોય છે, માટે ઔદારિકમિશ્રયોગે સંજિ અને અસંજિ એ બન્ને માર્ગણુ છે.

(૧૫) આહારક ૧—ઔદારિકમિશ્રકાયયોગમાં આહારકપણુંજ હોય છે. પરંતુ અનાહારીપણું હોતું નથી કારણકે વિશ્વ-

૨૨૫

ગતિના અનાહારકપણા વખતે તથા કેવલીસમુદ્ઘાત સંબંધિ અનાહારીપણા વખતે માત્ર એક તૈજસકાર્મણ્ય કાયયોગજ હોય છે અને અયોગી કેવલીના અનાહારીપણા વખતે કોઈપણ યોગ હોતો નથી, તેમજ જીવ ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમયથીજ આહારી હોય છે, માટે તે અપર્યાપ્ત અવસ્થા સંબંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગમાં અને કેવલીસમુદ્ઘાત સંબંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગમાં પણ આહારીજ હોય છે. વળી તે આહાર એકેન્દ્રિય આશ્રયિ ૩-૪-૫ અને ૬ દિશિનો ગ્રહણ થાય છે, તથા એજ વિગેરે ત્રણ આહારમાંથી એજ અને લોભ એ બે આહાર હોય છે, તેમાં શરીરપર્યાપ્તિએ પર્યાપ્ત જીવને ઔદારિકમિશ્રયોગ અંગીકાર કરીએ તો વખતે શરીરપર્યાપ્ત જીવને કેવળ એજ આહારજ હોય છે, અને સ્વયોગ્ય સર્વપર્યાપ્તિએ પર્યાપ્ત જીવને ઔદારિકમિશ્રયોગ માનીએ તો એજ આહાર અને લોભઆહાર બન્ને હોય છે, કારણકે શરીરપર્યાપ્ત અવસ્થા સુધી એજઆહાર અને ત્યારબાદ લોભઆહાર પર્યાપ્ત અવસ્થાના અન્ત સુધી હોય છે. એ બે આહાર અપર્યાપ્ત અવસ્થા સંબંધિઔદારિકમિશ્રયોગમાં કહ્યા, અને કેવલીસમુદ્ઘાત સંબંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગમાં તો કેવળ લોભઆહારજ હોય છે, અને કવલ આહાર તો બન્ને અવસ્થાના ઔદારિકમિશ્રયોગમાં હોય નહિ. વળી સચિત્તાદિ ૩ ભેદોમાંથી સચિત્ત, અચિત્ત અને મિશ્ર એ ત્રણે પ્રકારનો આહાર હોઈ શકે છે. વળી અપર્યાપ્તવસ્થામાં અને કેવલીસમુદ્ઘાત વખતે જે લોભઆહાર ગ્રહણ કરાય છે તે “હું આહાર ગ્રહણ કરું” એવા વ્યક્ત ઉપયોગ પૂર્વક નહિ ગ્રહણ થતો હોવાથી અનાલોગિક સંભવે છે; કદાચ કેવલરાત્રીની પ્રતિ-સમયે જ્ઞાનોપયોગ હોવાના કારણથી કેવલી ભગવાનનો લોભઆહાર આલોગિક ગણાતો હોય તો શ્રી બહુશ્રુતનું વચન પ્રમાણ છે; અને એજઆહાર તો અનાલોગિકજ હોય છે.

એ પ્રમાણે ઔદારિકમિશ્રયોગમાં આહારસ્વરૂપ બાણુવું.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૪—ઔદારીકમિશ્રયોગમાં મિથ્યાત્વ, સાસ્વા-

૨૨૬

દન, સમ્યક્ત્વ, અને સયોગીકેવલી એ ૪ ગુણુસ્થાન છે, કારણકે મિથ્યાત્વ, સાસ્વાદન અને સમ્યક્ત્વ એ ત્રણ ગુણુસ્થાન પરલવમાં સાથે જાય છે, માટે એ ગુણુસ્થાનો પર્યાપ્ત અવસ્થામાં મનુષ્ય અને તિર્થંચને ઔદારિકમિશ્રયોગ વખતે હોઈ શકે છે, અને કેવલીસમુદ્ધાતના ઔદારિકમિશ્રયોગ વખતે સયોગીકેવલી ગુણુસ્થાન છે, માટે એ ચાર ગુણુસ્થાનજ છે. શેષ ગુણુસ્થાને ઔદારિકમિશ્રયોગ છે નહિ, કારણકે મિશ્ર તથા ક્ષીણમોહ ગુણુસ્થાને જીવનું મરણ પણ ન થાય તો મિશ્ર તથા ક્ષીણમોહ ગુણુસ્થાન પરલવમાં તો જાયજ ક્યાંથી ? અને દેશવિરતિથી ઉપશાન્તમોહ સુધીનાં ૭ તથા અયોગી ગુણુસ્થાન સહિત ૮ ગુણુસ્થાનમાં મરણ છે પરંતુ એ ગુણુસ્થાનો પરલવમાં સાથે જતાં નથી માટે ઔદારિકમિશ્રયોગમાં એ ગુણુસ્થાનો હોઈ શકે નહિ.

(૧૭) જીવમેદ ૮-૨૫૧.—જીવના ૧૪ લેદમાંથી ઔદારિકમિશ્રયોગે સાત અપર્યાપ્ત અને સંજ્ઞિપર્યાપ્ત મળી ૮ લેદ હોય, તેમાં અપર્યાપ્તિર્થંચ મનુષ્યને તો ઔદારિકમિશ્રયોગ અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં હોય છે, અને સંજ્ઞિપર્યાપ્તને પર્યાપ્ત અવસ્થામાં કેવલીસમુદ્ધાત વખતે ઔદારિકમિશ્રયોગ હોય છે, માટે ઔદ લેદમાંથી ૮ લેદ ઔદારિકમિશ્રયોગમાં પ્રાપ્ત થાય છે. તેમજ પદ ૩ જીવલેદમાંથી ૨૪ અપર્યાપ્તિર્થંચ, ૨૦૨ અપર્યાપ્ત મનુષ્ય અને ૧૫ પર્યાપ્તકર્મભૂમિ મનુષ્યને ઔદારિકમિશ્રયોગ હોય છે. તેમાં અપર્યાપ્તિર્થંચ અને મનુષ્યને અપર્યાપ્ત અવસ્થા સંગ્રહિ ઔદારિકમિશ્રયોગ છે, અને ૧૫ પર્યાપ્તકર્મભૂમિ મનુષ્યને કેવલીસમુદ્ધાત સંગ્રહિ ઔદારિકમિશ્રયોગ છે.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬—કેવલી ભગવાનને કેવલીસમુદ્ધાત સમયે જે ઔદારિકમિશ્રયોગ છે તે ઔદારિકમિશ્રયોગમાં શ્રી કેવલી ભગવાનને છએ પર્યાપ્તિઓવડે પર્યાપ્તપણું છે, માટે ઔદારિકમિશ્રયોગમાં ૬ પર્યાપ્તિ છે, અન્યથા અપર્યાપ્ત અવસ્થા સંગ્રહિ ઔદારિકમિશ્રયોગમાં વધુમાં વધુ પાંચ પર્યાપ્તિઓ અથવા મતાન્તરે એક આહારપર્યાપ્તિ હોય છે.

૨૨૭

(૧૧) પ્રાણ ૧૦—સર્વપર્યાપ્તિએ અપર્યાપ્તજીવને ઔદારિક-મિશ્રયોગ અંગીકાર કરીએ તો, મનોયોગ અને વચનયોગ વિના ૮ પ્રાણ હોય, કારણકે મનોયોગ અને વચનયોગ તો સર્વપર્યાપ્તિએ પર્યાપ્ત થયેલ જીવને હોય છે, અને પાંચ ઇન્દ્રિયપ્રાણ ઇન્દ્રિય-પર્યાપ્તિ સમાપ્ત થતાં હોય છે, કાયયોગમાં તો એક ઔદારિકમિશ્ર-કાયયોગ પ્રવર્તે છે, ઉચ્છવાસપર્યાપ્તિ પૂર્ણ થયા બાદ ઉચ્છવાસપ્રાણ પ્રવર્તે છે, અને આયુષ્યપ્રાણ તો પૂર્વભવ છોડ્યો ત્યારથીજ શરૂ છે, માટે સર્વપર્યાપ્તિએ પર્યાપ્ત જીવને ઔદારિકમિશ્રયોગ અંગીકાર કરતાં ૮ પ્રાણ હોય છે. વળી શરીરપર્યાપ્તિએ અપર્યાપ્તજીવને ઔદારિક-મિશ્રયોગ અંગીકાર કરીએ તો માત્ર આયુષ્ અને કાયયોગ એ બે પ્રાણ હોય છે, શેષપ્રાણ શરીરઅપર્યાપ્તિને ન હોય. વળી કેવલી-સમુદ્ઘાત સંબંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગમાં ૫ ઇન્દ્રિયપ્રાણ સિવાયના પાંચ પ્રાણ હોય છે કારણકે આત્મપ્રત્યક્ષજ્ઞાનવાળા કેવળજ્ઞાનીને ઇન્દ્રિયનિમિત્તકજ્ઞાન નહિ હોવાથી પાંચ ઇન્દ્રિયપ્રાણ ન હોય, એમ શ્રી પ્રશ્નોત્તર રત્નચિંતામણિ ગ્રંથમાં કહ્યું છે. એ પ્રમાણે ત્રણે સંબંધને એકત્ર કરતાં ઔદારિકમિશ્રયોગે ૧૦ પ્રાણ હોય છે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૦—આહારાદિ ચાર સંજ્ઞા જીવને સદાકાળ હોવાથી અપર્યાપ્ત અવસ્થા સંબંધિ ઔદારિકમિશ્રયોગમાં ચારે સંજ્ઞા હોય છે, અને હેતૂપદેશિકી આદિ ૩ સંજ્ઞામાંની કોઈપણ સંજ્ઞા ન હોય. કારણકે હેતૂપદેશિકીસંજ્ઞા પર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિયાદિ અસંજ્ઞિજીવને હોય છે, અને દીર્ઘકાલિકી તથા દ્રષ્ટિવાદ સંજ્ઞા પર્યાપ્ત છદ્મસ્થ ૫ ચેન્દ્રિયને હોય છે, પરંતુ પ્રતિસમયે ત્રણેકાળના ભાવને સમકાળે સાક્ષાત્ જાણનાર અને દેખનાર સર્વજ્ઞ ભગવાનને ભૂતભવિષ્યનો વિચાર કરવારૂપ દીર્ઘકાલિકી અને દ્રષ્ટિવાદ સંજ્ઞા સંભવતી નથી.

(૨૧) ઉપયોગ ૧૦—પ્રથમ કહ્યા પ્રમાણે મનઃપર્યવજ્ઞાન સિવાયનાં ૪ જ્ઞાન, ૩ અજ્ઞાન, અને ચતુર્દર્શન સિવાયનાં ૩ દર્શન એ સર્વ મળી ૧૦ ઉપયોગ ઔદારિકમિશ્રકાયયોગમાં છે.

૨૨૮

(૨૨) દ્રષ્ટિ ૨—સમ્યક્ત્વ દ્વારપ્રાપ્તિ પ્રસંગે કહ્યા પ્રમાણે ઔદારિકમિશ્રકાયયોગમાં મિશ્ર સિવાય મિથ્યાત્વ અને સમ્યક્ત્વ એ ૨ દ્રષ્ટિ હોય છે.

(૨૩) બંધ ૮-૧૧૪—ઔદારિકમિશ્રયોગ વખતે મૂળ ૮ કર્મનો ખંધ છે, અને ઉત્તરપ્રકૃતિ ૧૧૪ નો ખંધ છે, કારણકે ઔદારિક-મિશ્રયોગ મનુષ્ય તથા તિર્યચને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં છે, ત્યાં અપ્રમતપણાના અભાવે આહારકદ્વીક ન ખંધાય અને કરણપર્યાપ્ત-પણાના અભાવે દેવગૃહ તથા નરકત્રિક ન ખંધાય માટે ૧૧૪ પ્રકૃતિનો ખંધ છે. તેમજ કેવલીસમુદ્ધાત સંખંધિ ઔદારિક-મિશ્રયોગમાં કેવળ શાતાવેદનીયનોજ ખંધ છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૯—ઔદારિકમિશ્રયોગમાં મૂળ ૮ કર્મનો ઉદય છે, અને ઉત્તરપ્રકૃતિમાં ૧ મિશ્રમોહનીય, ૧ દેવગતિ, ૧ નરકગતિ, ૧ વૈક્રિયશરીર, ૧ આહારકશરીર, ૧ વૈક્રિયઉપાંગ, ૧ આહારકઉપાંગ, ૪ આનુપૂર્વિ, ૧ દેવાયુ, ૧ નરકાયુ એ ૧૩ પ્રકૃતિનો ઉદય હોય નહિ કારણકે મિશ્રમોહનીયમાં (મરણ અભાવે) પરભવમાં સાથે જાય નહિ, તિર્યચ તથા મનુષ્યને ૨ આયુષ્ય અને ૨ ગતિનો ઉદય હોય નહિ, એક કાયયોગ વર્તતાં બીજે કાયયોગ નહિ હોવાથી ૨ શરીર અને ૨ ઉપાંગનો ઉદય હોય નહિ, અને ૪ આનુપૂર્વી તો વક્રગતિએ માર્ગમંજર ઉદય આવે માટે એ ૧૩ પ્રકૃતિઓના ઉદય સિવાય ૧૦૯ પ્રકૃતિઓનો ઉદય હોય છે. અહિં જીવનામકર્મનો ઉદય સર્વજને કેવલીસમુદ્ધાત સંખંધિ ઔદારિક-મિશ્રયોગમાં ગણ્યો છે. વળી આ ૧૦૯ પ્રકૃતિઓનો ઉદય સર્વ-પર્યાપ્તિએ અપર્યાપ્ત જીવને ઔદારિકમિશ્રયોગ અંગીકાર કરીને ગણેલ છે, અન્યથા શરીરપર્યાપ્તિએ અપર્યાપ્ત જીવને ઔદારિક-મિશ્રયોગ અંગીકાર કરીએ તો ૫ નિદ્રા, ૬ સંઘયણ, ૬ સંસ્થાન, ૨ ખગતિ, ઉપધાત, પરાધાત, ઉશ્વાસ, આતપ, ઉદ્યોત, પ્રત્યેક, સાધારણ, સુસ્વર, દુઃસ્વર, અને જીવનામ એ પ્રકૃતિઓનો ઉદય ન હોય, કારણકે એ પ્રકૃતિઓમાં ૫ નિદ્રા ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તને અને

૨૨૯

શેષ સર્વશરીરપર્યાપ્તિજીવને ઉદયમાં આવે છે, અને જીવનનામ તેા કેવળજ્ઞાન સાથેજ ઉદયમાં આવે છે.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૦૯—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૬—દેવાયુ અને નરકાયુ વિના.

(૨૭) શરીર ૩—ઔદારિકમિશ્રયોગ તિર્થંચ તથા મનુષ્યને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં તેમજ કેવલીસમુદ્ધાત વખતે હોય છે, તે જન્મે વખતમાં ઔદારિક, તૈજસ અને કાર્મણ્ય એ ૩ શરીર હોય છે, પરંતુ પર્યાપ્ત અવસ્થામાં સંલગ્તું આદારક, અને ઉત્તરવૈક્રિય શરીર ન હોય. તેમજ મૂળવૈક્રિય શરીર પણ ન હોય.

(૨૮) વંધહેતુ ૪૩—ઔદારિકમિશ્રયોગમાં ૫ મિથ્યાત્વ, ૧૨ અવ્રત, ૨૫ કષાય, અને ઔદારિકમિશ્રયોગ એ ૪૩ બંધહેતુ હોય, શેષ ૧૪ યોગ બંધહેતુ રૂપે ન હોય કારણકે એ યોગ વખતે અન્ય યોગનો અભાવ હોય છે. પ્રશ્ન:—ઈન્દ્રિયપર્યાપ્તિ વિના પંચ ઇન્દ્રિયોની અવિરતિ અને મનપર્યાપ્તિ વિના મનની અવિરતિ કેમ સભવે ?

ઉત્તર—ઈન્દ્રિય તથા મન ન હોય તોપણ તેઓની અવિરતિ તો હોઈ શકે છે, કારણકે ઇન્દ્રિયોનો ભોગ્ય પદાર્થોપરથી સમત્વભાવ જ્યાં સુધી છુટ્યો નથી, તેમજ મનને અશુભ માર્ગ-માંથી વાળવા તત્પર થયો નથી ત્યાં સુધી તે આત્માને ઇન્દ્રિયોની અને મનની નિષ્પત્તિ થયા પહેલાં પણ ઇન્દ્રિય તથા મનથી થવા યોગ્ય સમત્વભાવ અવરથ હોય છે.

(૨૯) ધ્યાન ૦—ઔદારિકમિશ્રયોગમાં ધ્યાનનો અભાવ છે. કારણકે અપર્યાપ્ત અવસ્થાના ઔદારિક મિશ્રયોગ વખતે મનની નિષ્પત્તિ નથી, અને કેવલીસમુદ્ધાતના ઔદારિક મિશ્રયોગ વખતે કોઈ ધ્યાન નથી, કારણકે સર્વજ્ઞને યોગનિરોધ વખતેજ શુકલ ધ્યાન હોય, અને સમુદ્ધાત વખતે યોગનિરોધ પ્રવર્તતો નથી.

૨૩૦

(૩૦) સંઘયણ ૬—શરીર અપર્યાપ્તને ઔદારિક મિશ્રયોગ અંગીકાર કરતાં પણ સર્વે સંઘયણ હોય, કારણકે સંઘયણ નામકર્મનો ઉદય શરીર અપર્યાપ્તને પણ હોવાથી સંઘયણની રચના શરીરપર્યાપ્તિ શરૂ થતાંજ થાય છે, અને સર્વે પર્યાપ્તિએ પર્યાપ્તિને ઔદારિક મિશ્રયોગ અંગીકાર કરીએ તોપણ સર્વે સંઘયણ સંભવે અને કેવલીસમુદ્ધાત સંબંધિ ઔદારિક મિશ્ર-યોગમાં તો એક વજ્રર્પણનારાય સંઘયણ હોય, કારણકે શેષ સંઘયણવાળાને કેવળજ્ઞાન મોક્ષ અને ક્ષપકશ્રેણિ હોય નહિ.

(૩૧) સંસ્થાન ૬—ઔદારિકમિશ્રયોગમાં સર્વે સંસ્થાનો હોય. કારણકે સર્વે પર્યાપ્તિએ પર્યાપ્તિને અને અપર્યાપ્તને ઔદારિક મિશ્રયોગ અંગીકાર કરતાં અને કેવલીસમુદ્ધાતના ઔદારિક મિશ્રયોગ આશ્રયિ છએ સંસ્થાનો પ્રાપ્ત થાય.

(૩૨) સમુદ્ધાત ૩—ઔદારિક મિશ્રયોગમાં વેદના, કપાય અને મરણ એ ૩ સમુદ્ધાત સર્વે પર્યાપ્તિએ અપર્યાપ્તને ઔદારિક મિશ્રયોગ માનવાથી હોય, અન્યથા શરીર અપર્યાપ્તને તો આયુષ્ય બંધનોજ અભાવ છે તો મરણની વાત શી ? શેષ વૈકિ-યાદિ સમુદ્ધાત જન્મદેહના પર્યાપ્તપણામાંજ હોય તેથી અત્રે ન સંભવે.

(૩૩) માષ ૪-૪૨—ઔદારિકમિશ્રયોગમાં ક્ષયોપશમ, ક્ષા-યિક, ઔદયિક અને પારિણામિક એ ચાર મૂળભાવ સંભવે છે, કારણકે ઉપશમભાવ તિર્યચ મનુષ્ય અને નારકને પર્યાપ્ત અવસ્થામાં હોય, તેમજ દેવને પ્રાયઃ શરીર અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં પણ શ્રી પંચસંગ્રહમાં કહ્યો છે. માટે તે ઉપશમ સિવાય ચાર મૂળ ભાવ છે. તથા ઉત્તરભાવ ત્રેપનમાંથી મતિ શ્રુત અને અવ-ધિજ્ઞાન, ૩ અજ્ઞાન, ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ, ૫ દાનાદિ, અચક્ષુદ-ર્શન, અને અવધિદર્શન એ ૧૪ ક્ષાયોપશમિક ભાવ, તથા ૫ દાનાદિ, કેવળજ્ઞાન, કેવળદર્શન, ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ, અને યથાખ્યાત ચારિત્ર, એ ૬ ક્ષાયિકભાવ, તેમજ દેવગતિ, નરકગતિ સિવાયના શેષ

૨૩૧

૧૯ ઔદયિકભાવ, અને ૩ પારિણામિકભાવ, એ સર્વ મળી ૪૫ ઉત્તરભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—ઔદારિકમિશ્રયોગમાં જન્ય અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ અપર્યાપ્તપણા વખતે અને ઉત્કૃષ્ઠથી પ્રાયઃ ૫૦૦ ધનુષ્ય સર્વજ્ઞને હોય છે. એ ઔદારિક મિશ્રયોગે વર્તતા જીવની જાણુવી પરંતુ ઔદારિક મિશ્રયોગ જેને સંભવે તે જીવની નહિ, તથા ઉત્તરદેહ અહિં હોયજ નહિ, અને સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના મંથાન આકારે ૧૪ રજ્જુ પ્રમાણ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—ઔદારિકમિશ્રયોગની જન્ય લવસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત હોય, તથા ઉત્કૃષ્ઠ લવસ્થિતિ ૩ પદ્યોપમ. વળી કાયસ્થિતિ જન્યથી કેવલીસમુદ્ધાતમાં^૧ એક સમય અને ઉત્કૃષ્ઠથી અન્તર્મુદૂર્ત પ્રમાણ જાણુવી, કારણકે ત્યારબાદ ઔદારિક મિશ્રયોગ મટીને ઔદારિક કાયયોગ થાય અથવા તે મરણ થવાથી તુતે કાર્મણ્યયોગ થાય.

(૩૬) યોનિ—ઔદારિકમિશ્રયોગવાળા જીવોની યોનિ ૭૬ લાખ (૭૬૦૦૦૦૦) છે, કારણકે દેવ અને નારક સિવાયના સર્વ જીવો ઔદારિકમિશ્રયોગવાળા છે, માટે ૮૪ લાખમાંથી તેઓની ચાર ચાર લાખ યોનિ બાદ કરતાં શેષ ૭૬૦૦૦૦૦ યોનિ ઔદારિક મિશ્રયોગની રહે તથા સચિત્તાદિ સર્વ યોનિ ભેદો ઔદારિકમિશ્રયોગે પ્રાપ્ત થાય છે.

इति औदारिकमिश्रकाययोगे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૧ કારણકે કેવલીસમુદ્ધાતમાં બીજે સમયે ઔદારિક મિશ્રયોગ હોય, માટે તે દ્વિતીયસમયવર્તી ઔદારિકમિશ્રકાયયોગ જન્ય કાય સ્થિતિમાં ગણાય.

૨૩૨

ઔદારિકકાયયોગમાં.

(૧) ગતિ ૨—તિર્યચ અને મનુષ્યગતિમાં ઉત્પન્ન થયેલા જીવોને શરીરપર્યાપ્ત અવસ્થામાં અથવા સર્વપર્યાપ્ત અવસ્થામાં ઔદારિકકાયયોગ હોવાથી તિર્યચ અને મનુષ્યગતિ પ્રાપ્ત થાય છે, પણ દેવ અને નરકગતિ પ્રાપ્ત થાય નહિ.

(૨) इन्द्रिय ૧-૨-૩-૪-૫—એકેન્દ્રિયથી પંચેન્દ્રિય સુધીના પાંચે જાતિના તિર્યચોને, તેમજ મનુષ્યોને ઔદારિકકાયયોગ હોવાથી ઔદારિકકાયયોગમાં પાંચે જાતિ છે.

(૩) કાય ૬—પૃથ્વીકાયાદિ છએ કાયના તિર્યચજીવોને અને ત્રસકાયમાં મનુષ્યોને ઔદારિકયોગ હોવાથી ઔદારિકયોગમાં ૬ કાય છે.

(૪) યોગ ૯-(૧)—ઔદારિકકાયયોગ વળતે એક ઔદારિક-કાયયોગજ હોય કારણકે સમકાળે બે યોગ ન હોય. અથવા કાયયોગ વળતે બે કાયયોગ સમકાળે ન હોય પણ મનવચનયોગ હોઈ શકે એ પ્રમાણે ગણતાં ૯ યોગ પણ ગણાય.

(૫) વેદ ૩—કારણકે તિર્યચ અને મનુષ્યો ત્રણે વેદવાળા હોય છે.

(૬) કષાય ૪-૨૫—સુગમ છે.

(૭) જ્ઞાન ૫—કારણકે ઔદારિકકાયયોગી ગર્ભજ મનુષ્યને પાંચે જ્ઞાન હોય છે.

(૮) અજ્ઞાન ૩—મનુષ્ય અને તિર્યચને ત્રણે અજ્ઞાન છે.

(૯) સંયમ ૭—મનુષ્યને સાતે ચારિત્ર છે.

(૧૦) દર્શન ૪—મનુષ્યને ચારે દર્શન છે.

(૧૧) લેહ્યા ૬—ગર્ભજ મનુષ્ય અને ગર્ભજ તિર્યચને છએ લેહ્યાઓ. છે.

(૧૨) મવ્ય ૨—મનુષ્ય અને તિર્યચો લવ્ય તથા અલવ્ય એમ બન્ને પ્રકારના છે.

૨૩૩

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬—મનુષ્યને છએ સમ્યક્ત્વ છે માટે.

(૧૪) સંક્ષિત્વ ૨—મનુષ્યે તથા તિર્થંચો સંજ્ઞિ અને અસંજ્ઞિ એમ બે પ્રકારના છે માટે.

(૧૫) આહારોત્ત્વ ૧—ઔદારિકકાયયોગે વર્તતા મનુષ્ય વા તિર્થંચને લોભ, ક્વલ, આલોગિક અને અનાલોગિક આહાર હોય, તેમજ છએ દિશિનો તથા સચિત્તાદિ ત્રણે પ્રકારનો પણ આહાર હોય, તેમાં શરીરપર્યાપ્ત હોવાથી એજ આહાર હોય નહિ. વળી સચિત્તાદિ ત્રણે પ્રકારનો લોભઆહાર ત્રણ ચાર પાંચ અને છએ દિશિથી આલોગિક તથા અનાલોગિકપણે પ્રાપ્ત થાય છે, અને સચિત્તાદિ ત્રણે પ્રકારનો ક્વલઆહાર આલોગિકપણે પ્રાપ્ત થાય છે. અનાહારીપણું તો તૈજસકાર્મણકાયયોગ વખતે વક્રગતિમાં, પૂર્વભવથી પરભવમાં જતાં હોય માટે અનાહારિપણું અહિં નથી, તેમજ કેવલીસમુદ્ધાત વખતે ચોથે પાંચમે અને છઠ્ઠે સમયે અનાહારીપણું છે, પરંતુ તે વખતે ઔદારિકકાયયોગનો અભાવ છે, કારણ કે એ ત્રણ સમયોમાં કાર્મણકાયયોગ હોય છે, અને તે વખતના કાર્મણકાયયોગે અનાહારીપણું જ હોય એવો નિયમ છે.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧૩—સયોગી ગર્ભજ મનુષ્યને તેર ગુણસ્થાન છે માટે.

(૧૭) જીવમેદ ૧૪-૩૫૧ અથવા ૭-૧૨૫—જે શરીરપર્યાપ્તને ઔદારિકયોગ અંગીકાર કરીએ તો જીવના ૧૪ લેદમાંના ઔદારિકયોગમાં સર્વે લેદ હોય, અને પાંચસો ત્રેસઠ લેદમાંના દેવ સંખંધિ ૧૯૮ અને નારક સંખંધિ ૧૪ લેદ બાદ કરતાં બાકીના ૩૫૧ લેદ હોય. તેમજ સર્વપર્યાપ્તિએ પર્યાપ્ત થયેલાને ઔદારિકયોગ હોય એમ અંગીકાર કરીએ તો ૧૪ લેદમાંથી ૭ અપર્યાપ્તના લેદ જતાં શેષ ૭ લેદ હોય, અને ૫૬૩ માંથી ૨૪ પર્યાપ્તિતિર્થંચના લેદ તથા ૧૦૧ પર્યાપ્ત મનુષ્યના લેદ મળી ૧૨૫ જીવલેદ હોય. શેષ અપર્યાપ્તિતિર્થંચના ૨૪ અપર્યાપ્ત મનુષ્યના ૨૦૨ દેવના પર્યાપ્ત

૨૩૪

અપર્યાપ્ત સહિત ૧૯૮ અને નારકના પર્યાપ્ત અપર્યાપ્ત સહિત ૧૪ ભેદ એ સર્વ મળી ૪૩૮ ભવભેદ ન હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬—મનુષ્ય તિર્યચને છએ પર્યાપ્તિ હોય માટે.

(૧૯) પ્રાણ ૧૦—મનુષ્ય અને તિર્યચને દશે પ્રાણ હોય માટે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૩—આહારાદિ ચારે સંજ્ઞાઓ હોય, તેમજ હેતુપદેશિકીસંજ્ઞા દ્વીન્દ્રિયાદિ અસંજ્ઞિને, દ્રષ્ટિવાદિકી તથા દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞિમનુષ્ય તથા સંજ્ઞિતિર્યચને હોવાથી ઔદારિકયોગમાં સર્વ સંજ્ઞાઓ હોય.

(૨૧) ઉપયોગ ૧૨—પ્રથમ કહ્યા પ્રમાણે ૫ જ્ઞાન ૩ અજ્ઞાન અને ૪ દર્શન હોવાથી ઔદારિકયોગમાં ૧૨ ઉપયોગ હોય.

(૨૨) દ્રષ્ટિ ૩—સમ્યક્ત્વ ૬ હોવાથી દ્રષ્ટિ ૩ છે.

(૨૩) વંધ ૮-૧૨૦—મનુષ્યને ૧૨૦ પ્રકૃતિઓનો બંધ છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૧૪—મનુષ્ય અને તિર્યચને મળીને, નરક-ત્રિક, દેવત્રિક, તિર્યચ તથા મનુષ્યની આનુપૂર્વી સિવાય ૧૧૪ પ્રકૃતિનો ઉદય હોય. ઔદારિકયોગ મનુષ્ય તથા તિર્યચને હોવાથી નરકગત્યાદિ ૬ નો ઉદય ન હોય, અને ૨ આનુપૂર્વી વક્રગતિએ પૂર્વભવથી આવતાં માર્ગમાં હોય, તે વખતે કાર્મણયોગ હોય છે. માટે પોતાની બે આનુપૂર્વીનો પણ ઉદય ન હોય. એ પ્રમાણે ૧૨૨ માંથી ૮ જતાં શેષ ૧૧૪ પ્રકૃતિનો ઉદય હોય. વળી

૧ વૈક્રિયશરીર નામકર્મનો ઉદય અને વૈક્રિયયોગ એ બે ભિન્ન ક્રિયાઓ છે, માટે વૈક્રિયશરીરનામકર્મનો ઉદય ચાલુ રહે અને વૈક્રિય યોગ ન હોય એમ પણ બની શકે. જેમ તૈજસ અને કાર્મણશરીરનામકર્મનો ઉદય ચાલુ હોય પણ તૈજસકાર્મણ કાયયોગ ઉત્પત્તિના બીજા સમયથી ન હોય. તેથી વૈક્રિય ઉદયમાં જે વખતે વૈક્રિયયોગ ન હોય તે વખતે ઔદારિકયોગ હોઈ શકે છે, એ પ્રમાણે આહારકના સંજંઘમાં પણ બાણુવું. તથા વૈક્રિયશરીરનામનો અને આહારકશરીરનામ યોગનો ઉદય સમકાળે નહિ હોવાથી સમકાળે ૫ શરીર નામકર્મનો ઉદય ન હોય.

૨૩૫

ઔદારિકયોગ વળતે વૈક્રિય તથા આહારકકાયયોગ જોડે ન હોય તોપણ વૈક્રિયશરીરનામકર્મનો અને આહારકશરીરનામ કર્મનો ઉદય સંભવે છે, અહિં તિર્થંચ મનુષ્યને વૈક્રિયશરીરનો સંબંધ ગણ્યો છે, અને શાસ્ત્રમાં પ્રાયઃ ઘણું સ્થાને દેવનારકને અંગેજ વૈક્રિય શરીર ગણ્યું છે.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૧૪—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૫—ઔદારિક કાયયોગ વળતે શરીર પાંચે હોય છે. જોડે જે યોગ સમકાળે નહિ હોવાથી ઔદારિક કાયયોગ વળતે વૈક્રિયાદિ કાયયોગ ઉપયોગ પૂર્વક ન પ્રવર્તે પરંતુ ઉપયોગ રહિતપણે એક સમયમાં ઔદારિકયોગ સાથે વૈક્રિય વા આહારક એમ જે યોગ પ્રવર્તે, પરંતુ સમકાળે ઔદારિક, વૈક્રિય, અને આહારક એ ત્રણ યોગ ન પ્રવર્તે, કારણકે સમકાળે વૈક્રિય અને આહારક એ જે શરીરની એક જીવને પ્રાપ્તિ ન હોય, તો ત્રણ યોગ સમકાળે કેમ પ્રવર્તી શકે ? માટે એક જીવને સમકાળે ઔદારિક, વૈક્રિય, તૈજસ, અને કાર્મણુ, અથવા ઔદારિક, આહારક, તૈજસ અને કાર્મણુ એ જે પ્રકારે જુદે જુદે વળતે ૪ શરીર હોઈ શકે છે, માટે સામાન્યથી ઔદારિકયોગમાં પાંચે શરીરની પ્રાપ્તિ છે.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૧—સુગમ છે (શેષ ૬ કાયયોગ પણ ન ગણવાથી).

(૨૯) ધ્યાન ૧૫—અયોગી ગુણસ્થાનમાં પ્રાપ્ત થનાર છેલ્લા એક શુક્લ ધ્યાન સિવાયનાં ૧૫ ધ્યાન ઔદારિકયોગમાં છે.

(૩૦) સંઘચણ ૬—તિર્થંચ તથા મનુષ્યને છએ સંઘચણ છે.

(૩૧) સંસ્થાન ૬—સંઘચણવત્.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૭—મનુષ્યને સાતે સમુદ્ઘાત હોય છે. વળી કેવલીસમુદ્ઘાતમાં ૫હેલે અને આઠમે સમયે ઔદારક

૨૩૬

કાયયોગ છે, અને વૈક્રિય તથા આહારક સમુદ્ધાતમાં બેકે વૈક્રિય તથા આહારક યોગ હોય છે તો પણ દેહવ્યાપારમાત્રની અપેક્ષાએ ઔદારિક યોગીને એ બંને યોગ ગણવા, અથવા વૈક્રિય સમુદ્ધાતમાં વચ્ચમાં કેટલાક સમય ઔદારિક યોગનો સહભાવ હોય.

(૩૩) માષ ૫-૫?—દેવગતિ અને નરકગતિ એ બે ઔદાયિક ભાવ સિવાયના સર્વે (૫૧) ભાવ હોય છે.

(૩૪) અવગાહના—જઘન્યથી અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ પર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ નિગોદ સંબંધિ અને ઉત્કૃષ્ઠથી કંઈક અધિક ૧૦૦૦ યોજન તે ઔદારિકયોગી વનસ્પતિકાયિક કમળ વિગેરેની જાણવી, તથા સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના મરણ તથા કેવલીસમુદ્ધાત આશ્રયિ ૧૪ રજજી પ્રમાણુ દીર્ઘ છે, તથા ઉત્તરદેહાવગાહના સામાન્ય કાયયોગવત્ જાણવી.

(૩૫) સ્થિતિ—ઉપયોગની અપેક્ષાએ જઘન્ય કાયસ્થિતિ ૧ સમય, અને ઉત્કૃષ્ઠ કાયસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત છે, ત્યારબાદ અવશ્ય યોગાન્તર થાય અથવા યોગથી નિવૃત્ત થાય. અને ઉપયોગ રહિતપણે ગણતાં અપર્યાપ્તપણાના અન્તર્મુદૂર્ત ન્યૂન ભવસ્થિતિ તુલ્ય કાયસ્થિતિ જાણવી. ઔદારિક યોગીનું આયુષ્ય જઘન્યથી અન્તર્મુદૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ઠથી ૩ પદ્યોપમ પ્રમાણુ છે.

(૩૬) યોનિ—નારકની ૪ લાખ અને દેવની ૪ લાખ યોનિ બાદ કરતાં શેષ ૭૬૦૦૦૦૦ યોનિ છે. શેષ સચિત્તાદિ સર્વે ભેદ અંગીકાર કરવા.

इति श्री औदारिककाययोगे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૨૩૭

વૈક્રિયમિશ્રકાયયોગમાં.^૧

૧) ગતિ ૨ (૪)—લવપ્રત્યયિક^૨ વૈક્રિયશરીરની અપેક્ષાએ વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં દેવ અને નરક એ બે ગતિ છે, કારણકે એ બે ગતિના જીવોને લવપ્રત્યયિક વૈક્રિયશરીર છે, અને મનુષ્ય તથા તિર્યચને ગુણપ્રત્યયિક^૩ એટલે લઘિ પ્રત્યયિક વૈક્રિયશરીર છે. તે લઘિપ્રત્યયિક વૈક્રિય સહિત બન્ને પ્રકારના સામાન્ય વૈક્રિયશરીર આશ્રયિ વિચારીએ તો વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં ચારે ગતિ છે.

(૨) इन्द्रिय ૫ (૧-૫)—લવપ્રત્યયિકની અપેક્ષાએ પંચેન્દ્રિયનેજ વૈક્રિયશરીર છે, અને ગુણપ્રત્યયિકની અપેક્ષાએ પંચેન્દ્રિયમાં તિર્યચ તથા મનુષ્યને હોય છે. વળી એકેન્દ્રિયમાં વાયુને વૈક્રિયશરીર^૪ હોવાથી સામાન્યપણે વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં એકેન્દ્રિય

૧ શાસ્ત્રમાં પ્રાયઃ ઘણે સ્થાને વૈક્રિયમિશ્ર તથા વૈક્રિયયોગ દેવ અને નારકના મૂળ વૈક્રિય શરીરની અપેક્ષાએ ગણ્યો છે, પરંતુ તિર્યચ તથા મનુષ્યે કહેલા ઉત્તરવૈક્રિય શરીરની અપેક્ષાએ ગણ્યો નથી, માટે અહિં દ્વારાવતાર પ્રસંગે શાસ્ત્રપદ્ધતિએ મૂળવૈક્રિય શરીર આશ્રયિ દ્વાર સંખ્યા કૌંસ વિનાની જાણવી, તેમજ અને કૌંસ () માં આવેલી દ્વારસંખ્યા મૂળવૈક્રિય તથા ઉત્તરવૈક્રિય બન્નેની એટલે સામાન્ય વૈક્રિય શરીર આશ્રયિ જાણવી, અને તેથી શાસ્ત્ર સાથે વિરોધ ન જાણવો પણ અપેક્ષાભેદ માત્રથી વિશેષ પ્રદપણ જાણવી.

૨-૩ દેવ તથા નારકને જન્મથીજ વૈક્રિય શરીર હોય, તેમજ નવું વૈક્રિય રચવાની શક્તિ પણ જન્મસિદ્ધ હોય, તેથી તે દેવોનું જે જન્મ શરીર તે મધ્ય પ્રત્યયિક, અને મનુષ્ય તથા તિર્યચને ત્રત તપશ્ચર્યાદિ ગુણવડે આત્મલઘિથી ઉત્પન્ન થયેલી શક્તિથી રચાયલું વૈક્રિયશરીર તે ગુણ પ્રત્યયિક કહેવાય.

૪. વાયુની વૈક્રિયશરીર રચવાની શક્તિ ત્રત તપશ્ચર્યાદિકથી ઉત્પન્ન થયેલી નથી, તેમજ કોઈ સ્થાને ગુણપ્રત્યયિક કે લવપ્રત્યયિકપણું વાંચ્યું નથી. જતાં વાયુનું ઉત્તરવૈક્રિયશરીર લવપ્રત્યયિક માનવું ફીક છે, તોપણ ચાલુ વિષયમાં ગુણપ્રત્યયિક સાથે ગણવું. તે અતિ અસાર હોવાથી શાસ્ત્રમાં કદાચ વિવક્ષા નહિ કરી હોય એમ સમજાય છે.

૨૩૮

અને પંચેન્દ્રિય એ બે જાતિ હોય.

(૩) કાય ૧ (૨)—ભવપ્રત્યયિકની અપેક્ષાએ એક ત્રસકાય હોય, તેમજ વાયુના વૈક્રિયશરીરની અપેક્ષાએ વાયુ અને ત્રસ એ બે કાય હોય.

(૪) યોગ ૧ (૯)—ભવપ્રત્યયિકની અપેક્ષાએ વૈક્રિયમિશ્ર-યોગમાં એક વૈક્રિયમિશ્રયોગજ હોય, કારણકે દેવ નારકને ઉત્પત્તિના બીજ સમયથી શરીરપર્યાપ્તિ અથવા સર્વપર્યાપ્તિઓ સમાપ્ત ન થાય ત્યાં સુધી વૈક્રિયમિશ્રયોગ છે, તેમજ માર્ગમાં અને ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમયે વર્તનારો કાર્મણ્યોગ, પર્યાપ્ત અવસ્થામાં વર્તનારા મનના ૪, વચનના ૪, વૈક્રિયયોગ, મનુષ્ય તથા તિર્થંચમાં વર્તનારા બે ઔદારિકયોગ, અને પ્રમત્તાપ્રમત્તભાવી (મુનિને વર્તનારા) બે આહારકયોગ, એ ઔદ યોગ ન હોય, માટે ભવપ્રત્યયિકની અપેક્ષાએ વૈક્રિયમિશ્રમાં એક વૈક્રિયમિશ્રયોગ હોય. તથા સામાન્યપણે મનુષ્ય અને તિર્થંચની અપેક્ષાએ મનના ૪, વચનના ૪ અને વૈક્રિયમિશ્ર એ ૯ યોગ હોય. શેષ ૬ હોય નહિ, કારણકે એક કાયયોગ વખતે બીજો કાયયોગ ગૌણપણે હોવાથી ગણાય નહિ.

(૫) વેદ ૩ (૩)—ભવપ્રત્યયિક અને ગુણપ્રત્યયિક વૈક્રિય-શરીરમાં (વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં) ત્રણે વેદ હોય, કારણકે દેવમાં સ્ત્રીવેદ અને પુરૂષવેદ તથા નારકમાં નપુંસકવેદ હોવાથી ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં ૩ વેદ છે, તેમજ મનુષ્ય અને તિર્થંચમાં તો ૩ વેદ જ છે.

(૬) કષાય ૪-૨૫—સર્વ મિથ્યાદ્રષ્ટિ દેવાદિકને ૨૫ કષાય છે.

(૭) જ્ઞાન ૩(૪)—ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં મતિ, શ્રુત અને અવધિ એ ૩ જ્ઞાન છે, અને ગુણપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રમાં મનઃપર્યવજ્ઞાન સહિત ૪ જ્ઞાન હોય, કારણકે અપ્રમત્તમુનિ મનઃ-

૨૩૯

પર્યવજ્ઞાન પામી પ્રમત્તદશામાં આવી વૈકિયરચના કરે તો વૈકિય-
મિશ્રમાં ૪ જ્ઞાન હોય.

(૮) અજ્ઞાન ૩ (૩)—ખન્ને રીતે વૈકિયમિશ્રમાં ૨ અજ્ઞાન છે.

(૯) સંયમ ૧ (૪)—લવપ્રત્યયિક વૈકિયમિશ્રમાં ૧ અવિરતિ
ચારિત્ર હોય, કારણકે દેવ અને નારક સદાકાળ વિરતિ રહિત છે.
તેમજ ગુણુપ્રત્યયિક વૈકિયશરીરમાં પરિહાર વિશુદ્ધિ સૂક્ષ્મસંપરાય
અને યથાખ્યાત ચારિત્ર સિવાયનાં ૪ ચારિત્ર છે, કારણકે પરિહાર-
ચારિત્રી નવું શરીર ન રચે, સૂક્ષ્મસંપરાય ૧૦ મે ગુણુસ્થાને છે,
તેમજ યથાખ્યાત ચારિત્ર ૧૧ મા ગુણુસ્થાનથી હોય છે, અને
વૈકિયરચનાનો પ્રારંભ તથા સંહારણ છઠ્ઠા ગુણુસ્થાન સુધી હોય છે.

(૧૦) દર્શન ૨ (૩)—લવપ્રત્યયિક વૈકિયમિશ્રમાં અચક્ષુ-
દર્શન અને અવધિદર્શન એ બે દર્શન હોય, કારણકે અચક્ષુદર્શન
તો સર્વ છદ્મસ્થ જીવોને સદાકાળ હોય છે, અને અવધિદર્શન દેવ
નારકને જન્મસિદ્ધ^૧ છે. તેમજ ગુણુપ્રત્યયિક વૈકિયમિશ્રમાં ચક્ષુ-
દર્શન હોય, કારણકે પર્યાપ્ત અવસ્થામાં ચક્ષુદર્શન હોય છે, અને
પર્યાપ્ત અવસ્થામાંજ વૈકિયનો પ્રારંભ અને સંહાર હોય છે.

(૧૧) લેહ્યા ૬ (૬)—ખન્ને પ્રકારે વૈકિયમિશ્રયોગમાં ૬
લેશ્યાઓ છે.

(૧૨) મન્ય ૨ (૨)—સુગમ છે.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૫ (૬)—લવપ્રત્યયિક વૈકિયમિશ્રમાં મિશ્ર
સિવાયનાં પાંચ સમ્યક્ત્વ છે, કારણકે દેવ નારકને અપર્યાપ્ત
અવસ્થામાં મિશ્રગુણુસ્થાન ન હોય, વળી ઉપશમ સમ્યક્ત્વ અનુ-
ત્તર દેવને અપર્યાપ્તઅવસ્થામાં, પંચસંબ્રહ્મદિ ગ્રંથોમાં સમતિ-

૧ અહિં વિશેષ એ છે કે અસંજિ પંચેન્દ્રિયતા લવમાંથી નિકળીને
જે જીવો દેવપણે! (અથવા નારકપણે) ઉત્પન્ન થાય છે તે દેવોને
(તથા નારકોને) અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં અવધિજ્ઞાન અને અવધિદર્શન
ન હોય એમ શ્રી વિશેષાવસ્થકમાં અવધિજ્ઞાનના અધિકારમાં નવ અનુ-
યોગ દ્વારાના વર્ણન પ્રસંગે કહ્યું છે.

૨૪૦

ચૂર્ણિની સાક્ષીપૂર્વક^૧ કહેલું છે, શેષ ૩ ગતિમાં અપર્યાપ્તઅવસ્થાની અપેક્ષાએ ઉપશમ સમ્યક્ત્વ ન હોય. વળી ગુણુપ્રત્યયિક વૈક્રિય-મિશ્રમાં તો ૬ સમ્યક્ત્વ હોય, કારણકે પર્યાપ્તગર્ભજ મનુષ્ય તથા તિર્યચને છએ સમ્યક્ત્વ ઉત્તરવૈક્રિય વખતે સંભવે છે.

૧ અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં ઉપશમ સમ્યક્ત્વ સંબંધિ એ અભિપ્રાય છે તેમાં સિધાન્તનો અભિપ્રાય નીચે પ્રમાણે છે.

**અણબંધોદયમાયુગ-બંધં કાલં ચ સાસના કુણ્ઠ
ઉવસમસમ્મદિટ્ઠે, ચઉન્હમેગંપિ નો કુણ્ઠ ॥૧॥**

અર્થ:—સારવાદન સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ અનંતાનુબંધિનો બંધ, અનંતા-નુબંધિનો ઉદય, આયુષ્યનો બંધ, અને મરણ એ ચાર ક્રિયા કરે, પરંતુ ઉપશમ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ એ ચારે ક્રિયા ન કરે. વળી ઉપશમશ્રેણિપર ચઢેલો જીવ શ્રેણિમાંજ મરણ પામી અનુતર દેવમાં ઉત્પન્ન થાય, તેને ઉપશમ સમ્યક્ત્વ વિલય પામી ભવના પ્રથમ સમયથીજ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત થાય, પરંતુ ઉપશમ સમ્યક્ત્વ ન હોય. શ્રી શતકપૃષ્ઠ ચૂર્ણિમાં કહ્યું છે કે—જો ઉવસમસમ્મદિટ્ઠો ઉવસમસેઢોપ કાલં કરેઈ સો પઢમસમયે ચેવ સમ્મત્તપુંજં ઉદયાવલિયાપ છોદૂળ સમ્મત્તપુગ્ગલે વેપ્પ, તેણ ન ઉવસમસમ્મદિટ્ઠો અપ્પજ્જત્તગો લ્હમ્મઈ—**અર્થ:**—ઉપશમ શ્રણિમાં જે ઉપશમ સમ્યગ્દષ્ટિ જીવ કાળ કરે છે તે જીવ પ્રથમ સમયમાંજ ઉદયાવલિકાની અંદર સમ્યક્ત્વનાં પુદ્ગલ પ્રક્ષેપીને ઉદયમાં લાવે છે, તે કારણથી અપર્યાપ્ત જીવ ઉપશમસમ્યગ્દષ્ટિ ન હોય, એ બંને પાઠોથી પ્રથમ અભિપ્રાય કહ્યો.

બીજા અભિપ્રાયમાં શ્રી સમતિકા ચૂર્ણિનેવિષે કહ્યું છે કે—“પણ વોસસ-ત્તાવીસોદયા દેવ નેરહ્પ પહુચ્ચ, નેરહ્પગો સ્વહ્મવેયગ સમ્મદિટ્ઠો, દેવો તિવિહસમ્મદિટ્ઠિ વિ” **અર્થ:**—દેવ તથા નારક આશ્રયિ ૨૫ અને ૨૭ પ્રકૃતિનો ઉદય છે તે વખતે નારકજીવ ક્ષાયિક અને ક્ષયોપશમ એ બે સમ્યક્ત્વવાળો હોય છે, અને દેવ ઉપશમ સંહિત ત્રણે સમ્યક્ત્વયુક્ત હોય છે. વળી ૨૫ નો ઉદય શરીર પર્યાપ્તવડે અપર્યાપ્તને હોય, તેમજ ૨૭ નો ઉદય શરીર પર્યાપ્તિવડે પર્યાપ્ત અને શેષ ઇન્દ્રિયાદિ પર્યાપ્તિઓવડે અપર્યાપ્તને હોય છે. માટે અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં દેવને ઉપશમ સમ્યક્ત્વ હોય એ તાત્પર્ય છે. તત્વ શ્રીસર્વજ્ઞ જાણે, આ અધિકાર શ્રી પચમ્પ્રહલા પ્રથમદ્વારની ૨૫ મી ગાથાની ટીકામાં છે.

૨૪૧

(૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૧ (૨)—દેવ તથા નારકના ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં એક સંજ્ઞિપણું હોય, અને સામાન્યપણે વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં સંજ્ઞિપણું તથા અસંજ્ઞિપણું એ બન્ને હોય, કારણકે વાયુકાય અસંજ્ઞિ છે.

(૧૫) આહારક ૧ (૧)—બન્ને પ્રકારના વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં આહારીપણું છે, કારણકે દેવનારકને લેપત્તિના પ્રથમ સમયથી ઓળઆહાર છે, અને શરીરપર્યાપ્તિ સમાપ્ત થયાનાં લોભઆહાર હોય છે, અને એ બન્ને પર્યાપ્તપણામાં બે મતે. વૈક્રિયમિશ્રયોગ કહેવાય છે. માટે વૈક્રિયમિશ્રયોગે દેવ તથા નારકને ઓળ અને લોભઆહાર છે, તેમજ મનુષ્ય તથા તિર્યચના વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં લોભ અને કવલાહાર છે. કારણકે મનુષ્ય તથા તિર્યચનો વૈક્રિયમિશ્રયોગ પર્યાપ્ત અવસ્થામાંજ છે. વળી ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં માત્ર અચિત્તઆહાર હોય છે, કારણકે નારકને સર્વદા અને દેવને અમુક અમુક કાળને અન્તરે અચિત્તઆહાર હોય છે. અને ગુણપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રમાં તેા ત્રણે પ્રકારનો આહાર સંભવે છે. વળી આલોગ અને અનાલોગ એ બન્ને પ્રકારનો આહાર હોય છે. દિશિની અપેક્ષાએ છએ દિશિનો આહાર હોય છે, નિષ્કુટ પ્રદેશોમાં (લોકાન્તે) રહેલા વાયુ સંબંધિ વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં ૩-૪-૫-૬ દિશિનો આહાર સંભવે. એ પ્રમાણે વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં આહારકપણાનો એક લેદ છે. અને માર્ગમાં વહેતાનું, કેવલીસમુદ્ધાત વખતનું અને અયોગીપણાનું અનાહારકપણું વૈક્રિયમિશ્રમાં ન હોય, કારણકે એ ત્રણે વખતમાં વૈક્રિયનો પ્રારંભ કે સંહરણ હોય નહિ.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૩ (૬)—ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રમાં મિથ્યાત્વ, સાસ્વાદન અને સમ્યક્ત્વ; એ ૩ ગુણસ્થાન હોય, પરન્તુ મિશ્રગુણસ્થાને મરણુનો અભાવ હોવાથી અપર્યાપ્તઅવસ્થામાં દેવ તથા નારકને મિશ્રગુણસ્થાન ન હોય, અને ગુણપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રમાં મિશ્ર, દેશવિરતિ અને સર્વવિરતિ સહિત ૬ ગુણસ્થાન

૨૪૨

હોય, કારણકે મનુષ્યને પર્યાપ્ત અવસ્થામાં વૈક્રિયરચના વળતે છએ ગુણુસ્થાન હોય છે. શ્રીવિચારસારમાં મિશ્રગુણુસ્થાને વૈક્રિયશરીરનામ-કર્મનો ઉદય કહેલો છે, માટે મિશ્રગુણુસ્થાને વૈક્રિયમિશ્રયોગ છે. તેમજ સાતમા ગુણુસ્થાને વૈક્રિય રચનાનો પ્રારંભ તથા સંહરણુ નહિ હોવાથી વૈક્રિયમિશ્રયોગ ન હોય. કારણકે વૈક્રિયરચનાનો પ્રારંભ અને સંહરણુ ઔત્સુક્યભાવે હોવાથી તે વળતે જીવ પ્રમાદી ગણાય છે, વળી વૈક્રિયયોગ સાતમે ગુણુસ્થાને હોય છે, તે છફેથી પ્રારંભ કરી ૭ મે આવી ફરીથી છફે જઈ વૈક્રિય સંહરણુ કરે એ અપેક્ષાએ છે. અને આઠમા અપૂર્વકરણાદિમાં સર્વથા વૈક્રિયયોગ ન હોય, તો વૈક્રિયમિશ્ર હોયજ ક્યાંથી ? એ પ્રમાણે વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં શાસ્ત્રપદ્ધતિએ ૩ ગુણુસ્થાન તથા વિશેષપણે ૬ ગુણુસ્થાન છે.

(૧૭) જીવભેદ ૧-૧૦૬ (૩-૧૨૭)—જીવના ૧૪ ભેદમાંથી વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં દેવ તથા નારકના ભવપ્રત્યયિક શરીરની અપેક્ષાએ એક સંજ્ઞિઅપર્યાપ્ત ભેદ હોય, તેમજ પાંચસોત્રેસઠ ભેદમાંથી ૭ અપર્યાપ્ત નારક અને ૯૯ અપર્યાપ્ત દેવ એ પ્રમાણે ૧૦૬ ભેદ વૈક્રિયમિશ્રમાં હોય. વળી સામાન્યપણે (ગુણુપ્રત્યયિક સહિત) વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં ચૌદ ભેદમાંથી પર્યાપ્તબાહર એકેન્દ્રિય, સંજ્ઞિ-પર્યાપ્ત, અને સંજ્ઞિઅપર્યાપ્ત એ ત્રણ ભેદ હોય, વળી પર્યાપ્તબાહર એકેન્દ્રિયમાં કરણુપર્યાપ્ત વાયુને, સંજ્ઞિપર્યાપ્તમાં કરણુપર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચને તથા ગર્ભજ મનુષ્યને, અને સંજ્ઞિઅપર્યાપ્તમાં કરણુપર્યાપ્ત દેવ તથા નારકને વૈક્રિયમિશ્રયોગ હોય છે. તેમજ પાંચસોત્રેસઠ જીવભેદમાંથી ૧ પર્યાપ્તબાહર વાયુ, ૧૫ પર્યાપ્તકર્મ-ભૂમિ મનુષ્ય, ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ, ૭ અપર્યાપ્તનારક, ૯૯ અપર્યાપ્ત દેવ; એ સર્વ મળી ૧૨૭ જીવભેદમાં વૈક્રિયમિશ્રયોગ પ્રાપ્ત થાય છે.

(૧૮) પર્યાપ્તિ? ૨ (૬)—દેવનારકના ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રમાં

૧. પર્યાપ્તિઓ મૂળદેહ સંખધિ, અને ઉત્તરદેહ સંખધિ એમ બે પ્રકારની છે, તેમાંથી અહિં મૂળદેહ સંખધિ પર્યાપ્તિઓ કહી છે, અને

૨૪૩

પ પર્યાપ્તિઓ હોય છે, કારણકે અપર્યાપ્તપણું પાંચ પર્યાપ્તિઓની સમાપ્તિ સુધીજ હોય છે, કારણ કે છઠ્ઠી પર્યાપ્તિ સમાપ્ત થવાથી પર્યાપ્તપણું પ્રાપ્ત થાય છે, અને પર્યાપ્તપણામાં અવશ્ય વૈકલ્પિકયોગ થાય છે. અથવા દેવને પાંચમી અને છઠ્ઠી પર્યાપ્તિ સમકાળે સમાપ્ત થાય છે, તે કારણથી ૪ પર્યાપ્તિઓ પણ અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં ગણાય, વળી મનુષ્ય તથા તિર્યચને પર્યાપ્ત અવસ્થામાં વૈકલ્પિક રચના હોય છે, તેથી સામાન્યપણે વૈકલ્પિકમિશ્રયોગમાં ૬ પર્યાપ્તિઓ કહેવાય.

(૧૯) પ્રાણ ૯ (૧૦)—ભવપ્રત્યયિક વૈકલ્પિકમિશ્રયોગમાં મનયોગ સિવાય ૯ પ્રાણ છે, કારણકે અપર્યાપ્તઅવસ્થામાં મનયોગ ન હોય,^૧ અને ગુણપ્રત્યયિક વૈકલ્પિકમિશ્રમાં દશ પ્રાણ હોય. વળી ૯ પ્રાણોની પ્રાપ્તિ સર્વ પર્યાપ્તિવડે અપર્યાપ્ત દેવ તથા નારકના સંબંધમાં જાણવી. અન્યથા શરીરપર્યાપ્તને વૈકલ્પિકમિશ્રયોગ ગણીએ તો આયુષ્ય અને મિશ્રકાયયોગ એ બે પ્રાણ હોય. શેષ ૮ પ્રાણ ન હોય.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪ (૪)-૧ (૨)—ભવપ્રત્યયિક વૈકલ્પિકમિશ્રયોગમાં આહારાદિ ચારે સંજ્ઞા હોય, અને હેતૂપદેશિકી વિગેરે ત્રણ સંજ્ઞામાંની એક દૃષ્ટિવાદોપદેશિકીસંજ્ઞા સમ્યગ્દૃષ્ટિ દેવ તથા નારકને હોય, અને દીર્ઘકાલિકીસંજ્ઞા તો મનોયોગના વિષયવાળી હોવાથી

ઉત્તરદેહ સંપન્નિ જે પર્યાપ્તિઓ કરવી પડે તેમાં વૈકલ્પિકદેહના પ્રારંભે મનુષ્ય તથા તિર્યચને જે વૈકલ્પિકમિશ્રયોગ છે તે પાંચ પર્યાપ્તિવાળો છે, પરંતુ ઔદરણ્ય વખતે ૬ પર્યાપ્તિઓ હોય છે.

૧. અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં જેમ મનોયોગ નથી તેમ ચક્ષુપ્રાણ અને વચનપ્રાણ પણ નથી, તો એ બે પ્રાણ વૈકલ્પિકમિશ્રમાં કેમ ગણા શકાય? ઉત્તર:—વચનયોગ અને વચનપ્રાણમાં તદ્દાવત છે, તેમાં સાધન સામગ્રી વિના શક્તિ માત્ર પ્રાપ્ત થવી તે પ્રાણ છે, અને સાધન સામગ્રીયુક્ત જે વ્યાપારશક્તિ તે યોગ કહેવાય. જેમ કે ભાષાપર્યાપ્ત પૂર્ણ થવાથી ભાષા-પ્રાણ તો પ્રાપ્ત થયો, પરંતુ ઓષ્ઠ, તાળુ, જીહ્વાદિના સાધનવિના ભાષા-પ્રહણ વ્યાપાર કરવાની શક્તિ નથી, માટે વચનયોગ નથી પરંતુ વચન-પ્રાણ તો છેજ. એ રીતે ચક્ષુ વિગેરેમાં વિચારવું.

૨૪૪

અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં ન હોય. તેમજ ગુણુપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં ત્રણસંજ્ઞામાંથી દીર્ઘકાલિકી અને દ્રષ્ટિવાદોપદોપદેશિકી એ બે સંજ્ઞા હોય, કારણકે પર્યાપ્તઅવસ્થામાં રચાતા મનુષ્ય તથા તિર્યચના વૈક્રિયમિશ્રમાં એ બન્ને સંજ્ઞાઓ હોય છે. પરંતુ વાયુકાયના મિશ્રયોગમાં ત્રણમાંની એક પણ સંજ્ઞા ન હોય.

(૨૧) ઉપયોગ ૮ (૧૦)—પ્રથમ વૈક્રિયમિશ્રમાં વર્ણુવેલા જ્ઞાન, અજ્ઞાન અને દર્શનદ્વારની પદ્ધતિ પ્રમાણે ભવપ્રત્યયિક આશ્રયિ ૮ ઉપયોગ. અને સામાન્યપણે ૧૦ ઉપયોગ છે.

(૨૨) દ્રષ્ટિ ૨ (૩)—વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં પ્રથમ વર્ણુવેલા સમ્યક્ત્વદ્વારની પદ્ધતિએ ભવપ્રત્યયિક આશ્રયિ ૨ દૃષ્ટિ, અને ગુણુપ્રત્યયિક આશ્રયિ ૩ દૃષ્ટિ હોય છે.

(૨૩) બંધ ૭-૧૦૨ (૭-૧૧૪)—ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં આયુષ્ય સિવાય ૭ મૂળ કર્મનો બંધ હોય, કારણકે દેવ તથા નારકને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં આયુષ્યકર્મ બંધાય નહિ. તેમજ ગુણુપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં આયુષ્ય સિવાય ૭ કર્મનો બંધ હોય. ગુણુપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રમાં આયુષ્યનો બંધ હોય કે નહિ? તે શ્રી બહુશ્રુત જાણે. વળી ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં ૪ આયુષ્ય, દેવદ્વિક, નરકદ્વિક, આહારકદ્વિક, વૈક્રિયદ્વિક સૂક્ષ્મત્રિક, વિકલત્રિક, એ ૧૮ પ્રકૃતિઓ સિવાય ૧૦૨ પ્રકૃતિઓ બાંધે, અને ગુણુપ્રત્યયિકમાં આહારકદ્વિક, અને ચાર આયુષ્ય સહિત ૬ પ્રકૃતિ સિવાય ૧૧૪ પ્રકૃતિનો બંધ આદારિકયોગી અથવા મનુષ્યના સામાન્યબંધવત્ જાણવો. અહિં પણ આયુષ્યનો નિર્ણય શ્રી બહુશ્રુતના વચનથી જાણવો.

(૨૪) ઉદય ૮-૮૬ (૮-૯૬)—સર્વ પર્યાપ્તિઓવડે અપર્યાપ્ત દેવ તથા નારકના વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં સ્થાવર, સૂક્ષ્મ, સાધારણ, અપર્યાપ્ત, ૪ આનુષંગી, ૪ અશુભભતિ, આદારિકદ્વિક, આહારક-

૨૪૫

દ્વિક, ૬ સંઘયણ, આતપ, ૪ મધ્યસંસ્થાન મિશ્રમોહનીય, તિર્થગાયુ નરાયુ, તિર્થગ્ગતિ, નરગતિ, સ્ત્યાનર્ધિત્રિક, જીનનામ, એ છત્રીશ પ્રકૃતિઓવિના શેષ ૮૬ પ્રકૃતિઓનો ઉદય હોય. તથા સામાન્ય વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં સૂક્ષ્મ, સાધારણ, અપર્યાપ્ત, ૪ આનુપૂર્વી, મધ્ય ૩ જાતિ, આહારકદ્વિક, ઔદારિકદ્વિક, ૬ સંઘયણ, ૧ આતપ, ૪ મધ્યસંસ્થાન અને જીનનામ તથા સ્ત્યાનર્ધિત્રિક એ ૨૯ પ્રકૃતિઓવિના શેષ ૬૩ પ્રકૃતિઓનો ઉદય હોય. અહિં ઔદારિકદ્વિક અને ૬ સંઘયણ વૈક્રિયશરીર કરનારને વિદ્યમાન છે, તોપણ વૈક્રિયરચના વખતે શાસ્ત્રકારે એ આઠના કર્મનો ઉદય નહિ ગણેલો હોવાથી અહિં ગણી નથી. વળી ૮ મૂળકર્મનો ઉદય તો બન્નેમાં તુલ્ય છે.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૮૬ (૮-૧૬)—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૨૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૩ (૪)—ભવપ્રત્યયિક આશ્રયિ વૈક્રિય, તૈજસ, કાર્મણ એ ૩ શરીર, અને સામાન્યપણે ઔદારિક સહિત ચાર શરીર છે, પરન્તુ આહારક શરીર ન હોય, કારણકે વૈક્રિયશરીર અને આહારકશરીર એ બે સમકાળે એક જીવને ન હોય.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૧ —બન્ને પ્રકારે ગણતાં ૫ મિથ્યાત્વ, ૧૨ અવ્રત, ૨૫ કષાય, અને ૪ મનયોગ, ૪ વચનયોગ તથા વૈક્રિયમિશ્રયોગ; એ પ્રમાણે ૫૧ બંધહેતુ હોય. એક કાય-યોગ વખતે બીજો કાયયોગ નહિ ગણવાથી શેષ ૬ કાયયોગરૂપ બંધહેતુ ન હોય. ગુણપ્રત્યયિકમાં ઔદારિકયોગ છે તોપણ વૈક્રિય-મિશ્રની સુખ્યતાએ ઔદારિકયોગ ગણપણે હોવાથી ગણાય નહિ, અથવા બે કાયયોગ સાથે વર્તે તોપણ બંધમાં હેતુભૂત એકજ કાયયોગ ગણવો યોગ્ય છે, અહિં વૈક્રિયમિશ્રયોગ જે સમયે બંધમાં હેતુભૂત હોય છે તે સમયે મનોયોગાદિ હેતુભૂત ન ગણાય, પરન્તુ વૈક્રિયરચનાના પ્રારંભ અને સંહરણના અસંખ્ય સમયોમાં કોઈક સમયે વૈક્રિયમિશ્રયોગ બંધહેતુભૂત હોય, તો કોઈક સમયમાં

૨૪૬

અન્ય યોગ બંધહેતુભૂત હોય. એ પ્રમાણે અનેક સંમયોની અપેક્ષાએ ૯ યોગ બંધહેતુમાં ગ્રહણ કર્યા છે, અન્યથા એક વૈક્રિય-મિશ્રયોગજ બંધહેતુભૂત હોય. આ સંબંધમાં વિશેષ નિર્ણય શ્રી બહુશ્રુત ગમ્ય છે.

(૨૯) ધ્યાન ૦ (૮)—ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં ધ્યાન એક પણ ન હોય, કારણકે દેવ તથા નારકને અપર્યાપ્તઅવસ્થામાં મન ન હોય, અને મનવિના કેવળ કાયયોગે ધ્યાન હોય નહિ. તેમજ ગુણપ્રત્યયિક આશ્રયિ વૈક્રિયમિશ્રયોગ મનુષ્ય અને તિર્યચને પર્યાપ્તઅવસ્થામાં હોવાથી મનવિષયિક ૪ આર્તધ્યાન અને ૪ રૌદ્રધ્યાન એ ૮ ધ્યાન હોય. પણ ધર્મધ્યાનાદિ નહોય, કારણકે ધર્મધ્યાન અપ્રમત્ત મુનિને હોય અને અપ્રમત્ત મુનિને વૈક્રિયયોગ છે પણ (પ્રારંભ અને સંહરણના અભાવે) વૈક્રિય-મિશ્રયોગ નથી, અને શુક્લધ્યાન તો આઠમા અપૂર્વકરણ ગુણસ્થાનથીજ શરૂ થાય છે, માટે ગુણપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રમાં ૮ અશુભ ધ્યાનજ હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૦ (૬)—ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં એક પણ સંઘયણ ન હોય, કારણકે દેવ તથા નારકજીવો સંઘયણ રહિત છે. તેમજ ગુણપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં ૬ સંઘયણ^૧ છે, કારણકે મનુષ્ય તિર્યચને છએ સંઘયણ હોય છે, અને રચેલું ઉત્તરવૈક્રિયશરીર તો સંઘયણ રહિતજ^૨ છે.

૧. ઉદયમાંથી : સંઘયણ નામકર્મનો ઉદય વૈક્રિયમિશ્રયોગ વખતે ગણ્યો નથી અને અહિં ૬ સંઘયણ ગણ્યાં તેનું શું કારણ? ઉત્તર:—સંઘયણ અને સંઘયણનામકર્મનો ઉદય એ બે કાર્ય કારણપણે ભિન્ન પદાર્થ છે, માટે ગુણપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રયોગ વખતે સંઘયણનામકર્મનો ઉદય ન હોય પણ પૂર્વે સંઘયણનામકર્મના ઉદયથી રચાયેલું સંઘયણ હોવામાં વિરોધ નથી.

૨. દેવ તથા મનુષ્યાદિકે રચેલ સિંહ, હસ્તિ વિગેરે ઉત્તરવૈક્રિય-શરીરમાં હાડકાંતો સમુદાય હોવા છતાં પણ સંઘયણ રહિત કેમ કહેવાય ?

૨૪૭

(૩૧) સંસ્થાન ૨ (૬)—ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રયોગ વખતે દેવને સમચતુરસ્ર અને નારકને હુંડક સંસ્થાન હોય છે. અને ગુણપ્રત્યયિક મિશ્રયોગ વખતે છએ સંસ્થાન હોય છે, પણ રચાયેલા ઉત્તરવૈક્રિયમાં નામકર્મોદય આશ્રયિ સમચતુરસ્ર સંસ્થાન અને આદ્ય દેખાવમાં તો છએ સંસ્થાનવાળું વૈક્રિયશરીર^૧ હોય.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૨ (૨)—ભવપ્રત્યયિક તથા ગુણપ્રત્યયિક મિશ્રયોગમાં વેદના અને કષાય એ બે સમુદ્ઘાત સંભવે, પણ મરણ વિગેરે સંભવે નહિ, કારણકે દેવ તથા નારક તો પર્યાપ્ત થયાબાદ દ્વીર્ઘઆયુષ્ય ભોગવી મરણ પામે છે, અને મનુષ્ય તિર્થંચો વૈક્રિયયોગમાં મરણ પામે પણ વૈક્રિય પ્રારંભ વા સંહરણરૂપ વૈક્રિયમિશ્રયોગ વખતે મરણ ન પામે એમ ગ્રંથોમાં કહેલી વૈક્રિયની કાયસ્થિતિ અનુસારે સંભવે છે. શેષ સમુદ્ઘાત પણ એક વખતે બીજી સમુદ્ઘાતના અભાવે સંભવતી નથી. વળી આ બે સમુદ્ઘાત તે પણ સંભવ^૨ આશ્રયિ કહ્યા છે, કારણકે વૈક્રિયમિશ્ર વખતે વેદના અને કષાય તો છેજ, પણ તેસંબંધિ સમુદ્ઘાત હોય કે નહિ તેનો નિર્ણય શ્રી બહુશ્રુતથી જાણવો.

ઉત્તર:—સંઘયજી તે ઔદારિક વર્ગજ્ઞાનાં પુદ્ગલોથી બનેલા હાડના અંધારજી-રૂપ કહેવાય, અને ઉત્તરવૈક્રિયદેહમાં ઔદારિક વર્ગજ્ઞા નહિ હોવાથી હાડરૂપે દેખાતા સ્કંધો પણ વૈક્રિયવર્ગજ્ઞાના છે, માટે ઉત્તરવૈક્રિયમાં સંઘયજીનો અભાવ કહેવાય.

૧. ઉત્તરવૈક્રિયશરીર વામન, કુખ્જ વિગેરે અનેક આકારે બની શકે છે, તો ઉત્તરવૈક્રિય રચના માટે ફક્ત સમચતુરસ્ર સંસ્થાનનામકર્મનો ઉદય અને સમચતુરસ્ર સંસ્થાન કેમ ગણ્યું ?

ઉત્તર:—સપ્તતિકાદિ ગ્રંથોમાં ગુણપ્રત્યયિક ઉત્તરવૈક્રિય વખતે સમચતુરસ્ર સંસ્થાનકર્મનો ઉદય ગણ્યો છે, અને શ્રીપ્રતાપના સૂત્રમાં દેવાદિકના ઉત્તર વૈક્રિયમાં છએ સંસ્થાન ગણ્યાં છે, તોપણ નામકર્મનો ઉદય તો સમચતુરસ્રનોજ હોય.

૨. વૈક્રિયમિશ્ર વખતે વેદના કષાય અવસ્ય હોય છે, અને અપર્યાપ્ત-અવસ્થામાં ૩ સમુદ્ઘાત હોય છે તે કારણથી “ સંભવ આશ્રયિ ” જાણવું. પણ અક્ષરો વાંચ્યા પૂર્વક નહિ.

૨૪૮

(૩૩) ભાવ ૨-૩૮ (૨-૪૪)-ઉપશમ સમ્યક્ત્વ, તથા ૩ અજ્ઞાન, ૩ જ્ઞાન, ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ, ૫ દાનાદિ, ૨ દર્શન (ચક્ષુ અવધિ), અને ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ, એ ૧૫ ક્ષયોપશમભાવ, તેમજ તિર્દયગતિ અને મનુષ્યગતિવિના શેષ ૧૯ ઔદયિકભાવ, અને ૩ પારિણામિકભાવ એ ૩૮ ભાવ હોય. શેષ ઉપશમ ચારિત્રાદિ ૧૫ ભાવ ભવપ્રત્યયિક વૈકિયમિશ્રમાં ન હોય. વળી મૂળભાવ પાંચે હોય. તેમજ ગુણપ્રત્યયિકમાં ઉપશમ ચારિત્ર, ૫ દાનાદિ ક્ષાયિકલઙ્ઘિ, ૨ કેવલદ્વિક, ક્ષાયિકચારિત્ર, એ ૯ ભાવ ન હોય, કારણકે એ ભાવો ૯માથી ૧૪મા ગુણુસ્થાન સુધીમાં યથાસંભવ હોય છે, અને વૈકિયમિશ્ર તો છઠ્ઠા ગુણુસ્થાન સુધીજ હોય છે, માટે એ ૯ સિવાયના શેષ ૪૪ ભાવ હોય, અને મૂળભાવ પાંચે હોય.

(૩૪) અવગાહના—ભવપ્રત્યયિક વૈકિયમિશ્રયોગી દેવ તથા નારકની જઘન્ય વા ઉત્કૃષ્ટ જન્મદેહની અવગાહના પૂર્વવત્. અને ગુણપ્રત્યયિક વૈકિયમિશ્રયોગી વાયુની જઘન્ય અવગાહના પર્યાપ્ત અવસ્થામાં પણ અંગુલના અસંખ્યાતમા ભાગની છે, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના પર્યાપ્ત ગર્ભજ તિર્દય આશ્રયિ ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણ હોય. તથા સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના વૈકિયસમુદ્ધાતની અપેક્ષાએ સંખ્યાત^૧ યોજન પ્રમાણ છે. અને ઉત્તરદેહમાં પોતેજ ઉત્તરદેહરૂપ છે માટે ઉત્તરદેહાવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમોભાગ જઘન્યથી છે. અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના વખતે મિશ્રયોગનો અભાવ છે માટે ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના હોય નહિ.

(૩૫) સ્થિતિ—ભવપ્રત્યયિક વૈકિયમિશ્રયોગીની ભવસ્થિતિ દેવ

૧. સંખ્યાત યોજન કહેવાનું કારણ એ છે કે ઉત્તરવૈકિયના મિશ્રયોગ વખતે વૈકિયસમુદ્ધાત પ્રવર્તે છે, પરંતુ વૈકિયને દૂર ક્ષેત્રમાં મોકલવાનું બનતું નથી, અને સમુદ્ધાતકાળમાં તો આત્મપ્રદેશો સંખ્યાત યોજન દૂર હોઈ શકે છે, અને સમુદ્ધાતકાળ વીત્યા બાદ બનેલા વૈકિયને દૂર દેશમાં મોકલવાથીજ અસંખ્ય યોજન અવગાહના હોય માટે.

૨૪૯

નારકવત્, અને ગુણુપ્રત્યયિકની પર્યાપ્ત મનુષ્યવત્. કાયસ્થિતિ તો જઘન્યથી ૧ સમય અને ઉત્કૃષ્ટથી અન્તર્મુદૂર્ત્ત તે ઉપયોગની અપેક્ષાએ છે, અન્યથા જઘન્યથી અને ઉત્કૃષ્ટથી અન્તર્મુદૂર્ત્ત પ્રમાણ છે.

(૩૬) યોનિ—ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં, દેવ અને નારકની ચાર ચાર લાખ યોનિ છે, સચિત્તાદિ ૩ લેહમાંથી એક અચિત્તયોનિ, સંવૃતાદિ ૩ લેહોમાંની એક સંવૃતયોનિ, શીતાદિ ૩ લેહમાંથી ત્રણ પ્રકારની યોનિ (નારક આશ્રયિ) છે, અને શંખાવર્ત્તાદિમાંની કેંદ્રપણુ યોનિ નથી. તેમજ ગુણુપ્રત્યયિક સહિત સામાન્ય વૈક્રિયમિશ્રયોગમાં વાયુની ૪ લાખ, તિર્યચપંચેન્દ્રિયની ૪ લાખ, મનુષ્યની ૧૪ લાખ, દેવની ૪ લાખ અને નારકની ૪ લાખ એ સર્વ મળી ૩૦ લાખ યોનિ છે. અને સચિત્તાદિ ૩ લેહ, સંવૃતાદિ ત્રણ લેહોમાંથી વાયુ આશ્રયિ સંવૃત અને ગર્ભજ તિર્યચ મનુષ્ય આશ્રયિ સંવૃતવિવૃત એ બે યોનિઓ છે. વળી શીતાદિ ૩ લેહો છે (વાયુઆશ્રયિ), અને શંખાવર્ત્તાદિ ૩ લેહોમાંથી શંખાવર્ત્તવિના ૨ લેહો છે, કારણકે શંખાવર્ત્તયોનિમાં ઉત્પન્ન થયેલ જીવ સ્ત્રી રત્નના પ્રબળ કામાગ્નિવટે શિદ્ધ અપર્યાપ્તાવસ્થામાંજ મરણ પામે છે, માટે ત્યાં ઉત્પન્ન થયેલા જીવને વૈક્રિય રચનાનો અભાવ છે.

इति वैक्रियमिश्रयोगे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

वैक्रियकाययोगमां.

(૧) ગતિ ૨ (૪), (૨) इन्द्रिय ૫ (૧-૫), (૩) काय ૧ (૨) —વૈક્રિયમિશ્રવત્. પરન્તુ વિશેષમાં પર્યાપ્ત અવસ્થા આશ્રયિ સર્વ દ્વાર વિચારવાં.

(૪) યોગ ૧ (૯)—ભવપ્રત્યયિક આશ્રયિ એક વૈક્રિયયોગ, અને ગુણુપ્રત્યયિક આશ્રયિ ચાર મનના અને ચાર વચનના યોગ સહિત ૯ યોગ. અહિં ઔદારિક કાયાનો વ્યાપાર વિદ્યમાન છે પણ ગણ્યો નથી. કારણકે જેમ તૈજસનો વ્યાપાર વિદ્યમાન છતાં

૨૫૦

પણ ઔદારિકાદિ ભવધારણીય કાયયોગ વખતે શાસ્ત્રકારે ગણ્યેઃ નથી તેમ અહિં પણ બાણુવું.

(૫) વેદ ૩ (૩), (૬) કષાય ૪-૨૬, (૭) જ્ઞાન ૩ (૪)
(૮) અજ્ઞાન ૩ (૩), (૯) સંયમ ૬ (૪)—સુગમ છે.

(૧૦) દર્શન ૩ (૩)—ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયયોગમાં પર્યાપ્તપણું હોવાથી ચક્ષુ, અચક્ષુ અને અવધિ એ ૩ દર્શન છે. ગુણુપ્રત્યયિકમાં એ પ્રમાણે.

(૧૧) લેહ્યા ૬ (૬), (૧૨) મઘ્ય ૨ (૨), (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬ (૬), (૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૧ (૨)—વૈક્રિયમિશ્રવત્ પણ યથાસંભવ પર્યાપ્ત-અવસ્થા આશ્રયિ વિચારવું.

(૧૫) આહારકત્વ ૧ (૧)—વૈક્રિયમિશ્રવત્.

વિશેષમાં કવલાકાર પણ ગુણુપ્રત્યયિક વૈક્રિય અપેક્ષાએ કહેવો.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૪ (૭)—દેહ તથા નારકને પર્યાપ્તઅવસ્થામાં પ્રથમનાં ૪ ગુણુસ્થાન હોય માટે ભવપ્રત્યયિક આશ્રયિ ચાર ગુણુસ્થાન, અને ગુણુપ્રત્યયિક આશ્રયિ ૭ ગુણુસ્થાન છે. કારણકે છે ગુણુસ્થાને વૈક્રિય રચનાનો પ્રારંભ કરી વૈક્રિયયોગમાં વર્તેલો હોય તે દરમ્યાનમાં વિશુદ્ધિ પ્રાપ્ત થતાં અન્તર્મુદ્ધર્ત માત્ર અપ્રમત્તપણું પણ પ્રાપ્ત થાય.

૧૭) જીવમેદ ૧-૧૦૬ (૨-૧૨૭)—વૈક્રિયમિશ્રવત્. પરન્તુ પર્યાપ્ત અવસ્થામાં વૈક્રિયયોગ હોય તેથી ૧૪ લેહ સંબંધમાં સંજ્ઞિ-અપર્યાપ્ત લેહ ન હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬ (૬)—અન્ને^૧ પ્રકારના વૈક્રિય આશ્રયિ ૬

૧. અન્ને પ્રકારના એટલે ભવપ્રત્યયિક અને ગુણુપ્રત્યયિક આશ્રયિ, તેમજ દેવ તથા નારકના મૂળ અને ઉત્તર વૈક્રિય આશ્રયિ, અને મનુષ્ય તથા તિર્યચને ઔદારિક અને ઉત્તર વૈક્રિય આશ્રયિ, એમ સર્વ રીતે વૈક્રિય-યોગમાં પર્યાપ્તપણુંજ છે. પરન્તુ ચાતુ ગ્રંથવર્ણનમાં મૂળદેહ આશ્રયિ પર્યાપ્તિઓ ગણાવી છે. આગળ આહારકતા સંબંધમાં પણ આ પ્રમાણેજ પર્યાપ્તિઓ ગણાવી.

૨૫૧

પર્યાપ્તિઓ હોય કારણકે પર્યાપ્ત અવસ્થામાં સંજ્ઞિપંચેન્દ્રિયને ૬ પર્યાપ્તિ સમાપ્ત થયેલી હોય છે. વિશેષ એ કે વાયુને ૪ પર્યાપ્તિઓ છે.

(૧૯) પ્રાણ ૧૦ (૧૦)—પર્યાપ્ત અવસ્થામાં ૧૦ પ્રાણ હોય.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪ (૪) ૨ (૨)—પર્યાપ્ત અવસ્થામાં દીર્ઘકાલિકી અને દૃષ્ટિવાદોપદેશિકી એ બે સંજ્ઞાઓ છે. અને આહારાદિ ચારે સંજ્ઞાઓ હોય છે.

(૨૧) ઉપયોગ ૯ (૧૦)—દેવ તથા નારકને પર્યાપ્ત અવસ્થામાં ચક્ષુદર્શન હોય, માટે ભવપ્રત્યયિકમાં ૯ ઉપયોગ અને અને શુણ્વપ્રત્યયિકમાં તો ૧૦ ઉપયોગ પૂર્વવત્.

(૨૨) વૃષ્ટિ ૩ (૩)—બન્ને પ્રકારના વૈક્રિયયોગમાં પર્યાપ્ત અવસ્થા હોવાથી ત્રણે દૃષ્ટિ હોય છે.

(૨૩) બંધ ૮-૧૦૪ (૮-૧૨૦)—ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયકાયયોગ દેવ તથા નારકને હોય છે, તેમાં દેવને ૧૦૪ ઉત્તરપ્રકૃતિનો બંધ છે, અને નારકને ૧૦૧ ઉત્તરપ્રકૃતિબંધ છે. માટે અહિં દેવત્રિક, નરકત્રિક, વૈક્રિયદ્વિક, આહારકદ્વિક, સૂક્ષ્મત્રિક, વિકલત્રિક, એ ૧૬ પ્રકૃતિવિના ૧૦૪ નો બંધ, અને શુણ્વપ્રત્યયિકમાં મનુષ્યવત્ ૧૨૦ પ્રકૃતિઓનો બંધ જાણવો. તેમજ બન્નેમાં મૂળ આઠકર્મનો બંધ હોય.

(૨૪) ઉદય ૮-૮૭ (૮-૯૬)—ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયયોગમાં સ્થાવર, એકેન્દ્રિય, ઔદારિક ૨, તિર્યગ્ ૨, મનુષ્ય ૨, સૂક્ષ્મ, સાધારણ, અપર્યાપ્ત, આનુપૂર્વી ૪, વિકલત્રિક, આહારક ૨, સંઘયણ ૬, આતપ ૧, સંસ્થાન ૪, જનનામ ૧, અને

૧-૨. જોકે જીએ સંઘયણવાળા અને જીએ સંસ્થાનવાળા મનુષ્ય તિર્યચો વૈક્રિયશરીર રચે છે તોપણ વૈક્રિયશરીરને અંગે તો સંઘયણનો ઉદયજ ન હોય, અને સંસ્થાનમાંથી વાયુ તથા નારકનું વૈક્રિયશરીર પુંકસંસ્થાનના ઉદયવાળું અને શેષ સર્વનું વૈક્રિયશરીર સમચતુરસ્ત્ર સંસ્થાનના ઉદયવાળું ગણ્યું છે. અહિં દેવ તથા મનુષ્યે કુળજ વિગેરે આકારે રચેલા વૈક્રિય વખતે પણ શાસ્ત્રકાર સમચતુરસ્ત્રનોજ ઉદય ગણેછે.

૨૫૨

સ્ત્યાનર્ધિક ૩ એ પાંત્રીસ પ્રકૃતિવિના શેષ ૮૭ પ્રકૃતિઓનો ઉદય હોય, અને ગુણપ્રત્યયિક સહિત સામાન્યપણે વૈક્રિયકાયયોગમાં પૂર્વોક્ત ૩૫ માંની ખેલી આઠ પ્રકૃતિઓ પણ મનુષ્ય તિર્યચને યથા સંભવ ઉદયમાં હોવાથી ૨૭ પ્રકૃતિનો અનુદય હોય, અને શેષ ૯૫ પ્રકૃતિઓ ઉદયમાં હોય. તેમજ જન્મેમાં મૂળ આઠે કર્મનો ઉદય છે.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૮૮ (૮-૧૫)—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮ (૮-૧૪૮)—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૩ (૪)—ભવપ્રત્યયિક વૈક્રિયયોગની અપેક્ષાએ દેવ તથા નારકને વૈક્રિય, તૈજસ અને કાર્મણુ એ ૩ શરીર છે. અને ગુણપ્રત્યયિકની અપેક્ષાએ ઔદારિક સહિત ૪ શરીર છે, પરન્તુ વૈક્રિય અને આહારક એ બે શરીર એક જીવને સમકાળે રચાય નહિ માટે આહારક શરીર ન હોય.

(૨૮) વંધહેતુ ૫૧ (૫૧)—વૈક્રિયમિશ્રવત્.

(૨૯) ધ્યાન ૮ (૧૨)—ભવપ્રત્યયિકની અપેક્ષાએ દેવ તથા નારકને ૪ આર્તધ્યાન અને ૪ રૌદ્રધ્યાન મળી ૮ ધ્યાન છે, અને ગુણપ્રત્યયિકમાં અપ્રમત્ત સુધી ૪ ધર્મધ્યાન સહિત ૧૨ ભેદ હોય.

(૩૦) સંચયણ ૦ (૬), (૩૧) સંસ્થાન ૨ (૬)—વૈક્રિયવત્.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૫ (૫)—ભવપ્રત્યયિક અને ગુણપ્રત્યયિક એ જન્મે પ્રકારના વૈક્રિયયોગમાં આહારક અને કેવલીસમુદ્ઘાત સિવાયના પાંચ પાંચ સમુદ્ઘાત છે.

(૩૩) માવ ૫-૩૯ (૫-૪૪)—વૈક્રિયમિશ્રવત્. પણ વિશેષ એ છે કે પર્યાપ્તપણું હોવાથી ભવપ્રત્યયિકમાં ૧ અક્ષુદર્શન અધિક છે.

૩. કર્મપ્રકૃતિ ગ્રંથમાં ઉદીરણાકરણમાં વૈક્રિયશરીરોને, અપ્રમત્તને, અને યુગલિકોને સ્ત્યાનર્ધિનિકના ઉદયનો નિષેધ કર્યો છે માટે ઉદયમાં પણ નિષેધ કર્યો છે.

૨૫૩

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની અવગાહના શીઘ્રપર્યાસ દેવ જેટલી એક હાથની અને પર્યાસ થયાબાદ (કેટલા સમયો અતીત થયા પછી) ૫૦૦ ધનુષ્ય પ્રમાણુ તે નારકની અપેક્ષાએ ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના બાણુવી, અને ઉત્તરવૈકિયની અપેક્ષાએ ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના દેવની અપેક્ષાએ ૧૦૦૦૦૦ (એક લાખ) યોજન બાણુવી. એ ભવપ્રત્યયિક વૈકિયયોગીની અવગાહના કહી, અને ગુણુપ્રત્યયિક વૈકિયયોગીની અવગાહના જઘન્ય અંગુલના અસંખ્યાતમાભાગ પ્રમાણુ, તે વાયુકાયની અપેક્ષાએ છે, અને મનુષ્યાદિ ચારે ગતિના (વાયુ સિવાયના) જે જીવો ઉત્તરવૈકિય રચે છે, તે જીવોનું ઉત્તરવૈકિય શરીર જઘન્યથી અંગુલનો સંખ્યાતમાભાગ છે, અને મૂળશરીર પ્રાયઃ અંગુલના સંખ્યાતમા ભાગથી પણ ઘણું મોટું હોયું જોઈએ, પરન્તુ કેટલું મોટું હશે તે કોઈથી ચોક્કસ કહી શકાતું નથી. તેમજ ગુણુપ્રત્યયિક વૈકિયયોગીનું ઉત્તરવૈકિય ૪ અંગુલ અધિક ૧ લાખ યોજન છે, મૂળશરીર મનુષ્યનું ૫૦૦ ધનુષ્ય પ્રમાણુ, તથા તિર્યચનું ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણુ છે. કારણકે ૫૦૦ ધનુષ્યથી અધિક અવગાહનાવાળા મનુષ્યો યુગલિક હોય છે, અને યુગલિક મનુષ્ય (તથા તિર્યચો) વૈકિયશરીર રચતા નથી. તેમજ સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના ૭ અથવા ૮ રજજુ પ્રમાણુ દીર્ઘ હોય છે, તેનું કારણ દેવગતિવત્ બાણુવું.

(૩૫) સ્થિતિ—ભવપ્રત્યયિક વૈકિયયોગી ભવસ્થિતિ જઘન્ય ૧૦ હજાર વર્ષ અને ઉત્કૃષ્ટ ૩૩ સાગરોપમ છે. તેમજ કાયસ્થિતિ ઉપયોગની અપેક્ષાએ જઘન્ય ૧ સમય અને ઉત્કૃષ્ટ અન્તર્મુદૂર્ત છે, ત્યારબાદ જીવ અવશ્ય યોગાન્તર થાય. અને ઉપયોગ રહિત-પણાની અપેક્ષાએ તો અન્તર્મુદૂર્ત ન્યૂન ૩૩ સાગરોપમ પ્રમાણુ છે. કારણકે આહારપર્યાસ અને શરીરપર્યાસ પૂર્ણ કર્યાબાદ અથવા સર્વ પર્યાસિઓ પૂર્ણ થયાબાદ ભવના અન્ત સમય સુધી વૈકિયકાયયોગ ગણાય, માટે પર્યાસિ સંબંધિ અન્તર્મુદૂર્ત ન્યૂન બાણુવું. ગુણુપ્રત્યયિક વૈકિયશરીરની અપેક્ષાએ વૈકિયકાયયોગી

૨૫૪

ભવરિથિતિ જઘન્ય અન્તર્મુહૂર્ત (વાયુ આશ્રયિ) અને ઉત્કૃષ્ટ પૂર્વકોટવર્ષની છે. એથી ન્યૂન અથવા અધિક આયુષ્યવાળા વૈકિય રચી શકે નહિ. તેમજ કાયસ્થિતિ પૂર્વવત્ જઘન્ય અન્તર્મુહૂર્ત તથા ઉત્કૃષ્ટથી વાયુને અન્તર્મુહૂર્ત અને તિર્થેય પંચેન્દ્રિય તથા મનુષ્યને ૪ મુહૂર્ત સુધી વૈકિયયોગ (વૈકિયશરીર) રહે. ત્યારબાદ વૈકિયશરીરના અણુઓ વિલય પામી જાય. અહિં વિશેષ એ છે કે દેવનું ઉત્તરવૈકિયશરીર ૧૫ દિવસ (મતાન્તરે ૬ માસ), અને નારકનું ઉત્તરવૈકિય અન્તર્મુહૂર્ત સુધી રહી શકે છે.

(૩૬) યોનિ—વૈકિયમિશ્રવત્.

इति श्री वैक्रियकाययोगे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

આહારકમિશ્રકાયયોગમાં.

(૧) ગતિ ૧—તે મનુષ્યગતિમાં પ્રમત્તમુનિ આહારકદેહ રચે છે અને સંહરે છે માટે.

(૨) इन्द्रिय ૫—તે પ્રમત્તમુનિની પંચેન્દ્રિયની જાતિ છે માટે.

(૩) કાય ૧—પ્રમત્તમુનિની ત્રસનિકાય છે માટે.

(૪) યોગ ૧—આહારકના પ્રારંભ અને સંહરણ વખતે પ્રમત્તમુનિને ચાર વચનયોગ અને ચાર મનયોગ તથા વર્તમાન આહારકમિશ્રકાયયોગ એ ૬ યોગ હોઈ શકે છે, શેષ ૬ કાયયોગ ન હોય.

અથવા સમકાળે જે યોગ ન ગણીએ તો આહારકમિશ્ર એજ કાયયોગ હોય.

(૫) वेद ૨—પુરૂષ વા નપુંસકમુનિ આહારક રચી શકે છે, અને સાધ્વીને આહારકલબ્ધિનો અભાવ છે માટે.

(૬) कषाय ૪-૧૨—પ્રમત્તમુનિને સ્ત્રીવેદ સિવાય ૮ નો-કષાય અને ૪ સંજ્ઞવલન કષાય, એ ૧૨ કષાયનો ઉદય હોય છે.

૨૫૫

(૭) જ્ઞાન ૪—પ્રમત્તમુનિને કેવળજ્ઞાનવિના ચારે જ્ઞાન હોય.

(૮) અજ્ઞાન ૦—પ્રમત્તમુનિને અજ્ઞાન ન હોય.

(૯) સંયમ ૨—આહારકમિશ્રયોગમાં પરિહારવિશુદ્ધિ, સૂક્ષ્મ-સંપરાય, યથાખ્યાત દેશવિરતિ અને અવિરતિ સિવાયનાં બે ચારિત્ર હોય. કારણકે પરિહારવિશુદ્ધિ ચારિત્રવંત મુનિને ૧૪ પૂર્વ જોટલા જ્ઞાનના અભાવથી આહારકલબ્ધિ હોય નહિ, તેમજ સૂક્ષ્મસંપરાય ચારિત્ર ૧૦ માં તથા યથાખ્યાત ચારિત્ર ૧૧ માંથી હોય છે, અને આહારકલબ્ધિનું રચવું તો પ્રમત્ત ગુણુસ્થાનેજ હોય, વળી દેશવિરતિ તથા અવિરતિ ચારિત્રમાં તો મુનિ-પણાનોજ અભાવ છે, માટે એ ૫ ચારિત્રવિના સામાયિક અને છેદોપસ્થાપનીય એ બે ચારિત્ર હોય છે.

(૧૦) દર્શન ૩—કેવળદર્શન યુક્ત કેવલીભગવાન આહારક-શરીર રચે નહિ માટે કેવળદર્શન સિવાયનાં ૩ દર્શન હોય.

(૧૧) લેશ્યા ૬—પ્રમત્તમુનિને છએ લેશ્યાઓ હોય.

(૧૨) ભવ્ય ૧—પ્રમત્તમુનિ ભવ્યજ હોય.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૨—પ્રમત્તમુનિને ઉપશમ, ક્ષયોપશમ, અને ક્ષાયિક એ ૩ સમ્યક્ત્વ હોય છે, પરન્તુ ઉત્તરદેહ રચતી વખતે ઉપશમ સમ્યક્ત્વ ન હોય.

(૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૧—પ્રમત્તમુનિ સંજ્ઞિ છે.

(૧૫) આહારક ૧—આહારકશરીરના પ્રારંભ અને સંહરણુ વખતે પ્રમત્તમુનિને છએ દિશિનો લોભાહાર સચિત્તાદિ ત્રણે ભેદે છે, અને ઓળઆહાર ન હોય. વળી આલોગિક તથા અનાલોગિક બન્ને પ્રકારનો આહાર હોય. તેમજ કવલાહાર પણ સંભવે અને અનાહારીપણું ન હોય.

(૧૬) ગુણુસ્થાન ૧—આહારકશરીરના પ્રારંભ અને સંહરણુ વખતે છડું ગુણુસ્થાન હોય. અપ્રમત્તપણામાં પ્રારંભ તથા સંહરણુ નથી.

૨૫૬

(૧૭) જીવમેદ ૧-૧૫—ચૌદ લેદોમાંથી મુનિ સંશિપર્યાસ-
૩૫ એક લેદવાળા છે, અને પાંચસોત્રિસઠમાંથી મુનિમાં ૧૫
કર્મભૂમિના સંશિપર્યાસ મનુષ્યના ૧૫ લેદ છે.

(૧૮) પર્યાપ્તિ^૧ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨—
પ્રમત્તમુનિને એ સર્વ હોય છે. માત્ર હેતુપદ્દેશિકી સંજ્ઞા નહિ
હોવાથી સંજ્ઞા બે છે.

(૨૧) ઉપયોગ ૭—પ્રમત્તમુનિને કેવલદ્વિક અને ૩ અજ્ઞાન
એ પાંચ ઉપયોગ સિવાયના શેષ ૭ ઉપયોગ હોય છે.

(૨૨) વૃષ્ટિ ૧—પ્રમત્તમુનિ સમ્યગ્વૃષ્ટિ હોય છે.

(૨૩) બંધ ૮-૬૩—છઠ્ઠું ગુણસ્થાને મૂળ આઠકર્મનો અને
ઉત્તરલેદે ૬૩ કર્મનો બંધ છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૬૭—પ્રમત્તગુણસ્થાને ૮૧ ના ઉદયમાંથી
ઔદારિકદ્વિક, સંઘયણ ૬, અશુભ સંસ્થાન ૫, અશુભગતિ ૧, એ
૧૪ પ્રકૃતિ બાદ જતાં શેષ ૬૭ પ્રકૃતિનો ઉદય છે.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૬૭—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૪—એક જીવને સમકાળે વૈક્રિય અને આહારક-
શરીર નહિ હોવાથી વૈક્રિય સિવાયનાં ૪ શરીર હોય.

(૨૮) બંધહેતુ ૨-૨૧—બાર કષાય, એક આહારકમિશ્રકાય-
યોગ, ૪ મનયોગ, ૪ વચનયોગઅને એ પ્રણાણે ૨૧ બંધહેતુ
હોય. અહિં ઔદારિકકાયયોગ છે તોપણ ગૌણ હોવાથી ગણ્યો
નથી. તેમજ મૂળબંધહેતુ કષાય અને યોગ એ બે છે.

૧. ઔદારિક દેહની અપેક્ષાએ પર્યાપ્તિપણું છે, અને આહારકદેહ
આશ્રયિ અપર્યાપ્તિપણું છે, તોપણ અહિં મૂળદેહની અપેક્ષાએ ૬ પર્યાપ્તિઓ
ગણી છે. મન્યથા આહારકશરીરની તો બે અથવા પાંચ પર્યાપ્તિઓજ
ગણાય.

૨૫૭

(૨૯) ધ્યાન ૩—પ્રમત્તમુનિને અચ્ચેશોચ વિના ૩ આત્ત-ધ્યાન હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬—આહારક લબ્ધિવંત પ્રમત્તમુનિને ૬ સંઘયણ અને ૬ સંસ્થાન હોય માટે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૩—આહારકના પ્રારંભકાળે વેદના, કષાય, અને આહારક એ ત્રણ સમુદ્ઘાત હોય.

(૩૩) ભાષ ૪-૩૨—મૂળભાવે ઉપશમ વિના ૪ અને ઉત્તર-ભાવમાં ક્ષાયિકભાવે સમ્યક્ત્વ, ક્ષયોપશમભાવે અજ્ઞાનત્રિક અને દેશવિરતિ એ ચાર સિવાયના ૧૪ ભાવ, ઔદારિકભાવે ૩ ગતિ, મિથ્યાત્વ, અસંયમ અને અજ્ઞાન એ ૬ વિના શેષ ૧૫ ભાવ, અને પારિણામિકભાવે લવ્યત્વ તથા જીવત્વ એ બે ભાવ. એ પ્રમાણે ૧-૧૪-૧૫-૨ મળી કુલ ૩૨ ભાવ છે.

(૩૪) અવગાહના—આહારકમિશ્રયોગીની જન્મદેહાવગાહના જઘન્ય બે હાથ અને ઉત્કૃષ્ટ ૫૦૦ ધનુષની હોય, કારણકે એથી ન્યૂનાધિક અવગાહનાવાળા મનુષ્યને ચારિત્ર હોય નહિ. તથા આહારકદેહની જઘન્ય અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના પ્રારંભ વખતે અંગુલના સંખ્યાતમા ભાગની સંલે છે, અને ત્યારબાદ બન્ને પ્રકારે એક હાથની છે. તથા સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના ભરત અથવા ઐરવતથી મહાવિદેહ સુધીની સંહરણકાળના આહારકમિશ્રની અપેક્ષાએ બાણવી, અન્યથા જઘન્ય અવગાહના અંગુલનો સંખ્યાતમો ભાગ અને ઉત્કૃષ્ટ ૧ હાથપ્રમાણ.

(૩૫) સ્થિતિ—આહારકયોગીની લવસ્થિતિ જઘન્યથી ઔદ-પૂર્વ ભણવાના પર્ચાય જેટલી અને ઉત્કૃષ્ટ પૂર્વકોડ વર્ષની હોય, અને આહારકમિશ્રયોગની કાયસ્થિતિ જઘન્ય ૧ સમય અને ઉત્કૃષ્ટ અન્તર્મુદૂર્ત તે ઉપયોગની અપેક્ષાએ છે, અને ઉપયોગ રહિત-પણે જઘન્ય તથા ઉત્કૃષ્ટથી અન્તર્મુદૂર્ત પ્રમાણ છે. ત્યારબાદ આહારકરચના વિલય પામે છે.

૨૫૮

(૩૬) યૌનિ—૧૪ લાખ યૌનિ મનુષ્યાપેક્ષાએ છે. શેષ સચિત્તાદિયૌનિના ભેદ સચિત્તાચિત્ત, શિતોષ્ણ, સંવૃતવિવૃત, કૂર્મોન્નતા, અને વંશીપત્રા એ પાંચ યૌનિ છે.

इति आहारकमिश्रयोगे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्तः.

આહારકયોગમાં.

(૧) ગતિ ૧, (૨) इन्द्रिय ૫, (૩) કાય ૧, (૪) યોગ ૯, (૫) વેદ ૨, (૬) કષાય ૪-૧૨, (૭) જ્ઞાન ૪, (૮) અજ્ઞાન ૦, (૯) સંયમ ૨, (૧૦) દર્શન ૩, (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) ભવ્ય ૧, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૨, (૧૪) સંજિત્વ ૧, (૧૫) આહારક ૧—એ સર્વ દ્વાર આહારકમિશ્રવત્ કહેવાં તેમાં તજાવત એજ કે આહારક-મિશ્રને સ્થાને આહારકયોગ કહેવો.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૨—પ્રમત્તમુનિ આહારકશરીર અન્ત-મુહૂર્ત્તમાં રચી રહ્યા બાદ અપ્રમત્તપણું પામી શકે છે, પણ રચના વખતે અપ્રમત્તપણું પામે નહિ, કારણકે રચનાનો પ્રારંભ મુનિને ઉત્સુકતાના પરિણામે હોય, નેઅ ઉત્સુકતા તે મુનિને પ્રમાદ-સ્થાન છે, તેમજ સંહરણુ વખતે પણ આહારક સંહરણુના ઉપયોગવાળા હોવાથી અપ્રમત્તપણું હોય નહિ, માટે પ્રારંભ અને સંહરણુની વચ્ચેનો આહારકયોગ વર્તતાં અપ્રમત્તપણાની પ્રાપ્તિ થઈ શકવાથી આહારકયોગમાં છઠું અને સાતમું એ બન્ને ગુણ-સ્થાન સંભવે છે.

(૧૭) જીવભેદ ૧-૧૫, (૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨, (૨૧) ઉપયોગ ૭, (૨૨) દૃષ્ટિ ૧, (૨૩) બંધ ૮-૬૩, (૨૪) ઉદય ૮-૬૭, (૨૫) ઉદીરણા ૮-૬૩, (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮, (૨૭) શરીર ૪, (૨૮) બંધહેતુ ૨-૨૧—આહારકમિશ્રવત.

(૨૯) ધ્યાન ૭—પ્રમત્ત ગુણસ્થાનમાં ૩ આર્તધ્યાન, અને અપ્રમત્ત ગુણસ્થાનમાં ૪ ધર્મધ્યાન હોય, માટે એ બે ગુણસ્થાન-વર્તી આહારકયોગમાં ૭ ધ્યાન ગણાય.

રૂપક

(૩૦) સંઘચયન ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૩,
(૩૩) ભાવ ૪-૩૨, (૩૪) અવગાહના, (૩૫) સ્થિતિ (૩૬) યોનિ
—એ સર્વ દ્વાર આહારકમિશ્રવત્ કહેવાં

इति श्री आहारकयोगे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

તૈજસકાર્મણુકાયયોગમાં.

તૈજસકાર્મણુકાયયોગ વક્રગતિમાં કોઈક જીવને ૧, કોઈને ૨, કોઈને ૩, કોઈને ૪, અને કોઈને ૫ સમય હોય છે. અને ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમયે આહારપર્યાપ્તિ વખતે પણ હોય છે. તેમજ આઠ સમયના કેવલી સમુદ્ઘાતમાં ત્રીજે, ચોથે અને પાંચમે સમયે તૈજસકાર્મણુયોગ હોય છે, માટે પૂર્વભવમાંથી પરભવમાં જતાં માર્ગસ્થ જીવઆશ્રયિ, ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમયવર્તી જીવ આશ્રયિ અને સમુદ્ઘાતવર્તી કેવલી ભગવાન આશ્રયિ યથાસંભવ ગત્યાદિ ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ નીચે પ્રમાણે—

(૧) ગતિ ૪, (૨) इन्द्रिय ૧-૨-૩-૪-૫, (૩) કાય ૬,
—એ સર્વ જીવોને પૂર્વભવમાંથી પરભવમાં વક્રગતિએ જતાં તૈજસકાર્મણુયોગ હોય છે.

(૪) યોગ ૧—તૈજસકાર્મણુકાયયોગ વખતે માર્ગસ્થ તથા કેવલીને એક તૈજસકાર્મણુકાયયોગ હોય, કેવલી ભગવાનને જોકે ઔદારિકાદિ ૭ યોગ છે પરંતુ તે લબ્ધિ અપેક્ષાએ જાણવા, તેમજ પ્રવર્તમાન અપેક્ષાએ એક કાર્મણુયોગ જાણવો. વળી જેમ મનોયોગમાં વચનયોગાદિ લબ્ધિભાવે ગણ્યા તેમ તૈજસકાર્મણુયોગ

૧. આ તૈજસકાર્મણુકાયયોગનું સંક્ષિપ્ત નામ કાર્મણુયોગ પણ કહેવાય છે, વળી તૈજસયોગનું કાર્ય અને કાર્મણુયોગનું કાર્ય ભિન્ન છે તોપણ બન્ને સાથેના સાથેજ રહેવાથી શાસ્ત્રપ્રણેતાઓએ બન્ને યોગોને ૧ યોગરૂપ ગણ્યા છે. વળી અનાદિકાળના સહચારી હોવાથી એમાં મિશ્રયોગપણની વિવક્ષા નથી.

૨૬૦

વખતે સયોગીકેવલીને પણ લબ્ધિભાવે શેષ ૬ યોગ કેમ ન ગણાય ? ઉત્તર—સમુદ્ધાત અવસ્થામાં યોગનું નિયતપણું^૧ છે માટે.

(૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪—૨૫.—માર્ગે વહેતા જીવને એ સર્વનો ઉદય હોય છે.

(૭) જ્ઞાન ૪—માર્ગસ્થ જીવને મતિ શ્રુત અને અવધિ એ ત્રણ જ્ઞાન તથા કેવલીભગવાનને સમુદ્ધાત વખતે કેવળજ્ઞાન એ પ્રમાણે ૪ જ્ઞાન હોય. પરંતુ મનઃપર્યવજ્ઞાન ન હોય, કારણકે તે જ્ઞાન છદ્મસ્થ મુનિને હોય છે.

(૮) અજ્ઞાન ૩—માર્ગસ્થ જીવને ત્રણે અજ્ઞાન હોય.

(૯) સંયમ ૨—માર્ગસ્થજીવોને એક અવિરતિ ચારિત્ર હોય, અને શેષ ૬ ચારિત્ર તેા જન્મ્યાખાદ આઠ વર્ષની ઉમ્મરે હોય, તેમાં કેવલી સમુદ્ધાત વખતે એક યથાજ્યાત ચારિત્ર હોય માટે કાર્મણ્યોગે બે ચારિત્ર છે.

(૧૦) દર્શન ૩—માર્ગસ્થજીવોને અચક્ષુ તથા અવધિ-દર્શન અને કેવલી સમુદ્ધાતમાં કેવળદર્શન છે, માટે કાર્મણ્યોગે ૩ દર્શન છે. ચક્ષુદર્શન એ બન્ને જીવોને નથી.

(૧૧) લેહ્યા ૬, (૧૨) મવ્ય ૨—સુગમ છે.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૫.—મિશ્ર સિવાયનાં પાંચે સમ્યક્ત્વ માર્ગ-સ્થને હોય. મિશ્રસમ્યક્ત્વમાં મરણનો અભાવ હોવાથી પરભવમાં સાથે જતું નથી, વળી ઉપશમ સમ્યક્ત્વમાં ત્રીજા કર્મવ્રંથના મતે મરણનો અભાવ છે, અને સપ્તતિકા (છઠ્ઠા કર્મવ્રંથ)ની સર્ણિના મતે મરણ છે. તે વર્ણુન વૈકિયમિશ્રયોગમાં સમ્યક્ત્વ દ્વારની પ્રાપ્તિ પ્રસંગે સ્ફુટ નોટમાં સવિસ્તર કર્યું છે.

૧. ભાવાર્થ એ છે કે પર્યાપ્તકાળમાં મનોયોગાદિ ૧૩ યોગમાંના કોઈપણ યોગ પ્રવર્તી શકે, માટે પર્યાપ્તકાળ ભાતી મનોયોગમાં ૧૩ યોગ ગણાય, પરંતુ કેવલીસમુદ્ધાતમાં એવો નિયમ છે કે અમુક સમયે અમુક યોગજ હોય, માટે એવા નિયતયોગમાં અન્યકોઈ યોગ ગણી શકાય નહિ.

૨૬૧

(૧૪) સંક્ષિત્વ ૨—માર્ગસ્થજીવ સંજ્ઞિ તથા અસંજ્ઞિ બન્ને કહેવાય. જોકે દીર્ઘકાલિકીસંજ્ઞા માર્ગસ્થ જીવને વિદ્યમાન નથી પરંતુ જેને દીર્ઘકાલિકીસંજ્ઞા અવશ્ય પ્રાપ્ત થવાની છે, તે જીવ સંજ્ઞિ કહેવાય છે. કારણકે સંજ્ઞિ અને અસંજ્ઞિરૂપ શબ્દ વ્યપદેશ યોગ્યતાને અનુસરીને છે.

(૧૫) આહારક ૨—બન્ને પ્રકારના (માર્ગસ્થ સંખંધિ અને કેવલી સમુદ્ઘાત સંખંધિ) કાર્મણ્યોગમાં અનાહારીપણું હોય છે. તેમજ ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમય સંખંધિ કાર્મણ્યોગમાં આહારી-પણું પણ છે. વળી તે સચિત્તાદિ ત્રણ પ્રકારનો, અનાભોગરૂપ એક પ્રકારનો, જ્યોત્સ્નરૂપ એક પ્રકારનો, અને દ્વિશિસંખંધિ ૩-૪-૫-૬ દ્વિશિનો આહાર છે. શેષ લેહ ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમયે હોય નહિ.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૪—માર્ગસ્થ જીવને મિથ્યાત્વ, સાસ્વાદન અને સમ્યક્ત્વ, એ ૩ ગુણસ્થાન છે, તેમજ કેવલીને સયોગી ગુણસ્થાન હોવાથી કાર્મણ્યોગમાં ચાર ગુણસ્થાન છે.

(૧૭) જીવમેદ ૮-૩૬૭—ચૈદ જીવલેહની અપેક્ષાએ માર્ગસ્થજીવ આશ્રયિ અપર્યાપ્ત સાત લેહ છે. તેમજ પાંચસોત્રેસઠની અપેક્ષાએ કાર્મણ્યોગમાં ૩૩૨ અપર્યાપ્ત લેહ હોય. અને તે સાત અપર્યાપ્તમાં કેવલી સંખંધિ સંજ્ઞિપર્યાપ્ત મેળવતાં તથા ૩૩૨ અપર્યાપ્તમાં કેવલી સંખંધિ ૧૫ કર્મભૂમિપર્યાપ્તના લેહ મેળવતાં અનુક્રમે ૮ અને ૩૪૭ લેહ થાય. અહિં અપર્યાપ્ત શબ્દથી કરણ-અપર્યાપ્તપણું નાણવું, અન્યથા લબ્ધિપર્યાપ્તપણું તેો માર્ગસ્થને પણ હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬—માર્ગસ્થજીવને તથા ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમયવર્તી જીવને એક પણ પર્યાપ્તિ પૂર્ણ થયેલી ન હોય, કારણકે પર્યાપ્તિઓ ઉત્પત્તિ સમયેજ પ્રારંભાય છે. પરંતુ કેવલી સમુદ્ઘાતવર્તી કાર્મણ્યોગમાં છએ પર્યાપ્તિઓ હોય માટે કાર્મણ્યોગમાં ૬ પર્યાપ્તિઓ ગણાય છે.

૨૬૨

(૧૯) પ્રાણ ૨—માર્ગસ્થળવને પરલવ સંબંધિ આયુષ્ય અને કાયયોગ પ્રાણ પૂર્વલવમાંથી છટયા બાદ તુર્ત સાથે થાય છે, માટે માર્ગસ્થ અને ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમય વર્તી કાર્મણ્યોગમાં આયુષ્ તથા કાયબળ પ્રાણ હોય. અને કેવલી સમુદ્ધાતવર્તી કાર્મણ્યોગમાં ભૂતકાળની અપેક્ષાએ સામાન્યથી ૧૦ પ્રાણ ગણાય પરન્તુ વાસ્તવિક રીતે ૫ ઇન્દ્રિયો સિવાયના પાંચ પ્રાણ ગણવા. કારણકે પ્રત્યક્ષ જ્ઞાનીને ઇન્દ્રિયનિમિત્તક જ્ઞાન હોય નહિ તેથી ઇન્દ્રિય પ્રાણ પણ હોય નહિ.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૧—માર્ગસ્થળવના કાર્મણ્યોગમાં આહારાદિ ચારે સંજ્ઞા હોય, અને હેતુવાદ વિગેરે ૩ મંની ૧ દષ્ટિવાદ સંજ્ઞા હોય. તથા કેવલી સમુદ્ધાતવર્તી કાર્મણ્યોગમાં અશાતાવેદની-કર્મના ઉદયરૂપ એક આહારસંજ્ઞા છે, અને શેષ ૩ સંજ્ઞાઓ મોહનીયના ઉદયવાળી છે માટે ન હોય. તેમજ હેતુવાદ વિગેરે ત્રણમાંની એકે પણ સંજ્ઞા નથી. કારણકે સંજ્ઞા તે છદ્મસ્થળવોના જ્ઞાન આશ્રયિ છે. અહિં શંકા થાય કે જે દીર્ઘકાલિક્યાદિ-સંજ્ઞાઓ છદ્મસ્થળવોની વિજ્ઞાનશક્તિ આશ્રયિ છે તો કેવલીને તેરમે અને ચૌદમે ગુણસ્થાને સંજ્ઞિ કેમ કહ્યા ? ઉત્તર:—કેવલી લગવાનને જે સંજ્ઞિપણું કહ્યું તે માત્ર મનોદ્રવ્યના સંબંધ માત્રથીજ, પરન્તુ મનોદ્વારા વિચાર કરવાની અપેક્ષાએ નહિ. એ સંબંધ શ્રી પંચસંગ્રહાદિ^૧ ગ્રંથોમાં સ્પષ્ટ કહ્યો છે.

૧ પંચસંગ્રહ ગ્રંથમાં પ્રથમ દ્વારની ૩૨ મી ગાથામાં કહ્યું છે કે—
“કેવલી નો સન્નો નો અસળ્નો વિ” એટલે કેવલી લગવાન સંજ્ઞિ પણ નહિ અને અસંજ્ઞિ પણ નહિ. તેમજ ડીકામાં કહ્યું છે કે, તથા સંજ્ઞિનિ સયોગ્યયોગીકેવલી વર્જાનિ દ્વાદશ ગુણસ્થાનકાનિ, એ તુ સયોગ્યયોગીકેવલી ગુણસ્થાનકે તે તત્ર ન સંભવતઃ, સયોગ્યયોગીકેવલીનો: સંજ્ઞિત્વાયોગાત્, તદયોગમ્ મનોવિજ્ઞાના-ડભાવાત્. ન ચાપ્યેકાન્તેન તયોરસંજ્ઞિત્વં દ્રષ્ટવ્યં, દ્રવ્યમનોપેક્ષયા સંજ્ઞિત્વસ્યાડપિ વ્યવહારાત્, તથા ચાહ-કેવલીનો ન સંજ્ઞિનો મનોવિજ્ઞાનાભાવાત્, નાપ્યસંજ્ઞિનો દ્રવ્યમનઃ સંબંધપેક્ષયા સંજ્ઞિ-

૨૬૩

(૨૧) ઉપયોગ ૧૦—જ્ઞાન અજ્ઞાન અને દર્શનદ્વારમાં કહ્યા પ્રમાણે કાર્મણ્યયોગમાં ચક્ષુદર્શન અને મનઃર્ષવજ્ઞાન સિવાયના ૧૦ ઉપયોગ છે.

(૨૨) વૃષ્ટિ ૨—સમ્યક્ત્વદ્વારમાં કહ્યા પ્રમાણે મિશ્ર વિના ૨ દૃષ્ટિ છે.

(૨૩) બંધ ૭-૧૧૨—આહારકદ્વિક, નરકદ્વિક, અને ૪ આયુષ્ય એ આઠ પ્રકૃતિ માર્ગસ્થ કાર્મણ્યયોગમાં ન બંધાય, કારણકે આહારકદ્વિક અપ્રમત્ત મુનિને બંધાય, નરકાયુ, દેવાયુ અને નરકદ્વિક સર્વપર્યામિને બંધાય, તેમજ નરકાયુ, તિર્થંગાયુ ધન્દ્રિયપર્યામિને બંધાય, આ ત્રણ અવસ્થા માર્ગમાં વહેતા જીવને અથવા ભવપ્રથમસમયવર્તી જીવને હોય નહિ, માટે એ ૮ પ્રકૃતિઓ સિવાય શેષ ૧૧૨ પ્રકૃતિઓ બંધાય. અને આયુષ્ય-બંધના અભાવે મૂળકર્મ ૭ બંધાય. તથા કેવલીના કાર્મણ્યયોગમાં માત્ર શાતાવેદનીયનો બંધ ૧૧૨ માં અંતર્ગત છે. માટે સામાન્યપણે કાર્મણ્યયોગે એજ બંધપ્રકૃતિઓ છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૮૭—મૂળ આઠે કર્મનો ઉદય છે. અને માર્ગસ્થજીવના કાર્મણ્યયોગમાં શરીરની ૬, સંઘયણ ૬, સંસ્થાન ૬, ખગતિ ૨, ઉપધાત, પરાધાત, ઉચ્છવાસ, આતપ, ઉદ્યોત, પ્રત્યેક, સાધારણ, સ્વર ૨, મિશ્રમોહ, ૫ નિદ્રા અને જીનનામ એ ૩૬ પ્રકૃતિઓ વિના શેષ ૮૬ કર્મનો ઉદય હોય. તેમજ કાર્મણ્યયોગમાં કેવલીને સામાન્યથી જે જેતાલીશ પ્રકૃતિઓનો ઉદય છે તેમાંથી ૧ ઔદારિકશરીર, ઔદારિકઉપાંગ, વજ્રર્ષભનારાય, ૬ સંસ્થાન, ૨ ખગતિ, ૧ પ્રત્યેક, ઉપધાત, પરાધાત, ઉચ્છવાસ, અને ૨ સ્વર, એ ૧૭ પ્રકૃતિઓ જતાં ૨૫ પ્રકૃતિઓનો ઉદય હોય, પરંતુ એ ૨૫ પ્રકૃતિઓ જીનનામ સિવાયની ૮૬ માં

ત્વસ્યાઽપિ વ્યવહારાત્. ઝક્તં ચ સસતિકા ચૂર્ણૌ—

મળકરણં કેવલીણૌવિ, અત્થિ તેજ સન્નિણો વુચ્ચંતિ
મળોવિન્નાણં પડુચ્ચ, તે સન્નિણો ન હવંતિ ॥ ૧ ॥

૨૬૪

અંતર્ગત છે, અને કેવલી સંબંધિ જનનામ અધિક થતાં સામાન્યપણે કાર્મણ્યોગમાં ૮૭ ઉત્તરપ્રકૃતિઓનો ઉદય હોય.

(૨૨) ઉદીરણા ૮-૮૭—ઉદયવત્ (પરંતુ કેવલીને વેદનીયની ઉદીરણા તથા આયુષની ઉદીરણા વિના કેવલીસમુદ્ઘાતપ્રાયોગ્ય ૨૨ ની ઉદીરણા કહેવી.)

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૩—તૈજસ અને કાર્મણ્યશરીર તો અનાદિનાં સાથેજ છે. અને તે ઉપરાંત કેવલી સંબંધિ કાર્મણ્યોગમાં સંપૂર્ણ રચાયલું આદારિકશરીર છે, એ પ્રમાણે ત્રણ શરીર છે, આદારકશરીર છદ્મસ્થ મુનિને હોય, તે વખતે કાર્મણ્યોગ નથી, અને દેવ નારકને કાર્મણ્યોગ ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમય સુધી છે તે વખતે તેઓનું વૈક્રિયશરીર નિષ્પન્ન થયું નથી, કારણકે વૈક્રિયશરીરપર્યાસિ પૂર્ણ થયાબાદ વૈક્રિયશરીર હોઈ શકે છે. તોપણ શરીર રચનાનો પ્રારંભ થવાની અપેક્ષાએ વૈક્રિયશરીર પણ ગણી શકાય.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૪૩—ઐદ યોગ વિના શેષ ૪૩ બંધહેતુ છે. અહિં માર્ગમાં વ્યક્ત મિથ્યાત્વ નહિ હોવાથી એક અનાલોગિક મિથ્યાત્વ ગ્રહણ કરવા યોગ્ય છે, પરંતુ પાંચે મિથ્યાત્વ ગ્રહણ કરવાનું કારણ એ છે કે તે ભવમાં પર્યાસ થયાબાદ જે જે મિથ્યાત્વનો (વ્યક્તપણે) સંભવ છે તે તે મિથ્યાત્વ અપર્યાસ અવસ્થામાં પણ (સત્તાપણે) ગણવાં જોઈએ.

(૨૯) ધ્યાન ૦—કાર્મણ્યોગમાં એક પણ ધ્યાન નથી. કારણકે માર્ગસ્થજીવને મન હોય નહિ માટે. તેમજ કેવલી સંબંધિ કાર્મણ્યોગમાં પણ ધ્યાન નથી, કારણકે કેવલીને યોગનિરોધ વખતે ધ્યાન હોય છે, અને સમુદ્ઘાત વખતે યોગનિરોધ નથી. માર્ગસ્થજીવોને આર્ત અને રૌદ્ર ચિંતારૂપ છે પરંતુ ધ્યાનરૂપ નહિ, તેનું સ્વરૂપ ધ્યાનના વર્ણન પ્રસંગે કહ્યું છે.

(૩૦) સંઘયણ ૧—માર્ગસ્થજીવને સંઘયણ નથી, પરંતુ કેવલીને વર્ણભનારાચ સંઘયણ છે.

૨૬૫

(૩૧) સંસ્થાન ૬—માર્ગસ્થળવને સંસ્થાન નથી, પરંતુ કેવલીને છએ સંસ્થાન હોય છે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૪—કાર્મણ્યોગમાં માર્ગસ્થને વેદના, કષાય, અને મરણ એ ૩ સમુદ્ઘાત તથા કેવલીને કેવલીસમુદ્ઘાત હોય.

(૩૩) ભાવ ૫-૪૮—મૂળભાવ પાંચે હોય, અને ઉત્તરભાવ ઉપશમચારિત્ર, મનઃપર્યવૃત્તિ, દેશવિરતિ, સર્વવિરતિ, અને ચક્ષુ-દર્શન એ પાંચ ભાવ સિવાય શેષ ૪૮ ભાવ હોય. અહિં માર્ગ-સ્થકાર્મણ્યોગમાં પૂર્વોક્ત પાંચ અને ક્ષાયિકના ૯ ભાવસહિત ૧૪ ભાવવિના શેષ ૩૯ ભાવ હોય, અને કેવલીના કાર્મણ્યોગમાં ૯ ક્ષાયિકભાવ, અસિદ્ધત્વ, મનુષ્યગતિ, શુક્લલેશ્યા, અને ૩ પારિ-ણમિકભાવ સહિત ૧૫ ભાવ હોય. તેમજ સામાન્યપણે બન્નેનો કાર્મણ્ય યોગ ગણ્યતાં પૂર્વે કહ્યા પ્રમાણે ૪૮ ભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની જઘન્ય અવગાહના આહાર-પર્યાપ્તિ સમયે અંગુલનો અસંખ્યાતમોભાગ, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના કેવલીભગવાનના શરીરઆશ્રયિ ૫૦૦ ધનુષ્પ્રમાણ છે. એથી વધુ અવગાહનાવાળા જીવને માર્ગસ્થત્વાદિપણું અને કેવલીસમુદ્ઘાતનેા અભાવ હોવાથી કાર્મણ્યોગ ન હોય. તથા કાર્મણ્યોગ વખતે ઉત્તરદેહનેા અભાવ હોવાથી ઉત્તરદેહાવગાહના પણ ન હોય. અને સમુદ્ઘાતકૃત તૈજસકાર્મણ્યની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના કેવલીસમુદ્ઘાત-વર્તી કાર્મણ્યકાયયોગ વખતે સંપૂર્ણ લોકાકાશ પ્રમાણ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—કાર્મણ્યોગની જઘન્ય અને ઉત્કૃષ્ટ ભવ-સ્થિતિ અનુક્રમે ૨૫૬ આવલિકા તથા ૩૩ સાગરોપમ છે. અને જઘન્યકાયસ્થિતિ વક્રગતિના કાર્મણ્યોગની ૧ સમય, તેમજ ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ (પાંચ સમયની) વક્રગતિ સંબંધિ પાંચ સમયની છે. ત્યારબાદ કાર્મણ્યોગ પલટાઈને મિશ્રયોગ પ્રવર્તે છે. અહિં પાંચ સમયની વક્રગતિમાં પાંચમે સમયે આહારપર્યાપ્તિ હોવાથી આહાર-પર્યાપ્તિ સમયે વર્તેા કાર્મણ્યોગ પણ ગણવામાં આવી ગયો છે.

૨૬૬

(૩૬) યોનિ—ભાર્ગવથજીવેની અપેક્ષાએ ૮૪૦૦૦૦૦ યોનિ છે. કારણકે કર્મજીયોગ યોનિમાં ઉત્પન્ન થતાં સુધી હોય છે. અને કેવલી સંબંધિ કર્મજીયોગમાં મનુષ્ય સંબંધિ ૧૪ લાખ યોનિ ગણાય. વળી સામાન્યપણે કર્મજીયોગમાં સચિત્ત, સંવૃત્ત, શીત, અને શંખાવર્ત વિગેરે ભેદવાળી સર્વ યોનિઓ હોય છે.

इति कार्मणयोगे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता. तत्समाप्तौ

१५ योगद्वारेष्वपि ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૩ વેદમાં ૩૬ દ્વારનો પ્રાપ્તિ.

સ્ત્રીવેદમાં.

(૧) ગતિ ૩—નરક સિવાયની ૩ ગતિ હોય.

(૨) इन्द्रिय ૫—એક પંચેન્દ્રિયની જાતિ, અને ઇન્દ્રિયો પાંચ છે.

(૩) કાય ૧—સ્ત્રીવેદમાં ત્રસકાય છે.

(૪) યોગ ૧૩—આહારક અને આહારકમિત્ર સિવાયના શેષ ૧૩ યોગ હોય. કારણકે સ્ત્રી યૌદ્ધપૂર્વી નહિ હોવાથી આહારક લબ્ધિ સ્ત્રીને ન હોય.

(૫) વેદ ૧—સ્ત્રીવેદમાં એક સ્ત્રીવેદ જ હોય.

(૬) કષાય ૪-૨૩—સ્ત્રીવેદોદયી જીવને બે વિરુદ્ધવેદ વિના ૨૩ કષાય હોય.

(૭) જ્ઞાન ૪ (૫), (૮) અજ્ઞાન ૩—સુગમ^૧ છે. (સ્ત્રીને મનઃપર્યવ જ્ઞાન હોય છે.)

૧ આદિથી આગળ સ્ત્રીનાં ચિન્હવાળી તે દ્રવ્યસ્ત્રી અને પુરુષ ઉપર ત્રિષયાભિધાપવાળી તે ભાવસ્ત્રી જાણવી. તેમાં ભાવસ્ત્રીમાં ચાર જ્ઞાન અને દ્રવ્યસ્ત્રીમાં પાંચે જ્ઞાન જાણવાં. માટે કૌંસમાં મુકેલા આંકડા દ્રવ્યસ્ત્રી આશ્રયિ જાણવાં.

૨૬૭

(૧) સંયમ ૪ (૬)—સામાયિક, છેદોપસ્થાપનીય, દેશવિરત્તિ, અને અવિરત્તિ એ ચાર ચારિત્ર હોય, તેમજ પરિહારવિશુદ્ધિ ચારિત્ર છઠ્ઠે સાતમે ગુણસ્થાને છે પરંતુ સ્ત્રીને ન હોય, અને સૂક્ષ્મસંપ્રસય તથા યથાગ્યાત ચારિત્ર સ્ત્રીને હોય છે પરંતુ તે વખતે ભાવસ્ત્રીવેદ નહિ હોવાથી એ બે ચારિત્રનો અભાવ ગણાય. અને સ્ત્રીલિંગરૂપે દ્રવ્યસ્ત્રીવેદમાં પરિહારવિશુદ્ધિ વિના શેષ ૬ ચારિત્ર છે.

(૧૦) દર્શન ૩ (૪)—ભાવસ્ત્રીવેદમાં કેવળદર્શન વિના ૩ દર્શન છે, અને દ્રવ્યસ્ત્રીવેદમાં ચારે દર્શન હોય છે.

(૧૧) લેશ્યા ૬—બન્ને પ્રકારની સ્ત્રીમાં છએ લેશ્યા હોય છે.

(૧૨) મળ્ય ૨—બન્ને પ્રકારની સ્ત્રીમાં બન્ને ભેદ હોય.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬—બન્ને પ્રકારની સ્ત્રીઓમાં ૬ સમ્યક્ત્વ છે.

(૧૪) સંક્ષિત્ત્વ ૧—બન્ને પ્રકારની સ્ત્રીઓ સંક્ષી હોય છે.

(૧૫) આહારક ૨—બન્ને પ્રકારની સ્ત્રીઓમાં આહારક તથા અનાહારકપણું હોય છે. તેમાં દ્રવ્યસ્ત્રીપણું શરીરપર્યાપ્ત સ્ત્રીને હોય, કારણ કે શરીર રચાયા પહેલાં સ્ત્રીલિંગનો અભાવ હોય છે. જો કે શરીરપર્યાપ્ત સ્ત્રીને સ્પષ્ટ સ્ત્રીલિંગ ન હોય તોપણ સ્તનાદિ રૂપ ઔદારિક ઉપાંગ નામકર્મનો ઉદય માર્ગમાં નહિ પણ ભવોત્પત્તિના પ્રથમ સમયથી ચાલુ થયેલ છે, માટે શરીર રચાયા બાદ અતિ અસ્પષ્ટ સ્તનાદિ ઉપાંગ સ્ત્રીને હોઈ શકે છે, તે કારણથી દ્રવ્યસ્ત્રીને માર્ગસ્થ અનાહારીપણું ન હોય, પરંતુ કેવલીસમુદ્ઘાત સમયનું અને અયોગીપણાનું અનાહારકપણું છે, અને આહારકપણું તો સ્ત્રીભવના પ્રથમ સમયથીજ શરૂ થાય છે. તથા ભાવસ્ત્રીમાં વક્રગતિ સંબંધિ અનાહારકપણું હોય, કારણકે માર્ગમાં પણ સ્ત્રીવેદનો ઉદય છે, અને શેષ કેવલીસમુદ્ઘાત સંબંધિ તથા અયોગી ગુણસ્થાન સંબંધિ અનાહારકપણું ભાવસ્ત્રીમાં ન હોય,

૧ “ બન્ને પ્રકારની ” એટલે ભાવસ્ત્રી અને દ્રવ્યસ્ત્રી.

૨૬૮

કારણકે તે વખતે સ્ત્રીવેદનો ઉદય નથી, તેમજ ભાવસ્ત્રીમાં આહારકપણું ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમયથી શરૂ છે.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧ (૧૪)—ભાવસ્ત્રીને નવ તથા દ્રવ્યસ્ત્રીને ચૌદ ગુણસ્થાન હોય.

(૧૭) જીવમેદ ૨-૩૪૦ (૨-૩૫૦)—૧૪ નારક, તથા સનત્ આદિ ૧૦ કદપ, ૬ ઐવેયક, ૫ અનુત્તર, ૨ ઉર્ધ્વકિલ્બિષિક, અને ૬ લોકાન્તિક એ ૩૫ પર્યાપ્ત અને ૩૫ અપર્યાપ્ત મળી ૭૦ પ્રકારના દેવ, ૧૦૧ સમુર્ચ્છિમ મનુષ્ય, અને ૧૦ ગર્ભજતિર્થ્ય સિવાય તિર્થ્યના ૩૮ લેહ, એ પ્રમાણે ૨૨૩ લેહ સિવાયના શેષ ૩૪૦ જીવલેહ ભાવસ્ત્રીવેદમાં હોય, અને ૧૪ જીવલેહની અપેક્ષાએ સંજ્ઞિ અપર્યાપ્ત તથા સંજ્ઞિ પર્યાપ્ત એ બે જીવલેહ હોય. તેમજ દ્રવ્યસ્ત્રીવેદમાં ચૌદમાંથી એક સંજ્ઞિ પર્યાપ્ત અને અપર્યાપ્ત એ બે લેહ હોય, અને ઉત્તર જીવલેહ પૂર્વોક્ત ૩૪૦માં ૧૦ સમુર્ચ્છિમ જળચરાદિ તિર્થ્ય પચેન્દ્રિય મેળવતાં ૩૫૦ જીવલેહ હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬—દ્રવ્ય તથા ભાવસ્ત્રીવેદમાં ૬ પર્યાપ્તિઓ છે.

(૧૯) પ્રાણ ૧૦—સુગમ છે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨—જન્મે સ્ત્રીને આહારાદિ ચારે સંજ્ઞા છે, અને હેતૂપદેશિકી વિગેરે ત્રણમાંની દીર્ઘકાલિકી અને દૃષ્ટિવાદિકી સંજ્ઞા છે.

(૨૧) ઉપયોગ ૧૦ (૧૨)—ભાવસ્ત્રીને કેવળદ્વિક સિવાય ૧૦ ઉપયોગ અને દ્રવ્યસ્ત્રીને કેવળદ્વિક સહિત ૧૨ ઉપયોગ છે.

(૨૨) દૃષ્ટિ ૩—જન્મે સ્ત્રીને ત્રણેદૃષ્ટિ છે.

(૨૩) બંધ ૮-૧૨૦—મૂળ ૮ કર્મેનો અને ઉત્તરલેહે ૧૨૦ કર્મેનો બંધ છે. (સ્ત્રી આહારકદ્વિક બાંધી શકે પણ ઉદયમાં ન લાવી શકે.)

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૬—મૂળ આઠે કર્મેનો ઉદય છે, અને ઉત્તરલેહમાં નરકત્રિક કુખતિ ૪, સ્થાવર, સૂક્ષ્મ, સાધારણ,

૨૬૯

આતપ, જીનનામ, પુરૂષવેદ, નપુંસકવેદ, આહારકદ્વિક, એ ૧૬ પ્રકૃતિઓ સિવાય શેષ ૧૦૬ પ્રકૃતિઓનો ઉદય ભાવ તથા દ્રવ્ય-સ્ત્રીને છે, જો કે દ્રવ્યસ્ત્રીરૂપ મલ્લિકુમારીને જીનનામનો ઉદય ચાલુ અવસર્પિણીમાં થયો હતો પરંતુ તે અનંતકાળે બનેલું આશ્રય હોવાથી ગણી શકાય નહિ.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૦૬—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૪—આહારક સિવાયનાં ૪ શરીર છે. કારણકે સ્ત્રી આહારકશરીરનામકર્મ ખાંધી શકે પરંતુ રચી શકે નહિ.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૩ મૂળ બંધહેતુ ૪, અને ઉત્તર બંધહેતુ પુરૂષવેદ, નપુંસકવેદ અને આહારકના બે યોગ એ ચાર વિના શેષ ૫૩ છે.

(૨૯) ધ્યાન ૪-૧૩ (૧૬)—મૂળ ૪ ધ્યાન, અને ઉત્તરભેદે ૪ આર્ત, ૪ શૈદ્ર, ૪ ધર્મ અને ૧ શુક્લ સહિત ૧૩ ધ્યાન છે. એકત્વવિતર્ક વિગેરે શુક્લધ્યાન ક્ષીણમોહાદિ ગુણસ્થાને છે માટે ભાવસ્ત્રીને એ ત્રણ ધ્યાન ન હોય, અને દ્રવ્યસ્ત્રીને સર્વે ધ્યાન હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬—સુગમ છે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૫ (૬)—ભાવસ્ત્રીને આહારક અને કેવલી-સમુદ્ઘાત સિવાય પાંચ સમુદ્ઘાત, અને દ્રવ્યસ્ત્રીને કેવલીસમુદ્ઘાત સહિત ૬ સમુદ્ઘાત હોય.

(૩૩) માવ ૫-૪૨ (૫૦)—ભાવસ્ત્રીને મૂળભાવ પાંચ અને ઉત્તરભાવમાંથી ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ સિવાયના ૮ ક્ષાયિકભાવ, નરક-ગતિ, પુરૂષવેદ અને નપુંસકવેદ એ ૧૧ ભાવ રહિત શેષ ૪૨ ભાવ^૧ હોય. તેમજ દ્રવ્યસ્ત્રીને નરકગતિ, પુરૂષવેદ અને નપુંસક-વેદ એ ૩ ભાવ વિના શેષ ૫૦ ભાવ હોય.

૧. સ્ત્રીવેદમાં ભાવદ્વાર ઉતારતાં શ્રીમદ્ દેવયદ્રજ મહારાજે શ્રી વિચારસાર ગ્રંથમાં ભાવસ્ત્રીને ઉપશમ ચારિત્ર કહ્યું છે, તેમજ સ્ત્રીવેદમાં

૨૯૦

(૩૪) અવગાહના—ખન્ને સ્ત્રીની જઘન્ય અવગાહના અંગુ-
લનો અસંખ્યાતમોભાગ લબ્ધિપર્યાપ્ત સ્ત્રીની અપેક્ષાએ છે. અને
ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણુ તે સ્વયંભૂરમણની
જળચર સ્ત્રીના મૂળશરીરની અપેક્ષાએ છે. અને ઉત્તરદેહ આશ્રયિ
મનુષ્ય તથા દેવસ્ત્રીની અવગાહના પુરૂષવત્ ૧ લાખ યોજન
પ્રમાણુ હોય કે ન્યૂન હોય તેનો નિર્ણય શ્રી બહુશ્રુતથી જાણવો.
તથા સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના મરણસમુદ્ધાતની અપેક્ષાએ લગભગ
૮ રજજી દીર્ઘ છે. અને દ્રવ્યસ્ત્રીની અવગાહના કેવડીસમુદ્ધાત
વખતે સંપૂર્ણ લોકાકાશ પ્રમાણુ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—દ્રવ્યસ્ત્રીની જઘન્ય ભવસ્થિતિ અન્તર્મુદ્ધૂર્ત
અને ઉત્કૃષ્ટ લવસ્થિતિ પપ પદ્યોપમની તે ઇશાન સ્વર્ગની
અપરિચ્છિન્ન દેવાંગનાઓ આશ્રયિ છે. તથા કાયસ્થિતિ જઘન્ય
૧ સમય છે, કારણકે કોઈક સ્ત્રી ઉપશમત્રેણિમાં આવેદક થઈને
શ્રેણિથી પડતાં ૧ સમય માત્ર સ્ત્રીવેદ અનુભવી બીજે સમયે કાળ

ગુણસ્થાન ૯ હોય છે, અને નવમે ગુણસ્થાને સૂક્ષ્મ લોભ સિવાય સર્વ
મોહપ્રકૃતિઆ ઉપશાન્ત થાય છે, માટે નવમે ગુણસ્થાને ઉપશમ ચારિત્ર
હોય એમ સર્વ ગ્રંથકારો કહે છે તે યથાર્થ છે, પરંતુ નવમે ગુણસ્થાને
સ્ત્રીવેદ પ્રવર્તે ત્યાં સુધીમાં (૨૫ ચારિત્ર મોહનીયમાંથી ૪ અનંતાનુબંધિ
અને) એક નપુંસકવેદ ઉપશાન્ત થયેલો હોય છે, અને બીજી ૨૦ ચારિત્ર-
મોહ પ્રકૃતિઓનો ઉદય છે, તો સ્ત્રીવેદમાં ઉપશમ ચારિત્ર કેવી રીતે હોય ?
કારણકે સૂક્ષ્મલોભ સિવાય સર્વ મોહની ઉપશાન્તિ તો સ્ત્રીવેદનો અભાવ
થયા બાદ હોય, અને નવમા ગુણસ્થાને ઉપશમચારિત્ર હોય પરંતુ નવમા
ગુણસ્થાનવાળા સ્ત્રીવેદમાં ઉપશમચારિત્રનો સદ્ભાવ સંભવતો નથી. જો
ઉપશાન્ત થયેલી અનંતાનુબંધિ ૪ અને નપુંસકવેદ એ ૫ પ્રકૃતિની અપે-
ક્ષાએ ઉપશમચારિત્ર કહેવાય તો સ્ત્રીવેદે માટેલી ક્ષપકત્રેણિમાં સ્ત્રીવેદ
પહેલાં ક્ષય પામેલી ૨૨ કપાય અને નપુંસકવેદ એ ૧૩ પ્રકૃતિઓની અપે-
ક્ષાએ ક્ષાયિકચારિત્ર પણ સંભવે, અને સ્ત્રીવેદમાં ક્ષાયિકચારિત્ર વિચારસાર
તથા બીજા કોઈ ગ્રંથમાં કહ્યું નથી. માટે સ્ત્રીવેદમાં ઉપશમ ચારિત્ર
વિચારણીય છે.

૨૭૧

કરી અનુત્તર દેવ થાય તો બીજો સમયે પુરુષવેદોદય થવાથી જઘન્ય કાયસ્થિતિ ૧ સમયની થાય. અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ પાંચ આચાર્યોના લિખ્ત અભિપ્રાયથી નીચે પ્રમાણે છે—

૧. કોઈક જીવ પૂર્વકોડ આયુષ્યવાળી મનુષ્યસ્ત્રી અથવા તિર્યચસ્ત્રીપણે ઉત્પન્ન થઈ, ઇશાન સ્વર્ગમાં પપ પદ્યોપમના આયુષ્યવાળી અપરિગૃહિતા દેવાંગના થાય, ત્યાંથી ચવી પૂર્વકોડ આયુષ્યવાળી મનુષ્યસ્ત્રી વા તિર્યચસ્ત્રી થઈને ફરીથી ઇશાન સ્વર્ગમાં પપ પદ્યોપમના આયુષ્યવાળી અપરિગૃહિતા દેવાંગના થાય, ત્યાર-બાદ અન્ય લવમાં સ્ત્રીવેદ અવસ્ય બદલાઈને પુરુષવેદ થાય માટે ૧૧૦ પદ્યોપમ અને ૬ પૂર્વકોડવર્ષ ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ સ્ત્રીવેદની હોય.

૨. પૂર્વકોડ આયુષ્યવાળી મનુષ્ય અથવા તિર્યચસ્ત્રીમાં પાંચલવ સુધી ઉત્પન્ન થઈને પૂર્વોક્ત રીતે જો ઇશાન સ્વર્ગમાં ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્યવાળી દેવી બે વખત થાય તો પરિગૃહિતા દેવી થાય અને પરિગૃહિતા દેવીનું આયુષ્ય તો ૯ પદ્યોપમ છે. તેથી સ્ત્રીવેદની ઉત્કૃષ્ટકાયસ્થિતિ ૧૮ પદ્યોપમ^૧ અને ૬ પૂર્વકોડ વર્ષ પ્રમાણ છે.

૩. પૂર્વોક્ત રીતે પાંચવાર પૂર્વકોડવર્ષના આયુષ્યવાળી સ્ત્રી થઈને કાળ કરે અને એક લવાન્તરે બે વાર ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્યવાળી દેવી થાય તો સૌધર્મ સ્વર્ગમાંજ પરિગૃહિતા દેવી થાય. ત્યાં ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય ૭ પદ્યોપમ છે, માટે સ્ત્રીવેદની ઉત્કૃષ્ટકાયસ્થિતિ ૧૪ પદ્યોપમ^૨ અને ૬ પૂર્વકોડવર્ષ પ્રમાણ છે.

૪. પૂર્વોક્ત રીતે સૌધર્મ સ્વર્ગમાં ૫૦ પદ્યોપમ આયુષ્યવાળી બે વાર અપરિગૃહિતા દેવી થાય તે કારણથી સ્ત્રીવેદની ઉત્કૃષ્ટકાયસ્થિતિ ૧૦૦ પદ્યોપમ ૬ પૂર્વકોડવર્ષ પ્રમાણ છે. ઘણા આચાર્યોએ આ અભિપ્રાયજ વિશેષ અંગીકાર કર્યો છે.

૧-૨-૩. આ બીજા, ત્રીજા અને પાંચમા અભિપ્રાયથી સ્ત્રીના આયુષ્ય (૫૫ પદ્યોપમ પ્રમાણ) થી પણ કાયસ્થિતિ ઓછા પ્રમાણવાળી આવે છે, તે શ્રીબૃહ્સ્પતગમ્ય છે.

૨૭૨

૫. પૂર્વકોડવર્ષ આયુષ્યવાળી સ્ત્રીસતતપણે ૭ વાર સ્ત્રીપણું પામી આઠમે ભવે ૩ પટ્યોપમ આયુષ્યવાળી યુગલિક સ્ત્રી થઈ કાળ કરી સૌધર્મ સ્વર્ગમાં જઘન્યસ્થિતિવાળી એટલે ૧ પટ્યોપમવાળી અપરિગૃહિતા અથવા પરિગૃહિતા દેવી થાય, ત્યાંથી આવ્યાબાદ અવશ્ય સ્ત્રીવેદ બદલાય છે, માટે સ્ત્રીવેદની ઉત્કૃષ્ટકાયસ્થિતિ ૪ પટ્યોપમ^૩ ૭ કોડપૂર્વવર્ષ પ્રમાણુ છે.

દ્રવ્યસ્ત્રીની જઘન્યકાયસ્થિતિ આયુષ્યવત્ (૨૫૬ આવલિકા-૩૫) અન્તમુહૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટકાયસ્થિતિ ભાવસ્ત્રીવત્.

(૩૬) યોનિ—સ્ત્રીવેદની યોનિ મનુષ્ય તિર્યચપંચેન્દ્રિય અને દેવની મળી ૧૮ લાખ છે. શેષ સચિત્તાદિ ભેદનું સ્વરૂપ દેવ, મનુષ્ય અને તિર્યચપંચેન્દ્રિયની યોનિના સ્વરૂપને અનુસારે મેળવીને આગળ પુરૂષવેદમાં કહેવાશે તે રીતે ૫ ભેદ છે.

इति स्त्रीवेदे ૩૬ દ્વારપ્રાપ્તિ: સમાપ્તા.

પુરૂષવેદમાં.

(૧) ગતિ ૩, (૨) इन्द्रिय ૫, (૩) કાય ૧—સ્ત્રીવેદવત્.

(૪) યોગ ૧૫—સ્ત્રીવેદ કરતાં આહારકના બે યોગ અધિક છે.

(૫) વેદ ૧, (૬) કષાય ૪-૨૩, (૭) જ્ઞાન ૪ (૫), (૮) અજ્ઞાન ૩—સ્ત્રીવેદવત્.

(૯) સંયમ ૫ (૭)—ભાવપુરૂષમાં સૂક્ષ્મસંપરાય તથા યથા-જ્યાત ચારિત્ર વિના શેષ પાંચ ચારિત્ર, અને દ્રવ્યપુરૂષમાં સર્વે ચારિત્ર હોય.

(૧૦) દર્શન ૩ (૪), (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) મન્ય ૨, (૧૩) મમ્યકૃત્વ ૬, (૧૪) સંજિત્વ ૧, (૧૫) આહારક ૨, (૧૬) ગુણ-મ્યાન ૧ (૧૪), (૧૭) જીવભેદ ૨-૪૧૦ (૪૨૦), (બાદ કરેલા ૭૦ દેવભેદ વધારવાથી) (૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા

૨૭૩

૪-૨, (૨૧) ઉપયોગ ૧૦ (૧૨), (૨૨) દૃષ્ટિ ૩, (૨૩) બંધ ૮-૧૨૦ (૨૪) ઉદય ૮-૧૦૮ (૧૦૯) (ભાવપુરૂષમાં આહારકદિક સહિત અને દ્રવ્યપુરૂષમાં આહારકદિક તથા જીવનામ સહિત. (૨૫) ઉદોરણ ૮-૧૦૮ (૧૦૯), (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮, (૨૭) શરીર ૫ (આહારક સહિત), (૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૫ (આહારકદિક સહિત સ્ત્રીવેદવત), (૨૯) ધ્યાન ૪-૧૩ (૧૬), (૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૬ (૭) આહારક સમુદ્ઘાતસહિત, (૩૩) ભાવ ૫-૪૨ (૫૦) —સ્ત્રીવેદવત.

(૩૪) અવગાહના—જઘન્યથી અંગુલનો અસંગ્યાતમો ભાગ સમુર્દ્ધિમ મનુષ્યની અપેક્ષાએ, અને ઉત્કૃષ્ટ ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણુ તે સ્વયંભૂરમણના જળચરાદિકના મૂળ શરીરની અપેક્ષાએ છે, અને ઉત્તરવૈકિયની અપેક્ષાએ એક લાખ યોજનથી કંઈક અધિક છે, અને સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના સ્ત્રીવેદવત.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ અન્તર્મુદ્ધૂર્ત, અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ અનુત્તરદેહ આશ્રયિ ૩૩ સાગરોપમ છે. તેમજ જઘન્યકાયસ્થિતિ અન્તર્મુદ્ધૂર્ત છે. કારણકે પૂર્વભવના સ્ત્રી અથવા નપુંસકવેદમાંથી આવેલો લબ્ધિઅપર્યાપ્ત પુરૂષ અન્તર્મુદ્ધૂર્તમાં મરણ પામી અન્ય ભવમાં (ત્રીજા ભવમાં) સ્ત્રી અથવા નપુંસકવેદે ઉત્પન્ન થાય તો મધ્ય ભવમાં અન્તર્મુદ્ધૂર્ત માત્ર પુરૂષવેદ હોઈ શકે છે, અને ઉત્કૃષ્ટકાયસ્થિતિ સાગરોપમ શતપૃથક્ત્વથી કંઈક અધિક (કિંચિત્ અધિક ઘણા^૧ સેંકડો સાગરોપમ) કાળ પ્રમાણુ છે, એટલાકાળ સુધી વારંવાર પુરૂષભવમાં ઉત્પન્ન થયા બાદ અવશ્ય પુરૂષવેદ પલટાઈને સ્ત્રી અથવા નપુંસકપણું પ્રાપ્ત થાય.

૧. પૃથક્ત્વશબ્દનો અર્થ “ખેથી નવ” એટલોજ નહિ પરન્તુ બહુત્વવાચક જાણવો. વળી પુરૂષવેદપણું ઘણા સેંકડો સાગરોપમ સુધી કષ્ટ રીતીએ પ્રાપ્ત થાય તે ચોક્કસ દર્શાવેલ નથી, પરન્તુ દેવ, મનુષ્ય અને તિર્યક એ ૩ ગતિમાં વારંવાર પુરૂષપણું એટલાકાળ સુધી પ્રાપ્ત થાય. એમ સામાન્યથી જાણવું.

૨૭૪

(૩૬) યોનિ—૪ લાખ દેવ, ૪ લાખ તિર્યચપંચેન્દ્રિય, તથા ૧૪ મનુષ્યની મળી ૨૨ લાખ યોનિ પુરુષવેદની ગણાય છે. વળી પુરુષવેદમાં અચિત્ત તથા મિશ્ર એ બે યોનિઓ છે, તેમાં દેવને અચિત્ત, અને ગર્ભજમનુષ્ય તથા તિર્યચને મિશ્રયોનિ છે. તેમજ સંવૃત અને સંવૃતવિવૃત, તથા એક શિતોષ્ણ, અને શંખા-વર્તાદિ ત્રણે યોનિઓ છે.

इति पुरुषवेदे ૩૬ દ્વારપ્રાપ્તિ: સમાપ્તા.

નપુંસકવેદમાં.

(૧) ગતિ (૪), (૨) इन्द्रिय ૧-૨-૩-૪-૫, (૩) काय ૬, (૪) यांग ૧૫, (૫) वेद ૧, (૬) कषाय ૪-૨૩—સુગમ છે.

(૭) જ્ઞાન ૪ (૫), (૮) अज्ञान ૩, (૯) संयम ૫ (૭), (૧૦) दर्शन ૩ (૪), (૧૧) लेख्या ૬, (૧૨) भव्य ૨, (૧૩) सम्यक्त्व ૬ —પુરુષવેદવત્.

(૧૪) संज्ञित्व ૨, (૧૫) आहारकत्व ૨—સુગમ છે.

(૧૬) गुणस्थान ૯ (૧૪)—પુરુષવેદવત્.

(૧૭) जीवभेद ૧૪-૧૯૩—નપુંસકવેદમાં ૧૪ ભેદ હોય છે અને પાંચસોત્રેસઠમાંથી ૧૪ નારક, ૩૦ કર્મભૂમિજ મનુષ્ય, ૧૦૧ સમુર્ધિષ્ઠ મનુષ્ય, અને ૪૮ તિર્યચ એ ૧૯૩ જીવભેદ નપુંસકવેદમાં છે.

(૧૮) पर्याप्ति ૬, (૧૯) प्राण ૧૦—સુગમ છે.

(૨૦) संज्ञा ૪-૩—આહારઆદિ ચારે સંજ્ઞા છે, તેમજ વિકલેન્દ્રિય તથા અસંજ્ઞિપંચેન્દ્રિયને હેતુપદેશિકીસંજ્ઞા, અને સંજ્ઞિનપુંસકને દીર્ઘકાલિકીસંજ્ઞા, અને સમ્યગ્દષ્ટિ નપુંસકને દષ્ટિ-વાદોપદેશિકી (અને દીર્ઘકાલિકી) સંજ્ઞા છે. એમ નપુંસકવેદમાં ત્રણે સંજ્ઞા છે.

૨૭૫

(૨૧) ઉપયોગ ૧૦ (૧૨), (૨૨) દૃષ્ટિ ૩, (૨૩) બંધ ૮-૧૨૦—પુરૂષવેદવત્.

(૨૩) ઉદય ૮-૧૧૬—દેવત્રિક, જીનનામ, સ્ત્રીવેદ, અને પુરૂષ-વેદ એ ૬ પ્રકૃતિઓ વિના શેષ ૧૧૬ નો ઉદય હોય.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૧૬—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૫, (૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૫, (૨૯) ધ્યાન ૪-૧૩ (૧૬), (૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૬ (૭), (૩૩) ભાવ ૫-૪૨ (૫૦)—પુરૂષવેદવત્.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની અવગાહના જઘન્યથી અંગુલનો અસંગ્યાતભોભાગ તે સૂક્ષ્મલઘ્નિ અપર્યાપ્તિગોદ આશ્રયિ જાણવી, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના સાધિક ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણુ તે કમળલતાદિ બાહરપ્રત્યેક વનસ્પતિ આશ્રયિ મૂળદેહ સંખંધિ જાણવી, અને ઉત્તરદેહ સંખંધિ જઘન્યઅવગાહના વાયુઆશ્રયિ અંગુલનો અસંગ્યાતભોભાગ અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના સાધિક ૧ લાખ યોજન પ્રમાણુ તે નપુંસકવેદી મનુષ્ય આશ્રયિ જાણવી. (દેવને નપુંસકપણું હોય નહિ માટે તેના ઉત્તરવૈકિયનું ગ્રહણ ન થાય.) અને સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના એકેન્દ્રિયવત્ ૧૪ દીર્ઘ રજ્જુ પ્રમાણુ છે. એ ભાવ નપુંસકની અપેક્ષાએ કહું, અને દ્રવ્ય-નપુંસકની અપેક્ષાએ તો સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના સંપૂર્ણ લોકા-કાશ પ્રમાણુ છે. શેષ સર્વ ભાવનપુંસકવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત, ૨૫૬ આવલિકા પ્રમાણુ તથા ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ સાતમી પૃથ્વીના નારકની અપેક્ષાએ ૩૩ સાગરોપમ^૧ છે. તેમજ જઘન્યકાયસ્થિતિ સ્ત્રીવેદ.

૧. શ્રી વિશેષાવશ્યકમાં સ્ત્રીને દરેક અન્તર્મુહૂર્તે ત્રણ વેદ પરાવૃત્તિએ પ્રાપ્ત થાય છે, તેમજ પુરૂષને અને નપુંસકને પણ ત્રણ વેદ પ્રાપ્ત થાય તે અભિપ્રાયની અહિં વિવક્ષા કરી નથી.

૨૭૬

વત્ ૧ સમય તથા અન્તર્મુહૂર્ત્ત, અને ઉત્કૃષ્ટકાયસ્થિતિ વન્સ્પતિ-
કાયવત્ અન્તકાળચક્ર પ્રમાણુ છે.

(૩૬) યોનિ—ચાર લાખ દેવયોનિ સિવાય શેષ (એ'શી
લાખ) યોનિ નપુંસકવેદમાં ગણાય. તથા સચિત્તાદિ સર્વ લેદ-
વાળી યોનિઓ નપુંસકવેદમાં હોય છે.

इति नपुंसकवेदे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता, तत्समाप्तौ
वेदत्रयेऽपि ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

મૂલ ૪ કષાયોમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ.

ક્રોધમાં.

(૧) ગતિ ૪, (૨) इन्द्रिय ૧-૨-૩-૪-૫, (૩) કાય ૬,
(૪) યોગ ૧૫, (૫) વેદ ૩—સુગમ છે.

(૬) કષાય ૧-૧૩—ક્રોધ કષાયમાં મૂળકષાય એક ક્રોધજ
છે, અને ઉત્તરલેદમાં અન્તાનુબંધિ, અપ્રત્યાખ્યાની, પ્રત્યાખ્યાની
અને સંજવલન એ ચાર પ્રકારના ક્રોધ તથા ૬ નોકષાય એ
૧૩ કષાય હોય. અહિં ક્રોધના ઉદયે માન, માયા અને લોભ
(સંબંધિ ૧૨ લેદ) વિશેધિ હોવાથી એ ત્રણનો (ઉત્તરલેદે
બારે લેદનો) ઉદય હોય નહિ.

(૭) જ્ઞાન ૪—કેવળજ્ઞાનીને ક્રોધ હોય નહિ માટે કેવળ-
જ્ઞાન વિના શેષ ૪ જ્ઞાન હોય.

(૮) અજ્ઞાન ૩—સુગમ છે.

(૯) સંયમ ૫—સૂક્ષ્મસંપરાય અને યથાખ્યાત એ બે ચારિત્ર
વિના શેષ પાંચ ચારિત્ર હોય, કારણકે એ બે ચારિત્ર અકષાયીને
હોય છે.

(૧૦) દર્શન ૩—કેવળદર્શન વિના ૩ દર્શન છે.

૨૭૭

(૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) મઘ્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬ (૧૪), સંજ્ઞિત્વ ૨, (૧૫) આહારકત્વ ૨—(સર્વ ઉત્તરભેદ સહિત)—સુગમ છે.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧—ક્રોધનો ઉદય ૯ મા ગુણસ્થાન સુધી છે.

(૧૭) જીવભેદ ૧૪-૫૬૩. (૧૮) પર્યાપ્તિ ૬. (૧૯) પ્રાણ ૧૦,

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૩—સુગમ છે.

(૨૧) ઉપયોગ ૧૦—કેવળદ્વિક વિના શેષ ૧૦ ઉપયોગ હોય.

(૨૨) દૃષ્ટિ ૩—સુગમ છે.

(૨૩) બંધ ૮-૧૨૦—સુગમ છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૯—માન ૪, માયા ૪, લોભ ૪, અને જનનામકર્મ એ ૧૩ પ્રકૃતિઓ વિના શેષ ૧૦૯નો ઉદય છે.

(૨૫) ઉદીરણ ૮-૧૦૯—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૫—કારણકે પાંચે શરીરવાળા જીવોને ક્રોધ હોય છે.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૪૫—મૂળ બંધહેતુ ચારે છે, અને ઉત્તર-બંધહેતુ માન ૪, માયા ૪, અને લોભ ૪ એ ૧૨ કષાય સિવાય ૪૫ છે.

(૨૯) ધ્યાન ૧૩—શુક્લધ્યાનના છેલ્લા ત્રણ ભેદ વિના શેષ ૧૩ ધ્યાન છે, કારણકે ક્રોધ નવમા ગુણસ્થાન સુધી છે અને શુક્લધ્યાનનો ખીજો ભેદ બારમે, ત્રીજો તેરમે અને ચોથો ચૌદમે ગુણસ્થાને ગણ્યો છે.

(૩૦) સંચયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૬ (કેવલીસમુદ્ઘાત વિના)—સુગમ છે.

(૩૩) માવ ૫-૪૨—સ્ત્રીવેદવત્. (પણ ક્રોધમાં ઉપશમ ચારિત્રનો સહભાવ કેવી રીતે હોય? તેનો નિર્ણય શ્રી ખડુશ્રુત ગમ્ય છે.)

૨૭૮

(૩૪) અન્નગાહના—જઘન્યથી અંગુલનો અસંખ્યાતમોભાગ અને ઉત્કૃષ્ઠથી (મૂળ ઔદારિક આશ્રયિ) કર્ધક અધિક ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણુ તે બાદરપર્યાંત પ્રત્યેક વનસ્પતિની અપેક્ષાએ છે, અને ઉત્તરવૈકિય આશ્રયિ સાધિક એક લાખ યોજન પ્રમાણુ છે. તથા સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના તે મરણુ આશ્રયિ સાધિક ૧૪ રજ્જુ પ્રમાણુ છે, કારણકે લોકની નીચે વિદિશિનો એકેન્દ્રિય લોકના અગ્ર ભાગે વિદિશામાં ઉત્પન્ન થાય તો સમુદ્ધાત કરતી વખતે એકેન્દ્રિયના ક્રોધયુક્ત આત્મપ્રદેશો ત્યાંસુધી લંબાય માટે.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય લવસ્થિતિ રૂપદ આવલિકા, અને ઉત્કૃષ્ઠ ૩૩ સામરોપમ. તેમજ કાયસ્થિતિ જઘન્યથી લઘુ અન્તર્મુદૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ઠથી મોટા અન્તર્મુદૂર્ત પ્રમાણુ છે. કારણકે ક્રોધાદિ ચારે મૂળકષાયો દરેક અન્તર્મુદૂર્તે બદલાઈને ઉદય આવે છે, તેથી ક્રોધપણુ એક મૂળકષાય અન્તર્મુદૂર્તથી વધુ વખત રહેતો નથી.

(૩૬) યોનિ—ક્રોધને યોનિ ન હોય, પરન્તુ ક્રોધવાળા જીવોની યોનિ તેજ ક્રોધની યોનિ ગણાય, માટે ક્રોધની યોનિ ૮૪ લાખ છે. તેમજ સચિત્ત, સંવૃત, શીત અને શંખાવર્ત વિગેરે દરેક ત્રણ ત્રણ પ્રકારની યોનિઓ છે.

इति क्रोधे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૨૭૯

માન અને માયામાં.

સર્વે દ્વારો ક્રોધવત્ યથાસંલવ^૧ કહેવાં, પણ “ક્રોધ” એ શબ્દને સ્થાને “માન” અથવા “માયા” એ શબ્દ કહેવા.

इति मानमाया संबंधि ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

લોભમાં.

લોભ કષાયમાં સર્વ દ્વારો યથાસંલવ ક્રોધ કષાયવત્ છે, પરંતુ ક્રોધને બદલે લોભ કહેવો અને જે જે દ્વારોમાં કંઈક વિશેષ તફાવત છે તે નીચે પ્રમાણે—

(૧) સંયમ ૬—યથાજ્યાત ચારિત્ર વિના શેષ છ ચારિત્ર હોય, કારણકે યથાજ્યાત ચારિત્ર અકષાયીને હોય. અહિં સૂક્ષ્મ-સંપરાય ચારિત્ર સૂક્ષ્મલોભના ઉદયથીજ હોય છે, માટે લોભમાં સૂક્ષ્મસંપરાય ચારિત્ર ગણી શકાય છે.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧૦—મિથ્યાત્વથી સૂક્ષ્મસંપરાય સુધીનાં ૧૦ ગુણસ્થાન છે. (અહિં સૂક્ષ્મલોભના ઉદયમાં સૂક્ષ્મસંપરાય ગુણસ્થાન છે.

(૩૫) સ્થિતિ—ભવસ્થિતિ ક્રોધતુલ્ય અને કાયસ્થિતિ જઘન્યથી ૧ સમય માત્ર છે. કારણકે ૧૧ મા ગુણસ્થાનના પ્રથમ સમયે લોભનું અવેદકપણું અનુભવી (લોભ રહિત થઈ) બીજે સમયે કાળ કરી અનુત્તર દેવ થતાં તેજ બીજે સમયે ચોથું ગુણસ્થાન પ્રાપ્ત થવાથી લોભનો ઉદય થાય, માટે જઘન્યકાયસ્થિતિ ૧ સમય અને ઉત્કૃષ્ટકાયસ્થિતિ તો ક્રોધમાં કદા પ્રમાણે અન્તર્-મુહૂર્ત્ત પ્રમાણ છે.

॥ इति लोभे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता, तत्समाप्तौ ४ कषायेष्वपि ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता ॥

૧. માનને ઉદયે ચાર માન સિવાયના વિશ્વ ૧૨ કષાયનો અનુદય (ઉદય ન) હોય છતાંદિ રીતે વિચારવું તે યથાસંલવ કહેવાય. એ પ્રમાણેજ આગળનાં દ્વારોના સંબંધમાં પણ સર્વત્ર યથાસંલવ શબ્દનો અર્થ તે તે દ્વારને અનુસારે જણાવો.

૨૮૦

૫ જ્ઞાનમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ.

મતિજ્ઞાન^૧ અને શ્રુતજ્ઞાનમાં.

(૧) ગતિ ૪—કારણકે ચારે ગતિના જીવો સમ્યગ્દષ્ટિ હોય છે, અને સમ્યગ્દષ્ટિ મતિ તથા શ્રુતજ્ઞાનરૂપ છે.

(૨) इन्द्रिय ૫ (૧-૨-૩-૪-૫)—કર્મગ્રંથ મતે મતિજ્ઞાન અને શ્રુતજ્ઞાન પંચેન્દ્રિયને હોય છે. કારણકે પંચેન્દ્રિયજીવોજ સમ્યગ્દષ્ટિ હોય છે. અને સિદ્ધાન્તમતે એકેન્દ્રિય વિના ચાર જાતિના^૨ જીવોને સાર્વાદન હોવાથી મતિશ્રુતજ્ઞાન છે.

(૩) કાય ૧ (૪)—કર્મગ્રંથમતે અને સિદ્ધાન્તમતે પણ ત્રસકાયમાં એ જ જ્ઞાન હોય છે.

(૪) યોગ ૧૫, (૫) વેદ ૩—સર્વેયોગમાં અને સર્વે વેદમાં સમ્યગ્દષ્ટિ છે.

(૬) કષાય ૪-૨૧ (૪-૨૫)—મૂળકષાય ચારે છે, અને ઉત્તરભેદે ચાર અનંતાનુબંધિ વિના કર્મગ્રંથ મતે ૨૧ છે, કારણકે અનંતાનુબંધિનો અનુદય થાય ત્યારેજ સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત થાય. વળી સિદ્ધાન્ત મતે પચ્ચીસ કષાય ગણાય. કારણકે સાર્વાદનમાં અનંતાનુબંધિનો ઉદય અવશ્ય હોય છે.

૧. જ્ઞાનમાં સર્વે દ્વાર સમ્યગ્દષ્ટિની અપેક્ષાએ જાણવાં. કારણકે મિથ્યાદષ્ટિનું જ્ઞાન તે અજ્ઞાન છે, અને સમ્યગ્દષ્ટિનું જ્ઞાન તે જ્ઞાનરૂપ ગણાય છે. વળી સમ્યગ્દષ્ટિપણું તે (જ્ઞાનને અંગે) ચતુર્થાદિ ગુણસ્થાનવાળું જાણવું અર્થાત્ ઉપગમ, ક્ષયોપશમ, અને ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વવાળો જીવ સમ્યગ્દષ્ટિ જાણવો, પણ સાર્વાદન અને મિશ્ર સમ્યક્ત્વવાળો જીવ નહિ, એવો કર્મગ્રંથનો અભિપ્રાય છે. સિદ્ધાન્તના અભિપ્રાયમાં સાસળ માવે નાળું—સાર્વાદનભાવે (ઉપલક્ષણથી મિશ્રભાવે પણ) જ્ઞાન હોય છે. તે અભિપ્રાય પણ ચાલુ ગ્રંથમાં અંગીકાર કર્યો છે.

૨. સિદ્ધાન્તમતે પૃથ્વી આદિ એકેન્દ્રિયમાં સાર્વાદનભાવ માન્યો નથી.

૨૮૧

(૭) જ્ઞાન ૪—કેવળજ્ઞાન વિના શેષ ૪ જ્ઞાન હોય. કારણકે કેવળ જ્ઞાનીને મત્યાદિ ચારે જ્ઞાન ન હોય.

(૮) અજ્ઞાન ૦—કારણકે જ્ઞાનમાં અજ્ઞાન ન હોય.

(૯) સંયમ ૭—ચોથાથી ૧૨ માં ગુણસ્થાન સુધી મતિ વિગેરે જ્ઞાનો છે, અને ત્યાંસુધીમાં સર્વ ચારિત્રની પ્રાપ્તિ હોય છે

(૧૦) દર્શન ૩ (કેવળ દર્શન વિના), (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) મન્યત્વ ૧ (ભવ્ય), (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૩ (૫) ઉપશમ, ક્ષયોપશમ, અને ક્ષાયિક, તથા સિદ્ધાન્તમતે મિથ્યાત્વ વિના પાંચ, (૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૧ (૨)—સુગમ છે.

(૧૫) આહારક ૨—સર્વ ઉત્તરલેદ સહિત છે. વિશેષમાં બાણવાનું કે મતિજ્ઞાની તથા શ્રુતજ્ઞાનીને ક્રૂત ૬ દિશિ સંબંધિ એકજ દિશિઆહાર હોય છે. કારણકે સમ્યગ્દષ્ટિ ત્રસજીવોને ત્રસનાડીમાં ૬ દિશિનોજ દિશિઆહાર હોય પણ ત્રણ ચાર પાંચ દિશિનો નહિ.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૯ (૧૧)—કર્મગ્રંથમતે ચોથાથી બારમા સુધીનાં ગુણસ્થાનોમાં મતિજ્ઞાન તથા શ્રુતજ્ઞાન હોય. અને સિદ્ધાન્તમતે બેથી બાર સુધીમાં.

(૧૭) જીવભેદ ૨-૪૨૩ (૭-૪૩૧)—કર્મગ્રંથમતે એટલાજ જીવભેદોમાં સમ્યક્ત્વ છે. તે ૫૬૩ જીવભેદમાં જ્ઞાન પ્રાપ્તિ પ્રસંગે કહેવાશે. અને સિદ્ધાન્તમતે ૭-૪૩૧ સંભવે.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦—સુગમ છે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨—હેતુપદેશિકીસંજ્ઞા અસંજ્ઞિ (દ્વિન્દ્રિયાદિ)ને હોવાથી કર્મગ્રંથમતે મત્યાદિ જ્ઞાનમાં ન હોય.

(૨૧) ઉપયોગ ૭—કેવળદ્વિક વિના ૪ જ્ઞાન અને ૩ દર્શન હોય.

(૨૨) વૃષ્ટિ ૧—સમ્યગ્દષ્ટિમાં મત્યાદિજ્ઞાન છે.

૨૮૨

(૨૩) બંધ ૮-૭૯—સમ્યક્ત્વ ગુણુદ્યાને ૭૭ નો બંધ છે તેમાં આહારકદ્ધિક મેળવતાં ૭૩ નો બંધ મત્યાદિ જ્ઞાનીને હોય.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૬—સ્થાવરાદિ ૪, અશુભજ્ઞાતિ ૪, આતપ, અનંતાનુબંધિ ૪, જીનનામ, મિથ્યાત્વ, અને મિત્ર એ ૧૬ વિના શેષ ૧૦૬ પ્રકૃતિઓનો ઉદય હોય.

(૨૫) ઉદ્ધરણા ૮-૧૦૬—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૫—મત્યાદિ જ્ઞાનીને યથાયોગ્ય પાંચે શરીર હોય.

(૨૮) બંધહેતુ ૩-૪૮—કર્મગ્રંથમતે મૂળબંધહેતુ મિથ્યાત્વ વિના ૩, અને ઉત્તરબંધહેતુ મિથ્યાત્વ ૫, અને અનંતાનુબંધિ ૪ સહિત ૪૮ છે, અથવા સિદ્ધાન્તાનુસારે સાસ્વાદને જ્ઞાન માનતાં ૪ અનંતાનુબંધિ સહિત પર હોય.

(૨૯) ધ્યાન ૧૪—કેવળજ્ઞાનમાં હોનાર છેલ્લાં બે શુક્લ-ધ્યાન વિના શેષ ૧૪ ધ્યાન હોય.

(૩૦) સંઘચયન ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬—સુગમ છે.

(૩૨) સમુદ્ધાત ૬—કેવલીસમુદ્ધાત વિના શેષ ૬ સમુદ્ધાત હોય.

(૩૩) માત્ર ૫-૪૦—દાનાદિ ૫ ક્ષાયિકલબ્ધિ, કેવળદ્વિક, ક્ષાયોપશમિક ૩ અજ્ઞાન, મિથ્યાત્વ, અભવ્યત્વ, અને ઔદયિક અજ્ઞાન એ ૧૩ ભાવવિના શેષ ૪૦ ભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—જઘન્ય અવગાહના ઉત્પત્તિ સમયે અંગુલનો અસંખ્યાતમોભાગ હોય પરંતુ પર્યાપ્તપણામાં ૧ હાથ અનુત્તર દેવની અપેક્ષાએ છે. અને તેનાથી લઘુ અવગાહનાવાળા કોઈ મનુષ્ય વિગેરેને સમ્યક્ત્વ હોય કે નહિ તે નિર્ણય શ્રી બહુશ્રુત ગમ્ય છે. તેમજ ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના મૂળઔદારિક આશ્રયિ ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણુ તે ગર્ભજ મચ્છ વિગેરેને હોય. અને

૨૮૩

ઉત્તરદેહ આશ્રયિ ૧ લાખ યોજન ઉપર ૪ આંગળા અધિક તે વૈકિયલબ્ધિવંત મનુષ્યને હોય. તથા સમુદ્ધાત અવગાહના આંગળા કહેવાતા અવધિજ્ઞાનવત્ લગભગ ૭-૮ રાજ પ્રમાણુ છે.

(૩૨) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ બહુશ્રુતગમ્ય પરન્તુ પાયઃ અન્તર્મુહૂર્ત્ત, અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ ૩૩ સાગરોપમ. જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ સાધિક ૬૬ સાગરોપમ તે ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વની કાયસ્થિતિ પ્રમાણુ.

(૩૬) યોનિ—કર્મચંચમતે ૪ લાખ દેવ, ૪ લાખ નારક, ૪ લાખ તિર્થચપંચેન્દ્રિય, અને ૧૪ લાખ મનુષ્ય, એ સર્વ મળીને ૨૬ લાખ યોનિ છે. તેમજ સચિત્ત, વિવૃત્ત, અને શંખાવર્ત-યોનિ સિવાયના સર્વ ઉત્તરલોહ જાણવા. કારણકે સચિત્તયોનિ એકેન્દ્રિય વિગેરે અસંજ્ઞિ જીવોને હોય અને અસંજ્ઞિને સમ્યક્ત્વ નથી, તેમજ સમ્યક્ત્વ વિના જ્ઞાન નથી. તથા વિવૃત્તયોનિ વિકલેન્દ્રિય અને સમુર્દ્ધિમ પંચેન્દ્રિયને છે, વળી શંખાવર્તયોનિમાં અપર્યાપણે મરણુ છે માટે એ સર્વને સમ્યક્ત્વના અભાવે જ્ઞાન નથી. તેમજ સિદ્ધાન્તમતે એકેન્દ્રિય સિવાય સર્વે જીવોની યોનિ ગણવી.

इतिश्री मतिश्रुतज्ञाने ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

અવધિજ્ઞાનમાં.

(૧) ગતિ ૪—દેવ તથા નારકગતિના સર્વ જીવોને, અને મનુષ્ય તથા તિર્થચગતિમાં યુગલિક સિવાયના લબ્ધિપર્યાપ્ત ગર્ભજ જીવો કે જ્યોત્યે વ્રત તપશ્ચર્યાદિ ગુણવડે અવધિજ્ઞાન પ્રાપ્ત કયું હોય તેવા કરણપર્યાપ્તજીવોને અથવા પૂર્વભવથી સાથે લાવેલ હોય તો કરણઅપર્યાપ્ત જીવોને પણ અવધિજ્ઞાન હોય છે.

(૨) इन्द्रिय ५, (૩) काय १ (ત્રસ.)—ગતિવત્.

(૪) योग १५—સર્વયોગમાં અવધિજ્ઞાન હોઈ શકે છે. તેમાં દેવ અથવા નારકભવમાંથી સાથે લાવેલ અવધિજ્ઞાનવાળા મનુષ્ય

૨૮૪

તથા તિર્થચને ઔદારિકમિશ્રયોગ તથા કાર્મણ્યયોગ હોય, અને દેવ તથા નારકને પણ લવના પ્રથમ સમયથી અવધિજ્ઞાન વા વિભંગજ્ઞાન હોય છે. માટે વૈકિયમિશ્રયોગ હોય છે. શેષ યોગોમાં કારણ સમજવું સુગમ છે.

(૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪-૨૧, (૭) જ્ઞાન ૪, (૮) અજ્ઞાન ૦, (૯) સંયમ ૭, (૧૦) દર્શન ૩, (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) મન્ય ૧, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૩, (૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૧, (૧૫) આહારક ૨, (૧૬) ગુણસ્થાન ૯—મતિજ્ઞાનવત્.

(૧૭) જીવભેદ ૨-૨૫૧.—ઔદ લવલેદમાંના સંસિઅપર્યામ અને સંસિપર્યામ એ બે લેદ હોય, અને પાંચસો ત્રેસઠ લેદમાંથી ૧૯૮ દેવ,^૧ ૩૦ કર્મભૂમિજ ગભેજ મનુષ્ય, ૧૦ ગભેજ તિર્થચ, અને સાતમી પૃથ્વીના અપર્યામ નારક સિવાય ૧૩ નારક,^૨ એ એ સર્વ મહી ૨૫૧ લવલેદ છે. દેવ અવધિજ્ઞાન સહિત સંજ્ઞ્યાત-વર્ષાયુધ્યવાળા મનુષ્ય અને તિર્થચમાં ઉત્પન્ન થાય પરંતુ અસંજ્ઞ્યાત વર્ષના આયુધ્યવાળા યુગલિક મનુષ્યો અને તિર્થચોમાં દેવો સ્વભાવેજ ઉત્પન્ન થાય નહિ માટે અપર્યામ યુગલિકોને અવધિજ્ઞાન હોય નહિ, તેમજ પર્યામયુગલિકોમાં વ્રત તપશ્ચર્યાદિ ગુણના અભાવે અવધિજ્ઞાન હોય નહિ માટે યુગલિકના સર્વ લેદ ત્યાગ કરવા. એકેન્દ્રિયાદિ સર્વ અસંસિ લવોને પણ અવધિજ્ઞાન હોય નહિ, અને સાતમી નરકના નારકને અપર્યામ અવસ્થામાં વિભંગજ્ઞાન હોય પરંતુ સમ્યક્ત્વના અભાવે અવધિજ્ઞાન ન હોય, કારણકે સમ્યક્ત્વ સહિત લવ સાતમી નરકમાં ઉત્પન્ન ન થાય તો અવધિજ્ઞાન પણ અપર્યામ અવસ્થામાં ઠ્યાંથી હોય ? માટે ૧૨૯ અસંસિ ૧૭૨ યુગલિક અને સાતમી પૃથ્વીનો અપર્યામ નારક એ પ્રમાણે ૩૫૨ લવલેદમાં અવધિજ્ઞાન ન હોય. પાંચસોત્રેસઠ લેદોમાં યુગલિક તિર્થચો બેકે જૂદા ગણાવ્યા નથી તોપણ સમજ

૧-૨. એટલું વિશેષ છે કે અગ્નિ લવમાંથી આવેલા દેવને અને નારકને અપર્યામ અવસ્થામાં અવધિજ્ઞાન કે વિભંગજ્ઞાન ન હોય. પરંતુ પર્યામ થયાશાદ તુર્ત પ્રગટ થાય.

૨૮૫

લેવું કે યુગલિકતિર્થયાને પણ અવધિજ્ઞાન ન હોય. તથા શ્રી પ્રજ્ઞાપના વૃત્તિમાં અવધિજ્ઞાને તિર્થયાનુપૂર્વીનો ઉદય કહ્યો છે માટે ૫ અપર્યાપ્તિર્થય કહ્યા છે અન્યથા ૨૪૬ જીવભેદ ગ્રહણ થાય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨, (૨૧) ઉપયોગ ૭, (૨૨) દૃષ્ટિ ૧, (૨૩) બંધ ૮-૭૯, (૨૪) ઉદય ૮-૧૦૬, (૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૦૬, (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮, (૨૭) શરીર ૫, (૨૮) બંધહેતુ ૩-૪૮, (૨૯) ધ્યાન ૧૪, (૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૬, (૩૩) ભાવ ૫-૪૦—મતિજ્ઞાનવત્.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની જઘન્ય અવગાહના ૧ હાય અનુત્તર દેવ આશ્રયિ. એથી કમી અવગાહનાવાળા મનુષ્ય અને તિર્થય હોય છે પરંતુ તેઓમાં એ હાથથી કમી અવગાહનાવાળાને અવધિજ્ઞાન ન હોઈ શકે, કારણકે એ હાથથી લઘુ અવગાહનાવાળાને વિરતિ ન હોય, તો વ્રતાદિ ગુણથી થતું ગુણપ્રત્યયિક અવધિજ્ઞાન પણ કેમ ઉત્પન્ન થાય ? કદાચ પૂર્વભવમાંથી લાવેલ અવધિજ્ઞાનવાળા મનુષ્યાદિની જઘન્ય અવગાહના બીજી રીતે હોય તો તે નિર્ણય શ્રી બહુશ્રુત ગમ્ય છે, ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણ છે, અને સમુદ્ઘાત અવગાહના મરણ આશ્રયિ અનુત્તર સુધી અસંખ્ય યોજન (લગભગ ૭ રજજી) પ્રમાણ છે. અથવા અચ્યુત સ્વર્ગનો કોઈ દેવ એથી નરકે મિત્રના રકને મળવા બંધ તોપણ લગભગ ૮ રાજ હોય. અને ઉત્તરદેહની અવગાહના મનુષ્યવત્ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—ભવસ્થિતિમાં જઘન્ય આયુષ્ય ૮ વર્ષથી વધુ નહિ, અને ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય ૩૩ સાગરોપમ તે અનુત્તરદેવ અને સાતમી પૃથ્વીના નારકની અપેક્ષાએ છે. અને કાયસ્થિતિ જઘન્યથી એક સમય છે. કારણકે દેવ મનુષ્ય અથવા તિર્થયમાંનો કોઈપણ^૧ વિભંગજ્ઞાની જીવ સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત કરી તુર્ત બીજે

૧. શ્રી પ્રજ્ઞાપના સૂત્રની વૃત્તિમાં એ ત્રણે જીવોજ અંગીકાર કર્યો છે. અને નારક જીવને અંગીકાર કર્યો નથી, તેનું કારણ શ્રી બહુશ્રુત ગમ્ય.

૨૮૬

સમયે કાળ કરે તો મરણના કારણથી અવધિજ્ઞાન નષ્ટ થાય. તથા ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ સાધિક ૬૬ સાગરોપમ છે તે ક્ષયોપશમ સમ્ય-
કૃત્વળી કાયસ્થિતિને અનુસારે બાણવી.

(૩૬) યોનિ—૨૬ લાખ ઇત્યાદિ સર્વ સ્વરૂપ (કર્મગ્રંથ મતના) મતિજ્ઞાનવત્.

इत्यवधिज्ञाने ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

મનઃપર્યવજ્ઞાનમાં.

(૧) ગતિ ૧—મુનિને મનઃપર્યવજ્ઞાન હોય છે માટે મનઃ-
પર્યવજ્ઞાનમાં ૧ મનુષ્યગતિ છે.

(૨) इन्द्रिय ૫, (૩) કાય ૧ (ત્રસ)—સુગમ છે.

(૪) યોગ ૧૩—ઔદારિકમિશ્ર અને કાર્મણુયોગ વિના શેષ ૧૩ યોગ છે. કારણકે એ બન્ને યોગ મનુષ્ય તથા તિર્થચરને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં અને કેવલીભગવાનને સમુદ્ઘાત વખતે હોય, માટે તે બન્ને વખતે મનઃપર્યવજ્ઞાન હોય નહિ. તથા પ્રત્યુત્પન્નભાવે^૧ વૈક્રિયમિશ્ર અને આહારકમિશ્ર પણ ન હોય, કારણકે પ્રત્યુત્પન્નભાવ અપ્રમત્ત અવસ્થામાં હોય.

(૫) वेद ૩—ત્રણે વેદવાળાને મનઃપર્યવજ્ઞાન હોય.

(૬) कषाय ૪-૧૩—મુનિને મૂળકષાય ચારે હોય, અને ઉત્તરભેદમાં ૪ સંજવલન અને ૯ નોકષાય મળી ૧૩ કષાય છે.

(૭) જ્ઞાન ૪—છન્નસ્થ મુનિને કેવળજ્ઞાન વિના ૪ જ્ઞાન હોય માટે.

(૮) अज्ञान ૦—જ્ઞાનમાં અજ્ઞાન ન હોય.

૧. મનઃપર્યવજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરતો જીવ પ્રત્યુત્પન્ન મનઃપર્યવજ્ઞાની કહેવાય.

૨૮૭

(૯) સંયમ ૫—મુનિને દેશવ્રત અને અવ્રત વિના સામાયિકાદિ પાંચે ચારિત્ર હોય છે.

(૧૦) દર્શન ૩—કેવળદર્શન વિના શેષ ત્રણે દર્શન હોય.

(૧૧) લેશ્યા ૬—પ્રત્યુત્પન્નભાવે ૩ શુભલેશ્યા અને પ્રતિપન્નભાવે ૩ અલેશ્યા હોય છે.

(૧૨) મન્ય ૧—મનઃપર્યવજ્ઞાન ભવ્યને હોય છે.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૩—ઉપશમ, ક્ષયોપશમ, અને ક્ષાયિક એ ત્રણ સમ્યક્ત્વ છે.

(૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૧,—મનઃપર્યવજ્ઞાની સંજ્ઞિ હોય છે.

(૧૫) આહારક ૧—મનઃપર્યવજ્ઞાની ક્ષત આહારી હોય છે, કારણકે મનઃપર્યવજ્ઞાન પરભવમાં સાથે નહિ જતું હોવાથી વક્રગતિ સંબંધિ અનાહારીપણું નથી, અને કેવલીસમુદ્ઘાત સંબંધિ તથા અયોગિપણાનું અનાહારકપણું પણ મનઃપર્યવ જ્ઞાનમાં હોય નહિ. વળી ઓજ વિગેરે આહારના લેદામાંથી લોભઆહાર અને કવલાહાર હોય, કારણકે ઓજઆહાર શરીર અપર્યાપ્તપણામાં હોય અને તે વખતે મનઃપર્યવજ્ઞાન ન હોય.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૭—છદ્મસ્થ મુનિને છઠ્ઠાથી બારમા ગુણસ્થાન સુધીનાં ૭ ગુણસ્થાન હોય.

(૧૭) જીવભેદ ૧-૧૫—ચૌદમંથી એક સંજ્ઞિપર્યાપ્ત ભેદ હોય. અને પાંચસોત્રેસઠમાંથી ૧૫ પર્યાપ્તકર્મભૂમિજ મનુષ્યના ૧૫ ભેદ હોય. કારણકે મુનિપણું એ જીવોને છે.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨, (૨૧) ઉપયોગ ૭, (૨૨) કૃષ્ટિ ૧—એ પાંચે દ્વાર મતિજ્ઞાનવત્ બાણુવાં.

(૨૩) બંધ ૮-૬૫—પ્રમત્તગુણસ્થાને જે ૬૩ નો બંધ છે

૨. મનઃપર્યવજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી રહ્યાબાદ પ્રતિપન્નમનઃપર્યવજ્ઞાનો કહેવાય. એ બંને ભાવ મંત્યાદિજ્ઞાનમાં હોય છે.

૨૮૮

તેમાં આહારકદ્દિક (જે સાતમે ગુણુસ્થાને બંધાય છે તે) મેળવતાં ૬૫ પ્રકૃતિનો બંધ હોય. અને મૂળ આઠેકર્મનો બંધ છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૮૧ (૮૪)—પ્રમત્તગુણુસ્થાન સંબંધિ ૮૧ અથવા ૮૪ નો ઉદય છે.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૮૧ (૮૪)—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૫—પ્રતિપન્ન મનપર્યવજ્ઞાનીને પાંચે શરીર હોય. વિશેષ જે વળતે મન:પર્યવજ્ઞાન ઉત્પન્ન કરે તે વળતે આહારક તથા વૈક્રિયની રચના તેમજ સંહરણુ કરે નહિ પરંતુ અપ્રમત્ત દશામાં મન:પર્યવજ્ઞાન પ્રાપ્ત થયાબાદ ઉત્સુકભાવે પ્રમત્ત-દશામાં આવી આહારક તથા વૈક્રિયની રચના અને સંહરણુ કરી શકે છે. પ્રતિપન્ન વૈક્રિયદેહી તથા આહારકદેહી અપ્રમત્તદશા પામેત્યારે નવું મન:પર્યવજ્ઞાન ઉત્પન્ન પણ કરે એમ સમજાય છે.

(૨૮) બંધહેતુ ૨-૨૬—કષાય અને યોગ એ બે મૂળ બંધહેતુ છે. તેમજ ૧૩ કષાય (૬ નોકષાય ૪ સંજવલન), અને ૧૩ યોગ (ઔદારિકમિશ્ર અને કાર્મણુ વિના) એ ૨૬ ઉત્તરબંધહેતુ છે.

(૨૯) ધ્યાન ૯—અગ્રશોચ (નિદાન) સિવાય ૩ આર્તધ્યાન, ૪ ધર્મધ્યાન, અને પ્રથમનાં બે શુકલધ્યાન એ ૬ ધ્યાન^૧ છન્ન-સ્થમુનિ સંબંધિ હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૬—અવધિજ્ઞાનવત્.

(૩૩) ભાવ ૫-૩૫—અવધિજ્ઞાનમાં જે ૪૦ ભાવ કહ્યા છે તેમાંથી ૩ અમનુષ્યગતિ, ૧ દેશવિરતિ, અને ૧ અસંયમ

૧. મુનિને પ્રમત્તગુણુસ્થાને રૌદ્રધ્યાન હોય પરંતુ ગૌણુપણુના કારણથી ગણુત્રીમાં આવે નહિ—(ગુણુસ્થાનક્રમાનુરોહબ્રંચમાં).

૨૮૯

એ પાંચ ભાવ બાદ કરતાં શેષ ૩૫ ભાવ મનઃપર્યવજ્ઞાનમાં (મુનિ સંબંધિ) હોય.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની અવગાહના જઘન્ય ૨ હાથ, અને ઉત્કૃષ્ટ ૫૦૦ ધનુષ્ય. એથી કમી અથવા વધુ ઉંચી કાયાવાળા મનુષ્ય ચારિત્ર ન પામે તેથી મનઃપર્યવજ્ઞાન પણ ન પામી શકે. તથા ઉત્તરદેહની અવગાહના અવધિજ્ઞાનવત્ અને સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના અનુત્તરમાં ઉપજતી વખતે ૭ રજ્જુ પ્રમાણ દીર્ઘ હોય છે. સમુદ્ધાતઅવગાહના અસંખ્યાત યોજન (અનુત્તર સુધી.) મરણ આશ્રયિ.

(૩૫) સ્થિતિ—ભવસ્થિતિ જઘન્ય ૮ વર્ષ, ઉત્કૃષ્ટ પૂર્વ-કોડ વર્ષ, અને કાયસ્થિતિ જઘન્યથી ૧ સમય તે અવધિજ્ઞાન-વત્ બાણવી. અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ દેશોન (લગભગ ૮ વર્ષ ન્યૂન) પૂર્વકોડ વર્ષ પ્રમાણ છે. કારણકે એથી અધિક આયુષ્યવાળા યુગલિક હોય, તેમને સર્વવિરતિના અભાવે મનઃપર્યવ હોય નહિ, અને ૮ વર્ષની અંદર પણ ચારિત્ર પ્રાપ્ત ન થાય માટે ૮ વર્ષથી કમી વયવાળાને પણ મનઃપર્યવ ન હોય.

(૩૬) યોનિ—મનઃપર્યવજ્ઞાનમાં ૧૪ લાખ મનુષ્યયોનિ ગણાય. અને સચિત્તાદિ લેહમાં ૧ મિશ્રયોનિ, શીતાદિમાં શિતોષ્ણયોનિ, સંવૃતાદિમાં સંવૃતવિવૃતાયોનિ, અને શંખાવર્ત્તાદિમાં કૂર્મોન્નતા તથા વંશીપત્રા એ બે યોનિ હોય છે. શેષ લેહ મનુષ્ય આશ્રયિ પ્રાપ્ત ન હોય, અને શંખાવર્ત્તયોનિ અપર્યાપ્ત આશ્રયિ હોવાથી પ્રાપ્ત ન હોય.

इति मनःपर्यवज्ञाने ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

કેવળજ્ઞાનમાં.

(૧) ગતિ ૧—મનુષ્યગતિમાં કેવળજ્ઞાન હોય માટે

(૨) इन्द्रिय ५—મનુષ્યો ૫ ઇન્દ્રિય હોય છે માટે

૨૯૦

(૩) કાંચ ૧—મનુષ્ય ત્રસનિકાચી છે મારે

(૪) યોગ ૭—સત્યમનયોગ, વ્યવહારમનયોગ, સત્યવચન-યોગ, વ્યવહારવચનયોગ, આદારિકમિશ્રયોગ, આદારિકયોગ, અને કાર્મણ્યયોગ એ ૭ યોગ કેવળજ્ઞાનમાં હોય. તેમાં અનુત્તરદેવે મનથી પૂછેલા પ્રશ્નનો ઉત્તર મનઃપ્રયત્નદ્વારા આપતાં મનોયોગ, દેશના વિગેરેમાં વચનયોગ, ગમનાગમનાદિ ક્રિયામાં આદારિકયોગ, સમુદ્ઘાત વખતે પડેલે અને આઠમે સમયે પણ આદારિકયોગ, બીજે છઠ્ઠે અને સાતમે સમયે આદારિકમિશ્રયોગ, અને ત્રીજે ચોથે અને પાંચમે સમયે કાર્મણ્યયોગ હોય. શેષ આદારિક વિગેરે કાય-યોગ લખિષ્ઠ પ્રયોજવાના અભાવે ન હોય. અને સર્વશપણું હોવાથી અસત્ય અને મિશ્રવચનયોગ^૧ તથા મનયોગ ન હોય.

(૫) વેદ ૦ (૩), (૬) કષાય ૦—કેવળજ્ઞાનીને લાવવેદ તથા કષાય એક પણ ન હોય, અને દ્રવ્યવેદ ત્રણે હોય. કારણકે સ્ત્રી પુરૂષ અને નપુંસકને પણ કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે.

(૭) જ્ઞાન ૧—કેવળજ્ઞાનમાં એક કેવળજ્ઞાન છે.

(૮) અજ્ઞાન ૦—શુન્ય છે.

(૯) સંયમ ૧—કેવળજ્ઞાનમાં એક યથાખ્યાત (ક્ષાયિક યથાખ્યાત) ચારિત્ર હોય.

(૧૦) દર્શન ૧—કેવળજ્ઞાનમાં એક કેવળદર્શનજ હોય. કેવલીભગવાનની ચક્ષુ વિગેરે ઇન્દ્રિયો પોતપોતાનો વિષય ગ્રહણ કરી શકે એવી છે, પરંતુ કેવળજ્ઞાનીનો આત્મા તે ઇન્દ્રિયદ્વારા

૧. બીજાં અનેક વૃક્ષ વિગેરે જે વનમાં હોય તેવા વનને અશોક-વૃક્ષની મુખ્યતાએ કેવળજ્ઞાની પણ અશોકવન કહે છે, તો કેવળજ્ઞાનીને મિશ્રવચનયોગ કેમ ન હોય ? તે સંબંધમાં બાણવાનું કે બીજાં વૃક્ષો વિગેરેની અપેક્ષા રાખીને અશોકવૃક્ષની મુખ્યતાએ અશોકવન કહેવું તે મિશ્ર નહિ પણ સત્યવચનયોગ છે; અને બીજાં વૃક્ષો વિગેરેની અપેક્ષા રાખ્યા વિના અશોકવૃક્ષના સદ્ભાવમાત્રથી અશોકવન કહેવું તે મિશ્રવચનયોગ કહેવાય, તે સર્વજ્ઞને ન હોય પણ અસર્વજ્ઞનેજ સંભવે.

૨૬૧

પ્રવર્તીતો નહિ હોવાથી બ્રહ્મચારી પુરુષની પ્રથમ પરણેલી સ્ત્રીઓ-સમાન નિરૂપયોગી છે.

(૧૧)લેક્ષ્યા ૧—કેવળજ્ઞાનીને એક શુકલલેશ્યાજ હોય.

(૧૨) મઘ્ય ૧—જે ભવ્ય હોય તેજ કેવળજ્ઞાન પામી શકે.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૧—(સ્યાયિક).

(૧૪) સંક્ષિત્વ ૧—સુગમ છે.

(૧૫) આહારક ૨—કેવળજ્ઞાની સમુદ્ધવાત વખતે ત્રીજે ચોથે પાંચમે સમયે અને અયોગી ગુણસ્થાનમાં અનાહારી હોય, શેષ સર્વકાળ આહાર ગ્રહણ કરે છે. તેમજ ઓખઆહાર વિગેરે ઉત્તરભેદોનું સ્વરૂપ મનઃપર્યાવજ્ઞાનવત્ બાણવું.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૨—કેવળીને ૧૩ મું અને ૧૪ મું એ બે ગુણસ્થાન છે.

(૧૭) જીવમેદ ૧-૧૫, (૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૫—મનપર્યાવજ્ઞાનવત્. પરંતુ પાંચ ઈન્દ્રિયપ્રાણ સર્વજ્ઞને નહિ ગણવાથી શેષ પાંચ પ્રાણ હોય.

(૨૦) સંજ્ઞા ૧-૦—એક આહારસંજ્ઞા અશાતાવેદનીયકર્મના ઉદયવાળી છે, કારણકે કેવળજ્ઞાનીને વેદનીયકર્મનો ઉદય છે. તેમજ મોહનીયકર્મનો ઉદય નહિ હોવાથી ભય, મૈથુન અને પરિગ્રહ એ ત્રણ સંજ્ઞાઓ ન હોય. અને છન્નસ્થ યોગ્ય દીર્ઘકાલિકી વિગેરે સંજ્ઞાઓ ન હોય.

(૨૧) ઉપયોગ ૨—કેવળજ્ઞાન અને કેવળદર્શન એ બે ઉપયોગ છે. કેવલીભગવાનને પ્રથમ સમયે કેવળજ્ઞાન અને બીજે સમયે કેવળદર્શન એ પ્રમાણે એકેક સમયને અન્તરે જ્ઞાનદર્શનની પરાવૃત્તિ અનંતકાળ સુધી ચાલુ રહે છે. (સિદ્ધત્વ પ્રાપ્તિના પ્રથમ સમયે પણ જ્ઞાનજ હોય).

૧. એ કારણથીજ કેવલીભગવાનને ૫ પ્રાણ કહેવાય.

૨૬૨

(૨૨) દૃષ્ટિ ૧—એક ક્ષાયિકભાવનું સમ્યગ્દૃષ્ટિપણું છે.

(૨૩) બંધ ૧-૧—કેવળજ્ઞાનીને મૂળ વેદનીયરૂપ એક કર્મને બંધ છે. અને ઉત્તર પ્રકૃતિઓમાં કેવળ શાતાવેદનીયનો બંધ છે, તે પણ અકાષાયિક બંધ હોવાથી પહેલે સમયે શાતાવેદનીય બંધાય, બીજે સમયે ભોગવાય, અને ત્રીજે સમયે નિર્જરે.

(૨૪) ઉદય ૪-૪૨—કેવળજ્ઞાનમાં મૂળ ચાર અઘાતિકર્મ (વેદનીય, નામ, ગોત્ર અને આયુષ્ય)નો ઉદય છે, અને ઉત્તર-ભેદમાં ૨ વેદનીય, ૧ ઉચ્ચગોત્ર, ૧ મનુષ્યાયુષ્ય, અને નામકર્મની ૩૮ મળીને ૪૨ નો ઉદય છે.

(૨૫) ઉદીરણ ૨-૩૯—કેવળજ્ઞાનમાં ઉદયવત્ ઉદીરણ બાણુવી, પરન્તુ ૨ વેદનીય અને ૧ આયુષ્ય એ ત્રણની ઉદીરણ ૭ મા ગુણુસ્થાનથીજ હોય નહિ, માટે ૧૩ મે ગુણુસ્થાને પણ ઉદયમાંથી એ ૩ પ્રકૃતિઓ જતાં મૂળકર્મ બેની અને ઉત્તરભેદમાં ૩૮ કર્મની ઉદીરણ છે.

(૨૬) સત્તા ૪-૮૫—મૂળભેદમાં ૪ અઘાતિકર્મ અને ઉત્તર-ભેદમાં એજ ૪ અઘાતિકર્મની પ્રતિભેદ પ્રકૃતિઓ ૮૫ સત્તામાં હોય છે.

(૨૭) શરીર ૩—ઔદારિક, તૈજસ, અને કાર્મણ એ ત્રણ શરીર હોય. શેષ વૈક્રિય અને આહારકશરીર (લબ્ધિપ્રયોજવાના અભાવે) ન હોય.

(૨૮) બંધહેતુ ૧-૭—મૂળહેતુ ૧ યોગ છે, અને ઉત્તર-હેતુમાં (યોગદ્વારમાં કહ્યા પ્રમાણે) ૭ યોગ હોય.

(૨૯) ધ્યાન ૨—શુક્લધ્યાનના છેલ્લા બે ભેદ હોય. શેષ ન હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૧—વજ્રર્ષભનારાય નામે પ્રથમ સંઘયણ હોય. કારણકે શેષ ૫ સંઘયણવાળો જીવ ક્ષપકશ્રેણિજ ન માંડી શકે તો કેવળજ્ઞાનની વાતજ શું? (ઉપશમશ્રેણિમાં ૩ સંઘયણ અને ક્ષપકશ્રેણિમાં ૧ સંઘયણ હોય.)

૨૮૩

(૩૧) સંસ્થાન ૬—શરીરની ગમે તેવી આકૃતિવાળો કેવળજ્ઞાન પામે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૧—કેવળીને એક કેવલીસમુદ્ઘાત હોય. ત્રણી કેવળીભગવાનને વેદના હોય પરંતુ ત્રીજા વેદનાના અભાવે? વેદનાસમુદ્ઘાત ન હોય.

(૩૩) ભાવ ૩-૧૪--કેવળજ્ઞાનમાં મૂળભાવ ક્ષાયિક, ઔદયિક અને પારિણામિક એ ત્રણ હોય છે, અને ઉત્તરભેદમાં ૯ ક્ષાયિક-ભાવ, ઔદયિકભાવે ૧ મનુષ્યગતિ, ૧ શુકલલેશ્યા, ૧ અસિદ્ધત્વ, અને પારિણામિકભાવે જીવત્વ તથા લવ્યત્વ એ પ્રમાણે કુલ ૧૪ ભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—મનઃપર્યવજ્ઞાનવત્. પરંતુ ઉત્તરભેદ આશ્રયિ અવગાહના ન હોય, કારણકે કેવલીને ઉત્તરભેદ હોય નહિ. સમુદ્ઘાતઅવગાહના સર્વત્ર સંપૂર્ણ લોકાકાશ પ્રમાણ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્યથી ૮ વર્ષ ૭ માસ, અને ઉત્કૃષ્ઠથી પૂર્વકોડ વર્ષ લવસ્થિતિ (આયુષ્ય) હોય. એથી કમી અથવા અધિક આયુષ્યવાળાને કેવળજ્ઞાન હોય નહિ. તેમજ કેવળજ્ઞાનની કાયસ્થિતિ અનંતકાળપર્યન્ત છે. કારણકે સિદ્ધના કેવળજ્ઞાનનો કાળ કેવળજ્ઞાનની કાયસ્થિતિમાં ગણી શકાય છે.

(૩૬) યોનિ—મનઃપર્યવજ્ઞાનવત્.

इति केवलज्ञाने ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૧. ચંત્રમાં પીલાતાં, અગ્નિમાં બળતાં, અને જળમાં ડૂબતાં પણ કેવળજ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય છે, તે વખતે અતિ તીવ્રવેદના સ્પષ્ટ રીતે છે છતાં તીવ્રવેદનાનો અભાવ કહેવાનું કારણ એ છે કે તેવી તીવ્રવેદનાવડે પણ કેવળીનો આત્મા આકુળવ્યાકુળ થતો નથી, અને આત્મા વ્યાકુળ થયા ત્રિના વેદનાસમુદ્ઘાત નહોય.—ઇતિ તાત્પર્ય. શેષ સમુદ્ઘાતનો અભાવ સમજવો સુગમ છે

૨૬૪

૩ અજ્ઞાનમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ:

મતિ અને શ્રુતઅજ્ઞાનમાં.

(૧) ગતિ ૪, (૨) इन्द्रिय ૧-૨-૩-૪-૫, (૩) કાય ૬—સુગમ છે.

(૪) યોગ ૩-૧૩—મિથ્યાદૃષ્ટિપણું હોવાથી ચૈદ્યપૂર્વના અભ્યાસના અભાવે આહારકના બે યોગ ન હોય, કારણકે મિથ્યાદૃષ્ટિ જીવ ૬ પૂર્વ સંપૂર્ણ અને ૧૦મા પૂર્વનો અદ્ય ભાગ ભણી શકે.

(૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪-૨૫, (૭) જ્ઞાન ૦, (૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૧ (અવિરતિ), (૧૦) દર્શન ૨ (૩),^૧ (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) મન્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૧ (૩), (૧૪) સંજિત્વ ૨, (૧૫) આહારક ૨ (સર્વ ઉત્તરલેદ સહિત), (૧૬) ગુણસ્થાન ૧ (મિથ્યાત્વાદિ) અથવા પહેલું^૨—એ દ્વારો સમજવાં સુગમ છે.

(૧૭) જીવભેદ ૧૪-૫૩૫—મૂળજીવલેદ ચૈદ છે, અને પાંચસોત્રેસઠમાંથી ૫ અનુત્તર તથા ૬ લોકાન્તિક દેવો સમ્યગ્-દૃષ્ટિ હોવાથી જ્ઞાનીજ છે, માટે એ ૧૪ પર્યાપ્ત અને ૧૪ અપર્યાપ્ત મળી ૨૮ બાદ કરતાં શેષ ૫૩૫ જીવલેદમાં મતિ અને શ્રુત અજ્ઞાન હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨ (દૃષ્ટિ-વોદોં વિના, (૨૧) ઉપયોગ ૫ (૬), (૨૨) વૃષ્ટિ ૧ (મિથ્યાત્વ)—સુગમ છે.

૧. વિભંગજ્ઞાનીને અવધિદર્શન હોય એમ શ્રી ભગવતી સૂત્રમાં કહ્યું છે અને ધણા ખરા ગ્રંથોમાં અવધિદર્શન નથી કહ્યું માટે ૩ દર્શન અને ૬ ઉપયોગ પણ કહી શકાય.

૨. કર્મગ્રંથમતે ૩ ગુણસ્થાન અને સિદ્ધાન્તમતે પહેલું ગુણસ્થાન છે, કારણકે સિદ્ધાન્તમાં સાસ્વાદનભાવે પણ જ્ઞાન માનેલું છે.

૨૮૫

(૨૩) ૮-૧૧૭—આહારકદ્વિક અને જીનનામ વિના શેષ ૧૧૭ નો ખંધ હોય, અને મૂળ આઠેકર્મનો ખંધ હોય.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૧૭—ખંધવત્.

(૨૫) ઉદીરણ ૮-૧૧૭—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૪—આહારક વિના ચાર શરીર હોય. કારણકે મિથ્યાદષ્ટિને આહારકશરીરની રચના ન હોય.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૫—મૂળખંધહેતુ ચાર, ઉત્તરખંધહેતુ આહારકદ્વિક વિના શેષ ૫૫ હોય.

(૨૯) ધ્યાન ૮—મિથ્યાદષ્ટિને આઠ અશુભધ્યાન હોય.

(૩૦) સંઘચળ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૫ (આહારક અને કેવલીસમુદ્ઘાત વિના,—સુગમ છે.

(૩૩) ભાવ ૩-૩૪—ઉપશમ અને ક્ષાયિક વિના મૂળભાવ ૩ હોય અને ઉત્તરભાવમાં ક્ષયોપશમભાવે ૫ લઙ્ઘિ, ૩ અજ્ઞાન, પ્રથમનાં ૨ દર્શન, એ ૧૦, તથા ૨૧ ઔદયિક, અને ૩ પારિણામિક, એમ મળીને કુલ ૩૪ હોય. અહિં પણ વિભંગજ્ઞાને અવધિ-દર્શન માનતાં ૩૫ ભાવ બાળવા.

(૩૪) અંચગાહના—જઘન્યથી જન્મદેહની અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમોભાગ તે સૂક્ષ્મ લઙ્ઘિઅપર્યાસનિગોહની અપેક્ષાએ, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના સાધિક ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણ તે બાહર-પર્યાસ પ્રત્યેક વનસ્પતિના આદારિકદેહ આશ્રયિ છે. વળી ઉત્તરદેહ આશ્રયિજઘન્ય વાયુકાયને અંગુલનો અસંખ્યાતમોભાગ, અને ઉત્કૃષ્ટ મનુષ્યને સાધિક ૧ લાખ યોજન પ્રમાણ છે. તથા સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના મરણની અપેક્ષાએ દીર્ઘ ૧૪ રજગુ પ્રમાણ તે એકેન્દ્રિયાદિવત્ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્યભવસ્થિતિ ૨૫૬ આવલિકા, અને ઉત્કૃષ્ટ સત્તમ નારકને ૩૩ સાગરોપમ પ્રમાણ છે. તેમજ કાયસ્થિતિ

૨૯૬

જઘન્ય અન્તર્મુહૂર્ત છે, કારણકે મિથ્યાદૃષ્ટિ ગુણુસ્થાનનો કાળ જઘન્ય અન્તર્મુહૂર્ત છે. તથા ઉત્કૃષ્ટકાયસ્થિતિ એકેન્દ્રિયવત્ અનાદિઅનન્ત અનાદિસાન્ત અને સાદિસાન્ત(૨૧ પુદ્ગલપરાવર્ત)રૂપ અનન્તકાળ પ્રમાણુ છે.

(૩૬) યોનિ—સર્વયોનિમાં ઉત્પન્ન થતા જીવો બન્ને અજ્ઞાનવાળા હોઈ શકે છે માટે ૮૪ લાખયોનિ છે. તેમજ સચિત્તાદિ યોનિઓના સર્વે ઉત્તરભેદ અહિં પ્રાપ્ત થાય છે.

इति मतिश्रुताज्ञानयोः ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

વિભંગજ્ઞાનમાં.

વિભંગજ્ઞાન સંજ્ઞિમિથ્યાદૃષ્ટિ પંચેન્દ્રિયને હોવાથી તેનાં દ્વારો નીચે પ્રમાણે.

(૧) ગતિ ૪, (૨) इन्द्रिय ૫, (૩) કાય ૧ (ત્રસ.) (૪) યોગ ૧૩, (૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪-૨૫, (૭) જ્ઞાન ૦, (૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૧ (અવિરતિ.), ૧૦) દર્શન ૨ (૩) મતિ-અજ્ઞાનવત્, (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) ભવ્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૩ (૧)—મિથ્યાત્વ, સાર્વાદન, મિશ્ર. (૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૧ (સંજ્ઞિ), (૧૫) આહારક ૨ (સર્વ ઉત્તરભેદ સહિત દિશિઆહાર ૬ દિશાનો), ૧૬ ગુણસ્થાથ ૩ (૧) ખેલાં—એ સર્વદ્વારો સુગમ હોવાથી યથાયોગ્ય સ્વયં વિચારવાં.

(૧૭) જીવભેદ ૨-૨૨૪—સંજ્ઞિઅપર્યાપ્ત તથા પર્યાપ્ત એ બે ચૌદ ભેદમાંના અને નવ લોકાન્તિક તથા પાંચ અનુત્તર મળી ચૌદ પર્યાપ્ત અને ચૌદ અપર્યાપ્ત એ અઠાવીશ દેવ વિના ૧૭૦ દેવ, ૩૦ કર્મભૂમિજ મનુષ્ય, ૧૦ ગર્ભજતિર્યચ, અને ૧૪ નારક એ પ્રમાણે ૨૨૪ ભેદ પાંચસોત્રેસઠમાંના હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨ (૨૧)

૨૯૭

ઉપયોગ ૫ (૬), (૨૨) દૃષ્ટિ* ૨, (૨૩) બંધ ૮-૧૧૭—એ દ્વારો મતિઅજ્ઞાનવત્.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૭—મૂળઆઠેકર્મનો ઉદય છે, અને ઉત્તરભેદમાં આહારકદ્રિક, જીનનામ, સમ્યક્ત્વ, સ્થાવરાદિ ૪, કુળતિ ૪, આતપ, નરાનુપૂર્વી, અને તિર્યગાનુપૂર્વી; એ પંદર વિના ૧૦૭ નો ઉદય છે.

(૨૫) ઉદોરણા ૮ ૧૦૭—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૪, (૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૫, (૨૯) ધ્યાન ૮, (૩૦) સંચયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૫, (૩૩) ભાવ ૩-૩૪ (૩૫)—મતિઅજ્ઞાનવત્.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની જઘન્યઅવગાહના શ્રી બહુ-શ્રતગમ્ય, તોપણ દેવ આશ્રયિ ૨ હાથથી અધિક નહિ, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણુ તે ગર્ભજ મચ્છ વિગેરેના ઔદારિકદેહ સંબંધિ છે. ઉત્તરદેહની જઘન્યઅવગાહના અંગુલનો સંજ્યાતમોભાગ, અને ઉત્કૃષ્ટ સાધિક ૧ લાખ યોજન છે. તેમજ સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના લગભગ ૮ રજજી પ્રમાણુ, તે અચ્યુત સ્વર્ગનો દેવ યોથી નરકે મિત્રનારકને મળવા જાય તે અપેક્ષાએ જાણવી.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્યભવસ્થિતિ કેવલીગમ્ય, અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ સપ્તમનારકની અપેક્ષાએ ૩૩ સાગરોપમ પ્રમાણુ છે, અને કાયસ્થિતિ જઘન્ય ૧ સમય છે. કારણકે સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવનું અવધિજ્ઞાન મિથ્યાત્વ પામવાથી વિભંગજ્ઞાન થાય, અને મિથ્યાત્વ પામી અનંતર સમયે દેવને ચ્યવનથી અને મનુષ્યાદિને મરણુ વગેરેથી મિથ્યાદૃષ્ટિપણું કાયમ રહી વિભંગજ્ઞાન નષ્ટ થાય છે, માટે જઘન્યકાયસ્થિતિ ૧ સમય. અને ઉત્કૃષ્ટકાયસ્થિતિ દેશોન

* અહિં સમ્યક્ત્વદૃષ્ટિપણું ચતુર્થ ગુણસ્થાનવર્તી ગણાય છે, માટે એ દૃષ્ટિ કહી, અન્યથા ત્રણ દૃષ્ટિ કહેવાય તે ઇષ્ટ નથી.

૨૫૮

પૂર્વકોઠવર્ષ અધિક ૩૩ સાગરોપમ પ્રમાણુ તે તિર્યચ વા મનુષ્ય સાતમી પૃથ્વીમાં વિભંગ સહિત ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય સહિત ઉત્પન્ન થાય તે આશ્રયિ બાણવી.

(૩૬) યોનિ—દેવની ૪ લાખ, નારકની ૪ લાખ, તિર્યચ-પંચેન્દ્રિયની ૪ લાખ, મનુષ્યની ૧૪ લાખ એ ૨૬ લાખ યોનિ છે. તેમજ સચિત્ત વિગેરે યોનિઓના ઉત્તરભેદનું સર્વ સ્વરૂપ અવધિજ્ઞાન પ્રમાણુ બાણવું.

इति ३ अज्ञानेषु ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

७ संयममां ३६ द्वारनी प्राप्ति.

સામાયિક ચારિત્રમાં.

(૧) ગતિ ૧—સર્વવિરતિચારિત્ર મનુષ્યગતિમાંજ હોય.

(૨) इन्द्रिय ૫, (૩) काय ૧ (ત્રસકાય)—સુગમ છે.

(૪) योग ૧૩—મૂળયોગ ત્રણ છે, અને ઉત્તરયોગ આદારિકમિશ્ર અને કાર્મણ્યયોગ વિના ૧૩ હોય.

(૫) वेद ૩—સુગમ છે.

(૬) कषाय ૪-૧૩—મૂળકષાય ચાર છે, તેમજ ઉત્તરભેદમાં ચાર સંજવલન અને ૯ નોકષાય મળી ૧૩ કષાય છે.

(૭) જ્ઞાન ૪ (કેવળજ્ઞાન વિના), (૮) अज्ञान ૦—સુગમ છે.

(૯) संयम ૧—સામાયિક ચારિત્ર. કારણકે પોતાનુંજ એક ચારિત્ર ગણી શકાય. શ્રીવિચારસારમાં પોતાનું એક ચારિત્ર ગણ્યું છે.

(૧૦) दर्शन ૩ (કેવળદર્શન વિના), (૧૧) लेश्या ૬, (૧૨)

૧. ચારિત્ર પ્રાપ્ત કરતી વેળાએ અવશ્ય ત્રણ શુભ લેશ્યા તથા અપ્રગતતા હોય, અને ચારિત્ર પ્રાપ્ત કર્યાબાદ ૬ લેશ્યા તથા પ્રમત્ત દશા પણ હોય.

૨૯૯

મગ્ધ ૧, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૩ (ઉપશમ ક્ષયોપશમ ક્ષાયિક), (૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૧, (૧૫) આહારક ૧ (આહારી*)—સુગમ છે.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૪—પ્રમત્ત, અપ્રમત્ત, અપૂર્વકરણ, અને અનિવૃત્તિકરણ એ ચાર ગુણસ્થાન હોય.

(૧૭) જીવભેદ ૧-૧૫—ઐદ ભેદમાંથી એક સંશિપયોત, અને પાંચસોત્રેસઠમાંથી પર્યાપ્તકર્મભૂમિજ મનુષ્યના ૧૫ ભેદ હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨ (હૃત્ પદેશીકી વિના), (૨૧) ઉપયોગ ૭, (૨૨) દૃષ્ટિ ૧ (સમ્યક્ત્વ) —એ પાંચે દ્વાર સુગમ છે.

(૨૩) બંધ ૮-૬૫—પ્રમત્તગુણસ્થાને ૬૩ ના બંધમાં આહારકદ્વિક મેળવતાં ૬૫ ઉત્તરપ્રકૃતિઓનો બંધ હોય, અને મૂળ આઠકર્મનો બંધ હોય.

(૨૪) ઉદય ૮-૮૧, (૮-૮૪ ઉદ્યોત અને વૈ૦ ૨ સહિત), (૨૫) ઉદીરણ ૮-૮૧ (૮-૮૪)—વક્ષ્યમાણ પ્રમત્ત ગુણસ્થાનવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮, (૨૭) શરીર ૫—સુગમ છે.

(૨૮) બંધહેતુ ૨-૨૬—મૂળબંધહેતુ કષાય અને યોગ એ બે છે, અને ઉત્તરભેદમાં ૧૩ કષાય અને ૧૩ ગોગ એ ૨૬ બંધહેતુ છે.

(૨૯) ધ્યાન ૮—નિદાન વિના ૩ આર્તધ્યાન, ૪ ધર્મધ્યાન, અને પૃથક્ત્વવિતર્કસવિચાર નામે શુક્લધ્યાનનો ખેલો ભેદ એ ૮ ધ્યાન હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૬ (કેવલીસમુદ્ઘાત વિના)—સુગમ છે.

* દિશિમાં ૬ દિશિનો આહાર છે, અને ઓગસૂઆહાર નથી. શેષ સર્વભેદ હોય છે.

૩૦૦

(૩૩) માવ ૬-૩૪—મૂળભાવ પાંચે હોય, અને ઉત્તરભાવ ૩૪ છે, તેમાં ઉપશમના ૨ ભાવ, ક્ષયોપશમના ત્રણ અજ્ઞાન અને દેશવિરતિ વિના શેષ ૧૪ ભાવ, ક્ષાયિકભાવનું સમ્યક્ત્વ, આદ્યિક ભાવના ૩ વિરૂદ્ધગતિ, મિથ્યાત્વ, અજ્ઞાન, અસંયમ, એ ૬ વિના શેષ ૧૫ ભાવ, તથા પારિણામિક ભાવમાં અભવ્યત્વ વિના શેષ ૨ ભાવ; એ સર્વ મળી ૩૪ ઉત્તરભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની જઘન્ય અવગાહના ૨ હાથ, અને ઉત્કૃષ્ટ લગભગ ૫૦૦ ધનુષ્ય છે. તેમજ ઉત્તરદેહાવગાહના જઘન્ય અંશુત્તનો સંખ્યાતમોભાગ અને ઉત્કૃષ્ટ સાધિક ૧ લાખ યોજન, તથા સમુદ્ધાતકૃત તૈજસકાર્મણી અવગાહના મરણસમુદ્ધાત^૧ વખતે ૭ રજજીદીર્ઘ તે અનુત્તરમાં ઉત્પન્ન થતા મુનિ આશ્રયિ બાણવી.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય આયુષ્ય ૮ વર્ષ ૭ માસ, અને ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય પૂર્વકોડ વર્ષ પ્રમાણ હોય. કારણકે એથી કમી અથવા વધુ આયુષ્યવાળા જીવ ચારિત્ર ન પામે. તેમજ કાયસ્થિતિ જઘન્ય ૧ સમય પ્રમાણ છે તે સંયમપ્રાપ્તિ સમયથી અનંતર સમયે કાળ કરનાર જીવની અપેક્ષાએ છે અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ આઠ વર્ષ ૭ માસ ન્યૂન પૂર્વકોડ વર્ષ છે, કારણકે કમીમાં કમી ૭ માસ ગર્ભમાં રહીને જન્મેલો જીવ આઠ વર્ષની વયે ચારિત્ર પામી પૂર્વકોડ વર્ષ સુધી ચારિત્ર પાલન કરે ત્યારબાદ અવશ્ય કાળ કરે.

(૩૬) યોનિ—સંયમ મનુષ્યનેજ હોય માટે મનુષ્યની ૧૪ લાખ યોનિ તે સંયમની યોનિ ગણાય. તેમજ યોનિઓના સચિત્તાદિ પ્રતિભેદ કેવળજ્ઞાનવત્.

इति सामायिकचारित्रे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૩૦૧

છેદોપસ્થાપનીય ચારિત્રમાં.

છેદોપસ્થાપનીય ચારિત્રમાં સર્વદ્વારાવતાર સામાયિક ચારિત્ર-
વત્ બાણવો. પરન્તુ જીવલેદદ્વારમાં જે તક્ષવત છે તે નીચે
પ્રમાણે—

જીવમેદ ૧-૧૦—પાંચ મહાવિદ્દેહના મનુષ્યને છેદોપસ્થા-
પનીય ચારિત્ર હોય નહિ, કારણકે તેઓમાં લઘુદીક્ષા આદ વડી
દીક્ષા નથી પરન્તુ પ્રથમથીજ વડીદીક્ષા છે, માટે પૂર્વ પર્યાયના
છેદના અભાવે તે પાંચ મનુષ્યલેદ આદ કરતાં શેષ પાંચ ભરત
અને પાંચ ઐરવતના મનુષ્યોને છેદોપસ્થાપનીય ચારિત્ર છે.

इति छेदोपस्थापनीयचारित्रे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

પરિહારવિશુદ્ધિ ચારિત્રમાં.

પરિહારવિશુદ્ધિ ચારિત્રમાં નીચે દર્શાવેલ ૧૬ દ્વાર સિવાયનાં
સર્વદ્વારો સામાયિક ચારિત્રવત્ બાણવાં.

(૪) યોગ ૩-૨—મૂળયોગ ત્રણ, અને ઉત્તરયોગમાં ૪
મનના, ૪ વચનના અને એક ઔદારિકકાયયોગ એ ૬ છે.
કારણકે આ ચારિત્રધારીઓ ઉત્તરવૈક્રિયશરીરની રચના કરતા
નથી, અને ૧૪ પૂર્વના અભાવે આહારકલબ્ધિ ન હોય.

(૫) વેદ ૨—સ્ત્રીઓને પરિહારવિશુદ્ધિ ચારિત્ર ન હોય.

(૬) કષાય ૪-૧૨—સ્ત્રીવેદ વિના શેષ ૧૨ કષાય સામાયિક
ચારિત્રવત્ બાણવા.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૨—અનાદિભિષ્યાદિને પ્રાપ્ત થનારૂં પ્રથમ
ઉપશમ સમ્યક્ત્વ તે અહિં સંભવે નહિ, બીજાં ચાર ઉપશમ
સમ્યક્ત્વ ઉપશમત્રેણિના પ્રારંભનારને હોય, અને અહિં ઉપશમ-
ત્રેણિનો પ્રારંભ હોય નહિ માટે ઉપશમ સમ્યક્ત્વ ન હોય. શેષ
ક્ષયોપશમ અને ક્ષાયિક એ બે હોય.

૩૦૨

(૧૬) ગુણસ્થાન ૨—છઠ્ઠું પ્રમત્તં અને સાતમું અપ્રમત્તં એ બે ગુણસ્થાન હોય.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૭૩—ઉદયવત્

(૧૭) જીવમેદ ૧-૨૦—છેદોપસ્થાપનીય ચારિત્રવત્.

(૨૪) ઉદય ૮-૭૩—સામાયિક ચારિત્રમાં જે એકયાશી પ્રકૃતિઓનો ઉદય કહ્યો છે તેમાંથી આહારકદ્ધિક, સ્ત્રીવેદ, અને ૫ અશુભ સંઘયણ એ આઠ બાદ કરતાં શેષ ૭૩ પ્રકૃતિઓનો ઉદય છે. કેટલાએક આચાર્યો અહિં સર્વે સંઘયણનો સહભાવ માને છે તેઓના મતે ૭૮ નો ઉદય હોય.

(૨૭) શરીર ૩—પરિહારવિશુદ્ધિ ચારિત્રવાળા મુનિને ચૌદ-પૂર્વના અભાવે આહારકલબ્ધિ વિના આહારકશરીર ન હોય, તેમજ ચારિત્રનો તથાવિધ કદપ (આચાર) હોવાથી ઉત્તરવૈકિંચ પણ રચે નહિ, માટે ઔદારિક, તૈજસ, અને કાર્મણ એ ૩ શરીર હોય.

(૨૮) બંધહેતુ ૨-૨૧—સામાયિક ચારિત્રમાં કહેલા ૨૬ બંધહેતુમાંથી ઉત્તરદેહ સંબંધિ ચાર યોગ અને સ્ત્રીવેદ એ પાંચ બાદ કરવા.

(૨૯) ધ્યાન ૭—સામાયિક ચારિત્રમાં કહેલા ૮ ધ્યાનમાંથી એક શુક્લધ્યાનનાં પ્રથમલેદ વિના સાત હોય. કારણકે શુક્લ-ધ્યાનનો પ્રથમલેદ આઠમા ગુણસ્થાનથી ૧૧ માં સુધી છે, અને આ ચારિત્ર તો છઠ્ઠે અને સાતમે ગુણસ્થાનેજ છે.

(૩૦) સંઘયણ ૧ (૬)—પરિહારવિશુદ્ધિયુક્ત મુનિને એક વજ્રર્પણનારાચ હોય, મતાંતરે છએ હોય.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૨—શ્રી વિચારસારમાં વેદના અને કષાય એ બે સમુદ્ઘાત કહ્યા છે.

(૩૩) ભાવ ૫-૩૧—મૂળભાવ પાંચ છે, અને ઉત્તરભાવ ૩૧ છે, તે સામાયિક ચારિત્રના ૩૪ ભાવમાંથી સ્ત્રીવેદ અને બે

૩૦૩

ઉપશમભાવ બાદ કરવાથી શેષ ૩૧ હોય.

(૩૪) અવગાહના—આ ચારિત્રમાં ઉત્તરદેહ તથા મરણ નહિ હોવાથી ઉત્તરદેહાવગાહના અને સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના નથી. અને જન્મદેહાવગાહના સામાયિક ચારિત્રવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય આયુષ્ય જેનું ૮ વર્ષથી અધિક અને ઉત્કૃષ્ટ પૂર્વકોડ વર્ષનું હોય તે મનુષ્ય પરિહારવિશુદ્ધિ ચારિત્ર અંગીકાર કરી શકે, માટે ભવસ્થિતિ એ પ્રમાણે જાણવી, અને કાયસ્થિતિ જઘન્ય તથા ઉત્કૃષ્ટ ૧૮ માસ પ્રમાણ છે. કારણકે એ કલ્પ ૧૮ માસની મર્યાદાવાળો છે.

इति परिहारविशुद्धौ ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

સૂક્ષ્મસંપરાય ચારિત્રમાં.

(૧) ગતિ ૧ (મનુષ્યગતિ), (૨) इन्द्रिय ૫, (૩) કાય ૧ (ત્રસકાય), (૪) યોગ ૩-૯ (પરિહારવિશુદ્ધિવત્), (૫) વેદ ૦ (૩), (૬) કષાય ૧-૧ (સંજવલન લોભ), (૭) જ્ઞાન ૪ (કેવળ જ્ઞાન વિના), (૮) અજ્ઞાન ૦, (૯) સંયમ ૧ (સૂક્ષ્મસંપરાય), (૧૦) દર્શન ૩, (૧૧) લેહ્યા ૧, (શુક્લલેહ્યા), (૧૨) મવ્ય ૧, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૨ (ઉપશમ, ક્ષાયિક.) (૧૪) સંક્ષિત્વ ૧, (૧૫) આહારક ૧ (આહારી), (૧૬) ગુણસ્થાન ૧ (સૂક્ષ્મસંપરાય), (૧૭) જીવભેદ ૧-૧૫ (સામાયિકવત્), (૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, —સુગમ છે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૨-૨—આહાર અને પરિગ્રહસંજ્ઞા, તથા દીર્ઘ-કાલિકી અને દૃષ્ટિવાદોપદેશિકીસંજ્ઞા છે. (અવેદી હોવાથી મૈથુન-સંજ્ઞા અને ભય મોહનીય ઉપશાન્ત થવાથી ભયસંજ્ઞા ન હોય.)

૧. ભાવવેદ એક પણ ન હોય, કારણકે દમ્ભે ગુણસ્થાને તેનો ઉપશમ અથવા ક્ષય થયેલો છે. તેમજ દ્રવ્યવેદ ત્રણે હોય.

૩૦૪

(૨૧) ઉપયોગ ૭, (૨૨) કૃષ્ટિ ૧—સુગમ છે.

(૨૩) બંધ ૬-૧૭—જ્ઞાનાવરણ, દર્શનાવરણ, વેદનીય, મોહનીય ગોત્ર, અને અન્તરાય એ ૬ મૂળકર્મનો બંધ હોય, તેમજ ઉત્તરલેહમાં જ્ઞાનાવરણ ૫, દર્શનાવરણ ૪, વેદનીય ૧ (શાતા), નામકર્મની ૧ (યશઃ), ગોત્રની ૧ (ઉચ્ચગોત્ર), અને અન્તરાય ૫, એ ૧૭ પ્રકૃતિઓ બંધાય.

(૨૪) ઉદય ૮-૬૦—મૂળ આઠે કર્મનો ઉદય છે, અને ઉત્તરલેહમાં ૫ જ્ઞાનાવરણ, ૪ દર્શનાવરણ, ૨ નિદ્રાદિક, ૨ વેદનીય, ૧ સંજવલન લોભ, ૧ મનુષ્યાયુષ્ય, ૧ મનુષ્યગતિ, ૧ પંચેન્દ્રિયજ્ઞાતિ, ૨ ઔદારિકદિક, ૩ સંઘયણ પ્રથમનાં, ૬ સંસ્થાન, વર્ણાદિ ૪, ૨ ખગતિ, ૧ તૈજસ, ૧ કાર્મણ, ૧ અગુરુલઘુ, ૧ ઉપધાત, ૧ પરાધાત, ૧૦ ત્રસ, ૧ અસ્થિર, ૧ અશુભ, ૧ નિર્માણ, ૧ ઉચ્છવાસ, ૧ સ્થિર, ૧ ઉચ્ચ ગોત્ર અને ૫ અન્તરાય એ ૬૦ પ્રકૃતિઓનો ઉદય હોય.

(૨૫) ઉદીરણા ૬-૫૭—મૂળકર્મ ૮ ના ઉદયમાંથી વેદનીય અને આયુષ્યની ઉદીરણા (અપ્રમત્તથી ન હોય માટે) બાદ કરતાં ૬ મૂળકર્મની ઉદીરણા, અને ૧ આયુષ્ય તથા ૨ વેદનીય એ ૩ પ્રકૃતિ ૬૦ ના ઉદયમાંથી બાદ કરતાં ૫૭ ઉત્તરકર્મની ઉદીરણા હોય.

(૨૬) સત્તા^૧ ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૩—ઔદારિક, તૈજસ, અને કાર્મણ એ ત્રણ શરીર હોય. અહિં શ્રેણિમાં ધ્યાનારૂઢ હોવાથી ઉત્તરદેહ રચે નહિ, તેમજ રચેલી ઉત્તરદેહ કાયમ રાખીને શ્રેણિ પણ પ્રારંભે નહિ.

૧. શ્રેણિગતને મનુષ્યાયુષ્ય અને દેવાયુષ્ય એ બેની સત્તા હોવાથી વાસ્તવિકરીતે ૧૪૬ ની સત્તા ગણાય, પરંતુ અપદ્મયાયુષ્યશ્રેણિગત જીવને શ્રેણિથી પતિત થયાબાદ ચારે આયુષ્ય બાંધવાની યોગ્યતા હોવાથી સંભવ સત્તાની અપેક્ષાએ ૧૪૮ ની સત્તા ગણી છે. અગળ પણ ઉપશમશ્રેણિને યોગ્ય જે જે દ્વારે કહેવાશે તેમાં પણ સંભવ સત્તાની અપેક્ષાએજ શાસ્ત્રની પદ્ધતિ મુજબ ૧૪૮ ની સત્તા ગણવી.

૩૦૫

(૨૮) બંધહેતુ ૨-૧૦—કષાય અને યોગ એ બે મૂળખંડો હેતુ છે, અને સંજવલન લોભ તથા ક્રોધલા ૯ યોગ એ ૧૦ ઉત્તરખંડો હેતુ છે.

(૨૯) ધ્યાન ૧—શ્રેણિગત હોવાથી શુક્લધ્યાનનો પ્રથમ ભેદ છે.

(૩૦) સંઘયણ ૩—અન્તમાં ૩ સંઘયણવાળા ઉપશમશ્રેણિ પ્રારંભે નહિ. માટે તે સિવાય પ્રથમનાં ૩ સંઘયણ ઉપશમકને હોય. અને ક્ષપકને પહેલું સંઘયણ હોય.

(૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૦—ધ્યાનારૂઢ હોવાથી વેદનાદિ કોઈ સમુદ્ઘાત ન હોય, શ્રેણિમાં મરણ હોય પરંતુ મરણસમુદ્ઘાત હોય નહિ.

(૩૩) ભાવ ૫-૨૨—મૂળભાવ પાંચ અને ઉત્તરભાવમાં ૨ ઉપશમભાવ; ૧ ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ; તથા ત્રણ અજ્ઞાન, ક્ષયોપશમ-સમ્યક્ત્વ, અ-દેશવિરતિ એ પાંચ વિના શેષ ૧૩ ક્ષયોપશમ-ભાવ. લોભ, મનુષ્યગતિ, અસિદ્ધત્વ, અને શુક્લલેશ્યા એ ૪ ઔદયિકભાવ અને બે પારિણામિકભાવ. એ સર્વ મળી ૨૨ ઉત્તરભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—પરિહારવિશુદ્ધિ ચારિત્રવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—કાયસ્થિતિ જઘન્ય ૧ સમય અને ઉત્કૃષ્ટ અન્તર્મુદૂર્ત. શેષ સ્વરૂપ સામાયિકચારિત્રવત્.

(૩૬) યોનિ—સામાયિકચારિત્રવત્.

इतिश्री सुक्ष्मसंपराय चारित्रे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

યથાખ્યાત ચારિત્રમાં.

(૧) ગતિ ૧, (૨) હિન્દ્રિય ૫, (૩) કાય ૧, (૪) યોગ ૩-૯ (૫) વેદ ૦ (૩),—સૂક્ષ્મસંપરાયવત્.

(૬) કષાય ૦—યથાખ્યાત ચારિત્ર અકષાયિ છે.

૩૦૬

(૭) જ્ઞાન ૫—ઉપશમ યથાખ્યાતમાં (૧૧મે ગુણસ્થાને) તથા ક્ષીણમોહરૂપ ક્ષાયિક યથાખ્યાતમાં મતિઆદિ ચાર જ્ઞાન હોય, અને કેવળી ભગવાનના સયોગી તથા અયોગી ગુણસ્થાનરૂપ ક્ષાયિક યથાખ્યાતમાં કેવળજ્ઞાન હોય. માટે યથાખ્યાત ચારિત્રમાં પાંચે જ્ઞાન હોય.

(૮) અજ્ઞાન ૦, (૯) સંયમ ૧ (યથાખ્યાત), (૧૦) દર્શન ૪, (૧૧) લેશ્યા ૧ (શુકલ), (૧૨) ભવ્યત્વ ૧, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૨ (ઉપશમ, ક્ષાયિક), (૧૪) સંજિત્વ ૧, (૧૫) આહારક (કેવલીસમુદ્ઘાતમાં અનાહારીપણું છે માટે.), (૧૬) ગુણસ્થાન ૪ (૧૧-૧૨-૧૩-૧૪), (૧૭) જીવભેદ ૧-૧૫, (૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૧-૨ (આહાર તથા દીર્ઘકાલિકી, દૃષ્ટિવા-દોષદેશિકી.), (૨૧) ઉપયોગ ૧, (૨૨) દૃષ્ટિ ૧—એ દ્વારે સુગમ હોવાથી યથાયોગ્ય સ્વયં વિચારવાં.

(૨૩) બંધ ૧-૧—મૂળકર્મમાં એક વેદનીયનો બંધ, અને ઉત્તરભેદમાં એક શાતાવેદનીયનો બંધ હોય.

(૩૪) ઉદય ૭-૬૦—સૂક્ષ્મસંપરાયમાં જે ૬૦ પ્રકૃતિઓ દર્શાવી છે, તેમાંથી સંજ્વલન લોભ બાદ કરી છનનામ મેળવતાં ૬૦ નો ઉદય બાણવો. અને મૂળકર્મમાં મોહનીય ત્રિવાય ૭ મૂળકર્મનો ઉદય હોય.

(૨૫) ઉદીરણા ૫-૫૭—ઉદયગત સાત કર્મમાંથી આયુષ્ય અને વેદનીય બાદ કરતાં શેષ પાંચ મૂળકર્મની ઉદીરણા છે, અને ઉત્તરપ્રકૃતિ ૬૦ માંથી ૧ આયુષ્ય અને ૨ વેદનીય બાદ કરતાં ૫૭ ની ઉદીરણા હોય.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે. (૨૭) શરીર ૩—સૂક્ષ્મસંપરાયવત્.

(૨૮) બંધહેતુ ૧-૧૧—મૂળમાં એક યોગ બંધહેતુ છે, અને ઉત્તરહેતુમાં આહારકદ્વિક તથા વૈકિચદ્વિક એ ચાર વિના શેષ ૧૧ યોગ બંધહેતુ છે. અહિં કેવલીસમુદ્ઘાત વખતના

૩૦૭

ઔદારિકમિશ્ર અને કાર્મણ એ બે યોગ (સૂક્ષ્મસંપરાયના ૯ યોગથી) અધિક છે.

(૨૧) ધ્યાન ૪—શુક્રધ્યાનના ચારે ભેદ હોય. કારણકે ૧૧મે શુભસ્થાને પહેલો ભેદ, આરમે બીજો ભેદ, તેરમે સૂક્ષ્મ-યોગ વખતે ત્રીજો ભેદ, અને ચૌદમે ચોથો ભેદ હોય છે.

(૩૦) સંઘયણ ૩—ઉપશમશ્રેણિ પ્રથમનાં ત્રણ સંઘયણવાળા જીવ માંડી શકે છે, માટે ઉપશમ યથાખ્યાતને અંગે ત્રણ સંઘયણ છે.

(૩૧) સંસ્થાન ૬—સુગમ છે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૨ (૧)—અપ્રમત્તાદિ શુભસ્થાનવર્તી જીવોને ધ્યાનારૂપણ હોવાથી સમુદ્ઘાત ન હોય એમ કેટલાએક આચાર્યોનો અભિપ્રાય છે. પરંતુ શ્રી વિચારસારમાં સેસેસુ મરણમિત્ર એ સૂત્રથી એક મરણસમુદ્ઘાત કહી છે, માટે ઉપશમ યથાખ્યાત ચારિત્રીને મરણસમુદ્ઘાત અને ક્ષાયિક યથાખ્યાત ચારિત્રમાં એક કેવલીસમુદ્ઘાત હોય.

(૩૩) ભાવ ૬-૨૮—મૂળભાવ પાંચ હોય, અને ઉત્તરભાવમાં ૨ ઉપશમભાવ, ૬ ક્ષાયિકભાવ, ૧૨ ક્ષયોપશમભાવ (૩ અજ્ઞાન, ૧ સમ્યક્ત્વ, અને ૨ વિરતિ એ છ વિના), ૩ ઔદયિકભાવ (અસિદ્ધત્વ, મનુષ્ય, શુકલલેશ્યા), અને ૨ પારિણામિકભાવ (ભવ્યત્વ, જીવત્વ), એ પ્રમાણે ઉત્તરભેદે ૨૮ ભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના, (૩૫) સ્થિતિ, (૩૬) યોનિ—સૂક્ષ્મ-સંપરાયવત્. પરંતુ સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના સંપૂર્ણ લોકાકાશ અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ^૧ ૮ વર્ષ ૭ માસ ન્યૂન પૂર્વકોડ વર્ષ પ્રમાણ.

इतिश्री यथाख्यातचारित्रे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૧. સિદ્ધપણમાં યથાખ્યાત ચારિત્ર પણ ન હોય, કારણકે મિદ્ધને નો ચારિત્રી નો અચારિત્રી કહ્યા છે, માટે યથાખ્યાતની ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ એજ છે. અન્યથા સાદિ અનન્ત કાયસ્થિતિ કહેવાત.

૩૦૮

દેશવિરતિ ચારિત્રમાં.

(૧) ગતિ ૨—ગર્ભજનનુપ્ય અને ગર્ભજતિર્યચને દેશવિરતિ ચારિત્ર હોય છે.

(૨) इन्द्रिय ૬, (૩) काय ૧ (ત્રસકાય.)—સુગમ છે.

(૪) યોગ ૩-૧૧—આહારકદ્વિક, આદારિકમિશ્ર અને કાર્મણુ વિના ૧૧ યોગ હોય.

(૫) વેદ ૩—ત્રણે ભાવવેદ અને ત્રણે દ્રવ્યવેદ હોય છે.

(૬) કષાય ૪-૧૭—મૂળકષાય ચાર છે, અને ઉત્તરભેદમાં ૪ પ્રત્યાખ્યાની, ૪ સંજવલન અને ૬ નોકષાય એમ ૧૭ કષાય છે.

(૭) જ્ઞાન ૩—મતિ, શ્રુત, અને અવધિ એ ૩ જ્ઞાન છે.

(૮) અજ્ઞાન ૦, (૯) સંયમ ૧ (દેશવિરતિ), (૧૦) દર્શન ૩, (૧૧) હેડ્યા ૬, (૧૨) મન્ય ૧, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૩, (૧૪) સંજિવ્ય ૧, (૧૫) આહારક ૧, (૧૬) ગુણસ્થાન ૧ (પાંચમું),—સુગમ છે.

(૧૭) જીવભેદ ૧-૨૦—ચૌદ ભેદમાંનો એક સંજિવ્યામિ હોય, અને પાંચસોત્રેસઠમાંના ૫ ગર્ભજતિર્યચપર્યામિ, અને ૧૫ કર્મભૂમિના મનુપ્ય પર્યામિ એ ૨૦ ભેદ હોય.

(૧૮) પર્યામિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨ (હેતુ-પદેશિકી વિના,) (૨૧) ઉપયોગ ૬, (૨૨) કૃષ્ટિ ૧, (૨૩) વંધ ૮-૬૭, (૨૪) ઉદય ૮-૮૭, (૨૫) ઉદોરણા ૮-૮૭, (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૪—આહારક વિના ૪ શરીર હોય.

(૨૮) વંધહેતુ ૩-૩૯—મૂળબંધહેતુ મિથ્યાત્વ વિના ૩ હોય. અને ઉત્તર ૧૧ અવિરતિ (ત્રસની અવિરતિ વિના,) ૧૭ કષાય, ૧૧ યોગ (આહારક, આહારકમિશ્ર, આદારિકમિશ્ર, અને કાર્મણુ વિના), એ ૩૬ બંધહેતુ હોય.

(૨૯) ધ્યાન ૮—ચાર આર્ત અને ચાર રૌદ્ર એ ૮

૩૦૯

ધ્યાનની મુખ્યતા છે, અને ધર્મધ્યાન મધ્યમ હોય છે.

(૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૫ (આહારક અને કેવળ વિના)—સુગમ છે.

(૩૩) માષ ૫-૩૪—૧ ઉપશમભાવ (સમ્યક્ત્વ), ૧ ક્ષાયિક-ભાવ (સમ્યક્ત્વ), ૧૩ ક્ષયોપશમભાવ (૩ અજ્ઞાન, મનઃપર્યવ, સર્વવિરતિ વિના), ૧૭ આદયિકભાવ (અજ્ઞાન, મિથ્યાત્વ, દેવ ગતિ, નરક ગતિ વિના), અને ૨ પારિણામિકભાવ (અભવ્યત્વ વિના); એ ૩૪ ઉત્તરભાવ હોય. અને મૂળભાવ પાંચે હોય.

(૩૪) અષગાહના, (૩૫) સ્થિતિ, (૩૬) યોનિ—સામાયિક ચારિત્રવત્. પરંતુ યોનિદ્વારમાં તિર્યચપંચેન્દ્રિયની ચાર લાખ યોનિ અધિક હોવાથી ૧૮ લાખ યોનિ થાય. અને અવગાહના મરણસમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના અચ્યુત સ્વર્ગ પર્યન્ત ૫ રજ્જુ પ્રમાણ દીર્ઘ હોય. કારણકે દેશવિરતિ જીવ વધુમાં વધુ અચ્યુત સ્વર્ગ સુધી ઉત્પન્ન થાય. અને જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત છે.

इति श्री देशविरति चारित्रे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

અવિરતિચારિત્રમાં.

(૧) ગતિ ૪, (૨) इन्द्रिय ૧-૨-૩-૪-૫, (૩) કાય ૬—સુગમ છે.

(૪) યંગ ૩-૧૩—આહારકદ્વિક વિના સર્વ યોગ હોય. કારણકે આહારકયોગ તો સર્વવિરતિવંત મુનિને હોય.

(૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪-૨૫—સુગમ છે.

(૭) જ્ઞાન ૩—મતિ, શ્રુત અને અવધિ એ ત્રણ જ્ઞાન હોય, અને શેષ બે ચારિત્રના અભાવે ન હોય.

(૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૧ (અવિરતિ), (૧૦) દર્શન ૩, (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) મઘ્યત્વ ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬, (૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૨, (૧૫) આહારક ૨ (સર્વ લેહપૂર્વક)—સુગમ છે.

૩૧૦

(૧૬) ગુણસ્થાથ ધ—પ્રથમના ચારે ગુણસ્થાનવાળા જીવો ચારિત્ર રહિત હોવાથી અવિરતિવંત છે.

(૧૭) જીવભેદ ૧૪-૫૬૩, (૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ધ-૨ (૨૧) ઉપયોગ ૬, (૨૨) વૃષ્ટિ ૩, (૨૩) બંધ ૮-૧૧૮ (આહારક ૨ વિના), (૨૪) ઉદય ૮-૧૧૯ (જનનામ અને આહારકદ્વિક વિના), (૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૧૯ (ઉદયવત્). (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮, (૨૭) શરીર ધ (આહારક વિના), —સુગમ છે.

(૨૮) બંધહેતુ ધ-૫૫—મૂળબંધહેતુ ચાર, અને ઉત્તરબંધહેતુ આહારકના બે યોગ સિવાય શેષ પંચાવન છે.

(૨૯) ધ્યાન ૮ (અશુભ), (૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬—સુગમ છે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૫—આહારક અને કેવલીસમુદ્ઘાત વિના પાંચ સમુદ્ઘાત છે.

(૩૩) ભાવ ૫-૪૧—મૂળભાવ પાંચ હોય, અને ઉત્તરલેહમાં ૧ ઉપશમ ભાવનું સમ્યક્ત્વ, ૧ ક્ષાયિકભાવનું સમ્યક્ત્વ, ક્ષયોપશમ ભાવમાં બે વિરતિ અને મનઃપર્યવજ્ઞાન વિના શેષ ૧૫ ભાવ, ઉદયના ૨૧ ભાવ, અને પારિણામિક ત્રણે ભાવ મળી કુલ ૪૧ ભાવ છે.

(૩૪) અવગાહના—સૂક્ષ્મનિગોઢઆશ્રયિ અંશુલનો અસંખ્યાતમોભાગ જન્મદેહની જઘન્ય અવગાહના, અને બાહર પ્રત્યેક વનસ્પતિની અપેક્ષાએ ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના કંઈક અધિક ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણુ છે. એ મૂળદેહાવગાહના કહી અને ઉત્તરદેહાવગાહના જઘન્ય અંશુલનો અસંખ્યાતમોભાગ વાયુઆશ્રયિ છે, અને ઉત્કૃષ્ટ સાધિક ૧ લાખ યોજન તે મનુષ્યઆશ્રયિ છે. તથા સમુદ્ઘાતકૃત તૈજસ અવગાહના એકેન્દ્રિયાદિવત્ ૧૪ રજઝુ દીર્ઘ છે.

૩૧૧

(૩૫) સ્થિતિ—ભવસ્થિતિ બધન્ય અન્તર્મુદૂર્ત (૨૫૬ આવલિકા), અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત, અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ એકેન્દ્રિયવત્ અનાદિઅનંત વિગેરે ત્રણ પ્રકારે છે.

(૩૬) યોનિ—યોનિ ૮૪ લાખ છે, તેમજ અચિત્તાદિ સર્વ ઉત્તરભેદે હોય છે. કારણકે અવિરતિ ચારિત્રમાં જીવના દરેક ભેદ અન્તર્ગત થાય છે.

इति ७ चारित्र्येषु ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૪ દર્શનમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ.

અચક્ષુદર્શનમાં.^૧

(૧) ગતિ ૪, (૨) इन्द्रिय ૧-૨-૩-૪-૫, (૩) કાય ૬, (૪) યોગ ૧૫, (૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪-૨૫,—યુગમ છે.

(૭) જ્ઞાન ૪—કેવળજ્ઞાનીને સ્પર્શન્દ્રિયાદિ દ્વારા ઉપયોગ પ્રવર્તે નહિ પરન્તુ આત્મસાક્ષાત્ ઉપયોગ પ્રવર્તે છે માટે અચક્ષુદર્શનમાં કેવળજ્ઞાન ન હોય.

(૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૭, (૧૦) દર્શન ૩, (૧૧) લેહ્યા ૬, (૧૨) ભવ્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬, (૧૪) સંજ્ઞિ ૨, (૧૫) આહારક ૨, (૧૬) ગુણસ્થાન ૧૨, (૧૭) જીવભેદ ૧૪-૫૬૩, (૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૩, (૨૧) ઉપયોગ ૧૦, (૨૨) દૃષ્ટિ ૩, (૨૩) બંધ ૮-૧૨૦, (૨૪) ઉદય ૮-૧૨૯ (જીવનામ વિના), (૨૫) ઉદોરણા ૮-૧૨૧, (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮, (૨૭) શરીર ૫, (૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૭, (૨૯) ધ્યાન ૧૪ (સૂક્ષ્મક્રિયાઅનિવૃત્તિ અને સમુચ્છિન્નક્રિયા અપ્રતિપાતિ વિના),

૧. અચક્ષુદર્શન સર્વ જગત્ જીવોને હોય છે, માટે સર્વદારી જગત્ જીવને અનુસારે યથાયોગ્ય વિચારવાં.

૩૧૨

(૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૬ (કેવલી-સમુદ્ઘાત વિના),—એ સર્વ દ્વારો સમજવામાં સુગમ છે.

(૩૩) ભાવ ૫-૪૬—કેવળદ્વિક અને ૫ ક્ષાયિકલબ્ધિ એ ૭ કેવળજ્ઞાનીનેજ હોય માટે તે વિના શેષ ૪૬ ભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના, (૩૫) સ્થિતિ, (૩૬) યાંત્રિ—એ ત્રણે અવિરતિ ચારિત્રવત્.

इति अचक्षुदर्शने ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

ચક્ષુદર્શનમાં.

(૧) ગતિ ૪—ચારે ગતિવાળા જીવોને ચક્ષુ હોય છે.

(૨) इन्द्रिय ૪-૫—ચક્ષુષ્ઠિન્દ્રિય ચતુરિન્દ્રિય અને પંચેન્દ્રિય જીવોને હોય પરંતુ એકેન્દ્રિયાદિને ન હોય.

(૩) काय ૧—ચક્ષુષ્ઠિન્દ્રિયવાળા ચતુરિન્દ્રિય અને પંચેન્દ્રિય જીવો ત્રસનિકાથી છે.

(૪) योग ૩-૧૩—મૂળયોગ ત્રણ અને ઉત્તરયોગ ૧૩ હોય છે. કારણકે ચક્ષુદર્શન કરણપર્યાપ્ત છદ્મસ્થજીવને હોય, તેમજ તેને આદારિકમિશ્ર અને કાર્મણ્યયોગ હોય નહિ.

(૫) वेद ૩, (૬) कषाय ૪-૨૫, (૭) જ્ઞાન ૪ (કેવલ વિના), (૮) अज्ञान ૩, (૯) संयम ૭, (૧૦) दर्शन ૩ (કેવલ વિના), (૧૧) लक्ष्या ૬, (૧૨) भव्य ૨, (૧૩) सम्यक्त्व ૬, (૧૪) संज्ञित्व ૨—એ દ્વારો સમજવામાં સુગમ છે.

(૧૫) आहारक ૧—ચક્ષુદર્શનમાં કેવળ આહારીપણુંજ હોય પણ નિરાહારીપણું હોય નહિ, કારણકે નિરાહારીપણું તો વક્રગતિએ પરલવમાં જતાં માર્ગમાં, કેવળીને સમુદ્ઘાત સમયે તથા અયોગી-પણામાં હોય, એ ત્રણમાં તે વળતે ચક્ષુદર્શન હોય નહિ. વળી કરણપર્યાપ્તાવસ્થામાં એજઆહાર ન હોય. દિશિઆહાર ૬

૩૧૩

દિશિનોજ હોય. કારણકે ચક્ષુદર્શની જીવ ત્રસનિકાચી છે.
આલોગાદિ અને સચિતાદિ સર્વે પ્રકારના આહાર હોય છે.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧૨—છન્નસ્થને બાર ગુણસ્થાન છે માટે.

(૧૭) જીવમેદ ૩-૨૧૮—ચૈદ લેદમાંના પર્યાપ્તચતુરિન્દ્રિય,
પર્યાપ્તઅસંજિ, અને પર્યાપ્તસંજિ એ ત્રણ લેદ હોય. તથા
પાંચસોત્રેસઠમાંના ૬૬ પર્યાપ્તદેવ, ૧૦૧ પર્યાપ્તગર્ભજ મનુષ્ય,
૫ સમુર્ધ્ધિમતિર્યચપર્યાપ્ત, ૫ ગર્ભજતિર્યચપર્યાપ્ત, પર્યાપ્તચતુરિન્દ્રિય,
અને ૭ પર્યાપ્તનારક એ ૨૧૮ જીવલેદ હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૩, (૨૧)
ઉપયોગ ૧૦, (૨૨) વૃષ્ટિ ૩,—સુગમ છે.

(૨૩) બંધ ૮-૧૨૦—કેરણપર્યાપ્ત છન્નસ્થને સર્વ પ્રકૃતિઓ
બંધાય.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૯—એકેન્દ્રિયાદિ ૩ જાતિ, સ્થાવરાદિ
૪, જીવનામ, આત્મ, આનુપૂર્વી ૪, એ ૧૩ વિના ૧૦૪ ઉત્તર-
પ્રકૃતિઓ ઉદયમાં આવે, અને મૂળ આઠેકર્મ ઉદયમાં આવે.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૦૯—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૫, (૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૫ (ઔદારિકમિશ્ર અને
કાર્મણ વિના)—સુગમ છે.

(૨૯) ધ્યાન ૧૪—અચક્ષુદર્શનવત્.

(૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૬,
(૩૩) ભાવ ૫-૪૬—અચક્ષુદર્શનવત્.

(૩૪) અવગાહના—અચક્ષુદર્શનવત્. પરંતુ જન્મદેહની
ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ૧૦૦૦ યોજન, અને સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના
લગભગ ૮ રજજી પ્રમાણ છે. કારણકે સૌધર્મ અથવા ઇશાન સ્વર્ગનો
દેવ અધોલોકને અન્તે પૃથ્વીઆદિ પણે ઉત્પન્ન થાય તો મરણ-
સમુદ્ઘાત વખતે, અથવા અચ્યુત સ્વર્ગનો દેવ મિત્ર નારકને

૩૧૪

મળવા માટે ચોથી નરકે જાય તો વૈકિયસમુદ્ધાત વખતે પણ
૮ રજજી દેવનો આત્મા દીર્ઘ થાય છે.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત (૨૫૬
આવલિકા), અને ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ ૩૩ સાગરોપમ. તથા જઘન્ય-
કાયસ્થિતિ ૨૫૬ આવલિકા, અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ સાધિક
૧૦૦૦ સાગરોપમ છે. કારણકે ચતુરિન્દ્રિયની સંખ્યાતમાસ
કાયસ્થિતિ સહિત પંચેન્દ્રિયની કાયસ્થિતિ ગણીએ તો પણ
સાધિક હજાર સાગરોપમજ કાયસ્થિતિ થાય.

(૩૬) યોનિ—ચતુરિન્દ્રિયની ૨ લાખ, દેવની ૪ લાખ,
નારકની ૪ લાખ, તિર્યચપંચેન્દ્રિયની ૪ લાખ, અને મનુષ્યની
૧૪ લાખ સહિત ૨૮ લાખ યોનિ ચક્ષુદર્શનમાં ગણાય. વળી
સચિત્તાદિ સર્વ ભેદની યોનિઓ ચક્ષુદર્શનમાં ગણાય છે.

इति चक्षुदर्शने ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

અવધિદર્શનમાં.

મતિ વિગેરે સર્વેદારો અવધિજ્ઞાનને અનુસારે ઉતારવાં
પરન્તુ જીવભેદ ૨૫૨ કહેવા. કારણકે સાતમી પૃથ્વીનો અપર્યાપ્ત
નારક અવધિજ્ઞાનમાં ન ગણાય પરન્તુ અવધિદર્શનમાં ગણાય.

કેવળદર્શનમાં.

મતિ વિગેરે સર્વેદારો કેવળજ્ઞાનને અનુસારે ઉતારવાં.

૩૧૫

૬ લેશ્યામાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ.

કૃષ્ણલેશ્યામાં.

(૧) ગતિ ૪, (૨) इन्द्रिय ૧-૨-૩-૪-૫, (૩) કાય ૬, (૪) યોગ ૧૫, (૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪-૨૫, (૭) જ્ઞાન ૪ (કેવળ ૦ વિના), (૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૫ (સૂક્ષ્મ સં ૦ અને યથા ૦ વિના), (૧૦) દર્શન ૩ (કેવળ વિના), (૧૧) લેશ્યા ૧ (કૃષ્ણ), (૧૨) મન્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬, (૧૪) સંશિત્વ ૨, (૧૫) આહારી ૨,—સુગમ છે.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૬—કૃષ્ણલેશ્યામાં પ્રથમનાં ૬ ગુણસ્થાન હોય, સમ્યક્ત્વાદિ પ્રાપ્ત કરવાને અવસરે જો કે એ કૃષ્ણાદિ અશુભ-લેશ્યા ન હોય, પરંતુ સમ્યક્ત્વાદિ પામ્યા બાદ (પ્રતિપન્નભાવે) હોઈ શકે, એ મન્દ અશુભલેશ્યાથી સમ્યક્ત્વાદિનો વિનાશ ન થાય પણ દૂષણ તો અવશ્ય લાગે.

(૧૭) જીવમેદ ૧૪-૪૫૯—જ્યોતિષીથી અનુત્તર સુધીના ૯૬ દેવલેહ, રત્નપ્રભાદિ ચાર પૃથ્વીના ૮ નારકલેહ, એ ૧૦૪ સિવાયના ૪૫૬ જીવલેહમાં કૃષ્ણલેશ્યા હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૩, (૨૧) ઉપયોગ ૧૦ (કેવળ ૦ ૨ વિના) (૨૨) દૃષ્ટિ ૩, (૨૩) બંધ ૮-૧૧૮^૧ (૨૪) ઉદય ૮-૧૨૧ (જનનામ વિના), (૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૨૧, (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮, (૨૭) શરીર ૫, (૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૭, (૨૯) ધ્યાન ૮ (અશુભ), (૩૦) સંચયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૬ (કેવળ વિના),—સુગમ છે.

(૩૩) ભાવ ૫-૩૯—મૂળભાવ પાંચે હોય, અને ઉત્તરભાવ

૧. આહારકદ્રિક અપ્રમત્તમુનિ આંધે તેમને અશુભ લેશ્યા ન હોય માટે આહારકદ્રિક વિના શેષ ૧૧૮ તો અંધ જાણવો.

૩૧૬

ઉપશમ ચારિત્ર, ૮ ક્ષાયિકભાવ (ક્ષા૦ સમ્ય૦ વિના), અને ૫ વિરૂદ્ધલેશ્યા. એ ૧૪ ભાવ વિના શેષ ૩૯ ભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—અચક્ષુદર્શનવત્.

(૩૨) સ્થિતિ—ભવસ્થિતિ જઘન્ય ૨૫૬ આવલિકા અને ઉત્કૃષ્ટ સાતમી પૃથ્વીના નારકની અપેક્ષાએ ૩૩ સાગરોપમ. તથા જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત્ અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ જે અન્તર્મુહૂર્ત્ અધિક ૩૩ સાગરોપમ છે. કારણકે સાતમી પૃથ્વીમાં ઉત્પન્ન થનારને મનુષ્યભવમાં અન્તર્મુહૂર્ત્ સુધી મરણ વખતે કૃષ્ણલેશ્યા હોય, તેજ કૃષ્ણલેશ્યા સહિત સાતમી પૃથ્વીમાં ૩૩ સાગરોપમ આયુષ્યવાળો નારક થઈ મરણ પામી તિર્થંચમાં ઉત્પન્ન થાય, ત્યાં પણ ઉત્પન્નિ વખતે અન્તર્મુહૂર્ત્ સુધી કૃષ્ણલેશ્યા સાથેજ આવે, ત્યારબાદ અવશ્ય કૃષ્ણલેશ્યા પલટાઈ અન્ય લેશ્યા થાય.

(૩૬) યોનિ—કૃષ્ણલેશ્યામાં યોનિના સર્વે લેહ હોય.

નીલલેશ્યામાં.

નીલલેશ્યામાં તેત્રીશ દ્વારો કૃષ્ણલેશ્યાવત્ જાણવાં, અને બાકીનાં નીચે પ્રમાણે.

(૧૧) લેશ્યા ૧—નીલલેશ્યામાં એક નીલલેશ્યાજ હોય.

(૧૭) જીવભેદ ૧૪-૪૨૯—કૃષ્ણલેશ્યામાં જે પ્હેલી ચાર પૃથ્વીના ૮ નારક વર્જવા કહ્યા છે તેને બદલે અહિં પ્હેલી બીજી છઠ્ઠી અને સાતમી પૃથ્વીના ૮ નારક અને ૩૦ પરમાધામી* વર્જવા. શેષ સર્વ કૃષ્ણલેશ્યાવત્. અને વિચારસાર

* કૃષ્ણાદિ લેશ્યાત્રયે દેવભેદાસ્તિર્યગ્જંભક પર્યન્તા દ્વય-
ધિક્કશત્ એ વિચારસાર ગ્રંથની ટીકામાં ૩૦ પરમાધામીને પણ પ્હેલી
લેશ્યાઓ કહી છે. અને ઘણાખરા ગ્રંથોમાં પરમાધામીને કેવળ કૃષ્ણ-
લેશ્યા કહી છે. માટે નિર્ણય શ્રી બહુશ્રુત ગમ્ય છે.

૩૧૭

ગ્રંથમાં પરમાધારીને પણ નીલ (અને કાપોત) લેશ્યા હોય છે. એમ કહ્યું છે.

(૧૫) સ્થિતિ—કાયસ્થિતિ ઉત્કૃષ્ટ ૧૦ સાગરોપમ, પદ્યોપમનો અસંખ્યાતમોભાગ અને બે અન્તર્મુદૂર્ત પ્રમાણુ તે પાંચમી ધૂમપ્રભાના નારકની અપેક્ષાએ જાણવી, અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિથી બે અન્તર્મુદૂર્ત ન્યૂન તેજ નારકના આયુષ્યની અપેક્ષાએ છે. શેષ સર્વ વિગત કૃષ્ણલેશ્યાને અનુસારે જાણવી.

કાપોતલેશ્યામાં.

કાપોતલેશ્યામાં તેત્રીશ દ્વારો કૃષ્ણલેશ્યાવત્ છે, પરન્તુ જે ત્રણ દ્વારોમાં તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે જાણવો.

(૧૧) લેશ્યા ૧—કાપોતલેશ્યામાં એક કાપોતલેશ્યા હોય.

(૧૭) જીવમેદ ૧૪-૪૨૯—નારકજીવોને સ્થાને ચોથી પાંચમી છટ્ટી અને સાતમી નારકીના નારક વર્જવા, શેષ સર્વ નીલલેશ્યાવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—ત્રીજી નરકના નારકની અપેક્ષાએ ૩ સાગરોપમ, પદ્યોપમનો અસંખ્યાતમોભાગ અને બે અન્તર્મુદૂર્ત જેટલી ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ જાણવી. અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિથી બે અન્તર્મુદૂર્ત ન્યૂન જાણવી. શેષ સર્વ વિગત કૃષ્ણલેશ્યાને અનુસારે વીચારવી.

તેજોલેશ્યામાં.

(૧) ગતિ ૩—નરકગતિમાં તેજો લેશ્યા ન હોય માટે.

(૨) इन्द्रिय ૧-૫—એકેન્દ્રિયમાં લબ્ધિપર્યાપ્ત પૃથ્વી, જળ અને પ્રત્યેક વનસ્પતિને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં તેજોલેશ્યા હોય, જેનું કારણ ઇન્દ્રિય દ્વારાવતાર પ્રસંગે દર્શાવ્યું છે. અને પંચેન્દ્રિયમાં તેજોલેશ્યા હોય, શેષમાં ન હોય.

૩૧૮

(૩) કાય ૪—અગ્નિ અને વાયુને તેજોલેશ્યા ન હોય માટે.

(૪) યોગ ૧૫, (૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪-૨૫, (૭) જ્ઞાન ૪ (કેવલ વિના), (૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૫, (૧૦) દર્શન ૩, (૧૧) લેશ્યા ૧ (તેજો), (૧૨) ભવ્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬, (૧૪) સંજિત્વ ૨, (૧૫) આહારી ૨ (દિશિઆહાર ૬ દિશિનો), (૧૬) ગુણસ્થાન ૭ (પ્રથમનાં),—સુગમ છે.

(૧૭) જીવમેદ ૩-૩૧૩—ચૌદ લેહમાંથી અપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિય, અપર્યાપ્ત સંજિપચેન્દ્રિય અને અપર્યાપ્તસંજિ પચેન્દ્રિય એ ત્રણ લેહ હોય, અને પાંચસોત્રેસઠ લેહમાંથી ૧૦ ભુવનપતિ, ૧૬ જાંભક, ૧૦ જ્યોતિષી, ૨ સૌધર્મ-ઇશાન, ૧ અધઃકિલ્બિક, એ યોગણુ-પર્યાપ્ત પર્યાપ્ત અને ૪૯ અપર્યાપ્ત મળી ૯૮ દેવ, ૨૦૨ ગર્ભજ-મનુષ્ય, ૧૦ ગર્ભજતિર્યચ, તથા અપર્યાપ્ત (કરણ અપ૦) પૃથ્વી જળ અને પ્રત્યેક વનસ્પતિ એ ૩૧૩ લેહ છે.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦ (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨ (હેતૂ૦ વિના) (૨૧) ઉપયોગ ૧૦, (૨૨) વૃષ્ટિ ૩,—એ દ્વારે સમજવાં સુગમ છે.

(૨૩) બંધ ૮-૧૧૧—સૂક્ષ્મત્રિક, વિકલત્રિક, અને નરકત્રિક વિના શેષ ૧૧૧ ઉત્તરપ્રકૃતિ બંધાય.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૧૧—સૂક્ષ્મત્રિક, વિકલત્રિક, નરકત્રિક આતપ, અને જીવનામ વિના શેષ ૧૧૧ પ્રકૃતિઓનો ઉદય હોય.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૧૧—ઉદયવત્. (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૫, (૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૭, (૨૯) ધ્યાન ૧૨ (ચાર શુક્લ વિના), (૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૬ (કેવલી૦ વિના),—સુગમ છે.

(૩૩) ભાવ ૫-૩૮—કૃષ્ણલેશ્યામાં જે ૩૯ ભાવ કહ્યા છે તેમાંથી કૃષ્ણલેશ્યા અને નરકગતિ બાદ કરી તેજોલેશ્યા ઉમેરતાં ૩૮ ભાવ હોય.

૩૧૯

(૩૪) અવગાહના—ઉત્તરદેહની જઘન્ય અવગાહના અંશુ-લનો સંખ્યાતમેભાગ અને સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના સૌધર્મ અને ઈશાન સ્વર્ગના દેવની ભરણુ સમુદ્ધાતની અપેક્ષાએ લગભગ ૮ રજ્જુ પ્રમાણુ બાણુવી. શેષ અવગાહનાસ્વરૂપ કૃષ્ણાદિ લેશ્યાવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ પદ્યોપમનો અસંખ્યાતમેભાગ અધિક બે સાગ-રોપમ પ્રમાણુ તે ઈશાન સ્વર્ગના દેવની અપેક્ષાએ છે, તથા જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિથી બે અન્તર્મુહૂર્ત અધિક બાણુવી.

(૩૬) યોનિ—પૃથ્વીની ૭ લાખ, જળની ૭ લાખ, પ્રત્યેક વનસ્પતિની ૧૦ લાખ, અને પંચેન્દ્રિયની ૨૬ લાખમાંથી નારકની બાદ કરતાં શેષ ૨૨ લાખ મળી ૪૬ લાખ યોનિ થાય છે, તથા સચિત્તાદિ યોનિના સર્વ લેહ હોય પણુ વિવૃતયોનિ ન હોય. કારણુકે વિવૃતયોનિ વિકલેન્દ્રિયને અને સમુર્થિભ પંચેન્દ્રિ-યનેજ હોય, અને એ જીવો તેનેલેશ્યા રહિત છે.

પદ્મલેશ્યામાં.

(૧) ગતિ ૩—નરકગતિમાં પદ્મલેશ્યા ન હોય માટે.

(૨) ઇન્દ્રિય ૫—પદ્મલેશ્યા પંચેન્દ્રિયનેજ હોય માટે.

(૩) કાય ૧—પદ્મલેશ્યા ત્રસકાય જીવોનેજ હોય માટે.

(૪) યોગ ૧૫, (૫) વેદ ૩, (૬) કૃષાય ૪-૨૫, (૭) જ્ઞાન ૪, (૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૭, (૧૦) દર્શન ૩, (૧૧) લેશ્યા ૧ (પદ્મ), (૧૨) ભવ્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬, (૧૪) મંજિત્વ ૧ (સંજિ), (૧૫) આહારી ૨ (પણુ દ્વિશિઆહાર ૬ દ્વિશિનોજ શેષ પૂર્વવત્), (૧૬) ગુણસ્થાન ૭,—સુગમ છે.

(૧૭) જીવભેદ ૨-૬૬—ચૌદમાંના બે લેહ સંશિજીવ સંખધિ છે, અને પાંચસોત્રેસઠમાંથી ૧ સનતકુમાર, ૧ માહેન્દ્ર,

૩૨૦

૧ બ્રહ્મસ્વર્ગના દેવ, ૧ મધ્ય કિલ્બિષિકદેવ, અને ૬ લોકાન્તિક એ ૧૩ અપર્યાપ્ત તથા ૧૩ પર્યાપ્ત મળી ૨૬ દેવ, ૩૦ કર્મભૂમિજ મનુષ્ય, અને ૧૦ ગર્ભજતિર્ય્ય મળી ૬૬ જીવલેહ છે.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨, (૨૧) ઉપયોગ ૨૦, (૨૨) દૃષ્ટિ ૩,—સુગમ છે.

(૨૩) બંધ ૮-૧૦૮—નરકત્રિક, સૂક્ષ્મત્રિક, વિકલત્રિક, એકેન્દ્રિયજાતિ, સ્થાવર, અને આત્મ એ ૧૨ વિના ૧૦૮ પ્રકૃતિ ગંધાય.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૯—સ્થાવરાદિ ૪, કુળતિ ૪, નરકત્રિક, જીવનામ, અને આત્મ એ તેર પ્રકૃતિ વિના શેષ ૧૦૬ ઉત્તર-પ્રકૃતિનો ઉદય છે.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૦૯—ઉદયવત્. (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૫, (૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૭, (૨૯) ધ્યાન ૧૨, (૩૦) સંચયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૬, (૩૩) માવ ૫-૩૮—તેજોલેશ્યાવત્.

(૩૪) અવગાહના—મૂળદેહની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણ, અને મૂળદેહની જઘન્ય તથા ઉત્તરદેહની બન્ને અવગાહના તેજોલેશ્યાવત્ બાણવી. અને સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના પદ્મલેશ્યાવાળા બ્રહ્મ સ્વર્ગના દેવો વૈક્રિયસમુદ્ઘાતવડે ત્રીજી અથવા ચોથી પૃથ્વીમાં મિત્ર નારકને મળવા બાંધ તો ૫-૬ રજ્જુ પ્રમાણ દીર્ઘ બાણવી.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ બ્રહ્મસ્વર્ગના દેવ આશ્રયિ ૭ સાગરોપમ છે. તથા ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ બે અન્તર્મુદૂર્ત અધિક છે. અને જઘન્ય કાયસ્થિતિ એક અન્તર્મુદૂર્ત છે.

(૩૬) યોનિ—પંચેન્દ્રિયની ૨૬ લાખ યોનિમાંથી નારકની ૪ લાખ બાદ કરતાં શેષ ૨૨ લાખ યોનિ છે. તેમજ સચિત્તાદિ

૩૨૧

લેહમાંની અચિત અને મિશ્ર એ બે યોગિ છે, વળી સંવૃતાદિમાંની સંવૃત અને મિશ્ર એ બે યોગિ છે. તથા શીતાદિમાંની શિતોષ્ણ-યોગિ છે, અને શંખાવર્ત્તાદિમાંની ત્રણે યોગિ હોય છે.

શુક્લલેશ્યામાં.

શુક્લલેશ્યામાં ૧૮ દ્વારો તેજલેશ્યાવત્ ઉતારવાં, પરન્તુ જે ૧૮ દ્વારોમાં તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે—

(૨) इन्द्रिय ૫, (૩) काय ૧ (૭) જ્ઞાન ૫, (૯) संयम ૭, (૧૦) दर्शन ૪—કેવલીને પણ શુક્લલેશ્યા હોય છે માટે.

(૧૧) लेख्या ૧ (શુક્લલે૦), (૧૪) संज्ञित्व ૧, (૧૬) गुणस्थान ૧૩ (સયોગીકેવલી સુધી, કારણકે જ્યાંસુધી યોગ ત્યાંસુધી લેશ્યા.) —સુગમ છે.

(૧૭) जीवभेद ૨-૮૪—લાંતકથી અનુત્તર સુધીના ૪૨ દેવ, અન ઉર્ધ્વ કિલ્ખિષિક દેવના ૨ લેહ મળી ૪૪ દેવલેહ, ૩૦ કર્મભૂમિ મનુષ્ય, અને ૧૦ ગર્ભજતિર્દય એ ૮૪ લેહ હોય. શેષ પદ્મલેશ્યાવત્.

(૨૧) उपयोग ૧૨—કેવળદ્વિક સહિત ૧૨ ઉપયોગ હોય.

(૨૩) बंध ૮-૧૦૪—તિર્દયત્રિક, ઉદ્યોત, નરકત્રિક, સૂક્ષ્મ-ત્રિક, વિકલત્રિક, એકેન્દ્રિય, સ્થાવર, અને આતપ એ ૧૬ વિના શેષ ૧૦૪ અંધાય.

(૨૪) उदय ૮-૧૧૦—સ્થાવરાદિ ૪, કુબ્જિતિ ૪, નરકત્રિક, અને આતપ એ ૧૨ વિના શેષ ૧૧૦ ઉત્તરપ્રકૃતિ અંધાય.

(૨૫) उदीरणा ૮-૧૧૦—ઉદયવત્.

(૨૯) ध्यान ૧૫—અયોગી અલેશીને જે સમુચ્છિન્નક્રિયા અપ્રતિષ્ઠાતીધ્યાન છે તે સિવાય શેષ ૧૫ ધ્યાન હોય.

૩૨૨

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૭—કારણકે અહિં કેવલીસમુદ્ઘાત પણ હોય.

(૩૩) ભાવ ૫-૪૭—તેજો અથવા પદ્મલેશ્યામાં જે ૩૮ ભાવ કહ્યા છે તેમાં ઉપશમ ચારિત્ર અને આઠ ક્ષાયિકભાવ મેળવતાં ૪૭ ભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના કેવલીસમુદ્ઘાત આશ્રયિ સંપૂર્ણ લોકાકાશ પ્રમાણુ. અને શેષ અવગાહનાઓ પદ્મલેશ્યાવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ અનુત્તરદેવ આશ્રયિ ૩૩ સાગરોપમ, અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ જે અન્તર્મુદૂર્ત અધિક. અને જઘન્ય સ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત.

इति लेख्यास्तु ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૨ ભવ્યદ્વારમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ.

ભવ્યમાં.

ગતિ વિગેરે ૩૨ દ્વારો સર્વ ઉત્તરભેદ સહિત સુગમ છે, અને જે ૪ દ્વારોમાં તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે—

(૧૨) ભવ્યત્વ ૧—ભવ્યત્વમાં એક ભવ્યપાણું જ હોય.

(૩૩) ભાવ ૫-૫૨—અભવ્યત્વ વિના સર્વે ભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—મૂળ અને ઉત્તરદેહની અવગાહના કૃષ્ણાદિલેશ્યાવત્ અને સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના શુકલલેશ્યાવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત, અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ ૩૩ સાગરોપમ, તથા જઘન્ય અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અનાદિ સાન્ત છે. કારણકે સિદ્ધત્વ પ્રાપ્ત થતાં ભવ્યત્વનો અન્ત હોય છે. ભવ્યત્વ એટલે મોક્ષગમનયોગ્યતા એવો અર્થ છે, અને સિદ્ધપણુમાં હવે મોક્ષગમનયોગ્યતાનો વ્યપદેશ જ ન હોય.

૩૨૩

અભવ્યમાં.

અભવ્યમાં ૧૪ દ્વારો લવ્યવત્ છે, બાકીના દ્વારોમાં જે તદ્વાવત છે તે નીચે પ્રમાણે.

(૪)યોગ ૧૩—અભવ્યને ચારિત્રના અભાવે આહારકદ્વિક યોગ ન હોય માટે.

(૭) જ્ઞાન ૦—અભવ્યને સમ્યક્ત્વના અભાવે જ્ઞાન ન હોય.

(૯) સંયમ ૧ (અવિરતિ), ૧૦ દર્શન ૩ (કેવળ વિના), (૧૨) ભવ્ય ૧ (અભવ્યત્વ), (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૧ (મિથ્યાત્વ), (૧૬) ગુણસ્થાન ૧ (મિથ્યાત્વ),—સુગમ છે.

(૧૭) જીવભેદ ૧૪-૫૩૫ (૩૩૩, ૫૦૫)—લોકાન્તિક^૧ અને ૫ અનુત્તર એ ૧૪ પર્યાસ અને ૧૪ અપર્યાસ મળી ૨૮ દેવના લેદ બાદ કરતાં શેષ ૫૩૫ લેદ અભવ્યના હોય. અથવા કેટલાએક બીજા ગ્રંથોને અનુસારે પરમાધામીને લવ્યજ ગણવામાં આવે પરમાધામીના ૩૦ લેદ બાદ કરતાં ૫૦૫ લેદ અભવ્યના હોય. અથવા યુગલિકોને પણ જે લવ્યજ ગણવામાં આવે તો ૮૬ યુગલિકનાં પર્યાસ અપર્યાસ મળી ૧૭૨ લેદ ૫૦૫ માંથી બાદ કરતાં શેષ ૨૩૩ જીવલેદ અભવ્ય હોય.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨—સમ્યક્ત્વના અભાવે દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞા ન હોય.

(૨૧) ઉપયોગ ૬ (૫ જ્ઞાન અને કેવળદર્શન વિના), (૨૨) દૃષ્ટિ ૧ (મિથ્યા૦)—સુગમ છે.

(૨૩) વંધ ૮-૧૧૭, (૨૪) ઉદય ૮-૧૧૭, (૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૧૭, (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૫—કારણકે આહારકદ્વિક અને જીવનામ

૧. લોકાન્તિકમાં અધિપતિ દેવો૦૮ લવ્ય તરીકે ગણવા. શેષ દેવો અને પ્રકારના મણી શકાય. પણ મુખ્યતાએ અધિપતિને આશ્રયિ લોકાન્તિક-સંજ્ઞા છે. એવો ભાવ શ્રી વિચારસાર ગ્રંથમાં છે.

૩૨૪

એ ત્રણનો બંધ, ઉદય, ઉદ્ધરણા અને સત્તા ન હોય, તેમજ ઉદયમાં સમ્યક્ત્વ અને મિશ્ર એ બે પણ ન હોય.

(૨૭) શરીર ૪ (આહાં વિના), (૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૫ (આહાં ઈક વિના) (૨૯) ધ્યાન ૮ (અશુભ), (૩૨) સમુદ્ઘાત ૫ (આહાં અને કેવલી વિના)—સુગમ છે.

(૩૩) ભાવ ૩-૩૩—મૂળભાવ ઉપશમ અને ક્ષાયિક વિના ત્રણ છે, અને ઉત્તરભાવમાં ૫ લબ્ધિ, ૩ અજ્ઞાન, અને ૨ દર્શન એ ૧૦ ક્ષયોપશમભાવ, ૨૧ ઔદયિકભાવ, અને લવ્યત્વ વિના ૨ પારિણામિકભાવ એ ૩૩ ઉત્તરભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—અવિરતિ ચારિત્રવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—લવસ્થિતિ લવ્યવત્. અને કાયસ્થિતિ અનાદિ અનંત છે. કારણકે અલવ્યપણુનો કોઈકાળે પણ અન્ત ન હોય.

इतिश्री भव्यद्वये ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૬ સમ્યક્ત્વમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ.

ઉપશમ સમ્યક્ત્વમાં.

(૧) ગતિ ૪, (૨) इन्द्रिय ૫, (૩) કાય ૧ (ત્રસકાય), (૪) યોગ ૧૩ (આહાં ૨^૧ વિના), (૫) વેદ ૩, (૬) કણાય ૪-૨૧ (૪ અનંતાં વિના), (૭) જ્ઞાન ૪ (કેવળાં વિના), (૮) અજ્ઞાન ૦, (૯) संयम ૬ (પરિહારવિશુદ્ધિ વિના), (૧૦)

૧. અનાદિ મિથ્યાત્વી પ્રથમ ઉપશમ સમ્યક્ત્વ પામે તે વખતે યૌદ પૂર્વપણુનો અભાવ હોવાથી અને યૌદપૂર્વી પણ ઉપશમશ્રેણિ પ્રારંભતાંજ ઉપશમ સમ્યક્ત્વ પામે તે વખતે અગમતતા હોવાથી અથવા વિશુદ્ધ પરિણામ હોવાથી આહારકની રચનાનો તથા રચાયેલા આહારકનો પણ સંભવ ન હોય માટે. તથા ઔદારિકમિશ્રયોગ પ્રાયઃ સંભવતો નથી તો પણ યૌથા કર્મત્રય અને પંચગ્રહમાં કહેલો હોવાથી અદિ અંગીકાર કર્યો છે, પણ તત્ત્વ શ્રી બહુશ્રુતગમ્ય.

૩૬૫

દર્શન ૩, (૧૧) લેશ્યા ૬ (પ્રતિપન્નભાવે), (૧૨) મન્વ્ય ૧ (ભવ્ય), (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૧ (ઉપ૦), (૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૧ (સંજિ) —સુગમ છે.

(૧૫) આહારી ૨—ઉપશમ સમ્યક્ત્વ પર્યાપ્તિ અવસ્થામાં હોય છે માટે ઓળખાહાર ન હોય, તથા ત્રસને હોય માટે ૬ દિશિનોળ આહાર હોય, શેષ સર્વ લેહના આહાર હોય.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૮—ચોથાથી અગીઆરમા સુધીનાં ઉપશમશ્રેણિ સંબંધિ આઠ ગુણસ્થાન હોય. આગળનાં ગુણસ્થાનમાં ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વજ હોય અને પ્રથમનાં ત્રણમાં મિથ્યાત્વાદિ હોય માટે શેષ ૬ ગુણસ્થાન ન હોય.

(૧૭) જીવમેદ ૧-૧૯૮ (૨-૨૦૩)—૬ લોકાન્તિક અને ૫ અનુત્તર એ ૧૪ સિવાયના ૮૫ પર્યાપ્તિ દેવ, ૧૦૧ પર્યાપ્તિગર્ભજ મનુષ્ય, ૫ પર્યાપ્તિ ગર્ભજતિર્યચ, અને ૭ પર્યાપ્તિ નારક એ પ્રમાણે ૧૯૮ જીવલેદ પાંચસોત્રેસઠમાંથી હોય, અને ચૌદ જીવલેદમાંનો સંજિ-પર્યાપ્તરૂપ એકજ લેદ હોય. અહિં લોકાન્તિક અને અનુત્તર દેવોમાં ઉપશમ સમ્યક્ત્વ નહિ માનવાનું કારણ એ છે કે જે ઉપશમશ્રેણિ પ્રારંભવી હોય તો અનાદિ મિથ્યાત્વનો ત્યાગ કરવા માટે ઉપશમ સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત કરવું જોઈએ, અને એ દેવોને એમાંનું કોઈપણ કારણ નથી. તથા મતાન્તરે ઉપશમશ્રેણિથી કાળ કરી ઉપશમ સમ્યક્ત્વ સહિત અનુત્તર દેવ થાય એમ અંગીકાર કરીએ તો ચૌદમાંના જે લેદ અને પાંચસોત્રેસઠમાંના ૨૦૩ જીવલેદ હોય. વળી એજ મતે અનુત્તરમાં ગયાબાદ તુર્ત ઉપશમનો ત્યાગ કરી ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત કરવું જોઈએ.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨ (હેતૂં વિના), (૨૧) ઉપયોગ ૭, (૨૨) દૃષ્ટિ ૧ (સમ્ય૦)—સુગમ છે.

(૨૩) બંધ ૭-૭૭—ચોથા ગુણસ્થાને જે ૭૭ પ્રકૃતિનો બંધ કહ્યો છે તેમાંથી ૨ આયુષ્ય વિના શેષ ૭૫ પ્રકૃતિ બંધાય

૩૨૬

કારણકે પરમુચ્ચસમિવદ્વંતા આઝ ન બંધતિ ઈત્યાદિ ત્રીજા કર્મ-
અંથના વચનને અનુસારે ઉપશમ સમ્યક્ત્વમાં આયુષ્યબંધનો
અભાવ છે. વળી અહીં આહારકદ્વિકનો પણ બંધ હોય છે માટે
૭૭ બંધાય.

(૨૪) ઉદય ૮-૨૯ (૧૦૦)—સ્થાવરાદિ ૪, કુળતિ ૪,
અનંતાનુબંધિ ૪, દર્શનમોહનીય ૩, જીનનામ, આહારકદ્વિક,
આતપ, અને આનુપૂર્વી ૪ એ ૨૩ વિના શેષ ૯૯ પ્રકૃતિનો
ઉદય હોય. અથવા જીવલેહમાં કહેલા મતાન્તર પ્રમાણે દેવાનુ-
પૂર્વીનો ઉદય મેગવતાં ૧૦૦ નો પણ ઉદય હોય.

(૨૫) ઉદોરણા ૮-૨૯ (૧૦૦)—ઉદયવત્. (૨૬) સત્તા
૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરોર ૪—યોગમાં કહ્યાપ્રમાણે આહારકશરીર નહોય.

(૨૮) બંધહેતુ ૩-૪૫ (૪૬)—મૂળહેતુ મિથ્યાત્વ વિના
ત્રણ છે, અને ઉત્તરબંધહેતુ પાંચ મિથ્યાત્વ, ચાર અનંતાનુબંધિ,
આહારકદ્વિકયોગ અને કાર્મણ્યોગ એ ૧૨ વિના ૪૫ છે. અથવા
અનુત્તર દેવ આશ્રયિ અપર્યાપ્તપણામાં પણ ઉપશમ સમ્યક્ત્વ
ગણતાં કાર્મણ્યોગ સહિત ૪૬ બંધહેતુ હોય.

(૨૯) ધ્યાન ૧૩—શુક્લધ્યાનના છેલ્લા ત્રણ લેહ ક્ષીણમોહા-
દિમાં (૧૨મા વિગેરે ગુણસ્થાનોમાં) હોવાથી તે સિવાયનાં અહિં
૧૩ ધ્યાન હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬—સુગમ છે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૨(૫)—વેદના અને મરણ* એ બે સમુ-
દ્ઘાત હોય, શેષ પાંચ સમુદ્ઘાત ન હોવાનું કારણકે કેવળજ્ઞાનના
અભાવે કેવલીસમુદ્ઘાત અને વિશુદ્ધ પરિણામ હોવાથી વૈકિયાદિ

* ઉપશમ સમ્યક્ત્વમાં મરણ હોવાથી મરણસમુદ્ઘાત થતો ન હોય છે.
પરંતુ મરણ પ મી પરલવમાં ગતિ કરતી વખતે ઉપશમ સમ્યક્ત્વ ન
હોય. માટે સમુદ્ઘાત પ્રથમથી સંહરી પરલવમાં જાય.

૩૨૭

સમુદ્ધાત ન હોય. (પરંતુ પ્રથમ રચાયેલું ઉતર વૈકિયશરીર હોય.)
અથવા વિચારસાર ગ્રંથમાં કહ્યા પ્રમાણે આહારક અને કેવળી-
સમુદ્ધાત સિવાયના પાંચ સમુદ્ધાત હોય. અહિં વિશુદ્ધ પરિણામ
છે તોપણ કષાયાદિ સમુદ્ધાત કહ્યા છે તે વિચારણીય છે.

(૩૩) ભાવ ૬-૩૭—૨ ઉપશમભાવ, ૧૪ ક્ષયોપશમભાવ
(૩ અજ્ઞાન અને ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ વિના), ૧૬ ઔદયિકભાવ
(મિથ્યાં અને અજ્ઞાન વિના), ૨ પારિણામિકભાવ (અલભ
વિના), એ પ્રમાણે ૩૭ ભાવ છે.

(૩૪) અવગાહના—પદ્મલેખ્યાવત્. પરંતુ જન્મદેહની*
જઘન્ય અવગાહના શ્રીબહુશ્રુતગમ્ય, પરંતુ પ્રાયઃ અંગુલનો
અસંખ્યાતમોભાગ અને સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના મરણ આશ્રયિ
દીર્ઘ ૭ રજ્જુ પ્રમાણ (અઢી દ્વીપથી અનુત્તર સુધી) છે.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય શ્રીબહુશ્રુતગમ્ય. પણ પ્રાયઃ
પર્યાપ્ત અન્તર્મુદૂર્તથી કમી નહિ, અને ઉત્કૃષ્ટ ૩૩ સાગરોપમ
ભવસ્થિતિ હોય, એ ઉપશમ સમ્યક્ત્વની જીવને અંગે જાણવી.
તથા કાયસ્થિતિ તો જઘન્યથી અને ઉત્કૃષ્ટથી પણ અન્તર્મુદૂર્તજ
છે. કારણકે ઉપશમ સમ્યક્ત્વનો કાળ અન્તર્મુદૂર્ત છે.

(૩૬) યોનિ—પંચેન્દ્રિય સંબંધિ ૨૬ લાખ યોનિ છે.
અચિત્ત અને મિશ્ર એ બે યોનિ છે પણ સચિત્તયોનિ નહિ,
શીતાદિ ત્રણે પ્રકારની યોનિ છે. સંવૃત અને સંવૃતવિવૃત એ
બે યોનિ છે પણ વિવૃતયોનિ નથી, શંખાવર્તાદિમાંની શંખાવર્ત-
યોનિ વિના શેષ બે યોનિ હોય. એનું કારણકે જે યોનિ સંજ્ઞિત
હોય તેજ યોનિ ઉપશમ સમ્યક્ત્વની હોય.

* જઘન્યમાં જઘન્ય કેટલી અવગાહના અને સ્થિતિવાળો જીવ
(ઉપશમ) સમ્યક્ત્વ પામે તે સંબંધિ સ્પષ્ટ અક્ષરે અથવા ભાવાર્થ
વાંચવામાં નથી માટે જઘન્ય જન્મદેહાવગાહનાનો નિર્ણય શ્રી બહુશ્રુતથી કરવો.

૩૨૮

ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વમાં.

(૧) ગતિ ૪, (૨) इन्द्रिय ૫, (૩) કાય ૧ (ત્રસકાય), (૪) યોગ ૧૫, (૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪-૨૧ (૪ અનંતાં વિના), (૭) જ્ઞાન ૪, (૮) અજ્ઞાન ૦—સુગમ છે.

(૯) સંયમ ૫—ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ ચોથાથી સાતમા ગુણસ્થાન સુધીના હોવાથી સૂક્ષ્મસંપરાય અને યથાખ્યાત ચારિત્ર ન હોય, શેષ પાંચ ચારિત્ર હોય.

(૧૦) દર્શન ૩, (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) મઘ્ય ૧ (ભઘ્ય), (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૧ (ક્ષયોપ૦), (૧૪) સંજિત્વ ૧ (સંજિ), (૧૫) આહારો ૨ (સર્વલેહ સહિત, પરંતુ દિશિઆહાર ૬ દિશિનોજ), (૧૬) ગુણસ્થાન ૪ (ચોથાથી સાતમા સુધીનાં)—સુગમ છે.

(૧૭) જીવભેદ ૨-૪૨૩—ચૌદમાંના સંજિ સંખંધિ એ લેહ હોય, અને પાંચસોત્રેસઠમાંથી ૧૦૧ સમુર્ચ્છિમ મનુષ્ય, ૧૦ સમુર્ચ્છિમ તિર્થ પંચેન્દ્રિય, અપર્યાપ્ત સાતમી પૃથ્વીના નારક, અને ૨૮ અપંચેન્દ્રિય એ ૧૪૦ સિવાયના શેષ ૪૨૩ જીવલેહ હોય. (અહિં ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ સહિત કોઈ જીવ સાતમી નરકમાં ન જાય).

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) ગ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨ (હેતુ-પદ્દેશિકી વિના), (૨૧) ઉપયોગ ૭, (૨૨) દૃષ્ટિ ૧ (સમ્યક્)—સુગમ છે.

(૨૩) બંધ ૮-૭૯—આગળ મિશ્ર સમ્યક્ત્વમાં જે ૭૪ પ્રકૃતિ કહેવાશે તેમાં જે આયુષ્ય (નર-તિર્થગાયુ), જીનનામ અને આહારકદ્ધિક સહિત ૭૬ પ્રકૃતિ બંધાય.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૬—મિથ્યાત્વ, મિશ્ર, જીનનામ, કુળાતિ ૪, સ્થાવરાદિ ૪, આતપ, અને અનંતાનુબંધિ ૪ એ ૧૬ વિના શેષ ૧૦૬ ને ઉદય.

૩૨૬

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૦૬—ઉદયવત્. (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮
(૨૭) શરીર ૫—સુગમ છે.

(૨૮) વંધહેતુ ૩-૪૮—ઉપશમ સમ્યક્ત્વમાં કહેલા ૪૬ હેતુ સહિત પરન્તુ આહારકના એ યોગ અધિક.

(૨૯) ધ્યાન ૧૨—ચાર શુકલધ્યાન ન હોય, કારણકે શુકલધ્યાન ૮ માં ગુણુસ્થાનથી ૪૩ થાય, અને આ સમ્યક્ત્વ ૭ માં સુધી છે. માટે શેષ ૧૨ ધ્યાન હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૬. (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૬ (કેવલી૦ વિના)—સુગમ છે.

(૩૩) માષ ૩-૩૬—મૂળભાવ ઉપશમ અને ક્ષાયિક વિના ત્રણ છે, અને ઉત્તરભાવમાં ૧૫ ક્ષયોપશમભાવ (૩ અજ્ઞાન વિના), ૧૯ ઔદયિકભાવ (ગિચ્ચાત્વ અને અજ્ઞાન વિના), ૨ પારિણામિકભાવ (અભ૦ વિના), એ પ્રમાણે કુલ ૩૬ ભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—જઘન્ય અંગુલનો અસંખ્યાતમોભાગ, અને ઉત્કૃષ્ટ ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણ ઔદારિકદેહની છે. અને ઉત્તર-દેહની જઘન્ય અંગુલનો સંખ્યાતમોભાગ અને ઉત્કૃષ્ટ સાધિક ૧ લાખ યોજન. તથા સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના અઢી ક્ષીપથી અનુત્તર સુધી અથવા અનુત્તરથી અઢી ક્ષીપ સુધી ૭ રજ્જુ દીર્ઘ તે મુનિ અને દેવના મરણસમુદ્ઘાતની અપેક્ષાએ, અને અચ્યુત^૧ સ્વર્ગનો દેવ ત્રીજી કે ચોથી નરકે મિત્ર નારકની પાસે

૧ જ્યાં અચ્યુતથી ત્રીજી પૃથ્વી યા ચોથી પૃથ્વીમાં ગમન અપેક્ષા-એ ૭-૮ રજ્જુ દીર્ઘ અવગાહના કહી છે તે વર્તમાનકાળમાં સીતેન્દ્ર ચોથી પૃથ્વીમાં રવણુ વક્ષમણુને પુરુથી નિવારવા ગયા તેજો પાક જૈન રાક્ષા-ણાદિકમાં આવે છે તે અપેક્ષાએ વૈક્રિયસમુદ્ઘાત આશ્રયિ કહેલ છે. (શ્રી પંચમંત્રહતા બીજા કારની ૩૧ મી ગાથાની. ટીકામાં તે: આન-તાદિ દેવોનું નરક પૃથ્વીમાં ગમન ન હોવાનું કહ્યું છે—આનતાદયો દેવા: પુનરલપસ્નેહાદિભાવાત્ સ્નેહાદિપ્રયોજનેનાઽપિ નરકં ન ગચ્છંતીતિ.)

૩૩૦

બીય તોપણ ૭ અથવા ૮ રજ્જુ દીર્ઘ અવગાહના વૈકિયસમુદ્ધાતની અપેક્ષાએ હોય.

(૩૫) સ્થિતિ—ભવસ્થિતિ ઉપશમ સમ્યક્ત્વવત્. અને કાયસ્થિતિ જઘન્ય અન્તર્મુદ્ધૂર્ત છે, અને ઉત્કૃષ્ટથી બે મનુષ્યભવ અધિક ૬૬ સાગરોપમ પ્રમાણ છે. કારણકે પૂર્વકોડ વર્ષાયુષ્યવાળો મનુષ્ય ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ પામી ચારિત્ર અંગીકાર કરી અનુત્તરમાં ૩૩ સાગરોપમ આયુષ્યવાળો દેવ થઈ ત્યાંથી ચવી પૂર્વકોડ વર્ષાયુષ્યવાળો મનુષ્ય થઈ પુનઃ એજ રીતે અનુત્તર દેવ થાય તો બે પૂર્વકોડ અધિક ૬૬ સાગરોપમ હોય. અથવા એજ રીતે ત્રણ વાર અચ્યુત સ્વર્ગમાં બાવીસ બાવીસ સાગરોપમના આયુષ્યવાળો દેવ થાય તો ત્રણ પૂર્વકોડવર્ષ અધિક ૬૬ સાગરોપમ સુધી ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ રહે. ત્યારબાદ અવશ્ય મિશ્ર સમ્યક્ત્વ પણ પામે.

(૩૬) યોનિ—ઉપશમ સમ્યક્ત્વવત્.

ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વમાં.

(૧) ગતિ ૪—અહિં ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિનો પ્રારંભ કરનાર મનુષ્યજ હોય, પરંતુ ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ પામવા યોગ્ય ક્રિયાની સમાપ્તિ કરી ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ પામનાર ચારે ગતિના જીવ હોય.

(૨) इन्द्रिय ૫, (૩) કાય ૧, (ત્રસ), (૪) યોગ ૧૫, (૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪-૨૧, (૭) જ્ઞાન ૫ (કેવળ૦ સહિત), (૮) અજ્ઞાન ૦, (૯) સંયમ ૭, (૧૦) દર્શન ૪, (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) મદ્ય ૧, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ? (ક્ષાયિક), (૧૪) સંજિત્વ ? (સંજિ), (૧૫) આહારી ૨ (ક્ષયે:પ૦ વત્), (૧૬) ગુણસ્થાન ૧૧ (ચોથાથી ચૌદમા સુધી),—સુગમ છે.

(૧૭) जीवमेव ૨-૧૬૮—ચૌદલેહમાંના સંજિ સંબંધિ બે લેહ હોય, અને પંચસોત્રેસઠમાંના છવીસ વૈમાનિક અને નવ

૩૩૧

લોકાન્તિકના પર્યાપ્ત તથા અપર્યાપ્ત મળી ૭૦ દેવલેહ, ૩૦ કર્મ-ભૂમિજ મનુષ્ય, ૬૦ અકર્મભૂમિજ મનુષ્ય (અન્તર્દ્રીપ વિના), ૨ ગર્ભજ ચતુષ્પદ યુગલિક તિર્થંક, અને ૬ પ્રથમની ત્રણ પૃથ્વીના નારક, એ સર્વ મળી ૧૬૮ જીવલેહ હોય. કારણકે ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ સહિત એટલા જીવલેહમાં જર્મ શકાય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨, (૨૧) ઉપયોગ ૧, (૨૨) દૃષ્ટિ ૧,—સુગમ છે.

(૨૩) વંધ ૮-૭૯—ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વવત્.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૧ (૧૦૬)—કુળ્લતિ ૪, સ્થાવરાદિ ૪, અનંતાનુબંધિ ૪, આતપ, દર્શનમોહનીય ૩, કુસંઘયણ ૫, એ ૨૧ વિના શેષ ૧૦૧નો ઉદય છે. અથવા પ્રતિપન્ન ક્ષાયિક સમ્યગ્-દ્રષ્ટિને ૫ કુસંઘયણ ૫ણ સંભવે માટે ૧૦૬ નો ઉદય હોય.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૦૧ (૧૦૬)—ઉદયવત્. (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૧—સુગમ છે (કારણકે દર્શનસમકની સત્તા ન હોય).

(૨૭) શરોર ૫, (૨૮) વંધહેતુ ૩-૪૮—ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વવત્.

(૨૯) ધ્યાન ૧૬—કારણકે કેવલીલગવાનને પણ ક્ષાયિક-સમ્યક્ત્વ છે. માટે ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વનાં ૧૨ ધ્યાન સહિત ૪ શુક્લધ્યાન વિશેષ છે.

(૩૦) સંઘયણ ૧ (૬)—કારણકે સર્વજ્ઞ વિચરતા હોય તે કાળનાં વજ્રવલ્લનારાચસંઘયણી મનુષ્યોજ ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ પામી શકે અથવા પ્રતિપન્ન ક્ષાયિક સમ્યગ્દ્રષ્ટિને સર્વે સંઘયણ હોય, માટેજ

૧. વર્તમાનકાળમાં કેટલાએક કહે છે કે “ વર્તમાનકાળે આ ક્ષેત્રમાં પણ ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત થાય” એ વચન મતિકદિપત કહેવડ. પરંતુ પ્રથમના કાળમાં અથવા અન્ય ક્ષેત્રમાં ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત કરીને અહિં આવે તો ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ પ્રતિપન્નભાવે હોવામાં વિરોધ નહિ. શ્રી કુપ્પસહસ્રચિન્ત.

૩૩૨

શ્રી હુન્નપ્પસહસ્રરિને સેવાર્ત સંઘયણ છતાં પણ ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ હોય.

(૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૭—સુખમ છે.

(૩૩) માથ ૫-૪૪—ક્ષયોપશમમાં કહેલા ૩૬ લાવ સહિત ૯ ક્ષાયિકલાવ અધિક ગણતાં અને ક્ષયોપશમસમ્યક્ત્વ બાદ કરતાં ૪૪ લાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—જઘન્ય મૂળદેહની અવગાહના અનુત્તર દેવ આશ્રયિ ૧ હાથ પ્રમાણ, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ગર્ભજ અતુષ્પદ યુગલિક આશ્રયિ ૬ ગાઉની છે. અને ઉત્તરદેહાવગાહના ક્ષયોપશમવત્ વળી સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના કેવલીસમુદ્ઘાત આશ્રયિ સંપૂર્ણ લોકાકાશ પ્રમાણ છે. અહિં ગર્ભજ જળચર વિગેરેનું શરીર જોડે ૧૦૦૦ યોજન છે પણ તેને ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ ન હોય, ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ યુગલિક અતુષ્પદનેજ હોય માટે જન્મદેહની અવગાહના ૬ ગાઉથી અધિક ગણાય નહિ.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ ૮ વર્ષની^૧ અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ ૩૩ સાગરોપમ પ્રમાણ છે. તેમજ કાયસ્થિતિ ઉત્કૃષ્ટ સાદ્વિઅનન્તકાળ પ્રમાણ છે, કારણકે પ્રાપ્ત થયેલું ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ વિનાશ પામતું નથી, અને એજ કારણથી જઘન્ય કાયસ્થિતિ ન હોય.

(૩૬) યોનિ—પંચેન્દ્રિય સંપૂર્ણ^૨ ૨૬ લાખ યોનિ ગણાય. તેમજ સચિત્તાદિયોનિન્ય ભેદ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વવત્ જાણવા.

૧. કારણકે ૮ વર્ષથી કમી વયવાળો ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ ન પામે અને પરભવમાં જાય ત્યાં દેવ નારકભવમાં જઘન્યથી ૧૦ દગ્ગર વર્ષાયુષ્ય હોય, તેમજ યુગલિક અતુષ્પદ તિર્યચમાં જાય તો અસંખ્ય વર્ષાયુષ્ય હોય, અને પુનઃ મનુષ્યમાં આવે તો ૮ વર્ષે ચારિત્ર પામી મોક્ષે જાય અથવા ન જાય તોપણ કમી આયુષ્ય સંભવતું નથી.

૩૩૩

મિશ્રસમ્યક્ત્વમાં.

(૧) ગતિ ૪, (૨) इन्द्रिय ૫, (૩) કાય ૧—ક્ષયોપશમવત્.

(૪) યોગ ૧૦—મિશ્રસમ્યક્ત્વમાં મરણનો અસાવ હોવાથી ઔદારિકમિશ્ર, વૈક્રિયમિશ્ર, અને કાર્મણ્યોગ કે જે અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં હોય તે ત્રણે યોગ અહિં ન હોય. તેમજ ચારિત્રના અભાવે આહારકના એ યોગ પણ ન હોય, શેષ ૧૦ યોગ હોય. પુનઃ ઉત્તરદેહ સંબંધિ વૈક્રિયમિશ્રયોગ પણ પંચસંગ્રહના બીજા દ્વારની ૩૧ મી ગાથામાં કહેલ છે, પરંતુ શાસ્ત્રપદ્ધતિને અનુસરી ગણેલો નથી.

(૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪-૨૧, (૭) જ્ઞાન ૩ (મનઃ૫૦ અને કેવલ૦ વિના)—સુગમ છે.

(૮) અજ્ઞાન ૩—અતુર્થ કર્મગ્રંથમાં કહ્યું છે કે મિશ્રગુણ-સ્થાને જ્ઞાનાંશ અધિક હોય તો જ્ઞાન ગણાય, અને અજ્ઞાનાંશ અધિક હોય તો અજ્ઞાન ગણાય, માટે મિશ્રસમ્યક્ત્વમાં ૩ જ્ઞાન અને ૩ અજ્ઞાન પણ કહેવાય.

(૯) સમ્ય ૧ (અવિરતિ), (૧૦) દર્શન ૩, (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) મઘ્ય ૧ (ભવ્ય), (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૧ (મિશ્ર), (૧૪) સંજિત્વ ૧ (સંજિ), (૧૫) આહારી ૧ (આહારી), (૧૬) ગુણસ્થાન ૧ (ત્રીભુ),—સુગમ છે.

(૧૭) જીવમેદ ૧-૧૯૮—ઔદ લેદમાંનો સંજિપર્યાપ્ત૫ એકજ લેદ હોય. અને પાંચસોત્રેસઠમાંના ૯ લોકાન્તિક અને ૫ અનુત્તર સિવાયના ૮૫ પર્યાપ્ત દેવ, ૧૦૧ ગર્ભજ પર્યાપ્ત મનુષ્ય, ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ, અને ૭ પર્યાપ્ત નારક એ સર્વે મળી ૧૯૮ જીવલેદ હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૧ (દીર્ઘ૦), (૨૧) ઉપયોગ ૬, (૨૨) દષ્ટિ ૧ (મિશ્ર)—સુગમ છે.

(૨૩) વંધ ૭ ૭૪—મૂળકર્મમાં આયુષ્ય વિના સાત કર્મનો

૩૩૪

બાંધ છે. આ સમ્યક્ત્વમાં આયુષ્યબાંધ યોગ્ય અધ્યવસાય નહિ હોવાથી આયુષ્ય બાંધાય નહિ. તથા ઉત્તરલેહમાં મિથ્યાત્વ પ્રત્યયિક ૧૬ પ્રકૃતિઓ અને અનંતાનુબંધિ પ્રત્યયિક ૨૫ પ્રકૃતિઓ તથા દેવાયુ અને નરકાયુ, તેમજ આહારકદ્રિક અને જીનનામ, એમ ૪૬ પ્રકૃતિ બાદ કરતાં શેષ ૭૪ પ્રકૃતિ બાંધાય.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૦—મૂળ આઠે કર્મનો ઉદય છે, અને ઉત્તરલેહમાં મિશ્રમોહનીય, સમ્યક્ત્વમોહનીય, આહારકદ્રિક, જીનનામ, આતપ, મિથ્યાત્વ, ૪ અનંતાનુબંધિ, સ્થાવરાદિ ૪, કુબ્ધતિ ૪, અને આનુપૂર્વી ૪ એ ૨૩ પ્રકૃતિ બાદ કરી મિશ્રમોહનીય ઉમેરતાં ૧૦૦ પ્રકૃતિનો ઉદય હોય.

(૨૫) ઉદીરણ ૮-૧૦૦—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૭—જીનનામની સત્તાવાળો જીવ મિશ્ર અને સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ ન પામે તે કારણથી જીનનામ વિના ૧૪૭ ની સત્તા હોય.

(૨૭) શરીર ૪, (આહારવિના), (૨૮) બંધહેતુ ૩-૪૩ (૫ મિથ્યાત્વ, ૪ અનંતાં, ૫ યોગ વિના), (૨૯) ધ્યાન ૮ (અશુભ), (૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૨ (વેદના, કષાય)—સુગમ છે.

(૩૩) ભાવ ૩-૩૨ (૩૬)—ઉપશમ અને ક્ષાયિક વિના મૂળ ૩ ભાવ છે, અને ઉત્તરભાવમાં ૧૧ ક્ષયોપશમભાવ (૩ મિશ્રજ્ઞાન, ૩ દર્શન, ૫ દાનાદિ), ૧૬ ઔદયિકભાવ (મિથ્યાત્વ અને અજ્ઞાન વિના.), ૨ પારિણામિકભાવ (અભાવ વિના), એ સર્વ મળી ઉત્તરભાવ ૩૨ છે. અથવા ઔદયિક અજ્ઞાન અને ૩ ક્ષાયોપશમિક અજ્ઞાન પણ ગણતાં ૩૬ ભાવ છે.

(૩૪) અવગાહના—ક્ષયોપશમવત્. પરંતુ સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના અચ્યુત થોથી નરક સુધી ૮ રજજી પ્રમાણ સંભવે.

(૩૫) સ્થિતિ—મિશ્રસમ્યક્ દૃષ્ટિ જીવની ભવસ્થિતિ જઘન્યથી અન્તર્મુદ્ધૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટથી ૩૩ સાગરોપમ. તેમજ જઘન્ય

૩૩૫

વા ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અન્તર્મુદ્ધૂર્ત છે તે વ્યંજનાવગ્રહ એટલે પૃથક્ત્વ ઉશ્વાસ જેટલી પ્રથમ કર્મગ્રંથની ભાષામાં કહી છે.

(૩૬) યૌનિ—ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વવત્.

સાસ્વાદનમાં.

(૧) ગતિ ૪—ચારે ગતિના જીવોને સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ છે.

(૨) इन्द्रिय ૧-૨-૩-૪-૫—પાંચે જાતિના જીવોમાં સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ છે, પરંતુ ચતુરિન્દ્રિય સુધીના જીવોને તથા અસંજિ પંચેન્દ્રિયને પૂર્વભવમાં ઉપશમ સમ્યક્ત્વ વમીને આવતાં હોય, અને સંજિપંચેન્દ્રિયને તો ચાલુ ભવમાં પણ ઉપશમ સમ્યક્ત્વ વમતાં હોય. અહિં એકેન્દ્રિયમાં સાસ્વાદનપણું કર્મગ્રંથમતે જાણવું.

(૩) કાય ૪—ઉપશમ સમ્યક્ત્વ વમીને સાસ્વાદનસહિત મરણ પામેલો જીવ અગ્નિ અને વાયુમાં ઉપજે નહિ, તેમજ અગ્નિ અને વાયુ ચાલુ ભવમાં નવું સાસ્વાદન પણ પામે નહિ માટે કર્મગ્રંથમતે શેષ પૃથ્વ્યાદિ ચાર કાયને સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ હોય છે.

(૪) યોગ ૧૩ (આહા ૦ ૨ વિના), (૫) વૈદ ૩—સુગમ છે.

(૬) કષાય ૪-૨૫—અહિં અનંતાનુબંધિનો ઉદય થવાથીજ સાસ્વાદનપણું પ્રાપ્ત થાય છે માટે સર્વે કષાય હોય.

(૭) જ્ઞાન ૦ (૩)—મનઃપર્યવ અને કેવળજ્ઞાન વિના શેષ ત્રણ જ્ઞાન હોય. કારણકે મનઃપર્યવ અને કેવળજ્ઞાન મુનિને હોય, અને મુનિને સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ હોય નહિ. આ જ્ઞાન કહેવાનો અભિપ્રાય સિદ્ધાંતનો છે, પરંતુ કર્મગ્રંથકારો તો સાસ્વાદનમાં જ્ઞાનજ માનતા નથી.

(૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૧ (અવિ ૦), (૧૦) દર્શન ૩, (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) મહ્ય ૧, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૧ (સાસ્વા ૦), (૧૪)

સંજ્ઞિત્વ ૨, (૧૬) આહારી ૨ (૧૬) ગુણસ્થાન ૧ (બીજી) — સુગમ છે.

(૧૭) જીવભેદ ૭-૪૦૦—ચૌદ લેહમાંથી બાદર એકે૦, દ્વી૦, ત્રી૦, ચતુ૦, અસંજ્ઞિ પંચે૦ એ પાંચ અપર્યાપ્ત, તેમજ સંજ્ઞિપંચેન્દ્રિય અપર્યાપ્ત અને પર્યાપ્ત મળી ૭ જીવલેહ છે. વળી નવ લોકાંતિક, પાંચ અનુત્તર સિવાયના ૮૫ અપર્યાપ્ત અને ૮૫ પર્યાપ્ત દેવ, ૨૦૨ ગર્ભજ મનુષ્ય, ૧૦ ગર્ભજતિર્યંચ, ૫ અપર્યાપ્ત સમુચ્છિન્ન તિર્યંચ, ૩ અપર્યાપ્ત વિકલેન્દ્રિય, ૩ અપર્યાપ્ત પૃથ્વી, જળ, અગ્નિ, અને ૭ પર્યાપ્ત નારક એ સર્વ મળી ૪૦૦ લેહ છે. અહિં સાસ્વાદના નરકે ન ગચ્છતિ એ નિયમ પ્રમાણે અપર્યાપ્ત નારકને સાસ્વાદન અંગીકાર નથી કર્યું.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦.—સુગમ છે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨—આહારાદિ ચારે સંજ્ઞા છે, અને હેતુપ૦ વિગેરે ૩ માંની હેતુપદેશિકી સિવાય બે સંજ્ઞા છે. અહિં વિકલેન્દ્રિયને પર્યાપ્ત અવસ્થામાં હેતુપ૦ સંજ્ઞા સંભવે છે, પણ તે વખતે સાસ્વાદન ન હોય માટે હેતુપ૦ સંજ્ઞા વર્જ્ય કરી છે.

(૨૧) ઉપયોગ ૬ (૯)—સિદ્ધાન્તમતે ૯ ઉપયોગ, અને કર્મશ્રંથમતે ૬ ઉપયોગ, તેનું કારણ પ્રથમ કહેવાયલું છે. (અહિં વિભંગજ્ઞાનીને અવધિ દર્શન ગણ્યું છે).

(૨૨) દૃષ્ટિ ૧—ત્રણ દૃષ્ટિમાંની એક સમ્યક્ત્વ દૃષ્ટિ ગણાય.

(૨૩) બંધ ૮-૧૦૧—મિથ્યાત્વ પ્રત્યયિક ૧૬, આહારકદ્રિક અને જીનનામ વિના ૧૦૧ પ્રકૃતિઓ બંધાય.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૧૧—દર્શનમોહનીય ૩, આહારકદ્રિક, જીનનામ, સૂક્ષ્મત્રિક, આત્મ, અને નરકાનુપૂર્વી એ ૧૧ સિવાય શેષ ૧૧૧ નો ઉદય છે.

૧. અહિં વિભંગજ્ઞાનીને અવધિદર્શન ગણવામાં આવ્યું છે માટે અથવા સાસ્વાદનભાવે જ્ઞાન માનવાથી પણ દર્શન ૩ કલાં છે.

329

(૨૨) ઉદોરણા ૮-૧૧-ઉદ્યપત. (૨૬) સત્તા-૮-૧૭
(અનનામ વિના)—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૪—આહારક વિના ચાર શરીર હોય.

(૨૮) વંધહેતુ ૩-૫૦—પાંચ મિથ્યાત્વ અને આહારકના બે યોગ એ ૭ સિવાય શેષ ૫૦ બાંધહેતુ છે.

(૨૯) ધ્યાન ૮ (અશુભ), (૩૦) સંગ્રહણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૩ (અથવા ૫)—સુગમ છે.

(३३) भाव ३-३३ (३६)—मिश्रसम्यङ्त्ववत्.

(૩૪) અવગાહના—શ્લેષોપશમ સમ્યક્ત્વવત્. પરન્તુ સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના સૌધર્મ વા ઇશાન દેવ અધોલોકને અન્તે સાત્ત્વાદન સહિત પૃથ્વી આદિમાં ઉપજે તેા મરણસમુદ્ધાત આશ્રયિત રજ્જુ દીર્ઘ હોય. શેષ સુગમ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—ભવસ્થિતિ અન્તર્મુદ્રિત તથા ૩૩ સાગ-
રોપમ અને કાયસ્થિતિ બધન્ય ૧ સમય તથા ઉત્કૃષ્ટ ૬ આવા-
લિકા સ્વકાળ પ્રમાણ છે.

(૩૬) યોનિ—અગ્નિ વાયુ અને સાધારણ વનસ્પતિને સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ નહિ હોવાથી તેઓની ૭-૭ અને ૧૪ લાખમણી ૨૮ લાખ યોનિઓ સિવાયની ૫૬ લાખ યોનિઓ હોય. શેષ સચિત્તાદિ સર્વસિદ્ધવાળી યોનિઓ હોય પણ શંખાવર્ત્તયોનિ ન હોય.

मिथ्यात्वमां.

(૧) ગતિ ૪, (૨) इन्द्रिय १-२-३-४-५, (३) काय ६,
—સુખ છે.

(४) योग १३ (१५.६१० २ विना), (५) वेद ३, (६) कषाय ४-२५, (७) ज्ञान ०, (८) अज्ञान ३, (९) संयम १ (अवि०), (१०) दर्शन ३, (११) लेश्या ६, (१२) भव्य २, (१३) सम्यक्त्व १ (मिथ्या०), (१४) संज्ञि २, (१५) आहारी २, (१६) गुणस्थान १ (पेड़),—सुगम छे.

૩૩૮

(૧૭) જીવમેદ ૧૪-૫૩૫—૯ લોકાન્તિક અને ૫ અનુત્તરના અપર્યાપ્ત અને પર્યાપ્ત મળી ૨૮ ભેદ સિવાયના ૫૩૫ જીવભેદ હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૩, (૨૧) ઉપયોગ ૬, (૨૨) વૃષ્ટિ ૧ (મિથ્યા), (૨૩) વંધ ૮-૧૧૭ (આહાર ૨, જીન ૦ વિના), (૨૪) ઉદય ૮-૧૧૭ (આહાર ૨, જીન, દર્શનમોહ ૨ વિના), (૨૫) ઉદીરણ ૮-૧૧૭ (ઉદયવત્), (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮, (૨૭) શરીર ૪ (આહાર વિના), (૨૮) વંધહેતુ ૪-૫૫ (આહાર ૨ વિના), (૨૯) ધ્યાન ૮ (અશુભ), (૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૫ (આહાર કેવળ વિના),—સુગમ છે.

(૩૩) માત્ર ૩-૩૫—મૂળભાવ ઉપશમ અને ક્ષાયિક વિના ત્રણ છે, અને ઉત્તરભાવમાં ૧૧ ક્ષયોપશમભાવ (૫ લબ્ધિ, ૩ દર્શન, ૩ અજ્ઞાન.) અને ૨૧ ઔદયિકભાવ, તથા ૩ પારિણામિકભાવ મળી ૩૫ ભાવ છે. (અહિં વિભંગજ્ઞાનીને અવધિદર્શન ગણ્યું છે.)

(૩૪) અવગાહના, (૩૫) સ્થિતિ, (૩૬) યોનિ,—મતિ અને શ્રુત અજ્ઞાનવત્.

इति ६ सम्यक्त्वेषु ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૨ સંજ્ઞિમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ.

સંજ્ઞિમાં.

સંજ્ઞિમાં ૨૬ દ્વારોના સર્વે ભેદ હોય છે, પરંતુ જે ૧૦ દ્વારોમાં તક્ષાવત છે તે દ્વારો નીચે પ્રમાણે છે—

૧ સર્વ ભેદમાં અવગાહના જઘન્યથી અંગુલનો અસંખ્યાતભાગ અને ઉત્કૃષ્ટથી સાધિક ૧૦૦૦ અથવા સંપૂર્ણ દગ્ગર યોજન મુગદેહ સંખ્યા લેવી. અને ઉત્તરદેહ સંખ્યા તથા સમુદ્ઘાત સંખ્યા જેની નેટલી જઘન્ય વા ઉત્કૃષ્ટ હોય તેટલી લેવી પણ મધ્યમ નહિ.

૩૩૬

(૨) इन्द्रिय ૫, (૩) काय ૧ (ત્રસ.), (૧૪) संज्ञित्व ૧ (સંજિ),—સુગમ છે.

(૧૫) આહાર ૨—આહારના સર્વલેહ છે પણ દિશિઆહાર છ દિશિનો.

(૨૭) जीवभेद ૨-૪૨૪—ઔદમાંના સંજિ સંબંધિ બે લેહ, અને પાંચસોત્રેસડમાંના ૧૬૮ દેવ, ૨૦૨ ગર્ભજ મનુષ્ય, ૧૦ ગર્ભજતિર્યચ, અને ૧૪ નારક એ પ્રમાણે ૪૨૪ લેહ છે.

(૨૦) संज्ञा ૪-૨—આહારાદિ ચારે સંજ્ઞા છે, અને હેતૂપ૦ વિગેરેમાંથી હેતૂપ૦ વિના દીર્ઘકાલિકી અને દૃષ્ટિવાદિકી એ બે સંજ્ઞા છે.

(૨૪) उदय ૮-૧૧૪—સ્થાવર, સૂક્ષ્મ, સાધારણ, આતપ, કુળતિ ૪, એ ૮ વિના શેષ ૧૧૪ પ્રકૃતિનો ઉદય છે.

(૨૫) उदीरणा ૮-૧૧૪—ઉદયવત્.

(૩૫) स्थिति—ભવસ્થિતિ સુગમ છે, અને કાયસ્થિતિ જઘન્યથી અન્તર્મુહૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ શતપૃથક્ત્વ સાગરોપમ.

(૩૬) योनि—૨૬ લાખ યોનિઓ પંચેન્દ્રિય સંબંધિ હોય, અને સચિત્તાદિ લેહમાંથી સચિત્ત અને વિવૃતયોનિ સિવાય સર્વ લેહ હોય.

અસંજિમાં.

(૧) गति ૨—દેવ અને નારક અસંજિ ન હોય માટે.

(૨) इन्द्रिय ૧-૨-૩-૪-૫—પાંચે જાતિના જીવો અસંજિ હોય છે, તેમાં ચતુરિન્દ્રિય સુધીના સર્વે જીવો અને પંચેન્દ્રિયમાં સમુર્વિજમ જીવો અસંજિ છે.

(૩) काय ૬—પૃથ્વી આદિ છએ કાયમાં અસંજિપાણું છે. ત્રસકાયમાં દ્વિન્દ્રિયાદિથી સમુર્વિજમ પંચેન્દ્રિય સુધીના જીવો

૩૪૦

અસંજિ છે, અને શેષ ગર્ભજ તથા આપપાતિક (દેવ નારક)
છવે સંજિ છે.

(૪) યાગ ૬—અસંજિમાં માત્ર વાયુકાયને વૈકિયદ્વિક હોવા-
થીજ અસંજિમાં ૬ યોગ ગણાય છે, અન્યથા (સમુચ્છિમ પંચે-
ન્દ્રિયને) અસત્યામૃષા (વ્યવહાર) વચનયોગ, અને (સર્વને)
ઔદારિકમિશ્ર, ઔદારિક, અને કાર્મણયોગ. એ આર યોગ છે.

(૫) વેદ ૧ (૩)—અસંજિને ભાવથી કૃત્તા નપુંસકવેદજ
હોય. અને દ્રવ્યવેદ પંચેન્દ્રિય સમુચ્છિમ તિર્વચને ત્રણે હોય છે.

(૬) કષાય ૪-૨૩—પુરૂષવેદ અને નપુંસકવેદ વિના શેષ
૨૩ કષાય છે.

(૭) જ્ઞાન ૦-(૨)—કર્મગ્રંથમતે જ્ઞાન ન હોય અને સિદ્ધા-
ન્તમતે સાસ્વાદનભાવે જ્ઞાન માનતાં મતિશ્રુતજ્ઞાન હોય.

(૮) અજ્ઞાન ૨—મતિઅજ્ઞાન અને શ્રુતઅજ્ઞાન હોય.

(૯) સંયમ ૧ (અવિરતિ), (૧૦) દર્શન ૨ (ચક્ષુ, અચક્ષુ),
—સુગમ છે.

(૧૧) લેશ્યા ૪—તેજોલેશ્યાવંત દેવ પૃથ્વી, જળ અને પ્રત્યેક
વનસ્પતિમાં ઉત્પન્ન થાય ત્યારે અપર્યાપ્તપણામાં એ ત્રણે તેજો-
લેશ્યા હોય, શેષકાળે એ ત્રણે અને અગ્નિ આદિ સર્વને સદાકાળ
પ્રથમ ત્રણ લેશ્યા હોય.

(૧૨) મઘ્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૨ (મિથ્યા૦, સાસ્વા૦),
(૧૪) સંજિત્વ ૧ (અસંજિ), (૧૫) આહારી ૨, (૧૬) ગુણસ્થાન
૨ (પહેલું અને બીજું),—સુગમ છે.

(૧૭) જીવભેદ ૧૨-૧૩૯—ઐદ લેદમાંથી સંજિ સંખંધિ
એ લેદ સિવાયના ૧૨ લેદ હોય, અને પાંચસોત્રેસઠમાંથી ૧૦૧
સમુચ્છિમ મનુષ્ય, ૨૨ એકેન્દ્રિય, ૬ વિકલેન્દ્રિય, અને ૧૦
સમુચ્છિમ તિર્વચ પંચેન્દ્રિય એ ૧૩૬ લેદ હોય.

૩૪૧

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬—મનઃપર્યાપ્તિ ન હોય. શેષ પાંચ પર્યાપ્તિ હોય.

(૧૯) પ્રાણ ૯—મનઃપર્યાપ્તિના અભાવે મનયોગ પ્રાણ ન હોય.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૧—આહાર આદિ ચારે સંજ્ઞા હોય, અને હેતૂપદેશિકી વિગેરે ત્રણમાંની એક હેતૂપ૦ સંજ્ઞાજ હોય.

(૨૧) ઉપયોગ ૬—જ્ઞાન અજ્ઞાન અને દર્શનાવતારવત્.

(૨૨) દૃષ્ટિ ૨—સાસ્વાદન હોવાથી સમ્યક્દૃષ્ટિ, અને મિથ્યાત્વ હોવાથી મિથ્યાદૃષ્ટિ છે.

(૨૩) વંધ ૮-૧૧૭—આહારકદ્રિક અને જીનનામ વિના ૧૧૭ પ્રકૃતિઓ બંધાય.

(૨૪) ઉદય ૮-૯૫—નરકત્રિક, દેવત્રિક, આહારકદ્રિક, જીનનામ, સમ્યક્ત્વ, મિશ્ર, ૫ સંઘયણ (સેવાર્ત્ત વિના), ૫ સંસ્થાન (હુંડક વિના), સુભગ, આદેય, સુખગતિ, ઉચ્ચ, સ્ત્રીવેદ, પુરૂષવેદ, એ ૨૭ વિના શેષ ૬૫ પ્રકૃતિઓ ઉદયમાં આવે. (અહિં વાયુ આશ્રયિ વૈકિયદ્રિકનો ઉદય ગણ્યો છે).

(૨૫) ઉદરણા ૮-૯૫—ઉદયવત્. (૨૬) સત્તા ૮-૧૪૭—(જીનનામ વિના). અસંશ્લિપર્યાપ્ત પંચેન્દ્રિય દેવ નારકમાં ઉત્પન્ન થાય છે માટે દેવાયુધ્ય અને નરકાયુધ્યની પણ સત્તા વાસ્તવિક હોય છે.

(૨૭) શરીર ૪—આહારક વિના ચાર શરીર હોય.

(૨૮) વંધહેતુ ૪-૪૧—૧ અનાલોગ મિથ્યાત્વ, ૧૧ અવિરતિ (મન વિના), ૨૩ કષાય (બે વેદ વિના), ૬ યોગ એ ૪૧ બંધહેતુ છે.

(૨૯) ધ્યાન ૦—મન વિના ધ્યાન ન હોય. અથવા આર્ત વિગેરે આઠ અશુભ ચિંતા-ભાવના હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૧—સેવાર્ત્ત, (૩૧) સંસ્થાન ૧—હુંડક.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૪—આહારક તૈજસ અને કેવલીસમુદ્ઘાત વિના ચાર.

૩૪૨

(૩૩) માત્ર ૨-૨૯—મૂળભાવ ઉપશમ અને ક્ષાયિક વિના ત્રણ હોય. અને ઉત્તરભાવમાં ૧૧ ક્ષયોપશમભાવ (૬ ઉપયોગ, ૫ દાનાદિ), ૧૫ ઔદયિકભાવ (૨ ગતિ, ૨ વેદ, ૨ લેશ્યા, વિના), ૩ પારિણામિકભાવ એ ૨૯ ભાવ છે. (અહિં સાસ્વાદન-ભાવે જ્ઞાન ગણવાથી એ જ્ઞાન કહ્યાં છે).

(૩૪) અવગાહના—મૂળદેહાવગાહના એકેન્દ્રિયવત્, ઉત્તર-દેહાવગાહના જઘન્યથી અને ઉત્કૃષ્ટથી અંગુલનો અસંખ્યાતમો-ભાગ વાયુ આશ્રયિ છે, શેષ અસંજ્ઞિ જીવોને વૈક્રિયશરીર ન હોય. તથા સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના પણ એકેન્દ્રિયવત્ દીર્ઘ ૧૪ રજજી પ્રમાણુ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ ૨૫૬ આવલિકા, અને ઉત્કૃષ્ટ ૮૪૦૦૦ વર્ષ આયુષ્ય (સમુર્દ્ધિમ ચતુષ્પદનું) છે, જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત્ત, અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ એકેન્દ્રિયવત્ અનાદિ અનંત છે.

(૩૬) યોનિ—ચાર લાખ દેવયોનિ અને ચાર લાખ નારક-યોનિ સિવાય શેષ ૭૬ લાખ યોનિ છે. તેમજ યોનિના સચિત્તાદિ સર્વ લેદ્દ હોય, પરન્તુ સંવૃતવિવૃતા અને શંખાવર્ત્તાદિ યોનિ ન હોય, કારણકે એ ચારે યોનિ ગર્ભજ જીવોનીજ છે, અને ગર્ભજ જીવો અસંજ્ઞિ ન હોય.

इति संज्ञिद्वारे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૨ આહારકદ્વારમાં ૩૬ દ્વારનો પ્રાપ્તિ.

આહારકમાં.

આહારકદ્વારમાં ૩૦ દ્વારોના સર્વ લેદ્દ હોય છે, પરન્તુ જે ૬ દ્વારોમાં તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણુ છે—

૩૪૩

(૧૫) આહારી ૧—સર્વ ઉત્તરભેદ સહિત એક આહારી-પાણી હોય.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧૩—ઐહમે ગુણસ્થાને આહારનો અભાવ છે માટે શેષ ૧૩ ગુણસ્થાન છે.

(૧૭) ઉદય ૮-૧૧૮—માર્ગમાંજ ઉદય આવનારી ચાર આનુપૂર્વીના ઉદય વખતે અનાહારીપણું હોય, માટે શેષ ૧૧૮ નો ઉદય હોય.

(૧૮) ઉદીરણ ૮-૧૧૮—ઉદયવત્.

(૧૯) ધ્યાન ૧૫—અયોગી ગુણસ્થાનવર્તી શુકલધ્યાનના ચોથા ભેદ સિવાયનાં સર્વધ્યાન અહિં હોય છે.

(૩૫) સ્થિતિ—લવસ્થિતિ સુગમ છે. અને કાયસ્થિતિ જઘન્યથી ત્રણ સમય ન્યૂન રૂપદ આવલિકા છે તે પંચવક્ર-ગતિવાળા લઙ્ઘિઅપર્યાસ સૂક્ષ્મનિગોદ આશ્રયિ છે. ઉત્કૃષ્ટથી અસંખ્યકાળ છે પણ અનન્તકાળ નહિ, કારણકે જીવને પરલવ જતાં વારંવાર ઋતુગતિ એટલાકાળ સુધીજ પ્રાપ્ત થાય, ત્યારબાદ અવરથ વક્રગતિ પ્રાપ્ત થાય, માટે કાયસ્થિતિ એ પ્રમાણે શ્રી પ્રજ્ઞાપનાજીમાં કહી છે, પરન્તુ શ્રી પ્રજ્ઞાપનાજીમાં વિશેષપણાની અપેક્ષાએ જઘન્ય કાયસ્થિતિ બે સમય ન્યૂન રૂપદ આવલિકા ત્રિવક્રગતિવાળા એકેન્દ્રિય આશ્રયિ કહી છે, તેથી ઉપરના કથનમાં વિરોધ જાણવો નહિ.

અનાહારકમાં.

અનાહારીપણું પૂર્વલવથી વક્રગતિએ આવતાં માર્ગમાં તથા ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમયે હોય, કેવલીને કેવલીસમુદ્ઘાત વખતે ત્રીજે, ચોથે, પાંચમે સમયે, અને ઐહમા અયોગી ગુણસ્થાને હોય. માટે સર્વે દારો એ ચાર પ્રસંગને અનુસારે વિચારવાં તે નીચે મુજબ—

૩૪૪

ગતિ વિગેરે ૧૩ કારોમાં તદ્વાવત નહિ હોવાથી તે સિવાયનાં ૨૩ કારો નીચે પ્રમાણે છે—

(૪) યોગ ૧—મૂળયોગ એક કાયયોગ અને ઉત્તરયોગમાં પણ એક કાર્મણ્યયોગજ હોય.

(૭) જ્ઞાન ૪—છન્નસ્થ મુનિપણાને અંગે ઉત્પન્ન થતું મનઃપ્રત્યવજ્ઞાન પૂર્વેક્ષિત ચારે પ્રસંગમાં નહિ હોવાથી શેષ ચાર જ્ઞાન હોય.

(૯) સંયમ ૨—વક્રગતિને પ્રસંગે તથા ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમયે અવિરતિ ચારિત્ર અને શેષ બે પ્રસંગે યથાજ્યાત ચારિત્ર હોય છે. શેષ પાંચ ચારિત્ર ચારમાંના કોઈપણ પ્રસંગે હોય નહિ.

(૧૦) દર્શન ૩—વક્રગતિમાં તથા પ્રથમ સમયે અચક્ષુ અને અવધિ એ બે દર્શન છે, અને શેષ બે પ્રસંગમાં કેવળદર્શન છે, પરન્તુ ચક્ષુદર્શન ચારમાંના કોઈપણ પ્રસંગે નથી.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૪ (૫)—વક્રગતિમાં અને પ્રથમ સમયમાં ક્ષયોપશમ, ક્ષાયિક, સાસ્વાદન અને મિથ્યાત્વ હોય, પરન્તુ મિશ્ર તથા ઉપશમ સમ્યક્ત્વ પરભવમાં જાય નહિ તેમ કેવલીને પણ ન હોય, અથવા અનુત્તર દેવની અપેક્ષાએ માર્ગમાં મતાન્તરે ઉપશ્ચમ સમ્યક્ત્વ પણ હોય માટે પાંચ સમ્યક્ત્વ.

(૧૫) આહારી ૧—એક અનાહારીપણજ હોય.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૫—પહેલું, બીજું, ચોથું, તેરમું અને ચૌદમું ગુણસ્થાન છે.

(૧૭) જીવભેદ ૮-૩૪૭—ચૌદમાંથી ૭ અપર્યાપ્ત અને એક સંશ્લિપર્યાપ્ત એ આઠ ભેદ, તથા પાંચસોત્રસઠમાંથી સર્વ અપર્યાપ્ત ૩૩૨ છે, તેમાં ૧૫ કર્મભૂમિ મનુષ્યપર્યાપ્ત ઉમેરતાં ૩૪૭ જીવભેદ થાય.

(૧૯) પ્રાણ ૧-૫—પાંચ ઇન્દ્રિય પ્રાણ ઇન્દ્રિયપર્યાપ્ત છન્નસ્થને હોય, અને તે ઇન્દ્રિયપર્યાપ્ત તો આહારીજ છે. તેમજ

૩૪૫

મનયોગ વચનયોગ અને શ્વાસોચ્છવાસ એ ત્રણ પ્રાણ પણ તે તે પર્યાપ્તિ પૂર્ણ થતાં આહારીનેજ હોયછે. માટે એ ૬ પ્રાણ સિવાય શેષ એક આયુષ્ય પ્રાણ અનાહારીપણામાં ચારે પ્રસંગે ગણી શકાય. અથવા કેવલીના પાંચ પ્રાણ પણ અપેક્ષાપૂર્વક લખિયરૂપે ગણી શકાય.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૦—વક્રગતિમાં અને પ્રથમ સમયમાં આહારાદિ ચારે સંજ્ઞા હોય, પરંતુ હેતુપદેશિકી વિગેરે ત્રણસંજ્ઞા તો પર્યાપ્તિ છદ્ધસ્થ ત્રસજીવને હોય માટે પૂર્વોક્ત ત્રણમાંથી એક પણ પ્રસંગે હેતુપદ વિગેરે સંજ્ઞા ન હોય.

(૨૧) ઉપયોગ ૧૦—મનઃપર્યવજ્ઞાન અને અક્ષુદર્શન વિના.

(૨૨) દષ્ટિ ૨—મિશ્રદષ્ટિ સિવાય મિથ્યાત્વ અને સમ્યક્-દષ્ટિ છે.

(૨૩) બંધ ૭-૧૧૨—મૂળકર્મ આયુષ્ય વિના સાત બંધાય, તેમજ ઉત્તરલેહમાં આહારકદ્ધિક, નરકદ્ધિક અને ૪ આયુષ્ય એ આઠ સિવાય શેષ ૧૧૨ પ્રકૃતિ બંધાય.

(૨૪) ઉદય ૮-૮૭—લવધારણીયદેહષટ્ક ૬, સંઘયણ ૬, સંસ્થાન ૬, ખગતિ ૨, ઉપઘાત, પરાઘાત, ઉચ્છવાસ, આતપ, ઉદ્યોત, પ્રત્યેક, સાધારણ, સ્વર ૨, મિશ્ર, નિદ્રા ૫, એ પાંત્રીસ પ્રકૃતિ વિના શેષ ૮૭ પ્રકૃતિનો ઉદય છે.

(૨૫) ઉદ્ધીરણ ૮-૮૭—ઉદયવત્.

(૨૭) શરીર ૩—ઔદારિક તૈજસ અને કાર્મણ્ય એ ત્રણ શરીર કેવલીસમુદ્ધાતવર્તી અનાહારીપણામાં હોય.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૩૩—અનાલોગ મિથ્યાત્વ, ૬ કાયવધ, ૨૫ કષાય, અને કાર્મણ્યયોગ એ ૩૩ હેતુ છે. શેષ હેતુ મન વચન અને ઔદારિકાદિક કાયાના અભાવે ન ગણાય.

(૨૯) ધ્યાન ૧—અયોગીપણાના પ્રસંગે અયોગી શુણ્ણસ્થાન-વર્તી શુક્લધ્યાનનો ચોથો લેહ હોય. શેષ ત્રણ પ્રસંગે ધ્યાન ન હોય.

૩૪૬

(૩૦) સંઘયણ ૧—કેવલીસમુદ્ધાતના અને અયોગીના અનાહારકપણામાં વજ્ર્વલનારાય સંઘયણ છે. શેષ બે પ્રસંગે સંઘયણ ન હોય.

(૩૨) સમુદ્ધાત ૧—અનાહારીપણામાં એક કેવલીસમુદ્ધાત સંભવે છે પરંતુ શ્રી વિચારસારમાં^૧ વેદના, કષાય, મરણ, અને વૈકલ્યસમુદ્ધાત કહ્યો છે તે વિચારવા યોગ્ય છે.

(૩૩) માત્ર ૪-૪૭—મૂળભાવ ઉપશમ વિના ચાર હોય, ઉત્તરભાવમાં ૯ ક્ષાયિકભાવ, ૧૪ ક્ષયોપશમભાવ (મનઃપર્યવ, ચક્ષુદર્શન, અને બે વિરતિ વિના), ૨૧ આદ્યિકભાવ, અને ૩ પારિણામિકભાવ એ સર્વ મળી ૪૭ ભાવ છે.

(૩૪) અવગાહના—અનાહારી વખતે મૂળદેહની અવગાહના જઘન્યથી બે હાથની હોય, કારણકે જઘન્ય બે હાથની અવગાહના વાળો મનુષ્યજ ચારિત્ર લઈ કેવળજ્ઞાન પામી કેવલીસમુદ્ધાત કરી અનાહારી થઈ શકે, અને ઉત્કૃષ્ટ ૫૦૦ ધનુષ્યની અવગાહના તે પણ એ કારણથીજ. અહિં ઉત્તરદેહના અભાવે ઉત્તરદેહાવગાહના સંભવે નહિ. તેમજ સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના તો કેવલીસમુદ્ધાતમાં થોથે સમયે સંપૂર્ણ લોકાકાશ પ્રમાણ છે, અને તે થોથે સમયે અનાહારીજ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—ભવસ્થિતિ જઘન્યથી રપદ આવલિકા, અને

૧. શ્રી વિચારસાર ગ્રંથમાં જે સમુદ્ધાત એકેન્દ્રિય વિગેરેને કહ્યા તેજ સમુદ્ધાત અનાહારીને સાથે સાથે કહ્યા છે. તે વિચારતાં ડાહ્યા રીતે અંધ બેસતો નથી. વળી મરણ હોય પણ મરણસમુદ્ધાત હોય કે નહિ તે નિર્ણય શ્રીમદ્બુદ્ધત ગમ્ય છે. કારણકે મરણસમુદ્ધાતવડે મરણ પામતા હવેનો એકછેડો ઉત્પત્તિ સ્થાને પ્રથમથીજ પહોંચેલો હોય છે, અને બીજો છેડો પૂર્વભવની દેહમાં હોય છે, હવે પૂર્વભવની દેહમાંનો છેડો છૂટવાના બીજો છેડો ઉત્પત્તિસ્થાને રહ્યા છતાં આહારી છે કે અનાહારી ? બંને આહારી હોય તો મરણસમુદ્ધાતમાં અનાહારીપણું ન કહેવાય, અનાહારી હોય તો મરણસમુદ્ધાત પણ જાણી શકાય. માટે નિર્ણય શ્રીમદ્બુદ્ધતગમ્ય છે.

૩૪૭

ઉત્કૃષ્ટથી ૩૩ સાગરોપમ છે, જ્યન્ય કાયસ્થિતિ દ્વિવક્રગતિ આશ્રયિ ૧ સમય અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ સાદિ અનંત છે, કારણકે ચૈત્રમા ગુણસ્થાનના પ્રારંભથી આગળ કોઇપણ કાળે અનાહારીપણાનો અન્ત નથી.

इति आहारकद्वारे^१ ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૩૪ ગુણસ્થાનોમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ.

મિથ્યાદષ્ટિ ગુણસ્થાનમાં.

ગતિ આદિ સર્વેદારો મિથ્યાત્વ (સમ્યક્ત્વદ્વારમાં કહેલા મિથ્યાત્વ) વત.

સાસ્વાદન ગુણસ્થાનમાં.

ગતિ આદિ સર્વેદારો સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વમાં કહ્યા પ્રમાણે.

મિશ્રગુણસ્થાનમાં.

ગતિ આદિ સર્વેદારો મિશ્રસમ્યક્ત્વમાં કહ્યા પ્રમાણે.

સમ્યક્ત્વ^૨ ગુણસ્થાનમાં.

ગતિ આદિ બાવીશદારો ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વને અનુસારે જાણવાં, અને જે ચૈત્ર દ્વારોમાં તદ્વાવત છે તે દ્વારો નીચે પ્રમાણે છે—

૧. આતારદ્વારના સચિતાદિ ઉત્તરભેદમાં દ્વારાવતાર કરવો યોગ્ય છે તેપણ ગ્રંથ વર્ણુ વધી જવાના ભયથી તેમ બની શક્યું નથી.

૨. સમ્યક્ત્વ અને સમ્યક્ત્વ ગુણસ્થાનમાં તદ્વાવત છે, તેમજ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ અને સમ્યક્ત્વ ગુણસ્થાન એ બેમાં પણ તદ્વાવત છે, માટે સામાન્ય સમ્યક્ત્વ અથવા ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વનાં દ્વારોમાં અને સમ્યક્ત્વ ગુણસ્થાને પ્રાપ્ત થતાં દ્વારોમાં તદ્વાવત સ્પષ્ટ હોય છે.

૩૪૮

(૭) જ્ઞાન ૩—મતિ, શ્રુત, અને અવધિ એ ત્રણ જ્ઞાન છે. શેષ બે જ્ઞાનમાં મનઃપર્યવસ્થાન છક્કથ મુનિને છકાથી ખારમઃ શુભસ્થાન સુધી, અને કેવળજ્ઞાન સર્વજ્ઞ જીવને તેરમે અને ચૌદમે શુભસ્થાને હોવાથી એ બે જ્ઞાન ન હોય.

(૧) સંયમ ૧—સામાયિકાદિ ચારિત્ર છકા શુભસ્થાન વિગેરેમાં હોય માટે અહિં એક અવિરતિ ચારિત્રજ હોય.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૩—અહિં મિથ્યાત્વ, સાસ્વાદન, અને મિશ્રસમ્યક્ત્વ હોય નહિ. શેષ ૩ સમ્યક્ત્વ હોય.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧—“ અવિરતિ સમ્યક્દૃષ્ટિ ” એ નામનું શુભસ્થાન છે.

(૨૧) ઉપયોગ ૬--૩ જ્ઞાન, અને ૩ દર્શન મળી ૬ ઉપયોગ હોય.

(૨૩) વંધ ૮-૭૭—આહારકદ્વિક ખાદ કરતાં શેષ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વવત્.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૪—આહારકદ્વિક ખાદ કરતાં શેષ ક્ષયોપશમ સમ્યં વત્.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૦૪—ઉદયવત્.

(૨૭) શરીર ૪—આહારક વિના ચાર શરીર હોય.

(૨૮) વંધહેતુ ૩-૪૬—આહારકના બે યોગ વિના શેષ ક્ષયોપશમ સમ્યં વત્.

(૨૯) ધ્યાન ૮--આઠે અશુભ ધ્યાન હોય પરંતુ ભાવના અને ચિંતા શુભ પણ હોય છે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૫--આહારક અને કેવલીસમુ વના શેષ પાંચ સમુદ્ઘાત છે

(૩૩) માવ ૫-૩૫--ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વમાં કહેલા ૩૬ ભ્રમમાંથી દેશવિરતિ, સર્વવિરતિ, અને મનઃપર્યવસ્થાન એ ત્રણ

૩૪૬

ખાદ કરી ઉપશમ સમ્યક્ત્વ, અને ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ ઉમેરતાં
૩૫ ભાવ હોય.

(૩૫) સ્થિતિ—ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અનુત્તર દેવની અપેક્ષાએ
૩૩ સાગરોપમથી કિંચિત્ અધિકકાળ પ્રમાણ છે. કારણકે મનુ-
પ્યલવમાં ચારિત્ર પાલનના પ્રભાવે શ્રેણિગત ગુણુસ્થાનથી કાળ
કરી ચોથા ગુણુસ્થાન યુક્ત અનુત્તર દેવ થઈ પુનઃ મનુપ્યલવમાં
આવ્યા ખાદ કેટલાકકાળ સુધી ચોથું ગુણુસ્થાન રહે ત્યારબાદ
ચારિત્ર પામતાં ચોથું ગુણુસ્થાન પલટાઈ છઠ્ઠું સાતમું થાય માટે
ચોથા ગુણુસ્થાનનો ઉત્કૃષ્ટકાળ સાધિક ૩૩ સાગરોપમ છે.

દેશવિરતિ ગુણુસ્થાનમાં.

ગતિ વિગેરે સર્વદ્વારો દેશવિરતિ ચારિત્રવત્ જન્મે સ્થાને
વૈકિયદિકનો ઉદય પણ ગણવો.

પ્રમત્ત ગુણુસ્થાનમાં.

ગતિ વિગેરે ૩૨ દ્વારો સામાયિક ચારિત્રને અનુસારે છે,
અને જે ચાર દ્વારોમાં તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

(૧૬) ગુણુસ્થાન ?—એક પ્રમત્ત ગુણુસ્થાન હોય.

(૨૩) વન્ધ ૮-૬૩—આહારકદ્રિક વિના સામાયિક ચારિત્ર
પ્રમાણુ.

(૨૯) ઘયાન ૩—અગ્રશોક સિવાયનાં ૩ આત્મધ્યાન છે.
ધર્મધ્યાન ગૌણ હોવાથી (ગુણુઠકમાંનું અંથમાં) ગણ્યું નથી.

(૩૫) સ્થિતિ—ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત પ્રમાણ છે,
ત્યારબાદ અવશ્ય અપ્રમત્ત થાય અથવા તો દેશવિરતિ વિગેરે
ગુણુસ્થાનમાં નીચે ઉતરી આવે, એમ પંચસંયદુ તથા શ્રી લગવતિ-
સૂત્ર વિગેરેનો અભિપ્રાય છે, અથવા દેશુણુ પૂર્વકોડ વર્ષ કાયસ્થિતિ
પણ કેટલાએક માને છે તે શ્રી દ્રવ્ય લોકપ્રકાશમાં સવિસ્તર કહેલ
છે. શેષ સ્વરૂપ સામાયિક ચારિત્રવત્.

૩૫૦

સામાયિક ચારિત્રમાં અને પ્રમત્તગુણસ્થાનમાં વૈકિયદ્વિક તથા ઉદ્યોતનો ઉદય પણ ગણી શકાય માટે ૮૧ અથવા ૮૪ નો પણ ઉદય હોય—એ વિશેષ છે.

અપ્રમત્ત ગુણસ્થાનમાં.

ગતિ વિગેરે ૨૫ દ્વારે પ્રમત્ત ગુણસ્થાન પ્રમાણે જાણવાં. શેષ ૧૧ દ્વારોમાં તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે—

(૪) યોગ ૧૧—અહિં અતિ વિશુદ્ધિ હોવાથી ઉત્તરવૈકિય અને આહારક શરીરની રચનાના પ્રારંભ તથા સંહરણનો અભાવ છે માટે બે મિશ્રયોગ ન હોય અને પ્રમત્તમાં વૈકિય અથવા આહારક રચ્યાબાદ અપ્રમત્તપણું પામે તેથી વૈકિય અને આહારક કાયયોગ હોય. માટે બે મિશ્રયોગ વિના શેષ સર્વ યોગ સામાયિક ચારિત્રવત્ જાણવા.

(૯) સંયમ ૩—સામાયિક, છેદોપસ્થાપનીય, અને પરિહાર વિશુદ્ધિ એ ત્રણ ચારિત્ર છે.

(૧૧) લેશ્યા ૩—ત્રણ શુભલેશ્યા હોય. (૧૬) ગુણસ્થાન ૧—(સાતમું.).

(૨૩) બન્ધ ૮-૫૯—પ્રમત્તગુણસ્થાનમાં જે ૬૩ પ્રકૃતિ છે તેમાંથી શોક, અરતિ, અસ્થિર, અશુભ, અયશ, અને અશાતા એ ૬ બાદ કરી આહારકદ્વિક મેળવતાં ૫૬ નો બંધ. અહિં દેવાયુષ્યનો બંધ પ્રારંભ ન હોય પણ પ્રમત્તથી બંધ પ્રારંભ કરી અપ્રમત્તે આવતાં પણ તે બંધ ચાલુ રહે માટે દેવાયુષ્યનો બંધ પ્રતિપન્ન-ભાવે હોય.

(૨૪) ઉદય ૮-૭૮ (૮૧)—પ્રમત્ત સંબંધિ ૮૧ના ઉદયમાંથી સ્થાનર્દ્ધિત્રિક બાદ કરતાં ૭૮ નો ઉદય હોય. પૂર્વ રચિત વૈકિયની અપેક્ષાએ વૈકિયદ્વિક અને ઉદ્યોતનો ઉદય ગણતાં ૮૧ નો ઉદય પણ હોય.

૩૫૧

(૨૬) ઉદ્ધીરણા ૬-૭૫—મૂળકર્મમાંથી આયુષ્ય અને વેદનીય વિના ૬ કર્મની તથા ઉત્તરલેહમાં નરાયુષ્ય અને બે વેદનીય વિના શેષ સર્વ દ્વીરણા ઉદયવત્.

(૨૮) બંધહેતુ ૨-૨૪—પ્રમત્તગુણસ્થાને કહેલા ૨૬ બંધહેતુ-માંથી બે મિશ્રયોગ બાદકરતાં ૨૪ બંધહેતુ હોય.

(૨૯) ધ્યાન ૪—ચાર ધર્મધ્યાન હોય. અહિં શ્રી ગુણસ્થાન કમાનુરોહ ગ્રંથમાં શુદ્ધધ્યાનનો પહેલો લેહ ગોણ કહેલો હોવાથી ગણ્યો નથી.

(૩૨) સમુદ્ધાત ૦ (૧)—અપ્રમત્તાદિ ગુણસ્થાને ધ્યાનારૂઢ-પાણું હોવાથી મરણ હોય પણ મરણસમુદ્ધાત ન હોય. અથવા એક મરણસમુદ્ધાત હોય છે. (—ઇતિ વિચારસારે?).

(૩૩) ભાવ ૬-૩૦—પ્રમત્ત ગુણસ્થાને કહેલા ૩૩ ભાવમાંથી ૩ અશુભલેશ્યા બાદકરતાં શેષ ૩૦ ભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—અહિં ઉત્તરદેહ પ્રારંભના અભાવે અંગુ-લના સંખ્યાતમાભાગરૂપ જઘન્ય ઉત્તરદેહાવગાહના ન હોય. શેષ સ્વરૂપ પ્રમત્તવત્.

અપૂર્વકરણ ગુણસ્થાનમાં.

ગતિ આદિ ૨૩ દ્વારે અપ્રમત્ત ગુણસ્થાન પ્રમાણે છે, અને શેષ ૧૩ દ્વારેમાં જે તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

(૪) યોગ ૯—વૈક્રિય અને આહારકના શુદ્ધયોગ પણ અહિં ન હોય, માટે એ બે સિવાયના શેષ ૬ યોગ અપ્રમત્તવત્.

૧. વળી અહિં આહારક અને વૈક્રિય સંખ્યા શુદ્ધયોગ છે પણ વૈક્રિય અને આહારક સમુદ્ધાત નથી તેનું કારણ એ કે સમુદ્ધાતનો (પ્રારંભ) મિશ્રયોગ વખતે હોય, પરંતુ શુદ્ધયોગ વખતે ન હોય માટે પ્રારંભ અપેક્ષાએ સમુ-દ્ધાત ન હોય, શ્રી વિચારસાર ગ્રંથની મૂળગાથામાં સૈસે મરણં દક્ષં એ સૂત્રથી એક સમુદ્ધાત કહ્યો છે, અને ત્રીકામાં મતાંતર પણ દર્શાવ્યો છે.

૩૫૨

(૧) સંયમ ૨—સામાયિક અને છેદોપસ્થાપનીય એ બે ચારિત્ર હોય, પણ પરિહારવિશુદ્ધિ ચારિત્રવાળા શ્રેણિ ન પ્રારંભે અને આ તથા આગળનાં ગુણસ્થાનો શ્રેણિ સંબંધિજ છે.

(૧૧) લેખ્યા ૧—અહિંથી પ્રારંભીને આગળનાં ગુણસ્થાનોમાં એક શુક્લલેશ્યાજ હોય.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૨—ઉપશમશ્રેણિમાં (ક્ષાયિક વા) ઉપશમ સમ્યક્ત્વ, અને ક્ષપકશ્રેણિવંતને ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ હોય. એ બે સિવાય કોઈપણ સમ્યક્ત્વ ન હોય.

(૨૩) વન્ધ ૭-૬૮—આ ગુણસ્થાનના સાત ભાગ છે. તેમાં ખેલે ભાગે અપ્રમત્ત પ્રમાણે ૫૮, બીજે ભાગે નિદ્રાદિક વિના ૫૬, અને સાતમે ભાગે દેવદિક, પંચેન્દ્રિયજ્ઞતિ, સુખગતિ, ત્રસાદિ ૯, આદા૦ વિના શરીર ૪, અંગોપાંગ ૨, સમયતુરન્ન, નિર્માણ, જીનનામ, વર્ણાદિ ૪, અગુરુલઘુચતુષ્કની ૪, એ ૩૦ વિના શેષ ૨૬ પ્રકૃતિઓ બંધાય.

(૨૪) ઉદય ૮-૭૨—સમ્યક્ત્વમેહનીય, આહા૦૨, અને છેલ્લાં ત્રણ સંઘયણ વિના શેષ ૭૨ પ્રકૃતિઓ અપ્રમત્તવત.

(૨૫) ઉદોરણા ૫-૬૧—મૂળકર્મમાં વેદનીય અને આયુષ્ય વિના ૬ કર્મની ઉદીરણા, અને ઉત્તરલેહમાં બે વેદનીય અને નરાયુષ્ય વિના ઉદયવત્ ૬૬ ની ઉદીરણા.

(૨૭) શરીર ૩—આહારક અને મૂળ અથવા ઉત્તર વૈક્રિય-શરીર આ ગુણસ્થાને ન હોય માટે શેષ ત્રણ શરીર હોય.

(૨૮) વન્ધહેતુ ૨-૨૨—વૈક્રિયકાયયોગ (બન્ને પ્રકારનો) અને આહારકયોગ એ બે સિવાય શેષ ૨૨ હેતુ અપ્રમત્તવત.

(૨૯) ધ્યાન ૧—અહિં શુક્લધ્યાનનો ખેલો લેહ હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૩—ઉપશમશ્રેણિવાળો જો આ ગુણસ્થાને આવે તો તેને ખેલો ત્રણ સંઘયણ હોય, અને ક્ષપકશ્રેણિવાળો આવે તો તેને ખેલું એકજ સંઘયણ હોય.

૩૫૩

(૩૩) માષ ૫-૨૭—ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ અને તેજ્ઞેલેશ્ય તથા પક્ષલેશ્યા એ ત્રણ વિના શેષ ૨૭ લાવ અપ્રમત્તવત્.

(૩૪) અવગાહના—ઉત્તરદેહાવગાહના હોય નહિ, કારણકે ઉત્તરશરીરમાં વર્તતો જીવ શ્રેણિ પ્રારંભે નહિ. શેષ સ્વરૂપ અપ્રમત્તવત્.

અનિવૃત્તિકરણુ ગુણુસ્થાનમાં.

ગતિ વિગેરે ૨૯ દ્વારે અપૂર્વકરણુ ગુણુસ્થાન પ્રમાણે બાણવાં શેષ ૭ દ્વારમાં જે તફાવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે.

(૬) કષાય ૪-૭—મૂળ કષાય ક્રોધાદિ ચાર અને ઉત્તર કષાયમાં ચાર સંજવલન અને ત્રણ વેદ એ ૭ કષાય હોય.

(૨૦) સંજ્ઞા ૩-૨—ભય વિના આહારાદિ ત્રણ સંજ્ઞા, અને હેતૂપ૦ વિના દ્વીર્ધકાલિકી અને દૃષ્ટિવાદિકી એ બે સંજ્ઞા હોય.

(૨૩) વન્ધ ૭-૨૨—આ ગુણુસ્થાનના પાંચ ભાગ છે, તેમાં હાસ્ય, રતિ, કુત્સા, અને ભય એ ચાર પ્રકૃતિ જતાં પહેલે ભાગે શેષ બાવીસ પ્રકૃતિ અપૂર્વકરણુ ગુણુસ્થાનને અનુસારે બાણવી. બીજે ભાગે પુરૂષવેદ જતાં ૨૧, ત્રીજે ભાગે સંજવલન માન જતાં ૧૯, અને સંજવલન માયા જવાથી પાંચમે ભાગે ૧૮ પ્રકૃતિ બંધાય.

(૨૪) ઉદય ૮-૬૬—અપૂર્વકરણુમાં કહેલી ૭૨ પ્રકૃતિમાંથી હાસ્ય વિગેરે ૬ પ્રકૃતિ બાદ કરતાં શેષ ૬૬ નો ઉદય.

(૨૫) ઉદીરણા ૬-૬૩—જે વેદનીય અને નરાયુષ્ય વિના ઉદયવત્.

(૨૮) વન્ધહેતુ ૨-૧૬—હાસ્યાદિ ૬ વિના શેષ અપૂર્વકરણુવત્.

(૩૩) માષ ૫-૨૮—અપૂર્વકરણુવર્તી ૨૭ લાવમાં ઉપશમ-ચારિત્ર મેળવતાં ૨૮ લાવ હોય કારણકે ઉપશમચારિત્ર આ ગુણુસ્થાને સંજવલન લોભ વિના ૨૭ મોહનીય ઉપશાન્ત થવાથી હોય છે, તેમજ ઉપશમાવવાનો પ્રારંભ પણ અહિંજ હોય છે.

૩૫૪

સૂક્ષ્મસંપરાય ગુણુસ્થાનમાં.

ગતિ વિગેરે સર્વદ્વારો સૂક્ષ્મસંપરાય ચારિત્રમાં કહ્યા પ્રમાણે.

ઉપશાન્તભોહ ગુણુસ્થાનમાં.

ગતિ વિગેરે ૨૮ દ્વારો સૂક્ષ્મસંપરાય તુલ્ય છે, શેષ દ્વારોમાં જે તક્ષાવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

(૬) કષાય ૦—સર્વ મોહનીય ઉપશાન્ત થવાથી કષાય ન હોય.

(૯) સંયમ ૧—ઉપશમયથાજ્યાત નામનું એક ચારિત્ર હોય.

(૨૦) સંજ્ઞા ૧-૨—એક આહારસંજ્ઞા હોય. અને દ્વીર્ધકાં તથા દૃષ્ટિવાં સંજ્ઞા હોય. પરન્તુ મોહનીય કર્મથી ઉત્પન્ન થતી પરિવ્રહાદિ સંજ્ઞા તથા અસંજ્ઞિ યોગ્ય હેતુપ્ ૫૦ સંજ્ઞા ન હોય.

(૨૩) વન્ધ ૧-૧—મૂળકર્મમાં એક વેદનીય કર્મનો, તેમજ ઉત્તરલેદમાં એક શાતાવેદનીયકર્મનો બંધ છે.

(૨૪) ઉદય ૭-૫૯—મૂળકર્મમાં મોહનીય વિના શેષ ૭ કર્મનો ઉદય, તેમજ ઉત્તરલેદમાં સંજ્વલન લોભ વિના શેષ ૫૯ પ્રકૃતિનો ઉદય સૂક્ષ્મસંપરાય પ્રમાણે જાણવો.

(૨૫) ઉદીરણા ૫-૫૬—મૂળકર્મમાં મોહનીય વેદનીય અને આયુષ્ય વિના પાંચની ઉદીરણા, અને ઉત્તરલેદમાં બે વેદનીય અને નરાયુષ્ય વિના ૫૬ પ્રકૃતિની ઉદીરણા ઉદય પ્રમાણે જાણવી.

(૨૮) વંધહેતુ ૧-૯—મૂળહેતુમાં યોગ, અને ઉત્તરહેતુમાં ૯ યોગ બંધના કારણરૂપ છે. (અહિં સૂક્ષ્મસંપરાયવત્ સં ૦ લોભ ન હોય.).

(૩૩) માષ ૫-૨૦—સૂક્ષ્મસંપરાયમાં કહેલા ૨૨ માંથી લોભ અને ક્ષયેપશમચારિત્ર વિના શેષ ૨૦ ભાવ હોય.

૩૫૫

ક્ષીણમોહ ગુણુસ્થાનમાં.

ગતિ આદિ ૨૬ દ્વારે ઉપશાન્તમોહ ગુણુસ્થાનવત્ છે. શેષ ૧૦ દ્વારોમાં જે તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે.

(૧) સંયમ ૧—સંયમદ્વાર જે કે ૧૧મા ગુણુસ્થાનવત્ યથા-જ્યાતચારિત્રરૂપે તુલ્ય છે પરન્તુ ત્યાં ઉપશમયથાજ્યાત ચારિત્ર છે, અને અહિં ક્ષાયિકયથાજ્યાત ચારિત્ર છે, એ પ્રમાણે વિશેષણ માત્રનોજ તક્ષવત જાણવો.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૧—અહિં એક ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ હોય.

(૨૪) ઉદય ૭-૬૭—મૂળકર્મમાં મોહનીય વિના ૭ કર્મ અને ઉત્તરભેદમાં રૂપલનારાય અને નારાય વિના શેષ સત્તાવન પ્રકૃતિએ: ૧૧મા ગુણુસ્થાન પ્રમાણે છે. તેમજ એ નિદ્રા વિના અન્ત્ય સમયે ૫૫ નો ઉદય છે.

(૨૫) ઉદીરણ ૫-૫૪—મૂળકર્મમાં વેદનીય આયુષ્ય અને મોહનીય વિના પાંચની ઉદીરણા, અને ઉત્તરભેદમાં એ વેદનીય અને નરાયુષ્ય વિના ઉદયવત્ ૫૧ની ઉદીરણા છે.

(૨૬) સત્તા ૭-૧૦૧—મૂળકર્મમાં મોહનીય વિના સાતની સત્તા અને ઉત્તરભેદમાં ૨૮ મોહનીય, ૩ વિરૂદ્ધ આયુષ્ય, ૩ થીણુદ્વિત્રિક, સ્થાવર, સૂક્ષ્મ, તિર્યગ્દ્વિક, નરકદ્વિક, આતપ, ઉદ્યોત, કુન્નતિ ૪, સાધારણ એ ૪૭ પ્રકૃતિ વિના શેષ ૧૦૧ ની સત્તા હોય.

(૨૯) ધ્યાન ૧—એક શુક્લધ્યાનનો ખીજો ભેદ હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૧—વજ્રર્પલનારાય નામે પ્રથમ સંઘયણ હોય.

(૩૩) ભાવ ૪-૧૯—મૂળભાવમાં ઉપશમ વિના ચાર ભાવ, અને ઉત્તરભાવમાં ૧૧ મા ગુણુસ્થાને કહેલા વીશ ભાવમાંથી એ ઉપશમભાવ બાદ કરી ક્ષાયિકચારિત્ર ઉમેરતાં ૧૮ ભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—સમુદ્ધાતના અભાવે સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના ન હોય. શેષ સર્વ સ્વરૂપ ઉપશાન્તમોહવત્.

૩૫૬

(૩૬) સ્થિતિ—જઘન્ય અને ઉત્કૃષ્ટ એ બન્ને કાયસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત પ્રમાણ છે. શેષ સ્વરૂપ ઉપશાન્તમોહવત્.

સયોગીકેવલી ગુણસ્થાનમાં.

ગતિ વિગેરે ૨૨ દ્વાર ક્ષીણમોહ ગુણસ્થાનવત્ જાણવાં, શેષ ૧૪ દ્વારમાં જે તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

(૪) યોગ ૭—અહિં કેવળજ્ઞાન હોવાથી અસત્ય મન^૨ અને વચનયોગ, મિશ્ર મન^૨ અને વચનયોગ એ ચાર યોગ ન હોય, પરન્તુ કેવળીસમુદ્ધાત વખતે ઔદારિકમિશ્ર અને કાર્મણુ એ બે યોગ અધિક છે, માટે ક્ષીણમોહીના નવ યોગમાંથી ચાર યોગ બાદ કરી બે યોગ મેળવતાં (સત્ય અને વ્યવહાર મનયોગ, સત્ય અને વ્યવહાર વચનયોગ, ઔદારિકમિશ્ર, અને કાર્મણુ કાયયોગ એ) ૭ યોગ હોય.

(૭) જ્ઞાન ૧—આ ગુણસ્થાને એક કેવળજ્ઞાન હોય.

(૧૦) દર્શન ૧—આ ગુણસ્થાને એક કેવળદર્શન હોય છે.

(૧૧) પ્રાણ ૬—પાંચ ઇન્દ્રિય પ્રાણુ ન હોય, કારણકે સર્વજ્ઞના જ્ઞાનમાં ઇન્દ્રિયોનો ઉપયોગ ન હોય, માટે શેષ પાંચ પ્રાણુ હોય.

(૨૦) સંજ્ઞા ૧ (૦)-૦—આહારશ્દિ ચારમાંની એક આહાર-સંજ્ઞા ક્ષુધાવેદનીયના ઉદયથી હોય, અથવા સંજ્ઞા તે ચિંતારૂપ હોવાથી છદ્મસ્થનેજ ગણવામાં આવે તો આહાર હોય પરન્તુ આહારસંજ્ઞા ન હોય, તેમજ હેતૂપદેશિકી વિગેરે કોઈ સંજ્ઞા ન હોય.

૧-૨. છદ્મસ્થને જેમ ચિંતવનરૂપ સ્વોપયોગી મનયોગ છે તેમ કેવળીને નથી, પણ કોઈએ મનથી પૂછેલા પ્રશ્નનો ઉત્તર આપતી વખતે મનપુદ્ગલોને તદાકારે પરિણુમાવવારૂપ પરોપયોગી મનયોગ છે.

૩૫૭

(૨૧) ઉપયોગ ૨—કેવળજ્ઞાન અને કેવળદર્શન એ બે ઉપયોગ છે.

(૨૪) ઉદય ૪-૪૨—મૂળકર્મમાં નામ, ગોત્ર, વેદનીય અને આયુષ્ય એ ચારનો ઉદય છે, તેમજ ઉત્તરલેહમાં ક્ષીણમોહમાં કહેલી પંચાવન પ્રકૃતિમાંથી જ્ઞાનાવરણ ૫, દર્શનાવરણ ૪, અન્તરાય ૫, એ ૧૪ પ્રકૃતિ બાદ કરી જીનનામકર્મ અધિક મેળવતાં ૪૨ નો ઉદય હોય.

(૨૫) ઉદ્ધીરણ ૨-૩૧--મૂળકર્મમાં નામ અને ગોત્રકર્મની ઉદ્ધીરણ હોય, તેમજ ઉત્તરલેહમાં બે વેદનીય અને નરાયુષ્ય (૪૨ માંથી) બાદ કરતાં શેષ ૩૬ પ્રકૃતિની ઉદ્ધીરણ ઉદયમાં કહ્યા પ્રમાણે હોય.

(૨૬) સત્તા ૪-૮૫—મૂળકર્મમાં ઉદયવત્ ચારની સત્તા હોય, ઉત્તરલેહમાં ક્ષીણમોહીને કહેલી ૧૦૧ પ્રકૃતિમાંથી નિદ્રા અને પ્રચલા તો ક્ષીણમોહને ઉપાન્ત્ય સમયે ક્ષય પામી, તેમજ પાંચ-જ્ઞાનાવરણ પાંચ અન્તરાય અને ચાર દર્શનાવરણ એ ૧૪ પ્રકૃતિ ક્ષીણમોહને છેલ્લે સમયે ક્ષય પામી, માટે તે ૧૬ પ્રકૃતિ બાદ કરતાં શેષ ૮૫ પ્રકૃતિની સત્તા હોય.

(૨૮) બંધહેતુ ૧-૭—મૂળહેતુમાં યોગરૂપ એક હેતુ છે, અને ઉત્તરહેતુમાં સાત યોગ છે.

(૨૯) ધ્યાન ૧—યોગનિરોધ વખતે શુક્લધ્યાનનો ત્રીજો લેહ હોય, અને શેષ વખતમાં ધ્યાન ન હોય (પણ ધ્યાનાન્તરિકા કાળ હોય.).

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૧—કેવલીસમુદ્ઘાતરૂપ એક સમુદ્ઘાત છે.

(૩૩) ભાવ ૩-૧૪—મૂળભાવ ક્ષાયિક, આહયિક, અને પારિણામિક એ ત્રણ ભાવ હોય, ઉત્તરલેહમાં ૬ ક્ષાયિકભાવ, ૩ આહયિકભાવ (નરગતિ, શુક્લલેશ્યા, અને અસિદ્ધત્વ), અને ૨ પારિણામિકભાવ (જીવત્વ અને ભવ્યત્વ) એ પ્રમાણે ૧૪ ભાવ

૩૫૮

હોય. આ તેરમા અને ચૌદમા ગુણુસ્થાનમાં ભવ્યત્વભાવ સ્વીકારેલો છે, તેનું કારણકે શાસ્ત્રમાં ભવ્યમાર્ગણાએ ૧૪ ગુણુસ્થાન કહેલાં છે. વળી કેટલાએક તો કેવળીભગવાનમાં દ્રવ્ય સિદ્ધત્વ ગણીને ભવ્યત્વભાવ ગણતા નથી.

(૩૪) અવગાહના—સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના સંપૂર્ણ લોકાકાશ પ્રમાણુ છે. શેષ સ્વરૂપ ક્ષીણુમોહવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ ૮ વર્ષ ૭ માસ ન્યૂન પૂર્વકોડ વર્ષ પ્રમાણુ છે. તેમજ ભવસ્થિતિ ક્ષીણુમોહવત્.

અયોગીકેલી ગુણુસ્થાનમાં.

ગતિ વિગેરે ૨૨ દારો^૧ સયોગીકેલી ગુણુસ્થાન પ્રમાણુ બાણુવાં, શેષ ૧૪ દારોમાં જે તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણુ—

(૪) યોગ ૦—યોગ રહિતપણું હોવાથીજ આ ગુણુસ્થાન અયોગી કહેવાય છે. ગુણુસ્થાનકેમાનુરોહ ગ્રંથમાં સૂક્ષ્મ કાયયોગ કહ્યો છે પણ તે અહિં અવિવક્ષિત છે.

(૧૧) લેશ્યા ૦—યોગ અને લેશ્યા અન્વયવ્યતિરેકભાવે હોવાથી યોગ નથી માટે લેશ્યા પણ નથી.

(૧૫) આહારો ૧—યોગાભાવે આહાર ન હોય, પણ એક અનાહારીપણું હોય.

(૧૯) જ્ઞાન ૧—આયુષ્ય પ્રાણુ સિવાય કોઈપણ પ્રાણુ ન હોય.

(૨૦) સંજ્ઞા ૦-૦—અનાહારીપણું હોવાથી આહારજ્ઞાન પણ ન હોય.

(૨૩) બંધ ૦-૦—યોગાભાવે કર્મબંધ પણ ન હોય.

૧. સયોગી અને અયોગી ગુણુસ્થાનમાં સંજિપણું મનોદ્રવ્યના સંબંધ માત્રથીજ છે, પણ ચિંતારૂપ નહિ. (પંચસંગ્રહે)

૩૫૯

(૨૪) ઉદય ૪-૧૨—મૂળ ચાર અઘાતિ કર્મનો ઉદય છે, અને ઉત્તરલેહમાં કાયયોગને અભાવે ઔદારિકાદિ ૩૦ પ્રકૃતિનો ઉદય ક્ષય પામતાં શેષ સુભગ, આદેય, યશ, શાતા કે અશાતા, ત્રસાદિ ૩, પંચેન્દ્રિયબળિ, મનુષ્યગતિ, મનુષ્યાયુષ્ય, જીવનામ, અને ઉચ્ચગોત્ર એ ૧૨ પ્રકૃતિનો ઉદય હોય. એ ૧૨ પ્રકૃતિઓ છેત્રે સમયે ઉદયમાંથી ક્ષય પામે છે.

(૨૫) ઉદ્ધીરણા ૦-૦—યોગનો અભાવ હોવાથી ઉદ્ધીરણા પણ હોય નહિ.

(૨૮) બંધહેતુ ૦-૦—યોગનો અભાવ છે. માટે બંધ નથી.

(૨૯) ધ્યાન ૧—શુકલધ્યાનનો યોગો લેદ હોય.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૦—યોગને અભાવે સમુદ્ઘાત પણ ન હોય.

(૩૩) માષ ૩-૧૩—શુકલલેશ્યા વિના ૧૩ ભાવ સયોગિવત્.

(૩૪) અવગાહના—ક્ષીણમોહવત્. કારણકે અહિં સયોગીમાં કહેલી સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના ન હોય.

(૩૫) સ્થિતિ—ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત (પાંચ હ્રસ્વાક્ષર પ્રમાણ), અને જઘન્ય કાયસ્થિતિ પણ તેટલીજ છે. તેમજ ભવસ્થિતિ સયોગીવત્.

इति चतुर्दशगुणस्थानेषु ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૩૬૦

(૧૭) ચૌદ અને પાંચસોત્રેસઠ જીવભેદમાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ.

ચૌદ જીવભેદમાં.

(૧) સૂક્ષ્મઅપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિયમાં.

(૧) ગતિ ૧ (તિર્યચ), (૨) ઇન્દ્રિય ૧, (૩) કાય ૫, (૪) યોગ ૨* (ઔદારિકમિશ્ર, અને કાર્મણુ), (૫) વેદ ૧ (નપુંસક), (૬) કષાય ૪-૨૩ (સ્ત્રીવેદ, પુરૂષવેદ વિના), (૭) જ્ઞાન ૦, (૮) અજ્ઞાન ૨, (૯) સંયમ ૧ (અવિરતિ), (૧૦) દર્શન ૧ (અચક્ષુ), (૧૧) લેશ્યા ૩ (અશુભ), (૧૨) ભવ્ય ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૧ (મિથ્યાત્વ), (૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૧ (અસંજ્ઞિ), (૧૫) આહારો^૧ ૨, (૧૬) ગુણસ્થાન ૧ (ખેલું),—સુગમ છે.

(૧૭) જીવભેદ ૧-૫—ચૌદમાંથી સૂક્ષ્મઅપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિય નામે એક જીવભેદ, અને પાંચસોત્રેસઠમાંથી પાંચ અપર્યાપ્તસૂક્ષ્મ એકેન્દ્રિય (સૂક્ષ્મ અપર્યાપ્ત પૃથ્વી, જળ, અગ્નિ, વાયુ, અને વનસ્પતિ) ૩૫ પાંચ જીવભેદ હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૩—આહાર શરીર અને ઇન્દ્રિય એ ત્રણ પર્યાપ્તિઓ હોય, કારણકે સર્વ લબ્ધિપર્યાપ્ત જીવો તેમજ કરણ-અપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિયજીવો અવશ્ય ત્રણ પર્યાપ્તિ પૂર્ણ કરે ત્યારબાદ

* શરીરપર્યાપ્તિને ઔદારિક કાયયોગ માનવાથી ઔદારિકયોગ સહિત ત્રણ યોગ પણ કહેવાય.

૧. સર્વે અપર્યાપ્તજીવોને અનાભોગ આહારજીવ હોય, અને કવલઆહાર હોય નહિ, તથા પર્યાપ્તજીવોમાં ઓજઆહાર ન હોય, શેષ સ્વરૂપ યથાસંભવ વિચારવું.

૩૬૧

લઘ્વિઅપર્યાપ્ત હોય તો મરણ પામે અને કરણપર્યાપ્ત હોય તો ચોથી પર્યાપ્તિ પૂર્ણ કરી પર્યાપ્ત એકેન્દ્રિય થાય.

(૧૯) પ્રાણ ૩—આયુષ્ય, સ્પર્શેન્દ્રિય અને કાયયોગ એ ત્રણ પ્રાણ છે. એકેન્દ્રિયને શ્વાસોચ્છવાસ સહિત ચાર પ્રાણ હોય, પરંતુ અપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિયને શ્વાસોચ્છવાસ પર્યાપ્તિ પૂર્ણ નહિ થતી હોવાથી શ્વાસોચ્છવાસ પ્રાણ હોય નહિ. વળી શરીરપર્યાપ્તિ સમાપ્ત થવાથી ઔદારિકયોગ, અથવા અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં ઔદારિકયોગ ન ગણે તોપણ કાર્મણુ વિગેરે કાયયોગ તો અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં એકેન્દ્રિયને હોય છે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૦—આહારાદિ ચારે સંજ્ઞા હોય અને હેતુ-પદ્દેશિકી વિગેરે ત્રણમાંની કોઈપણ સંજ્ઞા ન હોય.

(૨૧) ઉપયોગ ૩—અચક્ષુઃદર્શન અને બે અજ્ઞાનરૂપ ત્રણ ઉપયોગ હોય.

(૨૨) દષ્ટિ ૧—મિથ્યાદષ્ટિ હોય છે.

(૨૩) વંધ ૮-૧૦૯—જનનામ, સુરત્રિક, નરકત્રિક, વૈકિય-દ્વિક, અને આહારકદ્વિક એ અગીઆર પ્રકૃતિ વિના શેષ ૧૦૯ ઉત્તરપ્રકૃતિઓ બાંધે અને મૂળકર્મ આઠ બાંધે.

(૨૪) ઉદય ૮-૭૩—નરક ૩, દેવ ૩, વૈકિય ૨, નરત્રિક, ઉચ્ચગોત્ર, સીવેદ, પુરુષવેદ, જાતિ ૪, આહારકદ્વિક, ઔદારિક-ઉપંગ, સંઘયણ ૬, સંસ્થાન ૫, બગતિ ૨, જનનામ, ત્રસ, બાદર, પર્યાપ્તિ, સ્વર ૨, સમ્યક્ત્વ, મિશ્ર, સુભગ, આદેય, યશ, પરાઘાત, આતપ, ઉદ્યોત તથા ઉચ્છવાસ એ ૪૯ પ્રકૃતિ વિના શેષ ૭૩ પ્રકૃતિનો ઉદય લઘ્વિઅપર્યાપ્તને હોય.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૭૩—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૫—જનનામ, નરકાયુ અને દેવાયુ વિના એકસો પીરતાલીશની સત્તા હોય.

૩૬૨

(૨૭) શરોર ૩—ઔદારિક, તૈજસ, અને કાર્મણુ એ ત્રણ શરીર હોય.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૩૩—મૂળબંધહેતુ ચાર અને ઉત્તરબંધહેતુમાં અનાલોગ મિથ્યાત્વ, સ્પર્શેન્દ્રિય અવિરતિ, ૬ કાયવધ, ૨૩ કષાય, અને ઔદારિકમિશ્ર તથા કાર્મણુયોગ મળી ૩૩ ઉત્તરબંધહેતુ હોય.

(૨૯) ધ્યાન ૦—મન રહિતને ધ્યાન ન હોય માટે.

(૩૦) સંઘયણ ૦—હાડરહિતને સંઘયણ ન હોય માટે.

(૩૧) સંસ્થાન ?—મસૂરની દાળ સરખું અથવા અર્ધચંદ્રાકાર વિગેરે પાંચ પ્રકારનું હુંડકસંસ્થાન એકેન્દ્રિય માર્ગણુમાં કહ્યા પ્રમાણે હોય.

(૩૨) સમુદ્ધાત ૩—વેદના કષાય અને મરણુ એ ત્રણ સમુદ્ધાત હોય. પરંતુ તથાપ્રકાશની લગ્નિધિ વિના શેષ ચાર સમુદ્ધાત ન હોય.

(૩૩) ભાવ ૩-૨૪—મૂળભાવ ક્ષયોપશમ, ઔદયિક, અને પારિણામિક એ ૩ ભાવ હોય, ઉત્તરલેદમાં ક્ષયોપશમભાવે ૫ દાનાદિલગ્નિધિ, ૩ ઉપયોગ, તેમજ ઔદયિકભાવમાં ૩ વિરૂદ્ધગતિ ૩ અશુભલેશ્યા એ વેદ એ આઠ વિના ૧૩, અને ૩ પારિણામિકભાવ એ સર્વ મળી ચોવીશભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની જઘન્ય અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમોભાગ, ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના પાંચ કિંચિત્ અધિક અંગુલનો અસંખ્યાતમોભાગ છે, અને મરણુસમુદ્ધાતકૃત તૈજસ અવગાહના દીર્ઘ ૧૪ રજગ્નુ પ્રમાણુ છે. ઉત્તરદેહાવગાહના હોય નહિ.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ ૨૫૬ આવલિકા, અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત પ્રમાણુ છે, કાયસ્થિતિ બન્ને પ્રકારે અન્તર્મુદૂર્ત પ્રમાણુ શ્રી પ્રજ્ઞાપના સૂત્રમાં કહી છે. અહિં કાયસ્થિતિ લગ્નિધિ અને કરણુ એ બન્ને અપર્યાપ્તપણાને અંગે કહેલી છે.

૩૬૩

(૩૬) યોનિ—એકેન્દ્રિય માર્ગણામાં કહ્યા પ્રમાણે ૫૨૦૦૦૦૦ યોનિ જાણવી. તથા સચિત્ત વિગેરે ત્રણ પ્રકારની, શીત વિગેરે ત્રણ પ્રકારની, અને સંવૃતવિગેરેમાંની એક સંવૃતયોનિ છે. શંખા-વર્ત્તાદિયોનિ હોય નહિ.

(૨) સૂક્ષ્મપર્યાસ એકેન્દ્રિયમાં.

ગતિ વિગેરે ૩૦ દ્વારો સૂક્ષ્મઅપર્યાસ એકેન્દ્રિય તુલ્ય^૧ છે, શેષ ૬ દ્વારોમાં જે તદ્વાવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

(૪) યોગ ૧—ઔદારિકયોગ છે.

(૧૮) પર્યાસિ ૪—પર્યાસપણું હોવાથી પર્યાસએકેન્દ્રિયને યોગ્ય આહાર, શરીર, ઇન્દ્રિય અને ઉચ્છવાસ એ ચાર પર્યાસિ હોય.

(૧૯) પ્રાણ ૪—આયુષ્ય, સ્પર્શેન્દ્રિય, કાયયોગ, અને શ્વાસોચ્છવાસ એ ચાર પ્રાણ હોય, કારણકે શ્વાસોચ્છવાસપર્યાસિ પણ પૂર્ણ થયેલી હોય છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૭૪—સૂક્ષ્મ અપર્યાસને જે ૭૩ પ્રકૃતિનો ઉદય કહ્યો છે તેમાંથી તિર્યગાનુપૂર્વી અને અપર્યાસ નામકર્મ બાદ કરી પર્યાસનામકર્મ પરાઘાત અને ઉશ્વાસનામકર્મ ઉમેરતાં ૭૪ પ્રકૃતિઓનો ઉદય લઘિપર્યાસને પર્યાસાવસ્થામાં હોય.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૭૪—ઉદયવત્.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૩૨-યોગમાં ૧ ઔદારિકયોગ ગણવાથી.

(૩૨) સ્થિતિ—જઘન્ય અને ઉત્કૃષ્ટ લવસ્થિતિ તથા જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત પ્રમાણ છે, અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ લઘિપર્યાસપણાની અપેક્ષાએ અસંખ્યકાળચક્ર પ્રમાણ છે.

૧. અહિં સર્વત્ર અપર્યાસને જદસે પર્યાસ રાજ્ઞ કહેવો.

૩૬૪

(૩) આદરઅપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિયમાં.

ગતિ વિગેરે ૩૧ દ્વારો સૂક્ષ્મઅપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિય તુલ્ય છે, પરંતુ સૂક્ષ્મને સ્થાને આદર શબ્દ કહેવો, શેષ ૫ દ્વારોમાં જે તદ્વાવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

(૧૧) લેશ્યા ૪—અપર્યાપ્તપણામાં (દેવલાવથી આવેલા) એકેન્દ્રિયને તેજોલેશ્યા પણ હોય છે.

(૧૨) સમ્યક્ત્વ ૨—કર્મઅંત્યમતે પૃથ્વી, અપ્ અને પ્રત્યેક વનસ્પતિને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ પણ કહ્યું છે, માટે મિથ્યાત્વ અને સાસ્વાદન એ બે સમ્યક્ત્વ હોય.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૨—સમ્યક્ત્વવત્.

(૧૭) જીવભેદ ૧-૬—ચૌદ ભેદમાંનો “આદરઅપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિય” એ નામે એક ભેદ છે, અને પાંચસોત્રેસઠ ભેદમાંથી આદરઅપર્યાપ્ત પૃથ્વી, અપ્, અગ્નિ, વાયુ, સાધારણ વનસ્પતિ, અને પ્રત્યેક વનસ્પતિ એ ૬ ભેદ હોય છે.

(૨૩) માથ ૩-૨૬—તેજોલેશ્યા સહિત સૂક્ષ્મઅપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિયવત્.

(૪) આદરઅપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિયમાં.

ગતિ વિગેરે ૨૭ દ્વારો સૂક્ષ્મઅપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિય તુલ્ય છે, પરંતુ સૂક્ષ્મને સ્થાને આદર શબ્દ કહેવો, અને શરીર, સમુદ્ધાત, માથ, અવગાહના એ ૪ દ્વાર સામાન્ય એકેન્દ્રિય માર્ગણા તુલ્ય કહેવાં, શેષ ૫ દ્વારોમાં જે તદ્વાવત છે તે નીચે પ્રમાણે—

(૪) યોગ ૩—ઔદારિક, વૈક્રિયમિશ્ર, અને વૈક્રિયયોગ.

(૨૪) ઉદય ૮-૭૮—એકેન્દ્રિય માર્ગણામાં જે ૮૧ નો ઉદય કહ્યો છે તેમાંથી અપર્યાપ્ત, સૂક્ષ્મ, અને તિર્યચાનુપૂર્વી એ ત્રણ બાદ કરતાં ૭૮નો ઉદય લઙ્ઘિપર્યાપ્તને પર્યાપ્તઅવસ્થામાં બાળવો.

૩૬૫

અથવા સૂક્ષ્મપર્યાપ્તિને કહેલી ૭૪ માંથી સૂક્ષ્મ અને અપર્યાપ્તિ બાદ કરી યશ, પરાં ઉત્થાસ, વૈં, આતપ, અને ઉદ્યોત મેળવતાં પણ ૭૮ નો ઉદય હોય. (અધોદયસત્તા પ્રકરણે).

(૨૬) ઉદીરણા ૮-૭૮—ઉદયવત્.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૩૪—યોગ ૩. શેષ પર્યાપ્તિ સૂક્ષ્મવત્.

(૩૬) સ્થિતિ—ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અસંખ્ય કાળચક્ર પ્રમાણુ છે, કારણકે વારંવાર લઙ્ગિધપર્યાપ્તિપણુ એટલાકાળ સુધી પ્રાપ્ત થાય, ત્યારબાદ અવશ્ય લઙ્ગિધઅપર્યાપ્તિપણુ પ્રાપ્ત થાય. અહિં કરણપર્યાપ્તિપણુની કાયસ્થિતિ તો અન્તર્મુહૂર્ત્ત ન્યૂન ૨૨૦૦૦ વર્ષે પ્રમાણુ છે, પરંતુ શ્રીપ્રજ્ઞાપનાદિ શાસ્ત્રોમાં તો લઙ્ગિધપર્યાપ્તિપણુની કાયસ્થિતિ અંગીકાર કરી છે, આગળ પણ એ પ્રમાણુ લઙ્ગિધપર્યાપ્તિપણુનીજ કાયસ્થિતિ કહેવાશે. શેષ સ્વરૂપ એકેન્દ્રિય માર્ગણુવત્.

(૫) અપર્યાપ્તિ દ્વીન્દ્રિયમાં.

ગતિ વિગેરે ૨૫ દ્વારે સામાન્ય દ્વીન્દ્રિય માર્ગણુ તુલ્ય બાણુવાં, શેષ ૧૧ દ્વારેમાં જે તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણુ છે—

(૪) યોગ ૨—ઔદારિકમિશ્ર, અને કાર્મણુ.

(૧૬) આહારક ૨—કવલ અને આલોગઆહાર ન હોય, શેષ સ્વરૂપ દ્વીન્દ્રિય માર્ગણુવત્.

(૧૭) જીવમેદ ૧-૧—ચૌદ અને પાંચસોત્રેસઠ જીવમેદ માંથી “અપર્યાપ્તિ દ્વીન્દ્રિય” એ નામનો એક જીવમેદ હોય.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૪—આહાર, શરીર, ઇન્દ્રિય, અને ઉચ્છવાસ.

(૧૯) પ્રાણ ૬—વચનયોગ વિના દ્વીન્દ્રિય યોગ્ય ૫ પ્રાણુ છે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૦—આહારાદિ ચારે સંજ્ઞા હોય. તથા વિશિષ્ટ સંજ્ઞાનો અભાવ હોવાથી હેતુપદેશિકીસંજ્ઞા ન હોય.

૩૬૬

(૨૪) ઉદય ૮-૭૪—જ્ઞાનાવરણ ૫, દર્શનાવરણ ૬, વેદનીય ૨, મોહનીય ૨૪ (મિથ્ય, સમ્યક્ત્વ, બે વેદ વિના), તિર્યગાયુ, ધ્રુવોદયી ૧૨, તિર્યગ્દ્વિક, ક્ષીન્દ્રિયબળતિ, ત્રસ, આદર, અપર્યાપ્ત, દુર્ભાગ, અનાદેય, અયશ, ઔદારિકદ્વીક, હુંડક, સેવાર્ત, ઉપધાત, પ્રત્યેક, નીચગોત્ર, અને ૫ અન્તરાય.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૭૪—ઉદયવત્.

(૨૮) વંધહેતુ ૪-૩૪—વ્યવહારવચનયોગ અને ઔદારિક-કાયયોગ વિના ક્ષીન્દ્રિયવત્.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમોભાગ, શેષ સ્વરૂપ ક્ષીન્દ્રિયવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—ગન્ને પ્રકારની ભવસ્થિતિ અને કાયસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત પ્રમાણ છે.

(૬) પર્યાપ્ત ક્ષીન્દ્રિયમાં.

ગતિ વિગેરે ૨૪ દ્વારે ક્ષીન્દ્રિયમાર્ગણા તુલ્ય છે, શેષ જે ૧૨ દ્વારોમાં જે તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

(૪) યોગ ૨—ઔદારિક, અને વ્યવહારવચનયોગ.

(૭) જ્ઞાન ૦—પર્યાપ્ત અવસ્થામાં સાસ્વાદનભાવ ન હોય.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૧—પર્યાપ્ત અવસ્થામાં મિથ્યાદષ્ટિજ હોય.

(૧૫) આહારક ૧—પર્યાપ્ત અવસ્થામાં આહારીપણુંજ હોય, તેમજ આભોગિકઆહાર અને ક્ષવલઆહાર પણ હોય.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧—સમ્યક્ત્વવત્.

(૧૭) જીવમેદ ૧-૧—પર્યાપ્તક્ષીન્દ્રિયરૂપ એક ભેદ હોય.

(૨૧) ઉપયોગ ૩—પર્યાપ્તક્ષીન્દ્રિયને બે જ્ઞાન ન હોય માટે ઉપયોગ ત્રણ હોય છે.

(૨૨) દષ્ટિ ૧—પર્યાપ્ત અવસ્થામાં એક મિથ્યાદષ્ટિ છે.

૩૬૭

(૨૪) ઉદય ૮-૮૦—અપર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિયને કહેલી ૭૪ માંથી અપર્યાપ્ત અને તિર્યગાનુપૂર્વી બાદ કરી પર્યાપ્ત, યશ, પરાં, ઉશ્ચાં, ઉદ્યોત, સ્વર ૨, કુબગતિ, ઉમેરતાં ૮૦ નો ઉદય લબ્ધિ-પર્યાપ્તને પર્યાપ્ત અવસ્થામાં હોય.

(૨૫) ઉદીરણ ૮-૮૦—ઉદયવત્.

(૨૮) વંધહેતુ ૪-૩૪—મૂળબંધહેતુ ચાર અને ઉત્તરબંધ-હેતુમાં મિથ્યાત્વ ૧, અવિરતિ ૮, કષાય ૨૩, અને યોગ ૨, એ સર્વ મળી ૩૪ બંધહેતુ છે. પર્યાપ્ત અવસ્થામાં કાર્મણ અને આદારિમિશ્રયોગરૂપ બંધહેતુ હોય નહિ.

(૩૩) ભાવ ૩-૨૪—દ્વીન્દ્રિયવત્. અહિં સિદ્ધાન્તમતે રદ ભાવ ન હોય. કારણકે પર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિયને સાસ્વાદનભાવ ન હોય.

(૭) અપર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિયમાં.

ગતિ વિગેરે ૩૩ દ્વારે અપર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિય તુલ્ય છે, પરન્તુ દ્વીન્દ્રિય સ્થાને ત્રીન્દ્રિય શબ્દ કહેવો. શેષ ૩ દ્વારેમાં જે તદ્ભવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

(૨) હન્દ્રિય ૩—સ્પર્શેન્દ્રિય, રસનેન્દ્રિય, અને નાસિકા એ ત્રણ ઇન્દ્રિયો છે.

(૧૧) પ્રાણ ૬—એક ઇન્દ્રિય પ્રાણ અધિક ગણવાથી.

(૨૮) વંધહેતુ ૪-૩૨—એક ઇન્દ્રિયની અવિરતિ અધિક ગણવાથી પાંત્રીસ બંધહેતુ હોય.

(૮) પર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિયમાં.

ગતિ વિગેરે ૩૧ દ્વારે પર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિય તુલ્ય છે, પરન્તુ દ્વીન્દ્રિયને સ્થાને ત્રીન્દ્રિય શબ્દ કહેવો. શેષ ૫ દ્વારેમાં જે તદ્ભવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

૩૬૮

(૨) इन्द्रिय ૩, (૧૭) प्राण ૭, (૨૮) बन्धहेतु ૪-૨૫—
એ ત્રણે દ્વારમાં એક નાસિકા ઇન્દ્રિય અધિક ગણવી.

(૩૪) अवगाहना—જન્મદેહની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ૩ ગાઉની છે, એવડા લાંબા કાનખભુરા વિગેરે ત્રીન્દ્રિયજીવો અઢીઢીપ ખહારના દ્વીપસમુદ્રમાં ઉત્પન્ન થાય છે. વળી જૂ કીડી વિગેરે સર્વ ત્રીન્દ્રિય જીવોની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના એવડી મોટી ન હોય. પરંતુ શાસ્ત્રમાં કાનખભુરા વિગેરે કેટલાએક ત્રીન્દ્રિયજીવોની અવગાહના ૩ ગાઉ પ્રમાણની કહી છે. શેષ સ્વરૂપ પર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિયવત.

(૩૫) स्थिति—ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ ૪૯ દિવસની છે, ત્યારબાદ ગમે તેટલી મોટી નાની કાયાવાળો ત્રીન્દ્રિયજીવ અવશ્ય મરણ પામે છે. તથા ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ સંજ્યાત દિવસની છે. કારણકે આગણપર્યાપ્ત દિવસ પ્રમાણના કેટલાએક પર્યાપ્તભવમાં વારંવાર ઉત્પન્ન થતાં સંજ્યાત દિવસ ગણેલા છે, ત્યારબાદ અવશ્ય અપર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિય વિગેરે કોષપણ અન્ય સ્વરૂપે ઉત્પન્ન થાય. ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિમાં લબ્ધિપર્યાપ્તપણું જ ગણવું, પણ કરણપર્યાપ્તપણું નહિ.

(૬) અપર્યાપ્તચતુરિન્દ્રિયમાં.

ગતિ વિગેરે ૩૩ દ્વારો અપર્યાપ્તત્રીન્દ્રિયવત્. પરંતુ ત્રીન્દ્રિયને સ્થાને ચતુરિન્દ્રિય શબ્દ કહેવો. શેષ ૩ દ્વારોમાં જે તદ્વાવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

(૨) इन्द्रिय ૪—શ્રોત્રેન્દ્રિય સિવાયની ચાર ઇન્દ્રિયો છે.

(૧૯) प्राण ૭—ઇન્દ્રિય ૪, શ્વાસોચ્છવાસ, આયુષ્ય, અને કાયયોગ એ સાત પ્રાણ અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં છે. અહિં ચક્ષુ-દર્શન ન ગણ્યું અને ચક્ષુપ્રાણ ગણ્યો છે તેનું કારણકે વિવિક્ષત ઇન્દ્રિય રચાયા બાદ તે ઇન્દ્રિય પ્રાણરૂપ ગણી શકાય, પરંતુ દર્શનરૂપ તો ત્યારે ગણાય કે જ્યારે દેખવારૂપ કાર્ય કરી શકે.

૩૬૯

માટે શાસ્ત્રમાં પર્યાસને ચક્ષુદર્શન કહેલું છે, પણ અપર્યાસને નહિ.

(૨૮) વન્ધહેતુ ૪-૩૬—ચક્ષુર્ધન્દ્રિયરૂપ એક અવિરતિ અધિક ગણવાથી. અહિં અપર્યાસને ચક્ષુદર્શન નથી તોપણ ચક્ષુર્ધન્દ્રિયની અવિરતિ હોય છે.

(૧૦) પર્યાસ ચતુરિન્દ્રિયમાં.

ગતિ વિગેરે ૨૮ દ્વારો પર્યાસ ત્રીન્દ્રિય તુલ્ય છે, પરંતુ ત્રીન્દ્રિયને સ્થાને ચતુરિન્દ્રિય શબ્દ કહેવો. શેષ ૮ દ્વારોમાં જે તક્ષાવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

(૨) દ્વિન્દ્રિય ૪—સ્પર્શેન્દ્રિય, શ્રોત્ર, નાસિકા, અને ચક્ષુ એ ચાર ધન્દ્રિય છે,

(૧૦) દર્શન ૨—ચક્ષુ અને અચક્ષુદર્શન.

(૧૧) પ્રાણ ૮—ધન્દ્રિય ૪, શ્વાસોચ્છવાસ, આયુષ્ય, કાય-યોગ, અને અસત્યામૃષા વચનયોગ એ ૮ પ્રાણ છે.

(૨૧) ઉપયોગ ૪—મતિઅજ્ઞાન, શ્રુતઅજ્ઞાન, અચક્ષુદર્શન, અને ચક્ષુદર્શન એ ચાર ઉપયોગ છે.

(૨૮) વન્ધહેતુ ૪-૩૬—મિથ્યાત્વ ૧, અવિરતિ ૧૦, કષાય ૨૩, અને યોગ ૨ એ પ્રમાણે ૩૬ ઉત્તરબંધહેતુ છે.

(૩૩) ભાવ ૩-૨૨—ચક્ષુદર્શન અધિક ગણવાથી.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના એક યોજન પ્રમાણ છે. એવડા મોટા ચાર ગાઉના ભમરા વિગેરે ચતુરિન્દ્રિય જીવો અદ્વીદ્વીપ બહારના દ્વીપ સમુદ્રોમાં ઉત્પન્ન થાય છે. શેષ સ્વરૂપ ત્રીન્દ્રિયવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ ૬ માસ, અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ સંજ્યાત માસની છે. છ છ માસના કેટલાક પર્યાસભવ ગણુતાં સંજ્યાત માસની કાયસ્થિતિ થાય છે.

૩૬૦

(૧૧) અપર્યાપ્ત અસંજ્ઞિપચેન્દ્રિયમાં.

(૧) ગતિ ૨—તિર્યચગતિ અને મનુષ્યગતિ. કારણકે તિર્યચગતિમાં સમુર્દ્ધિમ જળચર વિગેરે અસંજ્ઞિપચેન્દ્રિય છે, અને મનુષ્યગતિમાં સમુર્દ્ધિમ મનુષ્ય અસંજ્ઞિપચેન્દ્રિય છે. શેષ દેવ નારકગતિમાં સમુર્દ્ધિમપણું હોય નહિ, તેથી અસંજ્ઞિપણું પણ હોય નહિ.

(૨) इन्द्रिय ૫, (૩) काय ૧ (ત્રસ.)—સુગમ છે.

(૪) યોગ ૨—અપર્યાપ્ત અવસ્થા હોવાથી ઔદારિકમિશ્ર અને કાર્મણ્ય એ બે યોગ હોય.

(૫) वेद ૧ (૩)--અસંજ્ઞિમાં એક નપુંસકવેદ ભાવવેદ રૂપ છે, અને દ્રવ્યવેદ (લિંગ) ત્રણે છે, કારણકે સમુર્દ્ધિમ જળચર વિગેરે તિર્યચ ત્રણે લિંગવાળા હોય છે, અને સમુર્દ્ધિમ મનુષ્ય તો બન્ને રીતે નપુંસક છે.

(૬) कषाय ૪-૨૩—સુગમ છે.

(૭) જ્ઞાન ૦ (૨—સમુર્દ્ધિમ જળચર વિગેરે તિર્યચને સાસ્વાદન ગુણસ્થાન છે તેથી કર્મઅંતકાર જ્ઞાન ન હોય એમ કહે છે, અને સિદ્ધાંતકાર જ્ઞાન હોવાનું કહે છે. સમુર્દ્ધિમ મનુષ્યને તો સાસ્વાદન ગુણસ્થાનજ ન હોય માટે જ્ઞાન પણ ન હોય.

(૮) अज्ञान ૨, (૯) संयम ૧ (અવિરતિ), (૧૦) दर्शन ૧ (અચક્ષુ), (૧૧) लेश्या ૩ (અર્શુભ), (૧૨) भव्य ૨ (૧૦) सम्यक्त्व ૨ (મિથ્યાત્વ અને સાસ્વાદન), (૧૪) संज्ञित्व ૧ (અસંજ્ઞિ), (૧૫) आहारी ૨, (૧૬) गुणस्थान ૨ (ખેડાં બે)—સુગમ છે.

(૧૭) जीवभेद ૧-૧૦૬—અહીં ભેદમાંથી અસંજ્ઞિપર્યાપ્તરૂપ એક ભેદ છે, અને પાંચસોત્રેસઠ જીવભેદમાંથી ૧૦૧ સમુર્દ્ધિમ મનુષ્ય, અને ૫ સમુર્દ્ધિમઅપર્યાપ્ત તિર્યચ પચેન્દ્રિય એ ૧૦૬ જીવભેદ છે.

૩૭૧

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૪—સમુચ્છિન્ન પચ્ચેન્દ્રિયને જે કે પાંચ પર્યાપ્તિ છે, પરન્તુ અપર્યાપ્તિ અવસ્થામાં વચનપર્યાપ્તિ સમાપ્ત નહિ થવાથી વચનપર્યાપ્તિ નથી, શેષ આહાર, શરીર, ઇન્દ્રિય, અને ઉચ્છવાસ એ ૪ પર્યાપ્તિ છે.

(૧૯) પ્રાણ ૮—સમુચ્છિન્ન તિર્યચને અપર્યાપ્તિ અવસ્થામાં વચનયોગ, અને મનયોગ વિના શેષ આઠ પ્રાણ હોય છે, સમુચ્છિન્ન મનુષ્યને જીવવિચારાવચૂરીમાં સાત આઠ પ્રાણ કહ્યા છે તેને વિસંવાદ પાંચસોત્રેસઠ જીવભેદમાં દ્વારપ્રાપ્તિ પ્રસંગે દર્શાવાશે.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૦—અપર્યાપ્તિ અવસ્થા હોવાથી આહારાદિ ચારે સંજ્ઞા હોય પરન્તુ હેતૂપદેશિકી વિગેરેમાંની એક ન પણ સંજ્ઞા ન હોય.

(૨૧) ઉપયોગ ૩ (૫)—કર્મવ્રથમતે જે અજ્ઞાન અને અચક્ષુદર્શન એ ત્રણ ઉપયોગ છે, અને સિદ્ધાન્તમતે જે જ્ઞાન સહિત પાંચ ઉપયોગ છે

(૨૨) દષ્ટિ ૨—મિથ્યાત્વ અને સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વદષ્ટિ.

(૨૩) વન્ધ ૮-૧૦૯—વિક્ષેપેન્દ્રિયવત્.

(૨૪) ઉદય ૮-૭૭—જ્ઞાનાવરણ ૫, દર્શનાવરણ ૬, વેદનીય ૨, મોહનીય ૨૪ (જે વેદ અને મિશ્ર તથા સમ્યક્ત્વ વિના), મનુષ્યાયુષ્ય, તિર્યગાયુષ્ય, ધ્રુવોદયી ૧૨, તિર્યગ્દિક્ષ, મનુષ્યદિક્ષ, પચ્ચેન્દ્રિયજાતિ, ત્રસ, ખાદર, અપર્યાપ્તિ, દુર્ભંગ, અનાદેય, અચશ, હુંડક, સેવાર્ત, ઉપઘાત, પ્રત્યેક, ઔદારિકદિક્ષ, નીચ ગોત્ર, અને અન્તરાય ૫ એ પ્રમાણે ૭૭ પ્રકૃતિઓનો ઉદય લઘિઅપર્યાપ્તિને હોય.

(૨૫) ઉદોરણ ૮-૭૭—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૫—જીનનામ નરકાયુ અને દેવાયુ વિના.

(૨૭) શરીર ૩—ઔદારિક, તૈજસ, અને કાર્મણ.

(૨૮) વન્ધહેતુ ૪-૩૭—મિથ્યાત્વ ૧, અવિરતિ ૧૧ (મન વિના), કષાય ૨૩, અને યોગ ૨ એ પ્રમાણે ૩૭.

૩૭૨

(૨૯) ધ્યાન ૦—અસંજ્ઞિને મનવિના ધ્યાન ન હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૧—(સેવાર્ત્ત), (૩૧) સંસ્થાન ૧ (હુંડક),

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૩ (વેદના, કષાય, મરણ.)—સુગમ છે.

(૩૩) ભાવ ૩-૨૫ (૨૭)—મૂળભાવ ક્ષયોપશમ, ઔદયિક, અને પારિણામિક એ ત્રણ છે, અને ઉત્તરલેહમાં ૮ ક્ષયોપશમ-ભાવ તે અજ્ઞાન ૨ અચક્ષુદર્શન અને દાનાદિ ૫. તથા ૧૪ ઔદયિક-ભાવ તે અજ્ઞાનાદિ ૪, કષાય ૪, તિર્ચંગગતિ, મનુષ્યગતિ, વેદ ૧, લેશ્યા ૩. અને પારિણામિકભાવ ૩ એ રીતે ૨૫ ભાવ કર્મચંચ-મતે, અને સિદ્ધાન્તમતે બે જ્ઞાન સહિત ૧૦ ક્ષયોપશમભાવ ગણતાં ૨૭ ભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની જઘન્ય તથા ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમોભાગ, અને સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના દીર્ઘ ૭ રજ્જુ પ્રમાણ છે. ઉત્તરદેહાવગાહના હોય નહિ.

(૩૫) સ્થિતિ—અપર્યાપ્ત વિકલેન્દ્રિયવત્.

(૩૬) યોનિ—પંચેન્દ્રિય સંબંધિ ૨૬૦૦૦૦૦ યોનિ છે, અને યોનિના સચિત્તાદિ સાત લેહ વિકલેન્દ્રિયવત્ જાણવા.

(૧૨) પર્યાપ્ત અસંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિયમાં.

૧૫ દ્વ.શે અપર્યાપ્ત અસંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિયતુલ્ય છે, શેષ ૨૧ દ્વાશેમાં જે તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણ છે—

(૧) (ગતિ) ૧—તિર્ચંગગતિ. સમુચ્છિન્ન મનુષ્યો અપર્યાપ્ત અવસ્થામાંજ મરણ પામે છે માટે મનુષ્યગતિ ગણાય નહિ.

(૪) યોગ ૨—ઔદારિક કાયયોગ અને વ્યવહાર વચનયોગ એ પ્રમાણે મૂળ અને ઉત્તરયોગ બે બે હોય.

(૭) જ્ઞાન ૦—પર્યાપ્ત અવસ્થામાં સાસ્વાદન પણ ન હોવાથી જ્ઞાન ન હોય.

૩૭૩

- (૧૦) દર્શન ૨—અચક્ષુ અને ચક્ષુ એ બન્ને દર્શન હોય.
- (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૧—પર્યાપ્ત અવસ્થામાં એક મિથ્યાત્વ હોય.
- (૧૫) આહારિત્વ ૧—પર્યાપ્ત અવસ્થામાં આહારીપણું જ હોય, તેમજ ઓળ સિવાયના લોભ આહાર વિગેરે ઉત્તર ભેદ હોય.
- (૧૬) ગુણસ્થાન ૧—પર્યાપ્ત અવસ્થામાં મિથ્યાત્વ ગુણસ્થાન હોય.
- (૧૭) જીવભેદ ૧-૫—ચૌદ જીવભેદમાંથી “પર્યાપ્ત અસંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિય ” એક ભેદ છે, અને પાંચસોત્રેસઠમાંથી સમુચ્છિંમ જગત્તર વિગેરે ૫ ભેદ છે.
- (૧૮) પર્યાપ્તિ ૫—મનઃ પર્યાપ્તિ વિના પાંચ પર્યાપ્તિ હોય.
- (૧૯) પ્રાણ ૯—મનયોગ વિના ૯ પ્રાણ હોય.
- (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૧—આહારાદિ ચાર સંજ્ઞા, અને એક હેતુપદેશિકી.
- (૨૧) ઉપયોગ ૪—બે અજ્ઞાન અને બે દર્શન રૂપ ચાર ઉપયોગ છે.
- (૨૨) વ્રષ્ટિ ૧—પર્યાપ્ત અવસ્થામાં મિથ્યાદષ્ટિ જ હોય.
- (૨૩) વન્ધ ૮-૧૧૭—આહારકદ્રિક અને જીનનામ વિના.
- (૨૪) ઉદય ૮-૧૫—અપર્યાપ્ત અસંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિયને જે ૭૭ પ્રકૃતિઓ કહી છે, તેમાં સુભગ, આદેય, યશ, પ્રથમ સંઘયણુ ૫, પ્રથમ સંસ્થાન ૫, પરાધાત, ખગતિ ૨, ઉચ્છવાસ, ઉદ્યોત, અને સ્વર ૨, એ ૨૦ પ્રકૃતિ ઉમેરી મનુષ્યગતિ અને મનુષ્યાનુ પૂર્વી બાદ કરતાં ૯૫ પ્રકૃતિનો ઉદય હોય.
- (૨૫) ઉદીરણ ૮-૧૫—ઉદયવત.
- (૩૬) સત્તા ૮-૧૪૭—જીનનામ વિના. અહિં દેવાયુષ્ય અને નરકાયુષ્યની સત્તા હોય છે.
- (૨૮) વન્ધહેતુ ૪-૩૭—અહિં ઐત્દારિક અને વ્યવહાર વચનયોગ હોય. શેષ સ્વરૂપ અપર્યાપ્તવત.

૩૭૪

(૩૩) ભાવ ૩-૨૬—અપર્યાપ્ત અસંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિયમાં જે પચીસ ભાવ કર્મબંધનને કહ્યા છે તેમાંથી મનુષ્યગતિ બાદ કરી ચક્ષુદર્શન ઉમેરીને પચીસ ભાવ કહેવા.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના સમુદ્ધિમ જળચર આશ્રયિ ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણ છે. શેષ સ્વરૂપ અપર્યાપ્તવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ ૮૪૦૦૦ વર્ષની છે, અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ સામાન્યપણે અપર્યાપ્ત પંચેન્દ્રિયની અપેક્ષાએ શત પૃથક્ત્વ (સેંકડો) સાગરોપમ પ્રમાણ શ્રી પ્રજાપનાથમાં કહી છે, પરંતુ અસંજ્ઞિપણરૂપ વિશેષ ભેદને અંગે કહી નથી.

(૧૩) અપર્યાપ્ત સંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિયમાં.

(૧) ગતિ ૪—ચારે ગતિમાં સંજ્ઞિભૂતો અપર્યાપ્ત હોય છે, પરંતુ સંજ્ઞિ મનુષ્ય અને તિર્યચ લબ્ધિ તથા કરણ એ બંને ભેદે અપર્યાપ્ત ગણવા, અને નારક તથા દેવને કરણ અપર્યાપ્ત ગણવા.

(૨) इन्द्रिय ૫, (૩) કાય ૧ (ત્રસ)—સુગમ છે.

(૪) જ્ઞાન ૩—તિર્યચ તથા મનુષ્ય આશ્રયિ ઔદારિક મિશ્ર, નારક તથા દેવ આશ્રયિ વૈક્રિયમિશ્ર, અને ચારે ભૂતો આશ્રયિ કાર્મણ કાયયોગ હોય છે.

(૫) વેદ ૩—તિર્યચ અને મનુષ્યની અપેક્ષાએ ત્રણે ભાવવેદ તથા ૩ દ્રવ્યવેદ પણ હોય છે.

(૬) કષાય ૪-૨૬—સુગમ છે.

(૭) જ્ઞાન ૩—દેવ અથવા નારક ભવમાંથી આવતા સંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિય તિર્યચ મનુષ્યને (તીર્થંકર વિગેરેને) અથવા મનુષ્ય અને તિર્યચ ભવમાંથી આવતા દેવ નારકને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં સમ્યક્ દષ્ટિપાણ હોય તો મતિજ્ઞાન શ્રુતજ્ઞાન અને અવધિજ્ઞાન હોય છે.

૩૭૫

(૮) અજ્ઞાન ૩—દેવ અથવા નારક ભવમાંથી આવતા સંજ્ઞિ તિર્યચ અને મનુષ્યને, અથવા સંજ્ઞિતિર્યચ^૧ તથા મનુષ્યભવમાંથી જતા દેવ નારકને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં મિથ્યાદૃષ્ટિપણું હોય તો મતિ અજ્ઞાન, શ્રુત અજ્ઞાન, અને વિભંગ જ્ઞાન હોય છે.

(૯) સંયમ ૧—અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં દરેક જીવને અવિરતિ ચારિત્રજ હોય, કારણ કે વિરતિપણું તો આઠ વર્ષની વયે પ્રાપ્ત થાય છે.

(૧૦) દર્શન ૨—અચક્ષુ દર્શન અને અવધિદર્શન અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં હોય છે. તેમાં અવધિ દર્શનની સમજ અવધિજ્ઞાન અને વિભંગજ્ઞાન તુલ્ય જાણવી.

(૧૧) ભેદ્યા ૬, (૧૨) મહ્યત્વ ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૪ (સાસ્વાદન, ક્ષયોપશમ, ક્ષાયિક, મિથ્યાત્વ). (૨૪) સંજ્ઞિત્વ ૧ (સંજ્ઞિ), (૧૫) આહારી ૨, (૧૬) ગુણસ્થાન ૩ (પહેલું બીજું અને ત્રીજું)—સુગમ છે.

(૧૭) જીવભેદ ૧-૨૧૨—ઐદ જીવભેદમાંથી “અપર્યાપ્ત સંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિય” નામનો એક ભેદ છે, અને પાંચસોત્રેસઠમાંથી ગર્ભજ મનુષ્ય ૧૦૧, દેવ ૯૯, નારક ૭, અને ગર્ભજ તિર્યચ ૫ એ પ્રમાણે ૨૧૨ જીવભેદ છે.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૫, (૧૯) પ્રાણ ૯* (બંને દ્વારમાં મન વિના),

૧ અહિં સંજ્ઞિ શબ્દ કહેવાનું એ કારણ છે કે અસંજ્ઞિ તિર્યચ ભવમાંથી આવેલા દેવ અથવા નારકને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં અવધિ કે વિભંગજ્ઞાન ઉત્પન્ન થાય નહિ, પરંતુ પર્યાપ્ત થયા બાદ ઉત્પન્ન થાય. તેમજ અસંજ્ઞિભવમાંથી અવધિ કે વિભંગ સહિત (દેવનારક ભવમાં) ન જાય.

* અહિં સ્થંકા સ્થાન એ છે કે અપર્યાપ્ત સંજ્ઞિને વચનયોગ ન ગણ્યો અને વચન પ્રાણ ગણ્યો તેનું શું કારણ ? જવાબમાં જણાવાનું કે જેમ દેન્દ્રિય પર્યાપ્તિ પૂર્ણ થયા બાદ ચક્ષુપ્રાણ ગણાય પણ ચક્ષુદર્શન ગણાય નહિ, ચક્ષુદર્શન તો કરણપર્યાપ્તિનેજ ગણાય, તેમ ભાષા પર્યાપ્તિ પૂર્ણ થયા બાદ વચનપ્રાણ ગણાય, પરંતુ વચન યોગ ન ગણાય, વચન યોગ તો કરણપર્યાપ્તિપણામાંજ ગણાય.

૩૭૬

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૧ (આહારાદિ ૪, અને દૃષ્ટિવાદોપશિકી), (૨૧) ઉપયોગ ૮, (૨૨) દ્રષ્ટિ ૨, (મિથ્યાત્વ અને સમ્યક્ત્વ), (૨૩) બંધ ૮-૧૦૯ (અપર્યાપ્ત અસંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિયવત્)—સુગમ છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૭૯—અપર્યાપ્ત અસંજ્ઞિને કહેલી ૭૭ પ્રકૃતિમાં પુરૂષવેદ અને સ્ત્રીવેદ અધિક ગણવાથી લબ્ધિઅપર્યાપ્તને ૭૯ નો ઉદય છે.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૭૯—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૫—જીનનામ દેવાયુષ્ય તથા નરકાયુષ્ય વિના લબ્ધિઅપર્યાપ્તની અપેક્ષાએ ૧૪૫ ની સત્તા શ્રી બંધોદય સત્તા પ્રકરણમાં કહી છે. અને કરણઅપર્યાપ્તની અપેક્ષાએ ૧૪૮ ની સત્તા હોય.

(૨૭) શરીર ૪—મનુષ્ય તથા તિર્યચને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં ઔદારિક તૈજસ અને કાર્મણશરીર હોય છે, અને દેવ તથા નારકને વૈક્રિય તૈજસ અને કાર્મણશરીર હોય છે માટે એકંદર ચાર શરીર છે.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૪૦—મિથ્યાત્વ ૧, અવિરતિ (મનવિના) ૧૧, કષાય ૨૫, અને યોગ ૩ એ પ્રમાણે ૪૦ બંધહેતુ હોય.

(૨૯) ધ્યાન ૦—મન ન હોવાથી ધ્યાન ન હોય.

(૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્ઘાત ૩ (વેદના, કષાય, મરણ)—સુગમ છે.

(૩૩) માવ ૪-૩૯—ઉપશમ વિના ચાર મૂળભાવ છે, અને ઉત્તરભેદમાં ૧૪ ક્ષયોપશમભાવ (ઉપયોગ ૮, સમ્યક્ત્વ ૧ દાનાદિ ૫), ૧ ક્ષાયિકભાવ (ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ), ૨૧ ઔદયિકભાવ, અને ૩ પારિણામિકભાવ એ પ્રમાણે ૩૯ ઉત્તરભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના, (૩૫) સ્થિતિ—અપર્યાપ્ત અસંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિયવત્.

૩૯૭

(૩૬) યોનિ—પંચેન્દ્રિય સંખ્યાંધિ ૨૬૦૦૦૦૦ થોનિ છે, અને સચિત્તાદિ બાર લેહમાંની અચિત્ત અને વિવૃત વિના ૧૦ થોનિ છે.

(૧૪) પર્યાપ્ત સંક્ષિપ્તેન્દ્રિયમાં.

(૧) ગતિ ૪, (૨) ઇન્દ્રિય ૫, (૩) કાય ૧ (ત્રસ), (૪) યોગ ૧૫, (૫) વેદ ૩, (૬) કષાય ૪-૨૫, (૭) જ્ઞાન ૫, (૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૭, (૧૦) દર્શન ૪, (૧૧) લેશ્યા ૬, (૧૨) મવ્યત્વ ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬, (૧૪) સંક્ષિત્વ ૧ (સંક્ષિ), (૧૫) આહારો ૨, (૧૬) ગુણસ્થાન ૧૪, (૧૭) જીવભેદ ૧-૨૧૨ (અપર્યાપ્તસંક્ષિપ્ત, પરન્તુ અપર્યાપ્તને સ્થાને પર્યાપ્ત શબ્દ કહેવો), (૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨ (હેતુ-પદ્દેશિકી વિના), (૨૧) ઉપયોગ ૧૨, (૨૨) દષ્ટિ ૩, (૨૩) વંધ ૮-૧૨૦--સુગમ છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૯—મૂળકર્મ આઠનો ઉદય છે, અને ઉત્તરલેહમાં કુળતિ ૪, અપર્યાપ્ત નામકર્મ, આનુપૂર્વી ૪, આતપ, સ્થાવર, સૂક્ષ્મ, અને સાધારણ એ ૧૩ પ્રકૃતિ વિના ૧૦૬ પ્રકૃતિનો ઉદય કરણપર્યાપ્તને હોય, અને લબ્ધિપર્યાપ્તને તે ચાર આનુપૂર્વી સહિત ૧૧૩ પ્રકૃતિનો ઉદય* હોય.

* શ્રી વિજય વિમલ ગણી ભરચિત બન્ધોદયસત્તા નામના ગ્રન્થમાં

પણ નથ દો અઢવીસા, ચરો સદ્દો દુગં ચ પંચ કમા

પજ્ઞાણં સન્નોળં, પળરસયં ઉદયપયડોઓ ॥૨૧॥

એ ગાથામાં કુળતિ ૪, સ્થાવર, સૂક્ષ્મ, અને સાધારણ એ સાત પ્રકૃતિ વિના નામકર્મની ૬૦ પ્રકૃતિનો ઉદય ગણી પર્યાપ્તસંક્ષિપ્ત જીવને ૧૧૫ પ્રકૃતિઓનો ઉદય કહ્યો છે તે વિચારવા યોગ્ય છે. કારણકે આતપ અને અપર્યાપ્ત નામકર્મનો ઉદય સંક્ષિપ્તપર્યાપ્તને કેવી રીતે ગણી શકાય ? માટે અહિં ૧૩ પ્રકૃતિઓ આદ કરી ૧૦૬ નો ઉદય કહ્યો છે.

૩૭૮

(૨૫) ઉંદોરણા ૮ ૧૦૯—ઉદયવત્. (૨૬) સત્તા ૮—૧૪૮ સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૫, (૨૮) વંધહેતુ ૪-૫૭, (૨૯) ધ્યાન ૪-૧૬, (૩૦) સંઘયણ ૬, (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્વાત ૭, (૩૩) માવ ૫-૫૩,—સુગમ છે.

(૩૪) અવગાહના, (૩૫) સ્થિતિ—પંચેન્દ્રિય માર્ગણાવત્.

(૩૬) યોનિ—પંચેન્દ્રિય સંખંધિ ૨૬૦૦૦૦૦ યોનિ છે, અને સચિત્તાદિ ૧૨ લેહમાંની સચિત્ત વિવૃત અને શંખાવર્ત્ત વિના ૬ યોનિ છે. કારણકે સચિત્ત અને વિવૃત યોનિમાં અસંસિ અને શંખાવર્ત્તમાં અપર્યાપ્ત જીવો ઉત્પન્ન થાય છે.

इति १४ जीवभेदेषु ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૫૬૩ જીવલેહમાં.

(૧) ગતિ—દેવ સંખંધિ ૧૬૮ જીવલેહમાં દેવગતિ, મનુષ્યના ૩૦૩ લેહમાં મનુષ્યગતિ, તિર્યચના ૪૮ લેહમાં તિર્યચગતિ, અને નારકના ૧૪ જીવલેહમાં નરકગતિ છે.

(૨) હિન્દ્રિય—દ્વારવર્ણન પ્રસંગે દર્શાવેલા એકેન્દ્રિયના ૨૨ જીવલેહમાં એક સ્પર્શેન્દ્રિય છે, ક્ષીન્દ્રિયના ૨ લેહમાં સ્પર્શેન્દ્રિય અને જીવ્હા એ બે ઇન્દ્રિય છે, ત્રીન્દ્રિયના ૨ લેહમાં સ્પર્શેન્દ્રિય, જીવ્હા, અને નાસિકા એ ત્રણ ઇન્દ્રિયો છે, ચતુરિન્દ્રિયના ૨ લેહમાં ચક્ષુ સહિત ચાર ઇન્દ્રિયો, અને શેષ ૫૩૫ જીવલેહમાં શ્રોત્રેન્દ્રિય સહિત પાંચ ઇન્દ્રિયો છે.

(૩) કાય—દ્વારવર્ણન પ્રસંગે દર્શાવ્યા પ્રમાણે પૃથ્વીકાયના ૪ લેહમાં પૃથ્વીકાય, અપ્કાયના ૪ લેહમાં અપ્કાય, અગ્નિકાયના ૪ લેહમાં અગ્નિકાય, વાયુકાયના ૪ લેહમાં વાયુકાય, ચાર સાધારણ વનસ્પતિ અને બે પ્રત્યેક વનસ્પતિ મળીને ૬ લેહમાં વનસ્પતિકાય,

૩૭૬

અને એ પ્રમાણે એકેન્દ્રિય-સ્થાવરના ૨૨ લેહ સિવાય શેષ ૫૪૧ જીવલેહમાં ત્રસકાય છે.

(ક) યોગ—૯૯ અપર્યાપ્ત દેવ, ૨૦૨ અપર્યાપ્ત મનુષ્ય, ૨૪ અપર્યાપ્તતિર્થંક, ૭ અપર્યાપ્તનારક, અને ૧૫ પર્યાપ્તકર્મભૂમિજ ગર્ભજ મનુષ્ય એ ૩૪૭ જીવલેહમાં કાર્મણ્યયોગ છે. અહિં ૩૩૨ અપર્યાપ્ત જીવલેહમાં પૂર્વભવથી પરભવ જતાં માર્ગમાં અને ઉત્પત્તિને પ્રથમ સમયે કાર્મણ્યયોગ છે, અને ૧૫ કર્મભૂમીજ પર્યાપ્ત મનુષ્યમાં કેવલીસમુદ્ધાત વખતે ત્રીજે ચોથે અને પાંચમે સમયે કાર્મણ્યયોગ છે. તેમજ ૨૪ અપર્યાપ્તતિર્થંક, ૨૦૨ અપર્યાપ્ત મનુષ્ય, અને ૧૫ પર્યાપ્તકર્મભૂમિજ ગર્ભજ મનુષ્ય એ ૨૪૧ જીવલેહમાં આદારિકમિશ્રયોગ છે. વળી ૨૪ પર્યાપ્તતિર્થંક અને ૧૦૧ પર્યાપ્ત મનુષ્ય એ ૧૨૫ જીવલેહમાં ઔદારિકકાયયોગ છે, અથવા જે મહર્ષિઓ શરીરપર્યાપ્તિ સમાપ્ત થયાબાદ કાયયોગ માને છે તેઓના અભિપ્રાય પ્રમાણે ૨૪ અપર્યાપ્તતિર્થંક અને ૨૦૨ અપર્યાપ્ત મનુષ્ય એ ૨૨૬ લેહ સહિત ૩૫૧ જીવલેહમાં ઔદારિક કાયયોગ છે. ૯૯ અપર્યાપ્ત દેવ, ૭ અપર્યાપ્તનારક, ૧૫ પર્યાપ્તકર્મભૂમિજ ગર્ભજ મનુષ્ય, ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્થંક, અને ૧ બાહરપર્યાપ્તવાયુ એ ૧૨૭ જીવલેહમાં વૈકિયમિશ્ર-યોગ છે. અહિં પર્યાપ્તતિર્થંક અને મનુષ્યને ઉત્તરવૈકિયદેહ આશ્રયિ વૈકિયમિશ્રયોગ ગણ્યો છે, પરંતુ પર્યાપ્ત દેવ અને નારકના ઉત્તરદેહ આશ્રયિ વૈકિયમિશ્રયોગ નહિ ગણવાનું કારણ દેવ નારકનું મૂળશરીર વૈકિય હોવાથી પર્યાપ્ત અવસ્થામાં ઉત્તર-વૈકિય રચના વખતે પણ મૂળવૈકિયદેહની અપેક્ષાએ વૈકિયયોગ-નીજ મુખ્યતા ગણી છે. બન્ને દેહની અપેક્ષાએ વૈકિયમિશ્રયોગ ગણીએ તો નવત્રૈવેક અને પાંચ અનુત્તરના ૧૪ અપર્યાપ્ત અને ૧૪ પર્યાપ્ત દેવ સિવાય શેષ ૧૭૦ દેવ, ૧૪ નારક, ૧૫ પર્યાપ્તકર્મભૂમિજ ગર્ભજ મનુષ્ય, ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્થંક, અને ૧ પર્યાપ્તબાહરવાયુ એ ૨૦૫ જીવલેહમાં વૈકિયમિશ્ર-યોગ હોય. તથા ૯૯ પર્યાપ્ત દેવ, ૭ પર્યાપ્તનારક, ૧૫ કર્મભૂ-

૩૮૦

મિજ ગર્ભજ પર્યાપ્ત મનુષ્ય, ૫ ગર્ભજતિર્યચ પર્યાપ્ત, અને ૧ પર્યાપ્તબાહરવાયુ એ ૧૨૭ જીવલેદમાં વૈક્રિયયોગ હોય, અથવા મતાન્તરે શરીરપર્યાપ્તિ સમાપ્ત થયા બાદ કાયયોગ અંગીકાર કરીએ તો ૯૯ અપર્યાપ્ત દેવ અને ૭ અપર્યાપ્ત નારક એ ૧૦૬ લેદ અધિક ગણતાં ૨૩૩ જીવલેદમાં વૈક્રિયયોગ હોય. પર્યાપ્તકર્મભૂમિજ ગર્ભજ મનુષ્યરૂપ ૧૫ જીવલેદમાં આહારકમિશ્ર અને આહારકયોગ છે. તથા ૩ પર્યાપ્ત વિક્ષેન્દ્રિય, ૫ પર્યાપ્ત સમુર્જિતમ તિર્યચ પંચેન્દ્રિય, ૫ પર્યાપ્તગર્ભજતિર્યચ, ૧૦૧ પર્યાપ્ત ગર્ભજ મનુષ્ય, ૯૯ પર્યાપ્ત દેવ, અને ૭ પર્યાપ્ત નારક, એ ૨૨૦ જીવલેદમાં વ્યવહાર વચનયોગ છે. તથા ૯૯ પર્યાપ્તદેવ, ૭ પર્યાપ્તનારક, ૧૦૧ પર્યાપ્ત મનુષ્ય, અને ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ એ ૨૧૨ પર્યાપ્તસંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિયોમાં ચાર મનયોગ અને વચનયોગ છે. અહિં અનુત્તરાદિ દેવો શબ્દોચ્ચાર કરતા નથી તોપણ લબ્ધિરૂપે વચનયોગ ગણવાનો વ્યવહાર છે.

(૫) વેદ—૧૦ સનતકુમાર વિગેરે સ્વર્ગના દેવ, ૯ ઐવેચક, ૫ અનુત્તર, ૯ લોકાન્તિક, અને ૨ ઉર્ધ્વકિલ્બષિક એ ૩૫ અપર્યાપ્ત અને ૩૫ પર્યાપ્ત દેવો મળી ૭૦ દેવ સિવાયના શેષ ૧૨૮ દેવ, ૨૦૨ ગર્ભજ મનુષ્ય, અને ૧૦ ગર્ભજતિર્યચ એ ૩૪૦ જીવલેદમાં સ્ત્રીવેદ છે. તથા ૧૯૮ દેવ, ૨૦૨ ગર્ભજ મનુષ્ય, અને ૧૦ ગર્ભજતિર્યચ એ ૪૧૦ જીવલેદમાં પુરૂષવેદ હોય છે. તથા ૧૯૮ દેવ અને ૧૭૨ યુગલિક મનુષ્ય સિવાય શેષ ૧૯૩ જીવલેદમાં નપુંસકવેદ હોય છે,

(૬) કષાય—૫૬૩ જીવલેદમાં ક્રોધ વિગેરે ચારે મૂળ કષાય હોય છે, અને ઉત્તરલેદમાં ૩૮ અગર્ભજતિર્યચ, ૧૦૧ સમુર્જિતમ મનુષ્ય, ૧૪ નારક, એ ૧૫૩ કેવળ નપુંસકવેદી, અને ૧૮ લોકાન્તિક તથા ૧૦ અનુત્તર સંખ્યાધિ ૨૮ દેવલેદ વિના શેષ ૪૨ કેવળ પુરૂષવેદી દેવ મળી ૧૯૫ જીવલેદમાં (જે વિરૂદ્ધ વેદ વિના શેષ) ૨૩ કષાય છે. તથા ૧૨૮ દેવ અને ૧૭૨

૩૮૧

યુગલિક મનુષ્ય એ ૩૦૦ જીવભેદમાં (નપુંસકવેદ વિના) ૨૪ કષાય તથા ૩૦ કર્મભૂમિજ ગર્ભજ મનુષ્ય અને ૧૦ ગર્ભજ-તિર્યચ એ ૪૦ જીવભેદમાં ૨૫ કષાય, અને ૬ લોકાન્તિક તથા ૫ અનુત્તરના પર્યાપ્ત અપર્યાપ્ત મળી ૨૮ જીવભેદમાં ચાર અનંતાનુબંધિ કષાય સ્ત્રીવેદ અને નપુંસકવેદ એ ૬ કષાય વિના શેષ ૧૯ કષાય છે.*

(૭) જ્ઞાન—૧૯૮ દેવ, સાતમી પૃથ્વીના અપર્યાપ્તનારક વિના શેષ ૧૩ નારક, ૨૦૨ ગર્ભજમનુષ્ય, અને ૧૦ ગર્ભજ-તિર્યચ એ ૪૨૩ જીવભેદમાં મતિજ્ઞાન અને શ્રુતજ્ઞાન હોય. અહિં ૧૫ પરમાધામી દેવોમાં પણ સમ્યક્ત્વ કહ્યું છે, તે પૂર્વ-સંગતિક^૧ દેવના કારણથી ઉત્પન્ન થાય છે. તથા સાતમી પૃથ્વીના નારકને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં કોઈપણ સમ્યક્ત્વ નહિ હોવાથી જ્ઞાનનો અભાવ કહ્યો છે. એ વાત કર્મગ્રંથના અભિપ્રાયથી કહી અને સિદ્ધાન્તના અભિપ્રાયથી તો ત્રણ અપર્યાપ્ત વિક્ષેપેન્દ્રિય અને પાંચ અપર્યાપ્ત સમુર્દ્ધિમ તિર્યચ પંચેન્દ્રિયરૂપ આઠ ભેદ અધિક ગણતાં ૪૩૧ જીવભેદમાં મતિજ્ઞાન અને શ્રુતજ્ઞાન હોય. તથા ૧૯૮ દેવ, ૧૩ નારક, ૩૦ કર્મભૂમિજ ગર્ભજ મનુષ્ય, અને ૧૦ ગર્ભજ તિર્યચ એ ૨૫૧ જીવભેદમાં અવધિજ્ઞાન હોય. તથા

* અહિંથી પ્રારંભીતે આગળનાં કેટલાંએક દ્વારોમાં પ્રાપ્ત જીવભેદોની સંકલના (સર્વાંગી) ૫૬૩ આવશે. જેમ આ દ્વારમાં ૧૯૫+૩૦૦+૪૦+૨૮=૫૬૩ સર્વભેદ થાય છે. તેમ આગળ પણ કેટલાક દ્વારોમાં જાણવું.

૧ શ્રી વિચારસાર ગ્રંથમાં કહ્યું છે કે—

“નનુ પરમાધાર્મિકેષુ કથં સમ્યક્ત્વમુચ્યતે? અત્ર પૃથ્વ સંગતિકદેવતાદ્યુપદેશેન પ્રાપ્નોતિ, હિન્દ્રકૃતનન્દોશ્વરાત્સવાદિ દર્શન નિમિત્તમપિ પ્રાપ્યતે. અર્થ—પરમાધાર્મિક દેવોમાં સમ્યક્ત્વ કેવી રીતે હોય? ઉત્તર—પૂર્વભવની સોગતવાળા દેવ વિગેરેના ઉપદેશથી અથવા ઇન્દ્રે કરેલા નન્દીશ્વરાત્સવ વિગેરેના દર્શનથી પણ પરમાધાર્મિક દેવો સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત કરે છે.” અહિં પર્યાપ્ત અવસ્થામાં સમ્યક્ત્વ કહ્યું પણ અપર્યાપ્તા-વસ્થાસંબંધિ સમ્યક્ત્વનો નિર્ણય શ્રી ગુહ્યશ્રુતગમ્ય.

૩૮૨

૧૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજ કર્મભૂમિના મનુષ્ય૩૫ ૧૫ જીવલેદમાં મનઃ પર્યવજ્ઞાન અને એજ ૧૫ લેદમાં કેવળ જ્ઞાન હોય છે.

(૮) અજ્ઞાન—નવ લોકાન્તિક^૧ અને પાંચ અનુત્તરદેવના પર્યાપ્ત અને અપર્યાપ્ત મળી ૨૮ જીવલેદ અવશ્ય સમ્યગ્દષ્ટિ હોય છે. માટે તે સિવાયના શેષ ૫૩૫ જીવલેદમાં મતિઅજ્ઞાન અને શ્રુત અજ્ઞાન હોય. તથા ૧૭૦ દેવ, ૩૦ કર્મભૂમિના ગર્ભજ મનુષ્ય, ૧૦ ગર્ભજતિર્થ્ય, અને ૧૪ નારક એ ૨૨૪ જીવલેદમાં વિભંગજ્ઞાન હોય.

(૯) સંયમ—કર્મભૂમિના પર્યાપ્ત ગર્ભજ મનુષ્ય સંખંધિ ૧૫ જીવલેદમાં સામાયિક ચારિત્ર છે, પાંચ મહાવિદેહ વિના કર્મભૂમિના પર્યાપ્ત ગર્ભજમનુષ્ય સંખંધિ ૧૦ જીવલેદમાં છેદો પર્યાપ્તનીય અને પરિહાર વિશુદ્ધિ ચારિત્ર છે. કર્મભૂમિના પર્યાપ્ત ગર્ભજ મનુષ્ય સંખંધિ ૧૫ જીવલેદમાં સૂક્ષ્મસંપરાય અને યથાજ્યાત ચારિત્ર છે. તથા પાંચ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્થ્ય સહિત ૨૦ જીવલેદમાં દેશવિરતિ ચારિત્ર છે, અને ૫૬૩ જીવલેદમાં અવિરતિ ચારિત્ર છે.

(૧૦) દર્શન—૫૬૩ જીવલેદમાં અચક્ષુદર્શન હોય, ૧ પર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિય, ૫ પર્યાપ્ત સમુચ્છિન્નતિર્થ્ય, ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્થ્ય, ૧૦૧ પર્યાપ્ત મનુષ્ય, ૬૬ પર્યાપ્ત દેવ અને ૭ પર્યાપ્ત નારક એ ૨૧૮ જીવલેદમાં અચક્ષુદર્શન છે. ૧૬૮ દેવ, ૧૪ નારક, ૧૦ ગર્ભજતિર્થ્ય, અને ૩૦ કર્મભૂમિજ ગર્ભજમનુષ્ય એ ૨૫૨ જીવલેદમાં અવધિદર્શન છે. અહિં સાતમી પૃથ્વીનો અપર્યાપ્ત નારક અવશ્ય વિભંગજ્ઞાની હોય તો પણ સિદ્ધાન્તમતે વિભંગજ્ઞાનમાં અવધિદર્શન ગણ્યું છે. તથા કર્મભૂમિના ગર્ભજ પર્યાપ્ત મનુષ્ય સંખંધિ ૧૫ જીવલેદમાં કેવળ દર્શન છે.

૧ અહિં લોકાન્તિક દેવોમાં અધિપતિ દેવોને અવશ્ય સમ્યક્ત્વ હોય છે પરન્તુ આત્મરક્ષકાદિ પરિવારને અવશ્ય સમ્યક્ત્વનો નિર્ણય શ્રી અહુત્રુતગમ્ય—(વિચારસાર.)

૩૮૩

(૧૧) લેશ્યા—જ્યોતિષીથી અનુત્તર સુધીના ૯૬ દેવલેહ, ૩૦ પરમાધામી, અને રત્નપ્રભાદિ ચાર પૃથ્વીના નારકના ૮ લેહ મળી ૧૩૪ લેહ સિવાયના શેષ ૪૨૯ જીવલેહમાં કૃષ્ણ લેશ્યા છે. એજ ૧૨૬ દેવલેહ અને પહેલી બીજી છઠ્ઠી તથા સાતમી એ ચાર પૃથ્વીના નારકના ૮ લેહ મળી ૧૩૪ લેહ સિવાયના શેષ ૪૨૯ જીવલેહમાં નીલલેશ્યા છે. એજ ૧૨૬ દેવલેહ તથા ચોથી પાંચમી છઠ્ઠી અને સાતમી પૃથ્વીના નારકના ૮ લેહ મળી ૧૩૪ લેહ સિવાયના શેષ ૪૨૯ જીવલેહમાં કાપોતલેશ્યા છે. ૧૦ ભુવનપતિ, ૧૬ વ્યન્તર, ૧૦ જાલક, ૧૦ જ્યોતિષી, ૧ સૌધર્મ, ૧ ઇશાન, ૧ અધઃકિલ્બિષિક એ ૪૯ પર્યાસ અને ૪૯ અપર્યાસ મળી ૯૮ દેવ, ૨૦૨ ગર્ભજમનુષ્ય, ૧૦ ગર્ભજતિર્યચ, ૧ અપર્યાસ બાહર પૃથ્વી, ૧ અપર્યાસ બાહર જળ, ૧ અપર્યાસ બાહર પ્રત્યેક વનસ્પતિ, એ પ્રમાણે ૩૧૩ જીવલેહમાં તેજોલેશ્યા છે. તથા ૧ સનતકુમારદેવ, ૧ માહેન્દ્રદેવ, ૧ બ્રહ્મદેવ, ૧ મધ્યકિલ્બિષિકદેવ, અને ૯ લોકાન્તિક દેવ, એ ૧૩ પર્યાસ અને ૧૩ અપર્યાસ મળી ૨૬ દેવ, ૩૦ કર્મભૂમિના ગર્ભજમનુષ્ય, અને ૧૦ ગર્ભજ તિર્યચ મળી ૬૬ જીવલેહમાં પદ્મલેશ્યા છે. લાંતકથી અનુત્તર સુધીના ૨૧ પર્યાસ અને ૨૧ અપર્યાસ મળી ૪૨ દેવ, ૨ ઉર્ધ્વકિલ્બિષિક, ૩૦ કર્મભૂમિના ગર્ભજમનુષ્ય, અને ૧૦ ગર્ભજતિર્યચ એ ૮૪ જીવલેહમાં શુકલલેશ્યા છે.

(૧૨) ભવ્ય—૫૬૩ જીવલેહ ભવ્ય છે, અને લોકાન્તિક તથા અનુત્તર સંખંધિ ૨૮ લેહ સિવાયના શેષ ૫૩૫ જીવલેહ અભવ્ય છે. અહિં પરમાધામીને ભવ્યકુલકમાં એકાન્તે ભવ્ય ગણાવ્યા છે, માટે પરમાધામી સંખંધિ ૩૦ લેહ પણ બાદ કરીએ તો ૫૦૫ જીવલેહ અભવ્ય હોય, અથવા સર્વ યુગલિકોને પણ એકાન્ત ભવ્ય કહેલા છે, પરન્તુ શ્રી ભગવતિજી વિગેરેમાં તે બન્નેના અભવ્યત્વનો નિષેધ અંગીકાર નહિ કરેલ હોવાથી અહિં ૫૩૫ જીવલેહમાં અભવ્યત્વ કહેલું છે.

૩૮૪

(૧૩) સમ્યક્ત્વ—૧૮ લોકાન્તિક અને ૫ પર્યાસ અનુત્તર એ. ૨૩ દેવલેદમાં ઉપશમ સમ્યક્ત્વ નહિં હોવાથી શેષ ૮૫ પર્યાસદેવ અને ૫ અપર્યાસ અનુત્તર,* ૧૦૧ પર્યાસ મનુષ્ય, ૫ પર્યાસ ગર્ભજતિર્યચ, અને ૭ પર્યાસ નારક એ ૨૦૩ જીવલેદમાં ઉપશમ સમ્યક્ત્વ છે. ૧૦૧ સમુચ્છિંમ મનુષ્ય, ૧૦ સમુચ્છિંમ તિર્યચ પંચેન્દ્રિય, ૧ સાતમી પૃથ્વીના અપર્યાસ નારક, અને ૨૮ અપંચેન્દ્રિય એ ૧૪૦ જીવલેદ સિવાયના શેષ ૪૨૩ જીવલેદમાં ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ છે. ૧૨ કંદપ, ૬ ઐવેયક, અને ૫ અનુત્તર એ ૨૬ અપર્યાસ અને ૨૬ પર્યાસ મળી ૫૨, તથા ૬ અપર્યાસ લોકાન્તિક અને ૬ પર્યાસ લોકાન્તિક એ ૧૮ સહિત ૭૦ દેવ, ૩૦ કર્મભૂમિના ગર્ભજ મનુષ્ય, ૬૦ અકર્મભૂમિના યુગલિક મનુષ્ય (અન્તર્દ્રીપના યુગલિક મનુષ્યોને ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ ન હોય માટે) ૨ ગર્ભજ ચતુષ્પદ યુગલિકતિર્યચ, અને ૬ પ્રથમની ત્રણ પૃથ્વીના નારક એ સર્વ મળી ૧૬૮ જીવલેદમાં ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ હોય છે. અહિં પૂર્વલવથી ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ સહિત આવેલો હોય માટે અથવા ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ ઉત્પન્ન કરવાની ક્રિયા સમાપ્તિ થાય છે માટે એ જીવલેદોમાં ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ પૂર્વ પ્રતિપન્નભાવે અથવા નિષ્કાપક ભાવે કહ્યું છે, અન્યથા ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વના પ્રારંભક તો જીનેશ્વરના કાળમાં પ્રથમ સંઘયણુવાળા કર્મભૂમિના પર્યાસ ગર્ભજ મનુષ્યો છે. લોકાન્તિક અને અનુત્તર સિવાયના ૮૫ પર્યાસ દેવ, ૧૦૧ પર્યાસ મનુષ્ય, ૫ પર્યાસ ગર્ભજતિર્યચ, અને ૭ પર્યાસ નારક એ ૧૯૮ જીવલેદમાં મિશ્ર સમ્યક્ત્વ છે. કર્મગ્રન્થમતે ૧ બાહર અપર્યાસ પૃથ્વીકાય, ૧ બાહર અપર્યાસ અપ્કાય, ૧ બાહર અપર્યાસ પ્રત્યેક વનસ્પતિકાય, ૩ અપર્યાસ વિકલેન્દ્રિય, ૭ પર્યાસ નારક (સાસ્વાદન સહિત જીવ

* સપ્તતિ ચૂર્ણીમાં અપર્યાસ જીવોમાં કેવળ અપર્યાસ અનુત્તર દેવોને ઉપશમ સમ્યક્ત્વ કહ્યું છે (જુઓ પંચસંગ્રહ પ્રથમદ્વારની ૨૫ મી ગાથાની ૩ીકા.)

૩૮૫

નરકમાં ન જાય માટે અપર્યાપ્ત નારક નહિં) ૫ અપર્યાપ્ત સમુચ્છિન્ન તિર્થંત્ર પંચેન્દ્રિય, ૧૦ ગર્ભજતિર્થંત્ર પંચેન્દ્રિય, ૨૦૨ ગર્ભજમનુષ્ય, લોકાન્તિક અને અનુત્તર વિના ૧૭૦ દેવ એ ૪૦૦ જીવલેદમાં સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ હોય છે. સિદ્ધાન્તમતે ૩ અપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિય વિના શેષ એજ ૩૯૭ જીવલેદમાં સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ હોય છે. વળી લોકાન્તિક અને અનુત્તરદેવ સખંધિ ૨૮ લેદ સિવાય શેષ ૫૩૫ જીવલેદમાં મિથ્યાત્વ હોય છે.

(૨૪) સંજ્ઞિત્વ—૧૦૧ સમુચ્છિન્ન મનુષ્ય, ૨૮ અપંચેન્દ્રિય, અને ૧૦ સમુચ્છિન્ન પંચેન્દ્રિય એ ૧૩૯ જીવલેદ અસંજ્ઞિ છે અને શેષ ૪૨૪ જીવલેદ સંજ્ઞિ છે.

(૨૫) આહારી—૫૬૩ જીવલેદ આહારી હોય છે, અને આહારીપણના સચિત્તાદિ ઉત્તરલેદને અંગે ૧૦ સૂક્ષ્મ એકેન્દ્રિય અને ૨ બાહરવાયુ એ ૧૨ જીવલેદમાં ૩-૪-૫-૬ દિશિનો આહાર હોય છે. કારણકે એ ૧૨ જીવો લોકને કિનારે અલોકને સ્પર્શી રહેલા હોય છે, અને એ બાર જીવસહિત બીજા પશુ સર્વે જીવ લોકના કિનારાથી બસીને લોકની અંદરના ભાગમાં યથાયોગ્ય રહેલા હોય છે માટે ૫૬૩ જીવલેદમાં ૬ દિશિનો આહાર હોય છે. તથા સર્વે અપર્યાપ્ત જીવોમાં એટલે ઉત્તર જીવલેદમાં એજઆહાર હોય છે, કારણકે એજઆહાર અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં શરીર પર્યાપ્તિ સમાપ્ત ન થાય ત્યાં સુધીજ હોય છે. ત્યારબાદ શરીર પર્યાપ્તિ સમાપ્ત થતાં એજ ઉત્તર અપર્યાપ્ત અને ૨૩૧ પર્યાપ્તજીવો મળીને ૫૬૩ જીવલેદમાં લોભઆહાર હોય છે. હેતુપદ્દેશિકી અને દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞા૩૫ વિશિષ્ટ સંજ્ઞાપૂર્વક ગ્રહણ કરાતો આહાર અહિં આભોગિક લોભઆહાર અને તેવા પ્રકારની વિશિષ્ટ સંજ્ઞાવિના સ્વાભાવિક રીતે ઉપયોગ શૂન્યપણે ગ્રહણ કરાતો આહાર અનાભોગિક લોભઆહાર કહેવાય છે, માટે પૂર્વે કહેલા ૪૨૪ સંજ્ઞિજીવ, ૫ પર્યાપ્ત સમુચ્છિન્ન તિર્થંત્ર પંચેન્દ્રિય, અને ૩ પર્યાપ્ત વિકલેન્દ્રિય સહિત ૪૩૨ જીવલેદમાં

૩૮૬*

આભોગિક લોભ આહાર છે, અને ૫૬૩ જીવલેદમાં અનાભો-
ગિક લોભ આહાર છે. તથા ૩ પર્યાપ્ત વિકલેન્દ્રિય, ૧૦ પર્યાપ્ત
તિર્થ પચેન્દ્રિય, અને ૧૦૧ પર્યાપ્ત ગર્ભજ મનુષ્ય એ ૧૧૪
જીવલેદમાં કવચ આહાર હોય તે આભોગિકજ હોય છે.
અહિં વિશેષ એ કે દેવોનો મનોભક્ષી આહાર પણ કેવળ આ
ભોગિકજ હોય છે. તથા તિર્થ અને મનુષ્ય સંખ્યા ૩૫૧
જીવલેદમાં સચિત્ત અને મિશ્ર આહાર હોય છે. અને ૧૯૮
દેવ તથા ૧૪ નારક એ ૨૧૨ જીવલેદમાં કેવળ અચિત્ત
આહાર હોય છે. એ પ્રમાણે આહારીપણું જાણવું. અપર્યાપ્તરૂપ
૩૩૨ જીવલેદ પૂર્વભવથી પરભવમાં વક્રગતિએ જતાં એકાદિ
સમય અનાહારી હોય છે, અને ૧૫ પર્યાપ્ત કર્મભૂમિના ગર્ભજ
મનુષ્યો કેવળી સમુદ્ધાત વખતે ત્રણ સમય અનાહારી હોય છે
માટે એ બંને મળી ૩૪૭ જીવલેદમાં અનાહારીપણું હોય છે.

(૧૬) ગુણસ્થાનક—ત્રોકાન્તિક અને અનુત્તર દેવ સંખ્યા
૨૮ લેદ સિવાયના શેષ ૫૩૫ જીવલેદમાં મિથ્યાત્વ ગુણ-
સ્થાન છે. સમ્યક્ત્વ દ્વારની પ્રાપ્તિ પ્રસંગે કહેલા ૪૦૦ જીવલેદમાં
સાસ્વાદન ગુણસ્થાન છે, ૧૯૮ જીવલેદમાં મિશ્ર ગુણસ્થાન
છે, અને ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વને અનુસારે ૪૨૩ જીવલેદમાં
અવિરત સમ્યક્દષ્ટિ ગુણસ્થાન છે. ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્થ અને
૧૫ કર્મભૂમિના ગર્ભજ પર્યાપ્ત મનુષ્ય એ ૨૦ જીવલેદમાં
દેશવિરતિ ગુણસ્થાન છે. ૧૫ કર્મભૂમિના પર્યાપ્ત ગર્ભજ મનુષ્યરૂપ
જીવલેદમાં પ્રમત્તથી અથોગી સુધીનાં નવ ગુણસ્થાનો છે.

(૧૭) જીવલેદ*—અહિં જીવલેદ પ્રાપ્તિમાં કેવળ ૧૪ લેદ
કહેવાશે. કારણકે પાંચસોત્રેસઠ જીવલેદની પ્રાપ્તિ તો દરેક જીવ-
લેદમાં પોતપોતાના નામવાળા એકેક જીવલેદમાં સ્પષ્ટ છે. અને
૧૪ જીવલેદની પ્રાપ્તિ નીચે મુજબ જાણવી.

* અહિંથી આગળનાં દ્વારે પ્રકારાન્તરે કહેવાશે કે જેમાં જીવલે-
દનો સર્વાંગો ૫૬૩ મળી શકશે.

૩૮૭

અપર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ પૃથ્વી, અપ, અગ્નિ, વાયુ, અને સાધારણ વનસ્પતિ એ ૫ જીવલેહમાં અપર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ એકેન્દ્રિયરૂપ પહેલો જીવલેહ છે વગી એજ પાંચ પર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ પૃથ્વી વિગેરે ૫ જીવલેહમાં પર્યાપ્ત સૂક્ષ્મ એકેન્દ્રિયરૂપ બીજો જીવલેહ છે. અપર્યાપ્ત બાદર પૃથ્વી, જળ, અગ્નિ, વાયુ, સાધારણ વનસ્પતિ, અને પ્રત્યેક વનસ્પતિ એ ૬ જીવલેહમાં અપર્યાપ્ત બાદર એકેન્દ્રિય નામે ત્રીજો લેહ છે, વગી એજ પર્યાપ્ત બાદર પૃથ્વીકાય વિગેરે ૬ જીવલેહમાં પર્યાપ્ત બાદર એકેન્દ્રિય નામે ચોથો જીવલેહ છે, અપર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવલેહમાં અપર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિય નામે પાંચમો લેહ, પર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવલેહમાં પર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિય નામે છઠ્ઠો લેહ, અપર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવલેહમાં અપર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિય નામે સાતમો લેહ, પર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવલેહમાં પર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિય નામે આઠમો લેહ. અપર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવલેહમાં એજ નામનો નવમો લેહ, અને પર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવલેહમાં એજ નામનો ૧૦ મો જીવલેહ છે. તથા ૫ અપર્યાપ્ત સમુચ્છિંમ પંચેન્દ્રિય તિર્યચ અને ૧૦૧ સમુચ્છિંમ મનુષ્ય એ ૧૦૬ જીવલેહમાં અપર્યાપ્ત અસંજિ પંચેન્દ્રિય નામે ૧૧ મો લેહ, ૫ પર્યાપ્ત સમુચ્છિંમ તિર્યચ પંચેન્દ્રિય નામે ૫ જીવલેહમાં બારમો લેહ, ૧૦૧ અપર્યાપ્ત ગર્ભજમનુષ્ય, ૯૯ અપર્યાપ્તદેવ, ૭ અપર્યાપ્ત નારક, અને ૫ અપર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ એ ૨૧૨ જીવલેહમાં અપર્યાપ્ત સંજિ નામે તેરમો લેહ, અને ૯૯ પર્યાપ્તદેવ, ૧૦૧ પર્યાપ્ત ગર્ભજમનુષ્ય, ૫ પર્યાપ્તગર્ભજ તિર્યચ, અને ૭ પર્યાપ્ત નારક એ ૨૧૨ જીવલેહમાં પર્યાપ્ત-સંજિ નામે ચૌદમો જીવલેહ છે. એ પ્રમાણે પાંચસોત્રેસઠ જીવલેહમાં ચૌદ જીવલેહ કહ્યા.

(૧૮) પર્યાપ્તિ—૧૧ અપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિય અને ૧૦૧ સમુચ્છિંમ મનુષ્ય એ ૧૧૨ જીવલેહમાં આહાર શરીર અને ઇન્દ્રિય એ ત્રણ પર્યાપ્તિ હોય. કારણ કે એકેન્દ્રિયને ચાર

૩૮૮

પર્યાપ્તિ હોવાથી ત્રણ પર્યાપ્તિ સમાપ્ત થયેલી હોય અને ચાથી પર્યાપ્તિ એક સમય જેટલી ન્યૂન હોય તોપણ કરણ અપર્યાપ્તિપણું હોય છે, માટે એકેન્દ્રિયને કરણ અથવા લઙ્ઘિ અપર્યાપ્તિપણામાં અને સમુચ્છિન્ન મનુષ્યને લઙ્ઘિ^૧ અપર્યાપ્તિપણામાં સંપૂર્ણ પર્યાપ્તિઓ તો ત્રણ જ હોય છે, એ રીતે બીજા જીવોને પણ જેટલી પર્યાપ્તિઓ હોય છે તેમાંથી તેજ અપર્યાપ્તિ જીવોને છેલ્લી એકેક પર્યાપ્તિ કમી હોય છે, એ પ્રમાણે ૩ અપર્યાપ્તિ વિકલેન્દ્રિય, અને ૫ અપર્યાપ્તિ સમુચ્છિન્ન પંચેન્દ્રિય, તથા ૧૧ પર્યાપ્તિ એકેન્દ્રિય એ ૧૯ જીવલેદમાં પહેલી ચાર પર્યાપ્તિઓ સંપૂર્ણ થયેલી હોય છે. તથા ૩ પર્યાપ્તિ વિકલેન્દ્રિય, ૫ પર્યાપ્તિ સમુચ્છિન્ન તિર્યચ પંચેન્દ્રિય, ૧૦૧ અપર્યાપ્તિ ગર્ભજ મનુષ્ય, ૯૯ અપર્યાપ્તિ દેવ, ૭ અપર્યાપ્તિનારક એ ૨૨૦ જીવલેદમાં ૫ પર્યાપ્તિઓ સંપૂર્ણ હોય છે. તથા ૧૦૧ પર્યાપ્તિ ગર્ભજમનુષ્ય, ૫ ગર્ભજપર્યાપ્તિ તિર્યચ, ૯૯ પર્યાપ્તિદેવ, અને ૭ પર્યાપ્તિનારક એ ૨૧૨ જીવલેદમાં ૬ પર્યાપ્તિઓ સંપૂર્ણ હોય છે.

(૧૯) પ્રાણ—૧૧ અપર્યાપ્તિ એકેન્દ્રિયરૂપ ૧૧ જીવલેદમાં આયુષ્ય, કાયયોગ, અને સ્પર્શેન્દ્રિય એ ૩ પ્રાણ છે. ૧૧ પર્યાપ્તિ એકેન્દ્રિયરૂપ ૧૧ જીવલેદમાં આયુષ્ય, કાયયોગ, સ્પર્શેન્દ્રિય અને શ્વાસોચ્છવાસ એ ૪ પ્રાણ હોય છે. કારણકે અપર્યાપ્તિ એકેન્દ્રિયને ઉચ્છવાસપર્યાપ્તિ પૂર્ણ થયેલી હોતી નથી, માટે ઉચ્છવાસપ્રાણ હોતો નથી, અને પર્યાપ્તિ એકેન્દ્રિયને ઉચ્છવાસપર્યાપ્તિ પૂર્ણ થયેલી હોવાથી ઉચ્છવાસપ્રાણ હોય છે. અપર્યાપ્તિ દ્વીન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવલેદમાં સ્પર્શેન્દ્રિય, જીહ્વેન્દ્રિય, આયુષ્ય, કાયયોગ, અને શ્વાસોચ્છવાસ એ પાંચ પ્રાણ હોય છે, અને પર્યાપ્તિ દ્વીન્દ્રિયરૂપ

૧ સર્વે લઙ્ઘિ અપર્યાપ્તિજીવો પહેલી ત્રણ પર્યાપ્તિઓના સમાપ્ત કરી મરણ પામે છે, અને સમુચ્છિન્ન મનુષ્યો લઙ્ઘિ અપર્યાપ્તિના હોય છે. માટે સમુચ્છિન્ન મનુષ્યને ૩ પર્યાપ્તિઓ હોય, જ્યાં ટાઇ ટાઇ ગ્રંથમાં ઉચ્છવાસપ્રાણ કહેશે. હોવાથી ઉચ્છવાસપર્યાપ્તિ પણ સૂચવી તે શ્રી મહાશ્વનગમ્ય.

૩૮૯

૧ જીવલેદમાં વચનયોગ સહિત ૬ પ્રાણ હોય છે. અપર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવલેદમાં ૩ ઇન્દ્રિય, કાયયોગ, ઉચ્છવાસ અને આયુષ્ય એ ૬ પ્રાણ છે, પર્યાપ્તત્રીન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવલેદમાં વચન-યોગ સહિત સાત પ્રાણ છે, અપર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવ-લેદમાં ૪ ઇન્દ્રિય, કાયયોગ, ઉચ્છવાસ અને આયુષ્ય એ સાત પ્રાણ હોય છે, અને પર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવલેદમાં વચનયોગ સહિત ૮ પ્રાણ છે. તથા ૫ અપર્યાપ્ત સમુર્દ્ધિમ તિર્થંચ પચેન્દ્રિય અને ૧૦૧ સમુર્દ્ધિમ મનુષ્ય અપર્યાપ્ત એ ૧૦૬ જીવલેદમાં ૫ ઇન્દ્રિય, કાયયોગ, ઉચ્છવાસ, અને આયુષ્ય એ ૮ પ્રાણ છે, અહિં ૧૦૧ સમુર્દ્ધિમ મનુષ્યને ૫ ઇન્દ્રિય, આયુષ્ય, અને કાયયોગ એ સાત પ્રાણ પણ કહ્યા છે, માટે સમુર્દ્ધિમ મનુષ્યને ૭ અથવા ૮ પ્રાણ કહેવા. શ્રી જીવવિચારની અવતૂરીમાં સપ્તાષ્ટૌ એ વચનથી સાત અથવા આઠ પ્રાણ કહ્યા છે, અને શ્રી દ્રવ્યલોકપ્રકાશમાં પણ “વચન અને મન વિના” એ અર્થ-વચનથી ૮ પ્રાણ કહ્યા છે, પરંતુ સમુર્દ્ધિમ મનુષ્યને આઠ પ્રાણ કેવી રીતે હોય ? તે સંબંધમાં બહુ વિચારવા યોગ્ય છે,

૧. અહીં વિચારવાની વાત એ છે કે કર્મગ્રન્થ વિગેરેના નિયમ પ્રમાણે જે જીવને પરલવમાં લબ્ધિઅપર્યાપ્તપણે ઉત્પન્ન થવું હોય તેવા જીવો પૂર્વલવમાં પર્યાપ્તનામકર્મ આંધે નહિ, અને પર્યાપ્તનામકર્મ ન આંધે તો આસોચ્છવાસનામકર્મ પણ ન આંધે એવો નિયમ છે. કારણકે સર્વ લબ્ધિ-અપર્યાપ્ત જીવો પ્રથમની ત્રણ પર્યાપ્તિઓના પૂર્ણ કરી શકે પણ ઉચ્છવાસ વિગેરે આગળની પર્યાપ્તિઓ પૂર્ણ ન કરી શકે. તથા એ કારણથીજ અપર્યાપ્ત અને ઉચ્છવાસ નામકર્મનો ઉદય પણ સમકાળે હોય નહિ. હવે એ નિયમ પ્રમાણે વિચારીએ તો સમુર્દ્ધિમ મનુષ્યો લબ્ધિઅપર્યાપ્તજ હોય છે એમ તો સર્વ શાસ્ત્રો સ્વીકારે છે, અને પૂર્વે કહેલો નિયમ પણ સર્વ શાસ્ત્રને પ્રમાણ છે તો લબ્ધિઅપર્યાપ્ત એવા સમુર્દ્ધિમ મનુષ્યો ઉચ્છવાસ-પર્યાપ્તિ પૂર્ણ કરી શકતા નથી તો તેઓને ઉચ્છવાસ પ્રાણ કેવી રીતે હોય ? કે જેથી સમુર્દ્ધિમ મનુષ્યોને ૮ પ્રાણ કહી શકાય ! માટે સાત પ્રાણ હોવામાં કોઈ જાતનો વિસંવાદ નથી પરંતુ આઠ પ્રાણ હોય એ તો વિચારવા યોગ્ય છે.

૩૮૦

વર્ગી સાત પ્રાણુ તો અવશ્ય સંભવે છે, માટે આઠ પ્રાણુનો નિર્ણય શ્રી બહુશ્રુતગમ્ય છે. તથા ૫ સમુચ્છિન્ન પર્યાપ્તિતિર્યચ પંચેન્દ્રિય, ૫ અપર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ, ૧૦૧ અપર્યાપ્ત ગર્ભજ મનુષ્ય, ૯૯ અપર્યાપ્ત દેવ, અને ૭ અપર્યાપ્ત નારક એ ૨૧૭ જીવભેદમાં મનયોગ વિના ૯ પ્રાણુ* હોય. તથા ૫ સમુચ્છિન્ન તિર્યચ વિના એજ ૨૧૨ પર્યાપ્ત જીવભેદમાં મનયોગ સહિત ૧૦ પ્રાણુ છે.

(૨૦) સંજ્ઞા—૫૬૩ જીવભેદમાં આહાર વિગેરે ચારે સંજ્ઞા છે. અહિં અનુત્તર અને ઐવેચક દેવોને શાસ્ત્રમાં અપ્રવિચારી એટલે વિષય રહિત કહ્યા છે, તોપણ તે દેવો સૂક્ષ્મ વેદોદયવાળા હોવાથી મૈથુનસંજ્ઞાવાળા હોઈ શકે છે, જેમ શાસ્ત્રાભ્યાસમાં ઉપયોગવાળા વિરાગી અને ભાવિતાત્મા મુનિરાજ પણ જેમ નિષ્કળ (=બાહ્યકળ રહિત) વેદોદયવાળા છે તેમ તે દેવો પણ નિષ્કળ મૈથુન સંજ્ઞાવાળા છે. તથા ૩ પર્યાપ્ત વિકલેન્દ્રિય અને ૫ પર્યાપ્ત સમુચ્છિન્ન તિર્યચ પંચેન્દ્રિય એ ૮ જીવભેદમાં હેતુ-પદેશિકી સંજ્ઞા છે. ૯૯ અપર્યાપ્ત દેવ, ૬ અપર્યાપ્ત નારક (સપ્તમ નારક વિના), ૧૦૧ અપ્રજ ગર્ભજ મનુ, અને ૫ અપર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ એ ૨૧૧ જીવભેદમાં ૧ દષ્ટિવાદોપદેશિકી સંજ્ઞા છે. તથા ૧૦૧ પર્યાપ્ત ગર્ભજ મનુષ્ય, ૯૯ પર્યાપ્ત દેવ, ૭ પર્યાપ્તનારક, અને ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ એ ૨૧૨ જીવ-ભેદમાં દીર્ઘકાલિકી અને દષ્ટિવાદોપદેશિકી એ બે સંજ્ઞા છે. કારણકે એ જીવો મનઃપર્યાપ્તિવાળા અને સમ્યગ્દ્રષ્ટિ પણ હોય છે, માટે મનઃપર્યાપ્તિ સમાપ્ત થયાની અપેક્ષાએ દીર્ઘકાલિકીસંજ્ઞા-વાળા અને સમ્યગ્દ્રષ્ટિ હોવાની અપેક્ષાએ દષ્ટિવાદોપદેશિકીસંજ્ઞા-વાળા છે. તથા ૨૨ એકેન્દ્રિય, ૩ અપર્યાપ્ત વિકલેન્દ્રિય, ૫ અપર્યાપ્ત સમુચ્છિન્ન તિર્યચ, ૧૦૧ અપર્યાપ્ત સમુચ્છિન્ન મનુ-

* અપર્યાપ્ત ગર્ભજ, દેવ, અને નારકમાં વચનયોગ નહિ હોવા છતાં વચનપ્રાણુ ગણવાનું કારણ અપર્યાપ્તસંજ્ઞિમાં પ્રાણુપ્રાપ્તિ પ્રસંગે દર્શાવ્યું છે.

૩૯૧

પ્ય, અને ૧ અપર્યાપ્ત સપ્તમ નારક એ ૧૩૨ જીવભેદ સંજ્ઞા સહિત છે.

(૨૧) ઉપયોગ*—કર્મગ્રન્થમતે ૨૨ એકેન્દ્રિય, ૫ વિકલેન્દ્રિય (પર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિય વિના), અને ૧૦૧ સમુર્ધ્ધિમ મનુષ્ય અને ૫ અપર્યાપ્ત સમુર્ધ્ધિમ તિર્યચ એ ૧૩૩ જીવભેદમાં મતિઅજ્ઞાન, શ્રુતઅજ્ઞાન, અને અચક્ષુદર્શન એ ૩ ઉપયોગ છે. ૧ પર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિય, અને ૫ અપર્યાપ્ત સમુર્ધ્ધિમ તિર્યચ પંચેન્દ્રિય એ ૬ જીવભેદમાં ચક્ષુદર્શન સહિત પૂર્વોક્ત ૪ ઉપયોગ હોય, ૮૬ અપર્યાપ્ત યુગલિકોરૂપ ૮૬ જીવભેદમાં એ અજ્ઞાન એ જ્ઞાન અને અચક્ષુદર્શન મળી ૫ ઉપયોગ હોય, ૮૬ પર્યાપ્ત યુગલિકોરૂપ ૮૬ જીવભેદમાં ચક્ષુદર્શન સહિત ૬ ઉપયોગ હોય. ૫ અપર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ, ૧૫ અપર્યાપ્ત કર્મભૂમિના ગર્ભજમનુષ્ય, ૬૬ અપર્યાપ્તદેવ, અને ૭ અપર્યાપ્ત નારક એ ૧૨૬ જીવભેદમાં ૩ અજ્ઞાન અને ૩ જ્ઞાન અચક્ષુદર્શન અને અવધિદર્શન એ ૮ ઉપયોગ છે. તથા ૬૬ પર્યાપ્ત નારક, અને ૫ ગર્ભજપર્યાપ્ત તિર્યચ એ ૧૧૧ જીવભેદમાં ૩ જ્ઞાન, ૩ દર્શન, અને ૩ અજ્ઞાન મળી ૯ ઉપયોગ હોય છે. તથા ૧૫ પર્યાપ્ત કર્મભૂમિના ગર્ભજમનુષ્ય ૩૫ ૧૫ જીવભેદમાં ૧૨ ઉપયોગ છે.

(૨૨) દ્રષ્ટિ—૨૨ એકેન્દ્રિય, ૩ પર્યાપ્ત વિકલેન્દ્રિય, ૫ પર્યાપ્ત સમુર્ધ્ધિમ તિર્યચ પંચેન્દ્રિય, ૧૦૧ સમુર્ધ્ધિમ મનુષ્ય, અને ૧ સાતમી પૃથ્વીનો અપર્યાપ્ત નારક એ ૧૩૨ જીવભેદમાં મિથ્યાત્વ દ્રષ્ટિ છે. ૩ અપર્યાપ્ત વિકલેન્દ્રિય, ૫ સમુર્ધ્ધિમ અપર્યાપ્ત તિર્યચ પંચેન્દ્રિય, ૫ અપર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ, ૬૬ અપર્યાપ્તદેવ, ૬ અપર્યાપ્ત નારક, અને ૧૦૧ અપર્યાપ્ત ગર્ભજ મનુષ્ય એ ૨૧૬ જીવભેદમાં મિથ્યાત્વ અને સમ્યક્ત્વ એ ૨ દ્રષ્ટિ છે. એમાં ત્રણ વિકલેન્દ્રિયને અને પાંચ સમુર્ધ્ધિમ

* સિદ્ધાન્તમતે ઉપયોગ પ્રાપ્તિ જ્ઞાતાજ્ઞાનદ્વારપ્રાપ્તિને અનુસારે સ્વતઃ જાણી લેવી.

૩૬૨

તિર્યચને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં કેવળ સાસ્વાદન^૧ સમ્યગ્દષ્ટિપણું છે. અને ૯૯ દેવ, ૬ નારક, તથા છપ્પન અન્તર્દીપ સિવાયના ૪૫ મનુષ્ય અને ૫ ગર્ભજતિર્યચ મળી ૧૫૫ અપર્યાપ્તજીવોને ક્ષયોપશમ ક્ષાયિક અને સાસ્વાદન સમ્યગ્દષ્ટિપણું છે. ૫૬ અપર્યાપ્ત અન્તર્દીપના યુગલિકોને ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ (પર્યાપ્ત અવસ્થામાં પણ) નહિ હોવાથી ક્ષયોપશમ અને સાસ્વાદન સમ્યગ્દષ્ટિપણું છે. તથા ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ, ૧૦૧ પર્યાપ્ત દેવ, અને ૭ પર્યાપ્તનારક એ ૨૧૨ જીવભેદમાં ત્રણે દષ્ટિ છે.

(૨૩) વન્ધ—૫૬૩ જીવભેદમાં મૂળ અને ઉત્તર પ્રકૃતિ-જ્ઞાનો બંધ કહેવાથી અંધ ઘણો વધી જાય માટે જ્ઞાસુએ બંધસ્વામિત્વ નામે ત્રીજા કર્મઅન્યને અનુસરીને યથાયોગ્ય બંધ જાણવો.

(૨૪) ઉદય—૫૬૩ જીવભેદોમાં સવિસ્તર ઉદયનું સ્વરૂપ

૧ કેવળ સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ હોવાથી સમ્યગ્દષ્ટિપણું માનવું એમ સિદ્ધાન્તનો અભિપ્રાય છે. કારણકે સિદ્ધાન્તમાં સાસ્વાદન ભાવે જ્ઞાન માનેલું હોવાથી સાસ્વાદન યુક્ત અપર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિયાદિ જીવને સમ્યગ્દષ્ટિપણું કહેવું છે તો કર્મઅન્યને મતે સાસ્વાદન ભાવમાં અજ્ઞાન અંગીકાર કરીને અપર્યાપ્ત વિકલેન્દ્રિયાદિકમાં કેવળ મિથ્યાદષ્ટિપણું કહેવાય કે નહિ ?

ઉત્તર:—કર્મઅન્યના અભિપ્રાય પ્રમાણે તો અપર્યાપ્ત દ્વીન્દ્રિયાદિ જીવમાં કેવળ મિથ્યાદષ્ટિપણું માની શકાય છે. પરંતુ દંડક વિગેરે પ્રકરણોમાં વિગલે દુદિટિ થાવર, મિચ્છત્તિ.....એ વચનથી દ્વીન્દ્રિયાદિમાં સમ્યગ્દષ્ટિપણું સ્વીકારેલું છે, તે પ્રમાણે અહિં પણ સ્વીકારેલું છે.

શંકા—જ્ઞાન ઉપયોગ વિગેરે દ્વારોમાં તો વિકલેન્દ્રિય માટે બે બે મત દર્શાવ્યા અને સમ્યક્ત્વ દ્વારમાં પણ એકેન્દ્રિય અને વિકલેન્દ્રિય માટે બે બે મત દર્શાવેલા છે તો તેને અનુસારે દષ્ટિદ્વારમાં પણ કર્મઅન્ય અને સિદ્ધાન્તનો મત કેમ દર્શાવતા નથી ?

ઉત્તર—દંડક વિગેરે પ્રકરણોમાં એ દષ્ટિદ્વારના અંધબંધમાં સિદ્ધાન્તનો અભિપ્રાય વિશેષ સ્વીકારેલો હોવાથી અત્રે પણ તેજ ધોરી માર્ગને અનુસરી સિદ્ધાન્તનોજ અભિપ્રાય દર્શાવેલ છે.

૩૬૩

શાસ્ત્રમાં ભિન્ન દર્શાવ્યું નથી પણ ૧૪ જીવભેદ વિગેરે દ્વારાને અંગે સપ્તતિકા નામે છઠ્ઠા કર્મઅન્યમાં જે ઉદયવિધિ દર્શાવી છે તે ઉદયવિધિને અનુસારે યથાયોગ્ય ઉદય જીવભેદોમાં વિચારવો.

(૨૬) ઉદીરણા—પ્રાયઃ ઉદયવત.

(૨૬) સત્તા—સપ્તતિકા નામે છઠ્ઠા કર્મઅન્યને અનુસારે પરિશ્રમ પૂર્વક તારવણી કરવાથીજ સર્વ ભેદોમાં (ખંધ ઉદય ઉદીરણા અને) સત્તા ઉપજાવી શકાય છે તે સ્વતઃ વિચારવી.

(૨૭) શરીર—પર્યાપ્ત વાયુ વિના ૨૭ અપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિય, ૧૦ સમુચ્છિન્નમતિર્યચ પાંચેન્દ્રિય, ૫ અપર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ, ૧૦૧ સમુચ્છિન્ન મનુષ્ય, ૧૭૨ યુગલિક, અને ૧૫ અપર્યાપ્ત ગર્ભજ કર્મભૂમિ મનુષ્ય એ ૩૩૦ જીવભેદમાં ૩ શરીર ઔદારિક તૈજસ અને કાર્મણ છે. ૧૬૮ દેવ અને ૧૪ નારક એ ૨૧૨ જીવભેદમાં ૩ શરીર વૈક્રિય તૈજસ અને કાર્મણ છે. પર્યાપ્ત વાયુકાય અને ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ એ ૬ જીવભેદમાં ૪ શરીર ઔદારિક વૈક્રિય તૈજસ અને કાર્મણ છે. અને ૧૫ પર્યાપ્ત કર્મભૂમિના ગર્ભજ મનુષ્યરૂપ ૧૫ જીવભેદમાં ૫ શરીર છે.

(૨૮) વન્ધહેતુ—નવ લોકાન્તિક અને પાંચ અનુત્તર એ ચૌદ અપર્યાપ્ત અને ચૌદ પર્યાપ્ત મળી ૨૮ જીવભેદમાં અન્નત, કષાય, અને યોગ એ ૩ મૂળ ખંધહેતુ છે. અને શેષ ૫૩૫ જીવભેદમાં ૪ મૂળ ખંધહેતુ છે. હવે સર્વ જીવભેદમાં ઉત્તર ખંધહેતુ નીચે પ્રમાણે—

અપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિયના ૧૧ જીવભેદમાં ૧ અનાલોગિક મિથ્યાત્વ, ૬ કાયવધ અવિરતિ, ૧ સ્પર્શેન્દ્રિય અવિરતિ, ૨૩ કષાય, આદારિકમિશ્ર અને કાર્મણ એ બે યોગ મળી ૩૩ ખંધહેતુ છે. પર્યાપ્ત બાહર વાયુ વિના ૧૦ પર્યાપ્ત એકેન્દ્રિય રૂપ ૧૦ જીવભેદમાં ઔદારિક યોગસહિત અને પૂર્વોક્ત બે યોગસહિત ૩૨ ખંધહેતુ છે. પર્યાપ્ત બાહર વાયુરૂપ ૧ જીવભેદમાં વૈક્રિય

૩૯૪

અને વૈકિયમિશ્ર સહિત ૩૪ બંધહેતુ છે. અપર્યાપ્ત ક્ષીન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવભેદમાં ૧ મિથ્યાત્વ, ૬ કાયવધ અવિરતિ, ૨ ઇન્દ્રિય અવિરતિ, ૨૩ કષાય, તથા ઔદારિકમિશ્ર અને કાર્મણુ એ ૨ યોગ મળી ૩૪ બંધહેતુ છે. પર્યાપ્ત ક્ષીન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવભેદમાં પૂર્વોક્ત બે યોગને સ્થાને એક ઔદારિક અને વ્યવહાર વચન યોગ ગણવાથી ૩૪ બંધહેતુ છે. અપર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવભેદમાં અપર્યાપ્ત ક્ષીન્દ્રિયમાં કહેલા ચોત્રીસ બંધહેતુમાં ૧ ઇન્દ્રિય અવિરતિ અધિક ગણવાથી ૩૫ બંધહેતુ થાય. પર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિય રૂપ ૧ જીવભેદમાં પર્યાપ્ત ક્ષીન્દ્રિયમાં કહેલા ચોત્રીસ બંધહેતુમાં ૧ ઇન્દ્રિય અવિરતિ અધિક ગણવાથી ૩૫ બંધહેતુ થાય. અપર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિયરૂપ ૧ જીવભેદમાં અપર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિયમાં કહેલા પાંત્રીસ બંધહેતુ સહિત ૧ ઇન્દ્રિય અવિરતિ અધિક ગણવાથી ૩૬ બંધહેતુ હોય. પર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિય રૂપ ૧ જીવભેદમાં પર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિયમાં કહેલા ૩૫ બંધહેતુ સહિત ૧ ઇન્દ્રિય અવિરતિ અધિક ગણવાથી ૩૬ બંધહેતુ હોય. ૫ અપર્યાપ્ત સમુચ્છિન્નમિતિ ૦ પંચેન્દ્રિય, અને ૧૦૧ સમુચ્છિન્ન મનુષ્ય એ ૧૦૬ જીવભેદમાં ૧ મિથ્યાત્વ, ૬ કાયવધ, ૫ ઇન્દ્રિય, ૨૩ કષાય, અને ઔદારિક મિશ્ર તથા કાર્મણુ એ ૨ યોગ મળી ૩૭ બંધહેતુ હોય. ૫ પર્યાપ્ત સમુચ્છિન્નમિતિર્યચ પંચેન્દ્રિયરૂપ ૫ જીવભેદમાં પૂર્વોક્ત બે યોગને સ્થાને ઔદારિક તથા વ્યવહાર વચનયોગ ગણતાં એજ ૩૭ બંધહેતુ હોય. ૫ અપર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચરૂપ ૫ જીવભેદમાં ૧ મિથ્યાત્વ, મનવિના ૧૧ અવિરતિ, ૨૫ કષાય, અને ઔદારિકમિશ્ર તથા કાર્મણુ એ ૨ યોગ મળી ૩૮ બંધહેતુ હોય. ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચરૂપ ૫ જીવભેદમાં ૫ મિથ્યાત્વ, ૧૨ અવ્રત, ૨૫ કષાય, ઔદારિકમિશ્રયોગ કાર્મણુયોગ તથા આહારકદ્ધિક વિના શેષ ૧૧ યોગ એ ૫૩ બંધહેતુ છે. તથા નવ લોકાન્તિક અને પાંચ અનુત્તર એ ૧૪ અપર્યાપ્તરૂપ ૧૪ જીવભેદમાં મનવિના ૧૧ અવ્રત, તથા નપુંસકવેદ સ્ત્રીવેદ અને ૪ અનંતાનુબંધિ એ છ કષાય વિના શેષ ૧૮ કષાય, વૈકિયમિશ્ર

૩૬૫

અને કાર્મણ્ય એ ૨ યોગ, એ સર્વ મળી ૩૨ બંધહેતુ છે. અને એજ ૧૪ પર્યાસ દેવરૂપ ૧૪ જીવલેદમાં ૧૨ અમ્રત, ૧૯ કષાય, ૪ મનયોગ, ૪ વચનયોગ, અને ૧ વૈક્રિયયોગ એ સર્વ મળી ૪૦ બંધહેતુ છે. સનતકુમારથી અચ્યુત સુધીના ૧૦ કદપના દેવ, ૨ ઉધ્વકિલ્બષિક, અને ૯ ગ્રૈવેયક એ ૨૧ અપર્યાસ દેવરૂપ ૨૧ જીવલેદમાં ૧ અનાલોગિક મિથ્યાત્વ, મનવિના ૧૧ અવિરતિ, નપુંસક અને સ્ત્રીવેદ વિના ૨૩ કષાય, તથા વૈક્રિયમિશ્ર અને કાર્મણ્ય એ ૨ યોગ મળી ૩૭ બંધહેતુ છે. તથા એજ ૨૧ પર્યાસ દેવરૂપ ૨૧ જીવલેદમાં ૫ મિથ્યાત્વ, ૧૨ અમ્રત, ૨૩ કષાય, અને ૯ યોગ એ ૪૯ બંધહેતુ છે. ૭ અપર્યાસ નારકમાં ૫ણ્ય એકવીસ અપર્યાસ દેવલેદની પેઠે ૩૭ બંધહેતુ છે, પરન્તુ પુરૂષવેદને બદલે નપુંસક વેદ કહેવો. અને ૭ પર્યાસ નારકમાં એકવીસ પર્યાસ દેવલેદની પેઠે ૪૯ બંધહેતુ છે પરન્તુ પુરૂષવેદને બદલે નપુંસકવેદ કહેવો. પૂર્વે કહેલા ૧૪ તથા ૨૧ મળી ૩૫ દેવ સિવાયના શેષ ૬૪ અપર્યાસ દેવરૂપ ૬૪ જીવલેદમાં ૧ અનાલોગ મિથ્યાત્વ, મનવિના ૧૧ અવિરતિ, નપુંસક વેદ વિના ૨૪ કષાય, તથા વૈક્રિયમિશ્ર અને કાર્મણ્યયોગ એ ૩૮ બંધહેતુ છે. એજ ૬૪ પર્યાસ દેવરૂપ ૬૪ જીવલેદમાં ૫ મિથ્યાત્વ, ૧૨ અમ્રત, ૨૪ કષાય, અને ૯ યોગ મળી ૫૦ બંધહેતુ છે. ૮૬ અપર્યાસ યુગલિક રૂપ ૮૬ જીવલેદમાં ૧ અનાલોગ મિથ્યાત્વ, મનવિના ૧૧ અમ્રત, નપુંસક વેદ વિના ૨૪ કષાય, ઔદારિકમિશ્ર અને કાર્મણ્યયોગ મળી ૩૮ બંધહેતુ છે. તથા ૮૬ પર્યાસ યુગલિકોમાં ૫ મિથ્યાત્વ, ૧૨ અમ્રત, ૨૪ કષાય, ૪ મનયોગ, ૪ વચનયોગ, અને ૧ ઔદારિક યોગ મળી ૫૦ બંધહેતુ છે. ૧૫ અપર્યાસ કર્મભૂમિના ગર્ભજ મનુષ્યરૂપ ૧૫ જીવલેદમાં અપર્યાસ યુગલિકમાં કહેલા ૩૮ બંધહેતુમાં ૧ નપુંસકવેદ અધિક ગણવાથી ૩૯ બંધહેતુ છે, અને ૧૫ પર્યાસ કર્મભૂમિગર્ભજ મનુષ્ય રૂપ ૧૫ જીવલેદમાં ૫૭ બંધહેતુ છે.

૩૬૬

અહિં ઉત્તરખંધકેતુ જુદી જુદી રીતે પણ એક સરખી સંખ્યાવાળા હોવાથી ચોત્રીસ વિગેરે કેટલાએક અંકડા સંખ્યામાં સરખા છે, પરંતુ ગણતરી ભિન્ન ભિન્ન છે.

(૨૯) ધ્યાન—૨૮ અપચેન્દ્રિય, ૧૦ સમુચ્છિન્ન પચેન્દ્રિય તિર્યચ, ૧૦૧ સમુચ્છિન્ન મનુષ્ય, ૫ ગર્ભજતિર્યચ અપર્યાપ્ત, ૯૯ અપર્યાપ્તદેવ, ૭ અપર્યાપ્તનારક, અને ૧૦૧ અપર્યાપ્તગર્ભજ મનુષ્ય એ ૩૫૧ જીવભેદમાં ધ્યાન હોય નહિ, કારણકે એ સર્વે જીવો મનસંજ્ઞા રહિત છે, અને મન વિના ધ્યાન હોય નહિ. ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ, ૯૯ પર્યાપ્તદેવ, ૭ પર્યાપ્તનારક અને ૮૬ પર્યાપ્ત યુગલિક એ ૧૯૭ જીવભેદમાં આત્મેધ્યાન અને રૌદ્રધ્યાન છે, કારણકે અપ્રમત્તાદિ મુનિ વિના સર્વે મનવાળા જીવોને આર્ત રૌદ્રધ્યાનનીજ મુખ્યતા હોય છે. અને ૧૫ કર્મભૂમિના પર્યાપ્તગર્ભજ મનુષ્યરૂપ ૧૫ જીવભેદમાં ૪ ધ્યાન હોય છે.

(૩૦) સંઘયણ—૨૨ એકેન્દ્રિયરૂપ ૨૨ જીવભેદમાં સંઘયણ ન હોય, કારણકે સંઘયણ તે હાડની સંધીનું બંધારણ છે, અને એકેન્દ્રિયને હાડ હોય નહિ. તેમજ ૧૯૮ દેવ અને ૧૪ નારકને પણ હાડના અભાવે સંઘયણ નહિ હોવાથી એ ૨૩૪ જીવભેદ સંઘયણ રહિત છે. ૬ વિક્ષેપેન્દ્રિય, ૧૦ સમુચ્છિન્ન પચેન્દ્રિય તિર્યચ, અને ૧૦૧ સમુચ્છિન્ન મનુષ્ય એ ૧૧૭ જીવભેદમાં સેવાર્ત્ત સંઘયણરૂપ ૧ સંઘયણ હોય. ૧૭૨ યુગલિકરૂપ ૧૭૨ જીવભેદમાં વજ્રપ્રસનાશચ રૂપ ૧ સંઘયણ હોય. અને ૧૦ ગર્ભજતિર્યચ, તથા ૩૦ કર્મભૂમિના ગર્ભજ મનુષ્ય એ ૪૦ જીવભેદમાં ૬ સંઘયણ છે.

(૩૧) સંસ્થાન—૨૨ એકેન્દ્રિય, ૬, વિક્ષેપેન્દ્રિય, ૧૦ સમુચ્છિન્ન તિર્યચ પચેન્દ્રિય, ૧૦૧ સમુચ્છિન્ન મનુષ્ય, અને ૧૪ નારક એ ૧૫૩ જીવભેદમાં હુંડક સંસ્થાનરૂપ ૧ સંસ્થાન છે. ૧૯૮ દેવ અને ૧૭૨ યુગલિક એ ૩૭૦ જીવભેદમાં સમ-

૩૬૭

ચતુરસ્રરૂપ ૧ સંસ્થાન છે. ૧૦ ગર્ભજતિર્યચ અને ૩૦ કર્મ-
ભૂમિના ગર્ભજ મનુષ્ય એ ૪૦ જીવભેદમાં ૬ સંસ્થાન છે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત—૬૬ અપર્યાપ્તદેવ, અને ૭ અપર્યાપ્ત-
નારક તથા ૮૬ અપર્યાપ્ત યુગલિક^૧ એ ૧૯૨ જીવભેદમાં વેદના
અને કષાય એ બે સમુદ્ઘાત છે. પર્યાપ્તબાહર વાયુ વિના ૨૭
અપચેન્દ્રિય, ૧૦ સમુચ્છિન્ન તિર્યચ પચેન્દ્રિય, ૧૦૧ સમુચ્છિન્ન
મનુષ્ય, ૬ પર્યાપ્ત ઐવેયકદેવ, ૫ પર્યાપ્ત અનુત્તરદેવ, ૫ અપર્યાપ્ત
ગર્ભજતિર્યચ, ૮૬ પર્યાપ્ત યુગલિક, અને ૧૫ અપર્યાપ્ત ગર્ભજ
કર્મભૂમિ મનુષ્ય એ ૨૫૮ જીવભેદમાં વેદના, કષાય, અને
મરણ એ ૩ સમુદ્ઘાત છે. પર્યાપ્તબાહર વાયુરૂપ ૧ જીવભેદમાં
વેદના, કષાય, મરણ, અને વૈક્રિય એ ૪ સમુદ્ઘાત છે. ઐવેયક
અને અનુત્તર સિવાયના ૮૫ પર્યાપ્તદેવ, ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ,
અને ૭ પર્યાપ્તનારક એ ૯૭ જીવભેદમાં વેદના, કષાય, મરણ,
વૈક્રિય, અને તૈજસ એ ૫ સમુદ્ઘાત છે. અને ૧૫ પર્યાપ્તગર્ભજ
કર્મભૂમિ મનુષ્યરૂપ ૧૫ જીવભેદમાં ૭ સમુદ્ઘાત છે.

(૩૩) માવ—બાહર અપર્યાપ્ત પૃથ્વી, જળ, અને પ્રત્યેક
વનસ્પતિ એ ત્રણ સિવાયના શેષ ઓગણીસ એકેન્દ્રિય, પર્યાપ્ત-
દ્વીન્દ્રિય, પર્યાપ્તત્રીન્દ્રિય અને ૧૦૧ સમુચ્છિન્ન મનુષ્ય એ ૧૨૨
જીવભેદમાં ૩ મૂળભાવ (ક્ષયોપશમ ઔદયિક અને પારિણામિક)
છે, અને ઉત્તરભાવમાં અજ્ઞાન ૨, દાનાદિ ૫, અચક્ષુર્દર્શન ૧, અજ્ઞાન
વિગેરે^૩ ૪, ગતિ^૪ ૧, લેશ્યા ૩ (પ્રથમની), કષાય ૪, વેદ ૧

૧-૨. અપર્યાપ્ત યુગલિકો કર્મપ્રકૃતિ, શ્રી આચારાંગજીની ટીકા,
તથા સૂયગડાંગસૂત્ર વિગેરેના અભિપ્રાયથી મરણ પામે છે, પરંતુ વિશેષતઃ
તેઓને અનપવર્તનીય આયુષ્ય હોવાથી અહિં અપર્યાપ્ત યુગલિકને મરણની
વિવક્ષા કરી નથી.

૩. અહિં “અજ્ઞાન વિગેરે ૪” એટલે અજ્ઞાન, અસિદ્ધત્વ, અ-
સંયમે, અને મિથ્યાત્વ એ ચાર ઔદયિકભાવ જાણવા.

૪. તદ્વાપત એ છે કે ૧૦૧ સમુચ્છિન્ન મનુષ્યમાં મનુષ્યગતિ કહેવી,
અને શેષ ૨૧ ભેદમાં તિર્યચગતિ કહેવી.

૩૮૮

(નપુંસક), અને પારિણામિકભાવ ૩ એ સર્વ મળી ૨૪ ઉત્તરભાવ છે. બાહરઅપર્યાપ્ત પૃથ્વી, બાહરઅપર્યાપ્ત જ્વળ, અને બાહર અપર્યાપ્ત પ્રત્યેક વનસ્પતિ એ ૩ જીવલેદમાં એજ ૩ મૂળભાવ અને તેજોલેશ્યા સહિત ૨૫ ઉત્તરભાવ છે, કારણકે ઈશાન સુધીના દેવોમાંનો કોઈ તેજોલેશ્યાવાળો દેવ એ ત્રણ એકેન્દ્રિયમાં ઉત્પન્ન થાય ત્યારે દેવપણાની તેજોલેશ્યા સહિત ઉત્પન્ન થાય છે તેથી એ ત્રણ જીવોને અપર્યાપ્તપણામાં તેજોલેશ્યા પણ હોઈ શકે છે. ત્યાર-બાદ પર્યાપ્તપણામાં તદ્દભવપ્રત્યયિક ૩ અશુભલેશ્યા પ્રાપ્ત થાય છે તેથી એ ૩ લેદમાં અને શેષ ૧૬ એકેન્દ્રિયમાં ભવસ્વભાવેજ તેજોલેશ્યા વિગેરે શુભ લેશ્યા હોતી નથી.

૩ અપર્યાપ્ત વિકલેન્દ્રિય અને ૫ અપર્યાપ્ત સમુચ્છિન્ન પંચેન્દ્રિય એ ૮ જીવલેદમાં ૩ મૂળભાવ પૂર્વોક્ત રીતે છે, અને ૨ જ્ઞાન સહિત ચોવીસ ભાવ જે પ્રથમ ઓગણીસ એકેન્દ્રિયોમાં કહ્યા છે તે રીતે હોવાથી ૨૬ ઉત્તરભાવ હોય છે. કારણકે ઉપશમ સમ્યક્ત્વથી પતિત થઈ સાસ્વાદન સહિત જીવ એ આઠ લેદમાં ઉત્પન્ન થઈ શકે છે, માટે એ જીવોને અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં સાસ્વાદન ભાવ હોય છે, અને સિદ્ધાન્તના અભિપ્રાય પ્રમાણે સાસ્વાદનભાવે જ્ઞાન હોય છે. તથા કર્મચિંથના અભિપ્રાય પ્રમાણે સાસ્વાદનભાવ છે, પરન્તુ સાસ્વાદનપણામાં અજ્ઞાનજ ગણાય તેથી પૂર્વોક્ત ૨૪ ઉત્તરભાવ હોય.

૧ પર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિય અને ૫ પર્યાપ્ત સમુચ્છિન્ન તિર્યચ પંચેન્દ્રિય એ ૬ જીવલેદમાં ૩ મૂળભાવ પૂર્વોક્ત રીતે છે, અને ચક્ષુદર્શન સહિત ૨૫ ઉત્તરભાવ છે. ૧ અપર્યાપ્ત-ગર્ભજ ચતુષ્પદ અને ૧૫ અપર્યાપ્તગર્ભજ કર્મભૂમિ મનુષ્ય એ ૧૬ જીવલેદમાં ક્ષાયિકભાવ સહિત ૪ મૂળભાવ અને ઉત્તર-લેદમાં પૂર્વોક્ત ચોવીસ સહિત સ્ત્રીવેદ, ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ, ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ, તેજો, પદ્મ, અને શુક્લલેશ્યા, અવધિજ્ઞાન, અવધિદર્શન, વિભંગજ્ઞાન, મતિજ્ઞાન, અને શ્રુતજ્ઞાન એ સર્વ

૩૯૯

મળી ૩૬ ઉત્તરભાવ છે. કારણકે ગર્ભજને ત્રણે વેદ હોય છે, પૂર્વભાવમાંથી સમ્યક્ત્વ અવધિ અને વિભાગ સહિત અવતરે છે, પરંતુ ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ સહિત તિર્યચમાં ઉત્પન્ન થાય તો યુગલિક ચતુષ્પદમાં^૧ અવતરે છે. પર્યાપ્તગર્ભજ ચતુષ્પદ (યુગલિક ચતુષ્પદ) ૩૫ ૧ જીવભેદમાં ૫ મૂળભાવ અને ચક્ષુદર્શન તથા ઉપશમ સમ્યક્ત્વ સહિત ૩૮ ઉત્તરભાવ હોય છે. કારણકે એ જાને ભાવ પર્યાપ્ત અવસ્થામાં હોઈ શકે છે. અપર્યાપ્ત ગર્ભજ જળચર, ઉરઃપરિસર્પ, ભુજપરિસર્પ, અને ખેચર ૩૫ ૪ જીવભેદમાં ઉપશમ અને ક્ષાયિક વિના ૩ મૂળભાવ, અને ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ નહિ હોવાથી પૂર્વોક્ત છત્રીસમાંથી ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ બાદ કરતાં શેષ ૩૫ ઉત્તરભાવ હોય છે. તથા પર્યાપ્ત ગર્ભજ જળચર, ઉરઃપરિસર્પ, ભુજપરિસર્પ, અને ખેચર એ ૪ જીવભેદમાં ૪ મૂળભાવ (ક્ષાયિક વિના), અને ચક્ષુદર્શન તથા ઉપશમ સમ્યક્ત્વ સહિત ૩૭ ઉત્તરભાવ હોય છે.

૫૬ અપર્યાપ્ત અન્તર્દીપના યુગલિક મનુષ્ય ૩૫ ૫૬ જીવભેદમાં ઉપશમભાવ અને ક્ષાયિકભાવ સહિત ૩ મૂળભાવ છે અને ઉત્તરભેદમાં એકેન્દ્રિયને કહેલા ચોવીસભાવમાંથી નપુંસકવેદ વિના ૨૩ ભાવ^૨ સહિત ૩ શુભ લેશ્યાં, ૨ વેદ (સ્રી, પુરુષ), ૧ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ, અને ૨ મતિશ્રુતજ્ઞાન એ ૩૧ ઉત્તરભાવ છે. પર્યાપ્ત અન્તર્દીપના યુગલિક મનુષ્ય ૩૫ ૫૬ જીવભેદમાં ઉપશમ, ક્ષયોપશમ, ઔદયિક, અને પારિણામિક એ ૪ મૂળભાવ છે, અને ઉત્તરભેદમાં ચક્ષુદર્શન તથા ઉપશમ સમ્યક્ત્વ

૧. તિર્યચના ૪૮ ભેદમાંથી ગર્ભજ ચતુષ્પદ ૩૫ ૧ તિર્યચનેજ ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ હોય, અને તે પછી યુગલિક ચતુષ્પદનેજ, પરંતુ કર્મભૂમિગત ચતુષ્પદ તિર્યચને ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ ન હોય.

૨. પરંતુ ગતિને સ્થાને મનુષ્ય ગતિ કહેતી.

૩. મનુષ્યના ૭૦૩ ભેદમાં અન્તર્દીપના યુગલિક મનુષ્ય સંબંધિ ૧૧૨ મનુષ્યભેદમાં ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ ન હોય.

૪૦૦

સહિત ૩૩ ઉત્તરભાવ છે. ૩૦ અપર્યાપ્ત દેવકુરૂ આદિ ક્ષેત્રના યુગલિક મનુષ્યરૂપ ૩૦ જીવભેદમાં ૪ મૂળભાવ (ઉપશમ વિના) છે, અને ઉત્તરભેદમાં અન્તર્ગ્રીપના અપર્યાપ્ત મનુષ્યોને કહેલા ૩૧ ભાવ સહિત ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ ગણતી ૩૨ ઉત્તરભાવ છે. અને એજ ત્રીસ પર્યાપ્ત યુગલિક મનુષ્યરૂપ ૩૦ જીવભેદમાં ઉપશમભાવ સહિત ૫ મૂળભાવ, અને ચક્ષુદર્શન તથા ઉપશમ સમ્યક્ત્વ સહિત ૩૪ ઉત્તરભાવ છે.

પંદર અપર્યાપ્ત પરમાધામી દેવરૂપ ૧૫ જીવભેદમાં ૩ મૂળભાવ (ક્ષાયિક અને ઉપશમ વિના) છે, અને ઉત્તરભેદમાં ૩ જ્ઞાન, ૩ અજ્ઞાન, ૧ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ, ૫ દાનાદિ, ૨ અચક્ષુ અને અવધિ, ૪ અજ્ઞાન વિગેરે, ૧ ગતિ, ૧ કૃષ્ણલેશ્યા (અથવા ૩ અશુભ લેશ્યા*), ૪ કષાય, ૨ વેદ (સ્ત્રી, પુરૂષ), અને ૩ પારિણામિકભાવ એ સર્વ મળી ૨૯ (અથવા ૩૧) ઉત્તરભાવ છે. તથા એજ પર્યાપ્ત પરમાધામીરૂપ ૧૫ જીવભેદમાં ૪ મૂળભાવ (ક્ષાયિક વિના) છે, અને ઉત્તરભેદમાં ચક્ષુદર્શન અને ઉપશમ સમ્યક્ત્વ સહિત અપર્યાપ્ત પરમાધામીને કહેલા ઓગણત્રીણ અથવા એકત્રીસ ભાવ ગણતી ૩૧ (અથવા ૩૩) ઉત્તરભાવ છે.

૧૦ અપર્યાપ્ત ભુવનપતિ, ૧૦ અપર્યાપ્ત તિર્યગ્જાંભક, અને ૧૬ અપર્યાપ્ત વ્યન્તર એ ૩૬ જીવભેદમાં ૩ મૂળભાવ, અને ઉત્તરભેદમાં તેજે લેશ્યા સહિત અપર્યાપ્ત પરમાધામીમાં કહેલા ૩૧ ભાવ પ્રમાણે ૩૨ ઉત્તરભાવ છે. અને એજ પર્યાપ્ત ભુવનપતિ વિગેરે ૩૬ જીવભેદમાં ૪ મૂળભાવ (ક્ષાયિક? વિના) છે, અને ચક્ષુદર્શન તથા ઉપશમ સમ્યક્ત્વ સહિત પર્યાપ્ત પરમાધામીવત્ ૩૪ ઉત્તરભાવ છે.

* દેવગતિમાં કિલ્મપિક સિવાયના સૌધર્માદિ વિમાનવાસી દેવોનેજ ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ હોય, બીજા દેવોને નહિ.

૧ વિચારસાર ગ્રંથને અનુસારે ૩ લેશ્યા, અને ઘણા ગ્રંથને અનુસારે કેવળ કૃષ્ણલેશ્યા.

૪૦૧

અપર્યાપ્ત સૌધર્મ, અપર્યાપ્ત ઈશાન, એ ૨ જીવલેદમાં ૪ મૂળભાવ (ઉપશમ વિના) છે, અને ઉત્તરલેદમાં અપર્યાપ્ત ભવન-પત્યાદિને કહેલા ૩૨ ભાવમાંથી ૩ અશુભ લેશ્યા બાદ કરી ક્ષાયિક-સમ્યક્ત્વ ઉમેરતાં ૩૦ ઉત્તરભાવ હોય છે. તથા એજ પર્યાપ્ત ૨ જીવલેદમાં ૫ મૂળભાવ અને ૩૨ ઉત્તરભાવ (ચક્ષુ-દર્શન અને ઉપશમ સમ્યક્ત્વ સહિત) છે. ૧૦ ન્યોતિષી અપર્યાપ્ત અને અધઃકિલ્બિષિક અપર્યાપ્તરૂપ ૧૧ જીવલેદમાં ૩ મૂળભાવ અને ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ રહિત અપર્યાપ્ત સૌધર્મવત્ ૨૯ ઉત્તરભાવ છે, એજ પર્યાપ્ત ૧૧ જીવલેદમાં ૪ મૂળભાવ (ક્ષાયિક વિના), અને ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ રહિત પર્યાપ્ત સૌધર્મવત્ ૩૧ ઉત્તરભાવ છે. અપર્યાપ્ત મધ્યમ કિલ્બિષિક અને અપર્યાપ્ત ઉર્ધ્વ કિલ્બિષિકરૂપ ૨ જીવલેદમાં ૩ મૂળભાવ અને સ્ત્રીવેદ^૧ વિના અપર્યાપ્ત અધઃકિલ્બિષિકવત્ ૨૯ ઉત્તરભાવ^૨ છે. એજ પર્યાપ્ત કિલ્બિષિકરૂપ ૨ જીવલેદમાં ૪ મૂળભાવ અને સ્ત્રીવેદ વિના પર્યાપ્ત અધઃકિલ્બિષિકવત્ ૩૦ ઉત્તરભાવ છે.

તથા સનત્કુમાર વિગેરે ૧૦, અને ત્રૈવેયક ૯, એ ૧૯ અપર્યાપ્તરૂપ ૧૯ જીવલેદમાં ૪ મૂળભાવ (ઉપશમ વિના) છે, અને અપર્યાપ્ત સૌધર્મમાં કહેલા ૩૦ ભાવમાંથી સ્ત્રીવેદ બાદ કરતાં શેષ ૨૯ ઉત્તરભાવ છે, અને એજ પર્યાપ્ત ૧૯ જીવલેદમાં ૫ મૂળભાવ, અને સ્ત્રીવેદ રહિત પર્યાપ્ત સૌધર્મવત્ ૩૧ ઉત્તરભાવ છે. ૯ અપર્યાપ્ત લોકાન્તિકરૂપ ૯ જીવલેદમાં ૪ મૂળભાવ અને ક્ષાયોપશમિક અજ્ઞાન ૩, ઔદયિક અજ્ઞાન ૧, અભવ્યત્વ ૧, મિથ્યાત્વ ૧, અને સ્ત્રીવેદ ૧ એ ૭ ભાવ

૧. ત્રીજા સનત્કુમાર સ્વર્ગથી ઉપરના સર્વ દેવલોકમાં સ્ત્રીવેદનો (દેવાંગનાનો) અભાવ છે માટે.

૨. પરન્તુ અહિંથી આગળ જે દેવોને જે લેશ્યા સંભવતી હોય તેજ ૧ લેશ્યા કહેવી, જેથી મધ્ય કિલ્બિષિકને પદ્મલેશ્યા, અને ઉર્ધ્વ-કિલ્બિષિકને શુકલલેશ્યા.

૪૦૨

વિના* અપર્યાપ્ત સૌધર્મવત્ ૨૩ ઉત્તરભાવ છે. એજ પર્યાપ્તરૂપ ૯ જીવલેદમાં ૪ મૂળભાવ અને ચક્ષુદર્શન સહિત ૨૪ ઉત્તરભાવ છે. ૫ અપર્યાપ્ત અનુત્તરરૂપ ૫ જીવલેદમાં ૫ મૂળભાવ^૧ અને ચક્ષુદર્શન વિના ઉપશમ સમ્યક્ત્વ સહિત પર્યાપ્ત લોકાન્તિકવત્ ૨૪ ઉત્તરભાવ હોય. અને બહુમતે ઉપશમ વિના ૪ મૂળભાવ અને ઉપશમ સમ્યક્ત્વ વિના ૨૩ ઉત્તરભાવ છે. તથા ૫ પર્યાપ્ત અનુત્તર દેવરૂપ ૫ જીવલેદમાં ૪ ઉત્તરભાવ (ઉપશમ વિના) હોય, ઉત્તરલેદમાં ચક્ષુદર્શન સહિત અને ઉપશમ સમ્યક્ત્વ સહિત અપર્યાપ્ત અનુત્તરવત્ ૨૪ ઉત્તરભાવ હોય.

રત્નપ્રભા વિગેરે પ્રથમની પૃથ્વીના અપર્યાપ્ત નારકરૂપ ૨ જીવલેદમાં ૪ મૂળભાવ (ઉપશમ વિના) હોય, અને ઉત્તરલેદમાં અપર્યાપ્ત પરમાધામી દેવને જે ૩૧ ભાવ કહ્યા છે તેમાંથી ૩ લેશ્યાને સ્થાને ૧ કાપોતલેશ્યા, ૨ વેદને સ્થાને ૧ નપુંસકવેદ, તથા ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ ઉમેરતાં સર્વ મળી ૨૯ ઉત્તરભાવ હોય, અને એજ પર્યાપ્ત ૨ જીવલેદમાં ૫ મૂળભાવ, તથા ચક્ષુદર્શન અને ઉપશમ સમ્યક્ત્વ સહિત ૩૧ ઉત્તરભાવ હોય. અપર્યાપ્ત વાલુકાપ્રભાના નારકરૂપ ૧ જીવલેદમાં અપર્યાપ્ત રત્નપ્રભા નારકવત્, પરન્તુ કૃષ્ણને બદલે કાપોત અને નીલ એ ૨ લેશ્યા ગણવાથી ૪ મૂળભાવ, અને ૩૦ ઉત્તરભાવ હોય છે. એજ પર્યાપ્ત ૧ જીવલેદમાં પર્યાપ્ત રત્નપ્રભાવત્ પરન્તુ ૨ લેશ્યા ગણવાથી

* કારણકે લોકાન્તિક દેવો અવશ્ય ભવ્ય અને સમ્યગ્દષ્ટિજ્ઞ હોય છે માટે. અહિં અવશ્ય ભવ્યત્વાદિ અધિપતિ લોકાન્તિકની અપેક્ષાએ બાણપુ. વળી લોકાન્તિક દેવોને ક્ષાયિક અથવા ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ હોય, પણ બીજાં સમ્યક્ત્વ ન હોય

૧. કારણકે સર્વે અનુત્તર દેવો અવશ્ય ભવ્ય અને સમ્યગ્દષ્ટિજ્ઞ હોય છે. વળી હંકારકર્મગ્રન્થને મતે ઉપશમ સમ્યક્ત્વ સહિત પરભવમાં ઉત્પન્ન થાય તો આ પાંચ અનુત્તર દેવોજ ઉત્પન્ન થઇ શકે છે, શેષ સર્વે અપર્યાપ્ત જીવોને ઉપશમ સમ્યક્ત્વનો અભાવ કહ્યો છે. અને ઘણા ગ્રંથો પ્રમાણે તો અપર્યાપ્ત અનુત્તરને પણ ઉપશમ સમ્યક્ત્વ ન હોય, અને ક્ષયોપશમ તથા ક્ષાયિક એ બે સમ્યક્ત્વજ્ઞ હોય.

૪૦૩

૫ મૂળભાવ અને ૩૨ ઉત્તરભાવ હોય. અપર્યાપ્ત પંકપ્રભાના નારકરૂપ ૧ જીવલેદમાં ૩ મૂળભાવ (ક્ષાયિક અને ઉપશમ વિના) છે. કારણકે ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ પ્રથમની ૩ પૃથ્વી સુધીજ હોય છે. અને ઉત્તરલેદમાં અપર્યાપ્ત રત્નપ્રભા નારકવત્, પરંતુ ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ બાદ કરતાં શેષ ૨૮ ઉત્તરભાવ હોય. એજ પર્યાપ્ત પંકપ્રભાના નારકરૂપ ૧ જીવલેદમાં ૪ મૂળભાવ (ક્ષાયિક વિના), અને ચક્ષુદર્શન તથા ઉપશમસમ્યક્ત્વ સહિત અપર્યાપ્ત પંકપ્રભા નારકવત્ ૩૦ ઉત્તરભાવ હોય. પાંચમી પૃથ્વીના અપર્યાપ્ત નારક રૂપ ૧ જીવલેદમાં ૩ મૂળભાવ છે, અને અપર્યાપ્ત પંક પ્રભાનારકવત્, પરંતુ કૃષ્ણલેશ્યા અધિક હોવાથી ૨૮ ઉત્તરભાવ હોય. એજ પાંચમી પૃથ્વીના પર્યાપ્તનારકરૂપ ૧ જીવલેદમાં ૪ મૂળભાવ (ક્ષાયિક વિના), અને ઉપશમ સમ્યક્ત્વ તથા ચક્ષુદર્શન સહિત અપર્યાપ્ત પાંચમી પૃથ્વીના નારકવત્ ૩૧ ઉત્તરભાવ હોય. છઠી પૃથ્વીના અપર્યાપ્તનારકરૂપ ૧ જીવલેદમાં ૩ મૂળભાવ છે, અને અપર્યાપ્ત પંકપ્રભાના નારકવત્ ૨૮ ઉત્તરભાવ છે, પરંતુ નીલ લેશ્યાને બદલે કૃષ્ણ લેશ્યા કહેવી, એજ છઠી પૃથ્વીના પર્યાપ્ત નારકરૂપ ૧ જીવલેદમાં ૪ મૂળભાવ, અને પર્યાપ્ત પંકપ્રભાનારકવત્ ૩૦ ઉત્તરભાવ છે, પરંતુ નીલ લેશ્યાને બદલે કૃષ્ણ લેશ્યા કહેવી, સાતમી પૃથ્વીના અપર્યાપ્ત નારકરૂપ ૧ જીવલેદમાં ૩ મૂળભાવ, અને અવશ્ય મિથ્યાદષ્ટિ હોવાથી અપર્યાપ્ત પંકપ્રભા સંબંધિ ૨૮ ભાવમાંથી ૧ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ, મતિજ્ઞાન, શ્રુતજ્ઞાન, અને અવધિજ્ઞાન બાદ કરી નીલલેશ્યાને સ્થાને કૃષ્ણલેશ્યા ગણતાં ૨૪ ઉત્તરભાવ હોય, એજ સાતમી પૃથ્વીના પર્યાપ્ત નારકરૂપ ૧ જીવલેદમાં ૪ મૂળભાવ (ક્ષાયિક વિના), ચક્ષુદર્શન, ઉપશમ સમ્યક્ત્વ, ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વ અને ૩ જ્ઞાન એ ૬ ભાવસહિત અપર્યાપ્તભાવી ૨૭ ભાવ ગણતાં કુલ ૩૦ ઉત્તરભાવ હોય છે. તથા પર્યાપ્ત કર્મભૂમિના ગર્ભજ મનુષ્ય સંબંધિ ૧૫ જીવલેદમાં ૫ મૂળભાવ અને ત્રણ ઈતરગતિ વિના ૫૦ ઉત્તરભાવ હોય.

૪૦૪

(૩૪) ૫૬૩ જીવભેદમાં અવગાહના.

૪૮ તિર્યચમાં.

જીવભેદમાં.	જીવન્ય અવ-ગાહના.	ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના.
૧૦ સૂક્ષ્મ એકેન્દ્રિયમાં	અંગુલનો અમ્બ ખ્યાતમો ભાગ	અંગુલનો અમ્બખ્યાતમો ભાગ
૧૧ બાહ્ય એકેન્દ્રિયમાં (પ્રત્યેક વનસ્પતિ વિના)	,	"
૧ આંખ પર્વાં પ્રત્યેક વનસ્પતિમાં	"	સાધિક ૧૦૦૦ યોજન
૩ અપર્યાપ્ત વિકલેન્દ્રિયમાં	"	અંગુલનો અમ્બખ્યાતમો ભાગ
૧ પર્વાપ્ત દ્વીન્દ્રિય	"	૧૨ યોજન
૧ પર્વાપ્ત ત્રીન્દ્રિય	"	૩ ગાઉ
૧ પર્વાપ્ત ચતુરિન્દ્રિય	"	૪ ગાઉ
૧૦ અપર્યાપ્ત તિર્યચ પંચે	"	અંગુલનો અમ્બખ્યાતમો ભાગ
૨ પર્વાપ્ત સમ્મૂળ જલચર અને ગર્ભજ જળચર	"	૧૦૦૦ યોજન
૧ પર્વાં સમ્મૂળ ચતુષ્પદ	"	૯ ગાઉ
૧ ,, ગૌ ચતુષ્પદ	"	૬ ગાઉ
૨ પર્વાપ્ત (ગૌ સમ્મૂળ) પક્ષી	"	૯ ધનુષ્ય
૧ સમ્મૂળ પર્વાં ભુજપરિ	"	"
૧ ગર્ભં ,, ભુજપરિ	"	૯ ગાઉ
૧ સમ્મૂળ પર્વાં ઉરપરિ	"	૯ યોજન
૧ ગર્ભજ પર્વાં ઉરપરિ	"	૧૦૦૦ યોજન
૪૮		

૪૦૫

૩૦૩ મનુષ્યમાં.

જીવલેદમાં.	જઘન્ય અવ-ગાહના.	ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના.
૨૦૨ અપર્યાપ્ત મનુષ્યની	અંગુલનો અસં-ખ્યાતમે ભાગ.	અંગુલનો અસંખ્યાતમે ભાગ
૫૬ પર્યાપ્ત અન્તર્દ્વીપ નરની,	૮૦૦ ધનુષ્	૮૦૦ ધનુષ્ય
૧૦ દેવકુર-ઉત્તરકુર નરની	૩ ગાઉ	૩ ગાઉ
૧૦ હરિવર્ષ-રમ્યક નરની	૨ ગાઉ	૨ ગાઉ
૧૦ હિમવંત-હિરણ્યવંત નરની	૧ ગાઉ	૧ ગાઉ
૧૫ ઇર્મભૂમિ નરની	અંગુલનો અસં-ખ્યાતમે ભાગ	૫૦૦ ધનુષ્ય
૩૮૩		

૧૪ નારકમાં.

જીવલેદમાં.	જઘન્ય અવ-ગાહના.	ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના.
૭ અપર્યાપ્ત નારકની	અંગુલનો અસં-ખ્યાતમે ભાગ.	અંગુલનો અસંખ્યાતમે ભાગ
૧ પર્યાપ્ત પ્રથમ નારકની	૩ હાથ	૭૧૧ ધ૦ ૬ અં
૧ „ દ્વીતીય નારકની	૭૧૧ ધ૦ ૬ અં	૧૫૧૧ ધ૦ ૧૨ અં
૧ „ તૃતીય નારકની	૧૫૧૧ ધ૦ ૧૨ અં	૩૧૧ ધ૦
૧ „ ચતુર્થ નારકની	૩૧૧ ધ૦	૬૨૧૧ ધ૦
૧ „ પંચમ નારકની	૬૨૧૧ ધ૦	૧૨૫ ધ૦
૧ „ ષષ્ઠ નારકની	૧૨૫ ધ૦	૨૫૦ ધ૦
૧ „ સપ્તમ નારકની	૨૫૦ ધ૦	૫૦૦ ધ૦
૧૪		

૪૦૬

પ્રસંગે નરકમાં દરેક પ્રતરે નારકની અવગાહના.

(૧) રત્નપ્રભાના ૧૩ પ્રતરમાં પ્રતરે ધ૦ હસ્ત અંગુલ ૧ ૦—૩—૦ ૨ ૧—૧—૮૧ ૩ ૧—૩—૧૧૭ ૪ ૨—૨—૧૧૧ ૫ ૩—૦—૧૦ ૬ ૩—૨—૧૮૧ ૭ ૪—૧—૩ ૮ ૪—૩—૧૧૧ ૯ ૫—૧—૨૦ ૧૦ ૬—૦—૪૧ ૧૧ ૬—૨—૧૩ ૧૨ ૭—૦—૨૧૧ ૧૩ ૭—૩—૬ પ્રત્યેક પ્રતરમાં ૫૬૧૧ અંગુલની થકિ કરવાથી.	૮ ૧૩—૧—૩ ૯ ૧૪—૦—૬ ૧૦ ૧૪—૩—૯ ૧૧ ૧૫—૨—૧૨
(૨) શકિરાપ્રભાના ૧૧ પ્રતરમાં પ્રતરે ધ૦ હસ્ત અંગુલ ૧ ૭—૩—૬ ૨ ૮—૨—૯ ૩ ૯—૧—૧૨ ૪ ૧૦—૦—૧૫ ૫ ૧૦—૩—૧૮ ૬ ૧૧—૨—૨૧ ૭ ૧૨—૨—૦ પ્રત્યેક પ્રતરમાં ૭૫ અંગુલની થકિ કરવાથી.	(૩) વાલુકાપ્રભાના ૯ પ્રતરમાં પ્રતરે ધ૦ હસ્ત અંગુલ ૧ ૧૫—૨—૧૨ ૨ ૧૭—૨—૭૧ ૩ ૧૯—૨—૩ ૪ ૨૧—૧—૨૨૧ ૫ ૨૩—૧—૧૮ ૬ ૨૫—૧—૧૩૧ ૭ ૨૭—૧—૯ ૮ ૨૯—૧—૪૧ ૯ ૩૧—૧—૦ પ્રત્યેક પ્રતરમાં ૭ હાથ ૧૯૧૧ અંગુલની થકિ કરવાથી.
(૪) પંકપ્રભાના ૭ પ્રતરમાં પ્રતરે ધ૦ હસ્ત અંગુલ ૧ ૩૧—૧—૦ ૨ ૩૬—૧—૨૦ ૩ ૪૧—૨—૧૬ ૪ ૪૬—૩—૧૨ ૫ ૫૨—૦—૮ ૬ ૫૭—૧—૪ ૭ ૬૨—૨—૦ દરેક પ્રતરે ૫ ધ૦ ૨૦ અંગુલની થકિ કરવાથી.	

૪૦૭

(૫) ધૂમપ્રભાના ૫ પ્રતરમાં			(૬) તમ:પ્રભાના ૩ પ્રતરમાં		
પ્રતરે	ધ૦ હસ્ત અંગુલ	વૃદ્ધિ:	૧	૧૨૫—૦—૦	
૧	૬૨—૨—૦	ની	૨	૧૮૭—૨—૦	
૨	૭૮—૦—૧૨	ધનુ	૩	૨૫૦—૦—૦	
૩	૯૩—૩—૦	૧૫૫	૬૨૫ ધનુ ૦ ની વૃદ્ધિ.		
૪	૧૦૯—૧ ૧૨	પ્રતરે	(૭) તમ:તમપ્રભાના ૧ પ્રતરમાં.		
૫	૧૨૫—૦—૦	૬૨૬			
			૧	૫૦૦—૦—૦	

૧૯૮ દેવમાં.

જીવલેદમાં.	જઘન્ય અવગાહના.	ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના.
૬૯ અપર્યાપ્ત દેવની	અંગુલનો અમં-ખ્યાતમો ભાગ	અંગુલનો અમંખ્યાતમો ભાગ
૧૦ પર્વાં ભુવનપતિ	૭ હાથ	૭ હાથ
૧૫ „ પરમાધામી	„	„
૧૦ „ તિર્યગ્જલક	„	„
૧૬ „ વ્યન્તર	„	„
૧૦ „ જ્યોતિષી	„	„
૨ „ સોધર્મ-ઘશાન	„	„
૧ „ અધઃકિલ્બિષિક	„	„
૨ „ સનત-મોહન	૬ હાથ	૬ હાથ
૧ „ મધ્ય કિલ્બિષિક	„	„
૨ „ ધ્વજ-સાન્તક	૫ હાથ	૫ હાથ
૯ „ લોકાન્તિક	„	„
૨ „ શુક-સહસાર	૪ હાથ	૪ હાથ
૪ „ આનતાદિ	૩ હાથ	૩ હાથ
૯ „ ઐયેવક	૨ હાથ	૨ હાથ
૫ „ અનુપર	૧ હાથ	૧ હાથ

૪૦૮

પ્રસંગે સનત કુમારોદિ સ્વર્ગમાં આયુષ્યને અનુસારે
અવગાહનાનું પ્રમાણ.

૩-૪ સ્વર્ગમાં.			૯-૧૦-૧૧-૧૨ સ્વર્ગમાં.		
સાગરોપમે	હાથ.	૧૯	સાગરો	૩૬૩	
૩ સાગરોપમે	૬૪૬	૨૦	"	૩૬૨	
૪ "	૬૩૬	૨૧	"	૩૬૧	
૫ "	૬૨૬	૨૨	"	૩	
૬ "	૬૧૬	નવમૈવેયકમાં.			
૭ "	૬	૨૩	સાગરો	૨૬૬	
૫-૬ સ્વર્ગમાં.			૨૪	"	૨૬૭
૮ સાગરો	૫૬૬	૨૫	"	૨૬૬	
૯ "	૫૫૬	૨૬	"	૨૬૫	
૧૦ "	૫૪૬	૨૭	"	૨૬૪	
૧૧ "	૫૩૬	૨૮	"	૨૬૩	
૧૨ "	૫૨૬	૨૯	"	૨૬૨	
૧૩ "	૫૧૬	૩૦	"	૨૬૧	
૧૪ "	૫	૩૧	"	૨	
૭-૮ સ્વર્ગમાં.			પાંચ અનુત્તરમાં.		
૧૫ સાગરો	૪૩૬	૩૨	"	૧૬૧	
૧૬ "	૪૨૬	૩૩	"	૧	
૧૭ "	૪૧૬				
૧૮ "	૪				

૪૦૬

(૩૫) ૫૬૩ જીવભેદમાં સ્થિતિ.

૪૮ તિર્થંચમાં.

જીવભેદમાં.	જ ધન્ય સ્થિતિ.	ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ.
૧૦ સુક્ષ્મ એકેન્દ્રિયની	અન્તર્મુહર્ત	અન્તર્મુહર્ત
૬ અપર્યાપ્તબાહર એકેન્દ્રિય	"	"
૧ પર્યાપ્તબાહર પૃથ્વી	"	૨૨૦૦૦ વર્ષ
૧ પર્યાપ્ત બાહર જળ	"	૭૦૦૦ વર્ષ
૧ પર્યાપ્તબાહર અગ્નિ	"	૩ દિવસ
૧ પર્યાપ્ત બાહર વાયુ	"	૩૦૦૦ વર્ષ
૧ પર્યાપ્તબાહર સાધારણ વનસ્પતિ	"	અન્તર્મુહર્ત
૧ પર્યાપ્તબાહર પ્રત્યેક વનસ્પતિ	"	૧૦૦૦૦ વર્ષ
૩ અપર્યાપ્ત વિકલેન્દ્રિય	"	અન્તર્મુહર્ત
૧ પર્યાપ્ત દ્વોન્દ્રિય	"	૧૨ વર્ષ
૧ પર્યાપ્ત ત્રીન્દ્રિય	"	૪૬ દિવસ
૧ પર્યાપ્ત ચતુરિન્દ્રિય	"	૬ માસ
૧૦ અપર્યાપ્ત પંચેન્દ્રિયતિર્થંચ	"	અન્તર્મુહર્ત
૧ પર્યાપ્ત સમુચ્છિન્ન જળચર	"	૧ કોટ પૂર્વ
૧ પર્યાપ્ત ગર્ભજ જળચર	"	"
૧ પર્યાપ્ત સમુચ્છિન્ન સ્થલચર (ચતુષ્પદ)	"	૮૪૦૦૦ વર્ષ

૪૧૦

૧ પર્યાં ગ૦ સ્થલચર (ચતુ- ષ્પદ)	અન્તર્મુદ્દર્ત	૩ પશ્યોપમ
૧ પર્યાં સમુ, ખેચર	"	૭૨૦૦૦ વર્ષ
૧ પર્યાં ગર્ભજ ખેચર	"	પશ્યોપમનો અસંખ્યા- તમે ભાગ
૧ પર્યાં સમું ઉર:પરિસર્પ	"	૫૩૦૦૦ વર્ષ
૧ પર્યાં ગ૦ ઉર:પરિસર્પ	"	૧ કોડપૂર્વ વર્ષ
૧ પર્યાં સમું ભુજપરિસર્પ	"	૪૨૦૦૦ વર્ષ
૧ પર્યાં ગ૦ ભુજપરિસર્પ	"	૧ પૂર્વકોડ વર્ષ

૪૮

૧૪ નારકમાં.

૭ અપર્યાપ્ત નારક	અન્તર્મુદ્દર્ત	અન્તર્મુદ્દર્ત*
૧ પર્યાપ્ત પ્રથમ નારક	૧૦૦૦૦ વર્ષ	૧ સાગરોપમ
૧ ,, દ્વિતીય નારક	૧ સાગરોપમ	૩ સાગરોપમ
૧ ,, તૃતીય નારક	૩ સાગરોપમ	૭ સાગરોપમ
૧ ,, ચતુર્થ નારક	૭ સાગરોપમ	૧૦ સાગરોપમ
૧ ,, પંચમ નારક	૧૦ સાગરોપમ	૧૭ સાગરોપમ
૧ ,, ષષ્ઠ નારક	૧૭ સાગરોપમ	૨૨ સાગરોપમ
૧ ,, સપ્તમ નારક	૨૨ સાગરોપમ	૩૩ સાગરોપમ

૧૪

* નારક જો કશ્ચઅપર્યાપ્ત હોય છે, પણ કશ્ચઅપર્યાપ્ત નહિ, માટે એ અન્તર્મુદ્દર્ત કશ્ચઅપર્યાપ્ત અવસ્થા સંબંધી નહિ.

૪૧૧

૩૦૩ મનુષ્યમાં

મનુષ્યભેદ.	જીવન્ય સ્થિતિ.	ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ.
૧૦૧ સમ્મુચ્છિમ મનુષ્ય	અન્તર્મુહર્ત	અન્તર્મુહર્ત
૧૦૧ અપર્યાપ્ત ગર્ભજ મનુષ્ય*	"	"
૧૫ કર્મભૂમિના પર્યાપ્ત ગર્ભજ મનુષ્ય	"	૧ પૂર્વકોડવર્ષ
૫ પર્યાપ્ત ગ૦ દેવકુર મનુષ્ય	૩ પદ્યોપમામાં પ- દ્યો ૦ નો અસં- ભો ભાગ હીન	૩ પદ્યોપમા
૫ " ઉત્તરકુર મનુષ્ય	"	"
૫ " હરિવર્ષ મનુષ્ય	પદ્યાસંખ્યભાગ હીન ૨ પદ્યોપમા	૨ પદ્યોપમા
૫ " રમ્યક મનુષ્ય	"	"
૫ " હિમવંત નર	પદ્યાસંખ્યભાગ હીન ૧ પદ્યોપમા	૧ પદ્યોપમા
૫ " હિરણ્યવંત નર	"	"
૫૬ " અન્તર્દીપ નર	કિંચિત્ યૂનન પ- દ્યોપમાસંખ્યેય ભાગ	પદ્યોપમાસંખ્યેય ભાગ
૩૦૩		

* ૮૬ યુગલિકોમાં કરણઅપર્યાપ્તપણું ગણવું.

૪૧૨

૧૮૮ દેવમાં

દેવભેદ.	જઘન્ય સ્થિતિ.	ઉત્કૃષ્ઠ સ્થિતિ.
૬૯ કરણવ્યપર્યાપ્ત દેવમાં	અનન્તમુહૂર્ત	અનન્તમુહૂર્ત
૧૬ { અસુર દેવ દક્ષિણના (૧૫ પરમાધામી સહિત) " ઉત્તરના	૧૦૦૦૦ વર્ષ	૧ સાગરોપમ
અસુર દેવી દક્ષિણની	"	પદ્યોપમાસખ્યેય ભાગા- ધિક ૧ સાગરોપમ
" ઉત્તરની	"	૩૫ પદ્યોપમ
નાગાદિ દેવ દક્ષિણના	"	૪૫ પદ્યોપમ
" ઉત્તરના	"	૧૫ પદ્યોપમ
૬ { નાગકુમારોઆદિ દક્ષિણની	"	૧૫ પદ્યોપમ
" ઉત્તરની	"	દેશોન ૨ પદ્યોપમ
× { વ્યન્તર દેવ ૨૬ નું (૧૦ ૨૬ { તિર્યગ્ જલક સહિત) વ્યન્તર દેવી ૨૬ નું	"	૧ પદ્યોપમ
"	"	૦૫ પદ્યોપમ
* { ચન્દ્રવિમાને દેવોનું	૦૧ પદ્યોપમ	૧૦૦૦૦૦ વર્ષાધિક ૧ પદ્યોપમ
૨ { " દેવીઓનું	૦૧ પદ્યોપમ	૫૦૦૦૦ વર્ષાધિક ૦૫ પદ્યોપ
૨ { સૂર્ય વિમાને દેવોનું (૨)*	"	૧૦૦૦ " ૧ પદ્યોપ
" દેવીઓનું (૨)	"	૫૦૦ " ૧ પદ્યોપ

+ પરમાધામીઓ અસુરનિકાયના છે માટે ૧૬ અસુરદેવ ગણ્યા છે.

* દરેક જ્યોતિષી દેવના ભેદમાં જ ૨ (બે) નો આંકડો છે તે ચર અને સ્થિર એમ બે પ્રકારના જ્યોતિષીના ભેદસૂચક છે.

૪૧૩

૨ {	અહિંસાને દેવોનું (૨)	”	૬ પદ્યોપમ
	,, દેવીઓનું (૨)	”	૦૧ પદ્યોપમ
૨ {	નક્ષત્રવિમાને દેવોનું (૨)	”	૦૧ પદ્યોપમ
	,, દેવીઓનું (૨)	”	૦૧ પદ્યોપમ
૨ {	તારા વિમાને દેવોનું (૨)	૬ પદ્યોપમ	૦૧ પદ્યોપમ
	,, દેવીઓનું (૨)	”	સાધિક ૬ પદ્યો
૧ {	સૌધર્મ દેવ	૧ પદ્યોપમ	૨ સાગરોપમ
	સૌધર્મ પરિગૃહિતા દેવી	”	૭ પદ્યોપમ
	સૌધર્મ અપરિગૃહિતાદેવી	”	૫૦ ”
૧ {	ઇશાન દેવ	પદ્યાસંખ્યેય લા- ગાધિક ૧ પદ્યો	પદ્યાસંખ્યેયલાગાધિક ૨ સાગરોપમ
	ઇશાન પરિગૃહિતા દેવી	”	૮ પદ્યોપમ
	ઇશાન અપરિગૃહિતાદેવી	”	૫૫ પદ્યોપમ
૧	અધઃકિર્તિપિક	૧ પદ્યોપમ	૩ પદ્યોપમ
૧	સનતકુમાર	૨ સાગરોપમ	૭ સાગરોપમ
૧	માહેન્દ્ર	પદ્યોપમાસં- ખ્યેય લાગાધિક ૨ સાગરોપમ	પદ્યોપમાસંખ્યેયલાગા- ધિક ૭ સાગરોપમ
૧	મધ્ય કિર્તિપિક	૨ સાગરોપમ	૩ સાગરોપમ
૧	બ્રહ્મ	૭ ”	૧૦ ”
૬	લોકાન્તિક	૭ ”	૮ ”

* તિર્થમજ્જલક દેવો વ્યન્તર નિકાયના છે માટે ૧૬ વ્યન્તર અને ૧૦ તિર્થમજ્જલક મળી ૨૬ વ્યન્તર ગણ્યા છે.

૪૧૪

૧ કાંતક	૧૦	”	૧૪	”
૧ ઉર્ધ્વકિલ્બિક	૧૦	”	૧૩	”
૧ શુક	૧૪	”	૧૭	”
૧ સહસ્રાર	૧૭	”	૧૮	”
૧ આનત	૧૮	”	૧૯	”
૧ પ્રાણત	૧૯	”	૨૦	”
૧ આરણ્ય	૨૦	”	૨૧	”
૧ અચ્યુત	૨૧	”	૨૨	”
૧ પ્હેલે ઐવેયકે	૨૨	”	૨૩	”
૧ બીજે ઐવેયકે	૨૩	”	૨૪	”
૧ ત્રીજે ઐવેયકે	૨૪	”	૨૫	”
૧ ચોથે ઐવેયકે	૨૫	”	૨૬	”
૧ પાંચમે ઐવેયકે	૨૬	”	૨૭	”
૧ છઠે ઐવેયકે	૨૭	”	૨૮	”
સોતમે ઐવેયકે	૨૮	”	૨૯	”
૧ આઠમે ઐવેયકે	૨૯	”	૩૦	”
૧ નવમે ઐવેયકે	૩૦	”	૩૧	”
૧ વિજય	૩૧	”	૩૩	”
૧ વિજયંત	૩૧	”	૩૩	”
૧ જયંત	૩૧	”	૩૩	”
૧ અપરાજીત	૩૧	”	૩૩	”
૧ સર્વાર્થસિધ્ધ	૩૩	”	૩૩	”
૧૬૮				

૪૧૫

પ્રસંગે દેવલોકના દરેક પ્રતરે સ્થિતિ.

સૌધર્મ-પ્રશાન સ્વર્ગના ૧૩ પ્રતરમાં.					
પ્રતરે.	જઘન્ય.	ઉત્કૃષ્ટ.			
૧	૧ પશ્યો.	૧૩ સા.	૩	"	૩૬૬ "
૨	"	૧૩ "	૪	"	૩૬૬ "
૩	"	૧૩ "	૫	"	૪૬૬ "
૪	"	૧૩ "	૬	"	૪૬૬ "
૫	"	૧૩ "	૭	"	૪૬૬ "
૬	"	૧૩ "	૮	"	૫૬૬ "
૭	"	૧૩ "	૯	"	૫૬૬ "
૮	"	૧૩ "	૧૦	"	૬૬૬ "
૯	"	૧૩ "	૧૧	"	૬૬૬ "
૧૦	"	૧૩ "	૧૨	"	૭ "
૧૧	"	૧૩ "	અક્ષ સ્વર્ગના ૬ પ્રતરમાં.		
૧૨	"	૧૩ "	૧	૭ સા.	૭૬૬ સા.
૧૩	"	૨ "	૨	"	૮ "
સનતકુમાર અને માહિન્દ્રના ૧૨ પ્રતરમાં.			૩	"	૮૬૬ "
૧	૨ સા.	૨૬૬ સા.	૪	"	૮૬૬ "
૨	"	૨૬૬ "	૫	"	૮૬૬ "
			૬	"	૧૦ "

૪૧૬

લાન્તક સ્વર્ગના ૫ પ્રતરમાં.

પ્રતરે. જથ્થા-ય. ઉત્કૃષ્ટ.

૧ ૧૦ સાં ૧૦૫ સાં

૨ " ૧૧૩ " "

૩ " ૧૨૩ " "

૪ " ૧૩૩ " "

૫ " ૧૪ " "

શુક્ર સ્વર્ગના ૪ પ્રતરમાં.

૧ ૧૪ સાં ૧૪૩૩ સાં

૨ " ૧૫૩ " "

૩ " ૧૬૩ " "

૪ " ૧૭ " "

સહસ્રાર સ્વર્ગના ૪ પ્રતરમાં.

૧ ૧૭ સાં ૧૭૩ સાં

૨ " ૧૭૩ " "

૩ " ૧૭૩૩ " "

૪ " ૧૮ " "

આનત સ્વર્ગના ૪ પ્રતરમાં.

૧ ૧૮ સાં ૧૮૩ સાં

૨ " ૧૮૩ " "

૩ " ૧૮૩૩ " "

૪ " ૧૯ " "

પ્રાણુત સ્વર્ગના ૪ પ્રતરમાં.

૧ ૧૯ સાં ૧૯૩ " "

૨ " ૧૯૩ " "

૩ " ૧૯૩૩ " "

૪ " ૨૦ " "

આરણુ સ્વર્ગના ૪ પ્રતરમાં.

૧ ૨૦ સાં ૨૦૩ સાં

૨ " ૨૦૩ " "

૩ " ૨૦૩૩ " "

૪ " ૨૧ " "

અન્યુત સ્વર્ગના ૪ પ્રતરમાં.

૧ ૨૧ સાં ૨૧૩ સાં

૨ " ૨૧૩ " "

૩ " ૨૧૩૩ " "

૪ " ૨૨ " "

૪૧૭

પ્રસંગે દરેક નરક પ્રતરમાં સ્થિતિ.

૧ રત્નપ્રભામાં.		૩ ૧૬૬ " ૧૬૬ "	
પ્રતરે. જથ્થાન્ય સ્થિતિ.	ઉત્કૃષ્ટ	૪ ૧૬૬ " ૧૬૬ "	
૧ ૧૦૦૦૦ વર્ષ. ૧૦ લાખ વર્ષ		૫ ૧૬૬ " ૧૬૬ "	
૨ ૧૦૦૦૦૦૦ વર્ષ. ૯૦ લાખ વર્ષ		૬ ૧૬૬ " ૨૬૬ "	
૩ ૯૦૦૦૦૦૦ વર્ષ. ૧ કોડપૂર્વ વર્ષ		૭ ૨૬૬ " ૨૬૬ "	
૪ ૧ કોડપૂર્વ વર્ષ. ૧૦ સાગરો		૮ ૨૬૬ " ૨૬૬ "	
૫ ૧૦ સાગરો. ૧૦ " "		૯ ૨૬૬ " ૨૬૬ "	
૬ ૧૦ " ૧૦ " "		૧૦ ૨૬૬ " ૨૬૬ "	
૭ ૧૦ " ૧૦ " "		૧૧ ૨૬૬ " ૩ " "	
૮ ૧૦ " ૧૦ " "		૩ વાલુકાપ્રભામાં.	
૯ ૧૦ " ૧૦ " "		૧ ૩ સા. ૩૬ સા.	
૧૦ ૧૦ " ૧૦ " "		૨ ૩૬ " ૩૬ " "	
૧૧ ૧૦ " ૧૦ " "		૩ ૩૬ " ૪૬ " "	
૧૨ ૧૦ " ૧૦ " "		૪ ૪૬ " ૪૬ " "	
૧૩ ૧૦ " ૧ " "		૫ ૪૬ " ૫૬ " "	
૨ શકરાપ્રભામાં.		૬ ૫૬ " ૫૬ " "	
૧ ૧ સાગરો. ૧૬૬ " "		૭ ૫૬ " ૬૬ " "	
૨ ૧૬૬ " ૧૬૬ " "		૮ ૬૬ " ૬૬ " "	

૪૧૮

૯ ૬૫	૭	સા	૩ ૧૨૫	”	૧૪૫	”
૪ પંકપ્રભામાં.			૪ ૧૪૫	”	૧૫૫	”
૧ ૭	સા	૭૬	૫ ૧૫૫	”	૧૭	”
૨ ૭૬	”	૭૬	૬ તમપ્રભામાં.			
૩ ૭૬	”	૮૬	૧ ૧૭	”	૧૮૬	સા
૪ ૮૬	”	૮૬	૨ ૧૮૬	”	૨૦૬	”
૫ ૮૬	”	૯૬	૩ ૨૦૬	”	૨૨	”
૬ ૯૬	”	૯૬	૭ તમતમપ્રભામાં.			
૭ ૯૬	”	૧૦	૧ ૨૨	સા	૨૩	સા
૫ ધૂમપ્રભામાં.						
૧ ૧૦	સા	૧૧૬				
૨ ૧૧૬	”	૧૨૬				

(૩૬) યોનિ—સાત લાખ પૃથ્વીકાય સાત લાખ અપ્કાય ઈત્યાદિ પદવાળા પ્રતિકમણ સૂત્રના પાઠને અનુસારે તે તે જીવના સર્વ પ્રતિલેદમાં તેટલી તેટલી યોનિયો જાણવી. જેમ પૃથ્વી વિગેરે કાયમાં ૭૦૦૦૦૦ યોનિ, ૧૪ નારકની ૪૦૦૦૦૦ યોની વિગેરે. તેમજ સચિત્ત વિગેરે યોનિલેદ નીચે પ્રમાણે—

૧૯૮ દેવ અને ૧૪ નારક એ ૨૧૨ જીવલેદમાં ૧ અચિત્તયોની. ૧૦ ગર્ભજ તિર્યચ, અને ૨૦૨ ગર્ભજ મનુષ્ય એ ૨૧૨ જીવલેદમાં ૧ મિશ્રયોનિ. એ સિવાય શેષ ૧૦૧ સમુચ્છિન્ન મનુષ્ય, ૧૦ સમુચ્છિન્ન તિર્યચ પંચેન્દ્રિય, અને ૨૮ અપંચેન્દ્રિય એ ૧૩૬ જીવલેદમાં ૩ યોનિ (સચિત્ત, અચિત્ત

૪૧૯

અને મિશ્રયોનિ) છે. તથા ૫હેલી ત્રણ પૃથ્વીના નારક સંબંધી ૬ જીવલેદમાં શીતયોની. ૪ અગ્નિકાય ૩૫ ૪ જીવલેદ તથા છઠ્ઠી અને સાતમી પૃથ્વીના નારક સંબંધી ૪ જીવલેદ એ ૮ જીવલેદમાં ૧ ઉષ્ણયોનિ છે. ૧૬૮ દેવ, ૨૦૨ ગર્ભજ મનુષ્ય, અને ૧૦ ગર્ભજ તિર્યચ એ ૪૧૦ જીવલેદમાં ૧ શીતોષ્ણયોનિ છે. ચોથી અને પાંચમી નારકના નારક સંબંધી ૪ જીવલેદમાં શીત અને ઉષ્ણ એ ૨ યોની છે. ૧૦૧ સમુદ્ધિમ મનુષ્ય, ૧૦ સમુદ્ધિમ તિર્યચ પંચેન્દ્રિય, અને અગ્નિના ચાર લેદ વિના ૨૪ અપંચેન્દ્રિય, એ ૧૩૫ જીવલેદમાં ૩ યોનિ (શીત, ઉષ્ણ, અને શીતોષ્ણ છે. ૧૬૮ દેવ, ૨૨ એકેન્દ્રિય, અને ૧૪ નારક એ ૨૩૪ જીવલેદમાં ૧ સંવૃત-યોનિ છે. ૬ વિકલેન્દ્રિય, અને ૧૧૧ સમુદ્ધિમ પંચેન્દ્રિય એ ૧૧૭ જીવલેદમાં ૧ વિવૃતા યોનિ છે. ગર્ભજ જીવ સંબંધી ૨૧૨ જીવલેદમાં ૧ સંવૃતવિવૃત યોનિ છે. ૧૫ કર્મભૂમિના ગર્ભજ અપર્યાપ્ત મનુષ્ય ૩૫ ૧૫ જીવલેદમાં ૩ યોનિ (શંખા-વર્ત વિગેરે) છે, ૧૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજ કર્મભૂમિ મનુષ્ય અને ૧૦ ગર્ભજ તિર્યચ એ સંબંધી ૨૫ જીવલેદમાં ૨ યોનિ (કુર્મો-ન્નતા અને વંશીપત્રા) છે. યુગલિક મનુષ્ય સંબંધી ૧૭૨ જીવ-લેદમાં ૧ વંશીપત્રા યોનિ છે. ૧૧૧ સમુદ્ધિમ પંચેન્દ્રિય, ૧૬૮ દેવ, ૧૪ નારક અને ૨૮ અપંચેન્દ્રિય એ ૩૫૧ જીવલેદ શંખાવર્તાદિ યોનિ રહિત છે.

(૧૮) ૬ પર્યાસિમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ.

છ પર્યાસિઓમાં ગતિ વિગેરે ૨૭ દ્વારો મૂર્વ ઉત્તરલેદ સહિત છે. પરન્તુ જે ૬ દ્વારોમાં તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે—

(૨) હન્દ્રિય—આહાર, શરીર, ઈન્દ્રિય, અને ઉચ્છવાસ એ પ્રથમની ૪ પર્યાસિઓમાં ૧-૨-૩-૪-૫ ઈન્દ્રિયો છે, લાખા

૩૨૦

પર્યાપ્તિમાં ૨-૩-૪-૫ ઇન્દ્રિયો છે, કારણ કે ભાષા પર્યાપ્તિ સર્વ ત્રસ જીવોને હોય, અને મન: પર્યાપ્તિમાં એક પંચેન્દ્રિયપણું જ છે.

(૩) કાય—૫હેલી ૪ પર્યાપ્તિઓમાં ૬ કાય, અને ભાષા તથા મન: પર્યાપ્તિમાં ૧ ત્રસકાય હોય.

(૧૪) સંજ્ઞિત્વ—૫હેલી ૫ પર્યાપ્તિઓમાં અસંજ્ઞિપણું, અને મન: પર્યાપ્તિમાં સંજ્ઞિપણું હોય છે.

(૧૫) આહારીત્વ—૫હેલી ૪ પર્યાપ્તિઓમાં ૩-૪-૫-૬ દિશિનો આહાર હોય, કારણ કે એ પર્યાપ્તિઓ એકેન્દ્રિયને પણ હોય છે. ભાષા અને મન: પર્યાપ્તિઓમાં કેવળ ૬ દિશિનો આહાર હોય, કારણ કે એ એ પર્યાપ્તિઓ ત્રસ જીવોમાં જ હોય છે. વળી એક આહાર પર્યાપ્તિમાં ઓજ, લોભ, અને કવળ એ ત્રણે આહાર છે, કારણકે આહાર પર્યાપ્તિમાં શરીર અપર્યાપ્તપણું પણ હોઈ શકે છે. અને શેષ ૫ પર્યાપ્તિઓમાં શરીર અપર્યાપ્તપણું હોવાથી ઓજ આહાર ન હોય. પરંતુ લોભ અને કવલ આહાર હોય. શેષ સ્વરૂપ છએ પર્યાપ્તિઓમાં સર્વ ઉત્તર લેહપૂર્વક યથાયોગ્ય બાણકું.

(૧૭) જીવભેદ—૫હેલી ૩ પર્યાપ્તિઓમાં ૧૪ જીવભેદ છે, અને ૫૬૩ જીવભેદ પણ છે. ઉચ્છવાસ પર્યાપ્તિમાં ૨ અપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિય વિના ચૌદ ભેદમાંના ૧૨ ભેદ છે, અને પાંચસો ત્રેસઠ ભેદમાંથી ૧૧ અપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિય સિવાયના ૫૫૨ જીવભેદ છે. ભાષા પર્યાપ્તિમાં ચૌદ ભેદમાંથી ૪ એકેન્દ્રિય, ૩ અપર્યાપ્ત વિક્લેન્દ્રિય, અને ૧ પર્યાપ્ત અસંજ્ઞિ પંચેન્દ્રિય સિવાયના શેષ ૬ જીવભેદ છે, અને પાંચસો ત્રેસઠમાંથી ૩ અપર્યાપ્ત વિક્લેન્દ્રિય, ૫ અપર્યાપ્ત સમુચ્છિન્નતિર્યચ, ૧૦૧ સમુચ્છિન્ન મનુષ્ય અને ૨૨ એકેન્દ્રિય એ ૧૩૧ સિવાયના શેષ ૪૩૨ જીવભેદ છે. મન: પર્યાપ્તિમાં ચૌદભેદમાંના સંજ્ઞિપર્યાપ્તરૂપ ૧ જીવભેદ છે, અને પાંચસો ત્રેસઠમાંથી ૬૬ પર્યાપ્તદેવ, ૭ પર્યાપ્તનારક, ૧૦૧ પર્યાપ્ત ગર્ભજ મનુષ્ય, અને ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ એ ૨૧૨ જીવભેદ છે.

(૨૦) સંજ્ઞા—સર્વે પર્યાપ્તિઓમાં સર્વે સંજ્ઞાઓ છે, પરંતુ

૩૨૧

મન:પર્યાપ્તિમાં હેતુપદેશિકી સંજ્ઞા ન હોય એ વિશેષ છે.

(૩૪) અવગાહના—પર્યાપ્તિઓમાં જન્મદેહની જઘન્ય અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ છે, પહેલી ૪ પર્યાપ્તિઓમાં જન્મદેહની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના પર્યાપ્તિબાહર પ્રત્યેકવનસ્પતિ આશ્રયિ સાધિક ૧૦૦૦ યોજન, અને ભાષા તથા મન:પર્યાપ્તિમાં પર્યાપ્ત ગર્ભજ મત્સ્યાદિકની અપેક્ષાએ ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણુ છે. તથા પહેલી ૪ પર્યાપ્તિઓમાં ઉત્તરદેહની જઘન્ય અવગાહના પર્યાપ્ત બાહરવાયુના વૈકિયદેહની અપેક્ષાએ અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ, અને ભાષા તથા મન:પર્યાપ્તિમાં ઉત્તરદેહની જઘન્ય અવગાહના સંજ્ઞાના ઉત્તર વૈકિયની અપેક્ષાએ અંગુલનો સંખ્યાતમો ભાગ છે. સર્વ પર્યાપ્તિઓમાં ઉત્તરદેહની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ૪ અંગુલ અધિક લાખ યોજન છે, અને સમુદ્ધાતકૃત ઉત્કૃષ્ટ તૈજસકાર્મણી અવગાહના કેવલિ સમુદ્ધાતની આપેક્ષાએ સંપૂર્ણ લોકાકાશ પ્રમાણુ છે.

(૬૫) સ્થિતિ—પહેલી ૩ પર્યાપ્તિઓની જઘન્ય ભવસ્થિતિ રપદ આવલિકા, અને શેષ ૩ પર્યાપ્તિઓની જઘન્ય ભવસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત છે. સર્વે પર્યાપ્તિઓની ઉત્કૃષ્ટ સ્થિતિ અનુત્તર દેવ અથવા સપ્તમ નારકની અપેક્ષાએ ૩૩ સાગરોપમ છે. પહેલી ૩ પર્યાપ્તિઓની જઘન્ય કાયસ્થિતિ કિંચિત્ ન્યૂન રપદ આવલિકા છે, કારણકે રપદ આવલિકા જેટલા આયુષ્યવાળા એકેન્દ્રિયાદિ જીવો પૂર્વભવમાંથી નિકળી વક્રગતિએ સ્વભવમાં ચોથે અથવા પાંચમે સમયે ઉત્પન્ન થાય, અને તેજ સમયે આહાર પર્યાપ્તિ પણ પૂર્ણ કરે, માટે રપદ આવલિકામાં ૩-૪ સમય ન્યૂન એટલી આહાર પર્યાપ્તિની જઘન્ય કાયસ્થિતિ છે. એ પ્રમાણુ શરીર પર્યાપ્તિની જઘન્ય કાયસ્થિતિ રપદ આવલિકામાંથી શરીર અપર્યાપ્ત અવસ્થાનું અન્તર્મુદૂર્ત (ચાર પાંચ સમય સહિત) બાદ કરીએ તેટલા કાળ પ્રમાણુની છે, અને ઇન્દ્રિય વિગેરે ચારે પર્યાપ્તિઓની પણ જઘન્ય કાયસ્થિતિ તે તે પર્યાપ્તિવડે અપર્યાપ્તપણાનો કાળ જઘન્ય ભવસ્થિતિમાંથી

૪૨૨

બાદ કરીએ તેટલી હોય. તથા ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ સર્વે પર્યાપ્તિ-
ઓની પૂર્વોક્ત પદ્ધતિએ કિંચિત્ન્યૂન ૩૩ સાગરોપમ પ્રમાણ છે.

(૩૬) યોનિ—ખેડેલી ચાર પર્યાપ્તિઓમાં દરેકની ૮૪ લાખ
૮૪ લાખ યોનિ છે, ભાષાપર્યાપ્તિમાં ત્રસ સંબંધિ ૩૨ લાખ યોનિ
છે, અને મનઃપર્યાપ્તિમાં પંચેન્દ્રિય સંબંધિ ૨૬ લાખ યોનિ છે.
વળી ખેડેલી ૫ પર્યાપ્તિઓમાં સચિત્તાદિ સર્વ ભેદવાળી યોનિઓ
(૧૨ યોનિઓ) છે, અને મનઃપર્યાપ્તિમાં સચિત્ત વિવૃત અને
શંખાવર્ત યોનિ ન હોય કારણકે સંશિપર્યાપ્તને અસંશિ અને
અપર્યાપ્ત યોગ્ય સચિત્ત વિવૃત અને શંખાવર્ત યોનિ ન હોય.

॥ इति पर्याप्तिषट्के ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ताः ॥

(૧૯) ૧૦ પ્રાણમાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ.

ગતિ વિગેરે ૧૯ દ્વારો સર્વે ઉત્તરભેદ સહિત છે. શેષ ૧૭
દ્વારોમાં જે જે તફાવત છે તે નીચે પ્રમાણે—

(૨) ઇન્દ્રિય—સ્પર્શેન્દ્રિય, ઉચ્છવાસ આયુધ્ય અને કાયયોગ
એ ૪ પ્રાણમાં ૧-૨-૩-૪-૫ ઇન્દ્રિયો છે, કારણકે એ ૪ પ્રાણ
એકેન્દ્રિયોને પણ હોય છે. રસનેન્દ્રિય અને વચન પ્રાણમાં ૨-૩-૪-૫
ઇન્દ્રિયો છે, કારણ કે એ બે પ્રાણ સર્વે ત્રસજીવોને છે. દ્રાણેન્દ્રિય
ત્રીન્દ્રિયાદિને હોય છે, એ પ્રમાણે અક્ષુપ્રાણમાં ૪-૫ ઇન્દ્રિયો,
અને શ્રોત્રેન્દ્રિય તથા મન પ્રાણમાં એક પંચેન્દ્રિયપણ હોય.

(૩) કાય—સ્પર્શેન્દ્રિય, ઉચ્છવાસ, કાયયોગ, અને આયુધ્ય
એ ૪ પ્રાણમાં ૬ કાય, અને શેષ ૬ પ્રાણમાં ૧ ત્રસકાય છે.

(૭) જ્ઞાન—૫ ઇન્દ્રિય પ્રાણમાં કેવળ જ્ઞાન વિના ૪ જ્ઞાન
છે, કારણકે સર્વજ્ઞને અત્રીન્દ્રિય જ્ઞાન હોવાથી ઇન્દ્રિય પ્રાણોનો
અભાવ ગણાય છે. અને શેષ ૫ પ્રાણમાં પાંચે જ્ઞાન છે.

(૧૦) દર્શન—૫ ઇન્દ્રિય પ્રાણમાં કેવળ દર્શન વિના ૩
દર્શન, અને શેષ ૫ પ્રાણમાં ૪ દર્શન છે.

૪૨૩

(૧૬) સંજિત્વ—મનઃપ્રાણમાં સંજિત્વ, શેષ ૬ પ્રાણમાં સંજિત્વ અને અસંજિત્વ બન્ને હોય છે.

(૧૮) આહારી—સ્પર્શેન્દ્રિય, ઉચ્છવાસ, આયુષ્ય, અને કાય-યોગ એ ૪ પ્રાણમાં (એકેન્દ્રિયપણુ પણ હોવાથી) ૩-૪-૫-૬ દિશિનો આહાર છે, શેષ ૬ પ્રાણમાં કેવળ ૬ દિશિનો આહાર છે અને કાયયોગ તથા આયુષ્ય એ બે પ્રાણમાં ઓજ વિગેરે ત્રણે પ્રકારનો આહાર છે; કારણકે શરીરપર્યાપ્ત પૂર્ણ થયા પહેલાં પણ એ બે પ્રાણ હોય છે, અને શેષ ૮ પ્રાણમાં લોભ અને કેવળ એ બે આહાર છે. સર્વે પ્રાણોમાં આલોભાદી ૨ આહાર અને સચિત્તાદિ ત્રણે પ્રકારનો આહાર છે. ૫ ઇન્દ્રિય-પ્રાણમાં અનાહારીપણું નથી અને શેષ ૫ પ્રાણમાં સર્વજ્ઞપણું હોવાથી સમુદ્ઘાતવર્તી અનાહારીપણું હોય છે.

(૧૬) ગુણસ્થાન—૫ ઇન્દ્રિય પ્રાણમાં પ્રથમનાં ૧૨ ગુણુ સ્થાન છે; કાયયોગમાં ૧૩ ગુણુસ્થાન, અને આયુષ્ય પ્રાણમાં ૧૪ ગુણુસ્થાન છે.

(૧૭) જીવમેદ—સ્પર્શેન્દ્રિય, આયુષ્ય, અને કાયયોગ એ ૩ પ્રાણમાં ૧૪ અને ૫૬૩ જીવમેદ છે. રસનેન્દ્રિયમાં ચૌદમાંથી ચાર એકેન્દ્રિય વિના ૧૦, અને પાંચસો ત્રેસઠમાંથી ૨૨ એકેન્દ્રિય વિના ૫૪૧ જીવમેદ છે. દ્રાણેન્દ્રિયમાં ચૌદમાંથી ચાર એકેન્દ્રિય અને બે દ્વીન્દ્રિય વિના ૮ જીવમેદ અને પાંચસો ત્રેસઠમાંથી બાવીસ એકેન્દ્રિય અને બે દ્વીન્દ્રિય વિના ૫૩૬ જીવમેદ છે. ચક્ષુ ઇન્દ્રિયમાં ત્રીન્દ્રિયના બે ભેદ વિના દ્રાણેન્દ્રિયવત્ ૬ અને ૫૩૭ જીવમેદ છે. શ્રોત્રેન્દ્રિયમાં બે ચતુરિન્દ્રિય વિના ચક્ષુ ઇન્દ્રિયવત્ ૪ અને ૫૩૫ જીવમેદ છે. ઉચ્છવાસ પ્રાણમાં બે અપર્યાપ્ત (સૂક્ષ્મ-બાહર) એકેન્દ્રિય વિના તથા અગીયાર અપર્યાપ્ત એકેન્દ્રિય વિના ૫૫૨ જીવમેદ છે. વચન પ્રાણમાં ચૌદમાંથી ચાર એકેન્દ્રિય, ૩ અપર્યાપ્ત વિકલેન્દ્રિય, અને ૧ અપર્યાપ્ત અસંજિ એ ૮ વિના શેષ ૬ જીવમેદ છે, અને પાંચસો ત્રેસઠમાંથી ૨૨

૪૨૪

એકેન્દ્રિય, ૩ અપર્યાપ્ત વિકલેન્દ્રિય, ૫ અપર્યાપ્ત સમુચ્છિમ તિર્યચ પચેન્દ્રિય અને ૧૦૧ સમુચ્છિમ મનુષ્ય એ ૧૩૧ વિના શેષ ૪૩૨ જીવલેદ છે. તથા મનઃપ્રાણમાં ચૌદ લેદમાંથી ૧ સંજિ-પર્યાપ્ત, અને પાંચસોત્રેસઠમાંથી ૯૯ પર્યાપ્તદેવ, ૭ પર્યાપ્ત નારક, ૧૦૧ પર્યાપ્ત મનુષ્ય, અને ૫ પર્યાપ્ત ગર્ભજતિર્યચ એ ૨૧૨ જીવલેદ છે. અહિં ચક્ષુપ્રાણમાં અને વચનપ્રાણમાં અપર્યાપ્ત જીવલેદની પ્રાપ્તિ છે, પરંતુ ચક્ષુદર્શનમાં અને વચનયોગમાં અપર્યાપ્તપણાની પ્રાપ્તિ નથી. વળી પ્રથમ દર્શન અને યોગદ્વારમાં જીવલેદ ઉતારતાં અપર્યાપ્ત જીવલેદ કહ્યા નથી, તોપણ અહિં ચક્ષુ પ્રાણમાં અને વચન પ્રાણમાં અપર્યાપ્ત જીવલેદની પ્રાપ્તિ કહેવામાં વિરોધ જાણવો^૧ નહિ.

(૨૦) સંજ્ઞા—સર્વે પ્રાણોમાં આહારાદિ તથા હેતૂપદેશિકી વિગેરે સર્વે સંજ્ઞાઓ છે, પરંતુ મનઃપ્રાણમાં હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞા ન હોય એ વિશેષ છે.

(૨૧) ધ્યાન—કાયયોગ પ્રાણમાં શુકલધ્યાનના ચોથા લેદ સિવાયનાં ૧૫ ધ્યાન છે, કારણ કે કાયયોગ સયોગી ગુણસ્થાનના અન્ત સમય સુધી છે, અને ૧૫મું ધ્યાન પણ સયોગી ભગવા-નને યોગનિરોધ કાળે મન વચન યોગ રૂંધ્યાબાદ કેવળ સૂક્ષ્મ કાયયોગ પ્રવર્તતી વખતે હોય છે, અને ત્યારબાદ અયોગીપણું પ્રાપ્ત થતાં શુકલધ્યાનનો ચોથો લેદ પ્રવર્તે છે, માટે એ ૧૬ મું ધ્યાન કાયયોગીને નથી. આયુષ્ય પ્રાણ અયોગી ગુણસ્થાનના અન્ત સમય સુધી છે. અને શેષ પ્રાણમાં ઉપરોક્ત એ સિવાયનાં છાન્ન-

૧ તાત્પર્ય એ છે કે ચક્ષુનો દેખવારૂપ વ્યાપાર તે ચક્ષુદર્શન અને વચનનો ઉચ્ચારરૂપ વ્યાપાર તે વચનયોગ એ બન્ને તો કરણપર્યાપ્ત જીવમાં જ હોય શકે, અને તે વ્યાપાર કરવાની શક્તિરૂપ ચક્ષુપ્રાણ અને વચન-પ્રાણ તો અનુક્રમે ઇન્દ્રિયપર્યાપ્તિ અને ભાષાપર્યાપ્તિ સમાપ્ત થયા બાદ તુર્તજ હોય છે માટે એ બે પ્રાણ અપર્યાપ્ત જીવોને હોય છે પણ એ બે યોગ તો અપર્યાપ્ત જીવોને ન હોય.

૪૨૫

સ્થિત ૧૪ ધ્યાન હોય છે. અહિં ૫ ઇન્દ્રિય પ્રાણ સર્વજ્ઞપણામાં નહિ ગણેલા હોવાથીજ એ ૫ ઇન્દ્રિયપ્રાણમાં સર્વજ્ઞપણાનાં એ ધ્યાન નથી, અને મનઃપ્રાણ વચન પ્રાણ તથા ઉચ્છવાસ પ્રાણ સર્વજ્ઞપણામાં (સયોગી કેવલીને) છે પરંતુ સર્વજ્ઞને એ ત્રણ પ્રાણ જ્યાં સુધી ચાલુ હોય ત્યાં સુધી ધ્યાનાન્તરિકા કાળ પ્રવર્તે છે માટે પણ એ ત્રણ પ્રાણમાં સર્વજ્ઞપણાનાં એ ધ્યાન નથી.

(૩૨) સમુદ્ઘાત—૫ ઇન્દ્રિયપ્રાણમાં કેવળી સમુદ્ઘાત વિના ૬ સમુદ્ઘાત છે, શેષ પાંચ પ્રાણમાં ૭ સમુદ્ઘાત છે. અહિં પણ પૂર્વે મનયોગ વચનયોગમાં કેવળીસમુદ્ઘાત નથી કહ્યો, છતાં પણ મનપ્રાણ તથા વચનપ્રાણમાં કેવળીસમુદ્ઘાત કહ્યો તેમાં વિરોધ જાણવો નહિ.^૧

(૩૩) ભાવ—૫ ઇન્દ્રિય પ્રાણોમાં ક્ષાયિક ભાવે દાનાદિ ૫ લબ્ધિ, કેવળજ્ઞાન, કેવળ દર્શન, એ ૭ વિના ૪૬ ભાવ હોય, અને શેષ ૫ પ્રાણોમાં સર્વે ૫૩ ભાવ હોય. અહિં પાંચ ઇન્દ્રિય પ્રાણોમાં ક્ષીણમોહ ગુણસ્થાન હોવાથી ક્ષાયિક ચારિત્ર હોય છે, માટે તે બાદ કરવા યોગ્ય નથી, અને શેષ ભાવ હોવાનું કારણ સમજવું સુગમ છે.

(૩૪) અવગાહના—સર્વે પ્રાણોમાં જન્મદેહની જઘન્ય અવગાહના અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ છે. સ્પર્શન્દ્રિય, કાયયોગ, સ્વાસોચ્છવાસ અને આયુષ્ય એ ૪ પ્રાણમાં જન્મદેહની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના પર્યાપ્તબાહર પ્રત્યેક વનસ્પતિ આશ્રયિ સાધિક ૧૦૦૦ યોજન છે. અને શેષ ૬ પ્રાણમાં જન્મદેહની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ગર્ભજ મત્સ્યાદિકની અપેક્ષાએ ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણ છે. વળી પૂર્વોક્ત ૪ પ્રાણમાં ઉત્તરદેહની જઘન્ય અવગાહના વાયુના વૈક્રિય શરીર

૧ કારણ કે સમુદ્ઘાતમાં વ્યાપારરૂપ મનયોગ તથા વચનયોગનો સર્વથા અભાવ છે, પરંતુ પુનઃ વ્યાપાર કરવાની યોગ્યતારૂપ મનપ્રાણ તથા વચનપ્રાણ તો કેવળી સમુદ્ઘાત વખતે પણ હોઈ શકે છે, અને ૫ ઇન્દ્રિયપ્રાણો તો સ્વસ્વકાર્ય કરવામાં સદાકાળને માટે અયોગ્ય થઈ ગયા છે. માટે ઇન્દ્રિયો છે પણ ઇન્દ્રિયપ્રાણ કેવળીને નથી

૪૨૬

આશ્રયિ અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ, અને શેષ ૬ પ્રાણમાં ઉત્તરદેહની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ચાર અંગુલ અધિક ૧૦૦૦૦૦ યોજન પ્રમાણ છે. સ્પર્શેન્દ્રિય પ્રાણમાં સમુદ્ધાતકૃત ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના ૧૪ દીર્ઘ રજા પ્રમાણ છે, રસનેન્દ્રિય વિગેરે ૪ ઇન્દ્રિય પ્રાણમાં દીર્ઘ ૮ રજા પ્રમાણ, અને શેષ ૫ પ્રાણમાં કેવળી સમુદ્ધાતની અપેક્ષાએ સંપૂર્ણ લોકાકાશ પ્રમાણ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—ઉચ્છવાસ વચન અને મન એ ૩ પ્રાણમાં જઘન્ય ભવસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત છે, અને શેષ ૭ પ્રાણમાં જઘન્ય ભવસ્થિતિ ૨૫૬ આવલિકા પ્રમાણ છે. કારણ કે હૃદયક ભવ જેટલા અદ્ય આયુષ્યવાળા જીવોને એ ૭ પ્રાણ છે. સર્વે પ્રાણોમાં ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય ૩૩ સાગરોપમ છે. વળી આયુષ્ય અને કાયયોગ પ્રાણની જઘન્ય કાયસ્થિતિ અનાદિ સાન્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અનાદિ અનન્ત છે. કારણકે ભવ્ય જીવને અનાદિ સાન્ત અને અભવ્યને અનાદિ અનન્ત છે. શેષ ૮ પ્રાણમાં જઘન્ય કાયસ્થિતિ કિંચિત્ ન્યૂન અન્તર્મુદૂર્ત પ્રમાણ છે. અહિં કિંચિત્ ન્યૂનપણું તો તે પ્રાણના કારણભૂત એવી પર્યાપ્તિ સમાપ્ત ન થાય ત્યાં સુધીનું જાણવું, અને અન્તર્મુદૂર્તકાળે તે પ્રાણ પૂર્ણ થયા બાદ જઘન્યથી પણ તેટલો કાળ જીવી શકે તે અપેક્ષાએ કહ્યું છે. એ આઠે પ્રાણમાં ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ કિંચિત્ ન્યૂન ૩૩ સાગરોપમ પ્રમાણ છે. ત્યારબાદ અવશ્ય મરણ પામવાથી એ આઠે પ્રાણનો વિનાશ હોય છે.

(૩૬) યોનિ—સ્પર્શેન્દ્રિય, આયુષ્ય, કાયયોગ, અને ઉચ્છવાસ એ દરેકમાં ૮૪ લાખ યોનિઓ છે. રસનેન્દ્રિય અને વચન પ્રાણમાં ત્રસવત્ ૩૨ લાખ યોનિ, દ્રાણેન્દ્રિય પ્રાણમાં ૩૦ લાખ યોનિ, ચક્ષુ પ્રાણમાં ૨૮ લાખ, તથા શ્રોત્ર અને મનઃપ્રાણમાં ૨૬ લાખ યોની છે. વળી સચિત્તાદિ ૧૨ લેહમાંથી મનઃપ્રાણમાં સંજિવત્ સચિત્ત, વિવૃત્ત, અને શંખાવર્ત વિના ૯ યોનિએ, શેષ ૯ પ્રાણમાં સર્વે યોનિઓ છે.

इति प्राणदशके ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૪૨૭

(૨૦) ૪-૩ સંજ્ઞાદ્વારમાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ.

આહારાદિ ૪ સંજ્ઞામાં.

ગતિ વિગેરે ૨૪ દ્વારો સર્વે ઉત્તરભેદ સહિત છે. શેષ ૧૨ દ્વારોમાં જે તદ્દાવત છે તે નીચે પ્રમાણે:—

(૭) જ્ઞાન—આહાર સંજ્ઞામાં ચાર અથવા પાંચે જ્ઞાન છે. કારણકે અહિં શ્રીસર્વજ્ઞને પણ ક્ષુધાવેદનીયનો ઉદય હોવાથી આહાર સંજ્ઞા ગણીછે. અથવા સંજ્ઞાને મતિજ્ઞાનાત્માકજ્ઞ માનીએ તો કેવળ જ્ઞાન વિના ૪ જ્ઞાન ૩ દર્શન ઈત્યાદિ છદ્મસ્થપ્રાયોગ્ય દ્વારો વિચારવાં. અને શેષ ભય વિગેરે ૩ સંજ્ઞામાં કેવળજ્ઞાન વિનાનાં ૪ જ્ઞાન છે. કારણ કે ભયમોહનીયનો ઉદય આઠમા ગુણુસ્થાન સુધી અને લોભરૂપ પરિગ્રહ સંજ્ઞા ૧૦મા ગુણુસ્થાન સુધી છે. આગળનાં સર્વે દ્વારોમાં પણ એજ કારણો અનુસરવાં.

(૯) સંયમ—આહારસંજ્ઞામાં ૭ ચારિત્ર, ભય અને મૈથુન સંજ્ઞામાં સૂક્ષ્મસંપરાય અને યથાખ્યાત વિના ૫ ચારિત્ર છે. પરિગ્રહ સંજ્ઞામાં યથાખ્યાત વિના ૬ ચારિત્ર છે. કારણ ગુણુસ્થાનને આધારે વિચારવું.

(૧૦) દર્શન—આહાર સંજ્ઞામાં ૪ અથવા ૩ દર્શન, અને શેષ ત્રણ સંજ્ઞામાં કેવળ દર્શન વિના ૩ દર્શન છે.

(૧૬) ગુણુસ્થાન—આહારસંજ્ઞામાં ૧૨ અથવા ૧૩ ગુણુસ્થાન, ભય સંજ્ઞામાં ૮ ગુણુસ્થાન, મૈથુન સંજ્ઞામાં ૬ ગુણુસ્થાન, અને પરિગ્રહસંજ્ઞામાં ૧૦ ગુણુસ્થાન છે. કારણ કે ક્ષુધાવેદનીયાદિ હેતુ તે તે ગુણુસ્થાન સુધી વિદ્યમાન છે.

(૨૪) ઉદય—આહારસંજ્ઞામાં સર્વ કર્મોનો ઉદય અથવા છદ્મસ્થપ્રાયોગ્ય ઉદય છે, અને શેષ ૩ સંજ્ઞામાં જનનામ વિના ૧૨૧ ઉત્તર પ્રકૃતિનો ઉદય છે.

૪૨૮

(૨૬) ઉદીરણા—ઉદયવત્

(૨૭) ધ્યાન—આહારસંજ્ઞામાં ૧૩ અથવા ૧૫ ધ્યાન અને શેષ ૩ સંજ્ઞામાં ૧૩ ધ્યાન છે, તેનું કારણ ગુણુસ્થાનને આધારે બાણુવું.

(૨૮) સમુદ્ધાત—આહાર સંજ્ઞામાં ૬ અથવા ૭ સમુદ્ધાત અને શેષ ૩ સંજ્ઞામાં કેવળીસમુદ્ધાત વિના ૬ સમુદ્ધાત છે. અહિં કેવળીસમુદ્ધાતમાં અનાહારી એવા ત્રણ સમયમાં આહાર નથી તોપણ ક્ષુધાના ઉદય માત્રથી અહિં આહાર સંજ્ઞા ગણી છે.

(૨૯) ભાવ—આહારસંજ્ઞામાં મૂળભાવ ૫ અને ઉત્તરભાવ ૫૩ અથવા છન્નસ્થપ્રાયોગ્ય (સર્વજ્ઞ યોગ્ય ૭ ભાવ વિના) ૪૬ ભાવ છે, અને શેષ ૩ સંજ્ઞામાં ૮ ક્ષાયિકભાવ સિવાય શેષ ૪૫ ભાવ છે.

(૩૦) અવગાહના—કાયયોગ પ્રાણુવત્, પરંતુ ભયાદિ ૩ સંજ્ઞામાં સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના દ્વીર્ધ ૧૪ રજ્જુ પ્રમાણ છે એ વિશેષ છે. અહિં કેવળી સમુદ્ધાતમાં ચોથે સમયે સંપૂર્ણ લોકાવગાહના હોય તે વખતે અનાહારીપણું હોવાથી જો કે આહારને અભાવ છે, પરંતુ ક્ષુધા રૂપ અશાતાવેદનીયના ઉદયરૂપ આહારસંજ્ઞા માનીએ તો આહારસંજ્ઞા વિદ્યમાન છે, અન્યથા નહિ.

(૩૧) સ્થિતિ—યારે સંજ્ઞામાં ભવસ્થિતિ કાયયોગપ્રાણુવત્ છે. આહારસંજ્ઞામાં જ્ઞાન્ય કાયસ્થિતિ ભવ્યની અપેક્ષાએ અનાદિ આનંત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અભવ્યની અપેક્ષાએ અનાદિ અનન્ત છે. અહિં સર્વ જીવોને વક્રગતિમાં ૧-૨-૩ સમય અનાહારીપણું હોય તોપણ તે વખતે આહારસંજ્ઞા વિદ્યમાન છે. શેષ ૩ સંજ્ઞામાં જ્ઞાન્ય કાયસ્થિતિ ૧ સમય છે. કારણ કે ઉપશમ શ્રેણીમાં ભય વિગેરેનો ઉદય વિચ્છેદ થયા બાદ ૧ સમય અનુદયપણું ભોગવી અનન્તર સમયે મરણ પામી અનુત્તરદેવ થતાં તુર્તજ ભય વિગેરે સંજ્ઞાનો પુનઃઉદય થાય છે, અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અભવ્યની અપેક્ષાએ અનાદિ અનન્ત

૪૨૬

છે અથવા લગ્નની અપેક્ષાએ અનાદિ સાન્ત છે.

(૩૬) યોનિ—ચારે સંજ્ઞામાં દરેકમાં ૮૪ લાખ યોનિઓ છે અને સચિન્તાદિ ૧૨ લેહમાંની પણ સર્વે પ્રકારની યોનિઓ છે.

इत्याआहारादिसंज्ञाचतुष्के ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

હેતૂપદેશિકી વિગેરે ૩ સંજ્ઞામાં.

(૧) ગતિ—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં ૧ તિર્યચગતિ છે. કારણકે હેતૂપદેશિકીસંજ્ઞા મનોલબ્ધિ રહિત ત્રસજીવોને કરણપર્યાપ્ત અવસ્થામાં હોય છે, તેવા ત્રસજીવો ૩ વિકલેન્દ્રિય અને સમુચ્છિન્ન પંચેન્દ્રિય તિર્યચજ છે. મનુષ્ય ગતિમાં જો કે સમુચ્છિન્ન મનુષ્યો મનોલબ્ધિ રહિત ત્રસ છે પરંતુ તેઓને પર્યાપ્ત અવસ્થા નહિ હોવાથી હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞા ન હોય. દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞામાં ૪ ગતિ છે. કારણ કે દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞા મનોલબ્ધિવાળા જીવોને પર્યાપ્ત અવસ્થામાં હોય અને મનોલબ્ધિવાળા જીવો ચારે ગતિના હોય છે, દૃષ્ટિવાદોપદેશિકી સંજ્ઞામાં પણ ચારે ગતિ છે. કારણ કે એ સંજ્ઞા સમ્યગ્દૃષ્ટિ જીવને છે અને સમ્યગ્દૃષ્ટિપણું ચારે ગતિમાં છે. એ કારણે આંગળનાં દ્વારોમાં પણ યથાયોગ્ય વિચારવાં.

(૨) इन्द्रिय—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં ૨-૩-૪-૫ ઈન્દ્રિય છે, અને શેષ ૨ સંજ્ઞામાં ૧ પંચેન્દ્રિયપણું છે.

(૩) काय—ત્રણે સંજ્ઞામાં ૧ ત્રસકાય છે.

(૪) योग—ત્રણે સંજ્ઞામાં મૂળ યોગ ૩ છે, અને ઉત્તર લેહમાં હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં ઔદારિકયોગ અને વ્યવહાર વચન-યોગ એમ ૨ યોગ છે. દીર્ઘકાલિકી અને દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞામાં ઔદારિકમિશ્ર અને કર્મણુ સિવાયના ૧૩ યોગ છે.

(૫) वेद—ત્રણે સંજ્ઞામાં ૪ દ્રવ્યવેદ છે. કારણ કે સમુચ્છિન્ન પંચેન્દ્રિયો પણ આકાર સાત્રથી સ્ત્રી પુરુષ અને નપુંસક

૪૩૦

હોઈ શકે છે. પરન્તુ અભિલાષાની અપેક્ષાએ તો હેતુપદેશિકી સંજ્ઞામાં ૧ નપુંસકવેદ છે, અને શેષ ૨ સંજ્ઞામાં ત્રણે વેદ છે.

(૬) કવાય—હેતુપદેશિકી સંજ્ઞામાં પુરુષવેદ અને સ્ત્રીવેદ વિના ૨૩ કવાય છે. દીર્ઘકાલિકીમાં ૨૫ કવાય, અને દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞામાં ૪ અનંતાનુબંધિ વિના ૨૧ કવાય છે. મૂળકવાય સર્વે સંજ્ઞાઓમાં ચાર ચાર છે.

(૭) જ્ઞાન—હેતુપદેશિકી સંજ્ઞામાં જ્ઞાન નથી. ચિત્તેન્દ્રિયાદિકને અપર્યાપ્તપણામાં બે કે સાસ્વાદન ભાવે જ્ઞાન છે, પરન્તુ હેતુપદેશિકી સંજ્ઞા પર્યાપ્ત અવસ્થામાં હોવાથી તે વળતે તો અજ્ઞાનજ છે. દીર્ઘકાલિકી તથા દૃષ્ટિવાદોપદેશિકી સંજ્ઞામાં કેવળજ્ઞાન સિવાયનાં ૪ જ્ઞાન છે. કારણ કે એ બન્ને સંજ્ઞાઓ છદ્મસ્થ અવસ્થામાં હોય છે, કેવળજ્ઞાનીને મનદ્વારા વિચાર કરવાનો અભાવ હોવાથી દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞા ન હોય એ તો સ્પષ્ટજ છે, પરન્તુ કેવળીને સમ્યગ્દૃષ્ટિપણું છતાં પણ દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞા નહિ હોવાનું કારણ એજ કે દૃષ્ટિવાદસંજ્ઞા પણ સમ્યગ્દ્રષ્ટિ જીવેના યથાર્થ મનોવિજ્ઞાન રૂપજ છે, અને મનોવિજ્ઞાન કેવળીને હોય નહિ.

(૮) અજ્ઞાન—હેતુપદેશિકી સંજ્ઞામાં મતિ અને શ્રુત એ બે અજ્ઞાન છે, દીર્ઘકાલિકીમાં ત્રણે અજ્ઞાન છે, અને દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞામાં સમ્યગ્દૃષ્ટિપણું હોવાથી અજ્ઞાન ન હોય.

(૯) સંયમ—હેતુપદેશિકી સંજ્ઞામાં ૧ અવિરતિ ચારિત્ર છે, અને શેષ ૨ સંજ્ઞામાં ૭ ચારિત્ર છે.

(૧૦) દર્શન—હેતુપદેશિકી સંજ્ઞામાં ચક્ષુ અને અચક્ષુ એ ૨ દર્શન છે, અને શેષ ૨ સંજ્ઞામાં (જ્ઞાનમાં કહ્યા પ્રમાણે) કેવળ દર્શન વિના ૩ દર્શન છે.

(૧૧) લેશ્યા—હેતુપદેશિકી સંજ્ઞામાં ૩ અશુભલેશ્યા છે, અને શેષ ૨ સંજ્ઞામાં ૬ લેશ્યા છે.

(૧૨) મવ્યત્વ—હેતુપદેશિકી અને દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞામાં

૪૩૧

ભવ્યત્વ અને અભવ્યત્વ પણ છે, દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞામાં કેવળ ભવ્ય-ત્વજ છે.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં ૧ મિથ્યાત્વ, દીર્ઘકાલિકીમાં ૬ સમ્યક્ત્વ, અને દૃષ્ટિવાદમાં ઉપશમ, ક્ષયોપશમ, અને ક્ષાયિક એ ૩ સમ્યક્ત્વ છે. અહિં દૃષ્ટિવાદોપદેશીકી સંજ્ઞાધિ સમ્યક્ત્વપણું મિશ્ર અને સાસ્વાદન સમ્યક્ત્વ આશ્રયિ નથી.

(૧૪) સંજ્ઞિત્વ—હેતૂપદેશિકીમાં અસંજ્ઞિપણું અને શેષ ૨ સંજ્ઞામાં સંજ્ઞિપણું છે. સંજ્ઞિપણું મુખ્યત્વે દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞાની અપેક્ષાએ છે.

(૧૫) આહારી—ત્રણે સંજ્ઞામાં ૬ દિશિનો આહાર, લોભ અને કેવળ આહાર, આલોગાદિ જન્ને પ્રકારનો આહાર, અને સચિત્તાદિ ૩ પ્રકારનો આહાર છે. માટે સંજ્ઞામાં એ સર્વ ભેદે આહારીપણું છે, અને હેતૂપદેશિકી તથા દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞામાં અનાહારીપણું નથી, પરંતુ દૃષ્ટિવાદોપદેશિકી સંજ્ઞામાં અનાહારીપણું છે, કારણ કે સમ્યક્દૃષ્ટિપણું પરભવમાં જતાં વક્રગતિએ પણ હોય છે.

(૧૬) ગુણસ્થાન—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં ૧ મિથ્યાત્વ ગુણસ્થાન છે. દીર્ઘકાલિકીમાં ૧૨ ગુણસ્થાન છે. દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞામાં ચોથાથી ૧૨ મા સુધીનાં ૮ ગુણસ્થાન છે. કારણ કે સર્વજ્ઞ ભગવાનને મનોવિજ્ઞાનના અભાવે સંજ્ઞાનો પણ અભાવ છે.

(૧૭) જીવભેદ—ચૌદ જીવભેદમાંથી હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં

૧ અહિં શંકા થાય કે કેવળી ભગવાનમાં સંજ્ઞિપણું તો કહેવું છે, અને સંજ્ઞિપણું દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞા હોવાથીજ હોય છે, તો કેવળી ભગવાનમાં દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞા કેમ નહિ!—તેના ઉત્તરમાં જાણવાનું કે પૂરે જવળી ભગવાનમાં જો સંજ્ઞિપણું કહ્યું છે તે મનોવિજ્ઞાનરૂપ નહિ, પણ અનુત્તર દેવાદિકને ઉત્તર આપવા પ્રસંગે મન પરમાણુએને તથા વિષ પરિણુ માવવા રૂપ છે, કે જો કેવળી ભગવાનને જોતાં વિષય જોવાના કારણરૂપ નથી.

૪૩૨

૩ પર્યાપ્ત વિઙ્કેન્દ્રિય અને ૧ પર્યાપ્તઅસંજ્ઞિ એ ૪ જીવલેદ હોય. દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞામાં સંજ્ઞિપર્યાપ્ત૩૫ ૧ જીવલેદ છે, અને દૃષ્ટિવાદોપદેશિકી સંજ્ઞામાં સંજ્ઞિ સંખંધિ ૨ જીવલેદ છે. પાંચસોત્રેસઠની અપેક્ષાએ હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં ૩ પર્યાપ્ત વિઙ્કેન્દ્રિય, અને ૫ પર્યાપ્ત સમુચ્છિમ તિર્યચ મળી ૮ જીવલેદ છે. દીર્ઘકાલિકીમાં પર્યાપ્ત સંજ્ઞિસંખંધિ ૨૧૨ જીવલેદ છે, અને દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞામાં અપર્યાપ્ત સત્તમ નારક સિવાય સર્વે સંજ્ઞિ સંખંધિ ૧૨૩ જીવલેદ છે, કારણકે સાતમી પૃથ્વીનો અપર્યાપ્ત નારક અવશ્ય મિથ્યાદૃષ્ટિ હોય છે.

(૧૮) પર્યાપ્તિ—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં મનઃપર્યાપ્તિ વિના ૫ પર્યાપ્તિ હોય છે, અને શેષ ૨ સંજ્ઞામાં ૬ પર્યાપ્તિઓ છે.

(૧૯) પ્રાણ—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં મનઃપ્રાણ સિવાયના ૯ પ્રાણ, અને શેષ ૨ સંજ્ઞામાં મનઃપ્રાણ સહિત ૧૦ પ્રાણ છે.

(૨૦) સંજ્ઞા—ત્રણે સંજ્ઞામાં આહારાદિ ચારે સંજ્ઞાઓ છે. હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં ૧ હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞા, દીર્ઘકાલિકીમાં દીર્ઘકાલિકી અને દૃષ્ટિવાદ એ બે સંજ્ઞા, તેમજ દૃષ્ટિવાદમાં પણ એ બે સંજ્ઞા છે.

(૨૧) ઉપયોગ—જ્ઞાન અજ્ઞાન અને દર્શન દ્વારવત્ ત્રણે સંજ્ઞામાં અનુક્રમે ૪-૧૦-૭ ઉપયોગ છે.

(૨૨) દૃષ્ટિ—હેતૂપદેશિકીમાં મિથ્યાત્વ દૃષ્ટિ, દીર્ઘકાલિકીમાં ૩ દૃષ્ટિ, અને દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞામાં ૧ સમ્યક્ત્વ દૃષ્ટિ છે.

(૨૩) વન્ધ—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં પર્યાપ્ત સમુચ્છિમ પંચેન્દ્રિયવત્ ૮-૧૧૭ નો બંધ છે. દીર્ઘકાલિકીમાં પર્યાપ્ત સંજ્ઞિવત્ ૮-૧૨૦નો બંધ, અને દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞામાં ચતુર્થ ગુણસ્થાનમાં કહેલી ૭૭ પ્રકૃતિઓમાં આહારકદ્ધિક સહિત ૮-૭૯નો બંધ છે.

(૨૪) ઉદય—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં પર્યાપ્ત અસંજ્ઞિવત્ પરન્તુ મનુષ્યગતિ નામકર્મ અને તિર્યગાનુપૂર્વી રહિત ૯૩ નો

૪૩૩

ઉદય હોય. દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞામાં પર્યાપ્ત સંજિવત્ પરન્તુ જનનામ કર્મ તથા ૪ આનુપૂર્વી રહિત ૧૦૪ નો ઉદય હોય. અને દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞામાં ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વવત્ ૮-૧૦૬ નો ઉદય છે.

(૨૫) ઉદીરણા—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં પર્યાપ્ત અસંજિવત્ ૮-૧૪૭ ની સત્તા, દીર્ઘકાલિકીમાં પર્યાપ્ત સંજિવત્ ૮-૧૪૮ ની સત્તા, તેમજ દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞામાં પણ ૮-૧૪૮ ની સત્તા છે.

(૨૭) શરીર—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં ઔદારિક, તૈજસ અને કાર્મણ્ય એ ૩ શરીર છે, શેષ ૨ સંજ્ઞાઓમાં ૫ શરીર છે.

(૨૮) બન્ધહેતુ—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં મૂળ બંધહેતુ ૪, અને ઉત્તરહેતુ ૧ અનાભોગ મિથ્યાત્વ, ૬ કાયવધ, ૫ ઇન્દ્રિયની અવિરતિ, ૨૩ કષાય, અને ૨ યોગ એમ ૩૭ છે. દીર્ઘકાલિકી સંજ્ઞામાં ઔદારિકમિશ્ર અને કાર્મણ્ય યોગ વિના ૫૫ બંધહેતુ છે, અને દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞામાં મિથ્યાત્વ વિના ૩ મૂળહેતુ તથા ૫ મિથ્યાત્વ, ૪ અનંતાનુબંધિ, ઔદારિકમિશ્ર અને કાર્મણ્ય યોગ એ ૧૧ વિના શેષ ૪૬ ઉત્તર બંધહેતુ છે.

(૨૯) ધ્યાન—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં અસંજિપણું હોવાથી ધ્યાન નથી. દીર્ઘકાલિકી અને દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞામાં ત્રીજા ચોથા શુકલધ્યાન સિવાય ૧૪ છાન્નસ્થિક ધ્યાન છે.

(૩૦) સંઘયણ—હેતૂપદેશિકીમાં ૧ છેવડું સંઘયણ, અને શેષ ૨ સંજ્ઞામાં ૬ સંઘયણ છે.

(૩૧) સંસ્થાન—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં ૧ હુંડક સંસ્થાન, અને શેષ ૨ સંજ્ઞામાં ૬ સંસ્થાન છે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત્ત—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં વેદના, કષાય અને મરણ્ય એ ૩ સમુદ્ઘાત છે, શેષ ૨ સંજ્ઞામાં કેવળીસમુદ્ઘાત વિના શેષ ૬ સમુદ્ઘાત છે.

(૩૩) ભાવ—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં પર્યાપ્ત અસંજિ પાંચે.

૪૩૪

ન્દ્રિયવત્ ૩ મૂળભાવ અને ૨૫ ઉત્તરભાવ છે. દીર્ઘકાલિકીમાં ૫ મૂળભાવ અને ક્ષાયિકદાનાદિક ૫ તથા કેવળક્રિક વિના શેષ ૪૬ ઉત્તરભાવ છે, દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞામાં ૫ મૂળભાવ તેમજ અજ્ઞાન ૪, મિથ્યાત્વ, અને અસત્યત્વ વિના દીર્ઘકાલિકીવત્ ૪૦ ઉત્તરભાવ છે.

(૩૪) અવગાહના—ત્રણે સંજ્ઞાની જન્મ દેહાવગાહના જઘન્ય અંગુલનો અસંખ્યાતમો ભાગ અને ઉત્કૃષ્ટ ૧૦૦૦ યોજન પ્રમાણ છે. કારણકે સમ્મૂર્ચિમ અને ગર્ભજ જળચરની અવગાહના ૧૦૦૦ યોજન છે. તથા હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞાની ઉત્તર દેહાવગાહના ઉત્તરદેહનો અભાવ હોવાથી નથી. શેષ ૨ સંજ્ઞાઓની ઉત્તર દેહાવગાહના પર્યાપ્ત સંસિવત્ જાણી. હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞાની સમુદ્ઘાતકૃત ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના દીર્ઘ ૭ રજજુ પ્રમાણ છે, કારણકે સમ્મૂર્ચિમ પંચેન્દ્રિયની ઉત્પત્તિ તિર્થ્ય લોકમાં છે. અને મરણ પામી લોકોન્ત સુધી જાય છે. શેષ ૨ સંજ્ઞાઓની સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના (સીતેન્દ્રવત્ અચ્યુતદેવની ચતુર્થ પૃથ્વીપર્યંત ગતિ હોવાથી) દીર્ઘ ૮ રજજુ પ્રમાણ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં જઘન્ય લવસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ લવસ્થિતિ સમુર્ચિમ ચતુષ્પદની અપેક્ષાએ ૮૪૦૦૦ વર્ષ છે. શેષ ૨ સંજ્ઞામાં જઘન્ય લવસ્થિતિ અન્તર્મુહૂર્ત અને ઉત્કૃષ્ટ ૩૩ સાગરોપમ છે. એ ત્રણે સંજ્ઞામાં કાય સ્થિતિનું પ્રમાણ અપર્યાપ્ત અવસ્થા રહિત લવસ્થિતિ જેટલું છે, પરન્તુ દૃષ્ટિવાદ સંજ્ઞાની ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વત્ સાધિક ૬૬ સાગરોપમ છે, એ વિશેષ છે.

(૩૬) યોનિ—હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં વિકલેન્દ્રિયની ૬ લાખ અને સમુર્ચિમ તિર્થ્ય પંચેન્દ્રિયની ૪ લાખ મગીને ૧૦ લાખ યોનિ છે. દીર્ઘકાલિકી અને દૃષ્ટિવાદોપદેશિકી સંજ્ઞામાં પંચેન્દ્રિય સંખ્યા ૨૬ લાખ યોનિ છે. હેતૂપદેશિકી સંજ્ઞામાં સચિત્તાદિ ૩ શીતાદિ ૩, અને વિવૃત એમ ૭ યોનિ છે. શેષ ૨ સંજ્ઞામાં સચિત્ત વિવૃત અને શંખાવર્ત વિના શેષ ૯ યોનિ છે.

इति संज्ञाद्वारे ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૪૩૫

(૨૧) ૧૨ ઉપયોગમાં ૩૬ દ્વારોનીપ્રાપ્તિ.

પાંચ જ્ઞાન, ત્રણ અજ્ઞાન અને ચાર દર્શનદ્વારોની પ્રાપ્તિ જાણવી.

(૨૨) ૩ દૃષ્ટિમાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ.

મિથ્યાત્વ અને મિશ્રદૃષ્ટિમાં દ્વારપ્રાપ્તિ પૂર્વે કહેલ સમ્યક્ત્વ દ્વારાન્તર્ગત મિથ્યાત્વ અને મિશ્ર સમ્યક્ત્વ જાણવી. અને સમ્યક્ત્વ દૃષ્ટિમાં ૧૭ દ્વારોની પ્રાપ્તિ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વને અનુસાર છે, શેષ ૧૯ દ્વારો નીચે પ્રમાણે છે.

*સમ્યક્ત્વદૃષ્ટિમાં.

(૨) इन्द्रिय ૨-૩-૪-૫—ચિગલ કુ દિઠી ઈન્દ્રિયાદિ દંડક વિગેરે પ્રકરણ કર્તા અને સિદ્ધાન્તકારના વચનથી વિકલેન્દ્રિયમાં પણ અપર્યાપ્તપણા વખતે સાસ્વાદનભાવે સમ્યક્દૃષ્ટિપણું સ્વીકારેલું છે માટે.

(૩) कषाय ૪-૨૫—વિકલેન્દ્રિયને સાસ્વાદન ભાવે સમ્યક્ દૃષ્ટિપણુનેા સ્વીકાર કરવાથી ૪ અનંતાનુબંધિનો ઉદય પણ ગણી શકાયછે. અન્યથા સમ્યક્દૃષ્ટિને ૪ અનંતાનુબંધિ વિનાં ૨૧ કષાયછે.

(૭) જ્ઞાન ૫, (૮) સંયમ ૭, (૯) દર્શન ૪—ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વવત્.

(૧૩) सम्यक्त्व ૪—મિથ્યાત્વ અને મિશ્ર સમ્યક્ત્વની પોતપોતાની ભુદ્ધિ દ્રષ્ટિ હોવાથી શેષ ચાર સમ્યક્ત્વ અપેક્ષાએ સમ્યક્ત્વદૃષ્ટિમાં ગણાય.

संज्ञित्व ૨—વિકલેન્દ્રિયાદિકને પણ સમ્યક્દૃષ્ટિપણું સ્વીકારવાથી અસંજિત્વ અને સંજિત્વ બન્ને ભેદ હોય.

* આદિ સમ્યક્દૃષ્ટિપણું (વિકલેન્દ્રિયાદિ ગ્રંથાંધિ) સારવાદન અને મિશ્ર સમ્યક્ત્વમાં પણ ગણ્યું છે, માટે ૨૫ કષાયોદિ કેટલાંક દ્વારોની પ્રાપ્તિ વાંચકને વિચિત્ર માન્ય પડશે.

૪૩૬

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧૨—ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વવત્.

(૧૭) જીવભેદ ૬-૪૩૧—ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વમાં કહેલ. જીવભેદથી અહિં ચૌદ જીવભેદને અંગે ૩ પર્યામ વિકલેન્દ્રિય અને ૧ પર્યામ અસંજ્ઞિ એ ચાર જીવભેદ અધિક છે, અને પાંચસો ત્રેસઠ ભેદને અંગે ૩ પર્યામ વિકલેન્દ્રિય અને ૫ પર્યામ સમુચ્છિન્ન તિર્યચ પંચેન્દ્રિય એ ૮ ભેદ અધિક છે.

(૨૧) ઉપયોગ ૯—ત્રણ અજ્ઞાન વિના સર્વે ઉપયોગ છે.

(૨૩) વન્ધ ૮-૧૦૪—મિથ્યાત્વ પ્રત્યયિક ૧૬ પ્રકૃતિઓ વિના શેષ ૧૦૪ પ્રકૃતિનો બંધ હોય છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૧૬—સ્થાવર, સૂક્ષ્મ, અપર્યામ, સાધારણ, આત્મ, અને મિથ્યાત્વ, એ ૬ વિના શેષ ૧૧૬ નો ઉદય હોય.

(૧૫) ઉદીરણા ૮-૧૧૬—ઉદયવત્.

(૨૮) વન્ધહેતુ ૩-૫૨—ચાર અનંતાનુબંધિ સહિત ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વવત્.

(૨૯) ધ્યાન ૪-૧૬—ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વવત્.

(૩૨) સમુદઘાત ૭—ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વવત્.

(૩૩) ભાષ ૫-૪૭—અજ્ઞાન ૪, મિથ્યાત્વ ૧, અને અભવ્યત્વ ૧ એ ૬ વિના શેષ ૪૭ ભાવ હોય.

(૩૪) અવગાહના—સમુદઘાતકૃત અવગાહના સંપૂર્ણ લોકાકાશ પ્રમાણ છે. શેષ સ્વરૂપ ક્ષયોપશમ સમ્યક્ત્વવત્.

(૩૬) યોનિ—વિકલેન્દ્રિયની ૬ લાખ અને પંચેન્દ્રિયની ૨૬ લાખ મળીને ૩૨ લાખ યોનિ છે. તેમજ શંખાવર્ત વિના ૧૧ યોની છે.

इति दृष्टिचिके ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૪૩૭

(૨૩-૨૬) બંધાદિ ૪ દ્વારમાં ૩૬ દ્વારપ્રાપ્તિ.

(૨૩) વન્ધદ્વારમાં (૨૪) ઉદયદ્વારમાં, (૨૫) ઉદોરણાદ્વારમાં, (૨૬) મન્તાદ્વારમાં—આ ચાર દ્વારોમાં ૩૬ દ્વારની પ્રાપ્તિ કહેલી અતિ દુઃશક્ય અને અતિ વિસ્તૃત હોવાથી કહેવાશે નહિ.

(૨૭) ૫ શરીરમાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ.

ઔદારિક તૈજસ અને કાર્મણ એ ૩ શરીરમાં સર્વે દ્વારો સર્વે ઉત્તરભેદ સહિત છે, પરંતુ તૈજસ કાર્મણની જઘન્ય કાય સ્થિતિ અનાદિ સાન્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અનાદિ અનન્ત છે. વળી ઔદારિક શરીરમાં ઓજ આહાર* નથી તેમજ ઔદારિક શરીરમાં જે ૬ દ્વાર સંબંધિ તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે અણુવો.

ઔદારિક શરીરમાં.

(૧૭) જીવભેદ ૧૪-૩૫૧—તિર્યચ ૪૮, અને મનુષ્ય ૩૦૩.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૯—ઔદારિકયોગવત.

(૨૫) ઉદોરણા ૮-૧૦૯—ઉદયવત.

(૩૩) માત્ર ૫-૫૧—દેવગતિ નરકગતિ વિના.

(૩૫) સ્થિતિ—ભવસ્થિતિ તૈજસકાર્મણ તુલ્ય છે. અને જઘન્ય કાયસ્થિતિ કિંચિત્ન્યૂન ૨૫૬ આવલિકા પ્રમાણ છે. કારણકે જઘન્ય આયુષ્ય ૨૫૬ આવલિકાનું છે તેમાંથી શરીર પર્યાપ્ત સમાપ્ત ન થાય ત્યાં સુધીનો (શરીરાપર્યાપ્ત અવસ્થાનો) કાળ બાદ કરવાથી ઔદારિક શરીરની જઘન્ય કાયસ્થિતિ આવે છે. અને એ પ્રમાણે ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ કિંચિત્ન્યૂન ૩ પદ્યોપમ છે. કારણકે ઔદારિક શરીરનું આયુષ્ય ૩ પદ્યોપમ છે.

* શરીર પર્યાપ્ત સમાપ્ત થયા બાદ ઔદારિક શરીર મણાય માટે ઓજ આહાર ન હોય.

૨૩૮

(૩૬) યોગિ—દેવ અને નારકની મળીને ૮ લાખ યોગિ સિવાય શેષ ૭૬ લાખ યોગિ છે. અને સચિત્તાદિ સર્વ (૧૨) ભેદવાળી યોગિ છે.

વૈક્રિય શરીરમાં.

ગતિ વિગેરે ૩૩ દ્વારે વૈક્રિય કાયયોગવત્ છે. શેષ ૩ દ્વારેમાં જે તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

(૪) યોગ ૧૧—આહારકના ૨ યોગ, ૧ ઔદારિકમિશ્ર, અને ૧ કાર્મણ્યયોગ એ ચાર વિના શેષ ૧૧ યોગ છે. અહિં વૈક્રિય શરીરી તિર્યચ મનુષ્યને ઔદારિક યોગ પણ હોય છે. કારણકે એક યોગ અન્તર્મુદૂર્ત સુધી કાયમ રહે, અને ઉત્તર વૈક્રિય શરીર તો ૪ મુદૂર્ત સુધી કાયમ રહે છે માટે તેટલા કાળમાં કંઈક વખત ઔદારિક યોગ પણ હોય. અથવા ઉપયોગ શૂન્યપણે અને ઉદય શૂન્યપણે ગણતાં તો અનેક યોગ હોવા સ્પષ્ટ છે.

(૧૭) જીવભેદ ૩-૨૩૩—વૈક્રિયયોગમાં કહેલા ૧૨૭ જીવ-ભેદમાં ૯૯ અપર્યાપ્તદેવ અને ૭ અપર્યાપ્ત નારક અધિક ગણવાથી ૨૩૩ જીવભેદ છે. અને ચૌદ ભેદમાંના ૨ સંજ્ઞિસંખંધિ અને ૧ પર્યાપ્તવાયુ એ ૩ જીવભેદ છે.

(૨૮) વન્ધહેતુ ૪-૫૩—આહારકના ૨ યોગ, ૧ ઔદારિકમિશ્ર, અને ૧ કાર્મણ્ય કાયયોગ એ ૪ યોગ વિના-

આહારક શરીરમાં.

ગતિ વિગેરે ૩૩ દ્વારે આહારક કાયયોગવત્ બાણુવાં, શેષ ૩ દ્વારેમાં જે તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

(૪) યોગ ૧૧—વૈક્રિયના ૨ યોગ, ૧ ઔદારિકમિશ્ર, અને ૧ કાર્મણ્યયોગ એ ચાર વિના શેષ ૧૧ યોગ છે.

(૨૮) વન્ધહેતુ ૨-૨૩—યોગ ૧૧, અને કષાય ૧૨.

(૩૬) સ્થિતિ—આહારક યોગની જઘન્ય કાયસ્થિતિ ૧

૪૩૯

સમય છે, પરંતુ આહારક શરીરની કાય સ્થિતિ તો બંને પ્રકારે અન્તર્મુદૂર્ત જ હોય. શેષ સ્વરૂપ આહારક કાયથેગવત્.

इति शरीर पंचके ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

(૨૮) ૫૭ વન્ધહેતુમાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ.

મિથ્યાત્વમાં સર્વે દ્વારોની પ્રાપ્તિ સમ્યક્ત્વદ્વાર પ્રસંગે કહેલા મિથ્યાત્વવત્ જાણવી. અને મિથ્યાત્વના પાંચ લેહમાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ ગ્રંથ વિસ્તૃત થઈ જવાના કારણથી અહિં લખી નથી.

અવ્રતમાં સર્વે દ્વારોની પ્રાપ્તિ ચારિત્રદ્વાર પ્રસંગે કહેલા અવિરતિ ચારિત્રવત્ જાણવી, અને અવ્રતના ૧૨ ઉત્તર લેહમાં દ્વારોની પ્રાપ્તિ ગ્રંથ વિસ્તારના લયથી લખી નથી.

કષાયમાં ૩૦ દ્વારો કષાય પ્રસંગે કહેલા લોભવત્ છે, અને શેષ ૬ દ્વારોમાં જે તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે.

(૬) કષાય ૪-૨૫—સુગમ છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૨૧—જનનામ વિના.

(૨૨) ઉદ્ધીરણ ૮-૧૨૧—વેદ્યવત્.

(૨૮) વન્ધહેતુ ૪-૫૭—સુગમ છે.

(૩૪) ભાવ ૫-૬૫—લોભમાં કહેલા ૪૨ ભાવમાં ક્રોધમાન અને માયા એ ૩ કષાય અધિક ગણવાથી ૪૫ ભાવ હોય.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત પ્રમાણ સાદિ સાન્ત છે. કારણકે ઉપશમ શ્રેણિમાં અકષાયી થઈને પતિત થઈ પ્રમત્તાપ્રમત્ત ભાવ પામી પુનઃ શ્રેણિ અંગીકાર કરી અકષાયી થાય, તે કારણથી જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત છે, અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ ભવ્યને અનાદિ સાન્ત તથા અભવ્યને અનાદિ અનન્ત છે.

૪૪૦

યોગમાં સર્વે દ્વારો કાયયોગ વત્ છે. પરન્તુ ૧ કાયસ્થિતિમાં તદ્વાવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય કાયસ્થિતિ અનાદિ 'સાન્ત' અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અનાદિ અનન્ત તે અનુક્રમે લઘ્ય અને અલઘ્ય આશ્રયિ છે. અહિં અયોગીપણું પામી પુનઃ પતિત થવાના અભાવે એથી કમી કાયસ્થિતિ ન હોય. વળી કાયયોગમાં જે આવલિકાના અસંજ્યાતમા ભાગના સમય જેટલા પુદ્ગલ પરાવર્તિ પ્રમાણુ કાયસ્થિતિ શ્રી પ્રજ્ઞાપનાશ્રમાં કહી છે તે વ્યવહાર રાશીમાં આવી પુનઃ વનસ્પતિમાં ભ્રમણુ કરવાથી કેવળ કાયયોગની અપેક્ષાએ કહીછે એમ બહુવું. તે કાયસ્થિતિ અહિં સામાન્ય યોગની જઘન્ય કાયસ્થિતિ તરીકે અંગીકાર ન કરાય.

વળી યોગના ૧૫ પ્રતિભેદમાં સર્વે દ્વારોની પ્રાપ્તિ પૂર્વે દર્શાવેલી છે.

इति बन्धहेतुचतुष्के ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

(૨૯) ૪ ધ્યાનમાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ.

આર્ત્તધ્યાનમાં સર્વે દ્વારો વક્ષ્યમાણુ ૩ આર્ત્તધ્યાનવત્ બાણવાં.

રૌદ્રધ્યાનમાં વક્ષ્યમાણુ ૪ રૌદ્રધ્યાન વત્.

ધર્મધ્યાનમાં વક્ષ્યમાણુ ૪ ધર્મધ્યાનવત્.

શુક્લધ્યાનમાં સર્વે દ્વારો વક્ષ્યમાણુ બ્રૂદાં બ્રૂદાં ચાર શુક્લધ્યાનને અનુસારે પરસ્પર મેળવીને કહેવાં.

૪૪૧

૩ આર્તધ્યાનમાં.

અગ્રશોધ સિવાયનાં ૩ આર્તધ્યાનમાં ૫ ગતિ વિગેરે ૧૪ દ્વારે સર્વ ઉત્તરભેદ સહિત છે, શેષ ૨૨ દ્વારેમાં જે તક્ષવત છે તે નીચે પ્રમાણે છે—

(૨) इन्द्रिय ૫, (૩) काय ૧ (ત્રસ), (૪) याग ૩-૧૨ (ઐદાં મિશ્ર, કાર્મણુ વિના) (૭) જ્ઞાન ૩, (૯) चारित्र ૫ (સૂક્ષ્મં, યથાં વિના), (૧૦) दर्शन ૩ (કેવળાં વિના), (૧૩) संज्ञित्व ૧ (સંજિ), (૧૫) आहारक ૨ (ઐજ્યાહાર વિના સર્વ પ્રતિભેદ સહિત), (૧૬) गुणस्थान ૬, (૧૭) जीवभेद ૧-૨૧૨, (૨૦) संज्ञा ૪-૨, (૨૧) उपयोग ૯, (૨૩) बंध ૮-૧૧૮ (આહાં ૨ વિના), (૨૪) उदय ૮-૧૦૮ (જીવનામ વિના સંજિપર્યાપ્ત), (૨૩) उदीरणा ૮-૧૦૮ (ઉદયવત્), (૨૮) बंधहेतु ૪-૫૫ (ઐદાં મિશ્ર, કાર્મણુ વિના), (૨૯) ध्यान ૧ (પોતપોતાનું), (૩૨) समुद्घात ૬ (કેવળીં વિના)—સુગમ છે. કારણ કે એ ૩ આર્તધ્યાન પર્યાપ્ત સંજિપચેન્દ્રિયને છૂટા ગુણસ્થાન સુધી છે માટે તે અનુસારે દ્વારવતાર જાણવા.

(૩૩) भाव ૫-૪૪—ક્ષાયિક લબ્ધિ ૫, કેવળાં ૨, ક્ષાયિક ચારિત્ર અને ઉપશમ ચારિત્ર એ ૬ લાવ વિના.

(૩૪) अवगाहना—ત્રસવત.

(૩૫) स्थिति—ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ ૩૩ સાગરોપમ છે, શેષ ત્રણે સ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત છે. અહિં બન્ને પ્રકારની કાયસ્થિતિ અન્તર્મુદૂર્ત હોવાનું કારણ એ છે કે ધ્યાનનો કાળ અન્તર્મુદૂર્તથી અધિક ન હોય. અન્તર્મુદૂર્ત વીત્યા બાદ અવશ્ય ધ્યાનાન્તર થાય, અથવા મનોયોગનું ચળાયમાનપણું થવાથી ચિંતા પરિણતિ થાય. કારણકે ધ્યાન તે મનની સ્થિરતા રૂપ છે તે અન્તર્મુદૂર્ત સુધીજ એક સ્વરૂપે રહી અવશ્ય પલટાય છે.

(૩૬) योगि—સંજિ પચેન્દ્રિય સંબંધિ ૨૬ લાખ યોગિ

૪૪૨

છે, અને સચિતાદિ ભેદમાંની સચિત્ત વિવૃત્ત અને શંખાવર્ત્ત વિના ૯ યોગિ છે.

અગ્રશોચ આર્તધ્યાનમાં.

પ્રથમનાં ૩ આર્તધ્યાન છઠ્ઠા ગુણુસ્થાન સુધી છે અને આ અગ્રશોચધ્યાન મુનિને નહિ હોવાથી પાંચમા ગુણુસ્થાન સુધી છે માટે ૨૭ દ્વારો આર્તધ્યાન તુલ્ય છે, પરન્તુ જે ૯ દ્વારોમાં તક્ષાવત છે તે નીચે પ્રમાણે જાણવો—

(૪) યોગ ૩-૧૧—આહારકદ્રિક રહિત ૩ આર્તધ્યાનવત્.

(૯) સંયમ ૨—અવિરતિ અને દેશવિરતિ ચારિત્ર છે.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૫—પ્રથમનાં પાંચ ગુણુસ્થાન છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૬—આહારકદ્રિક અને જીવનામ રહિત સંસિપર્યામિવત્. અથવા આહારકદ્રિક વિના ૩ આર્ત ૦ વત્.

(૨૫) ઉદોરણા ૮-૧૦૬—ઉદયવત્.

(૨૭) શરોર ૪—આહારકશરીર વિના.

(૨૮) બન્ધહેતુ ૪-૫૩—આહારકના ૨ યોગ વિના ૩ આર્તધ્યાનતત્.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૫—આહારક અને કેવળી સમુદ્ઘાત વિના.

(૩૩) માત્ર ૫-૪૨—સર્વવિરતિ અને મનઃપર્યાવ વિના ૩ આર્તધ્યાનવત્.

इति आर्तध्यानचतुष्के ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૪ ધર્મધ્યાનમાં.

સર્વે દ્વારો અપ્રમત્ત ગુણુસ્થાનવત્ જાણવાં. કારણકે એ ચારે ધ્યાન મુખ્યત્વે કેવળ અપ્રમત્ત મુનિનેજ માનેલાં છે.

૪૪૩

૧ લા શુકલધ્યાનમાં (પૃથક્ત્વવિતર્કસવિચારમાં).

ગતિ વિગેરે ૩૨ દ્વારો આઠમા અપૂર્વકરણુ ગુણસ્થાન તુલ્ય છે, શેષ ૪ દ્વારો નીચે પ્રમાણે—

(૧) સંયમ ૪—સામાયિક છેદોપસ્થાપનીય સૂક્ષ્મસંપરાય અને ઉપશમયથાખ્યાત એ ૪ ચારિત્ર હોય.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૪—આઠમા અપૂર્વકરણથી અગીઆરમા ઉપશાન્તમોહ ગુણસ્થાન સુધીનાં ૪ ગુણસ્થાન છે.

(૩૩) ભાવ ૨૮—આઠમે ગુણસ્થાને કહેલા ૨૭ ભાવમાં ૧ ઉપશમ ચારિત્ર અધિક ગણવાથી ૨૮ ભાવ છે.

(૩૬) સ્થિતિ—અન્ને પ્રકારની કાયસ્થિતિ અન્તર્મુર્છીત છે, છે, અને ભવસ્થિતિ આઠમા ગુણસ્થાન તુલ્ય બાણવી.

૨ બા શુકલધ્યાનમાં (અપૃથક્ત્વવિતર્કસવિચારમાં).

આ બીજું શુકલધ્યાન કેવળ ૧૨ મે ગુણસ્થાને હોવાથી સર્વે દ્વારો ૧૨ મા ગુણસ્થાનવત્ બાણવાં.

૩ બા શુકલધ્યાનમાં (સૂક્ષ્મક્રિયા અપ્રતિપાતીમાં).

૩૧ દ્વારો ૧૩ મા ગુણસ્થાન તુલ્ય બાણવાં, શેષ ૫ દ્વારો નીચે પ્રમાણે—

(૪) યોગ ૧—કેવળ સૂક્ષ્મકાયયોગ હોવાથી.

(૨૮) બન્ધહેતુ ૧—સૂક્ષ્મ કાયયોગરૂપ ૧ બન્ધહેતુ છે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૦—આ ધ્યાનમાં સમુદ્ઘાત ન હોય, કારણકે કેવળીસમુદ્ઘાત થઈ રહ્યા બાદ યોગ નિરોધ વખતે આ ધ્યાન છે.

(૩૪) અવગાહના—સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના હોય નહિ. શેષ સ્વરૂપ સયોગી કેવળીવત્.

૪૪૪

(૩૫) સ્થિતિ—કાયસ્થિતિ બન્ને પ્રકારે અન્તર્ભુક્ત છે.
અને ભવસ્થિતિ સયોગી કેવળી તુલ્ય છે.

૪ થા શુક્લધ્યાનમાં (વ્યુચ્છિન્નક્રિયાઅનિવૃત્તિમાં).

સર્વે દારો અયોગી કેવળીવત્. બાણવાં.

इति १६ ध्यानेषु ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

(૩૦) ૬ સંઘયણમાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ.

વજ્રર્પણનારાય સંઘયણમાં.

(૧) ગતિ ૨—તિર્યચ અને મનુષ્ય એ બે ગતિ છે કારણ કે દેવ અને નારકનું શરીર હાડવાળું નહિ હોવાથી દેવગતિ નરક-ગતિમાં સંઘયણ હોય નહિ.

(૨) इन्द्रिय ૫—કેવળ પંચેન્દ્રિય બળિમાંજ વજ્રર્પણનારાય સંઘયણ છે. કારણકે અપંચેન્દ્રિયમાં દ્રીન્દ્રિયાદિકને છેવટું સંઘ-યણજ હોય છે.

(૩) કાય ૧—વજ્રર્પણનારાય સંઘયણ ત્રસકાયમાંજ છે.

(૪) યોગ ૩-૧૫, (૫) વેદ ૩, (૬) કથાય ૪-૨૨, (૭) જ્ઞાન ૫, (૮) અજ્ઞાન ૩, (૯) સંયમ ૭, (૧૦) દર્શન ૪, (૧૧) લેહ્યા ૬, (૧૨) ભવ્યત્વ ૨, (૧૩) સમ્યક્ત્વ ૬, (૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૧ (સંજ્ઞિ), (૧૫) આહાર ૨ (પરન્તુ દિશિમાં ૬ દિશિનો અને

* કર્મપ્રકૃતિમાં ઉદારણ કરણમાં સર્વ તિર્યચપંચેન્દ્રિયને ૬ સંઘયણ હોય એમ કહ્યું છે. પરન્તુ તે અહિં અવિનક્તિ છે.

૪૪૫

ઓજાઆહાર નહિ, ^૧) (૧૬) ગુણસ્થાન ૧૪—સુગમ છે. કારણકે વજ્રર્ષભનારાયમાં સર્વે ગુણસ્થાન વિગેરે હોય છે.

(૧૭) જીવભેદ ૨-૨૧૨—ઔદમાંતા સંજિ સંખંધિ ૨ જીવભેદ છે, અને પાંચસો ત્રેસકમાંથી ૨૦૨ ગર્ભજ મનુષ્ય અને ૧૦ ગર્ભજતિર્યક એ ૨૧૨ જીવભેદ છે.

(૧૮) પર્યાપ્તિ ૬, (૧૯) પ્રાણ ૧૦, (૨૦) સંજ્ઞા ૪-૨ (હિત ૫૦ વિના), (૨૧) ઉપયોગ ૧૨, (૨૨) દષ્ટિ ૩—સુગમ છે.

(૨૩) બંધ ૮-૧૨૦—વજ્રર્ષભનારાયવાળા સંજિ મનુષ્યને યથાયોગ્ય આઠે મૂળકર્મનો અને ૧૨૦ ઉત્તરકર્મનો બંધ છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૦—સ્થાવર, એકેન્દ્રિય, સૂક્ષ્મ, આત્મ, સાધારણ, વિકલેન્દ્રિય, અન્ય સંઘયણ ૫, અપર્યાપ્ત નામકર્મ, કેવલિક, નરકલિક, આનુપૂર્વી ૪, એ ૨૨ પ્રકૃતિ વિના શેષ ૧૦૦ કર્મનો ઉદય છે. અહિં લબ્ધિ અપર્યાપ્ત જીવને કેવળ સેવાર્ત સંઘયણ હોવાથી અપર્યાપ્ત નામકર્મનો ઉદય નથી, અને સંઘયણનો ઉદય ઉત્પત્તિ સ્થાને ઉત્પન્ન થયાબાદ પ્રથમ સમયથી હોય છે માટે માર્ગમાં ઉદય આવનારી આનુપૂર્વીનો ઉદય પણ નથી.

(૨૫) ઉદીરણ ૮-૧૦૦—ઉદયવત્.

(૨૬) સત્તા ૮-૧૪૮—સુગમ છે.

(૨૭) શરીર ૬—વજ્રર્ષભનારાય સંઘયણી જીવને પાંચે શરીર યથાસંભવ હોઈ શકે છે. અહિં સંઘયણ તો કેવળ ઔદારિક શરીરનેજ હોય છે, પરંતુ તેવી અપેક્ષાનું અહિં પ્રયોજન નહિ હોવાથી સંઘયણવાળા જીવને શરીર પ્રાપ્તિ કહી છે.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૭, (૨૯) ધ્યાન ૧૬, (૩૦) સંઘયણ ૧ (પોતાનું), (૩૧) સંસ્થાન ૬, (૩૨) સમુદ્વાત ૭, (૩૩) ભાવ ૫-૫૧ (દેવગતિ અને નરકગતિ વિના)—સુગમ છે.

૧. ઓજાઆહાર શરીરઅપર્યાપ્ત અવસ્થામાં છે તે વખતે સંઘયણ નામકર્મનો ઉદય છે, પરંતુ (૨આયકું) સંઘયણ તો શરીરપર્યાપ્તિ સમાપ્ત થયેજ હોય. એ પ્રમાણે ત્રણ શરીર અને ૬ સંસ્થાન પણ જાણવાં.

૪૪૬

(૩૪) અવગાહના—પર્યાસસંજ્ઞિ મનુષ્યવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ અન્તર્મુદ્ધર્ત, અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ યુગલિક મનુષ્ય અને યુગલિક તિર્યચની અપેક્ષાએ ૩ પદ્યોપમ છે. જઘન્ય કાયસ્થિતિ અન્તર્મુદ્ધર્ત છે, કારણકે અન્તર્મુદ્ધર્ત બાદ મરણ પામે તો સંઘયણનો અભાવ હોઈ શકે છે. અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ કિંચિત્ ન્યૂન ૩ પદ્યોપમ છે. અહિં શરીર અપર્યાસ અવસ્થા જેટલી કિંચિત્ ન્યૂનતા બાણવી.

(૩૬) યોનિ—તિર્યચ પંચેન્દ્રિયની ૪ લાખ અને મનુષ્યની ૧૪ લાખ મળી ૧૮ લાખ યોનિ છે. અને સચિત્તાદિ બાર લેહમાંથી સચિત્તાચિત્, શીતોષ્ણ, સંવૃતવિવૃત્, કૂર્મોન્નતા અને વંશીપત્રા એ ૫ યોનિ છે.

ઋષભનારાય અને નારાય સંઘયણુમાં.

ઋષભનારાય અને નારાય સંઘયણુમાં ૨૦ દ્વારો વજ્રર્ષભનારાય સંઘયણુ તુલ્ય છે, શેષ ૧૬ દ્વારો નીચે પ્રમાણે છે—

(૪) યોગ ૧૪—અહિં કાર્મણ્યયોગ ન હોય, કારણકે કાર્મણ્યયોગ માર્ગમાં ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમયે અને કેવલિસમુદ્ઘાતમાં હોય છે તે ત્રણે અવસ્થામાં ઋષભનારાય અને નારાય સંઘયણુ નથી.

(૭) જ્ઞાન ૪—આ બે સંઘયણુમાં કેવળજ્ઞાન ન હોય માટે શેષ ચાર છે.

(૯) સંયમ ૭ (૬)—પરિહાર વિશુદ્ધિ સર્વે સંઘયણુવાળાને હોય, અને પ્રથમ સંઘયણીનેજ હોય એમ બન્ને અભિપ્રાય છે માટે.

(૧૦) દર્શન ૩—કેવળદર્શન વિના શેષ ૩ દર્શન હોય.

(૧૫) આહારો ૧—અહિં અનાહારીપણું ન હોય. કારણકે અનાહારીપણું માર્ગમાં અને કેવલિસમુદ્ઘાતમાં તથા અયોગી-

૪૪૭

પણામાં છે તે ત્રણે અવસ્થામાં એ બે સંઘયણા નથી. શેષ સ્વરૂપ પ્રથમ સંઘયણવત્.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૧૧—પહેલેથી અગીઆર ગુણસ્થાન છે. કારણકે આ બે સંઘયણવાળો ઉપશમપ્રેક્ષિત અંગીકાર કરી શકે છે.

(૧૭) જીવમેદ ૨-૪૦—આ બે સંઘયણ કર્મભૂમિના ગર્ભે જ મનુષ્ય સંખંધિ ૩૦ અને ગર્ભજતિર્યચ સંખંધિ ૧૦ મળી ૪૦ જીવમેદમાં છે. યુગલિકોને તો પહેલું સંઘયણ જ હોય.

(૨૧) ઉપયોગ ૧૦—કેવળજ્ઞાન અને કેવળદર્શન વિના.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૧—જીનનામ વિના વજ્રર્ષભનારાયવત્.

(૨૫) ઉદીરણ ૮-૧૧—ઉદયવત્.

(૨૮) બંધહેતુ ૪-૫૬—કાર્મણ્યોગ વિના.

(૨૯) ધ્યાન ૧૩—આ બે સંઘયણવાળા જીવને ક્ષપકપ્રેક્ષિ નહિ હોવાથી ખારમા વિગેરે ગુણસ્થાનમાં વર્તનારાં છેલ્લાં ૩ શુક્લધ્યાન ન હોય માટે.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૬—કેવલી સમુદ્ઘાત વિના.

(૩૩) માવ ૫-૪૩—ક્ષાયિકલઘ્નિષ્ઠ ૫, કેવળ ૨ અને ક્ષાયિકચથાજ્યાત ચારિત્ર વિના વજ્રર્ષભનારાય તુલ્ય.

(૩૪) અવગાહના—સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના દ્વીધ ૬ અને ૫ રજગુ પ્રમાણ છે. કારણકે એ બે સંઘયણવાળા મનુષ્ય મરણ પામી અનુક્રમે છઠ્ઠી અને પાંચમી પૃથ્વી સુધી જાય છે. શેષ સ્વરૂપ પ્રથમ સંઘયણવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય લવસ્થિતિ અને કાયસ્થિતિ પ્રથમ સંઘયણવત્. અને ઉત્કૃષ્ટ લવસ્થિતિ પૂર્વકોડ વર્ષ છે. કારણકે એ બે સંઘયણવાળા મનુષ્ય તિર્યચ સંજ્યાત આયુષ્યવાળા (અયુગલિક) હોય પણ યુગલિક નહિ. અને ઉત્કૃષ્ટ સંજ્યાતવર્ષાયુષ્ય તે પૂર્વકોડવર્ષ

૪૪૮

ગણાય, કારણકે પૂર્વકોડ વર્ષથી સમયાદિ અધિક આયુષ્ય અસંખ્ય* વર્ષાયુષ્યની ગણતરીમાં છે. તથા ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ કિંચિત્ ન્યૂન પૂર્વકોડવર્ષ છે. કારણકે સંખ્યાત વર્ષાયુષ્યવાળાની અપેક્ષાએ શરીર અપર્યાપ્તવસ્થા જેટલી કિંચિત્ ન્યૂનતા બાજુવી. અને મરણ બાદ માર્ગમાં સંઘયણ ન ગણાય.

અર્ધનારાય અને કિલિકા સંઘયણમાં.

એ ૨ સંઘયણમાં ૩૧ દ્વારો રૂપલનારાય અને નારાય સંઘયણવત્ છે. શેષ ૫ દ્વારો નીચે પ્રમાણે છે—

(૧) સંયમ ૬ (૪)—સર્વ સંઘયણમાં પરિહારવિશુદ્ધિ ચારિત્ર અંગીકાર કરીએ તો સૂક્ષ્મસંપરાય અને યથાખ્યાત સિવાયનાં પંચ ચારિત્ર હોય, અને પ્રથમ સંઘયણીને પરિહારચારિત્ર અંગીકાર કરીએ તો પરિહારવિશુદ્ધિ ચારિત્ર પણ બાદ કરતાં શેષ ૪ ચારિત્ર હોય.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૭—ખેલેથી સાત ગુણસ્થાન હોય. એ સંઘયણવાળા જીવો શ્રેણિ પ્રારંભે નહિ માટે શેષ ગુણસ્થાનો ન હોય.

(૨૯) ધ્યાન ૧૨—સાત ગુણસ્થાનમાં સંભવતાં ૧૨ ધ્યાન હોય અને શેષ ૪ ધ્યાન શ્રેણિ સંબંધિનાં ન હોય.

(૩૩) ભાવ ૬-૪૨—ઉપશમ ચારિત્ર વિના ખીજ અને ત્રીજા સંઘયણવત્.

(૩૪) અવગાહના—સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના દીર્ઘ ૪-૩

* આયુષ્યતા વર્ષોમાં સંખ્યાત અસંખ્યાતપણાની ગણતરી શાસ્ત્રકારે એ રીતેજ દર્શાવી છે. હિસાબ વિગેરે ગણવામાં શીર્ષપ્રહેલિકા (૧૬૪ વ્યાંકડ) સુધી સંખ્યાત અને તેથી અધિક અસંખ્યાત કહેલ છે, તથા જ્યાંદિ દ્રવ્યની ગણતરીમાં પ્યાલાની ઉપમાવડે સંખ્યાત અસંખ્યાત કહેલ છે. એમ જુદી જુદી પદ્ધતિ છે.

૪૪૯

રજ્જુ છે. કારણકે અર્ધનારાય સંઘયણી મરણ પામી ચોથી નરક સુધી જાય, અને કિલિકા સંઘયણી ત્રીજી નરક સુધી જાય. શેષ સ્વરૂપ બીજા ત્રીજા સંઘયણવત્.

સેવાર્ત્ત સંઘયણમાં.

૨૯ દ્વારો ચોથા પાંચમા સંઘયણ તુલ્ય છે, શેષ ૭ દ્વારો નીચે પ્રમાણે છે.

(૨) इन्द्रिय ૨-૩-૪-૫—આ સંઘયણ દ્વીન્દ્રિયાદિકને પણ પણ હોય છે માટે દ્વીન્દ્રિયાદિ ૪ જાતિ છે.

(૧૭) जीवमेव ૧૦-૧૫—ચૌદમાંના ચાર એકેન્દ્રિય સિવાય ૧૦ જીવલેદ છે, અને પાંચસોત્રેસઠમાંથી સમ્ભૂતિર્ધમ મનુષ્ય ૧૦૧, પંચેન્દ્રિય તિર્યચ ૨૦, કર્મભૂમિનર ૩૦, અને વિકલેન્દ્રિય ૬ એ ૧૫૭ જીવલેદ છે.

(૨૦) संज्ञा ૪-૩—અહિં સમ્ભૂતિર્ધમ સંજ્ઞાધિ હેતુપદેશિકી સંજ્ઞા પણ છે માટે સર્વે સંજ્ઞાઓ હોય.

(૨૪) उदय ૮-૧૦૩—૩ વિકલેન્દ્રિય અને ૧ અપર્યાપ્ત એ ૪ પ્રકૃતિ સહિત કિલિકા સંઘયણવત્.

(૨૫) उदीरणा ૮-૧૦૩—ઉદયવત્.

(૩૪) अवगाहना—સમુદ્ધાત અવગાહના દીર્ઘ ૨ રજ્જુ પ્રમાણ છે. કારણકે સેવાર્ત્ત સંઘયણી જીવ મરણ પામી દેવલોકમાં માહેન્દ્ર નામના ચોથા દેવલોક સુધી જાય છે, અને ત્યાંસુધીમાં જ રજ્જુ જેટલી લાંબાઈ છે. શેષ સ્વરૂપ કિલિકાવત્.

(૩૬) योनि—વિકલેન્દ્રિયની ૬ લાખ, તિર્યચપંચેન્દ્રિયની ૪ લાખ અને મનુષ્યની ૧૪ લાખ મળી ૨૪ લાખ યોનિ છે. અને સચિત્તાદિ સર્વે લેહવાળી યોનિ છે.

॥ इति संघयणषट्के ૩૬ द्वारप्राप्तिः समाप्ता ॥

૪૫૦

(૩૧) ૬ સંસ્થાનમાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ.

સમચતુરસ્ર સંસ્થાનમાં.

નીચે કહેલાં ૧૪ દ્વારો સિવાયનાં શેષ ૨૨ દ્વારોનું સ્વરૂપ સર્વે ઉત્તરભેદ સહિત સુગમ હોવાથી યથાયોગ્ય સ્વયં વિચારવું.

(૧) ગતિ ૩—નરકગતિ વિના.

(૨) इन्द्रिय ૬, (૩) काय ૧ (ત્રસ),—સુગમ છે, કારણકે અપચેન્દ્રિયને સમચતુરસ્ર સંસ્થાન ન હોય.

(૧૪) સંજ્ઞા ૧—સંજ્ઞિનેજ સમચતુરસ્ર સંસ્થાન હોય માટે.

(૧૫) આહારી ૨—૬ દિશિનો આહાર હોય છે. અને યોજ-આહાર વજ્રર્ષભનારાય સંઘયણુવત્ ન હોય. અનાહારીપણું કેવલી સમુદ્ધાતમાં અને અયોગીપણામાં છે. શેષ સ્વરૂપ સુગમ છે.

(૧૭) जीवमेव ૨-૪૧૦—ચૌદ જીવભેદમાંના સંજ્ઞિ સંખંધિ ૨-જીવભેદ છે, અને પાંચસોત્રેસઠમાંથી ૧૦૧ સમુચ્છિમ મનુષ્ય, ૧૦ સમુચ્છિમ તિર્યચ, ૨૮ અપચેન્દ્રિય અને ૧૪ નારક એ ૧૫૩ સિવાય શેષ ૪૧૦ જીવભેદ છે.

(૨૦) संज्ञा ૪-૨—હેતૂપદેશિકીસંજ્ઞા નહિ હોવાથી.

(૨૪) उदय ૮-૧૦૨—સ્થાવર, એકેન્દ્રિય, સૂક્ષ્મ, સાધારણ, આતપ, ૩ વિકલેન્દ્રિય, નરકક્રિક, ૧ અપર્યાપ્ત, ૪ આનુપૂર્વી, અને ૫ અન્ય સંસ્થાન એ ૨૦ વિના શેષ ૧૦૨ પ્રકૃતિનો ઉદય હોય.

(૨૫) उदीरणा ૮-૧૦૨—ઉદયવત્.

(૩૧) संस्थान ૧—એક સમચતુરસ્ર સંસ્થાન હોય.

(૩૩) भाव ૬-૫૨—નરકગતિ વિના સર્વે ભાવ હોવાથી.

(૩૪) अवगाहना—જન્મદેહની જઘન્ય અવગાહના પર્યાપ્ત જીવ જેટલી પ્રાયઃ અંશુલનો અસંખ્યાતમોભાગ હોઈ શકે. શેષ

૪૫૧

સ્વરૂપ સુગમ છે. અને સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના સંપૂર્ણ લોકાકાશ પ્રમાણુ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ અન્તર્મુદ્ધર્ત, અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ ૩૩ સાગરોપમ છે. તથા જઘન્ય અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ કિંચિત્ ન્યૂન (શરીર અપર્યાપ્તાવસ્થાના કાળ જેટલી ન્યૂન) સ્વઆયુષ્ય પ્રમાણુ છે, કારણુ પ્રથમ સંઘયણમાં કહ્યા પ્રમાણુ બાણુવું.

(૩૬) યોનિ—દેવની ૪ લાખ, તિર્યચપચેન્દ્રિયની ૪ લાખ, અને મનુષ્યની ૧૪ લાખ મળી ૨૨ લાખ યોનિ છે. સચિત્, શીત, ઉષ્ણ, વિવૃત્, અને શંખાવર્ત્ત એ પાંચ વિના શેષ ૭ યોનિ છે.

મધ્ય ૪ સંસ્થાનમાં.

ગતિ વિગેરે ૩૦ દ્વારો સમયતુરસ્ત્ર સંસ્થાન તુલ્ય છે, શેષ ૬ દ્વારો નીચે પ્રમાણુ છે—

(૧૭) જીવભેદ ૨-૪૦—મધ્યમ ૪ સંઘયણુવત્.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૭—આહારકદ્રિક, દેવગતિ, દેવાયુ અને જીવનામ એ પાંચ પ્રકૃતિ વિના સમયતુરસ્ત્ર સંસ્થાનવત્.

(૨૫) ઉદોરણ ૮-૧૭—ઉદયવત્.

(૩૩) માવ ૫-૫૧—દેવગતિ અને નરકગતિ વિના.

(૩૫) સ્થિતિ—ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ પૂર્વકોડ વર્ષ છે. કારણુ કે આ ચાર સંસ્થાનો સંખ્યાત વર્ષના આયુષ્યવાળા (અયુગલિક) મનુષ્ય તિર્યચને છે. પણુ દેવ નારકને નથી. શેષ જઘન્ય ભવ-સ્થિતિ વિગેરે સમયતુરસ્ત્ર સંસ્થાનવત્.

(૩૬) યોનિ—મધ્યમ ૪ સંઘયણુવત્.

૪૫૨

હુંડક સંસ્થાનમાં.

૨૩ દ્વારો મધ્યમ ૪ સંસ્થાનવત્ છે, શેષ ૧૩ દ્વારો નીચે પ્રમાણે છે—

(૧) ગતિ ૩—દેવગતિ વિના.

(૨) इन्द्रिय ૧-૨-૩-૪-૫—પાંચે જાતિનાં જીવોને હુંડક સંસ્થાન હોય છે માટે.

(૩) કાય ૬—છએ કાયનાં જીવોને હુંડકસંસ્થાન હોય છે.

(૧૪) સંજ્ઞિત્વ ૨—સંજ્ઞિ અને અસંજ્ઞિને પણ હુંડક સંસ્થાન છે.

(૧૫) આહારીત્વ ૨—આહારી અને અનાહારીપણું બન્ને હોય. તેમાં દ્વિશિઆહાર ૩-૪-૫-૬ દ્વિશિનો છે, અનાહારીપણું અયોગી અવસ્થામાંજ છે. કારણકે કેવળીસમુદ્ધાતવર્તી અનાહારી-પણામાં સંસ્થાનનો ઉદય નથી. શેષ સ્વરૂપ સમચતુરસ્રાદિવત્.

(૧૭) જીવભેદ ૧૪-૧૫૩—પાંચસોત્રેસઠમાંથી ૧૬૮ દેવ અને ૧૭૨ યુગલિક સિવાય સર્વને હુંડકસંસ્થાન હોય છે. કારણકે દેવ-તથા સર્વ યુગલિકોને એક સમચતુરસ્ર સંસ્થાન હોય.

(૨૦) સંજ્ઞા ૪-૩—હેતુપદેશિકી સંજ્ઞાવાળા દ્વીન્દ્રિયાદિને પણ હુંડકસંસ્થાન હોય છે માટે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૧૦—આતુપૂર્વી ૪, અન્ય સંસ્થાન ૫, દેવ ૨, અને જીવનામ એ ૧૨ પ્રકૃતિ વિના.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૧૦—ઉદયવત્.

(૩૩) ભાષ ૫-૫૨—દેવગતિ વિના સર્વે.

(૩૪) અવગાહના—ઉત્તર દેહની જઘન્ય અવગાહના વાયુના ઉત્તરવૈક્રિય આશ્રયિ અંગુલનો અસંખ્યાતમોભાગ છે. શેષ સ્વરૂપ સમચતુરસ્રાદિવત્.

(૩૫) સ્થિતિ—ઉત્કૃષ્ઠ ભવસ્થિતિ સાતમી પૃથ્વીના નારકની અપેક્ષાએ ૩૩ સાગરોપમ છે. શેષ સ્વરૂપ સમચતુરસ્રાદિવત્.

૪૫૩

(૩૬) યોનિ—ચાર લાખ દેવયોનિ વિના ૮૦ લાખ યોનિ છે. અને સચિતાદિ ૧૨ ભેદવાળી યોનિ છે.

इति संस्थानषट्के ૩૬ દ્વારપ્રાપ્તિઃ સમાપ્તા.

(૩૨) ૭ સમુદ્ધાતમાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ.

વેદના સમુદ્ધાતમાં.

ગતિ વિગેરે ૨૩ દ્વારો સર્વ ઉત્તરભેદ સહિત છે, શેષ ૧૩ દ્વારો નીચે પ્રમાણે છે—

(૭) જ્ઞાન ૪—કેવળજ્ઞાન ન હોય, કારણકે અપ્રમત્તાદિ ગુણસ્થાને વેદનીયની ઉદ્ધરણના અભાવે* વેદના સમુદ્ધાત ન હોય.

(૯) સંયમ ૫—સૂક્ષ્મસંપરાય અને યથાજ્યાત આરિત્ર ન હોય. કારણ જ્ઞાનપ્રાપ્તિમાં કદા પ્રમાણે બાણવું.

(૧૦) દર્શન ૩—કેવળદર્શન વિના. કારણ જ્ઞાનપ્રાપ્તિવત્.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૬—વેદનીય કર્મની ઉદ્ધરણા ૬ ગુણસ્થાન સુધીજ છે માટે.

(૨૧) ઉપયોગ ૧૦—કેવળજ્ઞાન અને કેવળદર્શન વિના.

(૨૩) બંધ ૮ ૧૧૮—આહારકદિકનો બંધ ન હોય, કારણકે તે અપ્રમત્તાદિ ગુણસ્થાને હોય છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૨૧—જનનામ વિના.

(૨૫) ઉદ્ધરણા ૮-૧૨૧—ઉદયવત્.

(૨૯) ધ્યાન ૮—આઠ અશુભધ્યાન છે.

(૩૨) સમુદ્ધાત ૧—મુખ્યત્વે પોતાનીજ ૧ સમુદ્ધાત.

* આમગનાં ધણાં દારોમાં એજ કારણ વિચારવું.

૧. કદાચ એક સમુદ્ધાતમાં બીજી સમુદ્ધાત સંભવે છે તે પણ મુખ્યત્વે વિવક્ષિત એક સમુદ્ધાતજ અહિં ગણા છે.

૪૫૪

(૩૩) ભાવ ૨-૪૪—ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ વિના ૮ ક્ષાયિકભાવ અને ઉપશમ ચારિત્ર એ ૮ ભાવ સિવાયના શેષ ૪૪ ભાવ છે. એ ૮ ભાવ શ્રેણિગત જીવને હોય, અને શ્રેણિમાં વેદનીયની ઉદીરણના અભાવે વેદના સમુદ્ધાત ન હોય.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહાવગાહના એકેન્દ્રિય તુલ્ય, ઉત્તર-દેહાવગાહના જઘન્યથી અંગુલનો અસંખ્યાતમોભાગ, ઉદ્કૃષ્ટ ૪ અંગુલ અધિક ૧ લાખ યોજન, અને સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના દીર્ઘ ૧૪ રજજી પ્રમાણ છે.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ ૨૫૬ આવલિકા, ઉદ્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ ૩૩ સાગરોપમ અને કાયસ્થિતિ બન્ને પ્રકારે અન્તર્મુદ્ધૂર્ત પ્રમાણ છે. અહિં વેદનીયની ઉદીરણા જોડે અનન્તકાળ હોય છે પરન્તુ વેદના સમુદ્ધાત અને તે સંબંધિ અતિ તીવ્ર ઉદીરણા અન્તર્મુદ્ધૂર્ત માત્રજ છે.

કષાય સમુદ્ધાતમાં.

ગતિ વિગેરે ૩૪ દારો વેદના સમુદ્ધાત તુલ્ય છે, શેષ ૨ દારો નીચે પ્રમાણે છે—

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૫—ઉપશમ સમ્યક્ત્વ ન હોય. કારણકે ઉપશમ સમ્યક્ત્વમાં વર્તતા જીવને વિશુદ્ધ પરિણામ હોવાથી તીવ્રકષાયોદ્ધ્ય (કષાયોદીરણા) સંબંધિ કષાય સમુદ્ધાત નથી.

(૩૩) ભાવ ૪-૪૩—મૂળભાવમાં ઉપશમભાવ વિના ૪ મૂળ-ભાવ અને ઉત્તરભાવમાં ઉપશમ સમ્યક્ત્વ વિના વેદના સમુદ્ધાત-વત્ ૪૩ ઉત્તરભાવ છે.

મરણ સમુદ્ધાતમાં.

ગતિ વિગેરે ૨૬ દારો વેદના સમુદ્ધાતવત્, અને શેષ ૧૦ દારો નીચે પ્રમાણે છે—

૪૫૫

(૪) યોગ ૧૩—ઔદારિકમિશ્ર અને કાર્મણ્યોગ વિના. કારણકે ઔદૈનિકમિશ્રયોગમાં મરણ ન હોય અને કાર્મણ્યોગમાં મરણ છે પણ મરણ સમુદ્ધાત નથી, કારણકે કાર્મણ્યોગ તો કેન્દ્રગતિએ મરણ પામી ગયેલા જીવને પરલવમાં ઉત્પત્તિના પ્રથમ સમય સુધી છે, અને મરણસમુદ્ધાત તો મરણ નહિ પામેલા જીવને મરણ પામવાનું અન્તર્મુદૂર્ત ખાકી રહેતાં અને ઇલિકા ગતિએ મરણ પામતી વળતે પૂર્વલવની અને પરલવની જન્મે દેહમાં રહેલાને હોય છે.

(૫) સંયમ ૪—પરિહાર વિશુદ્ધિ, સૂક્ષ્મસંપરાય, અને યથા-ખ્યાત ચારિત્ર વિના શેષ ૪ ચારિત્ર હોય. કારણકે પરિહાર વિશુદ્ધિમાં મરણનો અભાવ છે, અને શેષ ૪ ચારિત્રમાં મરણ છે પરંતુ મૂળથી આયુષ્યની ઉદીરણુનોજ અભાવ છે, અને ઉદીરણુ વિના સમુદ્ધાત હોય નહિ માટે.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૫—મિશ્રસમ્યક્ત્વ ન હોય. કારણકે મિશ્ર સમ્યક્ત્વમાં મરણનો અભાવ છે.

(૧૫) આહારીત્વ ૧—મરણ સમુદ્ધાતમાં કેવળ આહારી-પણું જ છે. તેમાં પણ ઓજાઆહાર સિવાયના સર્વ ભેદ હોય છે. ઓજાઆહાર નહિ હોવાનું કારણ એ છે કે મરણસમુદ્ધાત વર્તી જીવ પોતાનો એક છેડો પૂર્વલવની દેહમાં રાખી બીજો છેડો પરલવની દેહમાં પ્રસ્થેપે છે, તોપણ તેને પરલવ આહાર હોતો નથી, આહાર તો પૂર્વલવની દેહમાં રહેલા એક છેડાદ્વારા પૂર્વલવની દેહવડેજ ગ્રહણ કરે છે. અથવા બીજી રીતે વિચારીએ તો મરણસમુદ્ધાત મરણ પામવાને અન્તર્મુદૂર્ત ખાકી રહેતાં હોય છે. તે વળતે પરલવનો ઓજા આહાર ક્યાંથી હોય? અથવા સમુદ્ધાત અવસ્થામાંજ કદાચ મરણ પામી જાય તો પણ પૂર્વલવદેહમાંથી આત્માનો સંબંધ છૂટયાબાદ સમુદ્ધાતપણું રહેતું નથી, અને જ્યાંસુધી સમુદ્ધાત અવસ્થામાં છે ત્યાંસુધી પૂર્વલવ દેહના સંબંધવાળો હોવાથી પરલવનો ઓજાઆહાર ગ્રહણ કરે નહિ. એમ ત્રણે રીતે મરણસમુદ્ધાતમાં ઓજાઆહાર ન હોય.

૪૫૬

અને ત્રીજા કારણમાં કદા પ્રમાણે અનાહારીપણું પણ ન હોય. કારણકે વક્રગતિનું અનાહારીપણું કંદુક ગતિએ જતા જીવને હોય માટે અનાહારીપણું નથી. અને અયોગી વા કેવળીસમુદ્ધાતના અનાહારીપણા વખતે મરણસમુદ્ધાતજ નથી.

(૧૬) ગુણસ્થાન ૫—મિશ્ર સિવાયનાં મિશ્ર્યાત્વથી પ્રભત્ત સુધીનાં ૫ ગુણસ્થાન હોય. કારણકે મિશ્રગુણસ્થાને મરણ નથી, અને અપ્રભત્તાદિ ગુણસ્થાને આયુષ્યની ઉદ્દીરણા નથી.

(૧૭) જીવમેદ ૧૪-૩૭—પાંચસોત્રેસઠમાંથી ૯૯ અપર્યાપ્ત દેવ, ૭ અપર્યાપ્તનારક, અને ૮૬ અપર્યાપ્ત યુગલિક સિવાયના શેષ ૩૭૧ જીવમેદ હોય. કારણકે દેવાદિકનું અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં મરણ^૧ ન હોય.

(૨૨) દષ્ટિ ૨—મિશ્રદષ્ટિ વિના.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૧૪—મિશ્રમોહનીય, જીનનામ, આહારક દિક, અને આનુપૂર્વી ૪ વિના ૧૧૪નો ઉદય હોય. અહિં આહારકદિકની રચના મરણ વખતે ન હોય, (વૈક્રિયની રચનામાં મરણ હોય છે). વળી આનુપૂર્વીનો ઉદય વક્રગતિમાં છે, અને તે મરણ પામી ગયેલાનેજ પરભવમાં જતાં માર્ગમાં હોય છે માટે તે વખતે મરણસમુદ્ધાત નથી.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૧૪—ઉદયવત્.

(૨૭) શરીર ૪—આહારકશરીર વિના. કારણકે આહારક દેહમાં વર્તતો જીવ મરણ ન પામે [(ઉત્તરવૈક્રિયમાં વર્તતો મરણ પામે.)

(૨૮) વચ્ચહેતુ ૪-૫૩—આહારકદિકયોગ, ઔદારિકમિશ્ર-યોગ અને કાર્મણ્યયોગ વિના.

૧. કર્મપ્રકૃતિ વિગેરેના અભિપ્રાય પ્રમાણે યુગલિકો અપર્યાપ્ત અવસ્થામાં મરણ પામે છે, પરંતુ તેની અહિં અવિવક્ષા છે.

૪૫૭

વૈકિય અને આહારક સમુદ્ધાતમાં.

૩૬ દારોની પ્રાપ્તિ વૈકિયમિશ્ર અને આહારકમિશ્રયોગવત્ અને વૈકિયયોગ તથા આહારકયોગવત્ યથાસંભવ બાણુવી. જોકે શ્રી વિચારસારગ્રંથમાં તો વૈકિયમિશ્રયોગેજ વૈકિય સમુદ્ધાત અને આહારકમિશ્રયોગેજ આહારક સમુદ્ધાત કહ્યો છે, પરંતુ આ ગ્રંથમાં તો એ બન્ને ઉત્તર દેહના પ્રારંભથી અન્ત સુધીમાં સમુદ્ધાતપણાની વિવક્ષા છે, માટે બન્ને શરીરના બન્ને યોગ મેળવીને યથાસંભવ ૩૬ દ્વાર વિચારવાં.

તૈજસ્ સમુદ્ધાતમાં.

આ સમુદ્ધાત તેજોલેશ્યારૂપ લબ્ધિવાળા તીવ્ર કષાયી ગર્ભજ-પર્યાપ્ત અને દેવોનેજ છે માટે તે અનુસારે નીચેનાં દારોની પ્રાપ્તિ વિચારવી.

(૧) ગતિ ૩ (નરક વિના), (૨) इन्द्रिय ૫. (૩) કાય ૨ (ત્રસ),—સુગમ છે.

(૪) યોગ ૩-૧૧—આહારકદ્વિક, ઔદારિકમિશ્ર, અને કાર્મણ્યયોગ વિના શેષ ૧૧ યોગ છે. અહિં આહારકની રચના કરેલ મુનિ તેટલો કાળ તેજોલેશ્યા પ્રગટ નકરે માટે આહારક-દ્વિકયોગનો નિષેધ છે.

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૩—ક્ષયોપશમ, ક્ષાયિક અને મિથ્યાત્વ એ ૩ સમ્યક્ત્વવાળા જીવો તૈજસ્ સમુદ્ધાત કરી શકે.

(૧૪) સંજ્ઞિ ૧ (સંજ્ઞિ), (૧૫) આહારી ૨ (દિશિઆહાર ૬ દિશિનો અને શેષ સ્વરૂપ મરણસમુદ્ધાતવત્.)—સુગમ છે.

(૧૭) જીવમેદ ૧-૧૧૨—ઔદ લેહમાંથી સંજ્ઞિપર્યાપ્તરૂપ ૧ જીવલેહ છે, અને પાંચસોત્રેસઠમાંથી ૧૫ પર્યાપ્ત કર્મભૂમિગર્ભજ-મનુષ્ય, ૮૫ અચ્યુતાન્ત પર્યાપ્તદેવો, ૭ પર્યાપ્તનારક, ૫ પર્યાપ્ત-ગર્ભજતિર્યચ, એ ૧૧૨ જીવલેહ છે.

૪૫૮

(૨૦) સંજ્ઞિ ૪-૨ (-હિતૂપ૦ વિના) —સુગમ છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૦૩-મિશ્રમોહનીય, આહારક ૨, જીનનામ, આતુપૂર્વિ ૪, એકેન્દ્રિય, સ્થાવર, સૂક્ષ્મ, સાધારણ, અપર્યાપ્ત, નરક ૨, વિકલેન્દ્રિય ૩, અને આતપ એ ૧૬ વિના શેષ ૧૦૩ નો ઉદય હોય.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૦૩—ઉદયવત.

(૩૩) માવ ૪-૪૨—ઉપશમ વિના ૪ મૂળભાવ છે, અને નરકગતિ તથા ઉપશમ સમ્યક્ત્વ એ બે વિના વેદના સમુદ્ધાતમાં કલ્યા પ્રમાણે ૪૨ ઉત્તરભાવ છે.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની જઘન્ય અવગાહના ૨ હાય, અને ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના સંશિતુલ્ય, અને સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના ઉત્તરદેહાવગાહના તુલ્ય બાણવી. કારણકે તૈજસ્ સમુદ્ધાતમાં વર્તેલો જીવ મરણસમુદ્ધાત કરે એમ સંભવતું નથી, પછી સત્ય શ્રી બહુશ્રુતગમ્ય. અને મહાકોધમાં વૈક્રિય શરીરની મહા રચના કરી વિશેષ અપકાર કરવા માટે દેવ વિગેરે તૈજસલેશ્યા પણ મૂકે એવો સંભવ છે. માટે વૈક્રિય સમુદ્ધાત જેટલીજ સમુદ્ધાતકૃત અવગાહના ગણી શકાય.

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ ૮ વર્ષ ૭ માસ જેટલી, અને ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ અચ્યુત દેવની અપેક્ષાએ ૨૨ સાગરોપમ છે. ઐવેયક અને અનુત્તર દેવો લબ્ધિ નહિ ફારવતા હોવાથી તેઓની અપેક્ષાએ તૈજસ્ સમુદ્ધાતની ભવસ્થિતિ ન ગણાય. તથા ક્ષયસ્થિતિ બન્ને પ્રકારે અન્તર્મુહૂર્ત છે—

શંકા—તેજોલેશ્યા ૧૬ દેશ બાળવા સમર્થ છે તો અન્તર્મુહૂર્ત જેટલી સ્થિતિમાં ૧૬ દેશ કેમ બળી શકે ?

ઉત્તર—એમાં કંઈ વિરોધ નથી કારણ કે અન્તર્મુહૂર્ત કાળમાં આત્મા પોતાના પ્રદેશો સહિત તૈજસ્ પ્રદેશો ૧૬ દેશ જેટલા ક્ષેત્રમાં ફેલાવી દેશને દાહ ઉપજાવી તૈજસ્ પ્રદેશો સંહરી લે, અને

૪૫૯

૫છી તે ક્ષેત્ર ગમે તેટલા કાળસુધી બળતું રહે તો કાંઈ વિરોધ સમજતો નથી, એ શક્તિવિષય છે કે ઉપયોગમાં આવતો વિષય છે ? તે શ્રા બહુશ્રુતગમ્ય.

(૩૬) યોનિ—મનુષ્યની ૧૪ લાખ, તિર્યચ પચેન્દ્રિયની ૪ લાખ અને દેવની ૪ લાખ મળી ૨૨ લાખ યોનિ છે. અને સમચતુરસ સંસ્થાનવત્ સચિત્તાદિ લેહમાંની ૭ યોનિ છે.

શેષ ૨૧ દારોની પ્રાપ્તિ મરણસમુદ્ધાત તુલ્ય વિચારવી.

કેવળીસમુદ્ધાતમાં.

કેવળીસમુદ્ધાતમાં ૩૧ દારો સયોગીકેવળીવત્ જાણવાં, અને શેષ ૫ દારો નીચે પ્રમાણે છે—

(૪) યોગ ૩—પહેલે અને આઠમે સમયે ઔદારિકયોગ, બીજે છઠ્ઠે અને સાતમે સમયે ઔદારિકમિશ્રયોગ તથા ત્રીજે ચોથે પાંચમે સમયે કાર્મણયોગ છે.

(૧૫) આહારી ૨—આહારી અને અનાહારીપણું એ બન્ને છે. પરંતુ દિશિમાં ૬ દિશિનો, ઓજ વિગેરેમાં ૧ લોભઆહાર, આલોગાદિકમાં ૧ અનાલોગિક આહાર, અને સચિત્તાદિ ૩ પ્રકારનો આહાર છે. વળી અનાહારીપણું ત્રીજે ચોથે અને પાંચમે સમયે છે.

(૨૮) વન્ધહેતુ ૧-૩—યોગપ્રાપ્તિવત્.

(૨૯) ધ્યાન ૦—કેવળીસમુદ્ધાત વખતે કોઈ ધ્યાન ન હોય.

(૩૫) સ્થિતિ—ભવસ્થિતિ સયોગીગુણસ્થા ન તુલ્ય, અને કાયસ્થિતિ બન્ને પ્રકારે ૮ સમયની છે.

इति समुद्घातसप्तके ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

૪૬૦

(૩૩) ૫ ભાવમાં ૩૬ દ્વારોની પ્રાપ્તિ.

ઉપશમ ભાવમાં.

ઉપશમ ભાવમાં ગતિ વિગેરે ૩૪ દ્વારોની પ્રાપ્તિ ઉપશમ સમ્યક્ત્વ તુલ્ય છે, અને શેષ ૨ દ્વારો નીચે પ્રમાણે છે—

(૧૩) સમ્યક્ત્વ ૨—ઉપશમભાવમાં ઉપશમ સમ્યક્ત્વ તો હોયજ, પરંતુ ઉપશમવ્રેણિમાં ક્ષાયિકસમ્યક્ત્વ પણ છે માટે.

(૩૩) ભાવ ૪-૩૮—ઉપશમસમ્યક્ત્વમાં કહેલા ૩૭ ભાવમાં ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ અધિક ગણવાથી ૩૮ ભાવ હોય.

ક્ષયોપશમ ભાવમાં.

ક્ષયોપશમ ભાવમાં ગતિ વિગેરે ૨૭ દ્વારો સર્વ ઉત્તરભેદ સહિત છે, શેષ ૯ દ્વારો નીચે પ્રમાણે.

(૭) જ્ઞાન ૪ (કેવળ૦ વિના), (૧૦) દર્શન ૩ (કેવળ૦ વિના), (૧૬) ગુણસ્થાન ૧૨ (૧ થી ૧૨)—સુગમ છે. કારણકે કેવળજ્ઞાનીને ક્ષયોપશમભાવ ન હોય, માટે સર્વ ભેદ છદ્મસ્થ યોગ્ય હોય છે.

(૨૪) ઉદય ૮-૧૨૧—જનનામ કર્મનો ઉદય નહિ હોવાથી.

(૨૫) ઉદીરણા ૮-૧૨૧—ઉદયવત્.

(૨૯) ધ્યાન ૧૪—શુક્લધ્યાનના છેલ્લા ૨ ભેદ વિના.

(૩૨) સમુદ્ઘાત ૬—કેવળીસમુદ્ઘાત વિના.

(૩૩) ભાવ ૫-૪૬—પાંચ ક્ષાયિકદ્વાનાદિ લબ્ધિ, અને કેવળજ્ઞાન તથા કેવળદર્શન વિના શેષ ૪૬ ભાવ છે.

(૩૪) અવગાહના—જન્મદેહની બન્ને પ્રકારની અવગાહના અને ઉત્તરદેહની જઘન્ય અવગાહના તથા સમુદ્ઘાતકૃત અવગાહના એકેન્દ્રિય તુલ્ય છે, અને ઉત્તરવૈકિયની ઉત્કૃષ્ટ અવગાહના પાંચેન્દ્રિય તુલ્ય છે.

૪૬૧

(૩૫) સ્થિતિ—જઘન્ય ભવસ્થિતિ રૂપદ આવલિકા, ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ ૩૩ સાગરોપમ, જઘન્ય કાયસ્થિતિ અનાદિસાન્ત અને ઉત્કૃષ્ટ કાયસ્થિતિ અનાદિઅનન્ત છે. અહિં ક્ષયોપશમ-ભાવનો અભાવ થઈ પુનઃ ક્ષયોપશમભાવ પ્રાપ્ત નહિ થતો હોવાથી જઘન્ય કાયસ્થિતિ સાદિસાન્ત ન હોય.

ક્ષાયિક ભાવમાં.

ગતિ વિગેરે સર્વે દારો ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ તુલ્ય છે.

ઔદયિક ભાવમાં.

ગતિ વિગેરે સર્વે દારો સર્વ ઉત્તરભેદ સહિત છે.

પારિણામિક ભાવમાં.

ગતિ વિગેરે સર્વે દારો સર્વ ઉત્તરભેદ સહિત છે.

इति भावपंचके ३६ द्वारप्राप्तिः समाप्ता.

(૩૪) અવગાહના દ્વારમાં ૩૬ દારોનીપ્રાપ્તિ.

(૩૫) સ્થિતિ દ્વારમાં ૩૬ દારોની પ્રાપ્તિ.

(૩૬) યોનિ દ્વારમાં ૩૬ દારોની પ્રાપ્તિ.

એ ત્રણે દારોમાં અમુક નિયમિત ઉત્તરભેદ નહિ હોવાથી દ્વારપ્રાપ્તિ કહેવી અશક્ય છે, અને યોનિદ્વારમાં બેકે ૧૨ ભેદ નિયમિત છે તોપણ અતિ આવશ્યક નહિ હોવાથી અને એ બેદો જે જે જીવોમાં પ્રાપ્ત થાય છે તે તે જીવોને અનુસારે દ્વાર-પ્રાપ્તિ સ્વતઃ સમજી શકાય તેવી હોવાથી, તેમજ ગ્રંથ વધી જવાના ભયથી અહિં દ્વારપ્રાપ્તિ લખવાનું ઉચિત ધાર્યું નથી.

॥ इति श्री संवेद्यछत्रीशीनामग्रंथे द्वारावतारनाम
द्वितीयो विभागः समाप्तः ॥

संवेधछत्रीशीघ्रंथनी अशुद्धिशुद्धि.

शृङ्ख.	सीटी.	अशुद्धि.	शुद्धि.
१	५	सद्गुरा	सद्गुरो
२	५	पडाणी	पडाणी
३	६	उभे तां	उभेतां
१७	१४	अथावभोध	अथावभोध
१८	१५	नास्तिपथायोगुं	नास्तिपथायोगुं
१९	७	स	सं
३६	१७	इ	इ
३७	१	अष्ट	अष्ट
४४	११	दिद्	द्वि
५९	४	सूक्ष्म	सूक्ष्म
६१	२	अवे	अवे
७	२०	अने	अने
८४	४	योग	योग
७६	२६	वायुकाप्रभा	वायुकाप्रभा
८७	६	वेद	वेद
९	१३	वृत्ति ३५	वृत्ति ३५
९४	१९	मल्लकर्म	मल्लकर्म
१००	२०	गंधनामकर्म	गंधनामकर्म
११८	३	धर्मध्यान	धर्मध्यान
१२	१६	छत्	छत्
१२०	२४	त	ते
१२३	११	यत्रार्त्त	मत्रार्त्त
१२८	१	सयोगि	सयोगी
१३०	१३	तनुयोगिनाम्	तनुयोगीनाम्
१३३	९	पयकासने	पयकासने
१३	१७	समथतुर	समथतुर
१४४	३	शीतोष्ण	शीतोष्ण
१५१	५	सद्वात	समुद्वात

४६३

पृष्ठ.	लीटी.	अशुद्धि.	शुद्धि.
१५६	१६	तिगि	तिर्यग्
१५८	१५	वृष्टि	वृष्टि
"	२७	उदीरणा	उदीरणा
१६५	१६	अतस्तान	अतस्तान
१६६	६	भव	भव्य
१६७	१४	रु मुद्घात	रु मुद्घात
"	१८	भाव	भाव
१६८	६	उत्तरदुर्लभ	उत्तरदुर्लभ
१६८	१७	मव्य	भव्य
"	१८	आहारा	आहारी
"	१६	परिष्ठाभनवागे	परिष्ठाभनवागे
१७०	१३	शरीर	शरीर
१८५	४	रु माप्ता	रु माप्ता
१८६	२७	बंध	बंध
१८५	६	उपयोग	उपयोग
१८६	२४	४	२४
२०६	११	बंध	बंध
२०७	२०	५२	५३
२१०	२१	तेमज	तेमज
२११	२६	बंधहेतु	बंधहेतु
२१२	७	५-५३	५-५३
२१५	२	शरीर	शरीर
"	१८	पयनपेगी	पयनपेगी
२१६	१७	बंध	बंध
२१८	२	बंध	बंध
"	२४	भाव	भाव
२२८	४	बंध	बंध
२२६	१०	बंधहेतु	बंधहेतु
२४०	६	दिष्ट	दिष्टी
२५०	४	संयम	संयम
२५५	२६	७३	७३

૪૬૪

પૃષ્ઠ.	લીટી.	અશુદ્ધિ.	શુદ્ધિ.
૨૮૫	૧	૮-૧૧૭	બંધ ૮-૧૧૭
૨૮૬	૧૮	ગુણસ્થાથ	ગુણસ્થાન
૩૨૩	૪	યોગ	યોગ
૩૪૦	૩	યાગ	યોગ
૩૪૧	૧૬	ઉદરણા	ઉદીરણા
૩૫૧	૬	ઉદીરણા	ઉદીરણા
૩૫૨	૨૦	શરીર	શરીર
"	૨૨	વન્ધહેતુ	વન્ધહેતુ
૩૭૦	૨	વન્ધહેતુ	વન્ધહેતુ
૩૭૧	૨૬	"	"
૩૭૩	૧૪	ઉપયોગ	ઉપયોગ
"	૨૬	વન્ધહેતુ	વન્ધહેતુ
૩૭૫	૨૬	ચક્ષુદર્શન	ચક્ષુદર્શન
૩૭૬	૧૧	આધારિક	આધારિક
૩૮૬	૧૪	ગુણસ્થાનક	ગુણસ્થાન
૩૮૧	૨૨	મિથ્યાત્વ	મિથ્યાત્વ
૩૮૩	૧૭	વન્ધહેતુ	વન્ધહેતુ
૪૧૨	૨	ઉત્કૃષ્ટ	ઉત્કૃષ્ટ
૪૧૬	૨	શીતયોની	શીતયોનિ
૪૩૫	૧૬	સમ્યક્ત્વ	સમ્યક્ત્વ
૪૩૭	૧૬	માત્ર	માત્ર
૪૪૧	૧૦	ઉપયાગ	ઉપયોગ
૪૪૨	૧૬	ધ્યાનવત્	ધ્યાનવત્
૪૪૩	૧૦	અન્ને	અન્ને
૪૪૪	૨૦	અવિવક્ષિત	અવિવક્ષિત
૪૪૫	૨૩	સંવચન	સંવચન

આ સિવાય ત્યાં ત્યાં આગળ દષ્ટિ શબ્દ આ પ્રમાણે (દષ્ટિ-દષ્ટિ)
 છપાયેલો છે. ત્યાં ત્યાં આગળ આ પ્રમાણે (દષ્ટિ-દષ્ટિ) સુધારીને વાંચવો.

કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ	કિ
કિ	કિ								